C. Sri Ramakrishnan

"GURUVAYURAPPAN"

॥ श्रीगुरुभ्यो नमः ॥

॥ श्रीमन्नारायणीयम् ॥

Text in Sanskrit with word for word Tamil Translation in Prose Order.

By

N. Somasundara Dikshitar,

Sanskrit Pandit

M. N. K. Memorial High School, Chittilanchery.

Published with the aid of

Sri. M. N. Ramaswamy Iyer,

Banker, Palghat

BY

RAMAYANA PUBLISHING HOUSE.

SRI RAMAMANDIR,

BANK ROAD, ALATHUR

1954 [redacted]

PRINTED AT
THE SCHOLAR PRESS,
PALGHAT

॥ विषयानुक्रमणिका ॥

ॐ

॥ श्रीगुरुभ्यो नमः ॥

முகவுரை.

ஒரு புஸ்தகத்தைப் படிப்பதற்குமுன் அப்புஸ்தகத்திலுள்ள பொருளையும் அதை இயற்றியவருடைய ஸ்வபாவகுணங்களையும் அறிந்திருந்தால் அப்புஸ்தகத்தைப் படிக்க ஊக்கமுண்டாகுமென்பது இயற்கையாகையால் முதலில் கிரந்தகர்த்தாவையும், பிறகு கிரந்தத்தையும் பற்றி வாசகர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்த உத்தேசிக்கப்படுகின்றது.

கிரந்தகர்த்தாவின் வரலாறு.

நாராயணீயத்தை இயற்றியவர் நாராயணபட்டதிரி என்பவர். அவர் கேரளதேசத்தில் மிகப் பிரசித்திபெற்ற மஹாகவிகளில் ஒருவர்.

भूखण्डे केरलाख्ये सरितमिह निलामुत्तरेणैव नावा-
क्षेत्राद्गव्यूतिमात्रे पुनरुपरिनवग्रामनाम्नि स्वधाम्नि ।
धर्मिष्ठाद्भट्टतन्त्राद्यखिलमतपटोर्मातृदत्तद्विजेन्द्राद्
जातो नारायणाख्यो निरवहदतुलां देवनारायणाज्ञाम् ॥

मीमांसादि स्वतातान्निगममखिलं माधवाचार्यवर्यात्
तर्के दामोदरार्यादपि पदपदवीमच्युताख्याद् बुधेन्द्रात् ।
तेषां कारुण्ययोगात् किमपि च कवितामात्रं कर्म मे तत्
भूयात्कृष्णार्पणं मे भवतु च सततं धीरधारैः कथायाम् ॥

என்று பட்டதிரி இயற்றிய 'प्रक्रियासर्वस्वं' என்ற நூலில் கூறியதிலிருந்து பட்டதிரியின் ஜனனம் முதலிய வரலாற்றை அறிய முடிகின்றது.

பட்டதிரி கேரளதேசத்தில் பாரதப்புழை என்று பிரசித்திபெற்ற நதியின் வடக்குக் கரையில் 'திருநாவா' என்ற பிரசித்த க்ஷேத்திரத்திலிருந்து சுமார் மூன்று மைல் தூரத்திலிருக்கும் 'மேல்புத்தூர்' என்ற கிருஹத்தில் (இல்லத்தில்) மிக தர்மிஷ்டனும் மீமாம்ஸா முதலிய எல்லா சாஸ்திரங்களிலும் பிரசித்த வித்துவானுமான 'மாத்ருதத்தன்' எனும் நம்பூதிரிப் பிராமணனுக்குப் புத்திரனாக ஜனித்தார். அவர், மீமாம்ஸை முதலியவற்றை தன் பிதாவான மாத்ருதத்தரிடமிருந்தும், வேதத்தை 'மாதவ'ரிடமிருந்தும், தர்க்கசாஸ்திரத்தை 'தாமோதர'ரிடமிருந்தும், வியாகரணத்தை கேரளத்தில் பிரசித்த வித்துவானை திருக்கண்டியூர் 'அச்யுத'ப்பிஷாரடியிடமிருந்தும் கற்றுக்கொண்டார். பட்டதிரி 'தேவநாராயணன்' என்ற அம்பலப்புழை அரசனுடைய ஆச்ரிதனாகவிருந்து, அவ்வரசனுடைய கட்டளைக்

கிணங்கி 'प्रक्रियासर्वस्वं' என்ற நூலை இயற்றினர் என்று மேற்கூறிய சுலோகங்களிலிருந்து தெளிவுற அறிய முடிகிறது. இவை முற்றிலும் நம்பக்கூடியவையே. பட்டதிரி தான் இயற்றிய நூல்களில் அனேக இடங்களில் கலிதினத்தைக் குறிக்கும் பதங்களைக் கூறுகின்றார். அவைகளில் प्रक्रियासर्वस्वத்தில் கூறிய

अयमच्युतगुरुकृपया पाणिनिकात्यायनादिकारुण्यात् ।
यत्नः फलप्रसूः स्यात् कृतरागरसोऽद्य शब्दमार्गजुषाम् ॥

என்ற சுலோகத்தில் மூன்றாம் பாதத்தில் கலிதினத்தைக் குறிப்பிட்டிருப்பதால் இந்த प्रक्रियासर्वस्वं கலிவருஷம் 4718ல் எழுதப்பட்டதாக அறியப்படுகிறது. அதுபோலவே நாராயணீயத்தின் கடைசி சுலோகத்தில் கூறப்பட்ட 'आयुरारोग्यसौख्यं' என்ற பதத்திலிருந்து கலிவருஷம் 4680ல் நாராயணீயம் எழுதப்பட்டதென அறியமுடிகிறது. பட்டதிரி சிறு வயதிலேயே நாராயணீயத்தை எழுதி முடித்தார் என்று ஒரு வதந்தியுமுண்டு. வாசுதேவகவி என்பவர் தனது 'भृङ्गसन्देश'த்தில் மாத்ருதத்தரையும் அவரது பாண்டித்யத்தையும் அவ்விதமே நாராயணபட்டதிரியையும் அவரது கவிதாசாதுரியத்தையும் மிகப் புகழ்ந்து கூறுகிறார். பட்டதிரி தன் பிதாவிடமிருந்து மீமாம்ஸாசாஸ்திரத்தில் பட்ட மதத்தை கற்றுக்கொண்டு அதில் மிகுந்த அபிமானமுடையவராகவும் இருந்தாரென்பதும் அவர் இயற்றியிருக்கும் 'मानमेयोदयं' என்ற கிரந்தத்தின் முதற்பாகத்திலிருந்து ஸ்பஷ்டமாக அறிய முடிகின்றது.

பட்டதிரி சிறுவயதில் குலோசிதமான வித்யாப்பியாஸம் செய்யாமல் காமாதுரனாக சுற்றித்திரிந்தாரென்றும், பிறகு அச்யுதப்பிஷாரடியின் உபதேசத்திற்கிணங்கி, அவரையே குருவாக வரித்து வித்யை கற்க முயன்றார் என்றும் பலவித அவதூறுகள் பிரசித்தங்களாகக் கேட்கப்படுகின்றன. ஆயினும் அவைகளை நம்பமுடியாதென்பது முன் கூறப்பட்ட 'मीमांसादि स्वतातात्' என்ற சுலோகத்தின் கருத்தை நன்கு ஆலோசித்தால் விளங்கும். எல்லா சாஸ்திரங்களையும் கற்ற பிறகுதான் வியாகரணசாஸ்திரத்தைக் கற்றார் என்பதும் முன்கூறிய சுலோகத்திலிருந்து ஊஹிக்க முடிகின்றது. அவ்விதம் வியாகரணசாஸ்திரத்திற்கு மாத்திரம்தான் அச்யுதப்பிஷாரடியை குருவாக வரித்தார். ஆகையால் மற்ற குருக்களைப்போல அவரும் ஒருவர் என்றே கூறலாம். ஆகையால் முன்சொன்ன அவதூறுகளுக்கு ஆஸ்பதமே இல்லை.

பட்டதிரிக்கு வாதரோகமுண்டாயிற்றென்பதும், அதனால் அவர் மிகவும் வருந்தினர் என்பதும் அவருடைய ஜீவிதத்தில் மிக முக்யத்வம் வாய்ந்த நிகழ்ச்சிகள். அனர்த்தத்திற்குக் காரணங்களான யௌவனம், பிரபுத்வம், பாண்டித்யம் என்றிவையெல்லாம் ஒன்றுசேர்ந்தால் அஹங்காரம் முதலிய தோஷங்கள் உண்டாகுவது சாதாரணம். ஆனால் இவருக்கு அந்த அஹங்காரம் நீங்கி மனது நிர்மலமாய் பரிபாகத்தையடைந்து, ஈசுவரனை

சேவிக்க வாதவியாதி மிகவும் உதவியாக இருந்தது என்றே சொல்லவேண்டும் அது அவருக்கு ஓரனுக்கிரஹமாகவும் ஆயிற்று. ஏனென்றால் மிகப் பரிசுத்தமான குருவாயூர் க்ஷேத்திரத்திற்குச் சென்று ஸ்ரீ குருவாயூரப்பனை சேவிப்பதற்கும், ஸ்ரீமத் பாகவதசாரமான ஸ்ரீமந்நாராயணீயத்தை இயற்றுவதற்கும், அதன்மூலம் கவியின் புகழ் பரவுவதற்கும் மூலகாரணம் வாதவியாதியொன்றேயாகும்.

हे रोगा मम यूयमेव सुहृदो यैर्निःस्पृहोहं कृतः
काव्यालङ्कृतितर्ककोविदकथायोगेषु भोगेषु च ।
नो चेत्कृष्णपदारविन्दभजनं वेदान्तचिन्तामपि
त्यक्त्वा श्व श्वः इति भ्रमादहमहो याम्येव याम्यां दिशम् ॥

என்று பட்டதிரியே வாதவியாதி தனக்குச் செய்த குணங்களைப்பற்றிக் கூறியிருப்பதால் பட்டதிரியின் சுபாவகுணங்கள் எவ்விதம் மாறுதலை அடைந்திருக்கின்றன என்பது தெளிவாகின்றது. வியாதி வந்ததிலிருந்தே பட்டதிரி விஷயசுகங்களில் பற்றற்று பக்தனாக மாறி கடைசிகாலம் வரையில் அதே நிலையில் இருந்தாரென்பதும் புலப்படுகிறது. ரோகியாய் தன்வசமற்று குருவாயூருக்குச் சென்று நாராயணீயஸ்தோத்திரத்தை இயற்றிய பிறகு ஆயுராரோக்யங்களுடன் திரும்பிச் சென்றார். பகவானுடைய அனுக்கிரஹத்தால் வாதவியாதி சாந்தமானதைப் பற்றி கவியே பின்வரும்

पूर्वं तावदयि त्वदङ्घ्रिरजसां योगे रजोहीनता
लोकस्येति विचित्रमद्य तु पुनश्चित्रान्तरं दृश्यते ।
वातैः पांसुनिरास एव हि परं दृष्टस्त्वदीयाः पुनः
पादांभोरुहरेणवो विदधते वातस्य विद्रावणम् ॥

சுலோகத்தில் மிக சரசமாகக் கூறுகின்றார். சுலோகத்தின் கருத்தை இவ்விடத்தில் கூறுவது உசிதமாக இருக்குமாதலால் அதைக் கூறுகின்றோம். "உலகத்தில் சாதாரணமாக ஓரிடத்தில் பொடிகள் ஒன்றுகூட ஆரம்பித்தால் அவ்விடத்தில் மலைபோல அவை சேர்ந்துவிடுவது வழக்கம் ஆனால் நாங்கள் முதலில் ஒரு ஆச்சரியத்தைக் கண்டோம். அதாவது—தங்கள் திருவடிப் பொடிகள் ஒன்றுசேருமேயானால் உலகத்திற்கு பொடியே இல்லாமல் ஆகின்றது. தங்கள் ஸ்ரீபாதரேணுவைச் சேவித்த ஜனங்களுக்கு ரஜோகுணசம்பந்தமேயில்லையென்று தாத்பரியம். இப்பொழுது வேறொரு ஆச்சரியத்தைக் கூட காண்கின்றோம். என்னவென்றால்—காற்றினால் பொடிகள் தூரப் பறந்துபோவதுதான் முந்திக் காணப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இப்பொழுது தங்கள் திருவடிப்பொடிகள் காற்றையே ஓட்டிவிட்டன" என்பதுதான். கவி தனது வாதரோகம் நிவிருத்தியானதை எவ்வளவு சரசமாக வர்ணிக்கின்றார். பட்டதிரியின் பஜனமும், ரோகசாந்தியும் குருவாயூர் க்ஷேத்திரத்தைப்பற்றி ஜனங்களுக்கிருந்துவரும் பக்திவிச்வாசங்கள் முன்னைவிட அதிகமாகப் பெருகக் காரணமாகின்றன.

கவி இயற்றிய நூல்கள்.

நாராயணபட்டதிரி இயற்றிய நூல்களை நான்குவிதங்களாகப் பிரிக்கலாம். அவையாவன: 1) लघुकृतयः, 2) प्रबन्धाः, 3) शास्त्राणि, 4) स्तोत्राणि। இவ்விதம் நான்கு விதங்களாக எழுதப்பட்டிருக்கும் நூல்களை ஒவ்வொன்ருக விமரிசனம் செய்வதென்ருல் அதே ஒரு புஸ்தகமாக வளர்ந்துவிடுமாதலால் அவைகளை விமரிசனம் செய்யாமல் கவியின் கவிதாகுணங்களில் பிரதானமான சில அம்சங்களைப்பற்றிமட்டுமே விவரிப்பது உசிதமாக இருக்கும். மிகுந்த பக்தியைப் புகட்டுதல், நல்வழியுபதேசித்தல், இனிய சொற்கள் கூறுதல், புதுப்புதுக் கற்பனைகள், பயன்படும்படி சொல்லுதல், உசிதங்களான ரசங்கள், சப்தாலங்காரங்கள், விருத்தங்கள் இவைகளை அமைப்பதில் திறமை, வைவதிலும் புகழ்வதிலும் மிக வன்மை, உலகவ்யவஹாரத்தின் மர்மத்தைக் கூறுதல், சிலேஷை முதலிய அர்த்தாலங்காரங்களைக் கூறுவதில் ஆர்வம், வியாகரணம் முதலிய சாஸ்திரங்களை ஆதாரமாகக்கொண்டு புதுப் பதங்களையும் அபிப்பிராயங்களையும் வெளியிடுதல், வர்ணனுவிசேஷம் முதலிய பிரதானங்களான கவிதாகுணங்கள் பட்டதிரியின் கவிதைகளில் விசேஷமாக உள்ளன. மேற்கூறிய குணங்களனைத்தும் ஒன்றுசேர்ந்து மற்ற இடங்களில் காண்பதரிதே.

लघुकृतयः ॥

देवनारायणप्रशस्तिः, मानविक्रमप्रशस्तिः முதலியவை. இவை பட்டதிரியின் ஜீவிதகாலத்திலிருந்த கேரளதேசத்தரசர்களைப்பற்றிய சிறிய காவ்யங்கள். லகுகிருதிகளுக்குள் सूक्तश्लोकाः என்ற சிறுநூல் 19 சுலோகங்களடங்கியது. அதில் ருக்வேதத்தின் மண்டலம், அஷ்டகம் முதலிய விபாகங்களைக் கூறுகின்ருர். அந்த வேதத்தை நன்கு அத்யயனம் பண்ணுத ஒருவருக்கு அதன் உட்பிரிவுகளை திறமையுடன் கூற முடியாதாகையால் அவர் அந்த வேதத்தை நன்ருகக் கற்றிருக்கவேண்டும். நாராயணீயம் 98-ாவது தசகத்தில் ருக்வேத மந்திரங்களிலிருக்கும் பதங்களைக்கொண்டே பகவானை ஸ்துதிப்பதால் முன் கூறின அபிப்பிராயம் திடமாகிறது.

प्रबन्धाः ॥

பிரபந்தங்கள் சம்பூக்கள் போல கத்யங்களும் பத்யங்களுமுள்ளவைகள். அவைகள் பிரசித்தங்களான நாடகங்கள், சம்புக்கள் முதலியவற்றிலிருந்து சந்தர்ப்பத்திற்கனுசரித்து ஆவச்யங்களான பத்யங்களையும், கத்யங்களையும் எடுத்து, ரசானுகுணமாகத் தானும் சில கத்யபத்யங்களை இயற்றி பட்டதிரியால் பூர்த்தியாக்கப்பட்டனவென்று கூறுகின்றனர். அப்பிரபந்தங்களில் रामायणप्रबन्धः, भारतप्रबन्धः, भागवतप्रबन्धः என்றவை பிரதானங்களும் स्वाहासुधाकरः, अष्टमीप्रबन्धः முதலிய மற்றப் பிரபந்தங்களுமிருக்கின்றன. இவைகளில் அதிகப் பிரபந்தங்களும் மலையாளத்தில் பிரசித்தங்களான 'சாக்கியார் கூத்து', 'பாடகம்' முதலிய கதாகாலக்ஷேபங்களில் பிரயோகிக்கப்படுகின்றன. சிலவை அச்சிடப்பட்டுமிருக்கின்றன.

शास्त्राणि ॥

प्रक्रियासर्वस्वं, अपाणिनीयप्रामाण्यसाधनं, धातुकाव्यं, मानमेयोदयः । இவைகளில் முதல் மூன்றும் வியாகரணசாஸ்திரத்தைப் பற்றியவை. நான்காவது பூர்வ மீமாம்ஸையில் பட்டமதத்தைக் கூறுவது. இதில் பௌத்தமதம், சார்வாக மதம், பிரபாகரமதம் முதலியன வெகு விமரிசையாகக் கண்டிக்கப்படுகின்றன. இதில் மானம் (பிரமாணம்) மேயம் (பிரமேயம்) என்று இரண்டு பிரிவுகள். அவற்றுள் பட்டதிரி மானத்தைமட்டும் எழுதி மேயமெழுதுவதற்குள் காலகதியடைந்திருக்கவேண்டும். மேயம் என்ற இரண்டாவது பாகம் மானவேதராஜாவின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி 'நாராயணன்' என்ற ஒரு பண்டிதனால் இயற்றப்பெற்றதென்று

" प्राङ्नारायणसूरिणा विरचितं तन्मानमेयोदयं
मोहात्पूरयितुं कृता मतिरियं सन्तः प्रसीदन्तु नः "

என்ற அவருடைய மங்களசுலோகத்திலிருந்து அறியமுடிகிறது. சாதாரணமாக கவி சாஸ்திரக்ஞனாகமுடியாது, சாஸ்திரக்ஞன் கவியாகமுடியாது என்பது இயல்பு. ஆனால் அது பட்டதிரிவிஷயத்தில் மாறுதலடைந்திருக்கின்றது. கவிதாகுணங்கள் அனைத்துமமைந்த ஒரு மஹாகவியாகவும், ஸகலசாஸ்திரபாரங்கதனான ஒரு மஹா பண்டிதனாகவும் பட்டதிரி விளங்கினார் என்றே சொல்லவேண்டும். பட்டதிரியின் வியாகரண பாண்டித்யத்தைக் கேட்டறிந்து, அவரை நேரில் தரிசிக்கவேண்டுமேன்றெண்ணங்கொண்டு மஹாவையாகரணனான பட்டோஜி தீக்ஷிதர் புறப்பட்டுவந்தாரென்றும், வழிமத்தியத்தில் பட்டதிரி காலகதியடைந்துவிட்டார் என்று கேழ்விப்பட்டு வருத்தத்துடன் திரும்பிச்சென்றார் என்றும் கூறுகின்றனர்.

स्तोत्राणि ॥

श्रीपादसप्ततिः, नारायणीयं என்ற இரண்டு ஸ்தோத்திரங்களை பட்டதிரி இயற்றியதாக அறியப்படுகிறது. அவையில் श्रीपादसप्ततिः என்பது மலயாளத்தில் பிரசித்தமான மூக்கோலே என்ற க்ஷேத்திரத்தில் வீற்றிருக்கும் ஸ்ரீ தேவியின் பாதாரவிந்தங்களை 'शार्दूलविक्रीडित' விருத்தத்தில் மிக அழகாக முன் கூறின கவிதாகுணங்கள் அனைத்துமமைந்த 71 சுலோகங்களால் ஸ்துதிக்கின்றார். கவிதைகளில் இதுதான் கடைசி கவிதையென்று கூறுகின்றனர்.

नारायणीयम् ॥

நாராயண பட்டதிரியின் மிக மேன்மைபெற்று விளங்கும் ஸ்தோத்திரங்களில் முதல்ஸ்தானம்பெற்று விளங்குவது நாராயணீயம் என்ற ஸ்தோத்திரம். பட்டதிரி அவர்கள் வாதரோகத்தால் பரவசனாக இருக்கும்பொழுது மலயாளகவியான 'துஞ்சத்து ராமானுஜன் எழுத்தச்சன்' என்பவரின் உபதேசத்திற்கிணங்கி குருவாயூர் க்ஷேத்திரத்திற்குச்சென்று மத்ஸ்யாவதாரம் முதலிய பகவத்கதைகளை ஸ்தோத்திரரூபமாக இயற்றினார் என்று பெரியோர்கள் கூறுகின்றனர். பாகவதத்தில் கூறப்பட்டிருக்கும் விஷயங்களை

சுருக்கமாகவும், சாரத்தை விடாமலும் அழகாக வர்ணித்திருப்பது மிகவும் மெச்சத்தக்கதே. நாராயணீயம் பாகவதத்தின் சங்கிரகமாகிலும் பட்டதிரிக்கு இயல்பாக அமைந்திருக்கும் கவிதாகுணங்கள் அடிமுதல் முடிவரை குறைவில்லாமல் அமைந்திருக்கின்றன. பாகவதத்தில் கூறப்பட்டிருக்கும் விஷயங்களையும் கதைகளையும் அதில் கூறியிருப்பதுபோலவே தானும் கூறுவதென்றில்லாமல் விஸ்தாரமாகக் கூறப்பட்டிருக்கும் சிற்சில கதைகளையும் விஷயங்களையும் சுருக்கமாகக் கூறவும், சிலவற்றை விட்டும் விடவும் செய்திருக்கின்றார். ஆனால் பாகவதத்திலிருக்கும் தொடர்பைமட்டும் கைவிடாமல் கதாம்சங்களை சங்கிரகித்திருக்கின்றார்.

நாராயணீயத்தில் நூறு தசகங்கள் இருக்கின்றன. ஒரு தசகம் என்பது பத்து சுலோகங்கள் கொண்டது. சில தசகங்களில் கதாபாகத்தையொட்டி பதினொன்றும் பன்னிரண்டும் பதினைந்தும் சுலோகங்கள் இருக்கின்றன. ஆகவே மொத்தம் 1034 சுலோகங்கள் இருக்கின்றன. சுலோகங்கள் விஷயானுசாரமாக பற்பல விருத்தங்களில் இயற்றப்பட்டிருக்கின்றன. காவியங்களில் நன்கு பிரசாரத்தில் இருக்கும் எல்லா விருத்தங்களுமே கையாளப்பட்டிருக்கின்றன. பட்டதிரி ஒவ்வொருநாள் ஒவ்வொரு தசகம் இயற்றினார் என்றும் சிலர் கூறுவர். பாகவதம் ஆதிமுதல் ஒன்பது ஸ்கந்தங்களில் கூறப்பட்டிருக்கும் கதைகளை நாராயணீயத்தில் முதல் 36 தசகங்களைக்கொண்டும், 37 முதல் 90 வரை தசகங்களால் தசமஸ்கந்தகதைகளையும், 91 முதல் 97-ஆவதில் 4 சுலோகங்கள் வரை பதினொன்றாவது ஸ்கந்தவிஷயங்களையும், 97-ல் 5-ஆவது சுலோகம்முதல் பன்னிரண்டாவது ஸ்கந்தகதையான மார்க்கண்டேயசரித்திரத்தைக் கூறி 98-ஆவது தசகத்தில் பகவானுக்கு நமஸ்காரத்தைக் கூறி 99-ஆவது தசகத்தில் ருக்வேதமந்திரங்களின் பதங்களும் அர்த்தங்களுமடங்கின சுலோகங்களைக்கொண்டு பகவானை ஸ்துதித்தவுடன் தன் கண்கள் முன் தென்பட்ட திவ்யரூபத்தை 100-ஆவது தசகத்தால் வர்ணிக்கின்றார். இதைப் படித்தால் நம் முன்னிலும் பகவான் நிற்பதாகவே தோன்றும். வர்ணனை அவ்வளவு நன்றாக அமைந்திருக்கிறது.

ஸ்ரீமத் பாகவதம் பக்திப்பிரதானமான ஒரு புராணமாகிலும் அதில் ஸாங்கியம், யோகம், கர்மம், பக்தி, ஞானம், தர்மம் முதலிய அனேக விஷயங்கள் ஸந்தர்ப்பானுசாரமாக அங்கங்கு கூறப்பட்டிருக்கின்றன. முன் சொன்ன விஷயங்களைக் கூறுமிடங்கள் மிகக் கடினமானவையும், பற்பல வியாக்யானங்களைக்கொண்டு அறியவேண்டியவைகளுமாக இருக்கின்றன. அவைகளை பட்டதிரி மிக எளிய நடையில் இனிமையாகக் கூறி நம்போன்ற சிற்றறிவாளர்களை அனுக்கிரஹித்திருக்கின்றார் என்றே கூறவேண்டும். உதாரணமாக கபிலோபாக்கியானத்தை எடுத்துக்கொள்ளுவோம். கபிலோபாக்கியானம் பாகவதத்தில் மூன்றாவது ஸ்கந்தம் 24-ஆவது அத்தியாயம் முதல் 33-ஆவது அத்தியாயம் முடிய 10 அத்தியாயங்களில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இதில் கபிலர் தன் தாயான தேவஹூதிக்கு ஸாங்கியதத்வத்தை

உபதேசிக்கின்றார். அவ்விதம் பத்து அத்யாயங்களில் கூறப்பட்ட தத்வத்தை பட்டதிரி 10 சுலோகங்களால் கூறுகின்றார். அவை மிக எளிய நடையில் சரசமாகவும் சுருக்கமாகவும் விஷயங்களுக்கு குறைவில்லாமலும் பக்தியையூட்டுகின்றனவாகவும் பற்பல உதாஹரணங்களுடனும் கூறப்பட்டிருக்கின்றன என்பது நாராயணீயத்தைப் படிப்போர் எளிதாக அறியமுடியும்.

பட்டதிரி கதையை சுருக்கமாக கூறுவதில் தேர்ச்சிபெற்றவர் என்பதற்கு பாகவதம் ஒன்பதாவது ஸ்கந்தத்தில் இரண்டத்யாயங்களைக்கொண்டு கூறப்பட்ட ஸ்ரீராமாயணகதையை 2 தசகங்களைக்கொண்டு மிக வேகமாகவும், கதாபாகங்களை விடாமலும் சரசமாகவும் கூறியிருப்பதே சிறந்த உதாஹரணமாகும். அதேபோல பதினொன்றாவது ஸ்கந்தத்தில் பகவான் உத்தவருக்குச்செய்த தத்வோபதேசத்தை மிகச் சுருக்கமாக கூறுகின்றார். அதிலும் 25 குருக்களிடமிருந்து அறியவேண்டிய விஷயங்களைக் கூறுமிடத்தில் கவி தன் திறமையை பூராவும் பயன்படுத்தியிருக்கின்றார். பாகவதத்தில் அனேகம் தத்வரத்னங்களுக்கு இருப்பிடமான ஏகாதசஸ்கந்தத்தை மிக எளியபாஷையில் கவி நமக்கு உபதேசித்திருக்கின்றாரென்றே கூறவேண்டும்.

கவிதாகுணங்களான 'யமகம்', 'விருத்தியனுப்பிராசம்' முதலிய சப்தாலங்காரங்களும், உபமை, ரூபகம், அர்த்தாந்தரந்யாசம், சிலேஷை, விரோதாபாசம் முதலிய அர்த்தாலங்காரங்களும், ரௌத்திரம் சிருங்காரம், வீரம், முதலிய ரசங்களும், ரசங்களுக்கனுரூபமான விருத்தங்கள், ரீதிகள் முதலியவைகளும் நாராயணீயத்தில் நன்கமைந்திருக்கின்றன. அவைகளை நரசிம்மாவதாரம், ஸ்ரீகிருஷ்ணலீலை, ராசக்ரீடை, மல்லயுத்தம், கம்ஸவதம் முதலிய இடங்களில் கவனித்தால் நன்கு புலப்படும். மேற்கூறியவைகளில் ஒவ்வொன்றுக்கும் உதாஹரணங்களைக் கூறுவதென்றால் முகவுரை பெருகிவிடுமென்ற பயத்தால் ரசிகர்களை அந்தந்த கட்டங்களைப் பார்த்து ரசிக்கும்படி வேண்டுகின்றோம்.

தவிர 'भक्त्या भागवतं ज्ञेयं' என்ற முதியோர் மொழியை பட்டதிரி தனது நாராயணீயத்தில் நிரூபித்துக் காண்பித்திருக்கிறார். பகவத் பிரசாதத்தைப் பெற சாஸ்திரங்களில் பல உபாயங்கள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகிலும் அவைகளில் எளிதாக அனுஷ்டிக்கமுடிந்தது பக்தியோகம் ஒன்றுதான். எவ்வித மூடனும் பக்தியோகம் ஒன்றைப் பின்பற்றி ஈசுவரானுக்கிரஹத்தைப் பெறமுடியும். கர்மயோகமும் ஞானயோகமும் அவ்விதம் எளிதாக ஸாதாரண ஜனங்களால் மட்டுமல்ல மஹாயோகிகளால்கூட பெறமுடிந்தவையல்ல. பக்தியொன்றுதான் 'सद्यः सिद्धिकरी' என்றும் மற்றவை பல ஜன்மங்களுடைய முடிவில் பயனளித்தாலும் அளிக்கலாம்; அல்லாமலுமிருக்கலாமென்றும் கவி கூறுகின்றார். இந்த தத்வத்தை இரண்டாவது தசகத்திலிருந்து ஆரம்பித்து நடுவில் பல இடங்களிலும் கதை வாயிலாகக் கூறி, 94 முதல் 97 தசகங்களில் உத்தமபக்தியைப் பிரார்த்திக்கிற வியாஜத்தால் வெளியிட்டிருக்கின்றார். ஒரு நூலில் கூறப்படும் தத்வத்தைக் காண

பதற்கு உபக்கிரமம், உபஸம்ஹாரம், மத்தியபராமர்சம் என்று மூன்று காரணங்களை சாஸ்திரகாரர்கள் கூறுகின்றனர். அவைகளைக்கொண்டு கவனித்தாலும் நாராயணீயத்தில் முக்கியமாகக் கூறப்படுவது - பாகவதசித்தாந்தமான பக்திதான் மோக்ஷத்திற்குக் காரணம் என்பது நன்கு புலப்படும். ஆகையால் இது பாகவதத்திலிருக்கும் தத்வங்களையும் சுருக்கமாகவும் சாரமாகவும் கூறுவதால் இதைப் படிப்பவர்கள் பாகவதார்த்தத்தை எளிதில் அறியமுடியுமென்று கூறமுடியும். ஆகையால் நாராயணீயத்திற்கு 'பாகவதஸாரம்' என்ற பெயரும் தகுமென்று சொல்லலாம்.

முன்கூறியபடி ஒரு சாஸ்திரபண்டிதன், அதிலும் வியாகரணசாஸ்திரபண்டிதன் இயற்றியிருக்கும் இந்நாராயணீயத்தில் சாஸ்திரீயங்களான பதங்களும் கற்பனைகளும் அதிகமானதால் அவை எளிதில் அறிவதற்கரிது என்பதை மனதிற்கண்டு இதற்கு ஒரு பதவுரை எழுதி அச்சிட்டால் நாராயணீயத்தின் ஸ்வரூபஞானம் சாதாரண ஜனங்களுக்கு ஏற்படுமென்று மனதில் கருதி அன்வயக்கிரமமாக அர்த்தம் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இதில் அன்வயக்கிரமத்திலோ தமிழுரையிலோ பண்டிதர்களுக்கு அபிப்பிராயபேதங்கள் தோன்றலாம். அவ்விதமான அபிப்பிராயபேதங்களை அறிஞர்கள் காரிய காரணங்களுடன் எடுத்துக்காடினால் அவைகளை இரண்டாவது பதிப்பில் திருத்தியமைக்க முயலுவோமாக. குருவாயூரப்பன் அருளால் இரண்டாவது பதிப்பு நேருமாகில் ஒவ்வொரு சுலோகத்திற்கும் கருத்துரையும் கதையும் விரிவாகக் கூற உத்தேசிக்கப்படுகிறது.

இந்நாராயணீயத்தை இந்த ரூபத்தில் அச்சிடமுயன்று, நம் பிரயத்தினத்தை ஸபலமாகச் செய்த RAMAYANA PUBLISHING HOUSE அதிகாரிகளுக்கும், இதற்கு வேண்டிய *Proof Reading* முதலிய உதவி அளித்தவர்களுக்கும், அச்சிட்ட SCHOLAR PRESS அதிகாரிகளுக்கும், இதில் சம்பந்தப்பட்ட அனைவர்களுக்குமே பட்டதிரி குருவாயூரப்பனிடம் பிரார்த்தித்தபடியே ஆயுராரோக்கியசௌக்கியங்கள், செழிப்புற்றவைகளாக உண்டாகவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்துக்கொண்டு இப்புத்தகத்தை குருவாயூரப்பன் திருவடிகளில் ஸமர்ப்பிக்கின்றோம்.

त्वदीयं वस्तु गोविन्द तुभ्यमेव समर्पये।
तेन त्वत्पादकमले रतिर्मेऽस्त्वनपायिनी॥

MELARKODE,
8—2—1954.

இங்ஙனம்,
விதேயன் சோமசுந்தரதீக்ஷிதர்.

ॐ

॥ श्रीगुरुभ्यो नमः ॥

॥ श्रीमन्नारायणीयम् ॥

प्रथमस्कन्धपरिच्छेदः ॥

प्रथमं दशकम्—முதலாவது தசகம்.

श्रीभगवन्महिमानुवर्णनम्—பகவானுடைய மஹிமையை வர்ணிப்பது.

सान्द्रानन्दावबोधात्मकमनुपमितं कालदेशावधिभ्यां
निर्मुक्तं नित्यमुक्तं निगमशतसहस्रेण निर्भास्यमानम् ।
अस्पष्टं दृष्टमात्रे पुनरुरुपुरुषार्थात्मकं ब्रह्म तत्त्वं
तत्तावद्भाति साक्षाद् गुरुपवनपुरे हन्त भाग्यं जनानाम् ॥ १

सान्द्रानन्दावबोधात्मकं	பூர்ணமான ஆனந்தம், ஞானம் இவைகளை ஸ்வரூபமாக உடையதும்,
तत्त्वं अनुपमितं	பரமார்த்த ஸத்தானதும், உபமானமற்றதும்,
कालदेशावधिभ्यां	காலத்தினுடையவும் தேசத்தினுடையவும் எல்லைகளால்
निर्मुक्तं	கட்டுப்படாததும்,
निगमशतसहस्रेण	அனேக உபநிஷத்துக்களால்
अस्पष्टं निर्भास्यमानं	மறைவாகப் பிரதிபாதனம் பண்ணப்படுவதும்,
दृष्टमात्रे पुनः	தரிசனம் பண்ணப்பட்டமாத்திரத்திலேயே
उरुपुरुषार्थात्मकं	பரமபுருஷார்த்தமான மோக்ஷஸ்வரூபமாவதும்,
नित्यमुक्तं ब्रह्म	என்றுமே மாயையின் காரியங்களினின்று விடுபட்டதுமான யாதொரு பரப்பிரம்மமுண்டோ,
तत् तावत् गुरुपवनपुरे	அதுதான் குருவாயூரில்
साक्षात् भाति	பிரத்யக்ஷமாக விளங்குகிறது;
जनानां भाग्यं हन्त	இது ஜனங்களுடைய பாக்கியமன்றோ.

एवं दुर्लभ्यवस्तुन्यपि सुलभतया हस्तलब्धे यदन्यत्
तन्वा वाचा धिया वा भजति बत जनः क्षुद्रतैव स्फुटेयम् ।
एते तावद्वयं तु स्थिरतरमनसा विश्वपीडापहत्यै
निश्शेषात्मानमेनं गुरुपवनपुराधीशमेवाश्रयामः ॥ २

एवं दुर्लभ्यवस्तुनि	இவ்வாறு அடையமுடியாத வஸ்துவானது,
सुलभतया	முன் சொன்னவிதம் எளிதாக

हस्तलब्धे अपि जनः	கையில் கிடைத்திருந்துங்கூட ஜனங்கள்
तन्वा वाचा धिया वा	சரீரத்தாலும், வாக்கிலுலும், மனத்திலுலும்
अन्यत् भजति यत्	வேறொரு தெய்வத்தை ஆராதிக்கிறார்கள் என்ற
इयं स्फुटा क्षुद्रता एव	இது சுத்த அவிவேகந்தான்.
बत	கஷ்டம்.
तु एते वयं तावत्	ஆனால் இதையறிந்த நாங்களோ என்றால்
विश्वपीडापहत्यै	எல்லோருடைய துக்கங்களையும் போக்குவதற்காக
स्थिरतरमनसा	ஒரே நிலைபெற்ற மனத்துடன்
निश्शेषात्मानं	ஸமஸ்த சராசரங்களுக்கும் அந்தராத்மாவான
एनं गुरुपवनपुराधीशं एव	இந்த குருவாயூரப்பனையே
आश्रयामः	ஆசிரயிக்கின்றோம்.

सत्वं यत्तत्पराभ्यामपरिकलनतो निर्मलं तेन तावत्
भूतैर्भूतेन्द्रियैस्ते वपुरिति बहुशः श्रूयते व्यासवाक्यम् ।
तत्स्वच्छत्वाद्यदच्छादितपरसुखचिद्गर्भनिर्भासरूपं
तस्मिन्धन्या रमन्ते श्रुतिमतिमधुरे सुग्रहे विग्रहे ते ॥ २

पराभ्यां	ரஜஸ்தமோகுணங்களுடன்
अपरिकलनतः	ஒன்றுசேராததால்
निर्मलं तत्	மிகப் பரிசுத்தமும் பிரசித்திபெற்றதுமான
यत् सत्वं तेन तावत्	யாதொரு ஸத்வகுணமுண்டோ அதைக்கொண்டே
भूतैः भूतेन्द्रियैः	மஹதாதிக்கிரமமாக உண்டான பஞ்சமஹாபூதங்களைக் கொண்டும் ஏகாதசேந்திரியங்களைக்கொண்டும்
ते वपुः	தங்கள் சரீரம் (தன்னிஷ்டப்படி செய்யப்பட்டது)
इति व्यासवाक्यं	என்ற வ்யாஸமுனியுடைய வசனம்
बहुशः श्रूयते	அடிக்கடி புராணங்களில் கேட்கப்படுகிறது.
स्वच्छत्वात्	மிகப் பரிசுத்தமாயிருப்பதால்
अच्छादितपरसुख-चिद्गर्भनिर्भासरूपं	மறைக்கப்படாத பரமானந்தத்தையும் ஞானத்தையும் கர்ப்பத்திலுடையதும், அதனால் பிரகாசரூபமாயுமி [ருக்கிற
यत् तत्	யாதொரு அந்த லீலாவிக்கிரஹமுண்டோ,
तस्मिन्	அப்படிப்பட்ட
श्रुतिमतिमधुरे	காதிற்கும் மனதிற்கும் இன்பமானதும்,
सुग्रहे	சுகமாக கிரஹிக்கக்கூடியதுமான
ते विग्रहे	தங்களுடைய லீலாவிக்கிரகத்தில்
धन्याः रमन्ते	பாக்கியசாலிகள் மகிழ்கிறார்கள்.

निष्कम्पे नित्यपूर्णे निरवधिपरमानन्दपीयूषरूपे
निर्लीनानेकमुक्तावलिसुभगतमे निर्मलब्रह्मसिन्धौ ।

कल्लोलोल्लासतुल्यं खलु विमलतरं सत्त्वमाहुस्तदात्मा
कस्मान्नो निष्कलस्त्वं सकल इति वचस्त्वत्कलास्वेव भूमन्! ॥ ४

निष्कम्पे	விகாரமற்றதும் (கலக்கமுடியாமல் கம்பீரமானதும்),
नित्यपूर्णे	நித்யமும் பூர்ணமும் (எப்பொழுதும் நிறைந்ததும்),
निरवधिपरमानन्द-पीयूषरूपे	காலதேசவரையறைகளில்லாத பரமானந்தமாகிற அமிருதஸ்வரூபமும் (அளவற்ற ஆனந்தத்தரும் அமிருதத்தின் உற்பத்திக்குக் காரணமானதும்)
निर्लीनानेकमुक्तावलिसुभगतमे	தன்னிடத்தில் லயித்திருக்கும் அனேகம் முக்தர்களால் மிக மனோஹரமானதும் (தன்னிடத்தில் ஒளிந்திருக்கும் முத்துக்குவியல்களால் அழகானதும்),
निर्मलब्रह्मसिन्धौ	நிர்மலமுமான பிரம்ம ஸமுத்திரத்தில்
विमलतरं सत्त्वं	மிகப் பரிசுத்தமான ஸத்வகுணமானது
कल्लोलोल्लासतुल्यं	பெரிய அலைகளுக்குச்சமம்
खलु आहुः	என்றல்லவா ஆசாரியர்கள் சொல்லுகிறார்கள்.
तदात्मा त्वं	அப்படிப்பட்ட சுத்த ஸத்வஸ்வரூபியாகிய தாங்கள்
कस्मात् नो निष्कलः	நிஷ்கலப்பிரம்மம் அல்ல என்பது எங்ஙனம்?
भूमन्!	ஹே! பரிபூர்ணஸ்வரூபியே!
सकलः इति वचः	(தங்களை) ஸகலன் என்று சொல்லும் வசனமானது
त्वत्कलासु एव	தங்களுடைய அம்சாவதாரங்களில்மட்டுந்தான் (பொருந்தும்).

निर्व्यापारोऽपि निष्कारणमज! भजसे यत् क्रियामीक्षणाख्यां
तेनैवोदेति लीना प्रकृतिरसतिकल्पाऽपि कल्पादिकाले ।
तस्याः संशुद्धमंशं कमपि तमतिरोधायकं सत्त्वरूपं
स त्वं धृत्वा दधासि स्वमहिमविभवाकुण्ठ! वैकुण्ठ! रूपम् ॥ ५

अज	ஜனனமற்ற விஷ்ணுவே!
निर्व्यापारः अपि	செயலற்றவராக இருந்தாலுங்கூட
निष्कारणं	காரணமில்லாமல்
ईक्षणाख्यां	பார்வை (மாயையை ஏவுவது) என்று பெயருடைய
क्रियां भजसे यत्	செயலைச் செய்கிறீர் என்ற யாதொன்றுண்டோ,
तेन एव लीना	அதைக்கொண்டே தங்களிடத்தில் லயித்திருந்ததும்
असतिकल्पा अपि	இல்லாதது போலிருந்ததுமான
प्रकृतिः, कल्पादिकाले	மாயை, ஸ்ருஷ்டியின் ஆரம்பகாலத்தில்
उदेति	மீளவும் வெளிப்படுகிறது.
स्वमहिमविभवाकुण्ठ वैकुण्ठ	தனது யோகமஹிமையின் வைபவத்தால் தடங்கலில்லாத சிச்சக்தியுடைய வைகுண்டவாஸியே!

स: त्वं — அவ்விதம் மாயையை ஏவுகின்ற தாங்கள்
संशुद्धं — (ரஜஸ்தமோகுணங்கள் கலக்காததால்) மிகப் பரிசுத்த
अतिरोधायकं — அதனால் ஒன்றையும் மறைக்காததும் [மானதும்,
सत्वरूपं तस्याः — ஸத்வவடிவானதுமான அந்த மாயையின்
कमपि तं अंशं — இன்னதென்று சொல்லமுடியாத ஒரு அம்சத்தை
धृत्वा रूपं दधासि — எடுத்துக்கொண்டு லீலாவிக்ரஹத்தைத் தரிக்கிறீர்.

तत्ते प्रत्यग्रधाराधरललितकलायावलीकेलिकारं
लावण्यस्यैकसारं सुकृतिजनदृशां पूर्णपुण्यावतारम् ।
लक्ष्मीनिश्शङ्कलीलानिलयनममृतस्यन्दसन्दोहमन्तः
सिञ्चत्सञ्चिन्तकानां वपुरनुकलये मारुतागारनाथ! ॥ ६

मारुतागारनाथ! — ஹே! குருவாயூரப்பா!
प्रत्यग्रधाराधरललित- कलायावलीकेलिकारं — நீருண்ட மேகம்போலழகானதும், காயாம்பூக் கொத்துப்போல் மகிழ்ச்சியளிப்பதும்,
लावण्यस्य एकसारं — அழகின் ஒன்றுபட்ட திரட்சியும்,
सुकृतिजनदृशां — புண்யவான்களுடைய கண்களுக்கு
पूर्णपुण्यावतारं — புண்யங்களின் பூர்ணவதாரரூபமானதும்,
लक्ष्मीनिःशङ्कलीला- निलयनं — லக்ஷ்மீதேவிக்குச் சங்கையில்லாமல் லீலைசெய்வதற்கு இடமாயிருப்பதும்,
सञ्चिन्तकानां अन्तः — தன்னை தியானஞ்செய்கிறவர்களுடைய ஹிருதயத்தில்
अमृतस्यन्दसन्दोहं — பிரம்மானந்தமாகிற அமிருதப்பெருக்கின் தாரையை
सिञ्चत् तत् — வருஷிக்கின்றதும், மிகப் பிரசித்தமானதுமான
ते वपुः अनुकलये — தங்கள் திருமேனியை இடைவிடாது நினைக்கின்றேன்.

कष्टा ते सृष्टिचेष्टा बहुतरभवखेदावहा जीवभाजा-
मित्येवं पूर्वमालोचितमजित! मया नैवमद्याभिजाने ।
नो चेज्जीवाः कथं वा मधुरतरमिदं त्वद्वपुश्चिद्रसार्द्रं
नेत्रैः श्रोत्रैश्च पीत्वा परमरससुधांभोधिपूरे रमेरन् ॥ ७

अजित! — மாயையால் ஜயிக்கப்படாத கிருஷ்ண !
जीवभाजां — ஜீவர்களுக்கு
बहुतरभवखेदावहा — பலவகையான பிறவி (ஸம்ஸார) துக்கத்தைக் கொடுக்
ते सृष्टिचेष्टा — தங்களுடைய ஸ்ருஷ்டியாகிற செய்கை [கின்றதான
कष्टा इति एवं — மிகவும் கொடுமை என்றே
मया पूर्वं आलोचितं — அறிவில்லாத என்னால் முன்பு எண்ணப்பட்டது;
अद्य एवं न अभिजाने — இப்பொழுது அவ்விதம் எண்ணவில்லை.

नो चेत् जीवाः	தாங்கள் அவ்விதம் ஸ்ருஷ்டிக்காவிடில் ஜீவர்கள்
चिद्रसार्द्रं	சிதானந்தத்தால் உள்ளும் வெளியும் நிறைந்ததும்,
मधुरतरं इदं त्वद्वपुः	மிக மதுரமானதுமான இந்தத் தங்கள் திருமேனியை
नेत्रैः श्रोत्रैः च	கண்களைக்கொண்டும் காதுகளைக்கொண்டும்
पीत्वा	பானஞ்செய்து
परमरससुधांभोधिपूरे	பரமானந்தமாகிற அமிருதக்கடலின் பிரவாகத்தில்
कथं वा रमेरन्	எவ்விதம் விளையாடுவார்கள்?

नम्राणां सन्निधत्ते सततमपि पुरस्तैरनभ्यर्थितान-
प्यर्थान् कामानजस्रं वितरति परमानन्दसान्द्रां गतिं च ।
इत्थं निश्शेषलभ्यो निरवधिकफलः पारिजातो हरे! त्वं
क्षुद्रं तं शक्रवाटीद्रुममभिलषति व्यर्थमर्थिव्रजोऽयम् ॥ ८

हरे!	ஹே! ஸ்ரீகிருஷ்ண!
निःशेषलभ्यः	ஸமஸ்த ஜனங்களாலும் அடையக்கூடியதும்
निरवधिकफलः	எல்லையற்ற மோக்ஷமாகிற பலத்தையுடையதுமான
त्वं पारिजातः नम्राणां पुरः	தாங்களாகிற பாரிஜாதம் நமஸ்கரித்தவர்களுடைய முன்னிலையில்
सततं अपि सन्निधत्ते	எப்பொழுதும் பிரத்யக்ஷமாகிறது.
तैः	அவர்களால்
अनभ्यर्थितान् अपि	பிரார்த்திக்கப்படாதவைகளாக இருந்தபோதிலுங்கூட
कामान् अर्थान्	அபீஷ்டங்களான புருஷார்த்தங்களையும்
परमानन्दसान्द्रां गतिं च	பிரம்மானந்தம் நிறைந்த மோக்ஷத்தையும்
अजस्रं वितरति	எப்பொழுதும் கொடுக்கிறது.
इत्थं	இப்படி இருக்கும்பொழுது
अयं अर्थिव्रजः	இந்த யாசகர்களுடைய கூட்டம்
क्षुद्रं	உபயோகமற்ற பலங்களைக் கொடுக்கிற
तं शक्रवाटीद्रुमं	அந்த இந்திரனுடைய உத்யானத்திலிருக்கும் கல்பக [விருக்ஷத்தை
व्यर्थं अभिलषति	வீணில் விரும்புகிறது.

कारुण्यात्काममन्यं ददति खलु परे स्वात्मदस्त्वं विशेषा-
दैश्वर्यादीशतेऽन्ये जगति परजने स्वात्मनोऽपीश्वरस्त्वम् ।
त्वय्युच्चैरारमन्ति प्रतिपदमधुरे चेतनाः स्फीतभाग्या-
स्त्वं चात्माराम एवेत्यतुलगुणगणाधार! शौरे! नमस्ते ॥ ९

परे	பிரம்மா முதலிய மற்ற தேவர்கள்
कारुण्यात् अन्यं	கருணையால் மோக்ஷத்தைத்தவிர மற்ற

कामं खलु ददति — இஷ்டமான வரத்தை மட்டும் கொடுக்கிறார்கள்.
त्वं विशेषात् — தாங்களோவென்றால் கருணாவிசேஷத்தால்
स्वात्मदः — ஸ்வஸ்வரூபமான மோக்ஷத்தையே கொடுக்கின்றீர்.
अन्ये ऐश्वर्यात् — மற்றுள்ளவர்கள் அஷ்டைசுவரியத்தைக்கொண்டு
जगति परजने — இவ்வுலகில் மற்ற ஜனங்களிடத்தில் மட்டும்
ईशते — நிக்கிரஹானுக்கிரஹ சக்தியுடையவர்களாகிறார்கள்.
त्वं — தாங்களோ என்றால்
स्वात्मनः अपि — தங்களுக்குங்கூட (ஸ்வஸ்வரூபமாகிற ஜீவர்களுக்கும்)
ईश्वरः — நிக்கிரஹானுக்கிரஹ சக்தியுடையவர்.
स्फीतभाग्याः चेतनाः — அதிக பாக்கியமுடையவர்களான ஜீவர்கள்
प्रतिपदमधुरे — பக்கத்தில் வரவர ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கின்ற
त्वयि उच्चैः आरमन्ति — தங்களிடத்தில் அதிகமாக ஆனந்தமடைகிறார்கள்.
त्वं च आत्मारामः एव — தாங்களோ எனில் தங்களிடமே ரமிக்கின்றீர்.
इति — இவ்விதம்
अतुलगुणगणाधार! — உவமையில்லாத குணகணங்களுக்கு இருப்பிடமான
शौरे! — சூரவம்சத்தில் ஜனித்த கிருஷ்ணா!
ते नमः — தங்களுக்கு நமஸ்காரம்.

ऐश्वर्यं शङ्करादीश्वरविनियमनं विश्वतेजोहराणां
तेजस्संहारि वीर्यं विमलमपि यशो निस्पृहैश्चोपगीतम् ।
अङ्गासङ्गा सदा श्रीरखिलविदसि न क्वापि ते सङ्गवार्ता
तद्वातागारवासिन्! मुरहर! भगवच्छब्दमुख्याश्रयोऽसि ॥ १०

मुरहर! — முரனைக்கொன்ற
वातागारवासिन्! — குருவாயூரில் வசிக்கும் ஸ்ரீகிருஷ்ணா!
ते ऐश्वर्यं — தங்களுடைய ஐசுவரியம் (ஈசுவரத்தன்மையானது)
शङ्करादीश्वरविनियमनं — சங்கரன் முதலிய ஈசுவரர்களையுங்கூட அவரவர்களுடைய அதிகாரத்தில் இருக்கச்செய்கின்றது.
ते वीर्यं — தங்களுடைய வீரியம்
विश्वतेजोहराणां — எல்லோருடைய பராக்கிரமத்தையும் அபஹரிக்கின்ற சங்கராதிகளுடைய
तेजःसंहारि — பராக்கிரமத்தையும் ஸம்ஹாரஞ்செய்வதாக இருக்கிறது.
विमलं यशः अपि — மிகப் பரிசுத்தமான உமது கீர்த்தியுங்கூட
निःस्पृहैः च — ஒன்றிலுமாசையில்லாத முக்தர்களாலுங்கூட
उपगीतं — கானம்பண்ணப்பட்டிருக்கிறது.
श्रीः सदा — லக்ஷ்மீதேவி எப்பொழுதும்
अङ्गासङ्गा — தங்கள் சரீரத்திலேயே குடிகொண்டிருக்கிறாள்.
त्वं अखिलवित् असि — தாங்கள் எல்லாவற்றையுமறிந்தவராக இருக்கின்றீர்.

क अपि	ஓரிடத்திலும்
सङ्गवार्ता न	தங்களுக்குப் பற்றுதல் என்ற பேச்சே இல்லை.
तत्	இவ்வாறு ஐசுவரியம், யசஸ், ஸ்ரீ, வீரியம், ஞானம், அஸங்கம் என்ற ஆறு குணங்களும் பொருந்தியிருப்பதால்
भगवच्छब्दमुख्याश्रयः असि	பகவான் என்ற சொல்லுக்கு முக்கியப் பொருள் ஆகின்றீர்.

इति श्रीमन्नारायणीये भगवन्महिमानुवर्णनं नाम प्रथमं दशकं समाप्तम् ॥ १ ॥

द्वितीयं दशकम्—இரண்டாவது தசகம்.

भगवद्रूपवर्णनम्—பகவானுடைய ரூபத்தை வர்ணிப்பது.

सूर्यस्पर्धिकिरीटमूर्ध्वतिलकप्रोद्भासिफालान्तरं
कारुण्याकुलनेत्रमार्द्रहसितोल्लासं सुनासापुटम् ।
गण्डोद्यन्मकराभकुण्डलयुगं कण्ठोज्ज्वलत्कौस्तुभं
त्वद्रूपं वनमाल्यहारपटलश्रीवत्सदीप्रं भजे ॥ १

सूर्यस्पर्धिकिरीटं	ஸூரியனுக்கு நிகரான கிரீடத்தையுடையதும்,
ऊर्ध्वतिलकप्रोद्भासिफालान्तरं	திலகத்தால் மிகவும் பிரகாசிக்கின்ற நெற்றியையுடையதும்,
कारुण्याकुलनेत्रं	கருணை நிறைந்த கண்களையுடையதும்,
आर्द्रहसितोल्लासं	கனிந்த புன்னகையால் விளங்கும்
सुनासापुटं	அழகான மூக்கையுடையதும்,
गण्डोद्यन्मकराभकुण्डलयुगं	கன்னப்பிரதேசங்களில் பிரகாசிக்கின்ற இரண்டு மகரகுண்டலங்களையுடையதும்,
कण्ठोज्ज्वलत्कौस्तुभं	கழுத்தில் சோபிக்கின்ற கௌஸ்துப மணியையுடையதும்,
वनमाल्यहारपटलश्रीवत्सदीप्रं	வனமாலை, முத்துமாலைகள், ஸ்ரீவத்ஸம் இவைகளால் விளங்குவதுமான
त्वद्रूपं भजे	தங்களுடைய ரூபத்தை நான் சேவிக்கின்றேன்.

केयूराङ्गदकङ्कणोत्तममहारत्नाङ्गुलीयाङ्कित-
श्रीमद्बाहुचतुष्कसङ्गतगदाशङ्खारिपङ्केरुहाम् ।

कांचित् काञ्चनकाञ्चिलाञ्छितलसत्पीतांबरालम्बिनी-
मालम्बे विमलाम्बुजद्युतिपदां मूर्तिं तवार्तिच्छिदम् ॥ २

केयूराङ्गदकङ्कणोत्तम-महारत्नाङ्गुलीयाङ्कितश्रीमद्बाहुचतुष्कसङ्गतगदाशङ्खारिपङ्केरुहां	தோள் வளைகள், அதனடியிலிருக்கும் கைக்கட்டு வளைகள், மணிக்கட்டிலிருக்கும் வளைகள், சிறந்த பெரிய ரத்னங்கள் பதித்த மோதிரங்கள் இவைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டவைகளும், காந்திபொருந்தியவைகளுமான நான்கு கைகளில் இருக்கின்ற கதை, சங்கு, சக்கரம், தாமரைப்பூ இவைகளையுடையதும்,
काञ्चनकाञ्चिलाञ्छितलसत्पीतांबरालंबिनीं	தங்க அரைநாணால் அலங்கரிக்கப்பட்டு அதனால் பிரகாசிக்கின்ற பீதாம்பரத்தை தரிக்கின்றதும்;
विमलांबुजद्युतिपदां	நிர்மலமான தாமரைப்பூபோன்ற காந்தியுடைய திருப்பாதங்களையுடையதும்,
आर्तिच्छिदं	துக்கங்களைப் போக்கடிக்கின்றதுமான
काञ्चित्	இவ்விதமென்று வர்ணிக்கமுடியாத
तव मूर्तिं आलंबे	தங்கள் திருமேனியை நான் ஆசிரயிக்கின்றேன்.

यत्त्रैलोक्यमहीयसोऽपि महितं सम्मोहनं मोहनात्
कान्तं कान्तिनिधानतोऽपि मधुरं माधुर्यधुर्यादपि ।
सौन्दर्योत्तरतोऽपि सुन्दरतरं त्वद्रूपमाश्चर्यतोऽ-
प्याश्चर्यं भुवने न कस्य कुतुकं पुष्णाति विष्णो विभो ॥ ३

यत् त्रैलोक्यमहीयसः अपि	யாதொன்று மூன்றுலகங்களிலும் மிக மேன்மையுற்று பூஜிக்கப்பட்ட பதார்த்தத்தைக்காட்டிலும்
महितं	மேன்மையுற்று பூஜிக்கப்பட்டதோ;
मोहनात्	மனதைக்கவரக்கூடிய வஸ்துவைக்காட்டிலும்
संमोहनं	மனதை நன்கு கவரக்கூடியதோ;
कान्तिनिधानतः अपि	காந்திக்கிருப்பிடமான வஸ்துவைக்காட்டிலும்
कान्तं	மிகக் காந்தியுற்றதோ;
माधुर्यधुर्यात् अपि	இன்பத்தைக் கொடுக்கின்ற வஸ்துவைக்காட்டிலும்
मधुरं	அதிகம் இன்பத்தைக் கொடுப்பதோ;
सौन्दर्योत्तरतः अपि	அழகினால் மிகச் சிறந்த வஸ்துவைக்காட்டிலும்
सुन्दरतरं	மிக அழகுற்றதோ;
आश्चर्यतः अपि आश्चर्यं	ஆச்சரியமானதைக்காட்டிலும் ஆச்சரியமானதோ;
विष्णो विभो	எங்கும் நிறைந்திருக்கும் ஹே! ஸர்வேச்வர!
तत् त्वद्रूपं	அப்படிப்பட்ட தங்கள் திருமேனி
भुवने कस्य कुतुकं	இவ்வுலகத்தில் யாருக்குத்தான் கௌதுகத்தை
न पुष्णाति	விருத்திசெய்கிறதில்லை.

तत्तादृङ्मधुरात्मकं तव वपुस्संप्राप्य संपन्मयी
सा देवी परमोत्सुका चिरतरं नास्ते स्वभक्तेष्वपि ।
तेनास्या बत कष्टमच्युत! विभो! त्वद्रूपमानोज्ञक-
प्रेमस्थैर्यमयादचापलबलाच्चापल्यवार्तोदभूत् ॥ ४

सम्पन्मयी सा देवी	தனதான்யரூபிணியான அந்த லக்ஷ்மீதேவியானவள்
तत्तादृङ्मधुरात्मकं	ஒன்றுடனும் உவமையற்ற மனோஹரமான உருவமு
तव वपुः संप्राप्य	தங்கள் திருமேனியை ஆசிரயமாக அடைந்து [டைய
परमोत्सुका	மிகவும் பற்றுதலுடையவ்ளாய்
स्वभक्तेषु अपि	தன் பக்தர்களிடத்திலுங்கூட
चिरतरं न आस्ते	வெகுகாலம் இருப்பதில்லை.
अच्युत! विभो!	ஆசிரயித்தவர்களைக் கைவிடாத பிரபுவே!
तेन अस्याः	அந்தக் காரணத்தைக்கொண்டு இந்த லக்ஷ்மீதேவிக்கு
त्वद्रूपमानोज्ञक- प्रेमस्थैर्यमयात्	தங்கள் திருவுருவத்தின் அழகிலிருக்கும் பிரேமையில் நிலைபெற்றிருப்பதாகிற
अचापलबलात्	சாபல்யமில்லாமலிருப்பதின் பலத்திலிருந்தே
चापल्यवार्ता उदभूत्	நிலையற்றவள் என்ற அபகீர்த்தி உண்டாயிருக்கிறது.
बत कष्टम्	அது மிக வருந்தத்தக்கதே.

लक्ष्मीस्तावकरामणीयकहृतैवेयं परेष्वस्थिरे-
त्यस्मिन्नन्यदपि प्रमाणमधुना वक्ष्यामि लक्ष्मीपते! ।
ये त्वद्ध्यानगुणानुकीर्तनरसासक्ता हि भक्ता जना-
स्तेष्वेषा वसति स्थिरैव दयितप्रस्तावदत्तादरा ॥ ५

लक्ष्मीपते इयं लक्ष्मीः	ஹே லக்ஷ்மீகாந்த! இந்த லக்ஷ்மீதேவி
तावकरामणीयकहृता एव	தங்களது ரூபலாவண்யத்தால் வசியம்பண்ணப் பட்டவளாதலால்
परेषु अस्थिरा	மற்றவர்களிடத்தில் நிலைபெறாதிருக்கிறாள்
इति अस्मिन्	என்ற விஷயத்தில்
अन्यत् प्रमाणं अपि	வேறொரு அனுமானப்பிரமாணத்தைக்கூட
अधुना वक्ष्यामि	இப்பொழுது உரைக்கிறேன்.
ये भक्ताः जनाः	எந்த பக்தஜனங்கள்
त्वद्ध्यानगुणानु- कीर्तनरसासक्ताः	தங்களைத் தியானிப்பதிலும் தங்கள் குணங்களைக் கீர்த்தனஞ்செய்வதிலுமிருக்கும் ஆனந்தத்தில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்களோ,
तेषु एषा	அந்த பக்தஜனங்களிடத்தில் இந்த லக்ஷ்மீதேவி
दयितप्रस्तावदत्तादरा	தன் கணவனைப்பற்றிய பேச்சில் ஆதரவுடன் கூடியவ [ளாய்
स्थिरा एव वसति हि	ஸ்திரமாகவே வசிக்கின்றாளல்லவா?

भक्त्युत्पत्तिवर्णनम् ॥

एवंभूतमनोज्ञतानवसुधानिष्यन्दसन्दोहनं
त्वद्रूपं परचिद्रसायनमयं चेतोहरं शृण्वताम् ।
सद्यः प्रेरयते मतिं मदयते रोमाञ्चयत्यङ्गकं
व्यासिञ्चत्यपि शीतबाष्पविसरैरानन्दमूर्च्छोद्भवैः । ६

एवंभूतमनोज्ञतानव- सुधानिष्यन्दसन्दोहनं	இவ்விதம் முன்சொன்னவிதமான ஸௌபாக்கியமாகிற (அழகாகிற) புது அமிருததாரையைப் பெருக்கு [கின்றதும்,
परचिद्रसायनमयं	பரப்பிரம்மஸ்வரூபமானதும்,
चेतोहरं त्वद्रूपं	மனோஹரமுமான தங்கள் திருவுருவத்தைப்பற்றி
शृण्वतां मतिं सद्यः	கேட்கின்றவர்களுடைய புத்தியைக் கேட்ட உடனேயே
प्रेरयते	மறுபடியும் கேட்பதற்காகத் தன் வசப்படுத்திக் [கொள்ளுகிறது.
मदयते	ஆனந்தபரவசமாக்குகிறது.
अङ्गकं रोमाञ्चयति	சரீரத்தை மயிர்க்கூச்செறியும்படி செய்கிறது.
आनन्दमूर्च्छोद्भवैः	ஆனந்தப்பெருக்கிலிருந்துண்டான
शीतबाष्पविसरैः	குளிர்ந்த கண்ணீர்ப் பெருக்குகளால்
व्यासिञ्चति अपि	நனைக்கவுஞ்செய்கிறது.

एवंभूततया हि भक्त्यभिहितो योगः स योगद्वयात्
कर्मज्ञानमयाद् भृशोत्तमतरो योगीश्वरैर्गीयते ।
सौन्दर्यैकरसात्मके त्वयि खलु प्रेमप्रकर्षात्मिका
भक्तिर्निःश्रममेव विश्वपुरुषैर्लभ्या रमावल्लभ ! ॥ ७

भक्त्यभिहितः	பக்தியென்று சொல்லப்பட்ட
सः योगः	அந்தப் பிரஸித்தமான மோக்ஷோபாயமானது
एवंभूततया हि	இப்படிப் பெருமைவாய்ந்து இருப்பதாலல்லவா
कर्मज्ञानमयात्	கர்மயோகம் ஞானயோகம் என்ற
योगद्वयात्	இருவகைப்பட்ட யோகங்களைக்காட்டிலும்
भृशोत्तमतरः	மிகவும் மேன்மைபெற்றதென்று
योगीश्वरैः गीयते	வியாஸர் முதலிய யோகீசுவரர்களால் புகழப்படுகிறது.
रमावल्लभ !	ஹே லக்ஷ்மீகாந்த !
सौन्दर्यैकरसात्मके	ஸௌந்தரியமாகிற பிரதான ரஸஸ்வரூபமான
त्वयि प्रेमप्रकर्षात्मिका	தங்களிடத்தில் பிரேமையின் எல்லையாகிற
भक्तिः विश्वपुरुषैः	பக்தியானது எல்லா ஜனங்களாலும்
निःश्रमं एव लभ्या खलु	சிரமமில்லாமலே அடையக்கூடியதல்லவா ?

निष्कामं नियतस्वधर्मचरणं यत् कर्मयोगाभिधं
तद्दूरेत्यफलं यदौपनिषदज्ञानोपलभ्यं पुनः ।
तत्त्वव्यक्ततया सुदुर्गमतरं चित्तस्य तस्माद्विभो
त्वत्प्रेमात्मकभक्तिरेव सततं स्वादीयसी श्रेयसी ॥ ८

कर्मयोगाभिधं	கர்மயோகம் என்று பெயரையுடைய
निष्कामं	பயனில் விருப்பமில்லாமல்
नियतस्वधर्मचरणं यत्	நித்யம் நைமித்திகம் முதலிய ஸ்வதர்மங்களையனுஷ்டி த்தல் என்று யாதொன்றுண்டோ
तत् दूरेत्यफलं	அது நாளடைவில் பயனைக்கொடுப்பதாக இருக்கிறது.
औपनिषदज्ञानोपलभ्यं	வேதாந்தஞானத்தாலடையக்கூடிய
यत् तत् तु पुनः	யாதொரு மோக்ஷரூபபலமுண்டோ அதோ என்றால்
अव्यक्ततया	இந்திரியங்களுக்கு விஷயமல்லாததால்
चित्तस्य सुदुर्गमतरं	மனதிற்கு எட்டவேமுடியாததாக இருக்கிறது.
विभो! तस्मात्	ஹே பிரபுவே! ஆகையால்
त्वत्प्रेमात्मकभक्तिः एव	தங்களிடத்தில் வைக்கப்படும் பிரேமைவடிவமான பக்தி [யொன்றே
सततं स्वादीयसी	எப்பொழுதும் மிகவும் ருசியானதும்
श्रेयसी	எல்லோராலும் புகழத்தகுந்ததாகவுமிருக்கிறது.

अत्यायासकराणि कर्मपटलान्याचर्य निर्यन्मलाः
बोधे भक्तिपथेऽथवाऽप्युचिततामायान्ति किं तावता ।
क्लिष्टा तर्कपथे परं तव वपुर्ब्रह्माख्यमन्ये पुन-
श्चित्तार्द्रत्वमृते विचिन्त्य बहुभिः सिध्यन्ति जन्मान्तरैः ॥ ९

अत्यायासकराणि	மிகவும் சிரமத்தைச்செய்கின்ற
कर्मपटलानि आचर्य	நித்யநைமித்திகாதி கர்மஸமூஹங்களை அனுஷ்டித்து
निर्यन्मलाः	அதன்மூலம் மனோமலம் நீங்கியவர்களாய்
बोधे	ஞானயோகத்திலாவது
अथवा भक्तिपथे अपि	அல்லது பக்திமார்க்கத்திலாவது
उचिततां आयान्ति	அதிகாரத்தைப் பெறுகிறார்கள்.
तावता किं	அதனால் என்ன பிரயோஜனம்?
अन्ये पुनः चित्तार्द्रत्वं ऋते	வேறுசிலரோ என்றால் உள்ளம் நெகிழாமல்
तर्कपथे परं क्लिष्टा	வேதாந்தசாஸ்திரத்தில் மிகவும் கிலேசத்தையடைந்து
ब्रह्माख्यं	"பிரம்மம்" என்ற பெயருடைய
तव वपुः विचिन्त्य	உமது ஸ்வரூபத்தை தியானம்பண்ணி
बहुभिः जन्मान्तरैः	அனேகம் ஜன்மங்களைக்கொண்டு
सिद्ध्यन्ति	மோக்ஷஸித்தியையடைகிறார்கள்.

त्वद्भक्तिस्तु कथारसामृतझरीनिर्मज्जनेन स्वयं
सिद्ध्यन्ती विमलप्रबोधपदवीमक्लेशतस्तन्वती ।
सद्यः सिद्धिकरी जयत्ययि! विभो! सैवास्तु मे त्वत्पद-
प्रेमप्रौढिरसार्द्रता द्रुततरं वातालयाधीश्वर! ॥ १०

अयि! विभो!	ஹே பிரபுவே!
त्वद्भक्तिः तु	தங்களிடம் வைக்கப்படும் பக்தியோ என்றால்
कथारसामृतझरी-निर्मज्जनेन	கதையிலிருக்கும் ரஸமாகிற அமிருதப்பிரவாஹத்தில் அடிக்கடி முழுகுவதால்
स्वयं सिद्ध्यन्ती	தானாகவே ஸித்திக்கிறதாகவும்,
विमलप्रबोधपदवीं	நிர்மலமான பிரம்மஞானமார்க்கத்தை
अक्लेशतः तन्वती	சிரமமில்லாமலே செய்வதாகவும்,
सद्यः सिद्धिकरी	இந்த ஜன்மத்திலேயே ஸித்தியை அளிப்பதாகவும்
जयति	மேன்மைபெற்று விளங்குகிறது.
वातालयाधीश्वर!	ஹே குருவயூரப்பா!
सा त्वत्पदप्रेमप्रौढि-रसार्द्रता एव	அப்படிப்பட்ட தங்கள் திருப்பாதங்களில் பிரேமாதிசயமாகிற ரஸத்தினால் கனிந்திருக்கும் தன்மையாகிற
मे द्रुततरं अस्तु	எனக்கு சீக்கிரமாக உண்டாகட்டும். [பக்தியே

इति श्रीमन्नारायणीये भगवद्रूपवर्णनं भक्त्युत्पत्तिवर्णनं चेति द्वितीयं दशकम् ॥ २ ॥

आदितः श्लोकाः 20. प्रथमस्कन्धे श्लोकाः 20

तृतीयं दशकम्—மூன்றாவது தசகம்.

भक्तस्वरूपवर्णनम्—பக்தஸ்வரூபத்தை வர்ணிப்பது.

पठन्तो नामानि प्रमदभरसिन्धौ निपतिताः
स्मरन्तो रूपं ते वरद! कथयन्तो गुणकथाः ।
चरन्तो ये भक्तास्त्वयि खलु रमन्ते परममू-
नहं धन्यान्मन्ये समधिगतसर्वाभिलषितान् ॥ १

वरद ते नामानि	ஹே வரதா! தங்கள் திருநாமங்களை
पठन्तः	கீர்த்தனஞ்செய்துகொண்டும்
ते रूपं	தங்களுடைய மங்களரூபத்தை
स्मरन्तः	தியானஞ்செய்துகொண்டும்
प्रमदभरसिन्धौ पतिताः	ஆனந்தஸாகரத்தில் மூழ்கியவர்களாய்
गुणकथाः	குணங்களையும் கதைகளையும்

कथयन्तः	ஒருவருக்கொருவர் சொல்லிக்கொண்டு
चरन्तः	(வீடுமுதலியவற்றில் ஆசையில்லாதவர்களாய்) சஞ்சரிப்பவர்களாய்
ये भक्ताः	எந்த பக்தர்கள்
त्वयि खलु रमन्ते	தங்களிடத்திலேயே ரமிக்கின்றார்களோ ;
समधिगतसर्वाभिलषितान्	ஸர்வாபீஷ்டங்களையும் நன்கடைந்த
अमून् परं	அந்த பக்தர்களைமட்டுமே
अहं धन्यान् मन्ये	நான் பாக்கியசாலிகளாகக் கருதுகிறேன்.

गदक्लिष्टं कष्टं तव चरणसेवारसभरेऽ-
प्यनासक्तं चित्तं भवति बत विष्णो कुरु दयाम् ।
भवत्पादांभोजस्मरणरसिको नामनिवहा-
नहं गायंगायं कुहचन विवत्स्यामि विजने ॥ २

गदक्लिष्टं चित्तं	ஆதிவியாதிகளால் கிலேசமடைந்த என் சித்தமானது
तव चरणसेवारसभरे अपि	தங்களுடைய திருவடிகளைச் சேவிப்பதாலுண்டாகும் ஆனந்தப்பெருக்கில்கூட
अनासक्तं भवति	பற்று இல்லாததாக இருக்கிறது.
बत कष्टं विष्णो	ஐயோ கஷ்டம் ! எங்கும் வியாபித்திருக்கும் ஈச !
दयां कुरु	என்னிடம் தயை செய்யவேண்டும்.
अहं भवत्पादांभोज-स्मरणरसिकः	நான் தங்கள் திருமலரடிகளை தியானம்பண்ணுவதில் ஆசையுடையவனுக
नामनिवहान् गायंगायं	தங்கள் திருநாமங்களை அடிக்கடி பாடிக்கொண்டு
कुहचन विजने	எங்காவது ஏகாந்தமான இடத்தில்
विवत्स्यामि	வாஸஞ்செய்ய விரும்புகின்றேன்.

कृपा ते जाता चेत् किमिव नहि लभ्यं तनुभृतां
मदीयक्लेशौघप्रशमनदशा नाम कियती ।
न के के लोकेऽस्मिन्ननिशमयि शोकाभिरहिताः
भवद्भक्ता मुक्ताः सुखगतिमसक्ता विदधते ॥ ३

अयि ते कृपा	ஹே ஈசா ! தங்கள் கிருபை
जाता चेत् तनुभृतां	உண்டானல், சரீரம் படைத்தவர்களுக்கு
किं इव हि न लभ्यं	என்னதான் அடையமுடியாதது ?
मदीयक्लेशौघप्रशमन-दशा नाम कियती	எனது துன்பக்கூட்டங்களை நாசஞ்செய்வது என்பது எம்மாத்திரம் ?
अस्मिन् लोके भवद्भक्ताः	இவ்வுலகில் தங்கள் பக்தர்களான
के के अनिशं	எத்தனை பேர்கள் எப்பொழுதும்

शोकाभिरहिताः मुक्ताः	துக்கமேயில்லாதவர்களாய் ஜீவன்முக்தர்களாய்
असक्ताः सुखगतिं	ஒன்றிலும் பற்றற்றவர்களாய் தம்மிஷ்டம்போல் ஸஞ்சாரத்தை (அல்லது மோக்ஷத்தை)
न विदधते	செய்வதில்லை (அல்லது அடைவதில்லை)?

मुनिप्रौढा रूढा जगति खलु गूढात्मगतयो
भवत्पादांभोजस्मरणविरुजो नारदमुखाः ।
चरन्तीश स्वैरं सततपरिनिर्भातपरचित्-
सदानन्दाद्वैतप्रसरपरिमग्नाः किमपरम् ॥ ४

ईश जगति रूढाः	ஈசா! உலகப்பிரஸித்தர்களும்,
गूढात्मगतयः	எங்ஙனம் என்று காணமுடியாத தங்கள் ஸஞ்சாரத்தை, மனோகதியை, ஆத்மஞானத்தையுடையவர்களும்,
भवत्पादांभोजस्मरणविरुजः	தங்கள் பாதாரவிந்தங்களை ஸ்மரிப்பதால் துன்பம் நீங்கியவர்களுமான
नारदप्रमुखाः मुनिप्रौढाः	நாரதர் முதலிய முனிச்ரேஷ்டர்கள்
सततपरिनिर्भातपरचित्सदानन्दाद्वैतप्रसरपरिमग्नाः खलु	எப்பொழுதும் எல்லாவிடத்திலும் நன்றாகப் பிரகாசிக்கின்ற ஸச்சிதானந்தரூபமான அத்வைதப்பிரவாஹத்தில் ஆழ்ந்தவர்களாகவல்லவா
स्वैरं चरन्ति	கவலையில்லாமல் ஸஞ்சரிக்கிறார்கள்.
अपरं किम्	அதற்குமேல் அவர்களுக்குப் பிரார்த்திக்கவேண்டியது என்ன உண்டு?

भक्तिप्रार्थना ॥

भवद्भक्तिः स्फीता भवतु मम सैव प्रशमये-
दशेषक्लेशौघं न खलु हृदि सन्देहकणिका ।
न चेद्व्यासस्योक्तिस्तव च वचनं नैगमवचो
भवेन्मिथ्या रथ्यापुरुषवचनप्रायमखिलम् ॥ ५

मम भवद्भक्तिः	எனக்குத் தங்களிடத்திலுள்ள பக்தியானது
स्फीता भवतु	பரிபூர்ணமாக இருக்கவேண்டும்.
सा एव अशेषक्लेशौघं	அந்த பக்திதான் எல்லாத் துன்பங்களையும்
प्रशमयेत्	அறவே நாசஞ்செய்யும் (என்பதில்)
हृदि सन्देहकणिका	என் மனதில் ஸந்தேஹம் சிறிதுகூட
न खलु	இல்லவே இல்லை.
न चेत् व्यासस्य उक्तिः	அவ்விதமல்லாதபக்ஷத்தில், வியாஸவசனமும்,
तव वचनं	தங்கள் திருவாக்கும்,

नैगमवचः च अखिलं	வேதவாக்கியமும் எல்லாம்
रथ्यापुरुषवचनप्रायं	தெருவில் சுற்றித்திரியும் பாமரமனிதனுடைய
मिथ्या भवेत्	பொய்யாகமுடியும். [பேச்சைப்போல்

भवद्भक्तिस्तावत्प्रमुखमधुरा त्वद्गुणरसात्
किमप्यारूढा चेदखिलपरितापप्रशमनी ।
पुनश्चान्ते स्वान्ते विमलपरिबोधोदयमिळ-
न्महानन्दाद्वैतं दिशति किमतः प्रार्थ्यमपरम् ॥ ६

भवद्भक्तिः तावत्	தங்களிடத்தில் வைக்கப்படும் பக்தியோவென்றால்
त्वद्गुणरसात्	தங்களுடைய குணத்தைக் கேட்பதிலுள்ள ரஸத்தால்
प्रमुखमधुरा	ஆரம்பத்திலேயே மதுரமானது.
किमपि आरूढा चेत्	சிறிது விருத்தியடைந்ததேயானால்
अखिलपरितापप्रशमनी	எல்லாத் தாபங்களையும் வேருடன் நாசஞ்செய்கிறது.
पुनः	மறுபடியும்
अन्ते स्वान्ते	பரிணயதசையில் ஹிருதயத்தில்
विमलपरिबोधोदय-	நிர்மலஞானோதயத்துடன் கூடின பிரம்மானந்தத்தில்
मिलन्महानन्दाद्वैतं च	இரண்டறக்கலத்தலையும்
दिशति	கொடுக்கிறது.
अतःपरं	இதற்குமேல்
प्रार्थ्यं किं	வேண்டத்தகுந்தது வேறென்ன உண்டு?

विधूय क्लेशान् मे कुरु चरणयुग्मं धृतरसं
भवत्क्षेत्रप्राप्तौ करमपि च ते पूजनविधौ ।
भवन्मूर्त्यालोके नयनमथ ते पादतुळसी-
परिघ्राणे घ्राणं श्रवणमपि ते चारुचरिते ॥ ७

मे क्लेशान् विधूय	எனது கஷ்டங்களைப் போக்கடித்து
चरणयुग्मं	என் இரு கால்களை
भवत्क्षेत्रप्राप्तौ	தங்கள் திருக்கோயிலையடைவதிலும்,
करं अपि च ते पूजनविधौ	கைகளைத் தங்களைப் பூஜை செய்வதிலும்,
अथ नयनं	அவ்விதமே கண்களை
भवन्मूर्त्यालोके	தங்கள் மங்களவிக்ரஹத்தை தரிசிப்பதிலும்,
घ्राणं ते	மூக்கைத் தங்களுடைய
पादतुलसीपरिघ्राणे	திருவடிகளிலிருக்கும் துளஸியை முகருவதிலும்,
श्रवणं	காதுகளை
ते चारुचरिते अपि	தங்களுடைய நல்ல சரித்திரங்களிலும்
धृतरसं कुरु	ரஸமுடையதாகத் தாங்கள் செய்தருள்வேண்டும்.

प्रभूताधिव्याधिप्रसभचलिते मामकहृदि
त्वदीयं तद्रूपं परमसुखचिद्रूपमुदियात् ।
उदञ्चद्रोमाञ्चो गळितबहुहर्षाश्रुनिवहो
यथा विस्मर्यासं दुरुपशमपीडापरिभवान् ॥ ८

उदञ्चद्रोमाञ्चः	ரோமாஞ்சமடைந்தவனாகவும்,
गलितबहुहर्षाश्रुनिवहः	ஆனந்தக்கண்ணீர் பெருக்கியவனாகவும்
दुरुपशमपीडापरिभवान्	வருத்தப்பட்டும் போக்கடிக்கமுடியாத ஆத்யாத்மி [காதி துக்கங்களை
यथा	எவ்விதமானால்
विस्मर्यासं	நான் மறப்பேனோ அவ்விதம்
प्रभूताधिव्याधि- प्रसभचलिते	அளவற்ற கவலைகளாலும் வியாதிகளாலும் கவரப்பட்டுச் சலிக்கின்ற
मामकहृदि	என்னுள்ளத்தில்
परमरसचिद्रूपं त्वदीयं	ஸச்சிதானந்தரூபமான தங்களுடைய
तत् रूपं उदियात्	அந்த ஸ்வரூபம் தோன்ற (உதயமாக) வேண்டும்.

मरुद्गेहाधीश त्वयि खलु पराञ्चोऽपि सुखिनो
भवत्स्नेही सोऽहं सुबहु परितप्ये च किमिदम् ।
अकीर्तिस्ते मा भूद्वरद! गदभारं प्रशमयन्
भवद्भक्तोत्तंसं झटिति कुरु मां कंसदमन! ॥ ९

मरुद्गेहाधीश! त्वयि	குருவாயூரப்பா! தங்களிடத்தில்
पराञ्चः अपि	பராமுகமாயிருப்பவர்கள்கூட
सुखिनः खलु	ஸுகமுடையவர்களாகவல்லவா காணப்படுகின்றனர்.
भवत्स्नेही सः अहं च	தங்களிடம் பக்தியுள்ள நானோ என்றால்
सुबहु परितप्ये	மிகவும் வருத்தப்படுகிறேன்.
किमिदं	இதென்ன விஷமச்செயல்?
वरद! ते	ஹே வரதனே! தங்களுக்கு
अकीर्तिः मा भूत्	அபகீர்த்தி உண்டாகவேண்டாம்.
कंसदमन!	கம்ஸனைக்கொன்றவரே!
मे गदभारं प्रशमयन्	என் வியாதிகளை நாசஞ்செய்து
मां झटिति	என்னைச் சீக்கிரம்
भवद्भक्तोत्तंसं कुरु	தங்கள் பக்தர்களில் சிறந்தவனாக செய்யவேண்டும்.

किमुक्तैर्भूयोभिस्तव हि करुणा यावदुदिया-
द्दहं तावद्देव! प्रहितविविधार्तप्रलपितः ।

पुरः क्लृप्ते पादे वरद तव नेष्यामि दिवसान्
यथाशक्ति व्यक्तं नतिनुतिनिषेवा विरचयन् ॥ १०

देव!	ஹே தேவா!
भूयोभिः उक्तैः किं	அதிகம் சொல்லுவதால் என்ன பிரயோஜனம்?
वरद! तव हि	ஹே வரதனே! தங்களுக்கே
करुणा यावत् उदियात्	தயை எப்பொழுதுண்டாகிறதோ
तावत् अहं	அதுவரையில் நான்
प्रहितविविधार्तप्रलपितः	பலவாறுகப் புலம்புவதை விட்டவனுக
पुरः क्लृप्ते	என் முன் விளங்கும்
तव पादे यथाशक्ति	தங்கள் திருவடிகளில் என் சக்திக்குத்தக்கவாறு
व्यक्तं नतिनुतिनिषेवाः	நன்ருக நமஸ்காரம், ஸ்தோத்திரம், பூஜை இவைகளை
विरचयन्	செய்துகொண்டு
दिवसान् नेष्यामि	நாட்களைக் கழிப்பேன்.

इति श्रीमन्नारायणीये भक्तस्वरूपवर्णनं भक्तिप्रार्थना चेति तृतीयं दशकम् ॥ ३ ॥

श्रीमद्भागवतप्रथमस्कन्धपरिच्छेदः समाप्तः ॥ १ ॥

आदितः श्लोकाः 30. प्रथमस्कन्धे श्लोकाः 30.

अथ द्वितीयस्कन्धपरिच्छेदः ॥

चतुर्थं दशकम्— நான்காவது தசகம்.

अष्टाङ्गयोगवर्णनम्, योगसिद्धिवर्णनं च—அஷ்டாங்கயோகத்தையும் யோகஸித்தியையும் வர்ணிப்பது.

कल्यतां मम कुरुष्व तावतीं कल्यते भवदुपासनं यया ।
स्पष्टमष्टविधयोगचर्यया पुष्टयाऽऽशु तव तुष्टिमाप्नुयाम् ॥ १

यया	எவ்வளவு ஆரோக்கியமிருந்தால்
भवदुपासनं कल्यते	தங்களுடைய ஆராதனம் செய்யப்படுமோ;
तावतीं कल्यतां	அவ்வளவு ஆரோக்யத்தை
मम कुरुष्व	எனக்கு செய்தருளவேண்டும்.
पुष्टया अष्टविधयोगचर्यया	ஸம்பூர்ணமான எட்டுவித அங்கங்களையுடைய யோகத்தையனுஷ்டிப்பதால்
आशु तव तुष्टिं	சீக்கிரமாக தங்களுடைய பிரஸாதத்தை
आप्नुयां स्पष्टं	நான் அடைவேன்; இது நிச்சயம்.

ब्रह्मचर्यदृढतादिभिर्यमैराप्लवादिनियमैश्च पाविताः ।
कुर्महे दृढममी सुखासनं पङ्कजाद्यमपि वा भवत्पराः ॥ २

भवत्पराः अमी — தங்கள் பக்தர்களான இந்த நாங்கள்
ब्रह्मचर्यदृढतादिभिः — பிரம்மசரியத்தின் தார்டியம் முதலிய
यमैः — யமங்களைக்கொண்டும்
आप्लवादिनियमैः च — ஸ்நானம் முதலிய நியமங்களைக்கொண்டும்
पाविताः — பரிசுத்தர்களாக்கப்பட்டவர்களாய்
पङ्कजाद्यं — பத்மாஸனம் முதலியவற்றையாவது
अपि वा सुखासनं — அல்லது ஸுகாஸனத்தையாவது
दृढं कुर्महे — திருடமாகச் செய்கிறோம்.

तारमन्तरनुचिन्त्य सन्ततं प्राणवायुमभियम्य निर्मलाः ।
इन्द्रियाणि विषयादथापहृत्याऽऽस्महे भवदुपासनोन्मुखाः ॥ ३

तारं अन्तः — பிரணவத்தை உள்ளில்
सन्ततं अनुचिन्त्य — தைலதாரைபோலவும், மணிநாதம்போலவும் இடைவிடாது சிந்தனை செய்தும்,
प्राणवायुं अभियम्य निर्मलाः — பிராணுயாமஞ்செய்தும் பரிசுத்தர்களாகி
अथ इन्द्रियाणि — பிறகு இந்திரியங்களை
विषयात् अपहृत्य — அதனதன் விஷயத்திலிருந்து திருப்பிவிட்டு
भवदुपासनोन्मुखाः — தங்களையுபாஸிப்பதில் விருப்பமுடையவர்களாக
आस्महे — இருக்கிறோம்.

अस्फुटे वपुषि ते प्रयत्नतो धारयेम धिषणां मुहुर्मुहुः ।
तेन भक्तिरसमन्तरार्द्रतामुद्वहेम भवदङ्घ्रिचिन्तकाः ॥ ४

अस्फुटे ते वपुषि — அஸ்பஷ்டமான தங்களுடைய மங்களவிக்கிரஹத்தில்
प्रयत्नतः धिषणां — மிகப் பிரயத்தனப்பட்டு புத்தியை
मुहुः मुहुः धारयेम — அடிக்கடி நிலைநிறுத்துவோம்.
तेन भवदङ्घ्रिचिन्तकाः — அதனுல் தங்கள் திருவடிகளைத் தியானிக்கின்ற நாங்கள்
भक्तिरसं — பக்திரஸத்தையும்
अन्तः आर्द्रतां उद्वहेम — அதனுல் உள்ளில் கனிவையும் பெறுவோமாக.

विस्फुटावयवभेदसुन्दरं त्वद्वपुस्सुचिरशीलनावशात् ।
अश्रमं मनसि चिन्तयामहे ध्यानयोगनिरतास्त्वदाश्रयाः ॥ ५

त्वदाश्रयाः — தங்களை ஆசிரயித்த நாங்கள்
ध्यानयोगनिरताः — தியானயோகத்தை இடைவிடாமல் அனுஷ்டிப்பவர்களாய்
सुचिरशीलनावशात् — வெகுகாலம் அப்யஸித்ததன் காரணமாக
विस्फुटावयवभेदसुन्दरं — மிகவும் ஸ்பஷ்டமான அவயவபேதங்களையுடையதும், அதனுல் அழகானதுமான
त्वद्वपुः अश्रमं — தங்கள் திருமேனியை சிரமமில்லாமலே
मनसि चिन्तयामहे — மனதில் தியானித்துக்கொண்டிருப்போம்.

ध्यायतां सकलमूर्तिमीदृशीमुन्मिषन्मधुरताहृतात्मनाम् ।
सान्द्रमोदरसरूपमान्तरं ब्रह्म रूपमयि तेऽवभासते ॥ ६

अयि	ஹே! பகவன் !
ते ईदृशीं	தங்களுடைய முன் கூறப்பட்டபடி
सकलमूर्तिं	கரசரணாதிகளுடன் கூடிய ஸ்வரூபத்தை
ध्यायतां	தியானம்பண்ணுகிறவர்களும்
उन्मिषन्मधुरता- हृतात्मनां	அதனால் பிரகாசிக்கின்ற ஸௌபாக்கியத்தால் கவரப் பட்ட மனதையுடையவர்களுமான எங்களுக்கு
सान्द्रमोदरसरूपं	பூர்ணானந்தரஸமாகிற உருவத்துடன் கூடினதும்
रूपं ब्रह्म	தங்களுடைய ஸ்வரூபபூதமுமான பரப்பிரம்மம்
आन्तरं अवभासते	மனதினால்மட்டுமறியத்தகுந்ததாய் பிரகாசிக்கின்றது.

तत्समास्वदनरूपिणीं स्थितिं त्वत्समाधिमयि विश्वनायक ।
आश्रिताः पुनरतः परिच्युतावारभेमहि च धारणादिकम् ॥ ७

अयि विश्वनायक	ஹே! விசுவநாதா !
तत्समास्वदनरूपिणीं स्थितिं	அந்தப் பிரம்மத்தை அனுபவித்துக்கொண்டிருப்பதாகிற
त्वत्समाधिं	தங்களை விஷயமாகக்கொண்ட நிர்விகல்பஸமாதியை
आश्रिताः अतः	அடைந்த நாங்கள், அந்த ஸமாதியிலிருந்து
परिच्युतौ पुनः च	நழுவுதலேற்பட்டால் மறுபடியும்
धारणादिकं आरभेमहि	தாரணை முதலியதை தொடங்குவோம்.

इत्थमभ्यसननिर्भरोल्लसत्त्वत्परात्मसुखकल्पितोत्सवाः ।
मुक्तभक्तकुलमौलितां गताः सञ्चरेम शुकनारदादिवत् ॥ ८

इत्थं	இவ்விதம்
अभ्यसननिर्भरोल्लस- त्वत्परात्मसुख- कल्पितोत्सवाः	தாரணா த்யான ஸமாதிகளை அடிக்கடி அப்யாஸம் செய்வதால் அதிகமாக உண்டாகின்ற தங்கள் ஸ்வரூபமான பரப்பிரம்மத்தையனுபவிப்பதாலுண்டுபண்ணப் பட்ட உத்ஸவத்தையுடையவர்களாய்
मुक्तभक्तकुलमौलितां गताः	ஜீவன்முக்தர்களான பக்தர்களுள் பிராதான்யத்தையடைந்தவர்களாய்
शुकनारदादिवत्	சுகன் நாரதன் முதலியவர்களைப்போல
सञ्चरेम	நாங்கள் சஞ்சரிப்போம்.

त्वत्समाधिविजये तु यः पुनर्मङ्क्षु मोक्षरसिकः क्रमेण वा ।
योगवश्यमनिलं षडाश्रयैरुन्नयत्यज सुषुम्नया शनैः ॥ ९

अज	ஜனனமில்லாத ஹே! ஈசா!
स्वत्समाधिविजये	தங்களை விஷயமாகக்கொண்ட நிர்விகல்பஸமாதியின் விஜயமுண்டானபொழுது
यः तु पुनः	எந்த யோகியானவன்
मङ्क्षु मोक्षरसिकः	அதேக்ஷணத்தில் ஸத்யோமுக்தியை விரும்பியவனாக வோ
क्रमेण वा	கிரமமுக்தியை விரும்பியவனாகவோ இருக்கிறானோ அந்த இரண்டுவித யோகியும்
योगवश्यं	பிராணாயாமத்தால் தன்வசமாக்கப்பட்ட
अनिलं सुषुम्नया	பிராணவாயுவை ஸுஷும்னநாடிவழியாக
षडाश्रयैः	(1) மூலாதாரம், (2) ஸ்வாதிஷ்டானம், (3) மணிபூரம், (4) அனாஹதம், (5) விசுத்தி, (6) ஆக்ஞா என்ற மூலாதாரம், நாபி, ஹிருதயம், உரஸ், தாலுமூலம், புருமத்யம் என்ற ஆறு ஆதாரங்கள் வழியாக
शनैः उन्नयति	கிரமமாய் மெதுவாக உயரக் கொண்டுபோகிறான்.

लिङ्गदेहमपि संत्यजन्नथो लीयते त्वयि परे निराग्रहः ।
ऊर्ध्वलोककुतुकी तु मूर्धतस्साधमेव करणैर्निरीयते ॥ १०

निराग्रहः	ஸத்யோமுக்தியை விரும்பியவன்
अथो	பிராணவாயுவை புருவம்வரையில் கொண்டுபோன [பிறகு
लिङ्गदेहं अपि सन्त्यजन्	லிங்கசரீரத்தைக்கூட விட்டுவிட்டு
परे त्वयि	பரமாத்மஸ்வரூபியான தங்களில்
लीयते	லயத்தை(ஸாயுஜ்யமுக்தியை)யடைகிறான்.
ऊर्ध्वलोककुतुकी तु	கிரமமுக்தியை விரும்பியவனோ என்றால்
मूर्धतः	தலைவழியாக
करणैः साधं एव	ஐந்து பிராணங்கள், மனஸ், புத்தி, பத்து இந்திரியங்களாகிற லிங்கசரீரத்துடனேயே
निरीयते	வெளிக்கிளம்புகிறான்.

अग्निवासरवलक्षपक्षगैरुत्तरायणजुषा च दैवतैः ।
प्रापितो रविपदं भवत्परो मोदवान् ध्रुवपदान्तमीयते ॥ ११

अग्निवासरवलक्षपक्षगैः दैवतैः	அக்னி, பகல், சுக்லபக்ஷம் இவைகளையதிஷ்டானம் செய்கிறவர்களான தேவதைகளாலும்
उत्तरायणजुषा च	உத்தராயணத்திற்கபிமானியான தேவதையாலும்
रविपदं प्रापितः	ஸூர்யலோகத்தையடைவிக்கப்பட்ட
भवत्परः मोदवान्	தங்கள் பக்தன் ஸந்தோஷமுடையவனாகவே
ध्रुवपदान्तं ईयते	துருவலோகம்வரையில் செல்லுகின்றான்.

आस्थितोऽथ महरालये यदा शेषवक्त्रदहनोष्मणाऽर्द्यते ।
ईयते भवदुपाश्रयस्तदा वेधसः पदमतः पुरैव वा ॥ १२

अथ	துருவலோகத்தையடைந்தபிறகு
महरालये आस्थितः	மஹர்லோகத்தையடைந்தவனை
भवदुपाश्रयः यदा	தங்கள் பக்தன் எப்பொழுது
शेषवक्त्रदहनोष्मणा	ஆதிசேஷனுடைய முகங்களிலிருக்கும் அக்னியின் ஆவியால்
अर्द्यते तदा	வருத்தப்படுகிறானோ, அப்பொழுதோ ;
अतः पुरा एव वा	அதற்கு முந்தியோ
वेधसः पदं ईयते	பிரம்மலோகத்தையடைகிறான்.

तत्र वा तव पदेऽथवा वसन् प्राकृतप्रलय एति मुक्तताम् ।
स्वेच्छया खलु पुराऽपि मुच्यते संविभिद्य जगदण्डमोजसा ॥ १३

तत्र वा	பிரம்மலோகத்திலாவது
अथवा तव पदे वसन्	அல்லது தங்கள் லோகத்திலாவது வஸித்துக்கொண்டு
प्राकृतप्रलये	மஹாப்பிரளயத்தில் (பிரகிருதிகார்யங்களான மஹத் அஹங்காரம் ஐந்து தன்மாத்திரைகள், இவைகள் அதனதன் காரணங்களில் லயிக்கிறதாகிற மஹாப்பிரளயத்தில்)
मुक्ततां एति	மோக்ஷத்தையடைகிறான்.
स्वेच्छया	அல்லது தன்னிஷ்டப்படி
पुरा अपि खलु ओजसा	முந்தியே தன்னுடைய யோகபலத்தால்
जगदण्डं संविभिद्य	பிரம்மாண்டத்தைப் பிளந்துகொண்டு
मुच्यते	முக்தனாகிறான்.

तस्य च क्षितिपयोमहोऽनिलद्योमहत्प्रकृतिसप्तकावृतीः ।
तत्तदात्मकतया विशन् सुखी याति ते पदमनावृतं विभो ॥ १४

विभो तस्य च	ஹே! பிரபுவே! அந்தப் பிரம்மாண்டத்தின்
क्षितिपयोमहोऽनिल-द्योमहत्प्रकृतिसप्तकावृतीः	பூமி, ஜலம், தேஜஸ், வாயு, ஆகாசம், மஹத் தத்வம், மாயை என்ற ஏழு ஆவரணங்களையும்
तत्तदात्मकतया विशन्	அதனதன் ஸ்வரூபமாகவே பிரவேசித்துக்கொண்டு
सुखी अनावृतं	ஸுகமுடையவனாக மறைக்கப்படாத
ते पदं याति	தங்கள் ஸ்தானத்தை(ஸாயுஜ்யத்தை)யடைகிறான்.

अर्चिरादिगतिमीदृशीं व्रजन् विच्युतिं न भजते जगत्पते ।
सच्चिदात्मक भवद्गुणोदयानुच्चरन्तमनिलेश पाहि माम् ॥ १५

जगत्पते ஹே! ஜகதீசுவர!
ईदृशीं अर्चिरादिगतिं இவ்விதமான அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தை
व्रजन् विच्युतिं அடைகின்றவன் மறுபடியும் திரும்பிவருவதை
न भजते அடைவதில்லை.
सच्चिदात्मक अनिलेश ஸச்சிதானந்தரூபியான ஹே! குருவாயூரப்பா!
भवद्गुणोदयान् தங்களுடைய குணங்களின் மேன்மையை
उच्चरन्तं मां पाहि கீர்த்தனஞ்செய்கின்ற என்னை காத்தருளவேண்டும்.

इति श्रीमन्नारायणीये अष्टाङ्गयोगवर्णनं योगसिद्धिवर्णनं चेति सपञ्चकं चतुर्थं दशकं समाप्तम् ॥ ४ ॥

आदितः श्लोकाः 45. द्वितीयस्कन्धे श्लोकाः 15.

पञ्चमं दशकम्—ஐந்தாவது தசகம்.

विराट्पुरुषोत्पत्तिप्रकारवर्णनम्—விராட்புருஷனின் உற்பத்தியை வர்ணிப்பது

व्यक्ताव्यक्तमिदं न किञ्चिदभवत्प्राक्प्राकृतप्रक्षये
मायायां गुणसाम्यरुद्धविकृतौ त्वय्यागतायां लयम् ।
नो मृत्युश्च तदाऽमृतं च समभून्नाह्नो न रात्रेः स्थिति-
स्तत्रैकस्त्वमशिष्यथाः किल परानन्दप्रकाशात्मना ॥ १

प्राक् प्राकृतप्रक्षये முந்தி மஹாப்பிரளயத்தில்
गुणसाम्यरुद्धविकृतौ मायायां ஸத்வரஜஸ்தமோகுணங்களுடைய ஸமாவஸ்தையால் தடுக்கப்பட்ட விகாரங்களையுடைய மாயை
त्वयि लयं आगतायां தங்களில் லயித்திருந்தபொழுது,
व्यक्ताव्यक्तं ஸ்தூலஸூக்ஷ்மரூபமான
इदं किञ्चित् न अभवत् இந்தப்பிரபஞ்சம் ஒன்றுமே இருக்கவில்லை.
तदा मृत्युः அப்பொழுது ஜனனமரணரூபமான ஸம்ஸாரமும்
अमृतं च नो समभूत् மோக்ஷமும் இருக்கவில்லை;
अह्नः स्थितिः न रात्रेः न பகலும் இருக்கவில்லை; இராத்திரியுமிருக்கவில்லை;
तत्र त्वं एकः அந்தக்காலத்தில் தாங்கள் ஒருவரே
परानन्दप्रकाशात्मना ஸச்சிதானந்தரூபியாகமட்டும்
अशिष्यथाः किल எஞ்சி இருந்தீரல்லவா?

कालः कर्म गुणाश्च जीवनिवहा विश्वं च कार्यं विभो
चिल्लीलारतिमेयुषि त्वयि तदा निर्लीनतामाययुः ।
तेषां नैव वदन्त्यसत्त्वमयि भोः शक्त्यात्मना तिष्ठतां
नो चेत् किं गगनप्रसूनसदृशां भूयो भवेत्संभवः ॥ २

विभो तदा	ஹே! பிரபுவே! அப்பொழுது
त्वयि चिल्लीलारतिं	தாங்கள் சித்தாகிற ஸ்வஸ்வரூபத்தையனுஸந்தானம் செய்வதாகிற லீலையில் ஆஸக்தியை
प्रयुषि	அடைந்திருக்கும்பொழுது
गुणाः	ஸத்வம் ரஜஸ் தமஸ் என்ற குணங்களும்,
कालः कर्म	காலமும், ஜீவாதிருஷ்டரூபமான கர்மமும்,
जीवनिवहाः च	ஜீவஸமூஹங்களும்,
विश्वं कार्यं च	ஸமஸ்த மாயாகார்யங்களும்
निर्लीनतां आययुः	லயத்தையடைந்தன.
अयि भोः शक्त्यात्मना	ஹே! பகவன்! காரணரூபமாக
तिष्ठतां तेषां	இருக்கின்ற அவைகளுக்கு
असत्त्वं	அத்யந்தம் அபாவத்தை
न एव वदन्ति	(சுருதிகள்) சொல்லுவதேயில்லை.
नो चेत्	அவ்விதமல்லாதபக்ஷத்தில்
गगनप्रसूनसदृशां	ஆகாசபுஷ்பங்களுக்கு துல்யமான அவைகளுக்கு
भूयः संभवः	மறுபடியும் உற்பத்தியென்பது
किं भवेत्	எவ்விதம் உண்டாகும்?

एवं च द्विपरार्धकालविगतावीक्षां सिसृक्षात्मिकां
बिभ्राणे त्वयि चुक्षुभे त्रिभुवनीभावाय माया स्वयम् ।
मायातः खलु कालशक्तिरखिलादृष्टं स्वभावोऽपि च
प्रादुर्भूय गुणान्विकास्य विदधुस्तस्यास्सहायक्रियाम् ॥ ३

एवं च	இவ்விதம்
द्विपरार्धकालविगतौ	இரண்டு பரார்த்தரூபமான காலம் முடிந்தபொழுது
त्वयि सिसृक्षात्मिकां	தாங்கள் ஸ்ருஷ்டிப்பதற்கு ஆசையாகிற
ईक्षां बिभ्राणे	பார்வையைச் செய்யும்பொழுது
त्रिभुवनीभावाय	மூவுலகங்களின் உற்பத்திக்காக
माया स्वयं चुक्षुभे	மாயையானது தானகவே க்ஷோபத்தையடைந்தது.
मायातः खलु	மாயையிலிருந்தே
कालशक्तिः	மஹாகாலமென்ற சக்தியும்
अखिलादृष्टं	ஸகல ஜீவர்களுடையவும் அதிருஷ்டரூபமான கர்மங்களும்
स्वभावः अपि च	ததனுஸாரியான ஸ்வபாவமும்
प्रादुर्भूय गुणान्	ஆவிர்ப்பவித்து ஸத்வரஜஸ்தமோகுணங்களை
विकास्य तस्याः	விகாஸப்படுத்தி அந்த மாயைக்கு
सहायक्रियां विदधुः	ஸஹாயத்தை செய்தன.

मायासन्निहितोऽप्रविष्टवपुषा साक्षीति गीतो भवान्
भेदैस्तां प्रतिबिम्बतो विविशिवान् जीवोऽपि नैवापरः ।

कालादिप्रतिबोधिताऽथ भवता संचोदिता च स्वयं
माया सा खलु बुद्धितत्त्वमसृजद्योऽसौ महानुच्यते ॥ ४

मायासन्निहितः மாயையின் பக்கத்திலிருந்துகொண்டு (மாயோபாதிகனாக)
अप्रविष्टवपुषा மாயையில் பிரவேசிக்காத ஸ்வரூபத்துடன் கூடின
भवान् தாங்கள் [வராக
साक्षी इति गीतः ஸாக்ஷீ என்று சொல்லப்படுகிறீர்.
भेदैः तां அனேகபேதங்களுடன் அந்த மாயையில்
प्रतिबिंबतः विविशिवान् பிரதிபிம்பரூபமாக பிரவேசித்த
जीवः अपि अपरः न एव ஜீவனும் தாங்களே, வேறுயாருமல்ல
अथ அனந்தரம்
कालादिप्रतिबोधिता } காலம், கர்மம், ஸ்வபாவம் இவைகளால் உணர்த்தப்பட்
भवता सञ्चोदिता च } டதும் தங்களால் பிரேரணை செய்யப்பட்டதுமான
सा माया खलु அந்த மாயையேதான்
स्वयं बुद्धितत्त्वं असृजत् தானாகவே புத்திதத்வத்தை ஸ்ருஷ்டித்தது.
यः அந்த புத்திதத்வந்தான்
असौ महान् उच्यते இந்த மஹத் தத்வமென்று சொல்லப்படுகிறது.

तत्रासौ त्रिगुणात्मकोऽपि च महान् सत्त्वप्रधानः स्वयं
जीवेऽस्मिन् खलु निर्विकल्पमहमित्युद्बोधनिष्पादकः ।
चक्रेऽस्मिन् सविकल्पबोधकमहन्तत्वं महान् खल्वसौ
सम्पुष्टं त्रिगुणैस्तमोऽतिबहुलं विष्णो भवत्प्रेरणात् ॥ ५

तत्र அந்த மாயாகாரியங்களுக்கிடையில்
असौ महान् स्वयं இந்த மஹத்தத்வமானது, தான்
त्रिगुणात्मकः अपि च } ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்ற முக்குணரூபமாக இருந்
सत्वप्रधानः } தாலும் ஸத்வகுணப்பிரதானமாக இருந்துகொண்டு
अस्मिन् जीवे இந்த ஸமஷ்டி ஜீவனில்
निर्विकल्पं खलु மனுஷ்யத்வாதி வேற்றுமையில்லாத
अहं इति उद्बोधनिष्पादकः நான் என்ற அறிவை உண்டுபண்ணுகிறது.
विष्णो எங்கும் நிறைந்துள்ள ஹே! ஈச!
असौ महान् இந்த மஹத்தத்வம்
भवत्प्रेरणात् தங்களுடைய பிரேரணையினால்
त्रिगुणैः संपुष्टं अपि } ஸத்வரஜஸ்தமோகுணங்களால் விருத்தியடைந்ததாக
तमोऽतिबहुलं } இருந்தாலும் தமோகுணம் நிறைந்ததும்
अस्मिन् இந்த ஜீவாத்மாவிடத்தில்
सविकल्पबोधकं நான் மனுஷ்யன் என்ற வேறுபாடான அறிவை உண்டு
பண்ணுவதுமான
अहन्तत्वं चक्रे அஹங்காரத்தை ஸ்ருஷ்டித்தது.

सोऽहं च त्रिगुणक्रमात्त्रिविधतामासाद्य वैकारिको
भूयस्तैजसतामसाविति भवन्नाद्येन सत्त्वात्मना ।
देवानिन्द्रियमानिनोऽकृत दिशावातार्कपाश्यश्विनो
वह्नीन्द्राच्युतमित्रकान् विधुविधिश्रीरुद्रशारीरकान् ॥ ६

सः अहं च भवन् भूयः அந்த அஹங்காரமும், உற்பத்தியான உடனே
त्रिगुणक्रमात् } ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்ற மூன்று குணங்களுடைய
वैकारिकः } கிரமத்தால் வைகாரிகம் (ஸாத்விகாஹங்காரம்.)
तैजसतामसौ } தைஜஸம் (ராஜஸாஹங்காரம்) தாமஸம் (தாமஸாஹங்
इति त्रिविधतां } காரம்) என்று மூன்றுவிதமாயிருக்கும் தன்மையை
आसाद्य सत्त्वात्मना அடைந்து, ஸத்வகுணப்பிரதானமான
आद्येन வைகாரிகமென்ற முதலம்சத்தைக்கொண்டு
दिशावातार्कपाश्यश्विनः திசைகள், வாயு, சூரியன், வருணன், அச்வினிகள்
वह्नीन्द्राच्युतमित्रकान् அக்னி, இந்திரன், விஷ்ணு, மித்திரன், பிரஜாபதி
विधुविधिश्रीरुद्रशारीरकान् சந்திரன், பிரம்மா, ஸ்ரீருத்ரன், க்ஷேத்திரக்ஞன்
इन्द्रियमानिनः என்ற இந்திரியங்களுக்கு அபிமானிகளான
देवान् अकृत தேவதைகளை ஸ்ருஷ்டித்தது.

भूमन् मानसबुद्ध्यहंकृतिमिलच्चित्ताख्यवृत्त्यन्वितं
तच्चान्तःकरणं विभो तव बलात्सत्त्वांश एवासृजत् ।
जातस्तैजसतो दशेन्द्रियगणस्तत्तामसांशात्पुन-
स्तन्मात्रं नभसो मरुत्पुरपते शब्दोऽजनि त्वद्बलात् ॥ ७

भूमन् विभो எங்கும் நிறைந்திருக்கும் பிரபுவே!
तव बलात् सत्त्वांशः एव தங்களுடைய ஏவுதலால் ஸாத்விகாஹங்காரமே
मानसबुद्ध्यहङ्कृति- } மனது, புத்தி, அஹங்காரம் இவைகளுடன் கூடின
मिलच्चित्ताख्यवृत्त्यन्वितं } சித்தம் என்ற விருத்தியுடன் கூடின
तत् अन्तःकरणं च ஸத்வப்பிரதானமான அந்தக்கரணத்தையும்
असृजत् ஸ்ருஷ்டித்தது.
तैजसतः ராஜஸாஹங்காரத்திலிருந்து
दशेन्द्रियगणः जातः பத்து இந்திரியங்களுடைய கூட்டம் உண்டாயிற்று.
पुनः तत्तामसांशात् மேலும் அந்த அஹங்காரத்தின் தாமஸாம்சத்திலி
मरुत्पुरपते குருவாயூரப்பா! [ருந்து
त्वद्बलात् தங்களுடைய ஏவுதலால்
नभसः तन्मात्रं ஆகாசத்தின் ஸூக்ஷ்மாம்சமான
शब्दः अजनि சப்தம் உண்டாயிற்று.

शब्दाद्व्योम ततः ससर्जिथ विभो स्पर्शं ततो मारुतं
तस्माद्रूपमतो महोऽथ च रसं तोयं च गन्धं महीम् ।
एवं माधव पूर्वपूर्वकलनादाद्याद्यधर्मान्वितं
भूतग्राममिमं त्वमेव भगवन् प्राकाशयस्तामसात् ॥ ८

विभो शब्दात् व्योम	பிரபுவே! சப்தத்திலிருந்து ஆகாசத்தையும்,
ततः स्पर्शं	ஆகாசத்திலிருந்து வாயுகுணமான ஸ்பர்சத்தையும்,
ततः मारुतं	அந்த ஸ்பர்சத்திலிருந்து வாயுவையும்,
तस्मात् रूपं	அந்த வாயுவிலிருந்து தேஜஸ்ஸின் குணமான ரூபத்
अतः महः	அந்த ரூபத்திலிருந்து தேஜஸ்ஸையும் [தையும்
अथ च	பின் தேஜஸ்ஸிலிருந்து
रसं	ஜலத்தின் குணமான ரஸத்தையும்,
तोयं	அதிலிருந்து ஜலத்தையும்,
गन्धं च	ஜலத்திலிருந்து பூமியின் குணமான கந்தத்தையும்,
महीं च ससर्जिथ	கந்தத்திலிருந்து பூமியையும் ஸ்ருஷ்டித்தீரல்லவா ?
माधव भगवन् एवं	ஹே ஶ்ரீபதே ! பகவானே ! இவ்விதம்
पूर्वपूर्वकलनात्	வரிசையாக முன் உண்டானவைகளின் சேர்க்கையால்
आद्याद्यधर्मान्वितं	வரிசையாக முன் உண்டானவைகளுடைய தர்மங்களு
इमं भूतग्रामं	இப்பஞ்சபூதங்களுடைய கூட்டத்தை [டன் கூடின
त्वं एव तामसात्	தாங்களே தான் தாமஸாஹங்காரத்திலிருந்து
प्राकाशयः	ஸ்ருஷ்டித்தீர்களல்லவா ?

एते भूतगणास्तथेन्द्रियगणा देवाश्च जाताः पृथक्
नो शेकुर्भुवनाण्डनिर्मितिविधौ, देवैरमीभिस्तदा ।
त्वं नानाविधसूक्तिभिर्नुतगुणस्तत्त्वान्यमून्याविशं-
श्चेष्टाशक्तिमुदीर्य तानि घटयन् हैरण्यमण्डं व्यधाः ॥ ९

एते भूतगणाः	முன்சொன்ன பூதங்களுடைய கூட்டங்களும்,
तथा इन्द्रियगणाः	அவ்விதமே இந்திரியங்களின் கூட்டங்களும்
देवाः	அவைகளின் அபிமானிதேவதைகளும்
जाताः च पृथक्	உண்டாகியும், தனித்தனியாக இருந்தமையால்
भुवनाण्डनिर्मितिविधौ	பிரம்மாண்டத்தை ஸ்ருஷ்டிப்பதில்
नो शेकुः	திறமையுள்ளவைகளாகவில்லை.
तदा अमीभिः देवैः	அப்பொழுது இந்த தேவதைகளால்
नानाविधसूक्तिभिः	பலவித ஸ்தோத்திரங்களால்
नुतगुणः त्वं	ஸ்துதிக்கப்பட்ட குணங்களையுடைய தாங்கள்
अमूनि तत्त्वानि	இந்த மஹதாதி தத்துவங்களில்

आविशन्	பிரவேசித்துக்கொண்டு
चेष्टाशक्तिं उदीर्य	கிரியாசக்தியைக் கொடுத்து
तानि घटयन्	அவைகளை ஒன்றுக்கொன்று கூட்டிச்சேர்த்து
हैरण्यं अण्डं	ஸ்வர்ணமயமான பிரம்மாண்டத்தை
व्यधाः	ஸ்ருஷ்டித்தீரல்லவா ?

अण्डं तत्खलु पूर्वसृष्टसलिलेऽतिष्ठत्सहस्रं समाः
निर्भिन्दन्नकृथाश्चतुर्दशजगद्रूपं विराडाह्वयम् ।
साहस्रैः करपादमूर्धनिवहैर्निःशेषजीवात्मको
निर्भातोऽसि मरुत्पुराधिप स मां त्रायस्व सर्वामयात् ॥ १०

तत् अण्डं खलु	அந்தப் பிரம்மாண்டமோ என்றால்
पूर्वसृष्टसलिले	முந்தியே ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட ஜலத்தில்
सहस्रं समाः अतिष्ठत्	ஆயிரம் வருஷங்கள் இருந்தது.
निर्भिन्दन्	தாங்கள் அதனுள் சென்று அதைப் பிளந்து
चतुर्दशजगद्रूपं	பதினான்குலோகரூபமான
विराडाह्वयं	விராட் என்ற பெயருடைய வடிவத்தை
अकृथाः	ஸ்ருஷ்டிசெய்துகொண்டீர்.
साहस्रैः	அனேகாயிரம்
करपादमूर्धनिवहैः	கை, கால், தலை இவைகளுடைய கூட்டங்களுடன்
निश्शेषजीवात्मकः	ஸமஸ்த சராசரங்களுடைய ஸமஷ்டிஜீவனாக
निर्भातः असि	தோன்றினீரல்லவா ?
मरुत्पुराधिप सः	ஹே! குருவாயூரப்பா! அப்படிப்பட்ட தாங்கள்
मां सर्वामयात्	என்னை ஸமஸ்தரோகங்களிலிருந்தும்
त्रायस्व	காப்பாற்றவேண்டும்.

इति श्रीमन्नारायणीये विराट्पुरुषोत्पत्तिप्रकारवर्णनं नाम पञ्चमं दशकम् ॥ ५ ॥

आदितः श्लोकाः 55. द्वितीयस्कन्धे श्लोकाः 25.

षष्ठं दशकम्—ஆறாவது தசகம்.

विराड्देहस्य जगदात्मत्ववर्णनम्—விராட்ஸ்வரூபத்தை ஜகத்தாக வர்ணிப்பது.

एवं चतुर्दशजगन्मयतां गतस्य पातालमीश तव पादतलं वदन्ति ।
पादोर्ध्वदेशमपि देव रसातलं ते गुल्फद्वयं खलु महातलमद्भुतात्मन् ॥

ईश एवं	ஹே! ஈசா! இவ்விதம்
चतुर्दशजगन्मयतां	பதினான்கு உலகமாயிருக்குந்தன்மையை
गतस्य तव पादतलं	அடைந்த தங்களுடைய உள்ளங்கால்களை
पातालं	பாதாளலோகமென்றார்,

देव — ஸ்வப்பிரகாசரூபியே!
ते पादोर्ध्वदेशं अपि — தங்களுடைய காலடிகளின் மேல்பாகத்தை
रसातलं — ரஸாதலமென்றும்,
अद्भुतात्मन् — அற்புதங்களான சரீரங்களையுடைய ஹே! ஈசா!
ते गुल्फद्वयं खलु — தங்களுடைய இரண்டு கணுக்கால்களையே
महातलं वदन्ति — மஹாதலமென்றும் முனிகள் சொல்லுகிறார்கள்.

जङ्घे तलातलमथो सुतलं च जानू किञ्चोरुभागयुगलं वितलातले द्वे ।
क्षोणीतलं जघनमंबरमङ्ग नाभिर्वक्षश्च शक्रनिलयस्तव चक्रपाणे ॥ २

अङ्ग चक्रपाणे अथो — ஹே! ஈசா! சக்கிரபாணியே! அவ்விதமே
तव जङ्घे तलातलं — தங்களது முழங்கால்களிரண்டும் தலாதலமாகவும்,
जानू सुतलं च — இரண்டு முட்டுகள் ஸுதலமாகவும்,
किञ्च ऊरुभागयुगलं — தவிர தொடையின் கீழ் மேல் இரண்டுபாகங்களும்
वितलातले द्वे — கிரமமாக விதலம் அதலம் என்ற இரண்டாகவும்,
जघनं क्षोणीतलं — கடிப்பிரதேசம் பூலோகமாகவும்,
नाभिः अंबरं — நாபி ஆகாசமாகவும்,
वक्षः शक्रनिलयः च — மார்பு ஸ்வர்க்கலோகமாகவுமாகிறது.

ग्रीवा महस्तव मुखं च जनस्तपस्तु फालं शिरस्तव समस्तमयस्य सत्यम् ।
एवं जगन्मयतनो जगदाश्रितैरप्यन्यैर्निबद्धवपुषे भगवन्नमस्ते ॥ ३

तव ग्रीवा महः — தங்களுடைய கழுத்து மஹர்லோகமாகவும்,
मुखं जनः च — திருமுகம் ஜனர்லோகமாகவும்,
फालं तु तपः — நெற்றித்தடம் தபோலோகமாகவும்,
समस्तमयस्य तव — விச்வரூபியான தங்களுடைய
शिरः सत्यं — தலை ஸத்யலோகமாகவுமாகிறது.
एवं जगन्मयतनो — இவ்விதம் பதினான்குலோகங்களாகிற சரீரத்தை
भगवन् — பகவானே! [யுடைய
जगदाश्रितैः अन्यैः अपि — உலகத்தையாசிரயித்த மற்ற வஸ்துக்களைக்கொண்டும்
निबद्धवपुषे — அமைக்கப்பட்ட சரீரத்தையுடைய
ते नमः — தங்களுக்கு நமஸ்காரம்.

त्वद्ब्रह्मरन्ध्रपदमीश्वर विश्वकन्द छन्दांसि केशव घनास्तव केशपाशाः ।
उल्लासि चिल्लियुगलं द्रुहिणस्य गेहं पक्ष्माणि रात्रिदिवसौ सविता च नेत्रे ॥

विश्वकन्द ईश्वर — ஜகத்திற்கு மூலகாரணமான ஹே! ஈசுவரா!
त्वद्ब्रह्मरन्ध्रपदं — தங்களுடைய பிரம்மரந்திரஸ்தானமானது
छन्दांसि — வேதங்களாகின்றன.

केशव — ஹே! கேசவா!
तव केशपाशाः घनाः — தங்களுடைய சிறந்த கேசங்கள் மேகங்கள்.
उल्लासि चिल्लियुगलं — பிரகாசிக்கின்ற இரண்டு புருவங்களும்
द्रुहिणस्य गेहं — பிரம்மதேவனுடைய வீடு.
पक्ष्माणि रात्रिदिवसौ — கீழ்மேல் இமைரோமங்கள் இராப்பகல்கள்.
नेत्रे सविता च — இரண்டு கண்கள் ஸூர்யன்.

निश्शेषविश्वरचना च कटाक्षमोक्षः कर्णौ दिशोऽश्वियुगलं तव नासिके द्वे ।
लोभत्रपे च भगवन्नधरोत्तरोष्ठौ तारागणाश्च रदनाः शमनश्च दंष्ट्रा ॥ ५

भगवन् — பகவானே!
तव कटाक्षमोक्षः — தங்கள் கடைக்கண் பார்வை
निश्शेषविश्वरचना — ஸமஸ்தப் பிரபஞ்சங்களுடையவும் ஸ்ருஷ்டியாகிறது.
कर्णौ दिशः — காதுகள் திக்குகள்.
द्वे नासिके — இரண்டு நாசித்துவாரங்கள்
अश्वियुगलं — இரண்டு அச்வினிதேவதைகள்.
अधरोत्तरोष्ठौ — கீழுதடும் மேலுதடும் கிரமமாக
लोभत्रपे च — லோபமும், லஜ்ஜையும், ஆகின்றன.
रदनाः तारागणाः — பற்கள், நக்ஷத்திரக்கூட்டங்கள்.
दंष्ट्रा च शमनः — தெற்றிப்பல்லும் யமன்.

माया विलासहसितं श्वसितं समीरो जिह्वा जलं वचनमीश शकुन्तपङ्क्तिः ।
सिद्धादयः स्वरगणा मुखरन्ध्रमग्निर्देवा भुजाः स्तनयुगं तव धर्मदेवः ॥ ६

ईश — ஹே! ஈசா!
तव विलासहसितं माया — தங்களுடைய புன்சிரிப்பு மாயை.
श्वसितं समीरः — உச்வாஸ நிச்வாஸம் வாயு.
जिह्वा जलं — நாக்கு ஜலம்.
वचनं शकुन्तपङ्क्तिः — வாக்கு பறவைக்கூட்டம்.
स्वरगणाः सिद्धादयः — ஷட்ஜம் முதலிய ஸ்வரஸமூஹம் சித்தர் முதலியவர்கள்.
मुखरन्ध्रं अग्निः — வாய் அக்னி.
भुजाः देवाः — கைகள் தேவர்கள்.
स्तनयुगं धर्मदेवः — இரண்டு ஸ்தனங்கள் தர்மதேவன்.

पृष्ठं त्वधर्म इह देव मनः सुधांशुरव्यक्तमेव हृदयांबुजमंबुजाक्ष ।
कुक्षिः समुद्रनिवहा वसनं तु सन्ध्ये शेफः प्रजापतिरसौ वृषणौ च मित्रः ॥

देव इह — ஸ்வயம் பிரகாசரூபியே! இவ்வுருவத்தில்
पृष्ठं तु अधर्मः — பின்பக்கந்தான் அதர்மம்.
मनः सुधांशुः — மனது சந்திரன்.

अंबुजाक्ष हृदयांबुजं — தாமரைக்கண்ணனே! ஹிருதயபுண்டரீகம்
अव्यक्तं एव — ஸத்வாதிகுணங்களுடைய ஸாம்யாவஸ்தையாகிற பிர[தானமே.
कुक्षिः समुद्रनिवहाः — வயிறு ஸமுத்திரக்கூட்டங்கள்.
वसनं तु सन्ध्ये — வஸ்திரம் இரண்டு ஸந்திகள்.
शेफः असौ प्रजापतिः — பிரஜனனேந்திரியம் இப்பிரஜாபதியாகிறார்.
वृषणौ च मित्रः — அண்டங்கள் மித்திரன்.

श्रोणिस्थलं मृगगणाः पदयोर्नखास्ते हस्त्युष्ट्रसैन्धवमुखा गमनं तु कालः।
विप्रादिवर्णभवनं वदनाब्जबाहुचारूरुयुग्मचरणं करुणांबुधे ते ॥ ८

करुणांबुधे — கருணைக்கடலே!
ते श्रोणीस्थलं मृगगणाः — தங்களுடைய இடுப்புப்பிரதேசம் மிருகக்கூட்டங்கள்.
पदयोः नखाः — கால் நகங்கள்
हस्त्युष्ट्रसैन्धवमुखाः — யானை, ஒட்டகம், குதிரை முதலியவைகள்.
गमनं तु कालः — நடை காலம்.
ते वदनाब्जबाहु-चारूरुयुग्मचरणं — தங்களுடைய தாமரைபோன்ற திருமுகமும், கைகளும், அழகான இரண்டு தொடைகளும், கால்களும்,
विप्रादिवर्णभवनं — பிராம்மணன் முதலிய வர்ணங்களுக்கு கிரமமாக உற்பத்திஸ்தானங்கள்.

संसारचक्रमयि चक्रधर क्रियास्ते वीर्यं महासुरगणोऽस्थिकुलानि शैलाः।
नाड्यः सरित्समुदयस्तरवश्च रोम जीयादिदं वपुरनिर्वचनीयमीश ॥ ९

अयि चक्रधर ते क्रियाः — ஹே! சக்கிரபாணே! தங்களுடைய பிரவிருத்திகள்
संसारचक्रं — சக்கிரம்போல் சுழன்றுகொண்டிருக்கும் ஸம்ஸாரம்
वीर्यं महासुरगणः — பராக்கிரமம் பெரும் அஸுரக்கூட்டம்.
अस्थिकुलानि शैलाः — எலும்புத்தொகுதிகள் மலைகள்.
नाड्यः सरित्समुदयः — நாடிகள் நதிக்கூட்டங்கள்.
रोम तरवः च — ரோமங்கள் மரங்கள்.
ईश अनिर्वचनीयं — ஹே! ஈசா! இவ்விதமென்று சொல்லமுடியாததான
इदं वपुः जीयात् — இந்த விராட் சரீரம் சிறந்ததாக விளங்கட்டும்.

ईदृग्जगन्मयवपुस्तव कर्मभाजां
कर्मावसानसमये स्मरणीयमाहुः।
तस्यान्तरात्मवपुषे विमलात्मने ते
वातालयाधिप नमोऽस्तु निरुन्धि रोगान् ॥ १०

तव ईदृक् जगन्मयवपुः — தங்களுடைய இப்படிப்பட்ட ஜகன்மயமான சரீரம்
कर्मभाजां — கர்மமார்க்கத்தில் உள்ளவர்களுக்கு
कर्मावसानसमये — பூஜை முதலிய நற்கர்மங்களின் முடிவில்

स्मरणीयं आहुः	ஸ்மரிக்கத்தகுந்ததென்று சொல்லுகிறார்கள்.
वातालयाधिप	ஹே! குருவாயூரப்ப!
तस्य अन्तरात्मवपुषे	அதன் அந்தராத்மஸ்வரூபியாய் உள்ளவரும்
विमलात्मने ते नमः अस्तु	சுத்த ஸத்வமூர்த்தியுமான தங்களுக்கு நமஸ்காரம்.
रोगान् निरुन्धि	எனது ரோகங்களைப் போக்கடிக்கவேண்டும்.

इति श्रीमन्नारायणीये विराड्देहस्य जगदात्मत्ववर्णनं नाम षष्ठं दशकम् ॥ ६ ॥

आदितः श्लोकाः 65. द्वितीयस्कन्धे श्लोकाः 35.

सप्तमं दशकम्—ஏழாவது தசகம்.

हिरण्यगर्भोत्पत्त्यादिवर्णनम्—ஹிரண்யகர்ப்பனுடைய உற்பத்தியை வர்ணிப்பது.

एवं देव चतुर्दशात्मकजगद्रूपेण जातः पुन-
स्तस्योर्ध्वं खलु सत्यलोकनिलये जातोऽसि धाता स्वयम् ।
यं शंसन्ति हिरण्यगर्भमखिलत्रैलोक्यजीवात्मकं
योऽभूत् स्फीतरजोविकारविकसन्नानासिसृक्षारसः ॥ १

देव	ஸ்வயம் பிரகாசரூபியே!
एवं चतुर्दशात्मकजगद्रूपेण	இவ்விதம் பதினான்கு உலகஸ்வரூபமாக
जातः त्वं स्वयं खलु	ஆவிர்ப்பவித்த தாங்கள் தாமாகவே
पुनः तस्य ऊर्ध्वे सत्यलोकनिलये	மறுபடியும் அந்த பதினான்கு உலகங்களுக்கும் மேல் இருக்கும் ஸத்யலோகம் என்ற ஸ்தானத்தில்
धाता जातः असि	பிரம்மதேவராக பவித்தீர்.
यं	யாதொரு தங்களை
अखिलत्रैलोक्यजीवात्मकं	பூமி, ஸ்வர்க்கம், பாதாளமென்ற மூவுலகங்களுக்கும் ஜீவஸ்வரூபனான
हिरण्यगर्भं शंसन्ति	ஹிரண்யகர்ப்பனென்று சொல்லுகிறார்களோ
यः	அந்த ஹிரண்யகர்ப்பன்
स्फीतरजोविकारविकसन्नानासिसृक्षारसः अभूत्	விருத்தியடைந்த ரஜோகுணத்தின் விகாரத்தால் உண்டான பலவித ஸ்ருஷ்டிகளைச் செய்வதில் ரஸமுடையவராக ஆனார்.

सोऽयं विश्वविसर्गदत्तहृदयः संपश्यमानः स्वयं
बोधं खल्वनवाप्य विश्वविषयं चिन्ताकुलस्तस्थिवान् ।
तावत्त्वं जगतां पते तप तपेत्येवं हि वैहायसीं
वाणीमेनमशिश्रवः श्रुतिसुखां कुर्वंस्तपःप्रेरणाम् ॥ २

सः अयं	அந்தப் பிரம்மதேவரும்
विश्वविसर्गदत्तहृदयः	பிரபஞ்சத்தை ஸ்ருஷ்டிப்பதில் மனதைச் செலுத்திய வராய்
स्वयं संपश्यमानः अपि	தான் அதைப்பற்றி நன்கு ஆலோசனை பண்ணிப்பார்த் [துங்கூட
विश्वविषयं	பிரபஞ்சத்தைப்பற்றிய
बोधं अनवाप्य खलु	அறிவைப் பெறுமல்
चिन्ताकुलः तस्थिवान्	சிந்தையினால் கலக்கமுற்றவராய் இருந்தார்.
जगतां पते तावत् त्वं	ஹே! ஜகன்னாதா! அப்பொழுது தாங்கள்
तपःप्रेरणां कुर्वन् हि	தவம்புரியும்படி ஏவிக்கொண்டு
तप तप इति एवं	'தபஸ் செய், தபஸ் செய்' என்றிவ்விதமான
श्रुतिसुखां	காதிற்கின்பமானதும்
वैहायसीं वाणीं	ஆகாயத்திலிருந்துண்டானதுமான அசரீர வாக்கை
एनं अशिश्रवः	அந்தப் பிரம்மதேவரைக் கேட்கச்செய்தீரல்லவா?

कोऽसौ मामवदत्पुमानिति जलापूर्णे जगन्मण्डले
दिक्षूद्वीक्ष्य किमप्यनीक्षितवता वाक्यार्थमुत्पश्यता ।
दिव्यं वर्षसहस्रमात्ततपसा तेन त्वमाराधित-
स्तस्मै दर्शितवानसि स्वनिलयं वैकुण्ठमेकाद्भुतम् ॥ ३

जगन्मण्डले जलापूर्णे	உலகமெல்லாம் ஜலம் நிறைந்திருக்கும்பொழுது
कः असौ पुमान्	'எந்த புருஷன்
मां एवं अवदत्	என்னைப்பார்த்திவ்விதம் சொன்னான்'?
इति दिक्षु उद्वीक्ष्य	என்று எல்லா திக்குகளிலும் பார்த்துவிட்டு
किं अपि अनीक्षितवता	ஒன்றையும் காணுதவராய்
वाक्यार्थं	'तप तप' என்ற அசரீரவாக்கின் அர்த்தத்தை
उत्पश्यता	ஆலோசித்தறிந்தவரும்
दिव्यं वर्षसहस्रं	ஆயிரம் தேவவருஷகாலம் பூராவும்
आत्ततपसा तेन	தவம்புரிந்தவருமான அந்தப் பிரம்மதேவரால்
आराधितः त्वं	ஆராதிக்கப்பட்ட தாங்கள்
तस्मै एकाद्भुतं	அந்தப் பிரம்மதேவருக்கு ஒரே ஆச்சரியமயமான
स्वनिलयं वैकुण्ठं	தங்கள் இருப்பிடமாகிய வைகுண்டத்தைக்
दर्शितवान् असि	காண்பித்தீரல்லவா?

माया यत्र कदाऽपि नो विकुरुते भाते जगद्भ्यो बहिः
शोकक्रोधविमोहसाध्वसमुखा भावास्तु दूरं गताः ।
सान्द्रानन्दझरी च यत्र परमज्योतिःप्रकाशात्मके
तत्ते धाम विभावितं विजयते वैकुण्ठरूपं विभो ॥ ४

विभो जगद्भ्यः बहिः भाते	ஹே! பிரபுவே! பதினான்கு உலகங்களுக்கும் வெளியில் விளங்குகின்றதும்
परमज्योतिः- प्रकाशात्मके	பிரம்மஜ்யோதிஸ்ஸாகிற பிரகாசத்துடன் கூடியதுமான
यत्र माया कदा अपि नो विकुरुते	எந்த உலகத்தில் மாயையானது எப்பொழுதும் விகாரத்தையடைவதில்லையோ ;
शोकक्रोधविमोह-साध्वसमुखाः	(எங்கு) துக்கம், கோபம், அஞ்ஞானம், பயம் முதலிய
भावाः तु दूरं गताः	உணர்ச்சிகள் வெகுதூரத்தில் விலகிவிட்டனவோ ;
यत्र	எந்த இடத்தில்
सान्द्रानन्दझरी च	இடைவிடாத ஆனந்தப்பிரவாஹமிருக்கின்றதோ ;
त्वया विभावितं	தங்களால் பிரம்மதேவருக்குக் காண்பிக்கப்பட்டதும்,
वैकुण्ठरूपं	வைகுண்டம் என்ற உருவத்துடன் கூடியதும்
तत् ते धाम	பிரஸித்திபெற்றதுமான தங்களுடைய அந்த ஸ்தானம்
विजयते	மேன்மை பெற்று விளங்குகிறது.

यस्मिन्नाम चतुर्भुजा हरिमणिश्यामावदातत्विषो
नानाभूषणरत्नदीपितदिशो राजद्विमानालयाः ।
भक्तिप्राप्ततथाविधोन्नतपदा दीव्यन्ति दिव्या जना-
स्तत्ते धाम निरस्तसर्वशमलं वैकुण्ठरूपं जयेत् ॥ ५

यस्मिन् नाम चतुर्भुजाः	எந்த உலகத்தில் நான்கு கைகளுடன் கூடினவர்களும்
हरिमणिश्यामावदात-त्विषः	இந்திரநீலமணிபோல் தெளிவான நீலநிறமுடையவர்களும்,
नानाभूषणरत्न-दीपितदिशः	பலவகைப்பட்ட ஆபரணரத்னங்களால் திக்குகளை விளங்கவைப்பவர்களும்,
राजद्विमानालयाः	பிரகாசிக்கின்ற விமானங்களில் வசிப்பவர்களும்,
दिव्याः जनाः	சுத்தஸத்வஸ்வரூபர்களுமான ஜனங்கள்
भक्तिप्राप्ततथा-विधोन्नतपदाः	நிஷ்காமபக்தியால் அடையப்பட்ட அப்படிப்பட்ட உயர்ந்த ஸ்தானங்களையுடையவர்களாய்
दीव्यन्ति	பிரகாசிக்கின்றனரோ ;
निरस्तसर्वशमलं	பாபமனைத்தும் நீங்கினதும்,
वैकुण्ठरूपं	வைகுண்டவடிவானதும்,
तत् ते धाम	அந்த பிரசித்திபெற்றதுமான தங்களுடைய ஸ்தானம்
जयेत्	மேன்மைபெற்று விளங்கட்டும்.

नानादिव्यवधूजनैरभिवृता विद्युल्लतातुल्यया
विश्वोन्मादनहृद्यगात्रलतया विद्योतिताशान्तरा ।

त्वत्पादांबुजसौरभैककुतुकाल्लक्ष्मीः स्वयं लक्ष्यते
यस्मिन् विस्मयनीयदिव्यविभवा तत्ते पदं देहि मे ॥ ६

यस्मिन्	எந்த வைகுண்டலோகத்தில்
नानादिव्यवधूजनैः	பலவகை தேவஸ்திரீகளால்
अभिवृता	சூழப்பட்டவளும்,
विद्युल्लतातुल्यया	மின்னற்கொடிக்கு நிகரான
विश्वोन्मादन- हृद्यगात्रलतया	ஸகலஜனங்களேயும் மயக்கும் மனோஹரமான கொடி போன்ற திருமேனியால்
विद्योतिताशान्तरा	திக்குகளைப் பிரகாசிக்கச்செய்பவளும்
विस्मयनीयदिव्यविभवा	வியப்புறத்தகுந்த திவ்யவைபவத்துடன் கூடியவளு மான
लक्ष्मीः	லக்ஷ்மீதேவி
त्वत्पादांबुज- सौरभैककुतुकात्	தங்கள் பாதத்தாமரையின் வாசனையை முகர்வதிலிருக் கும் ஆர்வம் ஒன்றினலேயே
स्वयं लक्ष्यते	தான் காணப்படுகிறுளோ ;
तत् ते पदं	அப்படிப்பட்ட தங்களுடைய அந்த ஸ்தானத்தை
मे देहि	எனக்குத் தந்தருளவேண்டும்.

तत्रैवं प्रतिदर्शिते निजपदे रत्नासनाध्यासितं
भास्वत्कोटिलसत्किरीटकटकाद्याकल्पदीप्राकृति ।
श्रीवत्साङ्कितमात्तकौस्तुभमणिच्छायारुणं कारणं
विश्वेषां तव रूपमैक्षत विधिस्तत्ते विभो भातु मे ॥ ७

एवं प्रतिदर्शिते	இங்ஙனம் தங்களால் காண்பிக்கப்பட்ட
तत्र निजपदे	தங்கள் ஸ்தானமாகிய அந்த வைகுண்டத்தில்
विधिः	பிரம்மதேவர்
रत्नासनाध्यासितं	ரத்னமயமான ஆஸனத்தில் வீற்றிருப்பதும்,
भास्वत्कोटिलसत्किरीट- कटकाद्याकल्पदीप्राकृति	கோடி சூரியப்பிரகாசமுள்ள கிரீடம், தோள்வளை கள் முதலிய ஆபரணங்களால் நன்றாக விளங்குகிற வடிவையுடையதும்,
श्रीवत्साङ्कितं	ஸ்ரீவத்ஸம் என்ற மருவுடன் கூடினதும்,
आत्तकौस्तुभमणि- च्छायारुणं	தன்னால் ஸ்வீகரிக்கப்பட்ட கௌஸ்துப ரத்னத்தின் காந்தியால் சிவந்ததும்,
विश्वेषां कारणं	உலகனைத்திற்கும் காரணமானதுமான
तव रूपं ऐक्षत	தங்கள் திருவுருவத்தைப் பார்த்தார்.
विभो तत् ते	பிரபுவே! அப்படிப்பட்ட தங்களுடைய ரூபம்
मे भातु	எனக்கு பிரத்தியக்ஷமாக விளங்கவேண்டும்.

कालांभोदकलायकोमलरुचीचक्रेण चक्रं दिशा-
मावृण्वानमुदारमन्दहसितस्यन्दप्रसन्नाननम् ।
राजत्कंबुगदारिपङ्कजधरश्रीमद्भुजामण्डलं
स्रष्टुस्तुष्टिकरं वपुस्तव विभो मद्रोगमुद्वासयेत् ॥ ८

विभो	பிரபுவே!
कालांभोदकलाय-कोमलरुचीचक्रेण	கார்மேகம் காசாம்பூ இவற்றினுடையதுபோன்ற மிக அழகான ஒளிமண்டலத்தால்
दिशां चक्रं आवृण्वानं	திசைவட்டத்தை மறைக்கின்றதும்,
उदारमन्दहसित-स्यन्दप्रसन्नाननं	கம்பீரமான மந்தஹாஸத்தின் பெருக்கால் விளங்கும் திருமுகத்தையுடையதும்,
राजत्कंबुगदारिपङ्कज-धरश्रीमद्भुजामण्डलं	பிரகாசிக்கின்ற சங்கு, கதை, சக்கிரம், பத்மம் இவைகளைத் தாங்கும் அழகான புஜமண்டலத்தையுடையதும்,
स्रष्टुः तुष्टिकरं	பிரம்மதேவருக்கு ஸந்தோஷத்தைச் செய்வதுமான
तव वपुः	தங்கள் திருமேனி
मद्रोगं उद्वासयेत्	என் வியாதியைப் போக்கடிக்கவேண்டும்.

दृष्ट्वा संभृतसंभ्रमः कमलभूस्त्वत्पादपाथोरुहे
हर्षावेशवशंवदो निपतितः प्रीत्या कृतार्थीभवन् ।
जानास्येव मनीषितं मम विभो ज्ञानं तदापादय
द्वैताद्वैतभवत्स्वरूपपरमित्याचष्ट तं त्वां भजे ॥ ९

कमलभूः दृष्ट्वा	பிரம்மதேவர் (தங்களுடைய திருமேனியைக்)கண்டு
संभृतसंभ्रमः	பரபரப்படைந்தவராய்
हर्षावेशवशंवदः	ஸந்தோஷத்திலாழ்ந்து
त्वत्पादपाथोरुहे	தங்கள் பாதாரவிந்தத்தில்
निपतितः	விழுந்து நமஸ்கரித்து
प्रीत्या कृतार्थीभवन्	பிரீதியினால் கிருதார்த்தன் ஆகி .
"विभो मम मनीषितं	"ஹே! பிரபுவே! என் விருப்பத்தை
जानासि एव	நிச்சயமாக தாங்கள் அறிவீர்கள்.
द्वैताद्वैतभवत्स्वरूपपरं	பரமென்றும் அபரமென்றுமிருக்கிற தங்கள் ஸ்வரூப விஷயமான
तत् ज्ञानं आपादय"	யதார்த்த ஞானத்தை தந்தருளவேண்டும்"
इति आचष्ट	என்று எந்த தங்களிடம் பிரார்த்தித்தாரோ;
तं त्वां भजे	அப்படிப்பட்ட தங்களை நான் பஜிக்கின்றேன்.

आताम्रे चरणे विनम्रमथ तं हस्तेन हस्ते स्पृशन्
बोधस्ते भविता न सर्गविधिभिर्बन्धोऽपि सञ्जायते ।
इत्याभाष्य गिरं प्रतोष्य नितरां तच्चित्तगूढः स्वयं
सृष्टौ तं समुदैरयः स भगवन्नुल्लासयोल्लाघताम् ॥ १०

अथ आताम्रे चरणे — மேலும் சிவந்த திருவடிகளில்
विनम्रं तं — விசேஷமாக வணங்கின அந்த பிரம்மதேவரை
हस्तेन हस्तं स्पृशन् — கையால் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு
"ते बोधः भविता — "உனக்கு ஞானம் உண்டாகக்கடவது;
सर्गविधिभिः — ஸ்ருஷ்டிகர்மத்தால்
बन्धः अपि न सञ्जायते" — பந்தமும் உண்டாகாது"
इति गिरं आभाष्य — என்ற வார்த்தை சொல்லி
नितरां प्रतोष्य — மிகவும் ஸந்தோஷப்படுத்தி
स्वयं तच्चित्तगूढः — நீரும் அவருடைய உள்ளத்தில் மறைந்திருந்து
तं सृष्टौ समुदैरयः — அவரை ஸ்ருஷ்டிசெய்யத் தூண்டினீரல்லவா.
भगवन् सः — பகவானே, அப்படிப்பட்ட தாங்கள்
उल्लाघतां उल्लासय — எனது ஆரோக்கியத்தைப் பெருக்கவேண்டும்.

इति श्रीमन्नारायणीये हिरण्यगर्भोत्पत्त्यादिवर्णनं नाम सप्तमं दशकम् ॥ ७ ॥

श्रीमद्भागवतद्वितीयस्कन्धपरिच्छेदः समाप्तः ॥ २ ॥

आदितः श्लोकाः 75 द्वितीयस्कन्धे श्लोकाः 45.

अथ तृतीयस्कन्धपरिच्छेदः ॥

अष्टमं दशकम्—எட்டாவது தசகம்.

प्रलयवर्णनं जगत्सृष्टिप्रकारवर्णनं च—பிரளயத்தையும் உலகசிருஷ்டியையும் வர்ணிப்பது.

एवं तावत्प्राकृतप्रक्षयान्ते ब्राह्मे कल्पे ह्यादिमे लब्धजन्मा ।
ब्रह्मा भूयस्त्वत्त एवाप्य वेदान् सृष्टिं चक्रे पूर्वकल्पोपमानाम् ॥ १

एवं प्राकृतप्रक्षयान्ते तावत् — இவ்விதம் மஹாப்பிரளயத்தின் முடிவில்
आदिमे ब्राह्मे कल्पे हि — முதலாவதான பிரம்மகல்பத்தில்
लब्धजन्मा ब्रह्मा भूयः — ஜனித்த பிரம்மதேவன் மறுபடியும்
त्वत्तः एव वेदान् आप्य — தங்களிடமிருந்தே வேதங்களையடைந்து
पूर्वकल्पोपमानां — முன்கல்பத்திலிருந்தது போலவே.
सृष्टिं चक्रे — சிருஷ்டியைச் செய்தார்.

सोऽयं चतुर्युगसहस्रमितान्यहानि तावन्मिताश्च रजनीर्बहुशो निनाय।
निद्रात्यसौ त्वयि निलीय समं स्वसृष्टैर्नैमित्तिकप्रलयमाहुरतोऽस्य रात्रिम् ॥

सः अयं — அந்தப் பிரம்மதேவர்
चतुर्युगसहस्रमितानि — ஆயிரம் சதுர்யுக அளவுள்ள
अहानि तावन्मिताः — பகல்களையும் அதே அளவுள்ள
रजनीः च बहुशः निनाय — இராத்திரிகளையும் பன்முறை கழித்துள்ளார்.
असौ स्वसृष्टैः समं — இந்த பிரம்மதேவர் தான் படைத்த பிரபஞ்சங்களுடன்
त्वयि निलीय निद्राति — தங்களிடத்தில் லயித்து நித்திரையடைகிறார்.
अतः अस्य रात्रिं — ஆகையால் அவருடைய இராத்திரியை
नैमित्तिकप्रलयं आहुः — நைமித்திகப்பிரளயம் என்று சொல்லுகிறார்கள்.

अस्मादृशां पुनरहर्मुखकृत्यतुल्यां सृष्टिं करोत्यनुदिनं स भवत्प्रसादात् ।
प्राग्ब्राह्मकल्पजनुषां च परायुषां तु सुप्तप्रबोधनसमाऽस्ति तदा विसृष्टिः ॥

सः — அந்தப் பிரம்மதேவர்
पुनः अस्मादृशां — மறுபடியும் எப்போன்றவர்களுடைய
अहर्मुखकृत्यतुल्यां — காலைக்கர்மங்களுக்கொப்பான
सृष्टिं अनुदिनं — சிருஷ்டியை ஒவ்வொரு நாளும்
भवत्प्रसादात् करोति — தங்களுடைய அருளால் செய்கிறார்.
प्राग्ब्राह्मकल्पजनुषां — முந்திய பிரம்மகல்பத்தில் ஜனித்த
परायुषां च — சிரஞ்சீவிகளுடைய
विसृष्टिः तु तदा — விலக்ஷணமான சிருஷ்டியோ என்றால் அப்பொழுது
सुप्तप्रबोधनसमा अस्ति — தூங்கி விழிப்பதற்கொப்பாக ஆகிறது.

पञ्चाशदब्दमधुना स्ववयोऽर्धरूपमेकं परार्धमतिवृत्य हि वर्ततेऽसौ ।
तत्रान्त्यरात्रिजनितान् कथयामि भूमन् पश्चाद्दिनावतरणे च भवद्विलासान् ॥

असौ अधुना — இந்தப் பிரம்மதேவர் இப்பொழுது
पञ्चाशदब्दं — ஐம்பது வருஷங்களடங்கிய
स्ववयोऽर्धरूपं — தமது பாதி ஆயுளாகிய
एकं परार्धं अतिवृत्य — ஒரு பரார்த்தத்தைக் கடந்து
वर्तते हि — இருக்கின்றாரென்பது பிரசித்தம்.
भूमन् तत्र — எங்கும் நிறைந்திருக்கும் பிரபுவே! அதில் (அவருடைய
अन्त्यरात्रिजनितान् — கடைசி ராத்திரியில் உண்டானவைகளும் [நாட்களில்)
पश्चाद्दिनावतरणे च — அடுத்த நாளின் துவக்கத்திலுமுண்டானவைகளுமான
भवद्विलासान् कथयामि — தங்கள் லீலைகளை வருணிக்கின்றேன்.

दिनावसानेऽथ सरोजयोनिः सुषुप्तिकामस्त्वयि सन्निलिल्ये ।
जगन्ति च त्वज्जठरं समीयुस्तदेदमेकार्णवमास विश्वम् ॥ ५

अथ सरोजयोनिः ஆனந்தரம் பிரம்மதேவர்
दिनावसाने सुषुप्तिकामः பகலின் முடிவில் நித்திரைகொள்ள விரும்பியவராய்
त्वयि सन्निलिल्ये தங்களிடம் லயத்தையடைந்தார்.
जगन्ति च மூவுலகங்களும்
त्वज्जठरं समीयुः தங்கள் வயற்றில் ஒடுங்கின.
तदा इदं विश्वं அப்பொழுது இந்த உலகம் முழுவதும்
एकार्णवं आस ஒரே ஸமுத்திரமாக ஆயிற்று.

तवैव वेषे फणिराजि शेषे, जलैकशेषे भुवने स्म शेषे ।
आनन्दसान्द्रानुभवस्वरूपः स्वयोगनिद्रापरिमुद्रितात्मा ॥ ६

भुवने जलैकशेषे உலகமெல்லாம் ஜலமயமான பொழுது
तव एव वेषे தங்களுடைய தேயான வேறொரு உருவமாகிய
फणिराजि शेषे ஸர்ப்பங்களுக்கரசனை சேஷன் மேல்
आनन्दसान्द्रानुभवस्वरूपः ஸச்சிதானந்த கனஸ்வரூபியான தாங்கள்
स्वयोगनिद्रापरि-मुद्रितात्मा ஆத்மயோகநித்திரையில் அடங்கிய ஸ்வரூபத்துடன் கூடினவராய்
शेषे स्म சயனித்திரல்லவா.

कालाख्यशक्तिं प्रलयावसाने, प्रबोधयेत्यादिशता किलादौ ।
त्वया प्रसुप्तं परिसुप्तशक्तिव्रजेन तत्राखिलजीवधाम्ना ॥ ७

परिसुप्तशक्तिव्रजेन (தம்மிடம்) லயித்திருக்கின்ற மூலப்பிரகிருதி முதலிய சக்திஸமூஹங்களையுடையவரும்,
अखिलजीवधाम्ना ஸமஸ்த ஜீவகோடிகளுக்கும் இளைப்பாறுமிடமும்,
कालाख्यशक्तिं காலம் என்ற பெயருடைய தமது சக்தியைப்பார்த்து
" प्रलयावसाने " பிரளயத்தின் முடிவில்
प्रबोधय " நீ என்னை எழுப்பவேண்டும் "
इति आदिशता त्वया என்று ஆக்ஞாபிக்கிறவருமான தங்களால்
तत्र आदौ அந்த ஆதிசேஷன்மேல் பிரளயாரம்பத்தில்
प्रसुप्तं किल நித்திரைகொள்ளப்பட்டதல்லவா.

चतुर्युगाणां च सहस्रमेवं त्वयि प्रसुप्ते पुनरद्वितीये ।
कालाख्यशक्तिः प्रथमप्रबुद्धा प्राबोधयत्त्वां किल विश्वनाथ ॥ ८

विश्वनाथ லோகநாதா!
अद्वितीये त्वयि இரண்டாவதில்லாத் தாங்கள்
चतुर्युगाणां सहस्रं च ஆயிரம் சதுர்யுகங்கள்
एवं प्रसुप्ते இவ்விதம் நித்திரை செய்தபின்
पुनः कालाख्यशक्तिः மீண்டும் காலமென்று பெயருடைய தங்கள் சக்தி

प्रथमप्रबुद्धा	முதலில் எழுந்து
त्वां प्राबोधयत् किल	தங்களை எழுப்பியதல்லவா.

विबुध्य च त्वं जलगर्भशायिन् विलोक्य लोकानखिलान् प्रलीनान् ।
तेष्वेव सूक्ष्मात्मतया निजान्तः स्थितेषु विश्वेषु ददाथ दृष्टिम् ॥ ९

जलगर्भशायिन्	பிரளய ஜலத்தின் நடுவில் படுத்திருக்கும் ஈசா !
त्वं विबुध्य च	தாங்கள் எழுந்தவுடனே
अखिलान् लोकान्	ஸமஸ்த லோகங்களையும்
प्रलीनान् विलोक्य	உங்களிடம் லயித்தவைகளாக கண்டு
सूक्ष्मात्मतया	காரணரூபமாக
निजान्तःस्थितेषु	உம்முள்ளிருக்கும்
तेषु विश्वेषु एव	அவ்வுலகங்களின் மேல்
दृष्टिं ददाथ	கடாக்ஷித்தருளினீரல்லவா.

ततस्त्वदीयादयि नाभिरन्ध्रादुदञ्चितं किञ्चन दिव्यपद्मम् ।
निलीननिःशेषपदार्थमालासंक्षेपरूपं मुकुलायमानम् ॥ १०

अयि ततः	பகவானே! அதன் பிறகு
त्वदीयात् नाभिरन्ध्रात्	தங்களுடைய நாபித்துவாரத்திலிருந்து
निलीननिःशेषपदार्थ-मालासंक्षेपरूपं	தங்களிடம் லயித்திருந்த ஸமஸ்த ஜீவராசிகளுக்கும் உபபோக்கியமான வஸ்துஸமூஹங்களுடைய ஸூக்ஷ்மரூபத்தையுடையதும்,
मुकुलायमानं	மொட்டாக இருப்பதுமான
किञ्चन दिव्यपद्मं	ஒரு திவ்வியமான தாமரை
उदञ्चितं	வெளிக்கிளம்பிற்று.

तदेतदंभोरुहकुड्मलं ते कलेबरात्तोयपथे प्ररूढम् ।
बहिर्निरीतं परितःस्फुरद्भिः स्वधामभिर्ध्वान्तमलं न्यकृन्तत् ॥ ११

तत् एतत् अंभोरुहकुड्मलं	அந்த தாமரை மொட்டு
ते कलेबरात्	தங்களுடைய சரீரத்திலிருந்து
तोयपथे प्ररूढं	ஜலத்தின்மேல் வளர்ந்து
बहिः निरीतं	வெளியில் வந்ததாய்
परितः स्फुरद्भिः	நான்கு பக்கங்களிலும் பிரகாசிக்கின்ற
स्वधामभिः	தன்னுடைய காந்தியால்
ध्वान्तं अलं न्यकृन्तत्	இருளை முழுதும் போக்கடித்தது.

संफुल्लपत्रे नितरां विचित्रे तस्मिन् भवद्वीर्यधृते सरोजे ।
स पद्मजन्मा विधिराविरासीत्स्वयंप्रबुद्धाखिलवेदराशिः ॥ १२

संफुल्लपत्रे	நன்றாக அலர்ந்த இதழ்களையுடையதும்,
नितरां विचित्रे	மிக விசித்திரமானதும்,

भवद्वीर्यधृते — தங்களுடைய யோகசக்தியால் தரிக்கப்பட்டதுமான
तस्मिन् सरोजे — அந்தத் தாமரைப்பூவில்
स्वयंप्रबुद्धाखिल-वेदराशिः — தாமாகவே நினைவுக்கு வந்த ஸமஸ்த வேதராசிகளையுடைய
पद्मजन्मा — "பத்மஜன்" என்ற
सः विधिः आविरासीत् — அந்தப் பிரம்மதேவர் தோன்றினர்.

अस्मिन् परात्मन्ननु पाद्मकल्पे त्वमित्थमुत्थापितपद्मयोनिः ।
अनन्तभूमा मम रोगराशिं निरुन्धि वातालयवास विष्णो ॥ १३

परात्मन् विष्णो — பரமாத்மஸ்வரூபியே! எங்கும் வியாபித்திருக்கும்
वातालयवास — குருவாயூரப்பா!
अस्मिन् पाद्मकल्पे इत्थं — இந்த பாத்மமென்ற கல்பத்தில் இவ்விதம்
उत्थापितपद्मयोनिः — பிரம்மதேவனை சிருஷ்டித்தவரும்
अनन्तभूमा त्वं ननु — அளவற்ற மஹிமையுடையவருமான தாங்களே
मम रोगराशिं निरुन्धि — என்னுடைய வியாதிஸமூஹத்தைத் தடுக்கவேண்டும்.

इति श्रीमन्नारायणीये प्रलयवर्णनं जगत्सृष्टिप्रकारवर्णनं चेति
सत्रिकमष्टमं दशकं समाप्तम् ॥ ८ ॥

आदितः श्लोकाः 88. तृतीयस्कन्धे श्लोकाः 13.

नवमं दशकम्—ஒன்பதாவது தசகம்.

सृष्टिप्रकारवर्णनम्—சிருஷ்டியை வர்ணிப்பது.

स्थितः स कमलोद्भवस्तव हि नाभिपङ्केरुहे
कुतःस्विदिदमंबुधावुदितमित्यनालोकयन् ।
तदीक्षणकुतूहलात्प्रतिदिशं विवृत्तानन-
श्चतुर्वदनतामगाद्विकसदष्टदृष्ट्यम्बुजाम् ॥ १

सः हि कमलोद्भवः — அந்தப் பிரம்மதேவனும்,
तव नाभिपङ्केरुहे — தங்களுடைய நாபியிலிருந்துண்டான தாமரையில்
स्थितः इदं — இருந்துகொண்டு, இந்தத் தாமரைப் புஷ்பம்
अंबुधौ कुतःस्वित् उदितं — ஸமுத்திரத்தில் எங்கிருந்து முளைத்தது
इति अनालोकयन् — என்றுலோசித்தும் அறியாதவனாய்
तदीक्षणकुतूहलात् — அதைக்கண்டறிய ஆவலால்
प्रतिदिशं विवृत्ताननः — எல்லாத்திக்கிலும் முகத்தைத் திருப்பியவராய்
विकसदष्टदृष्ट्यंबुजां — மலர்ந்தத் தாமரைபோன்ற எட்டு கண்களையுடைய
चतुर्वदनतां — நான்கு முகங்களைக்கொண்ட தன்மையை
अगात् — அடைந்தார்.

महार्णवविघूर्णितं कमलमेव तत् केवलं
विलोक्य तदुपाश्रयं तव तनुं तु नालोकयन् ।
क एष कमलोदरे महति निःसहायो ह्यहं
कुतःस्विदिदमम्बुजं समजनीति चिन्तामगात् ॥ २

महार्णवविघूर्णितं	பெருங்கடலில் அசைகின்ற
केवलं तत् कमलं एव	அந்த ஒரே ஒரு தாமரைப்புஷ்பத்தை மட்டும்
विलोक्य, तदुपाश्रयं	கண்டு, அதற்கதிஷ்டானமான
तव तनुं तु नालोकयन्	தங்கள் திருமேனியையும் காணாதவராய்
महति कमलोदरे	விசாலமான இத்தாமரையின் நடுவில்
निःसहायः	துணைவனில்லாத
एषः अहं हि कः	இந்த நான்தான் யார்?
इदं अम्बुजं	இந்த தாமரை
कुतःस्वित् समजनि	எங்கிருந்து உண்டானது?
इति चिन्तां अगात्	என்ற சிந்தையை அடைந்தார்.

अमुष्य हि सरोरुहः किमपि कारणं संभवे-
दिति स्म कृतनिश्चयः स खलु नालरन्ध्राध्वना ।
स्वयोगबलविद्यया समवरूढवान् प्रौढधी-
स्त्वदीयमतिमोहनं न तु कलेबरं दृष्टवान् ॥ ३

प्रौढधीः सः खलु	மிக புத்திமானான அந்தப் பிரம்மதேவனும்
अमुष्य सरोरुहः	இந்தத் தாமரைப்பூவிற்கு
किमपि कारणं	ஏதாவதொரு அதிஷ்டானம்
संभवेत् हि	இருந்தே தீரவேண்டும்,
इति स्म कृतनिश्चयः	என்று இவ்விதம் நிச்சயம் பண்ணிக்கொண்டு
स्वयोगबलविद्यया	தமது யோகபலத்தைக்கொண்டும் ஞானத்தைக் [கொண்டும்
नालरन्ध्राध्वना	தாமரைக்கொடியின் துவாரம் வழியாக
समवरूढवान्	கீழ் இறங்கினார்.
तु अतिमोहनं	ஆனால் அதிமனோஹரமான
त्वदीयं कलेबरं न दृष्टवान्	தங்கள் சரீரத்தைக் காணவில்லை.

ततः सकलनालिकाविवरमार्गगो मार्गयन्
प्रयस्य शतवत्सरं किमपि नैव सन्दृष्टवान् ।
निवृत्य कमलोदरे सुखनिषण्ण एकाग्रधीः
समाधिबलमादधे भवदनुग्रहैकाग्रही ॥ ४

ततः सकलनालिका-) பிறகு தாமரைத்தண்டின் எல்லாத் துவாரவழிகளிலும்
विवरमार्गगः मार्गयन्) சென்று தேடுகின்றவராய்
शतवत्सरं प्रयस्य நூறு வருஷங்கள் பிரயத்தினப்பட்டும்
किमपि न सन्दृष्टवान् एव யாதொன்றையும் காணவேயில்லை.
निवृत्य कमलोदरे திரும்பிவந்து தாமரைப்பூவின் நடுவில்
सुखनिषण्णः சுகமாக இருந்துகொண்டு
एकाग्रधीः ஒரே நிலைபெற்ற மனதையுடையவராக
भवदनुग्रहैकाग्रही தங்கள் அனுக்கிரஹமொன்றையே விரும்பியவராக
समाधिबलं आदधे ஸமாதிவலிமையை கைக்கொண்டார்.

शतेन परिवत्सरैर्दृढसमाधिबन्धोल्लसत्-
प्रबोधविशदीकृतः स खलु पद्मिनीसंभवः ।
अदृष्टचरमद्भुतं तव हि रूपमन्तर्दृशा
व्यचष्ट परितुष्टधीर्भुजगभोगभागाश्रयम् ॥ ५

पद्मिनीसंभवः सः खलु தாமரையிலிருந்து ஜனித்த அந்த பிரம்மதேவர்
शतेन परिवत्सरैः நூறு தேவவருஷங்கள்
दृढसमाधिबन्धोल्लसत्-) அசைவற்ற ஸமாதியையனுஷ்டித்ததால் உண்டான
प्रबोधविशदीकृतः) ஞானத்தால் நிர்மலனாகி
अदृष्टचरं अद्भुतं முன் பார்க்கப்படாததும் ஆச்சரியமானதும்
भुजगभोगभागाश्रयं) ஆதிசேஷநாகத்தின் உடலின் ஒரு பக்கத்தையாசிரயித்
तव हि रूपं) திருப்பதுமான தங்களுடைய ஸாக்ஷாத் ஸ்வரூபத்தை
अन्तर्दृशा व्यचष्ट உட்கண்ணால் கண்டார்;
परितुष्टधीः அதனால் ஸந்தோஷமடைந்த மனமுடையவராக ஆனார்.

किरीटमकुटोल्लसत् कटकहारकेयूरयुग्
मणिस्फुरितमेखलं सुपरिवीतपीतांबरम् ।
कलायकुसुमप्रभं गलतलोल्लसत्कौस्तुभं
वपुस्तदयि भावये कमलजन्मने दर्शितम् ॥ ६

अयि ஹே! ஈசா!
किरीटमकुटोल्लसत् (தலையின் முன்பக்கத்திலும் பின்பக்கத்திலுமணிந்து கொள்ளப்பட்ட) கிரீடத்தாலும் மகுடத்தாலும் விளங்குகின்றதும்,
कटकहारकेयूरयुक् வளைகள், முத்துமாலை, தோள்வளைகள் இவைகளோடு கூடினதும்,
मणिस्फुरितमेखलं ரத்னங்களால் பிரகாசிக்கின்ற மேகலையுடன் கூடினதும்
सुपरिवीतपीतांबरं நன்றாக உடுத்தப்பட்ட பீதாம்பரத்துடன் கூடினதும்

कलायकुसुमप्रभं　காசாம்பூபோன்ற நிறமுடையதும்,
गलतलोल्लसत्कौस्तुभं　கழுத்தில் பிரகாசிக்கின்ற கௌஸ்துபமணியுடையதும்,
कमलजन्मने दर्शितं　பிரம்மதேவனுக்குக் காண்பிக்கப்பட்டதுமான
तत् वपुः भावये　அப்படிப்பட்ட தங்கள் திருமேனியை நான் தியானிக்கின்றேன்.

श्रुतिप्रकरदर्शितप्रचुरवैभव श्रीपते
हरे जय जय प्रभो पदमुपैषि दिष्ट्या दृशोः ।
कुरुष्व धियमाशु मे भुवननिर्मितौ कर्मठा-
मिति द्रुहिणवर्णितस्वगुणबंहिमा पाहि माम् ॥ ७

श्रुतिप्रकरदर्शित- प्रचुरवैभव श्रीपते　உபநிஷத்ஸமூஹங்களால் காண்பிக்கப்பட்ட அளவற்ற வைபவத்துடன் கூடினவரும், லக்ஷ்மீகாந்தனும்,
हरे　ஸம்ஸார துக்கங்களைப் போக்கடிக்கின்றவருமான ஹே! ஹரே!
जय जय　தாங்கள் மேன்மைபெற்று விளங்கவேண்டும்;
प्रभो दृशोः पदं　ஹே! பிரபுவே! என் திருஷ்டி மார்க்கத்தை
उपैषि दिष्ट्या　தாங்கள் அடைந்தீர்களென்பது என் பாக்கியமே;
मे आशु भुवननिर्मितौ　எனக்கு சீக்கிரம் உலகங்களைப் படைப்பதில்
कर्मठां धियं कुरुष्व　ஸமர்த்தமான புத்தியைத் தந்தருளவேண்டும்
इति द्रुहिणवर्णित- स्वगुणबंहिमा　என்றிவ்விதம் பிரம்மாவினால் வருணிக்கப்பட்ட தமது அனேக குணங்களையுடைய தாங்கள்
मां पाहि　என்னைக் காத்தருளவேண்டும்.

लभस्व भुवनत्रयीरचनदक्षतामक्षतां
गृहाण मदनुग्रहं कुरु तपश्च भूयो विधे ।
भवत्वखिलसाधनी मयि च भक्तिरत्युत्कटे-
त्युदीर्य गिरमादधा मुदितचेतसं वेधसम् ॥ ८

विधे अक्षतां　ஹே! பிரம்மதேவனே! அழிவில்லாததான
भुवनत्रयीरचनदक्षतां　மூவுலகங்களையும் படைப்பதில் ஸாமர்த்தியத்தை
लभस्व　அடைவாயாக;
मदनुग्रहं गृहाण　என் அனுக்கிரஹத்தைப் பெற்றுக்கொள்;
भूयः च तपः कुरु　மறுபடியும் தவம் புரிவாயாக;
मयि अखिलसाधनी अत्युत्कटा　என்னிடத்தில் எல்லாவற்றையும் ஸாதித்துக்கொடுக்கும் மிக தீவிரமான
भक्तिः च भवतु　பக்தியும் உண்டாகக்கடவது;
इति गिरं उदीर्य वेधसं　என்றிவ்விதம் வார்த்தை சொல்லி பிரம்மதேவரை
मुदितचेतसं आदधाः　ஸந்தோஷமடைந்த மனமுடையவராகச் செய்தீரல்லவா.

शतं कृततपास्ततः स खलु दिव्यसंवत्सरा-
ऽनवाप्य च तपोबलं मतिबलं च पूर्वाधिकम् ।
उदीक्ष्य किल कम्पितं पयसि पङ्कजं वायुना
भवद्बलविजृंभितः पवनपाथसी पीतवान् ॥ ९

ततः सः खलु	பிறகு அந்தப் பிரம்மதேவரும்
शतं दिव्यसंवत्सरान्	நூறு தேவலோகவருஷங்கள் முடிய
कृततपाः पूर्वाधिकं	தவஞ்செய்து முன்னிருந்ததைக்காட்டிலும்மதிகமான
तपोबलं च	தபோபலத்தையும்
मतिबलं च अवाप्य	புத்திசக்தியையும் அடைந்து
पयसि पङ्कजं	பிரளயகாலத்து ஜலத்தில் தாமரைப்பூ
वायुना कम्पितं उदीक्ष्य	காற்றினால் அசைக்கப்பட்டதைக் கண்டு
भवद्बलविजृंभितः	தாங்களாகிற பலத்தால் விருத்தியடைந்தவராய்
पवनपाथसी	காற்றையும் ஜலத்தையும்
पीतवान् किल	பருகினாரல்லவா.

तवैव कृपया पुनः सरसिजेन तेनैव सः
प्रकल्प्य भुवनत्रयीं प्रववृते प्रजानिर्मितौ ।
तथाविधकृपाभरो गुरुमरुत्पुराधीश्वर
त्वमाशु परिपाहि मां गुरुदयोक्षितैरीक्षितैः ॥ १०

पुनः सः तव कृपया	பிறகு அந்தப் பிரம்மதேவர் தங்கள் கிருபையாலேயே
तेन सरसिजेन एव	அந்தத் தாமரைப்பூவைக்கொண்டே
भुवनत्रयीं प्रकल्प्य	மூவுலகங்களையும் உண்டுபண்ணி
प्रजानिर्मितौ प्रववृते	பிரஜைகளை ஸ்ருஷ்டிக்க ஆரம்பித்தார்.
गुरुमरुत्पुराधीश्वर	ஹே! குருவாயூரப்பா!
तथाविधकृपाभरः त्वं	அப்படிப்பட்ட கிருபையுடன் கூடின தாங்கள்
गुरुदयोक्षितैः ईक्षितैः	கருணைமிகுதியால் கனிந்த கடைக்கண்களால்
मां आशु परिपाहि	என்னைச் சீக்கிரமாகக் காப்பாற்றவேண்டும்.

इति श्रीमन्नारायणीये जगत्सृष्टिप्रकारवर्णनं नाम नवमं दशकम् ॥ ९ ॥

आदितः श्लोकाः 98. तृतीयस्कन्धे श्लोकाः 23.

दशमं दशकम्—பத்தாவது தசகம்.

सृष्टिभेदवर्णनम्—சிருஷ்டிபேதத்தை வர்ணிப்பது.

वैकुण्ठ वर्धितबलोऽथ भवत्प्रसादादंभोजयोनिरसृजत् किल जीवदेहान् ।
स्थास्नूनि भूरुहमयानि तथा तिरश्चां जातीर्मनुष्यनिवहानपि देवभेदान् ॥

वैकुण्ठ भवत्प्रसादात्	ஹே! விஷ்ணோ! தங்களுடைய அனுக்கிரஹத்தால்
वर्धितबलः	விருத்தியடைந்த பலத்துடன் கூடியவரான
अम्भोजयोनिः, अथ	பிரம்மதேவர், அதன்பிறகு
भूरुहमयानि	பூமியிலிருந்துண்டாகும் மரஞ்செடி கொடி முதலிய
स्थास्नूनि,	தாவரங்கள்,
तथा तिरश्चां जातीः	அவ்விதமே பசுபக்ஷி முதலிய விலங்குகள்,
मनुष्यनिवहान्	மனிதஸமூஹங்கள்,
देवभेदान् अपि	பல்வகை தேவர்கள் என்ற
जीवदेहान् असृजत् किल	ஜீவாத்மாக்களின் சரீரங்களை சிருஷ்டித்தாரல்லவா.

मिथ्याग्रहास्मिमतिरागविकोपभीतिरज्ञानवृत्तिमिति पञ्चविधां स सृष्ट्वा ।
उद्दामतामसपदार्थविधानदूनस्तेने त्वदीयचरणस्मरणं विशुद्ध्यै ॥ २

सः	அவர்
मिथ्याग्रहास्मिमति-रागविकोपभीतिः	அறிவுமயக்கம், அஹங்காரமமகாரம், ஆசை, கோபம், பயம்
इति पञ्चविधां	என்று ஐந்துவிதமான
अज्ञानवृत्तिं सृष्ट्वा	அக்ஞானவியாபாரத்தை உண்டுபண்ணி
उद्दामतामसपदार्थ-विधानदूनः	தமோகுணம் மிகுந்த பதார்த்தங்களை சிருஷ்டித்ததால் வருந்தி
विशुद्ध्यै	அந்த அக்ஞானம் விலகுவதற்காக
त्वदीयचरणस्मरणं तेने	தங்கள் திருவடிகளைத் தியானஞ்செய்தாரல்லவா.

तावत्ससर्ज मनसा सनकं सनन्दं भूयः सनातनमुनिं च सनत्कुमारम् ।
ते सृष्टिकर्मणि तु तेन नियुज्यमानास्त्वत्पादभक्तिरसिका जगृहुर्न वाणीम् ॥

तावत्	தங்கள் சரணங்களைத் தியானித்த உடனே
सः	அந்தப் பிரம்மதேவர்
मनसा सनकं सनन्दं	மனதால் ஸனகரையும், ஸனந்தரையும்
भूयः सनातनमुनिं	பிறகு ஸனாதனமுனியையும்
सनत्कुमारं च ससर्ज	ஸனத்குமாரரையும் சிருஷ்டித்தார்.
तेन सृष्टिकर्मणि	அந்தப் பிரம்மதேவரால் சிருஷ்டிகர்மத்தில்
नियुज्यमानाः ते तु	ஏவப்பட்ட அவர்களோ எனில்

त्वत्पादभक्तिरसिकाः தங்கள் பாதபக்தியிலேயே ருசியுடையவர்களாய்
वाणीं न जगृहुः அவர் சொல்லை ஏற்கவில்லை

तावत्प्रकोपमुदितं प्रतिरुन्धतोऽस्य भ्रूमध्यतोऽजनि मृडो भवदेकदेशः ।
नामानि मे कुरु पदानि च हा विरिञ्चेत्यादौ रुरोद किल तेन स रुद्रनामा ॥

तावत् उदितं प्रकोपं அப்பொழுது உண்டான கடுஞ்சினத்தை
प्रतिरुन्धतः अस्य மனதில் அடக்கிய அந்தப் பிரம்மதேவரின்
भ्रूमध्यतः புருவங்களுடைய நடுவிலிருந்து
भवदेकदेशः मृडः अजनि தங்களுடைய ஒரு அம்சமான மிருடர் ஜனித்தார்.
सः हा विरिञ्च அவர், "பிரம்மதேவனே!"
मे नामानि पदानि च எனக்கு பெயர்களையும் ஸ்தானங்களையும்
कुरु इति आदौ கல்பிக்கவேண்டும்" என்று ஆதியில்
रुरोद किल அழுதாரல்லவா.
तेन रुद्रनामा அதனால் ருத்திரர் என்ற பெயருடையவரானார்.

एकादशाह्वयतया च विभिन्नरूपं रुद्रं विधाय दयिता वनिताश्च दत्त्वा ।
तावन्त्यदत्त च पदानि भवत्प्रणुन्नः प्राह प्रजाविरचनाय च सादरं तम् ॥

भवत्प्रणुन्नः रुद्रं தங்களால் ஏவப்பட்டவராக, ருத்திரரை
एकादशाह्वयतया च பதினொரு பெயர்களையுடையவராக இருப்பதால்
विभिन्नरूपं विधाय வெவ்வேறு உருவங்களையுடையவராகச் செய்து,
दयिताः वनिताः च दत्त्वा பிரியமுள்ளவர்களான பத்தினிகளையும் கொடுத்து,
तावन्ति पदानि च अदत्त அவ்வளவு ஸ்தானங்களையும் கொடுத்தார்.
तं प्रजाविरचनाय அந்த ருத்திரரிடம் பிரஜைகளை சிருஷ்டிக்கும்படி
सादरं प्राह च ஆதரவுடன் சொல்லவுஞ் செய்தாரல்லவா.

रुद्राभिसृष्टभयदाकृतिरुद्रसङ्घसंपूर्यमाणभुवनत्रयभीतचेताः ।
मा मा प्रजाः सृज तपश्चर मङ्गलायेत्याचष्ट तं कमलभूर्भवदीरितात्मा ॥

रुद्राभिसृष्टभयदाकृति- रुद्रसङ्घसंपूर्यमाण- भुवनत्रयभीतचेताः } ருத்திரரால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட பயங்கரரூபத்துடன் கூடின ருத்திரகணங்களால் நிறைக்கப்பட்ட மூவுலகங்களையும் கண்டு பயந்த மனதுடன் கூடின
कमलभूः भवदीरितात्मा பிரம்மதேவர் தங்களால் ஏவப்பட்டவராய்
"मा, प्रजाः मा सृज "வேண்டாம், பிரஜைகளை சிருஷ்டிக்கவேண்டாம்,
मङ्गलाय तपः चर" உலகக்ஷேமத்திற்காகத் தவம்புரிவாயாக"
इति तं आचष्ट என்று அந்த ருத்திரரிடம் சொன்னார்.

तस्याथ सर्गरसिकस्य मरीचिरत्रिस्तत्राङ्गिराः क्रतुमुनिः पुलहः पुलस्त्यः ।
अङ्गादजायत भृगुश्च वसिष्ठदक्षौ श्रीनारदश्च भगवान् भवदङ्घ्रिदासः ॥

अथ	ருத்திரன் தவம்புரிவதற்காகச் சென்ற பிறகு
सर्गरसिकस्य	சிருஷ்டியில் ஈடுபட்ட
तस्य अङ्गात्	அந்தப் பிரம்மதேவனுடைய சரீரத்திலிருந்து
मरीचिः अत्रिः	மரீசியும், அத்ரியும்,
अङ्गिराः क्रतुमुनिः	அங்கிரஸ்ஸும், க்ரதுவும்,
पुलहः पुलस्त्यः	புலஹரும், புலஸ்த்யரும்,
भृगुः वसिष्ठदक्षौ च	பிருகுவும், வஸிஷ்டரும், தக்ஷரும்,
तत्र भवदङ्घ्रिदासः	அவர்களுள் தங்கள் பாதங்களுக்கே அடிமைபூண்ட
भगवान्	ஐசுவரியாதி ஆறு குணங்களுள்ள
श्रीनारदः च अजायत	ஸ்ரீநாரதரும் ஜனித்தார்கள்.

धर्मादिकानभिसृजन्नथ कर्दमं च वाणीं विधाय विधिरङ्गजसङ्कुलोऽभूत् ।
त्वद्बोधितैः सनकदक्षमुखैस्तनूजैरुद्बोधितश्च विरराम तमो विमुञ्चन् ॥ ८

विधिः धर्मादिकान्	பிரம்மதேவர் தர்மதேவர் முதலியவர்களையும்,
कर्दमं च अभिसृजन् अथ	கர்த்தமரையும் சிருஷ்டித்த பிறகு
वाणीं विधाय	ஸரஸ்வதியை சிருஷ்டித்ததும்
अङ्गजसङ्कुलः अभूत्	காமவிகாரமுடையவரானார்.
त्वद्बोधितैः सनकदक्षमुखैः	தங்களால் ஏவப்பட்ட ஸனகர், தக்ஷன் முதலிய
तनूजैः उद्बोधितः	புத்திரர்களால் உணர்த்தப்பட்டவராய்
तमः विमुञ्चन्	அக்ஞானத்தை விட்டு
विरराम च	அதிலிருந்து விலகவுஞ்செய்தார்.

वेदान् पुराणनिवहानपि सर्वविद्याः कुर्वन्निजाननगणाच्चतुराननोऽसौ ।
पुत्रेषु तेषु विनिधाय स सर्गवृद्धिमप्राप्नुवंस्तव पदांबुजमाश्रितोऽभूत् ॥ ९

सः असौ चतुराननः	அப்படிப்பட்ட அந்த நான்முகனை பிரம்மா
निजाननगणात्	தன் முகமண்டலத்திலிருந்து
वेदान् पुराणनिवहान्	வேதங்களையும் புராணஸமூஹங்களையும்
सर्वविद्याः अपि	மற்ற எல்லா வித்தைகளையும்
कुर्वन्	சிருஷ்டித்து (அவைகளை)
तेषु पुत्रेषु विनिधाय	அந்தப் புத்திரர்களிடத்தில் வைத்தும்
सर्गवृद्धिं अप्राप्नुवन्	சிருஷ்டியின் அபிவிருத்தியை அடையாதவராக
तव पदाम्बुजं	தங்கள் பாதாரவிந்தத்தை
आश्रितः अभूत्	சரணமடைந்தார்.

जानन्नुपायमथ देहमजो विभज्य स्त्रीपुंसभावमभजन्मनुतद्वधूभ्याम् ।
ताभ्यां च मानुषकुलानि विवर्धयंस्त्वं गोविन्द मारुतपुराधिप रुन्धि रोगान् ॥

अथ अजः	பிறகு பிரம்மதேவர்
उपायं जानन्	பிரஜைகளின் அபிவிருத்திக்கான உபாயத்தையறிந்து
देहं विभज्य	தமது தேஹத்தை இரண்டாகப் பிரித்து
मनुतद्वधूभ्यां	மனு, அவர் பத்னியான சதரூபை என்ற இருவர்களால்
स्त्रीपुंसभावं अभजत्	ஸ்திரீபுருஷர்களின் ரூபத்தை அடைந்தார்.
मारुतपुराधिप गोविन्द	குருவாயூருக்கதிபதியான ஹே! கோவிந்தா!
ताभ्यां	(மனு, சதரூபை) இவர்களைக்கொண்டு
मानुषकुलानि	மனிதவர்க்கங்களை
विवर्धयन् त्वं	பெருகச்செய்துகொண்டிருக்கின்ற தாங்கள்
रोगान् रुन्धि	என் ரோகங்களைத் தகையவேண்டும்.

इति श्रीमन्नारायणीये सृष्टिभेदवर्णनं नाम दशमं दशकं समाप्तम् ॥ १० ॥

आदितः श्लोकाः 108. तृतीयस्कन्धे श्लोकाः 33.

एकादशं दशकम्—பதினொன்றாவது தசகம்.

सनकादीनां वैकुण्ठप्रवेशवर्णनम्—

ஸனகாதிகள் வைகுண்டத்திற்குச் சென்றதை வர்ணிப்பது.

क्रमेण सर्गे परिवर्धमाने कदाऽपि दिव्याः सनकादयस्ते ।
भवद्विलोकाय विकुण्ठलोकं प्रपेदिरे मारुतमन्दिरेश ॥ १

मारुतमन्दिरेश सर्गे	ஹே! குருவாயூரப்பா! பிரஜா சிருஷ்டியானது
क्रमेण परिवर्धमाने	கிரமமாக விருத்தியடையும்பொழுது
कदा अपि दिव्याः	ஒருநாள் (அப்பிராகிருத) திவ்விய சக்தி வாய்ந்த
ते सनकादयः	அந்த ஸனகர் முதலானவர்கள்
भवद्विलोकाय	தங்களை தரிசிப்பதற்காக
विकुण्ठलोकं प्रपेदिरे	வைகுண்டலோகத்திற்கு வந்தார்களல்லவா.

मनोज्ञनैःश्रेयसकाननाद्यैरनेकवापीमणिमन्दिरैश्च ।
अनोपमं तं भवतो निकेतं मुनीश्वराः प्रापुरतीतकक्ष्याः ॥ २

मुनीश्वराः	அந்த முனீசுவரர்கள்
अतीतकक्ष्याः	ஆறு கோட்டைகளைக் கடந்து
मनोज्ञनैःश्रेयस-काननाद्यैः	மனோஹரமான நைச்ரேயஸமென்ற உத்தியானவனம் முதலியவைகளாலும்
अनेकवापी-मणिमन्दिरैः च	அனேகம் குளங்களாலும் மணிமயமான வீடுகளாலும்
अनोपमं भवतः	உவமையற்றதாய் விளங்கும் தங்களுடைய
तं निकेतं प्रापुः	அந்த இருப்பிடத்தை அடைந்தார்களல்லவா.

भवद्दिदृक्षून् भवनं विविक्षून्द्वाःस्थौ जयस्तान् विजयोऽप्यरुन्धाम् ।
तेषां च चित्ते पदमाप कोपः सर्वं भवत्प्रेरणयैव भूमन् ॥ ३

भवद्दिदृक्षून्	தங்களை தரிசிக்க விரும்பியவர்களும்
भवनं विविक्षून्	அதற்காக தங்கள் கிருஹத்தில் புக விரும்பியவர்களு
तान् द्वाःस्थौ	அவர்களை வாயில் காப்போர்களான [மான
जयः विजयः अपि अरुन्धां	ஜயனும் விஜயனும் தடுத்தனர்.
तेषां चित्ते	அவர்களுடைய மனதில்
कोपः च पदं आप	கோபமும் குடிகொண்டது.
भूमन् सर्वं	எங்கும் நிறைந்திருக்கும் ஹே! ஈசா! இதெல்லாம்
भवत्प्रेरणया एव	தங்களுடைய பிரேரணையால்தான் பவித்தது.

वैकुण्ठलोकानुचितप्रचेष्टौ कष्टौ युवां दैत्यगतिं भजेतम् ।
इति प्रशप्तौ भवदाश्रितौ तौ हरिस्मृतिर्नोऽस्त्विति नेमतुस्तान् ॥ ४

वैकुण्ठलोकानुचितप्रचेष्टौ	வைகுண்டலோகத்திற்குத் தகாத வியாபாரங்களையுடையவர்களும்
कष्टौ युवां	துஷ்டர்களுமான நீங்கள்
दैत्यगतिं भजेतं	அஸுரயோனியை அடையக்கடவீர்கள்
इति प्रशप्तौ	என்று அவர்களால் சபிக்கப்பட்ட
भवदाश्रितौ तौ	தங்களுடைய கிங்கரர்களான அவ்விருவர்களும்
नः हरिस्मृतिः अस्तु	எங்களுக்கு ஹரிஸ்மரணம் உண்டாகவேண்டும்
इति तान् नेमतुः	என்று அவர்களை நமஸ்கரித்தனரல்லவா.

तदेतदाज्ञाय भवानवाप्तः सहैव लक्ष्म्या बहिरंबुजाक्ष ।
खगेश्वरांसार्पितचारुबाहुरानन्दयंस्तानभिराममूर्त्या ॥ ५

अम्बुजाक्ष भवान्	ஹே! தாமரைக்கண்ணனே! தாங்கள்
तत् एतत् आज्ञाय	இந்த ஸங்கதியையறிந்து
लक्ष्म्या सह एव	லக்ஷ்மியுடன்கூடவே
खगेश्वरांसार्पित- चारुबाहुः	கருடன் தோளில் வைக்கப்பட்ட அழகான கைகளையுடையவராய்
अभिराममूर्त्या	மனோஹரமான தமது சரீரத்தால்
तान् आनन्दयन्	அவர்களை சந்தோஷிப்பித்துக்கொண்டு
बहिः अवाप्तः	வெளியே வந்தீர்களல்லவா.

प्रसाद्य गीर्भिः स्तुवतो मुनीन्द्राननन्यनाथावथ पार्षदौ तौ ।
संरंभयोगेन भवैस्त्रिभिर्मामुपेतमित्यात्तकृपं न्यगादीः ॥ ६

अथ स्तुवतः	வந்த பிறகு தன்னை ஸ்துதிக்கின்ற
मुनीन्द्रान्	முனிசிரேஷ்டர்களை
गीर्भिः प्रसाद्य	நல்ல வார்த்தைகளைக்கொண்டு ஸமாதானப்படுத்தி
अनन्यनाथौ तौ पार्षदौ	வேறு நாதனில்லாத அந்த பார்ஷதர்களிடம்

“ युवां — “ நீங்கள் இரண்டுபேர்களும்
संरंभयोगेन — த்வேஷம் என்ற யோகத்தைச்செய்வதால்
त्रिभिः भवैः — மூன்று ஜன்மங்களைக்கொண்டு
मां उपेत ” — என்னை வந்தடையுங்கள் ”
इति आत्तकृपं न्यगादीः — என்று கருணையுடன் சொன்னீர்களல்லவா.

त्वदीयभृत्यावथ कश्यपात्तौ, सुरारिवीरावुदितौ दितौ द्वौ ।
सन्ध्यासमुत्पादनकष्टचेष्टौ यमौ च लोकस्य यमाविवान्यौ ॥ ७

अथ त्वदीयभृत्यौ तौ — பிறகு தங்களுடைய கிங்கரர்களான அவர்கள்
कश्यपात् दितौ — கச்யபரிடமிருந்து திதியிடத்தில்
द्वौ सुरारिवीरौ उदितौ — இரண்டு அஸுரவீரர்களாக ஜனித்தார்கள்.
सन्ध्यासमुत्पादन-कष्टचेष्टौ — ஸந்தியாகாலத்தில் உண்டுபண்ணியதால் துஷ்ட சேஷ்டைகளையுடைத்தான
यमौ लोकस्य — இரட்டையாகப் பிறந்த அவர்கள் உலகத்திற்கு
अन्यौ यमौ इव च — வேறிரண்டு யமர்கள்போலிருந்தார்களல்லவா.

हिरण्यपूर्वः कशिपुः किलैकः, परो हिरण्याक्ष इति प्रतीतः ।
उभौ भवन्नाथमशेषलोकं रुषा न्यरुन्धां निजवासनान्धौ ॥ ८

एकः हिरण्यपूर्वःकशिपुः — அவர்களில் ஒருவன் ஹிரண்யகசிபு என்றும்
परः हिरण्याक्षः इति — மற்றவன் ஹிரண்யாக்ஷன் என்றும்
प्रतीतः किल — பிரஸித்திபெற்றார்களல்லவா.
उभौ निजवासनान्धौ — இருவர்களும் தங்களுடைய ஆஸுரவாஸனையால் அறிவிழந்தவர்களாய்
भवन्नाथं अशेषलोकं — உங்களையே நாதனாகக்கொண்ட எல்லா லோகங்களையும்
रुषा न्यरुन्धां — கோபத்தால் உபத்திரவித்தனரல்லவா.

तयोर्हिरण्याक्षमहासुरेन्द्रो, रणाय धावन्ननवाप्तवैरी ।
भवत्प्रियां क्ष्मां सलिले निमज्ज्य, चचार गर्वाद्विनदन् गदावान् ॥ ९

तयोः — அவ்விருவரில்
हिरण्याक्षमहासुरेन्द्रः — ஹிரண்யாக்ஷன் என்ற அஸுரசிரேஷ்டன்
रणाय धावन् — போர்புரிய அங்குமிங்குமோடிக்கொண்டு
अनवाप्तवैरी — ஒரு சத்ருவையுமடையாதவனாய்
भवत्प्रियां क्ष्मां — தங்களுடைய பத்தினியான பூமியை
सलिले निमज्ज्य — வெள்ளத்தில் மூழ்கடித்து
गर्वाद् विनदन् — கர்வத்தால் சப்தித்துக்கொண்டு
गदावान् चचार — கதையை கையிலேந்தியவனாய் சுற்றித்திரிந்தானல்லவா.

ततो जलेशात्सदृशं भवन्तं निशम्य बभ्राम गवेषयंस्त्वाम् ।
भक्तैकदृश्यः स कृपानिधे त्वं निरुन्धि रोगान्मरुदालयेश ॥ १०

ततः जलेशात् भवन्तं	அதன் பிறகு வருணனிடமிருந்து தங்களை
सदृशं निशम्य	தனக்குத் துல்யனென்று கேட்டு,
त्वां गवेषयन् बभ्राम	தங்களைத் தேடிக்கொண்டு சுற்றித்திரிந்தானல்லவா.
कृपानिधे मरुदालयेश	கருணைக்கிருப்பிடமான ஹே குருவாயூரப்பா!
भक्तैकदृश्यः	பக்தன் ஒருவனுக்கே காணமுடிந்த
सः त्वं रोगान् निरुन्धि	அந்த தாங்கள் ரோகங்களை தடுக்கவேண்டும்.

इति श्रीमन्नारायणीये सनकादीनां वैकुण्ठप्रवेशवर्णनं नाम एकादशं दशकं समाप्तम् ॥ ११ ॥

आदितः श्लोकाः 118. तृतीयस्कन्धे श्लोकाः 43.

द्वादशं दशकम्—பன்னிரண்டாவது தசகம்.

वराहावतारवर्णनम्—வராகாவதாரவர்ணனம்.

स्वायंभुवो मनुरथो जनसर्गशीलो दृष्ट्वा महीमसमये सलिले निमग्नाम् ।
स्रष्टारमाप शरणं भवदङ्घ्रिसेवातुष्टाशयं मुनिजनैः सह सत्यलोके ॥ १

अथो	பிரம்மதேவர் கட்டளையிட்டபிறகு
जनसर्गशीलः	பிரஜைகளை சிருஷ்டிக்கும் ஸ்வபாவமுடைய
स्वायंभुवः मनुः असमये	ஸ்வாயம்புவ மனு அகாலத்தில்
महीं सलिले निमग्नां दृष्ट्वा	பூமியை ஜலத்தில் மூழ்கியதாகக் கண்டு
मुनिजनैः सह सत्यलोके	முனிகளுடன் கூட ஸத்யலோகத்தில்
भवदङ्घ्रिसेवातुष्टाशयं	தங்கள் பாதங்களை சேவிப்பதால் ஸந்தோஷமடைந்த மனதையுடைய
स्रष्टारं शरणं आप	பிரம்மதேவரை சரணமடைந்தாரல்லவா.

कष्टं प्रजाः सृजति मय्यवनी निमग्ना
स्थानं सरोजभव कल्पय तत् प्रजानाम् ।
इत्येवमेष कथितो मनुना स्वयंभू-
रंभोरुहाक्ष तव पादयुगं व्यचिन्तीत् ॥ २

सरोजभव	ஹே பிரம்மதேவரே!
मयि प्रजाः सृजति	நான் பிரஜைகளை சிருஷ்டிக்கும்பொழுது
अवनी निमग्ना, कष्टं	பூமி ஜலத்தில் மூழ்கிப்போயிற்று; கஷ்டம்!
तत् प्रजानां	ஆகையால் பிரஜைகளுக்கு
स्थानं कल्पय इति एवं	இருக்க இடத்தை கல்பிக்கவேண்டும் என்றிவ்விதம்
मनुना कथितः	ஸ்வாயம்புவமனுவினால் வேண்டிக்கொள்ளப்பட்ட
एषः स्वयंभूः	இந்தப் பிரம்மதேவரும்
अम्भोरुहाक्ष	ஹே தாமரைக்கண்ணா!
तव पादयुगं व्यचिन्तीत्	தங்களுடைய திருவடிகளை தியானித்தாரல்லவா.

हा हा विभो जलमहं न्यपिबं पुरस्ता-
दद्यापि मज्जति मही किमहं करोमि ।
इत्थं त्वदङ्घ्रियुगलं शरणं यतोऽस्य
नासापुटात्समभवः शिशुकोलरूपी ॥ ३

विभो	எங்கும் நிறைந்திருக்கும் ஹே பிரபுவே!
हा हा अहं पुरस्तात्	கஷ்டம்! கஷ்டம்! நான் முந்தியே
जलं न्यपिबं	பிரளயஜலத்தைப் பானஞ் செய்தேன்.
अपि अद्य	அப்படியிருந்தும், இப்பொழுது
मही मज्जति	பூமி ஜலத்தில் மூழ்கிப்போகிறது.
अहं किं करोमि, इत्थं	நான் என்ன செய்வேன்; என்றிவ்விதம்
त्वदङ्घ्रियुगलं	தங்கள் இரு திருவடிகளை
शरणं यतः अस्य	சரணமடைந்த அந்தப் பிரம்மதேவருடைய
नासापुटात् त्वं	மூக்குத்துவாரத்திலிருந்து தாங்கள்
शिशुकोलरूपी समभवः	பன்றிக்குட்டியின் உருவத்துடன் அவதரித்தீரல்லவா.

अङ्गुष्ठमात्रवपुरुत्पतितः पुरस्ताद्
भूयोऽथ कुंभिसदृशः समजृंभथास्त्वम् ।
अभ्रे तथाविधमुदीक्ष्य भवन्तमुच्चै-
र्विस्मेरतां विधिरगात्सह सूनुभिः स्वैः ॥ ४

पुरस्तात् त्वं	முதலில் தாங்கள்
अङ्गुष्ठमात्रवपुः	பெருவிரலளவுள்ள சரீரமுடையவராக
उत्पतितः	ஆவிர்பவித்தீர்.
अथ भूयः	பிறகு மறுபடியும்
कुंभिसदृशः समजृंभथाः	யானைக்கொப்பாக வளர்ந்தீரல்லவா.
तथाविधं अभ्रे उच्चैः	அப்படி வளர்ந்து மேகமண்டலம்வரையில் உயர்ந்திருக்கும்
भवन्तं उदीक्ष्य	தங்களை உற்றுப்பார்த்து
विधिः स्वैः सूनुभिः सह	பிரம்மதேவர் தன் புத்திரர்களுடன்
विस्मेरतां अगात्	ஆச்சரியமடைந்தார்.

कोऽसावचिन्त्यमहिमा किटिरुत्थितो मे
नासापुटात् किमु भवेदजितस्य माया ।
इत्थं विचिन्तयति धातरि शैलमात्रः
सद्यो भवन् किल जगर्जिथ घोरघोरम् ॥ ५

मे नासापुटात् उत्थितः எனது மூக்குத்துவாரத்திலிருந்து வெளிவந்த
अचिन्त्यमहिमा ஆலோசிக்கமுடியாத மஹிமையுடைய
असौ किटिः कः இந்தப் பன்றி யாராக இருக்கும்.
अजितस्य யாராலும் ஜயிக்கப்படாத மஹாவிஷ்ணுவின்
माया भवेत् किमु, इत्थं மாயையாக இருக்குமோ ? என்றிவ்விதம்
धातरि विचिन्तयति பிரம்மதேவர் ஆலோசித்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது
त्वं सद्यः शैलमात्रः भवन् தாங்கள் அப்பொழுதே மலைபோன்றவராக பெரித்து
घोरघोरं जगर्जिथ किल மகாபயங்கரமாக கர்ஜித்தீரல்லவா.

तं ते निनादमुपकर्ण्य जनस्तपःस्थाः सत्यस्थिताश्च मुनयो नुनुवुर्भवन्तम् ।
तत्स्तोत्रहर्षुलमनाः परिणद्य भूयस्तोयाशयं विपुलमूर्तिरवातरस्त्वम् ॥

ते तं निनादं उपकर्ण्य தங்களுடைய அந்த் கர்ஜனையைக் கேட்டு
जनस्तपःस्थाः } ஜனோலோகத்திலும் தபோலோகத்திலுமிருப்பவர்க
सत्यस्थिताः च } ளும் ஸத்யலோகத்திலிருப்பவர்களுமான
मुनयः भवन्तं नुनुवुः முனிவர்கள் தங்களை ஸ்துதித்தார்கள்.
तत्स्तोत्र- } அவர்களுடைய ஸ்தோத்திரத்தால் ஸந்தோஷமடைந்த
हर्षुलमनाः त्वं } மனமுடையவரான தாங்கள்
भूयः विपुलमूर्तिः மறுபடியும் பெருத்த சரீரமுடையவராக
परिणद्य तोयाशयं अवातरः கர்ஜித்து ஸமுத்திரத்தில் இறங்கினீர்களல்லவா ?

ऊर्ध्वप्रसारिपरिधूम्रविधूतरोमा प्रोक्षिप्तवालधिरवाङ्मुखघोरघोणः ।
तूर्णप्रदीर्णजलदः परिघूर्णदक्ष्णा स्तोतॄन्मुनीन् शिशिरयन्नवतेरिथ त्वम् ॥

ऊर्ध्वप्रसारिपरिधूम्र- } மேல்நோக்கி நிற்பவைகளும், கறுப்பும் சிவப்பும் கலந்
विधूतरोमा } தவைகளும், குலுக்கப்பட்டவைகளுமான உரோமங்
களையுடையவரும்
प्रोक्षिप्तवालधिः உயரத்தூக்கப்பட்ட வாலையுடையவரும்
अवाङ्मुखघोरघोणः கீழ்நோக்கிய பயங்கரமான மூக்கையுடையவரும்
तूर्णप्रदीर्णजलदः त्वं விரைவாகப் பிளக்கப்பட்ட மேகங்களையுடையவருமா
ன தாங்கள்
परिघूर्णदक्ष्णा அங்குமிங்கும் சலிக்கின்ற கண்ணால்
स्तोतॄन् मुनीन् தம்மை ஸ்துதிக்கின்ற முனிவர்களை
शिशिरयन् மனம் குளிரச் செய்துகொண்டு
अवतेरिथ ஜலத்திலிறங்கினீரல்லவா !

अन्तर्जलं तदनु सङ्कुलनक्रचक्रं भ्राम्यत्तिमिङ्गिलकुलं कलुषोर्मिमालम् ।
आविश्य भीषणरवेण रसातलस्थानाकम्पयन् वसुमतीमगवेषयस्त्वम् ॥ ८

तदनु	அதன்பிறகு
सङ्कुलनक्रचक्रं	திகிலடைந்த முதலைக்கூட்டங்களையுடையதும்
भ्रश्यत्तिमिङ्गिलकुलं	சுற்றித்திரிகின்ற திமிங்கலக்கூட்டத்தையுடையதும்
कलुषोर्मिमालं	கலங்கின அலைஸமூஹத்தையுடையதுமான
अन्तर्जलं आविश्य	ஜலத்தினுள் பிரவேசித்து
भीषणरवेण	பயங்கரமான த்வனியால்
रसातलस्थान्	ரஸாதலத்திலிருப்பவர்களை
आकम्पयन्	நடுங்கச்செய்துகொண்டு
त्वं वसुमतीं अगवेषयः	தாங்கள் பூமியைத்தேடினீர்களல்லவா ?

दृष्ट्वाऽथ दैत्यहतकेन रसातलान्ते संवेशितां झटिति कूटकिटिर्विभो त्वम्।
आपातुकानविगणय्य सुरारिखेटान् दंष्ट्राङ्कुरेण वसुधामदधाः सलीलम्॥

अथ दैत्यहतकेन	பிறகு துஷ்ட அஸுரனான ஹிரண்யாக்ஷனால்
रसातलान्ते संवेशितां	பாதாளத்தின் பக்கத்தில் கொண்டுவைக்கப்பட்ட
वसुधां दृष्ट्वा	பூமியைக் கண்டு
विभो	ஹே பிரபுவே !
कूटकिटिः त्वं	மாயாவராஹரூபியான தாங்கள்
आपातुकान्	தம்மை எதிர்த்துவருகின்ற
सुरारिखेटान्	அஸுரப்பதர்களை
अविगणय्य	லக்ஷ்யம் செய்யாமல்
झटिति दंष्ट्राङ्कुरेण	சீக்கிரமாக கோரப்பற்களின் நுனியால்
सलीलं अदधाः	விளையாட்டாக எடுத்தீரல்லவா.

अभ्युद्धरन्नथ धरां दशनाग्रलग्नमुस्ताङ्कुराङ्कित इवाधिकपीवरात्मा ।
उद्धूतघोरसलिलाज्जलधेरुदञ्चन् क्रीडावराहवपुरीश्वर पाहि रोगात् ॥ १०

क्रीडावराहवपुः ईश्वर	லீலைக்காகப் பன்றியுருவமெடுத்த ஹே ஈசுவரா !
अथ	அதன்பிறகு
दशनाग्रलग्नमुस्ता- ङ्कुराङ्कितः इव	கோரப்பற்களின் நுனியில் பற்றிக்கொண்ட கோரைப் புல்லால் அடையாளஞ்செய்யப்பட்டவர்போல
धरां अभ्युद्धरन्	பூமியை உயர எடுத்துக்கொண்டு
अधिकपीवरात्मा	அதிகம் பெருத்த சரீரமுடையவராக
उद्धूतघोरसलिलात्	பொங்கியெழுந்த பயங்கரமான ஜலத்தையுடைய
जलधेः उदञ्चन्	ஸமுத்திரத்திலிருந்து வெளியே வந்த தாங்கள்
रोगात् पाहि	வியாதியிலிருந்து காப்பாற்றவேண்டும்.

इति श्रीमन्नारायणीये श्रीवराहावतार-भूम्युद्धरणवर्णनं नाम द्वादशं दशकम् ॥ १२ ॥

आदितः श्लोकाः 128. तृतीयस्कन्धे श्लोकाः 53.

त्रयोदशं दशकम्—பதின்மூன்றாவது தசகம்.

हिरण्याक्षयुद्धवर्णनम्—ஹிரண்யாக்ஷயுத்தத்தை வர்ணிப்பது.

हिरण्याक्षं तावद्वरद भवदन्वेषणपरं
चरन्तं सांवर्ते पयसि निजजङ्घापरिमिते ।
भवद्भक्तो गत्वा कपटपटुधीर्नारदमुनिः
शनैरूचे नन्दन्दनुजमपि निन्दंस्तव बलम् ॥ १

वरद	வரங்களைக்கொடுக்கும் ஈசா !
तावत् निजजङ्घापरिमिते	அப்பொழுது தனது முழங்காலளவுள்ள
सांवर्ते पयसि	பிரளயஜலத்தில்
भवदन्वेषणपरं	தங்களைத் தேடுவதில் ஈடுபட்டு
चरन्तं	சுற்றித்திரிந்துகொண்டிருக்கும்
हिरण्याक्षं गत्वा	ஹிரண்யாக்ஷனிடம் சென்று
भवद्भक्तः कपटपटुधीः	தங்கள் பக்தரும் வஞ்சிப்பதில் கெட்டிக்காரருமான
नारदमुनिः दनुजं नन्दन्	நாரதமுனிவர், அவ்வஸுரனைப் புகழ்ந்துகொண்டும்
तव बलं निन्दन् अपि	தங்கள் பலத்தை இகழ்ந்துகொண்டும்
शनैः ऊचे	மெதுவாக (பின்வருமாறு) சொன்னார் :—

स मायावी विष्णुर्हरति भवदीयां वसुमतीं
प्रभो कष्टं कष्टं किमिदमिति तेनाभिगदितः ।
नदन् क्वासौ क्वासाविति स मुनिना दर्शितपथो
भवन्तं संप्रापद्धरणिधरमुद्यन्तमुदकात् ॥ २

मायावी सः विष्णुः	"மாயாவியான அந்த விஷ்ணு
भवदीयां वसुमतीं हरति	உம்முடைய பூமியை அபஹரித்துச்செல்கிறான்.
प्रभो इदं किं कष्टं कष्टं	பிரபுவே! இது என்ன கஷ்டம்! கஷ்டம்!"
इति तेन अभिगदितः	என்று அவரால் கூறப்பட்ட
सः, असौ क्व	அந்த ஹிரண்யாக்ஷன், அந்த விஷ்ணு எங்கே!
असौ क्व इति नदन्	அந்த விஷ்ணு எங்கே! என்றிரைந்துகொண்டு
मुनिना दर्शितपथः	முனியால் வழிகாட்டப்பட்டவனாய்
धरणिधरं	பூமியை எடுத்துக்கொண்டு
उदकात् उद्यन्तं	ஜலத்திலிருந்து வெளிக்கிளம்பும்
भवन्तं संप्रापत्	தங்களையடைந்தான்.

अहो आरण्योऽयं मृग इति हसन्तं बहुतरै-
र्दुरुक्तैर्विध्यन्तं दितिसुतमवज्ञाय भगवन् ।

महीं दृष्ट्वा दंष्ट्राशिरसि चकितां स्वेन महसा
पयोधावाधाय प्रसभमुदयुङ्क्था मृधविधौ ॥ ३

अहो अयं आरण्यः मृगः ஐயோ! இது ஒரு காட்டுமிருகம் அல்லவா
इति हसन्तं என்று சொல்லிப் பரிகசிக்கின்றவனும்
बहुतरैः दुरुक्तैः विध्यन्तं பற்பல கடுஞ்சொற்களால் குத்துகின்றவனுமான
दितिसुतं अवज्ञाय அந்த அசுரனைப் பொருட்படுத்தாமல்
भगवन् दंष्ट्राशिरसि பகவானே! கோரப்பல்லின் நுனியில்
महीं चकितां दृष्ट्वा பூதேவி நடுக்குவதைக்கண்டு
स्वेन महसा உமது யோகசக்தியால்
पयोधौ आधाय (பூமியை) சமுத்திரத்தில் நிலைக்கச்செய்து
प्रसभं मृधविधौ பலாத்காரமாக போர்புரிவதில்
उदयुङ्क्थः ஈடுபட்டீரல்லவா.

गदापाणौ दैत्ये त्वमपि गृहीतोन्नतगदो
नियुद्धेन क्रीडन् घटघटरवोद्घुष्टवियता ।
रणालोकौत्सुक्यान्मिलति सुरसङ्घे द्रुतममुं
निरुन्ध्याः सन्ध्यातः प्रथममिति धात्रा जगदिषे ॥ ४

दैत्ये गदापाणौ हि அசுரன் கதாபாணியாக இருந்ததால்
त्वं अपि गृहीतोन्नतगदः தாங்களும் கையில் உயர்ந்தகதையையுடையவராய்
घटघटरवोद्घुष्टवियता "கட கட" என்ற சப்தம் ஆகாசத்தில் முழங்க
नियुद्धेन क्रीडन् த்வந்த்வயுத்தஞ்செய்து விளையாடும்பொழுது,
रणालोकौत्सुक्यात् போரைப்பார்க்க விரும்பி
सुरसङ्घे मिलति தேவர்கள் ஒன்றுசேர்ந்தபொழுது
सन्ध्यातः प्रथमं ஸந்தியாகாலத்திற்கு முந்தியே
द्रुतं अमुं निरुन्ध्याः சீக்கிரம் இவனைக் கொன்றுவிடவேண்டும்
इति धात्रा என்று பிரம்மதேவனால்
जगदिषे வேண்டிக்கொள்ளப்பட்டீரல்லவா.

गदोन्मर्दे तस्मिंस्तव खलु गदायां दितिभुवो
गदाघाताद् भूमौ झटिति पतितायामहह भोः।
मृदुस्मेरास्यस्त्वं दनुकुलनिर्मूलनचणं
महाचक्रं स्मृत्वा करभुवि दधानो रुरुचिषे ॥ ५

तस्मिन् गदोन्मर्दे அந்த கதாயுத்தத்தில்
तव गदायां खलु தங்கள் கதாயுதம்
दितिभुवः गदाघातात् அந்த அசுரனுடைய கதையின் அடியால்

झटिति भूमौ पतितायां — சட்டென்று பூமியில் விழுந்தபொழுது,
अहह भोः — ஆச்சரியமாச்சரியம்! ஈசுவரா!
त्वं मृदुस्मेरास्यः — தங்கள் புன்னகை பூத்த முகத்துடன்
दनुजकुलनिर्मूलनचणं — அசுரகுலத்தை வேரறுத்தற்குரிய
महाचक्रं स्मृत्वा — ஸுதர்சன சக்ரத்தை ஸ்மரித்து
करभुवि दधानः रुरुचिषे — (அதை) கையில் தாங்கிப் பிரகாசித்தீரே.

ततः शूलं कालप्रतिमरुषि दैत्ये विसृजति
त्वयि छिन्दत्येनत् करकलितचक्रप्रहरणात् ।
समारुष्टो मुष्ट्या स खलु वितुदंस्त्वां समतनोत्
गलन्माये मायास्त्वयि किल जगन्मोहनकरीः ॥ ६

ततः कालप्रतिमरुषि — அதன் பிறகு பிரளயகால ருத்ரனுக்கொப்பான கோபமுடையவனான
दैत्ये शूलं विसृजति — அசுரன் சூலாயுதத்தைப் பிரயோகித்தபொழுது,
त्वयि करकलितचक्रप्रहरणात् — தாங்கள் கையில் ஏந்தியிருந்த சக்கிராயுதத்தின் அடியால்
एनत् छिन्दति — இந்த சூலாயுதத்தை முறித்தபொழுது,
सः खलु समारुष्टः — அந்த அசுரனும் மிகச் சினங்கொண்டவனாய்,
मुष्ट्या त्वां वितुदन् — கைமுஷ்டியால் தங்களைத் துன்புறுத்திக்கொண்டு
गलन्माये त्वयि — மாயையொழிந்தவரான தங்களிடத்தில்
जगन्मोहनकरीः मायाः — உலகங்களை மயக்கச்செய்கின்ற மாயைகளை
समतनोत् किल — பிரயோகித்தானல்லவா.

भवच्चक्रज्योतिष्कणलवनिपातेन विधुते
ततो मायाचक्रे विततघनरोषान्धमनसम् ।
गरिष्ठाभिर्मुष्टिप्रहृतिभिरभिघ्नन्तमसुरं
कराग्रेण स्वेन श्रवणपदमूले निरवधीः ॥ ७

ततः भवच्चक्रज्योतिष्कणलवनिपातेन — பிறகு தங்களுடைய ஸுதர்சனசக்கிரத்தினுடைய தீப்பொறியின் லவலேசம் வீழ்ந்ததால்
मायाचक्रे — அசுரனுடைய மாயைக்கூட்டம்
विधुते — நசிப்பிக்கப்பட்டபொழுது
विततघनरोषान्धमनसं — மிகக் கடுங்கோபத்தால் செய்யவேண்டியதறியாத மனதையுடையவனும்
गरिष्ठाभिः मुष्टिप्रहृतिभिः — மிகக்கடுமையான கைமுஷ்டிக்குத்துகளால்
अभिघ्नन्तं असुरं — தங்களைத் தாக்குகின்ற ஹிரண்யாக்ஷனை
स्वेन कराग्रेण श्रवणपदमूले — உமது கைநுனியால் காதினடியில் (கன்னத்தில்)
निरवधीः — அடித்துக்கொன்றீரல்லவா.

महाकायः सोऽयं तव करसरोजप्रमथितो
गलद्रक्तो वक्त्रादपतदृषिभिः श्लाघितहतिः ।
तदा त्वामुद्दामप्रमदभरविद्योतिहृदयाः
मुनीन्द्राः सान्द्राभिः स्तुतिभिरनुवन्नध्वरतनुम् ॥ ८

महाकायः सः अयं	பெருத்த சரீரத்தையுடைய அந்த ஹிரண்யாக்ஷன்
तव	தங்களுடைய
करसरोजप्रमथितः	தாமரைப்பூபோன்ற கையால் அடிக்கப்பட்டவனும்
वक्त्रात् गलद्रक्तः	வாயிலிருந்து பெருகுகின்ற ரத்தத்தையுடையவனும்
ऋषिभिः श्लाघितहतिः	ரிஷிகளால் புகழப்பட்ட சாவையுடையவனும்
अपतत्	கீழே விழுந்தான்.
तदा उद्दामप्रमदभर- विद्योतिहृदयाः	அப்பொழுது கட்டுக்கடங்காத ஆனந்தப்பெருக்கால் பிரகாசிக்கின்ற மனமுடையவர்களான
मुनीन्द्राः सान्द्राभिः	முனிசிரேஷ்டர்கள் எங்கும் முழங்குகின்ற
स्तुतिभिः अध्वरतनुं त्वां	ஸ்தோத்திரங்களால் யக்ஞமூர்த்தியாகிய தங்களை
अनुवन्	ஸ்துதித்தார்கள்.

त्वचि छन्दो रोमस्वपि कुशगणश्चक्षुषि घृतं
चतुर्होतारोऽङ्घ्रौ स्रुगपि वदने चोदर इडा ।
ग्रहा जिह्वायां ते परपुरुष कर्णे च चमसाः
विभो सोमो वीर्यं वरद गलदेशेऽप्युपसदः ॥ ९

परपुरुष ते	புருஷோத்தமா! தங்களுடைய
त्वचि छन्दः	தோலில் 'காயத்ரீ' முதலிய சந்தஸ்ஸுகளும்,
रोमसु कुशगणः अपि	ரோமங்களில் 'தர்ப்ப' ஸமூஹமும்
चक्षुषि घृतं	கண்ணில் 'நெய்யும்,'
अङ्घ्रौ चतुर्होतारः	நான்கு காலுகளில் 'பிரம்மா, ஹோதா, அத்வர்யு, உத்காதா' என்ற நான்கு ரித்விக்குகளும்,
वदने स्रुक् अपि	முகத்தில் 'ஸ்ருக்' என்ற ஹோமபாத்திரமும்,
उदरे इडा च	வயிற்றில் 'இடை' என்ற பாத்திரமும்,
जिह्वायां ग्रहाः	நாக்கில் ஸோமரஸத்தை எடுத்துவைப்பதற்குள்ள 'கிரஹ'மென்ற பாத்திரங்களும்,
कर्णे चमसाः च, विभो	காதில் ஸோமபானஞ்செய்வதற்குள்ள 'சமஸங்கள்' என்ற பாத்திரங்களும், பிரபுவே!
वीर्यं सोमः	(உமது) ரேதஸ்ஸே 'ஸோம'ரஸமாகவும் (உள).
वरद गलदेशे	வரதனே! (உமது) கழுத்தில்
उपसदः अपि	பிரவர்க்கியத்திற்குப் பிறகு செய்யப்படும் 'உபஸத்துக்கள்' என்று சொல்லப்படும் இஷ்டிகளுமிருக்கின்றன.

मुनीन्द्रैरित्यादिस्तवनमुखरैर्मोदितमना:
महीयस्या मूर्त्या विमलतरकीर्त्या च विलसन् ।
स्वधिष्ण्यं संप्राप्तः सुखरसविहारी मधुरिपो
निरुन्ध्या रोगं मे सकलमपि वातालयपते ॥ १०

मधुरिपो — மதுவெனும் அஸுரனுக்குச் சத்துருவான
वातालयपते — குருவாயூரப்பா !
इत्यादिस्तवनमुखरैः — இவ்வாறான ஸ்துதிகளைக் கோஷிக்கின்ற
मुनीन्द्रैः — முனிசிரேஷ்டர்களால்
मोदितमनाः — ஸந்தோஷமடைவிக்கப்பட்ட மனமுடையவராக
महीयस्या मूर्त्या — பெருத்த சரீரத்துடனும்,
विमलतरकीर्त्या च विलसन् — மாசற்ற கீர்த்தியுடனும் பிரகாசித்துக்கொண்டு
स्वधिष्ण्यं संप्राप्तः — உமது ஸ்தானமான வைகுண்டலோகத்தையடைந்து
सुखरसविहारी — இன்பரஸத்தையனுபவித்துக்கொண்டிருக்கும் தாங்கள்
मे सकलं रोगं अपि — என்னுடைய எல்லா ரோகங்களையும்
निरुन्ध्याः — நாசஞ்செய்யவேண்டும்.

इति श्रीमन्नारायणीये हिरण्याक्षयुद्धतद्वधयज्ञवराहस्तुतिवर्णनं नाम
त्रयोदशं दशकं समाप्तम् ॥ १३ ॥

आदितः श्लोकाः 138. तृतीयस्कन्धे श्लोकाः 63.

चतुर्दशं दशकम्— பதினான்காவது தசகம்.

कपिलोपाख्यानम्— கபிலோபாக்கியானம்.

समनुस्मृततावकाङ्घ्रियुग्मः स मनुः पङ्कजसंभवाङ्गजन्मा ।
निजमन्तरमन्तरायहीनं चरितं ते कथयन् सुखं निनाय ॥ १

पङ्कजसंभवाङ्गजन्मा — பிரம்மபுத்திரரான
सः मनुः समनुस्मृत-तावकाङ्घ्रियुग्मः — அந்த ஸ்வாயம்புவ மனு தங்கள் திருவடிகளிரண்டையு மிடைவிடாது தியானித்தவராய்
ते चरितं कथयन् — தங்கள் சரித்திரத்தையே சொல்லிக்கொண்டு
निजं अन्तरं अन्तरायहीनं — தமது மன்வந்தரத்தை இடையூறின்றி
सुखं निनाय — சுகமாகக் கழித்தாரல்லவா.

समये खलु तत्र कर्दमाख्यो द्रुहिणच्छायभवस्तदीयवाचा ।
धृतसर्गरसो निसर्गरम्यं भगवंस्त्वामयुतं समाः सिषेवे ॥ २

तत्र समये खलु — அதேகாலத்தில்
द्रुहिणच्छायभवः — பிரம்மதேவருடைய நிழலிலிருந்து ஜனித்த

कर्दमाख्यः "கர்த்தமர்" என்ற பெயருடையவர்
तदीयवाचा அந்தப் பிரம்மதேவருடைய வாக்கால்
धृतसर्गरसः சிருஷ்டியில் விருப்பமுடையவராய்
भगवन् निसर्गरम्यं त्वां பகவானே! ஸ்வபாவத்திலேயே மிக அழகான தங்களை
अयुतं समाः सिषेवे பதினாயிரம் வருஷங்கள் சேவித்தாரல்லவா.

गरुडोपरि कालमेघकम्रं विलसत्केलिसरोजपाणिपद्मम् ।
हसितोल्लसिताननं विभो त्वं वपुराविष्कुरुषे स्म कर्दमाय ॥ ३

विभो त्वं गरुडोपरि பிரபோ! தாங்கள் கருடன்மேல்
कालमेघकम्रं கருத்த மேகம்போல மனோஹரமானதும்
विलसत्केलिसरोज- पाणिपद्मं தாமரைபோன்ற கையில் விளையாட்டாக எடுக்கப்பட்ட தாமரையையுடையதும்
हसितोल्लसिताननं மந்தஹாஸத்தால் மலர்ந்த முகத்துடனும் கூடிய
वपुः कर्दमाय தங்கள் சரீரத்தை கர்த்தமருக்கு
आविष्कुरुषे स्म காட்சியளித்தீர் அல்லவா.

स्तुवते पुलकावृताय तस्मै मनुपुत्रीं दयितां नवापि पुत्रीः ।
कपिलं च सुतं स्वमेव पश्चात् स्वगतिं चाप्यनुगृह्य निर्गतोऽभूः ॥ ४

स्तुवते पुलकावृताय ஸ்துதிக்கின்றவரும், ரோமாஞ்சமடைந்தவருமான
तस्मै दयितां அந்தக் கர்த்தமருக்குப் பத்தினியாக
मनुपुत्रीं ஸ்வாயம்புவமனுவின் புத்திரியையும்,
नव पुत्रीः अपि (அவளிடம்) ஒன்பது பெண்களையும்,
स्वं एव உம்முடைய அம்சமேயான
कपिलं सुतं च கபிலன் என்ற புத்திரனையும்,
पश्चात् स्वगतिं च கடைசியில் மோக்ஷத்தையும்
अनुगृह्य निर्गतः अभूः (வரமாக) அருளி மறைந்தீரல்லவா.

स मनुः शतरूपया महिष्या गुणवत्या सुतया च देवहूत्या ।
भवदीरितनारदोपदिष्टः समगात्कर्दममागतिप्रतीक्षम् ॥ ५

सः मनुः அந்த ஸ்வாயம்புவமனு
भवदीरितनारदोपदिष्टः தங்களால் ஏவப்பட்ட நாரதமுனியால் உபதேசிக்கப்பட்டு,
महिष्या शतरूपया தமது பட்டமஹிஷியான சதரூபையுடனும்,
गुणवत्या நல்ல குணவதியான
देवहूत्या सुतया च தேவஹூதியென்ற பெண்ணுடனும்,
आगतिप्रतीक्षं தமது வரவை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்த
कर्दमं समगात् கர்த்தமரிடம் சென்றாரல்லவா.

मनुनोपहृतां च देवहूतिं तरुणीरत्नमवाप्य कर्दमोऽसौ ।
भवदर्चननिर्वृतोऽपि तस्यां दृढशुश्रूषणया दधौ प्रसादम् ॥ ६

असौ कर्दमः च — அந்தக்கர்த்தமரும்
मनुना उपहृतां — மனுவினால் அழைத்துவந்து அளிக்கப்பட்ட
देवहूतिं तरुणीरत्नं अवाप्य — தேவஹூதியென்ற பெண்மணியையடைந்து,
भवदर्चननिर्वृतः अपि — தங்களை பூஜிப்பதிலேயே திருப்தியடைந்தவராக இருந்
दृढशुश्रूषणया — தாலும் திடமான பணிவிடையால்
तस्यां प्रसादं दधौ — அந்த தேவஹூதியிடம் அன்புவைத்தார்.

स पुनस्त्वदुपासनप्रभावाद्दयिताकामकृते कृते विमाने ।
वनिताकुलसङ्कुलो नवात्मा व्यहरद्देवपथेषु देवहूत्या ॥ ७

पुनः सः त्वदुपासनप्रभावात् — மேலும், அவர் தங்களை சேவித்ததின் மகிமையால்
दयिताकामकृते — பத்தினியின் விருப்பத்திற்காக
कृते विमाने — உண்டுபண்ணப்பட்ட விமானத்தில்
वनिताकुलसङ्कुलः — அனேகம் தேவஸ்திரீகளால் சூழப்பட்டவராய்
नवात्मा — புதிய சரீரத்தோடுகூடியவராய் (ஒன்பது சரீரங்களை யுடையவராய்)
देवहूत्या देवपथेषु व्यहरत् — தேவஹூதியுடன் வானவீதிகளில் சஞ்சரித்தார்.

शतवर्षमथ व्यतीत्य सोऽयं नव कन्याः समवाप्य धन्यरूपाः ।
वनयानसमुद्यतोऽपि कान्ताहितकृत्त्वज्जननोत्सुको न्यवात्सीत् ॥ ८

अथ सः अयं — பின் அந்தக் கர்த்தமர்
शतवर्षं व्यतीत्य — (இவ்வண்ணம்) நூறு வருஷங்களைக் கழித்து,
धन्यरूपाः नव कन्याः समवाप्य — மிகவும் அழகிய ஒன்பது பெண்களைப் பெற்று,
वनयानसमुद्यतः अपि — (துறவியாக) காட்டிற்குச் செல்ல முயன்றாராயினும்
कान्ताहितकृत् — தம் பத்தினிக்கு ஹிதத்தைச் செய்கின்றவராயும்
त्वज्जननोत्सुकः — தங்கள் திருவவதாரத்தில் ஆவல்கொண்டவராயும்
न्यवात्सीत् — அவ்விடமே வசித்தாரல்லவா.

निजभर्तृगिरा भवन्निषेवानिरतायामथ देव देवहूत्याम् ।
कपिलस्त्वमजायथा जनानां प्रथयिष्यन् परमात्मतत्त्वविद्याम् ॥ ९

अथ देव निजभर्तृगिरा — அதன் பிறகு தேவ! தன் கணவனுடைய வாக்கினால்
भवन्निषेवानिरतायां — தங்களை சேவிப்பதிலேயே ஈடுபட்டிருந்த
देवहूत्यां जनानां — தேவஹூதியிடத்தில், ஜனங்களுக்கு
परमात्मतत्त्वविद्यां प्रथयिष्यन् — பரமாத்மாவினுடையவும் இருபத்துநான்கு தத்துவங்களுடையவும் ஞானத்தைப் பிரகாசிப்பிக்க
त्वं कपिलः अजायथाः — தாங்கள் கபிலராக அவதரித்தீர்களல்லவா.

वनमेयुषि कर्दमे प्रसन्ने मतसर्वस्वमुपादिशञ्जनन्यै ।
कपिलात्मक वायुमन्दिरेश त्वरितं त्वं परिपाहि मां गदौघात् ॥ १०

कर्दमे प्रसन्ने — கர்த்தமர் ஸந்தோஷமடைந்தவராக
वनं एयुषि जनन्यै — காட்டிற்குச்சென்றபொழுது தம் தாய்க்கு
मतसर्वस्वं उपादिशन् — மதத்தின் ஸித்தாந்தத்தை உபதேசித்த,
कपिलात्मक वायुमन्दिरेश — கபிலரூபியான குருவாயூரப்பா!
मां गदौघात् — என்னை வியாதிக்கூட்டத்திலிருந்து
त्वरितं परिपाहि — சீக்கிரத்தில் காப்பாற்றவேண்டும்.

इति श्रीमन्नारायणीये कपिलोपाख्यानं नाम चतुर्दशं दशकं समाप्तम् ॥ १४ ॥

आदितः श्लोकाः 148. तृतीयस्कन्धे श्लोकाः 73.

पञ्चदशं दशकम्—பதினைந்தாவது தசகம்.

कपिलोपाख्यानम्— கபிலோபாக்கியானம்.

मतिरिह गुणसक्ता बन्धकृत्तेष्वसक्ता
त्वमृतकृदुपरुन्धे भक्तियोगस्तु सक्तिम् ।
महदनुगमलभ्या भक्तिरेवात्र साध्या
कपिलतनुरिति त्वं देवहूत्यै न्यगादीः ॥ १

इह गुणसक्ता मतिः — இவ்வுலகில் விஷயஸங்கங்களில் ஈடுபட்ட புத்தியானது
बन्धकृत् — (ஸம்ஸார) பந்தத்தைச் செய்கின்றது.
तेषु असक्ता तु — அந்த விஷயஸங்கங்களில் பற்றுதலில்லாத புத்தியோ
अमृतकृत् — மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கின்றது.
भक्तियोगः तु / **सक्तिं उपरुन्धे** — பக்தியோகமோவென்றால் விஷயசங்கங்களில் பற்றுதலை தடுக்கிறது.
अत्र महदनुगमलभ्या — இவ்வுலகில் மகான்களை பின்பற்றியடையக்கூடிய
भक्तिः एव साध्या इति — பக்தி ஒன்றே தேடியடையப்படவேண்டியது என்று
कपिलतनुः त्वं — கபிலமூர்த்தியாகத் தாங்கள்
देवहूत्यै न्यगादीः — தேவஹூதிக்கு உபதேசித்தீர்களல்லவா.

प्रकृतिमहदहङ्काराश्च मात्राश्च भूता-
न्यपि हृदपि दशाक्षी पूरुषः पञ्चविंशः ।
इति विदितविभागो मुच्यतेऽसौ प्रकृत्या
कपिलतनुरिति त्वं देवहूत्यै न्यगादीः ॥ २

प्रकृतिमहदहङ्काराः च मात्राः च	மூலப்பிரகிருதி, மஹத்தத்துவம், அஹங்காரம் என்ற வைகளும், ஐந்து தன்மாத்திரைகளும்,
भूतानि अपि हृत् अपि	ஐந்து மஹாபூதங்களும், மனதும்,
दशाक्षी	பத்திந்திரியங்களுமாக இருபத்துநான்கு தத்துவங்கள்
पूरुषः पञ्चविंशः इति	புருஷன் இருபத்தைந்தாவது என்ற
विदितविभागः असौ	பிரிவுகளையறிந்த இப்புருஷன்
प्रकृत्या मुच्यते इति	மாயையால் விடப்படுகிறான் என்று
कपिलतनुः त्वं	கபிலமூர்த்தியாகத் தாங்கள்
देवहूत्यै न्यगादीः	தேவஹூதிக்கு உபதேசித்தீர்களல்லவா.

प्रकृतिगतगुणौघैर्नाज्यते पूरुषोऽयं
यदि तु सजति तस्यां तद्गुणास्तं भजेरन् ।
मदनुभजनतत्त्वालोचनैः साऽप्यपेयात्
कपिलतनुरिति त्वं देवहूत्यै न्यगादीः ॥ ३

प्रकृतिगतगुणौघैः	பிரகிருதியிலிருக்கின்ற (கர்த்ருத்துவம் முதலான) குணகணங்களால்
अयं पूरुषः न अज्यते	இந்தப் புருஷன் கவரப்படுவதில்லை.
तु तस्यां सजति यदि	ஆனால் அந்தப் பிரகிருதியில் பற்றுதலடைவானேயா
तद्गुणाः	அந்தப் பிரகிருதியின் குணங்கள் [னால்
तं भजेरन्	அப் புருஷனை அடையும்.
सा अपि	அந்தப் பிரகிருதியும்கூட
मदनुभजनतत्त्वालोचनैः	என்னை பஜிப்பதாலும் தத்துவஞானத்தாலும்
अपेयात् इति	(புருஷனை) விட்டகன்றுவிடும் என்றிவ்விதம்
कपिलतनुः त्वं	கபிலமூர்த்தியாகத் தாங்கள்
देवहूत्यै न्यगादीः	தேவஹூதிக்கு உபதேசித்தீர்களல்லவா.

विमलमतिरुपात्तैरासनाद्यैर्मदंशं
गरुडसमधिरूढं दिव्यभूषायुधाङ्कम् ।
रुचितुलिततमालं शीलयेतानुवेलं
कपिलतनुरिति त्वं देवहूत्यै न्यगादीः ॥ ४

विमलमतिः उपात्तैः	(யமநியமங்களால்) பரிசுத்தமான அந்தக்கரணத்தையுடையவன், கைக்கொள்ளப்பட்ட
आसनाद्यैः	ஆஸனம், பிராணாயாமம் முதலிய ஸாதனங்களால்
गरुडसमाधिरूढं	கருடன்மேலிருப்பதும்,
दिव्यभूषायुधाङ्कं	திவ்யாபரணங்களாலும் ஆயுதங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டதும்,

रुचितुलिततमालं	தமாலம்போன்ற காந்தியுள்ள துமான
मदङ्गं अनुवेलं	என்னுடைய அவயவத்தை எப்பொழுதும்
शीलयेत इति	தியானிக்கவேண்டும், என்றிவ்விதம்
कपिलतनुः त्वं	கபிலமூர்த்தியாகத் தாங்கள்
देवहूत्यै न्यगादीः	தேவஹூதிக்கு உபதேசித்தீர்களல்லவா.

मम गुणगणलीलाकर्णनैः कीर्तनाद्यैः
मयि सुरसरिदोघप्रख्यचित्तानुवृत्तिः ।
भवति परमभक्तिः सा हि मृत्योर्विजेत्री
कपिलतनुरिति त्वं देवहूत्यै न्यगादीः ॥ ५

मम गुणगणलीलाकर्णनैः	என்னுடைய குணகணங்களையும் லீலைகளையும் இடைவிடாது கேட்பதாலும்,
कीर्तनाद्यैः मयि	கீர்த்தனம் முதலியவைகளாலும் என்னிடத்தில்
सुरसरिदोघप्रख्य-चित्तानुवृत्तिः	கங்காநதியின் பிரவாகம்போன்ற சித்தவிருத்தியையுடைய
परमभक्तिः भवति	மேலான பக்தியானது உண்டாகிறது.
सा हि	அந்த பக்தியே
मृत्योः विजेत्री इति	ஸம்ஸாரத்தை நாசஞ்செய்ய வல்லது, என்றிவ்விதம்
कपिलतनुः त्वं	கபிலமூர்த்தியாகத் தாங்கள்
देवहूत्यै न्यगादीः	தேவஹூதிக்கு உபதேசித்தீர்களல்லவா.

अहह बहुलहिंसासञ्चितार्थैः कुटुंबं
प्रतिदिनमनुपुष्णन् स्त्रीजितो बाललाली ।
विशति हि गृहसक्तो यातनां मय्यभक्तः
कपिलतनुरिति त्वं देवहूत्यै न्यगादीः ॥ ६

बहुलहिंसासञ्चितार्थैः	பலவித ஹிம்ஸைகளைச்செய்து அதனால் சம்பாதிக்கப்பட்ட பொருளைக்கொண்டு
प्रतिदिनं कुटुंबं अनुपुष्णन्	ஒவ்வொரு நாளும் குடும்பத்தைக் காப்பாற்றிக்கொண்டு
स्त्रीजितः	ஸ்திரீகளுக்கு வசப்பட்டவனாய்
बाललाली	குழந்தைகளை லாலித்துக்கொண்டு
गृहसक्तः	கிருஹத்தில் பற்றுடையவனாய்
मयि अभक्तः	என்னிடத்தில் பக்தி செய்யாத புருஷன்
यातनां हि विशति	நரகத்தையே அடைகிறான் ;
अहह इति	மஹாகஷ்டம்!! என்றிவ்விதம்
कपिलतनुः त्वं	கபிலமூர்த்தியாகத் தாங்கள்
देवहूत्यै न्यगादीः	தேவஹூதிக்கு உபதேசித்தீர்களல்லவா.

युवतिजठरखिन्नो जातबोधोऽप्यकाण्डे
प्रसवगलितबोधः पीडयोल्लङ्घ्य बाल्यम् ।
पुनरपि बत मुह्यत्येव तारुण्यकाले
कपिलतनुरिति त्वं देवहूत्यै न्यगादीः ॥ ७

युवतिजठरखिन्नः யுவதியான தன் தாயின் வயிற்றில் இருக்கும்பொழுது மிக வருத்தமடைந்தவனும்
अकाण्डे தனது வருத்தங்களைப் போக்கடித்துக்கொள்ள முடியாத அச்சமயத்தில்
जातबोधः अपि ஞானத்தை அடைந்தவனாக இருந்தும்
प्रसवगलितबोधः பிரஸவகாலத்தில் அந்த ஞானத்தை இழந்தவனாக
पीडया बाल्यं उल्लङ्घ्य மிக வருத்தத்துடன் பால்யத்தைக் கடந்து
तारुण्यकाले पुनः अपि யௌவனபருவத்தில் மறுபடியும்
मुह्यति एव बत நிச்சயமாக மோஹத்தையடைகிறான்; கஷ்டம்!
इति कपिलतनुः त्वं என்றிவ்விதம் கபிலமூர்த்தியாகத் தாங்கள்
देवहूत्यै न्यगादीः தேவஹூதிக்கு உபதேசித்தீர்களல்லவா.

पितृसुरगणयाजी धार्मिको यो गृहस्थः
स च निपतति काले दक्षिणाध्वोपगामी ।
मयि निहितमकामं कर्म तूदक्पथार्थं
कपिलतनुरिति त्वं देवहूत्यै न्यगादीः ॥ ८

पितृसुरगणयाजी பிதிருக்களையும் தேவர்களையும் பூஜிக்கின்றவனும்
धार्मिकः यः गृहस्थः सः च தர்மிஷ்டனுமான கிருஹஸ்தன் எவனோ அவனுங்கூட
दक्षिणाध्वोपगामी தென்மார்க்கத்தில் சஞ்சரித்து
काले புண்ணியம் முடியுங்காலத்தில்
निपतति மறுபடியும் பூமியில் விழுகிறான்.
मयि निहितं என்னிடம் அர்ப்பணஞ்செய்யப்பட்ட
अकामं कर्म तु நிஷ்காமகர்மமோ என்றால்
उदक्पथार्थं உத்தராயணமார்க்கத்திற்குக் காரணமாக ஆகிறது,
इति कपिलतनुः त्वं என்றிவ்விதம் கபிலமூர்த்தியாகத் தாங்கள்
देवहूत्यै न्यगादीः தேவஹூதிக்கு உபதேசித்தீர்களல்லவா.

इति सुविदितवेद्यां देव हे देवहूतिं
कृतनुतिमनुगृह्य त्वं गतो योगिसङ्घैः ।
विमलमतिरथासौ भक्तियोगेन मुक्ता
त्वमपि जनहितार्थं वर्तसे प्रागुदीच्याम् ॥ ९

हे देव त्वं इति	ஈசா! தாங்கள் இவ்விதம்
सुविदितवेद्यां	அறியவேண்டியதை நன்கறிந்தவளும்
कृतनुतिं	ஸ்தோத்திரஞ்செய்கின்றவளுமான
देवहूतिं अनुगृह्य	தேவஹூதியை அனுக்கிரஹித்து
योगिसङ्घैः सह गतः	யோகிகணங்களுடன் சென்றீரல்லவா.
अथ विमलमतिः	அதன்பிறகு நிர்மலமான சித்தத்தையுடையவளான
असौ	அந்த தேவஹூதியும்
भक्तियोगेन मुक्ता	பக்தியோகத்தால் மோக்ஷமடைந்தாள்.
त्वं अपि जनहितार्थं	தாங்களும் ஜனங்களுடைய க்ஷேமத்திற்காக
प्रागुदीच्यां वर्तसे	வடகிழக்குதிக்கில் (இப்பொழுதும்) இருக்கின்றீரல்லவா.

परम किमु बहूक्त्या त्वत्पदांभोजभक्तिं
सकलभयविनेत्रीं सर्वकामोपनेत्रीम् ।
वदसि खलु दृढं त्वं तद्विधूयामयान्मे
गुरुपवनपुरेश त्वय्युपाधत्स्व भक्तिम् ॥ १०

परम बहूक्त्या किमु	பரமாத்மாவே! அதிகம் சொல்லி ஆவதென்ன?
त्वत्पदांभोजभक्तिं	தங்கள் பாதாரவிந்தங்களில் செய்யப்படும் பக்தியையே
सकलभयविनेत्रीं	ஸமஸ்த பயங்களையும் நசிப்பிப்பதாகவும்
सर्वकामोपनेत्रीं	ஸர்வாபீஷ்டங்களையும் கொடுப்பதாகவும்
त्वं दृढं वदसि खलु	தாங்களே திடமாக உபதேசிக்கின்றீர்களல்லவா.
तत् गुरुपवनपुरेश	ஆகையால் குருவாயூரப்பா!
मे आमयान् विधूय	எனது ரோகங்களையகற்றி
त्वयि भक्तिं उपाधत्स्व	தங்களிடம் பக்தியை உண்டுபண்ணவேண்டும்.

इति श्रीमन्नारायणीये कपिलोपाख्यानं नाम पञ्चदशं दशकं समाप्तम् ॥ १५ ॥

श्रीमद्भागवततृतीयस्कन्धपरिच्छेदः समाप्तः ॥ ३ ॥

आदितः श्लोकाः 158. तृतीयस्कन्धे श्लोकाः 83.

अथ चतुर्थस्कन्धपरिच्छेदः ॥

षोडशं दशकम्—பதினாறாவது தசகம்.

नरनारायणावतारवर्णनं दक्षयागवर्णनं च—

நரநாராயணாவதாரவர்ணனமும் தக்ஷயாகவர்ணனமும்.

दक्षो विरिञ्चतनयोऽथ मनोस्तनूजां लब्ध्वा प्रसूतिमिह षोडश चाप कन्याः ।
धर्मे त्रयोदश ददौ पितृषु स्वधां च स्वाहां हविर्भुजि सतीं गिरिशे त्वदंशे ॥

अथ विरिञ्चतनयः दक्षः	அதன்பிறகு பிரம்மபுத்திரனை தக்ஷப்ரஜாபதியும்
मनोः तनूजां	ஸ்வாயம்புவ மனுவின் புத்திரியான

प्रसूतिं लब्ध्वा பிரஸூதியென்பவளை பத்நினியாக அடைந்து
इह षोडश कन्याः च आप அவளிடத்தில் பதினாறு பெண்களையும் அடைந்தார்.
त्रयोदश அவர்களில் பதின்மூன்று பெண்களை
धर्मे தர்மதேவனிடத்திலும்
स्वधां पितृषु ஸ்வதையென்பவளை பித்ருக்களிடத்திலும்
स्वाहां हविर्भुजि च ஸ்வாஹாவென்பவளை அக்கினியிடத்திலும்
सतीं त्वदंशे ஸதி என்பவளை தங்களம்சமான
गिरिशे ददौ பரமேசுவரனிடத்திலும் கொடுத்தார்.

मूर्तिर्हि धर्मगृहिणी सुषुवे भवन्तं नारायणं नरसखं महितानुभावम् ।
यज्जन्मनि प्रमुदिताः कृततूर्यघोषाः पुष्पोत्करान् प्रववृषुर्नुनुवुः सुरौघाः ॥

धर्मगृहिणी मूर्तिः हि தர்மதேவனின் பத்நினியான மூர்த்தியென்பவள்
महितानुभावं கொண்டாடப்பட்ட மஹிமையுடையவரும்
नरसखं நரனைத் தோழனாகவுடையவருமான
नारायणं भवन्तं सुषुवे நாராயணமூர்த்தியாகிய தங்களை பெற்றாள்.
यज्जन्मनि அந்த நரநாராயணர்களுடைய திருவவதாரத்தில்
प्रमुदिताः सुरौघाः மிகவும் ஸந்தோஷமடைந்த தேவகணங்கள்
कृततूर्यघोषाः முரசுவாத்தியங்களை முழக்கிக்கொண்டு
पुष्पोत्करान् प्रववृषुः புஷ்பக்குவியல்களைப் பொழிந்தனர்;
नुनुवुः च ஸ்துதிக்கவும் செய்தனர்.

दैत्यं सहस्रकवचं कवचैः परीतं साहस्रवत्सरतपःसमराभिलव्यैः ।
पर्यायनिर्मिततपःसमरौ भवन्तौ शिष्टैककङ्कटममुं न्यहतां सलीलम् ॥

भवन्तौ நரநாராயணர்களான தாங்களிருவரும்
पर्यायनिर्मित- तपःसमरौ ஒருவர் மாற்றி மாற்றித் தவத்தையும் ஒருவர் யுத்தத்தையும் செய்பவர்களாய்
साहस्रवत्सर- तपःसमराभिलव्यैः ஆயிரம் வருஷங்கள் செய்த தவத்தினாலும் யுத்தத்தினாலுமே அறுக்கக்கூடிய
कवचैः परीतं கவசங்களால் சுற்றப்பட்ட
सहस्रकवचं दैत्यं ஸஹஸ்ரகவசனென்ற அஸுரனை
शिष्टैककङ्कटं ஒரு கவசத்துடன் எஞ்சி நிற்பவனாகச் செய்து
अमुं सलीलं न्यहतां அவனை விளையாட்டாகவே கொன்றீர்களல்லவா.

अन्वाचरन्नुपदिशन्नपि मोक्षधर्मं त्वं भ्रातृमान् बदरिकाश्रममध्यवात्सीः ।
शक्रोऽथ ते शमतपोबलनिस्सहात्मा दिव्याङ्गनापरिवृतं प्रजिघाय मारम् ॥

त्वं भ्रातृमान् தாங்கள் ஸஹோதரனுடன்கூட
मोक्षधर्मं अन्वाचरन् மோக்ஷதர்மத்தை அனுஷ்டித்துக்கொண்டும்

[redacted]

उपदिशन् अपि मற்றவர்களுக்கு உபதேசித்துக்கொண்டும்
बदरिकाश्रमं अध्यवात्सीः பதரிகாசிரமத்தில் வசித்தீர்களல்லவா.
अथ शक्रः ते அப்பொழுது இந்திரன் தங்களுடைய
शमतपोबल- निस्सहात्मा } இந்திரியநிக்கிரகத்தாலும் தபோபலத்தாலும் மிகப் பொறாமைகொண்ட மனமுடையவனாக
दिव्याङ्गनापरिवृतं தேவஸ்திரீகளால் சூழப்பட்ட
मारं प्रजिघाय மன்மதனை ஏவினான்.

कामो वसन्तमलयानिलबन्धुशाली कान्ताकटाक्षविशिखैर्विकसद्विलासैः।
विध्यन्मुहुर्मुहुरकम्पमुदीक्ष्य च त्वां भीतस्त्वयाऽथ जगदे मृदुहासभाजा ॥

कामः वसन्त- मलयानिलबन्धुशाली } மன்மதன், வஸந்தன் மலயமாருதன் என்ற உறவினர்களுடன் கூடினவனாக
विकसद्विलासैः லீலாபினயங்கள் விளங்கும்
कान्ताकटाक्षविशिखैः தேவஸ்திரீகளின் கடைக்கண்களாகிற பாணங்களால்
मुहुः मुहुः विध्यन् च அடிக்கடி அடிக்கின்றவனாயிருந்தும்
त्वां अकम्पं उदीक्ष्य தங்களை யசைவற்றவராகக் கண்டு
भीतः अभवत् பயந்தவனாக ஆனான்.
अथ मृदुहासभाजा அப்பொழுது மந்தஹாஸஞ்செய்கின்ற
त्वया जगदे தங்களால் (பின்வருமாறு) சொல்லப்பட்டானல்லவா.

भीत्याऽलमङ्गज वसन्त सुराङ्गना वो मन्मानसं त्विह जुषध्वमिति ब्रुवाणः।
त्वं विस्मयेन परितः स्तुवतामथैषां प्रादर्शयः स्वपरिचारककातराक्षीः ॥ ६

अङ्गज वसन्त सुराङ्गनाः ஹே மன்மதா! வஸந்தா! தேவஸ்திரீகளே!
वः भीत्या अलं நீங்கள் பயப்படவேண்டாம்.
इह तु मन्मानसं जुषध्वं இவ்விடத்தில் என் மனதை (என் மனதால் ஸங்கல்பிக்கப்பட்ட மரியாதையை) ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள்.
इति ब्रुवाणः त्वं विस्मयेन என்றருளிய தாங்கள் ஆச்சரியத்துடன்
परितः स्तुवतां एषां தங்களைச் சுற்றி நின்று ஸ்துதிக்கின்ற அவர்களுக்கு
अथ அப்பொழுது
स्वपरिचारककातराक्षीः தமக்குப் பணிவிடை செய்கின்ற கட்டழகிகளை
प्रादर्शयः காண்பித்தீர்களல்லவா.

संमोहनाय मिलिता मदनादयस्ते त्वद्दासिकापरिमलैः किल मोहमापुः।
दत्तां त्वया च जगृहुस्त्रपयैव सर्वस्वर्वासिगर्वशमनीं पुनरुर्वशीं ताम् ॥ ७

ते संमोहनाय मिलिताः தங்களை மயக்குவதற்கென்று கூடிவந்த
मदनादयः च மன்மதன் முதலியவர்களும்
त्वद्दासिकापरिमलैः मोहं आपुः किल } தங்களுடைய பணிப்பெண்களிடமிருந்து வீசிய பரிமளத்தாலேயே மோஹமடைந்தனரல்லவா.

पुनः त्वया दत्तां च — பிறகு தங்களால் அளிக்கப்பட்டவளும்
सर्वस्वर्वासिगर्वशमनीं எல்லா ஸ்வர்க்கவாஸிகளுடைய கர்வத்தையும் பங்கப் படுத்துபவளும்
तां उर्वशीं ப்ரஸித்திபெற்றவளுமான அந்த உர்வசியை
त्रपया एव जगृहुः வெட்கத்துடன் ஏற்றுக்கொண்டனரல்லவா.

दृष्ट्वोर्वशीं तव कथां च निशम्य शक्रः
पर्याकुलोऽजनि भवन्महिमावमर्शात् ।
एवं प्रशान्तरमणीयतरावतारा-
त्त्वत्तोऽधिको वरद कृष्णतनुस्त्वमेव ॥

उर्वशीं दृष्ट्वा உர்வசியைப் பார்த்தும்
तव कथां निशम्य च தங்கள் கதையையும் கேட்டும்
शक्रः भवन्महिमावमर्शात् இந்திரன் தங்கள் மகிமையை எண்ணி
पर्याकुलः अजनि கலக்கமடைந்தவனாக ஆனான்.
वरद एवं ஹே வரதா! இவ்விதம்
प्रशान्तरमणीय-तरावतारात् } மிக ஸௌம்யமானதும், மிக மனோஹரமானதுமான அவதாரத்தையுடைய
त्वत्तः நரநாராயணமூர்த்தியான தங்களைக் காட்டிலும்
अधिकः மேன்மைபெற்றவர்
कृष्णतनुः त्वं एव கிருஷ்ணமூர்த்தியாகிய தாங்களேதான்.

दक्षस्तु धातुरतिलालनया रजोऽन्धो
नात्यादृतस्त्वयि च कष्टमशान्तिरासीत् ।
येन व्यरुन्ध स भवत्तनुमेव शर्वं
यज्ञे च वैरपिशुने स्वसुतां व्यमानीत् ॥

दक्षः तु தக்ஷனோவெனில்
धातुः अतिलालनया ப்ரம்மதேவருடைய அதிகமான லாலனையால்
रजोऽन्धः ரஜோகுணத்தால் விவேகமற்றவனாகி
त्वयि नात्यादृतः தங்களிடத்தில் அதிகம் ஆதரவில்லாதவனாகவும்
अशान्तिः च आसीत् சாந்தியில்லாதவனாகவும் இருந்தான்.
कष्टं येन भवत्तनुं एव கஷ்டம்! அதனால் தங்களுடைய வேறொருமூர்த்தியான
शर्वं व्यरुन्ध பரமசிவனிடம் விரோதித்துக்கொண்டான்.
वैरपिशुने यज्ञे விரோதத்தைச் சூசிப்பிக்கின்றதான யாகத்தில்
स्वसुतां தனது புத்திரியான ஸதீதேவியை
सः व्यमानीत् च அவன் அவமானிக்கவுஞ்செய்தான்.

क्रुद्धेशमर्दितमखः स तु कृत्तशीर्षो देवप्रसादितहरादथ लब्धजीवः ।
त्वत्पूरितक्रतुवरः पुनराप शान्तिं स त्वं प्रशान्तिकर पाहि मरुत्पुरेश ॥

क्रुद्धेशमर्दितमखः	கோபமடைந்த பரமேசுவரனால் யாகம் அழிக்கப்பட்ட
सः तु कृत्तशीर्षः	அந்த தக்ஷனும் தலை கொய்யப்பட்டவனுகி
अथ देवप्रसादित-हरात् लब्धजीवः	பிறகு தேவர்களால் ஸந்தோஷிப்பிக்கப்பட்ட சிவபெருமானிடமிருந்து உயிர் பெற்றவனாய்
त्वत्पूरितक्रतुवरः	தங்களாலேயே யக்ஞமும் பூர்த்திசெய்யப்பட்டவனுகி
पुनः शान्तिं आप	மீண்டும் சாந்தியையடைந்தான்.
प्रशान्तिकर	எல்லாவற்றிற்கும் தோஷநிவாரணஞ்செய்கின்ற
मरुत्पुरेश	குருவாயூரப்பா !
सः त्वं पाहि	அப்படிப்பட்ட தாங்கள் என்னைக் காப்பாற்றவேண்டும்.

इति श्रीमन्नारायणीये नरनारायणावतारवर्णनं दक्षयागवर्णनं च षोडशं दशकं समाप्तम् ॥ १६ ॥

आदितः श्लोकाः 168 चतुर्थस्कन्धे श्लोकाः 10.

सप्तदशं दशकम्—பதினேழாவது தசகம்.

ध्रुवचरितवर्णनम्—துருவசரிதவர்ணனை.

उत्तानपादनृपतेर्मनुनन्दनस्य जाया बभूव सुरुचिर्नितरामभीष्टा ।
अन्या सुनीतिरिति भर्तुरनादृता सा त्वामेव नित्यमगतिः शरणं गताऽभूत् ॥

मनुनन्दनस्य	ஸ்வாயம்புவ மனுவின் புதல்வனை
उत्तानपादनृपतेः	உத்தானபாதமஹாராஜனுக்கு
सुरुचिः जाया	ஸுருசி என்ற பத்தினி
नितरां अभीष्टा बभूव	மிகவும் பிரியமுள்ளவளாக இருந்தாள்.
सुनीतिः इति अन्या	ஸுநீதி என்ற மற்றொரு பத்தினி
भर्तुः अनादृता	கணவனின் ஆதரவில்லாமலிருந்தாள்.
अगतिः सा नित्यं त्वां एव	ஆதரவற்ற அவள் எப்பொழுதும் தாங்களையே
शरणं गता अभूत्	சரணமடைந்தவளாக இருந்தாள்.

अङ्के पितुः सुरुचिपुत्रकमुत्तमं तं दृष्ट्वा ध्रुवः किल सुनीतिसुतोऽधिरोक्ष्यन् ।
आचिक्षिपे किल शिशुः सुतरां सुरुच्या दुःसन्त्यजा खलु भवद्विमुखैरसूया ॥

सुरुचिपुत्रकं तं उत्तमं	ஸுருசியின் புத்திரனை அந்த உத்தமனை
पितुः अङ्के दृष्ट्वा	தகப்பன் மடியில் கண்டு
सुनीतिसुतः ध्रुवः	ஸுநீதியின் புத்திரனை துருவன்
अधिरोक्ष्यन् किल	(தானும்) தகப்பன்மடியில் ஏற யத்தனிக்கும்பொழுது

सुरुच्या शिशुः ஸுருசியால் அச்சிறு குழந்தை
सुतरां अधिचिक्षिपे किल மிகவும் அதட்டப்பட்டானல்லவா.
भवद्विमुखैः தங்களிடம் நோக்கமில்லாதவர்களால்
असूया दुःसन्त्यजा அசூயை விடமுடியாததேயாம்.

त्वन्मोहिते पितरि पश्यति दारवश्ये दूरं दुरुक्तिनिहतः स गतो निजाम्बाम्।
साऽपि स्वकर्मगतिसन्तरणाय पुंसां त्वत्पादमेव शरणं शिशवे शशंस ॥

त्वन्मोहिते தங்களால் மோஹிப்பிக்கப்பட்டவனும்
दारवश्ये (ஸுருசி என்ற) பத்தினிக்குக் கீழ்ப்படிந்தவனுமான
पितरि पश्यति தகப்பன் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே
दूरं दुरुक्तिनिहतः மிகவும் கடுஞ்சொற்களால் புண்படுத்தப்பட்ட
सः निजांबां गतः அந்த துருவன் தன் தாயிடம் சென்றான்.
सा अपि पुंसां அவளும், மனிதர்களுக்கு
स्वकर्मगतिसन्तरणाय தங்களது துஷ்கர்ம பலன் நிவிருத்தியாவதற்கு
त्वत्पादं एव शरणं உமது திருவடிகளே சரணம் என்று
शिशवे शशंस தன் குழந்தைக்கு உபதேசித்தாள்.

आकर्ण्य सोऽपि भवदर्चननिश्चितात्मा मानी निरेत्य नगरात्किल पञ्चवर्षः।
सन्दृष्टनारदनिवेदितमन्त्रमार्गस्त्वामारराध तपसा मधुकाननान्ते ॥ 4

पञ्चवर्षः मानी ஐந்து வயதுடையவனும் மானமுள்ளவனுமான
सः अपि आकर्ण्य அந்த துருவனும் தாயின் உபதேசத்தைக் கேட்டு
भवदर्चननिश्चितात्मा தங்களையாராதிப்பதில் மனோநிச்சயமுடையவனாய்
नगरात् निरेत्य பட்டணத்திலிருந்து வெளிக்கிளம்பி
सन्दृष्टनारद- निवेदितमन्त्रमार्गः வழியில் காணப்பட்ட நாரதரால் மந்திரம் மார்க்கம் இவைகளை உபதேசிக்கப்பெற்றவனாய்
मधुकाननान्ते மதுவனத்தில்
तपसा त्वां आरराध किल தவத்தால் தங்களையாராதித்தானல்லவா.

ताते विषण्णहृदये नगरीं गतेन श्रीनारदेन परिसान्त्वितचित्तवृत्तौ।
बालस्त्वदर्पितमनाः क्रमवर्धितेन निन्ये कठोरतपसा किल पञ्च मासान् ॥

विषण्णहृदये ताते மனவருத்தமடைந்த தகப்பன்
नगरीं गतेन श्रीनारदेन (அவரது) நகரத்திற்குச் சென்ற ஸ்ரீநாரதமுனியால்
परिसान्त्वितचित्तवृत्तौ தேற்றப்பட்ட சித்தவிருத்தியுடையவனாயிருக்க
बालः அந்தக் குழந்தை
त्वदर्पितमनाः தங்களிடம் மனதை அர்ப்பணஞ்செய்தவனாக
क्रमवर्धितेन कठोरतपसा கிரமமாக வளர்த்தப்பட்ட கடுந்தவத்தால்
पञ्च मासान् निन्ये किल ஐந்து மாதங்களைக் கழித்தானல்லவா.

तावत्तपोबलनिरुच्छ्वसिते दिगन्ते देवार्थितस्त्वमुदयत्करुणार्द्रचेताः ।
त्वद्रूपचिद्रसनिलीनमतेः पुरस्तादाविर्बभूविथ विभो गरुडाधिरूढः ॥ ६

विभो तावत् दिगन्ते — பிரபோ! அதற்குள் திசைகளெல்லாம்
तपोबलनिरुच्छ्वसिते — தபோபலத்தால் மூச்சுத்திணறும்பொழுது
देवार्थितः त्वं — தேவர்களால் பிரார்த்திக்கப்பட்ட தாங்கள்
उदयत्करुणार्द्रचेताः — பொங்கியெழும் கருணையால் கனிந்த மனமுடையவராய்
त्वद्रूपचिद्रसनिलीनमतेः — தங்கள் ரூபமான ஞானானந்தத்தில் லயித்த மனத்தி[னனான அவனுடைய
पुरस्तात् — முன்னிலையில்
गरुडाधिरूढः आविर्बभूविथ — கருடன்மேலேறியவராக காட்சியளித்தீரல்லவா.

त्वद्दर्शनप्रमदभारतरङ्गितं तं दृग्भ्यां निमग्नमिव रूपरसायने ते ।
तुष्टूषमाणमवगम्य कपोलदेशे संस्पृष्टवानसि दरेण तथाऽऽदरेण ॥ ७

त्वद्दर्शनप्रमद- भारतरङ्गितं — தங்களுடைய தரிசனத்தாலுண்டான ஆனந்தப்பெருக்கால் தன்னை மறந்தவனும்
ते रूपरसायने — தங்களுடைய ரூபாமிருதத்தில்
दृग्भ्यां निमग्नं इव तं — கண்கள்வழியாகப் பாய்ந்து முழுகிவிட்டவன்போலுமிருந்த அந்த துருவனை
तुष्टूषमाणं अवगम्य — உம்மைத் துதிக்க விரும்பியவனாக அறிந்து
कपोलदेशे दरेण — (அவனுடைய) கன்னப்பிரதேசத்தில் சங்கத்தால்
तथा आदरेण — விவரிக்கமுடியாத அவ்வளவு ஆதரவுடன்
संस्पृष्टवान् असि — தொட்டீரல்லவா.

तावद्विबोधविमलं प्रणुवन्तमेनमाभाषथास्त्वमवगम्य तदीयभावम् ।
राज्यं चिरं समनुभूय भजस्व भूयः सर्वोत्तरं ध्रुव पदं विनिवृत्तिहीनम् ॥

तावत् विबोधविमलं — அப்பொழுதே ஞானோதயத்தால் (அஜ்ஞானம் நீங்கிப்) பரிசுத்தமானவனும்
प्रणुवन्तं — தம்மைத் துதிக்கின்றவனுமான
एनं — அந்தத் துருவனைப் பார்த்து
तदीयभावं अवगम्य त्वं — அவனுடைய அபிப்பிராயத்தையறிந்து தாங்கள்
ध्रुव चिरं राज्यं समनुभूय — "ஹே துருவனே! வெகுநாள் அரசாண்டு
भूयः विनिवृत्तिहीनं सर्वोत्तरं पदं — பிறகு மீண்டும் வருதலில்லாத மேலான பதவியை
भजस्व आभाषथाः — அடைவாயாக" என்று சொன்னீர்களல்லவா.

इत्यूचुषि त्वयि गते नृपनन्दनोऽसावानन्दिताखिलजनो नगरीमुपेतः ।
रेमे चिरं भवदनुग्रहपूर्णकामस्ताते गते च वनमादृतराज्यभारः ॥ ९

इति ऊचुषि त्वयि गते — இவ்விதம் சொல்லி தாங்கள் சென்றபிறகு
असौ नृपनन्दनः — அந்த அரசகுமாரனும்
आनन्दिताखिलजनः — எல்லா ஜனங்களையும் மகிழ்விப்பவனாய்
नगरीं उपेतः — நகரத்தையடைந்து
भवदनुग्रहपूर्णकामः — தங்களனுக்கிரகத்தால் எல்லா ஆசைகளும் பூர்த்தியானவனாய்
ताते वनं गते च — தன் தகப்பன் வனத்திற்குச் சென்றபிறகு
आहृतराज्यभारः — ஆதரவுடன் அரசாக்ஷியை ஏற்று
चिरं रेमे — வெகு நாள் இன்புற்றிருந்தான்.

यक्षेण देव निहते पुनरुत्तमेऽस्मिन् यक्षैः स युद्धनिरतो विरतो मनूक्त्या।
शान्त्या प्रसन्नहृदयाद्धनदादुपेतात्त्वद्भक्तिमेव सुदृढामवृणोन्महात्मा ॥

देव पुनः अस्मिन् उत्तमे — தேவனே! பிறகு அந்த உத்தமன்
यक्षेण निहते — ஒரு யக்ஷனால் கொல்லப்பட்டபொழுது
सः यक्षैः युद्धनिरतः — துருவன் யக்ஷர்களுடன் போரில் இறங்கி
मनूक्त्या — ஸ்வாயம்புவமனுவின் வாக்கினால்
विरतः — யுத்தத்திலிருந்து நிவிருத்தியடைந்தான்.
महात्मा — மஹாத்மாவான அந்த துருவன்
शान्त्या प्रसन्नहृदयात् — யுத்தத்தை நிருத்தியதால் மனஸ்ஸந்தோஷமடைந்து
उपेतात् धनदात् — தன் பக்கத்தில் வந்த குபேரனிடமிருந்து
सुदृढां त्वद्भक्तिं एव — தங்களிடத்தில் திடமான பக்தியையே
अवृणोत् — வரமாக வேண்டினான்.

अन्ते भवत्पुरुषनीतविमानयातो मात्रा समं ध्रुवपदे मुदितोऽयमास्ते ।
एवं स्वभृत्यजनपालनलोलधीस्त्वं वातालयाधिप निरुन्धि ममामयौघान् ॥

अन्ते अयं मात्रा समं — கடைசியில் இந்த துருவன் தாயோடுகூட
भवत्पुरुषनीत-विमानयातः — தங்களுடைய பாரிஷதர்களான ஸுநந்தநந்தர்களால் கொண்டுவரப்பட்ட விமானத்தில் ஏறிச்சென்று
ध्रुवपदे मुदितः आस्ते — துருவமண்டலத்தில் ஆனந்தவடிவாயிருக்கிறான்.
वातालयाधिप एवं — குருவாயூரப்பா! இவ்விதம்
स्वभृत्यजनपालन-लोलधीः त्वं — தனக்குப்பணி செய்வோரைக் காப்பாற்றுவதில் இளகிய மனதுடைய தாங்கள்
मम आमयौघान् निरुन्धि — எனது வியாதிக்கூட்டங்களை விலக்கவேண்டும்.

इति श्रीमन्नारायणीये ध्रुवचरितवर्णनं नाम सप्तदशं दशकं समाप्तम् ॥ १७ ॥

आदितः श्लोकाः 179. — चतुर्थस्कन्धे श्लोकाः 21.

अष्टादशं दशकम्—பதினெட்டாவது தசகம்.

पृथुचरितवर्णनम्—பிருதுசரிதவர்ணனம்.

जातस्य ध्रुवकुल एव तुङ्गकीर्तेरङ्गस्य व्यजनि सुतः स वेननामा ।
तद्दोषव्यथितमतिः स राजवर्यस्त्वत्पादे विहितमना वनं गतोऽभूत् ॥ १

ध्रुवकुले एव जातस्य	துருவவம்சத்திலேயே ஜனித்த
तुङ्गकीर्तेः अङ्गस्य	மஹா கீர்த்திமானான அங்கராஜனுக்கு
सः वेननामा सुतः व्यजनि	வேனனென்று பெயர்பெற்ற புத்திரன் ஜனித்தான்.
तद्दोषव्यथितमतिः सः राजवर्यः	அந்த வேனனுடைய கெட்ட நடத்தையால் நொந்த மனமுடைய அந்த அரச சிரேஷ்டன்
त्वत्पादे विहितमनाः	தங்கள் பாதத்தில் மனதைச்செலுத்தியவனாய்
वनं गतः अभूत्	வனத்திற்குச்சென்றான்.

पापोऽपि क्षितितलपालनाय वेनः पौराद्यैरुपनिहितः कठोरवीर्यः ।
सर्वेभ्यो निजबलमेव संप्रशंसन् भूचक्रे तव यजनान्ययं न्यरौत्सीत् ॥

कठोरवीर्यः वेनः	கடுமையான வீரியமுடைய வேனன்
पापः अपि	கொடும்பாவியாயிருந்தாலும்
पौराद्यैः	பட்டணத்து ஜனங்கள் முதலியவர்களால்
क्षितितलपालनाय	பூமியை ரக்ஷிப்பதற்காக
उपनिहितः	அபிஷேகஞ்செய்யப்பட்டு
अयं सर्वेभ्यः	அவன் எல்லாரிடத்திலும்
निजबलं एव संप्रशंसन्	தன் பலத்தையே பெருமைப்படுத்திக்கொண்டு
भूचक्रे तव यजनानि	பூமண்டலத்தில் உம்மைக்குறித்துச் செய்யப்படும் [யாகங்களை
न्यरौत्सीत्	தடுத்தான்.

संप्राप्ते हितकथनाय तापसौघे मत्तोऽन्यो भुवनपतिर्न कश्चनेति ।
त्वन्निन्दावचनपरो मुनीश्वरैस्तैः शापाग्नौ शलभदशामनायि वेनः ॥ ३

तापसौघे	தபஸ்விகளின் கூட்டம்
हितकथनाय संप्राप्ते	ஹிதத்தையுபதேசிக்க வந்தபொழுது,
मत्तः अन्यः कश्चन	என்னைத்தவிர வேறொரு
भुवनपतिः न इति	ஜகதீசுவரன் இல்லையென்று சொல்லி
त्वन्निन्दावचनपरः वेनः	உங்களை நிந்திப்பதிலேயே முனைந்த வேனன்
तैः मुनीश्वरैः शापाग्नौ	அந்த முனீசுவரர்களால் சாபத்தீயில்
शलभदशां अनायि	விட்டிற்பூச்சியின் நிலையை அடைவிக்கப்பட்டான்.

तन्नाशात्खलजनभीरुकैर्मुनीन्द्रैस्तन्मात्रा चिरपरिरक्षिते तदङ्गे ।
त्यक्ताघे परिमथितादथोरुदण्डाद्दोर्दण्डे परिमथिते त्वमाविरासीः ॥ ४

अथ तन्नाशात् — பிறகு அந்த வேனன் இறந்ததால்
खलजनभीरुकैः — துஷ்டஜனங்களிடமிருந்து பயந்த
मुनीन्द्रैः — முனிச்ரேஷ்டர்களால்
तन्मात्रा — அந்த வேனனின் தாயான ஸுநீதையால்
चिरपरिरक्षिते तदङ्गे — பல நாள் காப்பாற்றப்பட்ட அவனுடைய சரீரத்தில்
परिमथितात् ऊरुदण्डात् — தண்டம்போன்ற துடை கடையப்பட்டதிலிருந்து
त्यक्ताघे दोर्दण्डे परिमथिते — பாவம் விலகிய தண்டம்போன்ற கை நன்றாகக் கடையப்பட்டபொழுது
त्वं आविरासीः — தாங்கள் ஆவிர்ப்பவித்தீர்களல்லவா.

विख्यातः पृथुरिति तापसोपदिष्टैः सूताद्यैः परिणुतभाविभूरिवीर्यः ।
वेनार्त्या कबलितसंपदं धरित्रीमाक्रान्तां निजधनुषा सममकार्षीः ॥ ५

पृथुः इति विख्यातः — பிருது என்று பிரசித்திபெற்ற தாங்கள்
तापसोपदिष्टैः — தபஸ்விகளால் உபதேசிக்கப்பட்ட
सूताद्यैः — (புகழ் பாடும்) ஸூதர் முதலியவர்களால்
परिणुतभाविभूरिवीर्यः — நீங்கள் எதிர்காலத்தில் செய்யவிருக்கும் அளவு கடந்த வீரச்செயல்களைக் கூறிப் புகழப்பெற்றவராய்
वेनार्त्या — வேனனின் உபத்திரவத்தால்
कबलितसंपदं — ஔஷதி முதலிய ஸம்பத்துக்களை விழுங்கியவளும்
आक्रान्तां धरित्रीं — தங்களால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டும் மேடுபள்ளமானவளுமான பூமியை
निजधनुषा समां अकार्षीः — உம்முடைய வில்லினாலேயே சமமாகச்செய்தீரல்லவா.

भूयस्तां निजकुलमुख्यवत्सयुक्तैर्देवाद्यैः समुचितचारुभाजनेषु ।
अन्नादीन्यभिलषितानि यानि तानि स्वच्छन्दं सुरभितनूमदूदुहस्त्वम् ॥

भूयः त्वं — பிறகு தாங்கள்
सुरभितनूं तां — காமதேனுவின் ரூபமுடைய அந்த பூமியை
निजकुलमुख्यवत्सयुक्तैः — அவரவர் வம்சத்தலைவர்களாகிற கன்றுக்குட்டிகளுடன் கூடின
देवाद्यैः — தேவர்கள் முதலியவர்களைக்கொண்டு
समुचितचारुभाजनेषु — அவரவர்களுக்குத் தகுந்த அழகான பாத்திரங்களில்
अन्नादीनि यानि — அன்னம் முதலிய எவை
अभिलषितानि — பிரியமானவைகளோ,
तानि स्वच्छन्दं अदूदुहः — அவைகளை இஷ்டம்போல கறக்கச்செய்தீர்களல்லவா.

आत्मानं यजति मखैस्त्वयि त्रिधामन्नारब्धे शततमवाजिमेधयागे ।
स्पर्धालुः शतमख एत्य नीचवेषो हृत्वाऽश्वं तव तनयात्पराजितोऽभूत् ॥

त्रिधामन्	மும்மூர்த்திரூபியான விஷ்ணுவே!
त्वयि मखैः	தாங்கள் யாகங்களைக்கொண்டு
आत्मानं यजति	தங்களையே பூஜிக்கையில்
शततमवाजिमेधयागे	நூறாவது அசுவமேதயாகம்
आरब्धे	ஆரம்பிக்கப்பட்டபொழுது
शतमखः स्पर्धालुः	நூறு யாகஞ்செய்த இந்திரன் பொறாமையுடையவனாக
नीचवेषः सन्	நீசவேஷந்தரித்தவனாக வந்து
अश्वं हृत्वा	குதிரையை அபகரித்து
तव तनयात्	தங்களுடைய புத்திரனை விஜிதாச்வனிடமிருந்து
पराजितः अभूत्	தோல்வியடைந்தான்.

देवेन्द्रं मुहुरिति वाजिनं हरन्तं वह्नौ तं मुनिवरमण्डले जुहूषौ ।
रुन्धाने कमलभवे क्रतोः समाप्तौ साक्षात्त्वं मधुरिपुमैक्षथाः स्वयं स्वम् ॥

इति मुहुः वाजिनं हरन्तं	இவ்விதம் அடிக்கடி குதிரையையபகரிக்கின்ற
तं देवेन्द्रं मुनिवरमण्डले	அந்த தேவேந்திரனை முனிசிரேஷ்டர்களின் ஸமூஹம்
वह्नौ जुहूषौ	அக்கினியில் ஹோமஞ்செய்ய விரும்பியபொழுது
कमलभवे रुन्धाने	அதைப் பிரம்மதேவன் தடுக்க
क्रतोः समाप्तौ	யாகத்தின் முடிவில்
त्वं स्वं मधुरिपुं	தாங்கள் ஸ்வாத்மபூதரான மஹாவிஷ்ணுவை
स्वयं साक्षात् ऐक्षथाः	தாமே பிரத்தியக்ஷமாக தரிசித்தீர்களல்லவா.

तद्दत्तं वरमुपलभ्य भक्तिमेकां गङ्गान्ते विहितपदः कदापि देव ।
सत्रस्थं मुनिनिवहं हितानि शंसन्नैक्षिष्ठाः सनकमुखान्मुनीन् पुरस्तात् ॥

देव भक्तिं एकां	தேவா! பக்தி ஒன்றையே
तद्दत्तं वरं उपलभ्य	அவரால் கொடுக்கப்பட்ட வரமாக அடைந்து
गङ्गान्ते विहितपदः	கங்காதீரத்தில் வசித்துக்கொண்டு
कदा अपि	ஒருக்கால்
सत्रस्थं मुनिनिवहं	ஸத்ரயாகத்திலிருக்கின்ற முனிவர்களுக்கு
हितानि शंसन्	(பிரவிருத்தி நிவிருத்தி லக்ஷணமுள்ள ஹிதமான) தர்மங்களை உபதேசித்துக்கொண்டிருக்கையில்
सनकमुखान् मुनीन्	ஸனகர் முதலிய முனிவர்களை
पुरस्तात् ऐक्षिष्ठाः	நேரில் கண்டீர்களல்லவா.

विज्ञानं सनकमुखोदितं दधानः स्वात्मानं स्वयमगमो वनान्तसेवी ।
तत्तादृक्पृथुवपुरीश सत्वरं मे रोगौघं प्रशमय वातगेहवासिन् ॥ १०

सनकमुखोदितं	ஸனகாதிகளால் உபதேசிக்கப்பட்ட
विज्ञानं दधानः	ஆத்மஞானத்தை நன்கறிந்துகொண்டு

वनान्तसेवी	தபோவனத்திற்குச் சென்று
स्वयं स्वात्मानं अगमः	தாமாகவே ஸ்வஸ்வரூபத்தையடைந்தீர்களல்லவா.
वातगेहवासिन् ईश	குருவாயூரில் வஸிக்கின்ற ஈசா!
तत्तादृक्पृथुवपुः मे रोगौघं	அப்படிப்பட்ட பிருதுசக்கிரவர்த்தியின் ஸ்வரூபத்தோடுகூடின தாங்கள் எனது வியாதிக்கூட்டத்தை
सत्वरं प्रशमय	சீக்கிரமாகத் தணிக்கவேண்டும்.

इति श्रीमन्नारायणीये पृथुचरितवर्णनं नाम अष्टादशं दशकं समाप्तम् ॥ १८ ॥

आदितः श्लोकाः 189. चतुर्थस्कन्धे श्लोकाः 31.

एकोनविंशं दशकम्—பத்தொன்பதாவது தசகம்.

दक्षोत्पत्तिवर्णनम्—தக்ஷோத்பத்திவர்ணனம்

पृथोस्तु नप्ता पृथुधर्मकर्मठः प्राचीनबर्हिर्युवतौ शतद्रुतौ ।
प्रचेतसो नाम सुचेतसः सुतानजीजनत्त्वत्करुणाङ्कुरानिव ॥ १

पृथोः नप्ता	பிருதுசக்கிரவர்த்தியின் பௌத்திரனின் புத்திரனும்
पृथुधर्मकर्मठः प्राचीनबर्हिः तु	பிருதுவைப்போன்ற தர்மங்களையுடையவனும் கர்மட்டனுமான பிராசீன பர்ஹிஸ் என்பவனும்
युवतौ शतद्रुतौ	யுவதியான சதத்ருதி என்பவளிடத்தில்
त्वत्करुणाङ्कुरान् इव	தங்களுடைய கருணையின் முளைகள் போன்றவர்களும்
सुचेतसः	நல்ல புத்தியுடையவர்களுமான
प्रचेतसः नाम	பிரசேதஸ்ஸுகள் என்ற
सुतान् अजीजनत्	புத்திரர்களைப் பெற்றார்.

पितुः सिसृक्षानिरतस्य शासनाद्भवत्तपस्यानिरता दशापि ते ।
पयोनिधिं पश्चिममेत्य तत्तटे सरोवरं सन्ददृशुर्मनोहरम् ॥ २

सिसृक्षानिरतस्य	ஸ்ருஷ்டி செய்வதில் ஈடுபட்ட
पितुः शासनात्	தகப்பனுடைய கட்டளையால்
भवत्तपस्यानिरताः	உங்களையுத்தேசித்து தவம் புரிவதில் ஈடுபட்ட
ते दश अपि	அந்தப் பத்துப்பேர்களும்
पश्चिमं पयोनिधिं एत्य	மேற்கு ஸமுத்திரத்தையடைந்து
तत्तटे मनोहरं सरोवरं	அதின் தீரத்தில் மனதுக்கினிய ஒரு சிறந்த தடாகத்தை
सन्ददृशुः	கண்டார்கள்.

तदा भवत्तीर्थमिदं समागतो भवो भवत्सेवकदर्शनादृतः ।
प्रकाशमासाद्य पुरः प्रचेतसामुपादिशद्भक्ततमस्तव स्तवम् ॥ ३

तदा भवत्तीर्थं	அப்பொழுது உங்களுடைய தீர்த்தமான
इदं समागतः	இந்தத் தடாகத்திற்கு வந்த
भक्ततमः	உங்களுடைய பக்தர்களில் சிறந்தவரான
भवः	ஸ்ரீருத்ரன்
भवत्सेवकदर्शनादृतः	உங்களுடைய பக்தர்களை தரிசிப்பதில் மிக ஆவலுடையவராக
प्रचेतसां पुरः	பிரசேதஸ்ஸுகளுடைய முன்னிலையில்
प्रकाशं आसाद्य	தோன்றி
तव स्तवं	உங்களுடைய ஸ்தோத்திரத்தை
उपादिशत्	(அவர்களுக்கு) உபதேசித்தார்.

स्तवं जपन्तस्तममी जलान्तरे भवन्तमासेविषतायुतं समाः ।
भवत्सुखास्वादरसादमीष्वियान् बभूव कालो ध्रुववन्न शीघ्रता ॥ ४

अमी	இவர்கள் (பிரசேதஸ்ஸுகள்)
तं स्तवं जपन्तः	அந்த ஸ்தோத்திரத்தை ஜபித்துக்கொண்டு
जलान्तरे	ஜலத்தின் மத்தியில் இருந்துகொண்டு
अयुतं समाः	பதினாயிரம் வருஷங்கள்
भवन्तं आसेविषत	உங்களைச் சேவித்தார்கள்.
अमीषु	இவர்களில்
भवत्सुखास्वादरसात्	பிரம்மானந்தத்தையனுபவிக்கும் ருசியில் ஈடுபட்டுவிட்டதால்
इयान् कालः बभूव	இவ்வளவு காலமாயிற்று.
ध्रुववत्	துருவனுக்குண்டானதுபோல்
शीघ्रता न	சீக்கிரமாய் அடையவேண்டுமென்ற ஆவல் இருக்கவில்லை

तपोभिरेषामतिमात्रवर्धिभिः स यज्ञहिंसानिरतोऽपि पावितः ।
पिताऽपि तेषां गृहयातनारदप्रदर्शितात्मा भवदात्मतां ययौ ॥ ५

एषां	இந்தப் பிரசேதஸ்ஸுகளுடைய
अतिमात्रवर्धिभिः	அதிகமாய் வளர்ந்த
तपोभिः	தவங்களால்
यज्ञहिंसानिरतः अपि	யாகங்களை நாசம் செய்வதிலேயே ஈடுபட்டவனாக இருந்தபோதிலும் (அவர்களுடைய முன்னோனான)
सः	அந்த வேனன்
पावितः	பரிசுத்தனாகச் செய்யப்பட்டான்.
तेषां पिता अपि	அவர்களுடைய தந்தையான பிராசீனபர்ஹிஸ்ஸும்
गृहयातनारदप्रदर्शितात्मा	தன் வீட்டிற்குவந்த நாரதரால் காண்பிக்கப்பட்ட ஆத்மஞானத்தைப் பெற்றவனாய்
भवदात्मतां ययौ	உமது ஸாயுஜ்யத்தை அடைந்தார்.

कृपाबलेनैव पुरः प्रचेतसां प्रकाशमागाः पतगेन्द्रवाहनः ।
विराजिचक्रादिवरायुधांशुभिर्भुजाभिरष्टाभिरुदञ्चितद्युतिः ॥ ६

पतगेन्द्रवाहनः	கருடனை வாஹனமாக உடைய தாங்கள்
विराजिचक्रादि- वरायुधांशुभिः	பிரகாசிக்கின்ற சக்கிரம் முதலிய சிறந்த ஆயுதங்களின் ஒளியையுடைய
अष्टाभिः भुजाभिः	எட்டு புஜங்களால்
उदञ्चितद्युतिः	எங்கும் பரவுகின்ற காந்தியையுடையவராய்
कृपाबलेन एव	கருணையாலேயே
प्रचेतसां पुरः	பிரசேதஸ்ஸுகளின் முன்னில்
प्रकाशं आगाः	பிரத்யக்ஷமானீரல்லவா.

प्रचेतसां तावदयाचतामपि त्वमेव कारुण्यभराद्वरानदाः ।
भवद्विचिन्ताऽपि शिवाय देहिनां भवत्वसौ रुद्रनुतिश्च कामदा ॥

तावत्	அப்பொழுது
प्रचेतसां	பிரசேதஸ்ஸுகள்
अयाचतां अपि	எதையும் வேண்டாமலிருந்துங்கூட
त्वं एव	தாங்களாகவே
कारुण्यभरात्	கருணைமிகுதியால்
वरान् अदाः	(அவர்களுக்கு) வரங்களைக் கொடுத்தீரல்லவா.
भवद्विचिन्ता अपि	உங்களுடைய நினைவே
देहिनां	உடல் படைத்தவர்களுக்கு
शिवाय	க்ஷேமத்திற்குக் காரணமாகின்றது.
असौ रुद्रनुतिः च	இந்த ருத்திரனால் உபதேசிக்கப்பட்ட ஸ்துதியும்
कामदा भवतु	அபீஷ்டங்களைக் கொடுப்பதாக ஆகட்டும்.

अवाप्य कान्तां तनयां महीरुहां तया रमध्वं दशलक्षवत्सरीम् ।
सुतोऽस्तु दक्षो ननु तत्क्षणाच्च मां प्रयास्यथेति न्यगदो मुदैव तान् ॥

महीरुहां तनयां	மரங்களின் பெண்ணை
कान्तां अवाप्य	மனைவியாக அடைந்து
तया दशलक्षवत्सरीं	அவளுடன் பத்துலக்ஷம் வருஷங்கள்
रमध्वं	ஸுகமனுபவியுங்கள்.
ननु	பிரசேதஸ்ஸுகளே!
दक्षः सुतः अस्तु	"தக்ஷன்" என்ற புத்திரன் உண்டாகட்டும்.
तत्क्षणात् च	அந்த க்ஷணத்திலேயே
मां प्रयास्यथ इति	என்னை வந்தடைவீர்கள் என்று
मुदा एव	ஸந்தோஷத்துடன்
तान् न्यगदः	அவர்களிடம் சொன்னீர்களல்லவா.

ततश्च ते भूतलरोधिनस्तरून् क्रुधा दहन्तो द्रुहिणेन वारिताः ।
द्रुमैश्च दत्तां तनयामवाप्य तां त्वदुक्तकालं सुखिनोऽभिरेमिरे ॥ ९

ततः च	அதன்பின்
भूतलरोधिनः तरून्	பூமியை மறைக்கின்றவைகளான மரங்களை
क्रुधा दहन्तः	கோபத்தால் எரிக்கிறவர்களும்
द्रुहिणेन वारिताः	பிறகு பிரம்மதேவனால் தடுக்கப்பட்டவர்களுமான
ते द्रुमैः दत्तां	அவர்கள் மரங்களால் கொடுக்கப்பட்ட
तां तनयां अवाप्य च	அந்தப் பெண்ணை அடைந்து
त्वदुक्तकालं	தாங்கள் சொன்ன காலம் முடிய
सुखिनः अभिरेमिरे	இன்புற்று வாழ்ந்தார்கள்.

अवाप्य दक्षं च सुतं कृताध्वराः प्रचेतसो नारदलब्धया धिया ।
अवापुरानन्दपदं तथाविधस्त्वमीश वातालयनाथ पाहि माम् ॥ १०

प्रचेतसः च	அந்தப் பிரசேதஸஃகள்
दक्षं सुतं अवाप्य	தக்ஷனைப் புத்திரனாக அடைந்து
कृताध्वराः	யாகங்களைச் செய்தவர்களாய்
नारदलब्धया धिया	நாரதனிடமிருந்து கிடைத்த ஞானத்தால்
आनन्दपदं अवापुः	ஆனந்தஸ்தானமாகிய பரப்பிரம்மத்தை அடைந்தார்கள்.
वातालयनाथ ईश	குருவாயுபுரத்திற்கதிபதியான ஸர்வேச்வரா!
तथाविधः त्वं मां पाहि	அப்படிப்பட்ட தாங்கள் என்னைக்காப்பாற்றவேண்டும்.

इति श्रीमन्नारायणीये दक्षोत्पत्तिवर्णनं नामैकोनविंशं दशकं समाप्तम् ॥ १९ ॥

आदितः श्लोकाः 199. चतुर्थस्कन्धे श्लोकाः 41.

अथ पञ्चमस्कन्धपरिच्छेदः ॥

त्रिंशं दशकम्—இருபதாவது தசகம்.

ऋषभयोगीश्वरचरितवर्णनम्— ரிஷபயோகீசுவரசரிதத்தை வருணிப்பது.

प्रियव्रतस्य प्रियपुत्रभूतादाग्नीध्रराजादुदितो हि नाभिः ।
त्वां दृष्टवानिष्टदमिष्टिमध्ये तवैव तुष्ट्यै कृतयज्ञकर्मा ॥ १

प्रियव्रतस्य	பிரியவிரதனுடைய
प्रियपुत्रभूतात्	பிரியமுள்ள புத்திரனை
आग्नीध्रराजात् उदितः नाभिः	ஆக்னீத்திரராஜாவிடமிருந்து பிறந்த நாபிராஜன்
तव तुष्ट्यै एव कृतयज्ञकर्मा	உங்களுடைய பிரீதிக்காவே யக்ஞம் செய்தவனாய்
इष्टिमध्ये	யாகத்தின் நடுவில்
इष्टदं त्वां	அபீஷ்டங்களை கொடுக்கும் தங்களை
दृष्टवान्	தரிசித்தானல்லவா.

अभिष्टुतस्तत्र मुनीश्वरैस्त्वं राज्ञः स्वतुल्यं सुतमर्थ्यमानः ।
स्वयं जनिष्येऽहमिति ब्रुवाणस्तिरोऽदधा बर्हिषि विश्वमूर्ते ॥ २

विश्वमूर्ते तत्र	விசுவரூபியான ஈசா! அந்த யாகமத்தியில்
मुनीश्वरैः अभिष्टुतः	முனிவர்களால் நன்கு ஸ்துதிக்கப்பட்டு
त्वं राज्ञः	தாங்கள் நாபிராஜனுக்கு
स्वतुल्यं सुतं	தங்களைப்போன்ற ஒரு பிள்ளையை
अर्थ्यमानः	வரமாக வேண்டப்பட்டவராய்
अहं स्वयं जनिष्ये	'நானே ஜனிக்கின்றேன்'
इति ब्रुवाणः	என்று சொல்லிக்கொண்டு
बर्हिषि तिरोऽदधाः	அக்கினியில் மறைந்தீரல்லவா.

नाभिप्रियायामथ मेरुदेव्यां त्वमंशतोऽभूरृषभाभिधानः ।
अलोकसामान्यगुणप्रभावप्रभाविताशेषजनप्रमोदः ॥ ३

अथ नाभिप्रियायां	அதன்பிறகு நாபிசக்கிரவர்த்தியின் பத்தினியான
मेरुदेव्यां त्वं	மேருதேவியிடத்தில் தாங்கள்
अलोकसामान्य-गुणप्रभावप्रभाविता-शेषजनप्रमोदः	உலகில் காணப்படாத உயர்ந்த குணங்களைக்கொண்டும் மஹிமைகளைக்கொண்டும் எல்லா ஜனங்களுக்கும் ஆனந்ததை வளர்ப்பவராக
अंशतः	(உமது) அம்சத்தால்
ऋषभाभिधानः अभूः	ரிஷபன் என்ற பெயருடையவராக அவதரித்தீரல்லவா.

त्वयि त्रिलोकीभृति राज्यभारं निधाय नाभिः सह मेरुदेव्या ।
तपोवनं प्राप्य भवन्निषेवी गतः किलानन्दपदं पदं ते ॥ ४

नाभिः	நாபிமஹாராஜன்
त्रिलोकीभृति त्वयि	மூவுலகங்களையும் தாங்குகின்ற தங்களிடத்தில்
राज्यभारं निधाय	ராஜ்யபாரதை ஒப்படைத்துவிட்டு
मेरुदेव्या सह	மேருதேவியுடன்
तपोवनं प्राप्य	தபோவனத்தையடைந்து
भवन्निषेवी आनन्दपदं	தங்களைச் சேவித்து ஆனந்தத்திற்கிருப்பிடமான
ते पदं	தங்களுடைய ஸ்தானமான வைகுண்டலோகத்தை
गतः किल	அடைந்தானலலவா.

इन्द्रस्त्वदुत्कर्षकृतादमर्षाद्ववर्ष नास्मिन्नजनाभवर्षे ।
यदा तदा त्वं निजयोगशक्त्या स्ववर्षमेनद् व्यदधाः सुवर्षम् ॥ ५

इन्द्रः त्वदुत्कर्षकृतात्	இந்திரன் தங்களுடைய மேன்மையைக்கண்டு உண்டான
अमर्षात्	பொறுமையால்

अस्मिन् अजनाभवर्षे	அந்த அஜநாபமென்ற பூகண்டத்தில்
यदा न ववर्ष	எப்பொழுது மழையைப் பெய்யவில்லையோ ;
तदा त्वं	அப்பொழுது தாங்கள்
निजयोगशक्त्या	தங்களுடைய யோகபலத்தைக்கொண்டு
एनत् स्ववर्षं	தங்களுடைய இந்த பூகண்டத்தை
सुवर्षं व्यदधाः	நல்ல மழையுடையதாகச் செய்தீர்களல்லவா.

जितेन्द्रदत्तां कमनीं जयन्तीमथोद्वहन्नात्मरताशयोऽपि ।
अजीजनस्तत्र शतं तनूजानेषां क्षितीशो भरतोऽग्रजन्मा ॥ ६

अथ	அதன்பிறகு
आत्मरताशयः अपि	ஆத்மாராமராயிருந்தபோதிலும்
जितेन्द्रदत्तां	ஜயிக்கப்பட்ட இந்திரனால் கொடுக்கப்பட்ட
जयन्तीं कमनीं	ஜயந்தியென்ற அழகான பெண்ணை
उद्वहन् तत्र	விவாகஞ்செய்துகொண்டு அவளிடத்தில்
शतं तनूजान् अजीजनः	நூறு பிள்ளைகளைப் பெற்றீர்களல்லவா.
एषां अग्रजन्मा भरतः	இவர்களுள் மூத்தவனான பரதனென்பவன்
क्षितीशः	அரசனாக ஆனான்.

नवाभवन् योगिवरा नवान्ये त्वपालयन् भारतवर्षखण्डान् ।
सैका त्वशीतिस्तव शेषपुत्रास्तपोबलाद् भूसुरभूयमीयुः ॥ ७

नव	அவர்களில் ஒன்பது பேர்கள்
योगिवराः अभवन्	யோகீசுவரர்களாக ஆனார்கள்.
अन्ये नव तु	வேறு ஒன்பது பேர்கள்
भारतवर्षखण्डान्	பாரதவர்ஷத்திலிருக்கும் ஒன்பது பூகண்டங்களை
अपालयन्	பரிபாலித்துவந்தனர்.
तव शेषपुत्राः	தங்களுடைய மற்ற பிள்ளைகளான
सैका अशीतिः तु	எண்பத்தொருவரும்
तपोबलात्	தபோபலத்தால்
भूसुरभूयं ईयुः	பிராம்மணபதவியை அடைந்தனரல்லவா.

उक्त्वा सुतेभ्योऽथ मुनीन्द्रमध्ये विरक्तिभक्त्यन्वितमुक्तिमार्गम् ।
स्वयं गतः पारमहंस्यवृत्तिमधा जडोन्मत्तपिशाचचर्याम् ॥ ८

अथ मुनीन्द्रमध्ये	பிறகு மாமுனிவர்களுடைய மத்தியில்
सुतेभ्यः विरक्ति-भक्त्यन्वितमुक्तिमार्गं	பிள்ளைகளுக்கு வைராக்கியம், பக்தி இவைகளுடன் கூடின மோக்ஷமார்க்கத்தை
उक्त्वा स्वयं	உபதேசித்து நீங்களும்
पारमहंस्यवृत्तिं गतः	பரமஹம்ஸர்களான ஸந்நியாஸிகளுடைய மார்க்கத்தை ஆசிரயித்தவராய்

जडोन्मत्तपिशाचचर्याः अधाः	ஜடன், பித்தன், பேயன் இவர்களுடைய நடத்தையை அனுஷ்டித்தீர்களல்லவா.

परात्मभूतोऽपि परोपदेशं कुर्वन् भवान् सर्वनिरस्यमानः ।
विकारहीनो विचचार कृत्स्नां महीमहीनात्मरसाभिलीनः ॥ ९

भवान् परात्मभूतः अपि	தாங்கள் பரமாத்மாவாகவே விளங்கியபோதிலும்
परोपदेशं कुर्वन्	மற்றவர்களுக்கு ஞானோபதேசத்தை செய்துகொண்டும்
सर्वनिरस्यमानः	எல்லோராலும் இகழப்பட்டவராக இருந்தும்
विकारहीनः	ஒரு விகாரமுமில்லாதவராயும்
अहीनात्मरसाभिलीनः	பூர்ணமான பிரம்மானந்தரஸத்தில் முழுகியவராய்
कृत्स्नां महीं विचचार	பூமி முழுவதும் ஸஞ்சரித்தீர்களல்லவா.

शयुव्रतं गोमृगकाकचर्यां चिरं चरन्नाप्य परं स्वरूपम् ।
दवाहताङ्गः कुटकाचले त्वं तापान् ममापाकुरु वातनाथ ॥ १०

शयुव्रतं गोमृगकाकचर्यां	மலைப்பாம்பைப்போல் இரைதேடப் போகாமலிருப்பதையும், பசு, மிருகம், காக்கை முதலியவற்றின் வாழ்க்கை முறையையும்
चिरं चरन्	வெகுகாலம் அனுஷ்டித்துக்கொண்டு
परं स्वरूपं आप्य	பரமாத்மஸ்வரூபத்தையடைந்து
कुटकाचले दवाहताङ्गः	குடகுமலையில் (உமது) சரீரமும் காட்டுத்தீயால் கொள்ளப்பட்டதல்லவா.
वातनाथ त्वं	குருவாயூரப்பா! அப்படிப்பட்ட தாங்கள்
मम तापान् अपाकुरु	என்னுடைய தாபங்களை போக்கடிக்கவேண்டும்.

इति श्रीमन्नारायणीये ऋषभयोगीश्वरचरितवर्णनं नाम विंशं दशकम् ॥ २० ॥

आदितः श्लोकाः 209. पञ्चमस्कन्धे श्लोकाः 10.

एकविंशं दशकम्—இருபத்தொன்றுவது தசகம்.

जम्बूद्वीपादिषु भगवदुपासनाप्रकारवर्णनम्—ஜம்பூ முதலிய த்வீபங்களில் பகவானை உபாஸிக்கும் முறைகளை வர்ணிப்பது.

मध्योद्भवे भुव इलावृतनाम्नि वर्षे गौरीप्रधानवनिताजनमात्रभाजि ।
शर्वेण मन्त्रनुतिभिः समुपास्यमानं सङ्कर्षणात्मकमधीश्वर संश्रये त्वाम् ॥

अधीश्वर	அனைத்தையும் ஆள்பவனே!
भुवः मध्योद्भवे	பூமியின் மத்தியில் இருக்கிறதும்
गौरीप्रधानवनिता- जनमात्रभाजि	பார்வதியைப் பிரதானமாகக்கொண்ட ஸ்திரீஜனங்கள் மட்டுமுள்ளதும்

इलावृतनाम्नि वर्षे	இளாவிருதமென்ற பெயருடையதுமான பூகண்டத்தில்
शर्वेण	பரமேசுவரனால்
मन्त्रनुतिभिः	மந்திரங்களாலும் ஸ்தோத்திரங்களாலும்
समुपास्यमानं	நன்றாக உபாஸிக்கப்படுகின்ற
सङ्कर्षणात्मकं त्वां संश्रये	ஸங்கர்ஷணரூபியான தங்களை நான் ஆசிரயிக்கிறேன்.

भद्राश्वनामक इलावृतपूर्ववर्षे भद्रश्रवोभिर्ऋषिभिः परिणूयमानम् ।
कल्पान्तगूढनिगमोद्धरणप्रवीणं ध्यायामि देव हयशीर्षतनुं भवन्तम् ॥

देव	ஸ்வயம்பிரகாசரூபியே!
भद्राश्वनामके	பத்ராச்வம் என்ற பெயருடையதும்
इलावृतपूर्ववर्षे	இளாவிருதத்தின் கிழக்குதிக்கிலிருப்பதுமாகிய
भद्रश्रवोभिः	பத்ரச்ரவஸ்ஸுகள் என்ற [பூகண்டத்தில்
ऋषिभिः परिणूयमानं	ரிஷிகளால் ஸ்துதிக்கப்படுகின்றவரும்
कल्पान्तगूढ- निगमोद्धरणप्रवीणं	பிரளயகாலத்தில் மறைந்த வேதங்களை உயரவெடுப்பதில் ஸமர்த்தருமான
हयशीर्षतनुं भवन्तं ध्यायामि	ஹயக்ரீவரூபியான தங்களை நான் தியானிக்கிறேன்.

ध्यायामि दक्षिणगते हरिवर्षवर्षे प्रह्लादमुख्यपुरुषैः परिषेव्यमाणम् ।
उत्तुङ्गशान्तधवलाकृतिमेकशुद्धज्ञानप्रदं नरहरिं भगवन् भवन्तम् ॥ ३

भगवन् दक्षिणगते	பகவானே! (இளாவிருதத்திற்கு) தெற்கிலிருக்கின்ற
हरिवर्षवर्षे	ஹரிவருஷமென்ற பூகண்டத்தில்
प्रह्लादमुख्यपुरुषैः	பிரஹ்லாதனை முக்யமாகக்கொண்ட ஜனங்களால்
परिषेव्यमाणं	நன்கு சேவிக்கப்படுகின்றவரும்
एकशुद्धज्ञानप्रदं	மிகச் சிறந்த அத்வைதஞானத்தைக் கொடுப்பவரும்
उत्तुङ्गशान्तधवलाकृतिं नरहरिं भवन्तं	மிக உயர்ந்ததும் சாந்தமானதும் வெண்மையானதும் ஆகிய வடிவங்கொண்ட நாசிம்மரூபியுமான தங்களை
ध्यायामि	நான் தியானிக்கிறேன்.

वर्षे प्रतीचि ललितात्मनि केतुमाले
लीलाविशेषललितस्मितशोभनाङ्गम् ।
लक्ष्म्या प्रजापतिसुतैश्च निषेव्यमाणं
तस्याः प्रियाय धृतकामतनुं भजे त्वाम् ॥ ४

प्रतीचि	(இளாவிருதத்திற்கு) மேற்கிலிருப்பதும்
ललितात्मनि	மிக அழகியதுமான
केतुमाले वर्षे	கேதுமாலமென்ற பூகண்டத்தில்
लीलाविशेषललित- स्मितशोभनाङ्गं	லீலாவிசேஷங்களாலும், அழகிய புன்முறுவலாலும் சோபிக்கின்ற அவயவங்களையுடையவரும்

लक्ष्म्या प्रजापतिसुतैः च   லக்ஷ்மீதேவியாலும் பிரஜாபதியின் புத்திரர்களாலும்
निषेव्यमाणं   சேவிக்கப்படுகின்றவரும்
तस्याः प्रियाय   அந்த லக்ஷ்மீதேவியின் பிரியத்திற்காக
धृतकामतनुं   மன்மதசரீரத்தை தரித்தவருமான
त्वां भजे   தங்களை பஜிக்கின்றேன்.

रम्येऽप्युदीचि खलु रम्यकनाम्नि वर्षे तद्वर्षनाथमनुवर्यसपर्यमाणम् ।
भक्तैकवत्सलममत्सरहृत्सु भान्तं मत्स्याकृतिं भुवननाथ भजे भवन्तम् ॥

भुवननाथ उदीचि खलु   லோகநாதா! (இளாவிருதத்திற்கு) வடக்கிலிருக்கின்ற
रम्यकनाम्नि   இரம்யகமென்ற பெயருடைய
रम्ये वर्षे अपि   அழகான பூகண்டத்திலும்
तद्वर्षनाथमनुवर्य- सपर्यमाणं   அந்த பூகண்டத்திற்கதிபதியான வைவஸ்வதமனுவால் ஆராதிக்கப்படுகின்றவரும்
भक्तैकवत्सलं   பக்தர்களிடத்தில் ஒன்றுபட்ட வாத்ஸல்யமுள்ளவரும்
अमत्सरहृत्सु   பொறுமையொழிந்த யோகிகளுடைய உள்ளத்தில்
भान्तं   பிரகாசிப்பவருமான
मत्स्याकृतिं भवन्तं   மீன்வடிவங்கொண்டவருமான தங்களை
भजे   நான் சேவிக்கின்றேன்.

वर्षं हिरण्मयसमाह्वयमौत्तराहमासीनमद्रिधृतिकर्मठकामठाङ्गम् ।
संसेवते पितृगणप्रवरोऽर्यमाऽयं तं त्वां भजामि भगवन् परचिन्मयात्मन् ।

परचिन्मयात्मन् भगवन्   ஸச்சித்ரூபியான பகவானே!
हिरण्मयसमाह्वयं   ஹிரண்மயமெனப்படும்
औत्तराहं वर्षं आसीनं   (இளாவிருதத்திற்கும் ரம்யகத்திற்கும்) வடக்கிலிருக்கின்ற பூகண்டத்தில் இருக்கின்றவரும்,
अद्रिधृतिकर्मठकामठाङ्गं   மந்தரமலையைத் தாங்கும சக்திவாய்ந்த ஆமைவடிவம் கொண்டவருமாகிய தங்களை
पितृगणप्रवरः   பித்ருகணங்களுடைய பதியான
अयं अर्यमा संसेवते   அந்த அர்யமா என்பவர் நன்றாகச் சேவிக்கிறார்.
तं त्वां भजामि   அப்படிப்பட்ட தங்களை நான் பஜிக்கின்றேன்.

किञ्चोत्तरेषु कुरुषु प्रियया धरण्या संसेवितो महितमन्त्रनुतिप्रभेदैः ।
दंष्ट्राग्रघृष्टघनपृष्ठगरिष्ठवर्ष्मा त्वं पाहि विज्ञनुत यज्ञवराहमूर्ते ॥ ७

किञ्च   மேலும்
विज्ञनुत यज्ञवराहमूर्ते   ஞானிகளால் துதிக்கப்பட்ட யக்ஞவராஹமூர்த்தியே!
उत्तरेषु कुरुषु   உத்தரகுரு என்ற பூகண்டத்தில்
प्रियया धरण्या   பத்னியான பூதேவியால்

महितमन्त्रनुतिप्रभेदैः	மஹாமந்திரங்களாலும் ஸ்தோத்திரவிசேஷங்களாலும்
संसेवितः	சேவிக்கப்பட்டவரும்
दंष्ट्राग्रघृष्टघनपृष्ठ-गरिष्ठवर्ष्मा	மேகங்களின் அடியைத் தெற்றுப்பற்களின் நுனிகளால் தொடும்படி மிக உயர்ந்த கனமான சரீரத்தையுடைய
त्वं पाहि	தாங்கள் காப்பாற்றவேண்டும். [வருமான

याम्यां दिशं भजति किंपुरुषाख्यवर्षे संसेवितो हनुमता दृढभक्तिभाजा ।
सीताभिरामपरमाद्भुतरूपशाली रामात्मकः परिलसन् परिपाहि विष्णो ॥

विष्णो	எங்கும் நிறைந்திருக்கும் ஈசா !
याम्यां दिशं भजति	(இளாவிருதத்திற்கும் ஹரிவருஷத்திற்கும்) தெற்கில் இருக்கின்ற
किंपुरुषाख्यवर्षे	கிம்புருஷமென்ற பெயருடைய பூகண்டத்தில்
दृढभक्तिभाजा	திடமான பக்தியுள்ள
हनुमता संसेवितः	ஹனுமானால் நன்றாக சேவிக்கப்பட்டவரும்
सीताभिराम-परमाद्भुतरूपशाली	ஸீதாதேவிக்குப் பிரியமான அற்புதவடிவுடைய
रामात्मकः परिलसन्	ஸ்ரீராமராக விளங்கிக்கொண்டிருக்கும் தாங்கள்
परिपाहि	என்னைக் காப்பாற்றவேண்டும்.

श्रीनारदेन सह भारतखण्डमुख्यै-
स्त्वं साङ्ख्ययोगनुतिभिः समुपास्यमानः ।
आकल्पकालमिह साधुजनाभिरक्षी
नारायणो नरसखः परिपाहि भूमन् ॥ ९

भूमन् इह श्रीनारदेन	பரிபூர்ணஸ்வரூபியே! இங்கு ஸ்ரீ நாரதமுனியால்
भारतखण्डमुख्यैः सह	பாரதகண்டத்தில் முன்னணியிலுள்ள பக்தர்களுடன்
साङ्ख्ययोगनुतिभिः	ஞானத்தாலும் யோகத்தாலும் ஸ்தோத்திரங்களாலும்
समुपास्यमानः	நன்றாக உபாஸிக்கப்படுகின்றவரும்,
आकल्पकालं	பிரளயகாலம்வரையில்
साधुजनाभिरक्षी	ஸாதுஜனங்களைக் காப்பாற்றுகின்றவரும்
नरसखः नारायणः त्वं	நரனுடன் கூடின நாராயணமூர்த்தியுமாகிய தாங்கள்
परिपाहि	என்னைக் காப்பாற்றவேண்டும்.

प्लाक्षेऽर्करूपमयि शाल्मल इन्दुरूपं द्वीपे भजन्ति कुशनामनि वह्निरूपम् ।
क्रौञ्चेऽम्बुरूपमथ वायुमयं च शाके त्वां ब्रह्मरूपमयि पुष्करनाम्नि लोकाः ॥

अयि लोकाः त्वां	பகவானே! ஜனங்கள் தங்களை
प्लाक्षे अर्करूपं	ப்லக்ஷத்வீபத்தில் ஆதித்தியரூபியாகவும்,
शाल्मले इन्दुरूपं	சால்மலித்வீபத்தில் சந்திரரூபியாகவும்,

कुशनामनि द्वीपे　குசமென்ற பெயருடைய த்வீபத்தில்
वह्निरूपं　அக்கினிரூபியாகவும் ;
अथ क्रौञ्चे अम्बुरूपं　அவ்விதமே கிரௌஞ்சத்வீபத்தில் ஜலரூபியாகவும்,
शाके वायुमयं च　சாகத்வீபத்தில் வாயுரூபியாகவும்,
अयि पुष्करनाम्नि　பகவானே! புஷ்கரமென்ற பெயருடைய த்வீபத்தில்
ब्रह्मरूपं भजन्ति　பிரம்மரூபியாகவும் பஜிக்கின்றனர்.

सर्वैर्ध्रुवादिभिरुडुप्रकरैर्ग्रहैश्च
　पुच्छादिकेष्ववयवेष्वभिकल्प्यमानैः ।
त्वं शिंशुमारवपुषा महतामुपास्यः
　सन्ध्यासु रुन्धि नरकं मम सिन्धुशायिन् ॥ ११

सिन्धुशायिन्　பாற்கடலில் பள்ளிகொண்டவனே!
पुच्छादिकेषु अवयवेषु　வால் முதலிய அவயவங்களில்
अभिकल्प्यमानैः ध्रुवादिभिः　கல்பிக்கப்படுகின்ற துருவன் முதலிய
सर्वैः उडुप्रकरैः　எல்லா நக்ஷத்திரக்கூட்டங்களுடனும்
ग्रहैः च शिंशुमारवपुषा　கிரகங்களுடனும் சிம்சுமாரரூபியாக
सन्ध्यासु　ஸந்தியாகாலங்களில்
महतां उपास्यः त्वं　மஹான்களால் உபாசிக்கப்படும் தாங்கள்
मम नरकं रुन्धि　என்னுடைய நரகத்தை தடுக்கவேண்டும்.

पातालमूलभुवि शेषतनुं भवन्तं लोलैककुण्डलविराजिसहस्रशीर्षम् ।
नीलांबरं धृतहलं भुजगाङ्गनाभिर्जुष्टं भजे हर गदान् गुरुगेहनाथ ॥

पातालमूलभुवि　பாதாளத்தின் அடியில்
लोलैककुण्डल- विराजिसहस्रशीर्षं　அசைகின்ற ஒற்றைக்குண்டலமிட்டு விளங்கும் ஆயிரம் தலைகளுடையவரும்
नीलांबरं धृतहलं　நீலவஸ்திரந்தரித்தவரும், கலப்பை ஆயுதந்தாங்கியவரும்
भुजगाङ्गनाभिः जुष्टं　நாககன்னிகளால் சேவிக்கப்பட்டவரும் ஆகிய
शेषतनुं भवन्तं भजे　ஆதிசேஷவடிவங்கொண்ட தங்களைச் சேவிக்கின்றேன்.
गुरुगेहनाथ　குருவாயூரப்பா!
गदान् हर　என் ரோகங்களைப் போக்கடிக்கவேண்டும்.

इति श्रीमन्नारायणीये जम्बूद्वीपादिषु भगवदुपासनाप्रकारवर्णनं नाम
एकविंशं दशकं सद्विकं समाप्तम् ॥ २१ ॥

श्रीमद्भागवतपञ्चमस्कन्धपरिच्छेदः समाप्तः ॥ ५ ॥

आदितः श्लोकाः 221.　　पञ्चमस्कन्धे श्लोकाः 22.

अथ षष्ठस्कन्धपरिच्छेदः ॥

द्वाविंशं दशकम्—இருபத்திரண்டாவது தசகம்.

अजामिलोपाख्यानम्—அஜாமிலோபாக்கியானம்.

अजामिलो नाम महीसुरः पुरा चरन् विभो धर्मपथान् गृहाश्रमी ।
गुरोर्गिरा काननमेत्य दृष्टवान् सुधृष्टशीलां कुलटां मदाकुलाम् ॥ १

विभो पुरा	பிரபுவே! முன்னொருகாலத்தில்
*अजामिलः नाम महीसुरः	அஜாமிளனென்ற ஒரு பிராம்மணன்
गृहाश्रमी	கிருஹஸ்தாச்ரமியாக
धर्मपथान् चरन्	தர்மமார்க்கங்களை அனுஷ்டித்துக்கொண்டிருக்கையில்
गुरोः गिरा	பிதாவின் கட்டளைபால்
काननं एत्य	காட்டிற்குச் சென்று
सुधृष्टशीलां	வெட்கமற்ற ஸ்வபாவமுடையவளும்
मदाकुलां	மதத்தால் மெய்மறந்தவளுமான
कुलटां	ஒரு வியபிசாரிணியை
दृष्टवान्	கண்டான்.

स्वतः प्रशान्तोऽपि तदाहृताशयः स्वधर्ममुत्सृज्य तया समारमन् ।
अधर्मकारी दशमी भवन् पुनर्दधौ भवन्नामयुते सुते रतिम् ॥ २

स्वतः प्रशान्तः अपि	ஸ்வபாவத்தில மிக சாந்தனாக இருந்தபோதிலும்
तदाहृताशयः	அவளால் வசீகரிக்கப்பட்ட மனமுடையவனாய்
स्वधर्मं उत्सृज्य	தன் தர்மத்தை விட்டு
तया समारमन्	அவளுடன் கூடி இன்பமனுபவித்துக்கொண்டும்
दशमी भवन् पुनः	கிழவனாகிய பின்னும்
अधर्मकारी	அதர்மங்களைச் செய்துகொண்டும்
भवन्नामयुते सुते	தங்கள் பெயருடன் கூடின புத்திரனிடத்தில்
रतिं दधौ	மிக அன்புவைத்தான்.

स मृत्युकाले यमराजकिङ्करान् भयङ्करांस्त्रीनभिलक्षयन् भिया ।
पुरा मनाक् त्वत्स्मृतिवासनाबलाज्जुहाव नारायणनामकं सुतम् ॥ ३

सः मृत्युकाले	அவன், மரணகாலம் வந்தபொழுது
भयङ्करान्	மிக பயங்கரர்களான
त्रीन् यमराजकिङ्करान्	மூன்று யமகிங்கரர்களை
अभिलक्षयन् भिया	எதிரில் கண்டு பயத்துடன்

---

*अजामिं = குலாசாரம் தவறின்வழி लाति = ஸ்வீகரிக்கின்றான் इति = என்பதினால் अजामिलः என்று காரணப்பெயர் என்பர்.

पुरा मनाक् — முன்காலத்தில் ஏதோ கொஞ்சம் செய்யப்பட்ட
त्वत्स्मृतिवासनाबलात् — தங்களைப்பற்றிய நினைவின் வாஸனுபலத்தால்
नारायणनामकं सुतं — நாராயணனென்று பெயர்கொண்ட பிள்ளையை
जुहाव — கூப்பிட்டான்.

दुराशयस्यापि तदात्वनिर्गतत्वदीयनामाक्षरमात्रवैभवात् ।
पुरोऽभिपेतुर्भवदीयपार्षदाश्चतुर्भुजाः पीतपटा मनोहराः ॥ ४

दुराशयस्य अपि — கெட்ட உள்ளம் உடையவனுயிருந்தபோதிலும்
पुरः — அவன் முன்னிலையில்
तदात्वनिर्गतत्वदीय-नामाक्षरमात्रवैभवात् — அப்பொழுது உச்சரிக்கப்பட்ட தங்களுடைய பெயரின் அக்ஷரங்களுடைய பெருமையாலேயே
चतुर्भुजाः पीतपटाः — நான்கு கைகளையுடையவர்களும் பீதாம்பரதாரிகளும்
मनोहराः भवदीयपार्षदाः — மனதிற்கினியவர்களுமான தங்களுடைய பார்ஷதர்கள்
अभिपेतुः — வந்து குதித்தனர்.

अमुं च संपाश्य विकर्षतो भटान् विमुञ्चतेत्यारुरुधुर्बलादमी ।
निवारितास्ते च भवज्जनैस्तदा तदीयपापं निखिलं न्यवेदयन् ॥ ५

अमुं च संपाश्य — அந்த அஜாமிளனையும், பாசத்தால் கட்டி
विकर्षतः भटान् — இழுக்கின்ற யமபடர்களையும் பார்த்து
विमुञ्चत इति — 'இவனை விட்டுவிடுங்கள்' என்று (சொல்லி)
अमी बलात् आरुरुधुः — இவர்கள் வலியத் தடுத்தார்கள்.
तदा ते च — அப்பொழுது அவர்களும்
भवज्जनैः निवारिताः — தங்களுடைய பார்ஷதர்களால் தடுக்கப்பட்டவர்களாய்
तदीयपापं निखिलं — அவனுடைய பாபங்களையெல்லாம்
न्यवेदयन् — அறிவித்தார்கள்.

भवन्तु पापानि कथं तु निष्कृते कृतेऽपि भो दण्डनमस्ति पण्डिताः ।
न निष्कृतिः किं विदिता भवादृशामिति प्रभो त्वत्पुरुषा बभाषिरे ॥ ६

"भो पण्डिताः — "ஹே பண்டிதர்களே!
पापानि भवन्तु — பாபங்கள் இருக்கட்டும்,
निष्कृते कृते अपि — பிராயச்சித்தம் செய்யப்பட்ட பிறகும்
कथं तु दण्डनं अस्ति — எங்ஙனம் சிக்ஷை ஏற்படும்?
भवादृशां — தங்களைப் போன்றவர்களுக்கு
निष्कृतिः — பிராயச்சித்தமுறை
न विदिता किं" इति — தெரிந்திருக்கவேண்டாமா?" என்று
प्रभो — பிரபுவே!
त्वत्पुरुषाः बभाषिरे — தங்களுடைய புருஷர்கள் சொன்னார்கள்.

श्रुतिस्मृतिभ्यां विहिता व्रतादयः पुनन्ति पापं न लुनन्ति वासनाम् ।
अनन्तसेवा तु निकृन्तति द्वयीमिति प्रभो त्वत्पुरुषा बभाषिरे ॥ ७

"श्रुतिस्मृतिभ्यां विहिताः "சுருதிகளாலும் ஸ்மிருதிகளாலும் விதிக்கப்பட்ட
व्रतादयः விரதம் முதலானவைகள்
पापं पुनन्ति பாபத்தைப் போக்கடிக்கின்றன.
वासनां न लुनन्ति வாஸனையை நாசஞ்செய்வதில்லை.
अनन्तसेवा तु ஸ்ரீ ஹரியை ஸேவிப்பதோ என்றால்
द्वयीं (பாபம், வாஸனை என்ற) இரண்டையும்
निकृन्तति" इति प्रभो நாசஞ்செய்கிறது" என்று பிரபுவே!
त्वत्पुरुषाः बभाषिरे தங்களுடைய புருஷர்கள் சொன்னார்கள்.

अनेन भो जन्मसहस्रकोटिभिः कृतेषु पापेष्वपि निष्कृतिः कृता ।
यदग्रहीन्नाम भयाकुलो हरेरिति प्रभो त्वत्पुरुषा बभाषिरे ॥ ८

"भोः भयाकुलः "ஹே யமகிங்கரர்களே! பயத்தால் மெய்மறந்த இவன்
हरेः नाम ஸ்ரீ ஹரியின் திருநாமத்தை
अग्रहीत् इति यत् अनेन உச்சரித்தானென்ற யாதொன்றுண்டோ; அதனாலேயே
जन्मसहस्रकोटिभिः ஆயிரம்கோடி ஜன்மங்களில்
कृतेषु पापेषु अपि செய்யப்பட்ட பாபங்களுக்குங்கூட
निष्कृतिः कृता" इति பிராயச்சித்தம் செய்யப்பட்டுவிட்டது" என்று
प्रभो பிரபுவே!
त्वत्पुरुषाः बभाषिरे தங்களுடைய புருஷர்கள் சொன்னார்கள்.

नृणामबुद्ध्याऽपि मुकुन्दकीर्तनं दहत्यघौघान् महिमाऽस्य तादृशः ।
यथाऽग्निरेधांसि यथौषधं गदानिति प्रभो त्वत्पुरुषा बभाषिरे ॥ ९

"अग्निः एधांसि यथा "அக்கினி விறகுகளை எரிப்பதுபோலவும்,
औषधं गदान् यथा மருந்து வியாதிகளை நாசஞ்செய்வதுபோலவும்
अबुद्ध्या अपि புத்திபூர்வமாயில்லாவிட்டாலும் கூட
मुकुन्दकीर्तनं முகுந்தனின் பெயரைச் சொல்லுதல்
नृणां अघौघान् மனிதர்களுடைய பாபக்கூட்டங்களை
दहति எரித்துவிடுகின்றது;
अस्य महिमा तादृशः" அதன் மஹிமை அப்படிப்பட்டது"
इति प्रभो என்று பிரபுவே!
त्वत्पुरुषाः बभाषिरे தங்களுடைய புருஷர்கள் சொன்னார்கள்.

इतीरितैर्याम्यभटैरपासृते भवद्भटानां च गणे तिरोहिते ।
भवत्स्मृतिं कञ्चन कालमाचरन् भवत्पदं प्रापि भवद्भटैरसौ ॥ १०

इति ईरितैः　இவ்விதம் தடுத்துரைக்கப்பட்ட
याम्यभटैः अपासृते　யமபடர்கள் விலக
भवद्भटानां　தங்கள் படர்களுடைய
गणे च तिरोहिते　கூட்டமும் மறைய,
असौ कञ्चन कालं　இந்த அஜாமிளன் சிறிதுகாலம்
भवत्स्मृतिं आचरन्　தங்களை ஸ்மரித்துக்கொண்டிருந்து
भवद्भटैः　தங்களுடைய படர்களால்
भवत्पदं　தங்களுடைய ஸ்தானமாகிய வைகுண்டத்திற்கு
प्रापि　அழைத்துச் செல்லப்பட்டான்.

स्वकिङ्करावेदनशङ्कितो यमस्त्वदङ्घ्रिभक्तेषु न गम्यतामिति ।
स्वकीयभृत्यानशिशिक्षदुच्चकैः स देव वातालयनाथ पाहि माम् ॥ ११

यमः　யமன்
स्वकिङ्करावेदनशङ्कितः　தன்னுடைய கிங்கரர்கள் விண்ணப்பித்ததைக் கேட்டு ஐயங்கொண்டவனாய்
त्वदङ्घ्रिभक्तेषु　தங்கள் திருவடிகளில் பக்தி செய்கிறவர்களிடம்
न गम्यतां इति　அணுகக்கூடாதென
स्वकीयभृत्यान्　தன் கிங்கரர்களுக்கு
उच्चकैः अशिशिक्षत्　திடமாகக் கட்டளையிட்டான்.
देव वातालयनाथ　ஸ்வப்ரகாசரூபியான குருவாயூரப்பா!
सः मां पहि　அப்படிப்பட்ட தாங்கள் என்னைக்காப்பாற்றவேண்டும்.

इति श्रीमन्नारायणीये अजामिलोपाख्यानं नाम द्वाविंशं दशकं सैकम् ॥ २२ ॥

आदितः श्लोकाः 232　　षष्ठस्कन्धे श्लोकाः 11.

त्रयोविंशं दशकम्—இருபத்துமூன்றாவது தசகம்.

चित्रकेतूपाख्यानम्—சித்திரகேது உபாக்கியானம்.

प्राचेतसस्तु भगवन्नपरोऽपि दक्षस्त्वत्सेवनं व्यधित सर्गविवृद्धिकामः ।
आविर्बभूविथ तदा लसदष्टबाहुस्तस्मै वरं ददिथ तां च वधूमसिक्नीम् ॥

भगवन् प्राचेतसः　பகவானே! பிரசேதஸஸுகளின் புத்திரனும்
अपरः　தக்ஷப்பிரஜாபதியைக்காட்டிலும் வேறாகியவனுமான
दक्षः हि　தக்ஷன் எனப் பிரசித்திபெற்றவன்
सर्गविवृद्धिकामः　தன் சிருஷ்டி பெருக விரும்பியவனாய்
त्वत्सेवनं व्यधित　தங்களை ஆராதித்தான்.
तदा लसदष्टबाहुः　அப்பொழுது எட்டுக்கைகளுடன் விளங்குபவராய்
आविर्बभूविथ　தாங்கள் அவன்முன் தோன்றினீர்களல்லவா.
तस्मै　அந்த தக்ஷனுக்கு

वरं	(அது முதல் உலகில் ஆண் பெண் சேர்க்கையால் பிரஜா ஸிருஷ்டி உண்டாகட்டுமென்ற) வரத்தையும்
तां असिक्नीं	(பஞ்சஜனனுடைய பெண்ணான) அஸிக்னீயென்ற
वधूं च ददिथ	பத்தினியையும் கொடுத்தீர்களல்லவா.

तस्यात्मजास्त्वयुतमीश पुनः सहस्रं श्रीनारदस्य वचसा तव मार्गमापुः।
नैकत्रवासमृषये स मुमोच शापं भक्तोत्तमस्त्वृषिरनुग्रहमेव मेने ॥ २

ईश तस्य आत्मजाः तु	ஈசா! அவருடைய பிள்ளைகளும்,
अयुतं	(முதலில்) பதினாயிரம் பேர்களும்
पुनः सहस्रं	பிறகு ஆயிரம் பேர்களும்
श्रीनारदस्य वचसा	ஸ்ரீநாரதருடைய உபதேசத்தால்
तव मार्गं आपुः	மோக்ஷமார்க்கத்தை அடைந்தார்கள்.
सः ऋषये	அந்த தக்ஷன் நாரதமுனிக்கு
नैकत्रवासं	ஒரே இடத்தில் நிலையான இருப்பில்லாமல் போகும்படி
शापं मुमोच	சாபம் கொடுத்தார்.
तु भक्तोत्तमः ऋषिः	ஆனால் பக்தர்களில் சிறந்தவரான நாரதரிஷியும்
अनुग्रहं एव मेने	அந்த சாபத்தையும் அனுக்கிரகமாகவே எண்ணினார்.

षष्ट्या ततो दुहितृभिः सृजतः कुलौघान् दौहित्रसूनुरथ तस्य स विश्वरूपः।
त्वत्स्तोत्रवर्मितमजापयदिन्द्रमाजौ देव त्वदीयमहिमा खलु सर्वजैत्रः ॥

ततः षष्ट्या दुहितृभिः	பிறகு, அறுபது பெண்களைக்கொண்டு
कुलौघान् सृजतः	வம்சபரம்பரைகளை உண்டாக்கிய
तस्य	அந்த தக்ஷனுடைய
दौहित्रसूनुः सः विश्वरूपः	தௌஹித்திரனின் (பெண்வயிற்றுப்பேரனின்) பிள்ளையான அந்த விச்வரூபர்
अथ इन्द्रं	அப்பொழுது இந்திரனை
त्वत्स्तोत्रवर्मितं	தங்களுடைய ஸ்தோத்திரமாகிற நாராயணகவசத்தால் ரக்ஷைபெற்றவனுக்கி
आजौ अजापयत्	(தேவாஸுர)யுத்தத்தில் ஜயமடையும்படி செய்தார்.
देव त्वदीयमहिमा	தேவா! தங்களுடைய மகிமை
सर्वजैत्रः खलु	அனைத்தையும் ஜயிப்பதல்லவா.

प्राक् शूरसेनविषये किल चित्रकेतुः पुत्राग्रही नृपतिरङ्गिरसः प्रभावात्।
लब्ध्वैकपुत्रमथ तत्र हते सपत्नीसङ्घैरमुह्यदवशस्तव माययाऽसौ ॥ ४

प्राक् शूरसेनविषये	முன்னொருகாலத்தில் சூரஸேனதேசத்தில்
चित्रकेतुः नृपतिः	சித்திரகேது என்ற ஒரு அரசன்
पुत्राग्रही किल	புத்திரனை விரும்பியவனாக இருந்தானல்லவா.
असौ	அந்த அரசன்

अङ्गिरसः प्रभावात्	அங்கிரஸ் மஹரிஷியின் பெருமையால்
एकं पुत्रं लब्ध्वा अथ	ஒரு புத்திரனை அடைந்து, பிறகு
तत्र सपत्नीसङ्घैः हते	அவன் சக்களத்திகளால் கொல்லப்பட்டபொழுது
अवशः	வருத்தமடைந்தவனாய்
तव मायया अमुह्यत्	தங்கள் மாயையால் மயங்கினான்.

तं नारदस्तु सममङ्गिरसा दयालुः
संप्राप्य तावदुपदर्श्य सुतस्य जीवम् ।
कस्यास्मि पुत्र इति तस्य गिरा विमोहं
त्यक्त्वा त्वदर्चनविधौ नृपतिं न्ययुङ्क्त ॥ ५

दयालुः नारदः तु	தயாளுவான நாரதர் அங்கிலையில்
अङ्गिरसा समं	அங்கிரஸ் மஹரிஷியுடன் கூட
तं संप्राप्य	அந்த அரசனிடம் வந்து
सुतस्य जीवं	அவன் புத்திரனுடைய ஜீவாத்மாவை
उपदर्श्य तावत्	காண்பித்துக்கொடுத்தபொழுது
"अस्मि कस्य पुत्रः"	"நான் யாருடைய பிள்ளை?"
इति तस्य गिरा	என்ற அவனுடைய வாக்கினால்
मोहं त्यक्त्वा	(அந்த அரசனுடைய) மயக்கத்தைக் களைந்து
नृपतिं	அந்த அரசனை
त्वदर्चनविधौ न्ययुङ्क्त	தங்களை ஆராதிக்கும் வழியில் நியமித்தார்.

स्तोत्रं च मन्त्रमपि नारदतोऽथ लब्ध्वा तोषाय शेषवपुषो ननु ते तपस्यन् ।
विद्याधराधिपतितां स हि सप्तरात्रे लब्ध्वाऽप्यकुण्ठमतिरन्वभजद्भवन्तम् ॥

अथ सः हि	பிறகு அந்த அரசனும்
नारदतः स्तोत्रं च	ஸ்ரீநாரதரிடமிருந்து ஸ்தோத்திரத்தையும்,
मन्त्रं अपि लब्ध्वा	மந்திரத்தையும் அடைந்து
शेषवपुषः ते तोषाय ननु	ஆதிசேஷரூபியான தங்களுடைய பிரீதிக்காகவே
तपस्यन् सप्तरात्रे	தவம் புரிந்து ஏழுநாட்களில்
विद्याधराधिपतितां	வித்யாதரர்களுக்கு அதிபதியாயிருக்குந்தன்மையை
लब्ध्वा अपि	அடைந்தும்
अकुण्ठमतिः	மழுங்காத (தீவிர) புத்தியுடையவனாய்
भवन्तं अन्वभजत्	தங்களைச் சேவித்துக்கொண்டே இருந்தான்.

तस्मै मृणालधवलेन सहस्रशीर्ष्णा रूपेण बद्धनुतिसिद्धगणावृतेन ।
प्रादुर्भवन्नचिरतो नुतिभिः प्रसन्नो दत्त्वाऽऽत्मतत्त्वमनुगृह्य तिरोदधाथ ॥

मृणालधवलेन	தாமரைத்தண்டுபோல் வெளுத்ததும்
सहस्रशीर्ष्णा	ஆயிரம் தலைகளுடையதும்

बद्धनुतिसिद्धगणा- वृतेन रूपेण	ஸ்தோத்திரம் பண்ணுகிற சித்தகணங்களால் சூழப்பட்டதுமான ரூபத்துடன்
अचिरतः प्रादुर्भवन्	சீக்கிரமாகவே ஆவிர்ப்பவித்து
नुतिभिः प्रसन्नः	ஸ்தோத்திரங்களால் ஸந்தோஷமடைந்தவராய்
आत्मतत्त्वं दत्त्वा	ஆத்மதத்வத்தை உபதேசித்து
अनुगृह्य तिरोदधाथ	அனுக்கிரஹம் பண்ணி மறைந்தீர்களல்லவா.

त्वद्भक्तमौलिरथ सोऽपि च लक्षलक्षं वर्षाणि हर्षुलमना भुवनेषु कामम् ।
सङ्गापयन् गुणगणं तव सुन्दरीभिः सङ्गातिरेकरहितो ललितं चचार ॥

अथ त्वद्भक्तमौलिः	அதன் பிறகு தங்கள் பக்தசிரோமணியான
सः अपि तव गुणगणं	அவனும் தங்களுடைய குணகணங்களை
सुन्दरीभिः	வித்தியாதர ஸ்திரீகளைக்கொண்டு
ललितं सङ्गापयन्	மிக அழகாக கானம் செய்வித்துக்கொண்டு
सङ्गातिरेकरहितः	விஷயங்களில் அதிக பற்றில்லாதவனாகவும்
हर्षुलमनाः च	மனம் ஸந்தோஷமடைந்தவனாகவும்
लक्षलक्षं वर्षाणि	லக்ஷக்கணக்கான வருஷங்கள்
भुवनेषु कामं चचार	உலகங்களில் தன்னிஷ்டப்படி ஸஞ்சரித்தான்.

अत्यन्तसङ्गविलयाय भवत्प्रणुन्नो नूनं स रूप्यगिरिमाप्य महत्समाजे ।
निश्शङ्कमङ्ककृतवल्लभमङ्गजारिं तं शङ्करं परिहसन्नुमयाऽभिशेपे ॥ ९

सः	அவன்
अत्यन्तसङ्गविलयाय	விஷயப்பற்று அறவே நாசமடைவதற்காக
भवत्प्रणुन्नः नूनं	தங்களால் ஏவப்பட்டவனாகவே
रूप्यगिरिं आप्य	கைலாஸமலைக்குச் சென்று
महत्समाजे निश्शङ्कं	மஹான்களுடைய ஸபையில் சங்கோசமில்லாமல்
अङ्ककृतवल्लभं	பத்தினியை மடியில்வைத்துக்கொண்டிருப்பவரும்
अङ्गजारिं तं शङ्करं	மன்மதனின் சத்துருவுமான அந்த சங்கரனை
परिहसन् उमया अभिशेपे	பரிகசித்து பார்வதியினால் சபிக்கப்பட்டான்.

निस्संभ्रमस्त्वयमयाचितशापमोक्षो वृत्रासुरत्वमुपगम्य सुरेन्द्रयोधी ।
भक्त्याऽऽत्मतत्त्वकथनैः समरे विचित्रं शत्रोरपि भ्रममपास्य गतः पदं ते ॥

अयं तु	இந்த சித்திரகேதுவோ எனில்
निस्संभ्रमः	(அதனால்) பயமடையாமல்
अयाचितशापमोक्षः	சாபத்தினின்று விடுதலையை யாசிக்காதவனாய்
वृत्रासुरत्वं उपगम्य	விருத்ராசுரனாகப் பிறந்து
सुरेन्द्रयोधी भक्त्या	இந்திரனுடன் போர்புரிந்து பக்தியாலும்
आत्मतत्वकथनैः समरे	ஆத்மதத்வவிளக்கத்தாலும் போரில்

शत्रोः भ्रमं अपि	சத்ருவினுடைய அஞ்ஞானத்தையுங்கூட
अपास्य ते	போக்கடித்து தங்களுடைய
पदं गतः	ஸ்தானமான வைகுண்டத்தை அடைந்தான்.
विचित्रम्	இது ஆச்சரியமே.

त्वत्सेवनेन दितिरिन्द्रवधोद्यताऽपि तान्प्रत्युतेन्द्रसुहृदो मरुतोऽभिलेभे ।
दुष्टाशयेऽपि शुभदैव भवन्निषेवा तत्तादृशस्त्वमव मां पवनालयेश ॥

दितिः	திதிதேவியானவள்
इन्द्रवधोद्यता अपि	இந்திரனைக் கொல்ல முயன்றபோதிலும்
त्वत्सेवनेन	பும்ஸவனவிரதத்தால் தங்களைச் சேவித்ததால்
प्रत्युत	தன் விருப்பத்திற்கு மாறாக
इन्द्रसुहृदः	இந்திரனுக்குச் சிநேகிதர்களான
तान् मरुतः अभिलेभे	அந்த மருத்துக்களை அடைந்தாள்.
भवन्निषेवा	தங்களுடைய சேவை
दुष्टाशये अपि	கெட்ட எண்ணமுடையவர்கள் விஷயத்திலும் கூட
शुभदा एव	சுபத்தைக் கொடுப்பதாகவே இருக்கிறது.
पवनालयेश	குருவாயூரப்பா!
तत्तादृशः त्वं मां अव	அப்படிப்பட்ட தாங்கள் என்னைக்காப்பாற்றவேண்டும்.

इति श्रीमन्नारायणीये चित्रकेतूपाख्यानं नाम त्रयोविंशं दशकं सैकम् ॥ २३ ॥
श्रीमद्भागवतषष्ठस्कन्धपरिच्छेदः समाप्तः ॥ ६ ॥

आदितः श्लोकाः 243. षष्ठस्कन्धे श्लोकाः 22.

अथ सप्तमस्कन्धपरिच्छेदः ॥

चतुर्विंशं दशकम्—இருபத்து நான்காவது தசகம்.

प्रह्लादचरितवर्णनम्—பிரஹ்லாதசரித்திரவர்ணனம்.

हिरण्याक्षे पोत्रिप्रवरवपुषा देव भवता
हते शोकक्रोधग्लपितधृतिरेतस्य सहजः ।
हिरण्यप्रारंभः कशिपुरमरारातिसदसि
प्रतिज्ञामातेने तव किल वधार्थं मधुरिपो ॥ १

देव	தேவா!
पोत्रिप्रवरवपुषा भवता	பெரும்பன்றியுருவமெடுத்த தங்களால்
हिरण्याक्षे हते	ஹிரண்யாக்ஷன் கொல்லப்பட்டபொழுது
एतस्य सहजः	அவனுடைய சகோதரனை
हिरण्यप्रारंभः कशिपुः	ஹிரண்யகசிபு
शोकक्रोधग्लपितधृतिः	சோகத்தாலும் கோபத்தாலும் தைரியமிழந்தவனும்

मधुरिपो तव वधार्थं — மதுரிபோ! தங்களை வதம் செய்வதற்காக
अमरारातिसदसि — அசுரசபையில்
प्रतिज्ञां आतेने किल — பிரதிக்ஞை செய்தானல்லவா.

विधातारं घोरं स खलु तपसित्वा नचिरतः
पुरः साक्षात्कुर्वन् सुरनरमृगाद्यैरनिधनम् ।
वरं लब्ध्वा दृप्तो जगदिह भवन्नायकमिदं
परिक्षुन्दन्निन्द्रादहरत दिवं त्वामगणयन् ॥ २

सः खलु घोरं तपसित्वा — அந்த ஹிரண்யகசிபுவும் கடுந்தவம் புரிந்து
नचिरतः विधातारं — சீக்கிரமாகவே பிரம்மதேவனை
पुरः साक्षात्कुर्वन् — கண்ணெதிரில் கண்டு
सुरनरमृगाद्यैः — தேவர்கள், மனிதர்கள், மிருகங்கள் முதலியவைகளால்
अनिधनं वरं लब्ध्वा — மரணமில்லாமையை வரமாக அடைந்து
दृप्तः त्वां अगणयन् — கர்வமடைந்தவனாகி தங்களைப் பொருட்படுத்தாமல்
इह भवन्नायकं — இங்கு தங்களை நாயகனாக அடைந்த
इदं जगत् परिक्षुन्दन् — இவ்வுலகத்தைத் துன்புறுத்தி பொடியாக்கிக்கொண்டு
इन्द्रात् दिवं अहरत — இந்திரனிடமிருந்து ஸ்வர்க்கத்தை அபஹரித்தான்.

निहन्तुं त्वां भूयस्तव पदमवाप्तस्य च रिपोः
बहिर्दृष्टेरन्तर्दधिथ हृदये सूक्ष्मवपुषा ।
नदन्नुच्चैस्तत्राप्यखिलभुवनान्ते च मृगयन्
भिया यातं मत्वा स खलु जितकाशी निववृते ॥ ३

भूयः त्वां निहन्तुं — பிறகு தங்களைக் கொல்வதற்கு
तवपदं अवाप्तस्य — தங்கள் (வைகுண்ட)ஸ்தானத்தை அடைந்து
बहिर्दृष्टेः च — வெளிப்பார்வையுடன் (தேடி)ப்பார்க்கும்
रिपोः हृदये — சத்ருவின் இருதயத்தில்
सूक्ष्मवपुषा अन्तर्दधिथ — ஸூக்ஷ்மசரீரத்துடன் மறைந்தீரல்லவா.
सः खलु उच्चैः नदन् — அவனே என்றால் உரக்க கர்ஜித்துக்கொண்டு
तत्र अपि — அந்த வைகுண்டத்திலும்
अखिलभुवनान्ते च — பதினான்கு உலகங்களிலும்
मृगयन् — (தங்களை)த் தேடுகிறவனாய்
भिया यातं मत्वा — (தாங்கள்) பயத்தால் ஓடிவிட்டதாக எண்ணி
जितकाशी — (அதனால்தான்) ஜயித்ததாக அபிமானங்கொண்டு
निववृते — திரும்பிச்சென்றானல்லவா.

ततोऽस्य प्रह्लादः समजनि सुतो गर्भवसतौ
मुनेर्वीणापाणेरधिगतभवद्भक्तिमहिमा ।

स वै जात्या दैत्यः शिशुरपि समेत्य त्वयि रतिं
गतस्त्वद्भक्तानां वरद परमोदाहरणताम् ॥ ४

ततः அதன்பிறகு
अस्य गर्भवसतौ இவனுக்கு கர்ப்பத்தில் வஸிக்கும்பொழுதே
वीणापाणेः मुनेः வீணையைக் கையில்கொண்ட (நாரத)முனியிடமிருந்து
अधिगतभगवद्भक्तिमहिमा பகவத்பக்திமஹிமையை உணரப்பெற்ற
प्रह्लादः सुतः समजनि பிரஹ்லாதன் என்ற பிள்ளை பிறந்தான்.
वरद வரங்களைக்கொடுக்கின்றவரே!
सः वै जात्या दैत्यः அவனும் பிறப்பால் அசுரனுகவும்
शिशुः अपि குழந்தையாகவும் இருந்தாலும்
त्वयि रतिं समेत्य தங்களிடம் பரமபக்தியைப்பெற்று
त्वद्भक्तानां தங்கள் பக்தர்களுக்கு
परमोदाहरणतां गतः சிறந்த உதாரணமாக விளங்கினுன்.

सुरारीणां हास्यं तव चरणदास्यं निजसुते
स दृष्ट्वा दुष्टात्मा गुरुभिरशिशिक्षच्चिरममुम् ।
गुरुप्रोक्तं चासाविदमिदमभद्राय दृढमि-
त्यपाकुर्वन् सर्वं तव चरणभक्त्यैव ववृधे ॥ ५

दुष्टात्मा सः सुरारीणां हास्यं துராத்மாவான அவன் அசுரர்கள் பரிகசிக்கும்
तव चरणदास्यं தங்கள் திருவடிகளில் பக்தியை
निजसुते दृष्ट्वा தன் புத்திரனிடம் கண்டு,
अमुं गुरुभिः இவனை குருமாரைக்கொண்டு
चिरं अशिशिक्षत् வெகுகாலம் படிப்பித்தான்.
असौ च गुरुप्रोक्तं அவனும், "குருமாரால் உபதேசிக்கப்பட்ட
इदं इदं अभद्राय இதெல்லாம் க்ஷேமத்திற்குக் காரணமல்ல (என்பது)
दृढं इति सर्वं अपाकुर्वन् நிச்சயம்" என்று எல்லாவற்றையும் தள்ளிவிட்டு,
तव चरणभक्त्या एव ववृधे தங்கள் சரணசேவையுடனே வளர்ந்தான்.

अधीतेषु श्रेष्ठं किमिति परिपृष्टेऽथ तनये
भवद्भक्तिं वर्यामभिगदति पर्याकुलधृतिः ।
गुरुभ्यो रोषित्वा सहजमतिरस्येत्यभिविदन्
वधोपायानस्मिन् व्यतनुत भवत्पादशरणे ॥ ६

अथ அதன்பிறகு
अधीतेषु श्रेष्ठं किं इति (நீ) படித்தவற்றுள் மேலானது என்ன என்று
परिपृष्टे तनये भवद्भक्तिं கேட்கப்பட்ட தன் பிள்ளை தங்கள் பக்தியையே

वर्यां अभिगदति மிக மேலானதாகக் கூறக்கேட்டு
पर्याकुलधृतिः தைரியமிழந்தவனாய்
गुरुभ्यः रोषित्वा குருமாரிடம் கோபித்துக்கொள்ள,
अस्य सहजमतिः (அவர்களிடமிருந்து) இது இவனுக்கு இயற்கையான
इति अभिविदन् புத்தி என்றறிந்தவனாய்
भवत्पादशरणे தங்கள் பாதங்களையே சரணமாகக்கொண்ட
अस्मिन् இந்தப் பிரஹ்லாதனிடம்
वधोपायान् व्यतनुत கொல்லுவதற்கான உபாயங்களைச் செய்தானல்லவா.

स शूलैराविद्धः सुबहु मथितो दिग्गजगणै-
र्महासर्पैर्दष्टोऽप्यनशनगराहारविधुतः ।
गिरीन्द्रावक्षिप्तोऽप्यहह परमात्मन्नयि विभो
त्वयि न्यस्तात्मत्वात् किमपि न निपीडामभजत ॥ ७

विभो अयि परमात्मन् எங்கும் நிறைந்திருக்கும் பரமாத்மாவே!
सः शूलैः आविद्धः அவன் சூலங்களால் குத்தப்பட்டும்
दिग्गजगणैः திக்குகளைக்காக்கும் யானைக்கூட்டங்களால்
सुबहु मथितः மிகவும் மிதிக்கப்பட்டும்
महासर्पैः दष्टः अपि பெரும்பாம்புகளால் கடிக்கப்பட்டும்
अनशनगराहारविधुतः பட்டினியாலும் விஷங்கலந்த உணவாலும் பீடிக்கப் [பட்டும்
अहह கஷ்டம்! கஷ்டம்!!
गिरीन्द्रावक्षिप्तः अपि உயர்ந்த மலையிலிருந்து தள்ளப்பட்டும்,
त्वयि न्यस्तात्मत्वात् தங்களிடத்தில் ஆத்மஸமர்ப்பணஞ்செய்திருந்ததால்
किमपि निपीडां न अभजत சிறிதும் துன்பத்தை அடையவில்லையல்லவா.

ततः शङ्काविष्टः स पुनरतिदुष्टोऽस्य जनको
गुरूक्त्या तद्गेहे किल वरुणपाशैस्तमरुणत् ।
गुरोश्चासान्निध्ये स पुनरनुगान्दैत्यतनयान्
भवद्भक्तेस्तत्त्वं परममपि विज्ञानमशिषत् ॥ ८

ततः अस्य जनकः அதன்பிறகு அந்தப் பிரஹ்லாதனின் பிதாவான
अतिदुष्टः सः पुनः शङ्काविष्टः அந்தப்பெருந்துஷ்டனும் சங்கையையடைந்தவனாய்
गुरूक्त्या குருஜனங்களுடைய வாக்கினால்
तद्गेहे அவர்களுடைய கிருஹத்தில்
वरुणपाशैः வருணபாசங்களைக்கொண்டு
तं अरुणत् किल அவனைக்கட்டிவைத்தானல்லவா.
सः पुनः அந்தப்பிரஹ்லாதனோவெனில்
गुरोः असान्निध्ये குரு பக்கத்தில் இல்லாதபொழுது

अनुगान् दैत्यतनयान् தன்னுடன் இருந்த அசுரபாலர்களுக்கு
भवद्भक्तेः तत्त्वं தேவரீருடைய பக்தியின் தத்துவத்தையும்
परमं विज्ञानं अपि சிறந்ததான ஆத்மஞானத்தையும்
अशिषत् உபதேசித்தானல்லவா.

पिता श्रृण्वन् बालप्रकरमखिलं त्वत्स्तुतिपरं
रुषाऽन्धः प्राहैनं कुलहतक कस्ते बलमिति ।
बलं मे वैकुण्ठस्तव जगतां चापि स बलं
स एव त्रैलोक्यं सकलमिति धीरोऽयमगदीत् ॥ ९

पिता बालप्रकरं अखिलं தகப்பன் (ஹிரண்யகசிபு) சிறுவர் கூட்டமெல்லாம்
त्वत्स्तुतिपरं தங்களைத் துதிப்பதில் ஈடுபட்டிருப்பதை
श्रृण्वन् रुषा अन्धः கேட்டறிந்து கோபத்தால் குருடனாகி
"कुलहतक ते कः बलं" "குலத்துரோகியே! உனக்கு யார் பலம்?"
इति एनं प्राह என்று அவனிடம் கேட்டான்.
"मे बलं वैकुण्ठः "எனக்கு பலம் மஹாவிஷ்ணு;
तव च जगतां च தங்களுக்கும், எல்லா உலகங்களுக்கும்,
सः बलं அவர்தாம் பலம்;
सकलं त्रैलोक्यं सः एव" इति மூவுலகிலுமுள்ள எல்லாம் அவர்தாம்" என்று
अयं धीरः अगदीत् அந்த புத்திமானாகிய தீரன் உரைத்தானல்லவா.

अरे क्वासौ क्वासौ सकलजगदात्मा हरिरिति
प्रभिन्ते स्म स्तंभं चलितकरवालो दितिसुतः ।
अतः पश्चाद्विष्णो न हि वदितुमीशोऽस्मि सहसा
कृपात्मन् विश्वात्मन् पवनपुरवासिन् मृडय माम् ॥ १०

दितिसुतः चलितकरवालः ஹிரண்யகசிபு வாளை வீசிக்கொண்டு
"अरे सकलजगदात्मा "அடே! ஸகல ஜகத்ஸ்வரூபியான
असौ हरिः क्व அந்த ஹரி (நாராயணன் அல்லது சிங்கம்) எங்கே?
असौ क्व" इति அந்த ஹரி எங்கே?" என்று சொல்லிக்கொண்டே
स्तंभं प्रभिन्ते स्म தூணைப்பிளந்தான்.
विष्णो எங்கும் நிறைந்திருக்கும் ஈசா!
अतः पश्चात् सहसा वदितुं அதன்பிறகு நிகழ்ந்ததை உடனே சொல்ல
अस्मि ईशः न हि நான் சக்தனேயல்ல.
कृपात्मन् विश्वात्मन् கருணாமூர்த்தியே! விசுவரூபியே!
पवनपुरवासिन् मां मृडय குருவாயூரப்பா! என்னைச் சுகமுறச்செய்யவேண்டும்.

इति श्रीमन्नारायणीये प्रह्लादचरितवर्णनं नाम चतुर्विंशं दशकम् ॥ २४ ॥

आदितः श्लोकाः 253. सप्तमस्कन्धे श्लोकाः 10.

पञ्चविंशं दशकम्— இருபத்தைந்தாவது தசகம்.

नरसिंहावतारवर्णनम्—நரஸிம்ஹாவதாரவர்ணனம்.

स्तंभे घट्टयतो हिरण्यकशिपोः कर्णौ समाचूर्णय-
न्नाघूर्णज्जगदण्डकुण्डकुहरो घोरस्तवाभूद्रवः ।
श्रुत्वा यं किल दैत्यराजहृदये पूर्वं कदाऽप्यश्रुतं
कम्पः कश्चन सम्पपात चलितोऽप्यंभोजभूर्विष्टरात् ॥ १

स्तम्भे घट्टयतः	தூணில் அடிக்கின்ற
हिरण्यकशिपोः	ஹிரண்யகசிபுவினுடைய
कर्णौ समाचूर्णयन्	காதுகளைப் பிளக்கின்றதும்
आघूर्णज्जगदण्ड-	பிரம்மாண்டகடாமத்தினுள்ளிருக்கும் சராசரங்களை
कुण्डकुहरः घोरः	த்தையும் கலக்கச்செய்வதும் மிக்க பயங்கரமானது
तव रवः अभूत्	தங்களுடைய சிம்மநாதம் உண்டாயிற்று. [மான
पूर्वं कदा अपि	இதற்கு முந்தி ஒருபொழுதும்
अश्रुतं यं श्रुत्वा	கேட்கப்படாத அந்த நாதத்தைக் கேட்டு
दैत्यराजहृदये	அஸுரராஜன் மனதில்
कश्चन	இன்னதென்று சொல்லமுடியாத
कम्पः सम्पपात किल	ஒரு நடுக்கமுண்டாயிற்றல்லவா;
अम्भोजभूः अपि	பிரம்மதேவர் கூட
विष्टरात् चलितः	தமது ஆசனத்திலிருந்து நழுவிவிட்டார்.

दैत्ये दिक्षु विसृष्टचक्षुषि महासंरंभिणि स्तंभतः
संभूतं नमृगात्मकं नमनुजाकारं वपुस्ते विभो ।
किं किं भीषणमेतदद्भुतमिति व्युद्भ्रान्तचित्तेऽसुरे
विस्फूर्जद्धवलोग्ररोमविकसद्वर्ष्मा समाजृंभथाः ॥ २

विभो महासंरंभिणि दैत्ये	பிரபுவே! கடுங்கோபங்கொண்ட அந்த அசுரன்
दिक्षु विसृष्टचक्षुषि	எல்லாத்திசைகளிலும் பார்க்கும்பொழுது
स्तम्भतः नमृगात्मकं	தூணிலிருந்து மிருகவடிவல்லாததும்
नमनुजाकारं	மனுஷ்யவடிவல்லாததுமான
ते वपुः सम्भूतं	தங்களுடைய சரீரம் தோன்றியது.
"भीषणं अद्भुतं	"பயங்கரமும் ஆச்சரியமுமான
एतत् किं किं" इति	இது என்ன? இது என்ன?" என்று
असुरे व्युद्भ्रान्तचित्ते	அசுரன் சித்தப்பிரமையடைந்து நிற்க

विस्फूर्जद्धवलोग्ररोमविकसद्वर्ष्मा — விரிந்தவையும், வெளுத்தவையும், பயங்கரமானவையுமான பிடரிமயிர்களுடன் பிரகாசிக்கின்ற சரீரமுடைய
समाजृम्भथाः — தாங்கள் வளர்ந்தீர்களல்லவா. [வாரக

तप्तस्वर्णसवर्णघूर्णदतिरूक्षाक्षं सटाकेसर-
प्रोत्कम्पप्रनिकुम्बिताम्बरमहो जीयात्तवेदं वपुः ।
व्यात्तव्याप्तमहादरीसखमुखं खड्गोग्रवल्गन्महा-
जिह्वानिर्गमदृश्यमानसुमहादंष्ट्रायुगोड्डामरम् ॥ ३

तप्तस्वर्णसवर्णघूर्णदतिरूक्षाक्षं — உருக்கின தங்கம்போன்றவைகளும், சுழலுகின்றவைகளும், மிக பயங்கரமானவைகளுமான கண்களையுடையதும்
सटाकेसरप्रोत्कम्पप्रनिकुम्बिताम्बरं — பிடரிமயிர்களுடைய அசைவால் மறைக்கப்படுகின்ற ஆகாயத்தையுடையதும்,
व्यात्तव्याप्तमहादरीसखमुखं — விரிந்து, அகன்று, பெருங்குகைக்கொப்பாக விளங்கும் முகத்தையுடையதும்
खड्गोग्रवल्गन्महाजिह्वानिर्गमदृश्यमानसुमहादंष्ट्रायुगोड्डामरं — வாள்போல பயங்கரமானதும், துழாவுகின்றதுமான நீண்ட நாக்கு வெளிவரும்போது காணப்படுகின்ற மிகப்பெரியதும் பயங்கரமுமான இரண்டு தெற்றுப்பற்களையுமுடையதுமான
तव इदं वपुः अहो — தேவரீருடைய இந்தச் சரீரம், ஆச்சரியகரம்!
जीयात् — (அது) மேன்மைபெற்று விளங்கட்டும்.

उत्सर्पद्वलिभङ्गभीषणहनुं ह्रस्वस्थवीयस्तर-
ग्रीवं पीवरदोश्शतोद्गतनखक्रूरांशुदूरोल्बणम् ।
व्योमोल्लङ्घि घनाघनोपमघनप्रध्वाननिर्धावित-
स्पर्द्धालुप्रकरं नमामि भवतस्तन्नारसिंहं वपुः ॥ ४

उत्सर्पद्वलिभङ्गभीषणहनुं — மேலெழுந்த ரேகைகளின் பிளவுகளால் பயங்கரமான கன்னங்களையுடையதும்
ह्रस्वस्थवीयस्तरग्रीवं — குட்டையானதும் பெருத்ததுமான கழுத்தையுடையதும்
पीवरदोःशतोद्गतनखक्रूरांशुदूरोल्बणं — மிகப்பெருத்த பல கைகளிலிருந்து வெளிக்கிளம்பின நகங்களின் கிரணங்களால் மிகப் பயங்கரமானதும்.
व्योमोल्लङ्घि — ஆகாசத்தை வியாபித்ததும்,
घनाघनोपमघनप्रध्वाननिर्धावितस्पर्धालुप्रकरं — பெரும் மேகங்களுடையதுபோன்ற பயங்கரமான கர்ஜனைகளால் எதிரிக்கூட்டங்களை விரட்டுவதும் ஆகிய
भवतः तत् नारसिंहं वपुः — தங்களுடைய அந்த நாஸிம்மஸ்வரூபத்தை
नमामि — நான் நமஸ்கரிக்கின்றேன்.

नूनं विष्णुरयं निहन्म्यमुमिति भ्राम्यद्गदाभीषणं
दैत्येन्द्रं समुपाद्रवन्तमधृथा दोर्भ्यां पृथुभ्याममुम् ।
वीरो निर्गलितोऽथ खड्गफलके गृह्णन् विचित्रश्रमान्
व्यावृण्वन् पुनरापपात भुवनग्रासोद्यतं त्वामहो ॥ ५

"नूनं अयं विष्णुः	"நிச்சயமாக இது விஷ்ணுதான்;
एनं निहन्मि" इति	இவனைக்கொன்றுவிடுகிறேன்," என்று சொல்லி,
समुपाद्रवन्तं	தங்கள் பக்கத்தில் ஓடி வருகின்றவனும்,
भ्राम्यद्गदाभीषणं	சுழலுகின்ற கதையால் பயங்கரனுமான
अमुं दैत्येन्द्रं	அந்த அசுரராஜனை
पृथुभ्यां दोर्भ्यां अधृथाः	பெருத்த இரு புஜங்களால் பிடித்தீர்களல்லவா.
अथ	அதன் பிறகு
निर्गलितः सः वीरः	தங்கள் பிடியிலிருந்து நழுவிய அந்த வீரன்
खड्गफलके गृह्णन्	வாளையும் கேடயத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு
विचित्रश्रमान्	விசித்திரமான (மல்யுத்த) திறன்களை
व्यावृण्वन् पुनः	காட்டிக்கொண்டு மறுபடியும்
भुवनग्रासोद्यतं	உலகங்களையே விழுங்கத் துணிந்த
त्वां आपपात	தேவரீருக்கு நேரில் ஓடிவந்தானல்லவா.
अहो	(அது பெரும்) ஆச்சரியம்!

भ्राम्यन्तं दितिजाधमं पुनरपि प्रोद्गृह्य दोर्भ्यां जवाद्
द्वारेऽथोरुयुगे निपात्य नखरान् व्युत्खाय वक्षोभुवि ।
निर्भिन्दन्नधिगर्भनिर्भरगलद्रक्तांबु बद्धोत्सवं
पायंपायमुदैरयो बहुजगत्संहारिसिंहारवान् ॥ ६

अथ भ्राम्यन्तं दितिजाधमं	பிறகு சுழலுகின்ற (அந்த) அசுராதமனை
पुनः अपि जवात्	மறுபடியும வேகமாக
दोर्भ्यां प्रोद्गृह्य	இரண்டு கைகளால் பிடித்தெடுத்து
द्वारे ऊरुयुगे	வாயிற்படியில் (உமது) இரு தொடைகளில்
निपात्य	(அவனை) படுக்கவைத்து,
वक्षोभुवि नखरान् व्युत्खाय	மார்பில் நகங்களைச் செலுத்தி
निर्भिन्दन्	(உடலைப்) பிளந்து
अधिगर्भनिर्भर- गलद्रक्तांबु	வயிற்றிலிருந்து அதிவேகமாக வந்த இரத்தப் பெருக்கை
बद्धोत्सवं पायंपायं	மிக உத்ஸாஹத்துடன் குடித்துக்குடித்து
बहुजगत्संहारि- सिंहारवान्	உலகங்களையெல்லாம் ஸம்ஹாரம் செய்வதுபோன்ற கர்ஜனைகளை
उदैरयः	முழக்கினீர்களல்லவா.

त्यक्त्वा तं हतमाशु रक्तलहरीसिक्तोन्नमद्वर्ष्मणि
प्रत्युत्पत्य समस्तदैत्यपटलीं चाखाद्यमाने त्वयि ।
भ्राम्यद्भूमि विकम्पिताम्बुधिकुलं व्यालोलशैलोत्करं
प्रोत्सर्पत्खचरं चराचरमहो दुःस्थामवस्थां दधौ ॥ ७

रक्तलहरीसिक्तोन्नमद्वर्ष्मणि त्वयि	இரத்தப்பெருக்கால் நனைக்கப்பட்ட உன்னதமான சரீரத்தையுடைய தாங்கள்
हतं तं त्यक्त्वा	உயிரிழந்த அந்த அசுர உடலை விட்டெறிந்து,
आशु प्रत्युत्पत्य	விரைவில் தாவிக்குதித்து,
समस्तदैत्यपटलीं	எல்லா அசுரக்கூட்டத்தையும்
चाखाद्यमाने चराचरं	பக்ஷிக்கும்பொழுது ஸ்தாவரஜங்கமரூபமான ஜகத்தெல்லாம்,
भ्राम्यद्भूमि	சுழலுகின்ற பூமியையுடையதாகவும்,
विकम्पितांबुधिकुलं	கலங்கிய கடல்களையுடையதாகவும்,
व्यालोलशैलोत्करं	நிலைபெறாத மலைக்கூட்டங்களையுடையதாவும்,
प्रोत्सर्पत्खचरं	சிதறிய நக்ஷத்திரங்களையுடையதாகவும்,
दुःस्थां अवस्थां दधौ	கொடுமையான நிலையை அடைந்ததல்லவா.
अहो	ஆச்சரியம்!

तावन्मांसवपाकरालवपुषं घोरान्त्रमालाधरं
त्वां मध्येसभमिद्धरोषमुषितं दुर्वारगुर्वारवम् ।
अभ्येतुं न शशाक कोऽपि भुवने दूरे स्थिता भीरवः
सर्वे शर्वविरिञ्चवासवमुखाः प्रत्येकमस्तोषत ॥ ८

तावत् मांसवपाकरालवपुषं	அப்பொழுது மாமிசத்தாலும் கொழுப்பாலும் பயங்கரமான சரீரத்தையுடையவரும்,
घोरान्त्रमालाधरं	பயங்கரமான குடல்மாலையைத் தரிக்கின்றவரும்,
मध्येसभं इद्धरोषं उषितं	சபைநடுவில் பொங்கியெழுந்த கோபமுடையவராக இருப்பவரும்,
दुर्वारगुर्वारवं	எவராலும் தடுக்கமுடியாத பெரும் ஆரவாரமுடையவருமான
त्वां अभ्येतुं	தங்களிடம் வருவதற்கு
भुवने कः अपि न शशाक	உலகத்தில் ஒருவரும் சக்தனாகவில்லை.
शर्वविरिञ्चवासवमुखाः सर्वे भीरवः	சிவன், பிரம்மதேவன், இந்திரன் முதலிய எல்லோருமே பயந்தவர்களாய்
दूरे स्थिताः	வெகுதூரத்தில் நின்றுகொண்டு
प्रत्येकं अस्तोषत	தனித்தனியாகத் துதித்தார்களல்லவா.

भूयोऽप्यक्षतरोषधाम्नि भवति ब्रह्माज्ञया बालके
प्रह्लादे पदयोर्नमत्यपभये कारुण्यभाराकुलः ।

शान्तस्त्वं करमस्य मूर्ध्नि समधाः स्तोत्रैरथोद्गायत-
स्तस्याकामधियोऽपि तेनिथ वरं लोकाय चानुग्रहम् ॥ ९

भूयः अपि	மீண்டும் அப்பொழுதும்
भवति अक्षतरोषधाम्नि	தாங்கள் கோபம் குறையாதிருக்க
ब्रह्माज्ञया	பிரம்மதேவரின் ஆக்ஞைப்பால்
बालके प्रह्लादे अपभये	சிறுவனை பிரஹ்லாதன் பயமில்லாதவனாய்
पदयोः नमति	தங்கள் திருவடிகளில் வணங்க
अस्य मूर्ध्नि करं समधाः	அவன் தலையில் கையமர்த்தி அருளினீர்களல்லவா.
अथ स्तोत्रैः उद्गायतः	அதன்பிறகு ஸ்தோத்திரங்களால் துதிக்கின்ற
तस्य अकामधियः अपि वरं	அவனுக்கு ஆசையற்ற புத்தியுடையவனாக இருந்தபோதிலும் வரத்தையும்
लोकाय अनुग्रहं च तेनिथ	உலகத்திற்கு அனுக்கிரஹத்தையும் செய்தீர்களல்லவா.

एवं नातिरौद्रचेष्टित विभो श्रीतापनीयाभिध-
श्रुत्यन्तस्फुटगीतसर्वमहिमन्नत्यन्तशुद्धाकृते ।
तत्तादृङ्निखिलोत्तरं पुनरहो कस्त्वां परो लङ्घयेत्
प्रह्लादप्रिय हे मरुत्पुरपते सर्वामयात्पाहि माम् ॥ १०

एवं नातिरौद्रचेष्टित	இவ்விதம் பயங்கரமான லீலைகளை நடித்தவரும்,
श्रीतापनीयाभिध- श्रुत्यन्तस्फुटगीत- सर्वमहिमन्	நிருஸிம்மதாபனி என்ற உபநிஷத்தில் தெளிவாக கானம் பண்ணப்பட்ட ஸகல மகிமைகளையுமுடையவரும்,
अत्यन्तशुद्धाकृते	மிகப் பரிசுத்தமான ஸ்வரூபத்தையுடையவரும்,
विभो	எங்கும் நிறைந்தவருமான பிரபுவே!
तत्तादृङ्निखिलोत्तरं	உவமையற்றவரும் அனைத்துக்கும் மேலானவருமாகிய
त्वां परः कः पुनः लङ्घयेत्	தங்களை தங்கள் பாரிஷதன் அல்லாத வேறு யார்தான் மீறக்கூடும்?
अहो प्रह्लादप्रिय	ஆச்சரியம்! பிரஹ்லாதப்பிரியனை*
हे मरुत्पुरपते मां	ஹே குருவாயூரப்பா! என்னை
सर्वामयात् पाहि	ஸமஸ்த ரோகங்களிலிருந்தும் காப்பாற்றவேண்டும்.

इति श्रीमन्नारायणीये नरसिंहावतारवर्णनं नाम पञ्चविंशं दशकं समाप्तम् ॥ २५ ॥

श्रीमद्भागवतसप्तमस्कन्धपरिच्छेदः समाप्तः ॥ ७ ॥

आदितः श्लोकाः 263. सप्तमस्कन्धे श्लोकाः 20.

---

* இந்த இடத்தில் கவி குருவாயூரில் பகவானுக்கெதிரில் உட்கார்ந்து கொண்டு கொஞ்சம் வருத்தத்துடன் பகவானைப்பார்த்து 'प्रह्लादप्रिय' என்று ஸம்போதனை செய்தபோது கர்ப்பகிருஹத்திலிருந்து "நான் பிரஹ்லாதப் பிரியன் மட்டுமல்ல; பக்தப்பிரியன்" என்று ஒரு சப்தமுண்டானதாக பெரியோர்கள் சொல்லுகிறார்கள்.

अथ अष्टमस्कन्धपरिच्छेदः ॥

षड्विंशं दशकम्—இருபத்தாறுவது தசகம்.

गजेन्द्रमोक्षवर्णनम्— கஜேந்திரமோக்ஷவர்ணனம்.

इन्द्रद्युम्नः पाण्ड्यखण्डाधिराजस्त्वद्भक्तात्मा चन्दनाद्रौ कदाचित् ।
त्वत्सेवायां मग्नधीरालुलोके नैवागस्त्यं प्राप्तमातिथ्यकामम् ॥ १

कदाचित्	ஒருக்கால்
पाण्ड्यखण्डाधिराजः	பாண்டியதேசத்தரசனும்
त्वद्भक्तात्मा	தங்களிடம் பக்தியுள்ளவனுமான
इन्द्रद्युम्नः चन्दनाद्रौ	இந்திரத்யும்னன் மலயபருவதத்தில்
त्वत्सेवायां	தங்களை சேவிப்பதில்
मग्नधीः	ஆழ்ந்த மனமுடையவனாய்
आतिथ्यकामं	அதிதியாய் ஏற்கப்படுவதை விரும்பி
प्राप्तं अगस्त्यं	வந்த அகஸ்தியமுனிவரை
न एव आलुलोके	கண்ணெடுத்தும் பார்க்கவில்லை.

कुंभोद्भूतिः संभृतक्रोधभारः स्तब्धात्मा त्वं हस्तिभूयं भजेति ।
शप्त्वाऽथैनं प्रत्यगात्सोऽपि लेभे हस्तीन्द्रत्वं त्वत्स्मृतिव्यक्तिधन्यम् ॥ २

अथ कुम्भोद्भूतिः	அதன் பிறகு அகஸ்தியர்
संभृतक्रोधभारः	மிகக் கோபமடைந்தவராய்
"स्तब्धात्मा त्वं	"கர்வத்தால் அசைவற்றிருந்த நீ
हस्तिभूयं भज	யானைவடிவத்தையடைவாயாக"
इति एनं शप्त्वा प्रत्यगात्	என்று அவனைச் சபித்துவிட்டு திரும்பிச்சென்றார்.
सः अपि	அந்த இந்திரத்யும்னனும்
त्वत्स्मृतिव्यक्तिधन्यं	தங்கள் ஸ்மரணம் தெளிவுற விளங்குவதால் பாக்கியம் [பெற்ற
हस्तीन्द्रत्वं लेभे	கஜேந்திரரூபத்தை அடைந்தான்.

दुग्धांभोधेर्मध्यभाजि त्रिकूटे क्रीडञ्छैले यूथपोऽयं वशाभिः ।
सर्वाञ्जन्तूनत्यवर्तिष्ट शक्त्या त्वद्भक्तानां कुत्र नोत्कर्षलाभः ॥ ३

दुग्धांभोधेः मध्यभाजि	பாற்கடலின் நடுவிலிருக்கும்
त्रिकूटे शैले	திரிகூடமலையில்
वशाभिः क्रीडन्	பெண்யானைகளுடன் விளையாடிக்கொண்டிருக்கும்
अयं यूथपः	இந்த யானைத்தலைவன்
शक्त्या सर्वान् जन्तून्	பலத்தால் எல்லாப் பிராணிகளையும்
अत्यवर्तिष्ट	மீறியிருந்தது.
त्वद्भक्तानां	தங்கள் பக்தர்களுக்கு
कुत्र उत्कर्षलाभः न	எங்குதான் மேன்மை கிடைப்பதில்லை.

स्वेन स्थेम्ना दिव्यदेशत्वशक्त्या सोऽयं खेदानप्रजानन् कदाचित् ।
शैलप्रान्ते घर्मतान्तः सरस्यां यूथैः सार्धं त्वत्प्रणुन्नोऽभिरेमे ॥ ४

सः अयं — அந்த கஜேந்திரன்
स्वेन स्थेम्ना — தனது பலத்தைகொண்டும்,
दिव्यदेशत्वशक्त्या — திவ்ய தேசத்தின் சக்தியாலும்,
खेदान् अप्रजानन् — ஒரு துன்பத்தையும் அறியாததாயினும்
कदाचित् घर्मतान्तः — ஒருக்கால் வெயிலின் கடுமையால் சோர்ந்து களைத்து
शैलप्रान्ते सरस्यां — மலையின் அருகில் ஒரு குளத்தில்
त्वत्प्रणुन्नः — தங்களால் ஏவப்பட்டதாய்
यूथैः सार्धं — யானைக்கூட்டங்களுடன்
अभिरेमे — புகுந்து விளையாடிற்று.

हूहूस्तावद्देवलस्यापि शापाद् ग्राहीभूतस्तज्जले वर्तमानः ।
जग्राहैनं हस्तिनं पाददेशे शान्त्यर्थं हि श्रान्तिदोऽसि स्वकानाम् ॥ ५

तावत् — அப்பொழுது
हूहूः अपि — ஹூஹூ என்ற கந்தர்வனும்,
देवलस्य शापात् — தேவலருடைய சாபத்தால்
ग्राहीभूतः तज्जले वर्तमानः — முதலையாகி அந்தக் குளத்து ஜலத்தில் வசித்துக் [கொண்டு
एनं हस्तिनं — இந்த யானையை
पाददेशे जग्राह — காலில் கவ்விப் பிடித்துக்கொண்டான்.
त्वं स्वकानां शान्त्यर्थं — தாங்கள் பக்தர்களுக்கு சாந்தியளிப்பதற்காக
श्रान्तिदः — சிரமத்தைக்கொடுப்பவராகவும்
असि हि — இருக்கின்றீரல்லவா.

त्वत्सेवाया वैभवाद्दुर्निरोधं युध्यन्तं तं वत्सराणां सहस्रम् ।
प्राप्ते काले त्वत्पदैकाग्र्यसिद्ध्यै नक्राक्रान्तं हस्तिवर्यं व्यधास्त्वम् ॥ ६

त्वत्सेवायाः वैभवात् — தங்களை யாராதித்த பெருமையால்
वत्सराणां सहस्रं — ஆயிரம் வருஷ காலம்
दुर्निरोधं युध्यन्तं — இடைவிடாமல் போராடிக்கொண்டிருந்த
तं हस्तिवर्यं — அந்த கஜேந்திரனை
त्वत्पदैकाग्र्यसिद्ध्यै — தங்கள் பாதங்களில் ஒற்றுமை கிடைப்பதற்கு
काले प्राप्ते त्वं — காலம் வந்தபொழுது தாங்கள்
नक्राक्रान्तं व्यधाः — முதலையால் பிடிக்கப்பட்டதாக செய்தீரல்லவா.

आर्तिव्यक्तप्राक्तनज्ञानभक्तिः शुण्डोत्क्षिप्तैः पुण्डरीकैः समर्चन् ।
पूर्वाभ्यस्तं निर्विशेषात्मनिष्ठं स्तोत्रश्रेष्ठं सोऽन्वगादीत्परात्मन् ॥ ७

परात्मन् सः	பரமாத்மாவே! அந்த கஜேந்திரன்
आर्तिव्यक्तप्राक्तनज्ञानभक्तिः	அவ்வருத்தத்தால் முன்ஜன்மத்திய ஞானமும் பக்தியும் விளங்கப்பெற்று
शुण्डोत्क्षिप्तैः	துதிக்கையால் உயர எடுக்கப்பட்ட
पुण्डरीकैः समर्चन्	தாமரைப்பூக்களால் பூஜித்துக்கொண்டு
पूर्वाभ्यस्तं	முன் ஜன்மத்தில் அப்பியசிக்கப்பட்டதும்
निर्विशेषात्मनिष्ठं	நிர்க்குணப்பிரம்மத்தில் நிலைபெற்றதுமான
स्तोत्रश्रेष्ठं	சிறந்த ஒரு ஸ்தோத்திரத்தை
अन्वगादीत्	இடைவிடாது கானம் பண்ணிற்று.

श्रुत्वा स्तोत्रं निर्गुणस्थं समस्तं ब्रह्मेशाद्यैर्नाहमित्यप्रयाते ।
सर्वात्मा त्वं भूरिकारुण्यवेगात्ताक्ष्र्यारूढः प्रेक्षितोऽभूः पुरस्तात् ॥ ८

निर्गुणस्थं	நிர்க்குணப்பிரம்மவிஷயமான
स्तोत्रं समस्तं श्रुत्वा	அந்த ஸ்தோத்திரம் முழுவதையும் கேட்டு
ब्रह्मेशाद्यैः	பிரம்மதேவன் சிவன் முதலியவர்களால்
अहं न इति	(அது) நான் அல்ல என்று
अप्रयाते	அணுகப்பெறாதபொழுது
सर्वात्मा त्वं	ஸர்வஸ்வரூபியான தாங்கள்
भूरिकारुण्यवेगात्	அளவற்ற கருணையின் வேகத்தால்
ताक्ष्र्यारूढः	கருடன்மேலேறிக்கொண்டு
पुरस्तात्	கஜேந்திரனின் முன்னிலையில்
प्रेक्षितः अभूः	காணப்பட்டீர்களல்லவா.

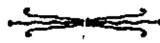
हस्तीन्द्रं तं हस्तपद्मेन धृत्वा चक्रेण त्वं नक्रवर्यं व्यदारीः ।
गन्धर्वेऽस्मिन् मुक्तशापे स हस्ती त्वत्सारूप्यं प्राप्य देदीप्यते स्म ॥ ९

त्वं तं हस्तीन्द्रं	தாங்கள் அந்த கஜேந்திரனை
हस्तपद्मेन धृत्वा	தாமரைப்பூபோன்ற கையால் உயரத்தூக்கிவிட்டு,
चक्रेण	சக்கிராயுதத்தால்
नक्रवर्यं व्यदारीः	அந்தப் பெரும் முதலையைப் பிளந்தீர்களல்லவா.
अस्मिन् मुक्तशापे	அந்த முதலை சாபத்திலிருந்து விடப்பட்டு
गन्धर्वे	கந்தர்வனாக,
सः हस्ती	அந்த யானை
त्वत्सारूप्यं प्राप्य	தங்களுடைய ஸாரூப்பியத்தையடைந்தும்
देदीप्यते स्म	விளங்கிற்றல்லவா.

एतद् वृत्तं त्वां च मां च प्रगे यो गायेत्सोऽयं भूयसे श्रेयसे स्यात् ।
इत्युक्त्वैनं तेन सार्धं गतस्त्वं धिष्ण्यं विष्णो पाहि वातालयेश ॥ १०

विष्णो त्वं	விஷ்ணுவே! தாங்கள்
"एतत् वृत्तं त्वां च मां च	" இந்தக்கதையையும், உன்னையும், என்னையும்
यः प्रगे गायेत् सः अयं	எவன் விடியற்காலத்தில் கானஞ்செய்கிருனே அவன்
भूयसे श्रेयसे स्यात्"	மிகுந்த நன்மைக்குரியவனுக ஆவான்"
इति एनं उक्त्वा	என்று அவனிடம் சொல்லிவிட்டு
तेन सार्धं	அவனுடன் கூடவே
धिष्ण्यं गतः	வைகுண்டத்திற்குச் சென்றீர்களல்லவா.
वातालयेश पाहि	குருவாயூரப்பா! என்னைக் காத்தருளவேண்டும்.

इति श्रीमन्नारायणीये गजेन्द्रमोक्षवर्णनं नाम षड्विंशं दशकम् ॥ २६ ॥

आदितः श्लोकाः 273. अष्टमस्कन्धे श्लोकाः 10.

सप्तविंशं दशकम्—இருபத்தேழாவது தசகம்.

अमृतमथनवर्णनम्—அமிருதமதனவர்ணனம்.

दुर्वासाः सुरवनिताप्तदिव्यमाल्यं शक्राय स्वयमुपदाय तत्र भूयः ।
नागेन्द्रप्रतिमृदिते शशाप शक्रं का क्षान्तिस्त्वदितरदेवतांशजानाम् ॥

दुर्वासाः	துர்வாஸமஹரிஷி
सुरवनिताप्तदिव्यमाल्यं	ஒரு அப்ஸரஸ்திரீயிடமிருந்து கிடைத்த தெய்வீகமான மாலையை
स्वयं शक्राय उपदाय	தான் நேரில் இந்திரனுக்குக் கொடுக்க,
भूयः तत्र	பிறகு அந்த மாலை
नागेन्द्रप्रतिमृदिते	ஐராவதத்தால் மிதிக்கப்பட்டபொழுது
शक्रं शशाप	(அவர்) இந்திரனைச் சபித்தார்.
त्वदितरदेवतांशजानां	உம்மைத் தவிர மற்ற தேவதைகளின் அம்சத்தில் தோன்றியவர்களுக்கு
का क्षान्तिः	பொறுமையேது?

शापेन प्रथितजरेऽथ निर्जरेन्द्रे देवेष्वप्यसुरजितेषु निष्प्रभेषु ।
शर्वाद्याः कमलजमेत्य सर्वदेवा निर्वाणप्रभव समं भवन्तमापुः ॥ २

निर्वाणप्रभव	மோக்ஷத்திற்கு உற்பத்திஸ்தானமாகிய பிரபுவே!
अथ निर्जरेन्द्रे शापेन	அதன்பிறகு தேவேந்திரன் சாபத்தால்
प्रथितजरे	மூப்பேறியவனுகவும்,
देवेषु अपि असुरजितेषु	தேவர்களும் அசுரர்களால் ஜயிக்கப்பட்டு
निष्प्रभेषु	ஒளிகுன்றியவர்களாகவும் ஆனபொழுது
शर्वाद्याः सर्वदेवाः	பரமசிவன் முதலிய எல்லா தேவர்களும்,
कमलजं एत्य समं	பிரம்மதேவரிடம் சென்று அவருடன்கூட
भवन्तं आपुः	தங்களிடம் வந்தார்களல்லவா.

ब्रह्माद्यैस्तुतमहिमा चिरं तदानीं प्रादुष्षन् वरद पुरः परेण धाम्ना ।
हे देवा दितिजकुलैर्विधाय सन्धिं पीयूषं परिमथतेति पर्यशास्त्वम् ॥

वरद	வரங்களைக்கொடுப்பவரே!
ब्रह्माद्यैः	பிரம்தேவர் முதலியவர்களால்
चिरं स्तुतमहिमा	நெடுநேரம் துதிக்கப்பட்ட மஹிமையையுடைய
त्वं तदानीं परेण धाम्ना	தாங்கள் அப்பொழுது மேலான காந்தியுடன்
पुरः प्रादुष्षन्	அவர்களுடைய முன்னிலையில் தோன்றி,
"हे देवाः	"ஹே! தேவர்களே!
दितिजकुलैः सन्धिं विधाय	அசுரர்களுடன் சமாதானம் செய்துகொண்டு,
पीयूषं परिमथत"	அமிருதத்தைக் கடையுங்கள்"
इति पर्यशाः	என்று கட்டளையிட்டீர்களல்லவா.

सन्धानं कृतवति दानवैः सुरौघे मन्थानं नयति मदेन मन्दराद्रिम् ।
भ्रष्टेऽस्मिन् बदरमिवोद्वहन् खगेन्द्रे सद्यस्त्वं विनिहितवान् पयःपयोधौ ॥

सुरौघे	தேவர்களின் கூட்டம்,
दानवैः सन्धानं कृतवति	அசுரர்களுடன் சமாதானம் செய்துகொண்டு,
मदेन	கர்வத்துடன்
मन्दराद्रिं मन्थानं नयति	மந்தரமலையை மத்தாகக் கொண்டுவரும்பொழுது
अस्मिन् भ्रष्टे त्वं खगेन्द्रे	அந்த மலை கீழே விழ அதை பக்ஷிராஜன்மேல்
त्वं बदरं इव	தாங்கள் ஒரு இலந்தைக்கொட்டையைப்போல
उद्वहन्	(எளிதாக) எடுத்துக்கொண்டுவந்து
पयःपयोधौ	பாற்கடலில்
सद्यः विनिहितवान्	உடனே வைத்தீர் அல்லவா.

आधाय द्रुतमथ वासुकिं वरत्रां पाथोधौ विनिहितसर्वबीजजाले ।
प्रारब्धे मथनविधौ सुरासुरैस्तैर्व्याजात्त्वं भुजगमुखेऽकरोः सुरारीन् ॥ ५

अथ द्रुतं	அதன்பிறகு விரைவில்
वासुकिं वरत्रां आधाय	வாசுகியை மத்துக்கயிறாகச்செய்து,
विनिहितसर्वबीजजाले	எல்லா விதைப்பொருள்களும் இடப்பட்ட
पाथोधौ तैः सुरासुरैः	கடலில் அந்த தேவாஸுரர்களால்
मथनविधौ प्रारब्धे	கடையுந்தொழில் துவக்கப்பட்டபொழுது
त्वं व्याजात् सुरारीन्	தேவரீர் கபடமாக அசுரர்களை
भुजगमुखे अकरोः	ஸர்ப்பத்தின் வாய்ப்பக்கத்தில் இருக்கச்செய்தீர்கள்.

क्षुब्धाद्रौ क्षुभितजलोदरे तदानीं दुग्धाब्धौ गुरुतरभारतो निमग्ने ।
देवेषु व्यथिततमेषु तत्प्रियैषी प्राणैषीः कमठतनुं कठोरपृष्ठाम् ॥ ६

तदानीं அப்பொழுது
क्षुभितजलोदरे दुग्धाब्धौ நீர்நிலையின் உட்புறம் கலக்கப்பெற்ற பாற்கடலில்
गुरुतरभारतः क्षुब्धाद्रौ மிகப் பெரும் பாரத்தால் சுழற்றப்பட்ட மலை
निमग्ने முழுகியபொழுது,
देवेषु व्यथिततमेषु தேவர்கள் மிகவும் வருத்தமடைய
तत्प्रियैषी அவர்களுக்குப் பிரியத்தைச்செய்ய விரும்பிய தாங்கள்
कठोरपृष्ठां कमठतनुं கடினமான முதுகெலும்பையுடைய ஆமைசரீரத்தை
प्राणैषीः தரித்துக்கொண்டீர்களல்லவா.

वज्रातिस्थिरतरकर्परेण विष्णो विस्तारात्परिगतलक्षयोजनेन ।
अंभोधेः कुहरगतेन वर्ष्मणा त्वं निर्मग्नं क्षितिधरनाथमुन्निनेथ ॥ ७

विष्णो त्वं விஷ்ணுவே! தாங்கள்
वज्रातिस्थिरतरकर्परेण வஜ்ராயுதத்தைக்காட்டிலும் மிகக் கடினமான முதுகெலும்பையுடையதும்,
विस्तारात् परिगतलक्षयोजनेन லக்ஷம் யோஜனை அகன்றதும்,
अंभोधेः कुहरगतेन वर्ष्मणा ஸமுத்திரத்தினுள் சென்றதுமான சரீரத்தால்
निर्मग्नं क्षितिधरनाथं ஜலத்தினுள் ஆழ்ந்துபோன பெரும் மலையை
उन्निनेथ மேலெடுத்தீர்களல்லவா.

उन्मग्ने झटिति तदा धराधरेन्द्रे निर्मेथुर्दृढमिह संमदेन सर्वे ।
आविश्य द्वितयगणेऽपि सर्पराजे वैवश्यं परिशमयन्नवीवृधस्तान् ॥ ८

धराधरेन्द्रे उन्मग्ने அப்பெரும் மலை உயரக்கிளம்பியதும்
तदा झटिति इह सर्वे உடனே வேகமாக அங்கிருந்த எல்லோரும்
संमदेन दृढं निर्मेथुः மிகச்சந்தோஷத்துடன் பலமாகக் கடைந்தார்களல்லவா,
द्वितयगणे தேவாசுரகணங்களிடமும்
सर्पराजे अपि आविश्य ஸர்ப்பராஜனை வாசுகியிடமும் பிரவேசித்து,
वैवश्यं परिशमयन् அவர்களுடைய சோர்வை தணித்துக்கொண்டு,
तान् अवीवृधः அவர்களை பலமுடையவராகச்செய்தீர்களல்லவா.

उद्दामभ्रमणजवोन्नमद्गिरीन्द्रन्यस्तैकस्थिरतरहस्तपङ्कजं त्वाम् ।
अभ्रान्ते विधिगिरिशादयः प्रमोदादुद्भ्रान्ता नुनुवुरुपात्तपुष्पवर्षाः ॥ ९

उद्दामभ्रमणजवोन्नमद्गिरीन्द्रन्यस्तैकस्थिरतरहस्तपङ्कजं மிக வேகமாகச் சுழன்றதால் உண்டான வேகத்தால் உயரக்கிளம்பின அப்பெரும்மலையின்மேல் அழுத்தமாக வைக்கப்பட்ட தாமரைபோன்ற ஒரு கையையுடைய
त्वां अभ्रान्ते தங்களை ஆகாசத்திலிருந்துகொண்டு
विधिगिरिशादयः பிரம்மதேவர், பரமசிவன் முதலானவர்கள்
प्रमोदाद् उद्भ्रान्ताः சந்தோஷத்தால் மெய்மறந்து
उपात्तपुष्पवर्षाः नुनुवुः பூவைச்சொரிந்துகொண்டு துதித்தார்கள்.

दैत्यौघे भुजगमुखानिलेन तप्ते तेनैव त्रिदशकुलेऽपि किञ्चिदार्ते ।
कारुण्यात्तव किल देव वारिवाहाः प्रावर्षन्नमरगणान्न दैत्यसङ्घान् ॥१०

देव दैत्यौघे	ஈசா! அசுரகணங்கள்
भुजगमुखानिलेन तप्ते	பாம்பின் வாயிலிருந்துவந்த விஷக்காற்றினால் தாபமடைய,
तेन एव त्रिदशकुले अपि	அதே விஷக்காற்றினால் தேவஸமூஹமும்
किञ्चित् आर्ते	சிறிது துன்புற,
तव कारुण्यात् किल	தங்களுடைய கருணையாலல்லவா
वारिवाहाः	மேகங்கள்
अमरगणान् प्रावर्षन्	தேவர்கள் மீது மழைபொழிந்தன.
दैत्यसङ्घान् न	அசுரர்கள் மீது பொழியவில்லை.

उद्भ्राम्यद्बहुतिमिनक्रचक्रवाले तत्राब्धौ चिरमथितेऽपि निर्विकारे ।
एकस्त्वं करयुगकृष्टसर्पराजः संराजन् पवनपुरेश पाहि रोगात् ॥ ११

उद्भ्राम्यद्बहुतिमिनक्रचक्रवाले	பயந்தோடுகின்ற அனேகம் திமிங்கலங்களையும் முதலைகளையுமுடைய
तत्र अब्धौ चिरमथिते अपि	அந்தக்கடல் நெடுங்காலம் கடையப்பட்டுங்கூட
निर्विकारे त्वं एकः	ஒரு மாறுதலுமில்லாமலிருக்க, தாங்கள் ஒருவராகவே
करयुगकृष्टसर्पराजः	இரு கைகளாலும் ஸர்ப்பராஜனை இழுத்துக்கொண்டு
संराजन्	விளங்கினீர்களல்லவா.
पवनपुरेश	குருவாயூரப்பா!
रोगात् पाहि	ரோகங்களிலிருந்து காப்பாற்றவேண்டும்.

इति श्रीमन्नारायणीये अमृतमथनवर्णनं नाम सप्तविंशं दशकं सैकं समाप्तम् ॥२७॥

आदितः श्लोकाः 284 अष्टमस्कन्धे श्लोकाः 21.

अष्टाविंशं दशकम्—இருபத்தெட்டாவது தசகம்.

अमृतमथनवर्णनम्—அமிருதமதனவர்ணனம்.

गरलं तरलानलं पुरस्ताज्जलधेरुद्विजगाल कालकूटम् ।
अमरस्तुतिवादमोदनिघ्नो गिरिशस्तन्निपपौ भवत्प्रियार्थम् ॥ १

तरलानलं	ஜ்வலிக்கின்ற அக்னியோடுகூடின
कालकूटं गरलं जलधेः	காலகூடவிஷம் ஸமுத்திரத்திலிருந்து
पुरस्तात् उद्विजगाल	முதலில் கிளம்பிற்றல்லவா.
अमरस्तुतिवादमोदनिघ्नः	தேவர்களுடைய ஸ்தோத்திரத்தாலுண்டான ஆனந்தத்திற்கு ஈடுபட்ட
गिरिशः भवत्प्रियार्थं	பரமசிவன் தங்களுடைய ப்ரீதிக்காக
तत् निपपौ	அவ்விஷத்தை மிகுதியின்றிப் பானம்பண்ணினாரல்லவா.

विमथत्सु सुरासुरेषु जाता सुरभिस्तामृषिषु न्यधास्त्रिधामन् ।
हयरत्नमभूदथेभरत्नं द्युतरुश्चाप्सरसः सुरेषु तानि ॥ २

त्रिधामन्	மும்மூர்த்திவடிவான விஷ்ணுவே!
सुरासुरेषु विमथत्सु	(மேலும்) தேவர்களும் அசுரர்களும் கடையும்பொழுது
सुरभिः जाता	காமதேனு உண்டாயிற்று.
तां ऋषिषु	அதை மஹரிஷிகளிடத்தில் (ஒப்புவித்தீர்).
अथ हयरत्नं अभूत्	பிறகு குதிரைகளில் சிறந்த உச்சைச்ரவஸ் என்ற குதிரை உண்டாயிற்று.
अथ इभरत्नं	பின் யானைகளில் சிறந்த ஐராவதமும்,
द्युतरुः अप्सरसः च	கற்பகவிருக்ஷமும் அப்ஸரஸ்திரீகளும் உண்டானார்கள்.
तानि सुरेषु न्यधाः	அவைகளை தேவர்களிடத்திலுமொப்புவித்தீர்களல்லவா.

जगदीश भवत्परा तदानीं कमनीया कमला बभूव देवी ।
अमलामवलोक्य यां विलोलः सकलोऽपि स्पृहयांबभूव लोकः ॥ ३

जगदीश तदानीं	ஜகதீசுவரா! அப்பொழுது
भवत्परा	தங்களிடத்திலேயே பிரியமுள்ளவளும்
कमनीया	மனதைக் கவர்பவளுமான
कमला देवी बभूव	லக்ஷ்மீதேவி தோன்றினாள்.
अमलां यां अवलोक्य	மாசற்ற அவளைப்பார்த்து
विलोलः सकलः अपि लोकः	மனங்கலங்கிய உலகமெல்லாம்
स्पृहयांबभूव	அவளை அடைய விரும்பிற்று.

त्वयि दत्तहृदे तदैव देव्यै त्रिदशेन्द्रो मणिपीठिकां व्यतारीत् ।
सकलोपहृताभिषेचनीयैर्ऋषयस्तां श्रुतिगीर्भिरभ्यषिञ्चन् ॥ ४

त्वयि दत्तहृदे देव्यै	தங்களிடத்தில் அர்ப்பணஞ்செய்யப்பட்ட மனதையுடைய அந்த லக்ஷ்மீதேவிக்கு
तदा एव त्रिदशेन्द्रः	அதே சமயத்தில் தேவேந்திரன்
मणिपीठिकां व्यतारीत्	இரத்தினபீடத்தை அளித்தான்.
ऋषयः	ரிஷிகள்,
सकलोपहृताभिषेचनीयैः	எல்லோராலும் கொண்டுவரப்பட்ட அபிஷேகத்திற்குரிய பொருள்களைக்கொண்டு
तां	அந்த தேவியை
श्रुतिगीर्भिः अभ्यषिञ्चन्	வேதமந்திரங்களால் அபிஷேகஞ்செய்தனர்.

अभिषेकजलानुपातिमुग्धत्वदपाङ्गैरवभूषिताङ्गवल्लीम् ।
मणिकुण्डलपीतचेलहारप्रमुखैस्तामभरादयोऽन्वभूषन् ॥ ५

अभिषेकजलानुपाति- मुग्धत्वदपाङ्गैः — அபிஷேகஜலத்துடன் தன்மேல் விழும் மனோஹரமான தேவரீருடைய கடைக்கண் பார்வைகளால்
अवभूषिताङ्गवल्लीं — அலங்கரிக்கப்பட்ட கொடிபோன்ற அங்கங்களையுடைய
तां अमरादयः — அந்த லக்ஷ்மீதேவியை தேவர் முதலியவர்கள்
मणिकुण्डलपीतचेल- हारप्रमुखैः — இரத்தின குண்டலங்களாலும், பஞ்சப் பட்டாடைகளாலும், ஹாரம் முதலியவைகளாலும்
अन्वभूषन् — மேலும் அலங்கரித்தனர்.

वरणस्रजमात्तभृङ्गनादां दधती सा कुचकुंभमन्दयाना ।
पदशिञ्जितमञ्जुनूपुरा त्वां कलितव्रीलविलासमाससाद ॥ ६

सा आत्तभृङ्गनादां — அந்த லக்ஷ்மீதேவி வண்டுகளின் ஒலியுடன் கூடின
वरणस्रजं दधती — ஸ்வயம்வர மாலையை கையிலெடுத்துக்கொண்டு
कुचकुंभमन्दयाना पदशिञ्जितमञ्जुनूपुरा — கும்பங்கள் போன்ற குசபாரத்தால் மெதுவான நடையுடையவளாய் கால்களில் ஒலிக்கின்ற அழகான சிலம்புகளையுடையவளாய்
कलितव्रीलविलासं — வெட்கத்துடன்
त्वां आससाद — தங்களையடைந்தாள்.

गिरिशद्रुहिणादिसर्वदेवान् गुणभाजोऽप्यविमुक्तदोषलेशान् ।
अवमृश्य सदैव सर्वरम्ये निहिता त्वय्यनयाऽपि दिव्यमाला ॥ ७

गिरिशद्रुहिणादि- सर्वदेवान् — சிவன், பிரம்மா முதலிய எல்லா தேவர்களும்
गुणभाजः अपि — குணவான்களாக இருந்தாலும்
अविमुक्तदोषलेशान् अवमृश्य — காமம், குரோதம் முதலிய தோஷங்கள் முற்றும் நீங்கப்பெறாதவர்கள் என ஆலோசித்து
सदा सर्वरम्ये एव — எப்பொழுதும் தோஷமற்ற எல்லா நற்குணங்களாலும் மனோஹரனாயிருக்கின்ற
त्वयि अनया अपि — தங்கள்மேல் அந்த லக்ஷ்மீதேவியால்
दिव्यमाला निहिता — திவ்யமாலை போடப்பட்டதல்லவா.

उरसा तरसा ममानिथैनां भुवनानां जननीमनन्यभावाम् ।
त्वदुरोविलसत्तदीक्षणश्रीपरिवृष्ट्या परिपुष्टमास विश्वम् ॥ ८

भुवनानां जननीं — உலகங்களுக்கெல்லாம் தாயும்
अनन्यभावां — வேறொருவரிடத்திலும் பற்றில்லாதவளுமான
एनां तरसा — அந்த லக்ஷ்மிதேவியை உடனே
उरसा ममानिथ — மார்பில் ஏந்தி கௌரவித்தீர்களல்லவா.
त्वदुरोविलसत्तदीक्षण- श्रीपरिवृष्ट्या — தங்கள் மார்பில் விளங்குகின்ற அந்த லக்ஷ்மீதேவியின் கருணைகடாக்ஷமாகிய மழையால்
विश्वं परिपुष्टं आस — உலகெல்லாம் மிகப் புஷ்டியடைந்ததாக ஆயிற்று.

अतिमोहनविभ्रमा तदानीं मदयन्ती खलु वारुणी निरागात् ।
तमसः पदवीमदास्त्वमेनामतिसम्मानतया महासुरेभ्यः ॥ ९

तदानीं	அப்பொழுது
अतिमोहनविभ्रमा	அதிமோஹனமான விலாசத்துடன் கூடினவளும்
मदयन्ती खलु	மதத்தை உண்டாக்குபவள் என பிரசித்திபெற்றவளு[மான
वारुणी निरागात्	வாருணீதேவி வெளிக்கிளம்பினாள்.
त्वं तमसः पदवीं एनां	தாங்கள் அறிவில்லாமைக்கிருப்பிடமான இவளை
अतिसम्मानतया	மிக வெகுமானத்துடன்
महासुरेभ्यः	பெருமைபொருந்திய அசுரர்களுக்கு
अदाः	கொடுத்தீர்களல்லவா.

तरुणांबुदसुन्दरस्तदा त्वं ननु धन्वन्तरिरुत्थितोऽम्बुराशेः ।
अमृतं कलशे वहन् कराभ्यामखिलार्तिं हर मारुतालयेश ॥ १०

तरुणांबुदसुन्दरः त्वं	புதுமேகம்போல் அழகான தாங்கள்
कराभ्यां	இருகைகளாலும்
कलशे अमृतं वहन्	கலசத்தில் அமிருதத்தை எடுத்துக்கொண்டு
तदा अम्बुराशेः	அப்பொழுது கடலினின்றும்
धन्वन्तरिः उत्थितः ननु	தன்வந்திரியாகக் கிளம்பினீர்களல்லவா.
मारुतालयेश	குருவாயூரப்பா!
अखिलार्तिं हर	எனது எல்லா வியாதிகளையும் தாங்கள் போக்கடிக்க வேண்டும்.

इति श्रीमन्नारायणीये अमृतमथनवर्णनं नाम अष्टाविंशं दशकं समाप्तम् ॥ २८ ॥

आदितः श्लोकाः 294. अष्टमस्कन्धे श्लोकाः 31.

एकोनत्रिंशं दशकम्—இருபத்தொன்பதாவது தசகம்.

देवानाममृतोपलब्धिप्रकारवर्णनम्—தேவர்களுக்கமிருதம் கிடைத்ததை வருணிப்பது.

उद्गच्छतस्तव करादमृतं हरत्सु दैत्येषु तानशरणाननुनीय देवान् ।
सद्यस्तिरोदधिथ देव भवत्प्रभावादुद्यत्स्वयूथ्यकलहा दितिजा बभूवुः ॥१

उद्गच्छतः	பாற்கடலிலிருந்து வெளிக்கிளம்புகின்ற
तव करात्	தங்கள் கையிலிருந்து
अमृतं दैत्येषु हरत्सु	அமிருதத்தை அசுரர்கள் பிடுங்கிச்செல்ல
अशरणान् तान् देवान्	புகலற்ற அந்த தேவர்களை
अनुनीय	சமாதானப்படுத்திவிட்டு
सद्यः तिरोदधिथ	உடனே மறைந்துவிட்டீர்களல்லவா.

देव भवत्प्रभावात् ஈசா ! தங்களுடைய மாயாவைபவத்தால்
दितिजाः அசுரர்கள்
उद्यत्स्वयूथ्यकलहाः தங்களுக்குள் கலகத்தையடைந்தவர்களாக
बभूवुः ஆனார்களல்லவா.

श्यामां रुचाऽपि वयसाऽपि तनुं तदानीं
प्राप्तोऽसि तुङ्गकुचमण्डलभङ्गुरां त्वम् ।
पीयूषकुम्भकलहं परिमुच्य सर्वे
तृष्णाकुलाः प्रतिययुस्त्वदुरोजकुम्भे ॥ २

तदानीं त्वं அப்பொழுது தாங்கள்
रुचा अपि वयसा अपि श्यामां நிறத்திலும் வயதிலும் ஶ்யாமள (நீல) வர்ணமும் நடு யௌவனமடைந்ததும்
तुङ्गकुचमण्डलभङ्गुरां உயர்ந்த குசமண்டலத்தால் வணங்கினதுமான
तनुं प्राप्तः असि சரீரத்தை (ஸ்திரீ உருவத்தை) எடுத்துக்கொண்டீர்களல்லவா.
सर्वे அசுரர்களெல்லாம்
पीयूषकुंभकलहं அமிருதகலசத்தின்பொருட்டு உண்டான கலகத்தை
परिमुच्य त्वदुरोजकुंभे விட்டுவிட்டு தங்களுடைய ஸ்தனகலசத்தில்
तृष्णाकुलाः प्रतिययुः ஆசையுற்றவர்களாக தங்களிடம் வந்தார்களல்லவா.

का त्वं मृगाक्षि विभजस्व सुधामिमामि-
त्यारूढरागविवशानभियाचतोऽमून् ।
विश्वस्यते मयि कथं कुलटाऽस्मि दैत्याः
इत्यालपन्नपि सुविश्वसितानतानीः ॥ ३

"मृगाक्षि का त्वं "மான்விழி படைத்தவளே ! நீ யார் ?
इमां सुधां विभजस्व" இந்த அமிருதத்தைப் பங்கிட்டுக்கொடு"
इति आरूढरागविवशान् என்று காமம் தலைக்கேறியதால் பரவசர்களாகி
अभियाचतः अमून् யாசிக்கின்ற அவர்களை நோக்கி
"दैत्याः कुलटा अस्मि "அசுரர்களே ! நான் வியபிசாரிணி;
मयि कथं विश्वस्यते" என்னிடத்தில் எங்ஙனம் நம்பிக்கை வைக்கலாம்"
इति आलपन् अपि என்று சொல்லிக்கொண்டே
सुविश्वसितान् अतानीः திடநம்பிக்கையுடையவர்களாக செய்தீர்களல்லவா.

मोदात्सुधाकलशमेषु ददत्सु सा त्वं दुश्चेष्टितं मम सहध्वमिति ब्रुवाणा ।
पङ्क्तिप्रभेदविनिवेशितदेवदैत्या लीलाविलासगतिभिः समदाः सुधां ताम् ॥

एषु मोदात् அந்த அசுரர்கள் சந்தோஷத்தினால்
सुधाकलशं ददत्सु அமிருதகலசத்தைத் தந்தபொழுது

सा त्वं	அந்த மோஹினீரூபம் தரித்த தாங்கள்
"मम दुश्चेष्टितं	"எனது தகாத செயலை
सहध्वं"	பொறுத்துக்கொள்ளவேண்டும்"
इति ब्रुवाणा	என்று சொல்லிக்கொண்டு
पङ्क्तिप्रभेदविनि-वेशितदेवदैत्या	தேவர்களையும் அசுரர்களையும் தனித்தனி வரிசையில் உட்காரச்செய்து
लीलाविलासगतिभिः	விளையாட்டினாலும், சிருங்காரநடையாலும்
तां सुधां समदाः	அந்த அமிருதத்தை பகிர்ந்து கொடுத்தீர்களல்லவா.

अस्मास्वियं प्रणयिनीत्यसुरेषु तेषु जोषं स्थितेऽथ समाप्य सुधां सुरेषु ।
त्वं भक्तलोकवशगो निजरूपमेत्य स्वर्भानुमर्धपरिपीतसुधं व्यलावीः ॥

अथ	அதன்பிறகு
"इयं अस्मासु प्रणयिनी"	"இவள் நம்மிடத்தில் பிரியமுள்ளவள்"
इति तेषु असुरेषु	என்று அந்த அசுரர்கள்
जोषं स्थितेषु	பேசாமலிருக்க
भक्तलोकवशगः त्वं	பக்தஜனங்களுக்கதீனரான தாங்கள்
सुधां सुरेषु समाप्य	அமிருதத்தை தேவர்களுக்குள்ளேயே முடித்துவிட்டு
निजरूपं एत्य	தங்கள் ஸ்வரூபத்தையடைந்து
अर्धपरिपीतसुधं	பாதி அமிருதம் குடித்த
स्वर्भानुं व्यलावीः	ராகுவை வெட்டினீர்களல்லவா.

त्वत्तः सुधाहरणयोग्यफलं परेषु दत्त्वा गते त्वयि सुरैः खलु ते व्यगृह्णन् ।
घोरेऽथ मूर्च्छति रणे बलिदैत्यमायाव्यामोहिते सुरगणे त्वमिहाविरासीः ॥

त्वत्तः	தங்களிடமிருந்து
सुधाहरणयोग्यफलं	அமிருதத்தையபஹரித்ததற்குத் தகுந்த பலத்தை
परेषु दत्त्वा	பகைவர்களான அசுரர்களுக்கு அளித்துவிட்டு
त्वयि गते ते	தாங்கள் சென்று மறைய அந்த அசுரர்கள்
सुरैः व्यगृह्णन् खलु	தேவர்களுடன் போர் தொடங்கினாரல்லவா.
अथ घोरे रणे मूर्छति	அதன்மேல் கடும்போர் வலுக்க
सुरगणे	தேவர் கூட்டம்
बलिदैत्यमायाव्यामोहिते	பலியின் அசுரமாயையால் அறிவிழந்தபொழுது
त्वं इह आविरासीः	தாங்கள் இப்போர்க்களத்தில் தோன்றினீர்களல்லவா.

त्वं कालनेमिमथ मालिमुखाञ्जघन्थ
शक्रो जघान बलिजंभवलान् सपाकान् ।
शुष्कार्द्रदुष्करवधे नमुचौ च लूने
फेनेन नारदगिरा न्यरुणो रणं त्वम् ॥ ७

अथ त्वं कालनेमिं — அதன்பின் தாங்கள் காலநேமியையும்
मालिमुखान् जघन्थ — மாலிமுதலியவர்களையும் கொன்றீர்கள்.
शक्रः सपाकान् — இந்திரன் பாகாஸுரனுடன்கூடின
बलिजम्भवलान् जघान — பலி, ஜம்பன், வலன் என்றவர்களை கொன்றான்.
शुष्कार्द्रदुष्करवधे — உலர்ந்ததாலும் நனைந்ததாலும் கொல்லமுடியாத
नमुचौ च फेनेन लूने — நமுசியும் நுரையால் வெட்டப்பட,
नारदगिरा — நாரதருடைய வாக்கினால்
त्वं रणं न्यरुणः — தாங்கள் போரை நிறுத்தினீர்கள்.

योषावपुर्दनुजमोहनमाहितं ते श्रुत्वा विलोकनकुतूहलवान् महेशः ।
भूतैः समं गिरिजया च गतः पदं ते स्तुत्वाऽब्रवीदभिमतं त्वमथो तिरोधाः ॥

दनुजमोहनं योषावपुः — அசுரர்களை மயக்கிய ஸ்திரீரூபம்
ते आहितं श्रुत्वा — தங்களால் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டதைக் கேட்டு,
महेशः — மஹேசுவரன்
विलोकनकुतूहलवान् — அதைப்பார்க்க ஆவலுடையவராக
भूतैः गिरिजया च समं — பூதகணங்களுடனும் பார்வதியுடனும்
ते पदं गतः — தங்கள் லோகத்திற்கு (வைகுண்டத்திற்கு) வந்து,
स्तुत्वा अभिमतं अब्रवीत् — ஸ்தோத்திரஞ்செய்து தன் விருப்பத்தைத் தெரிவித்
अथो त्वं तिरोधाः — அப்பொழுது தாங்கள் மறைந்தீர்கள். [தாரல்லவா;

आरामसीमनि च कन्दुकघातलीलालोलायमाननयनां कमनीं मनोज्ञाम् ।
त्वामेष वीक्ष्य विगलद्वसनां मनोभूवेगादनङ्गरिपुरङ्ग समालिलिङ्ग ॥ ९

आरामसीमनि च — பூந்தோட்டத்தின் பக்கத்தில்
कन्दुकघातलीला-लोलायमाननयनां — பந்தடித்து விளையாடுவதால் சலிக்கின்ற கண்களையுடையவரும்,
मनोज्ञां कमनीं — மனதைக்கவருகின்ற பெண்ணுருவமெடுத்தவருமான
त्वां विगलद्वसनां वीक्ष्य — தங்களை ஆடை நழுவுகின்றவராகக் கண்டு,
अनङ्गरिपुः एषः — மன்மதசத்துருவான இந்தப் பரமசிவன்
मनोभूवेगात् — காமவிகாரத்தால்
अङ्ग — குருவாயூரப்பா!
समालिलिङ्ग — தங்களை ஆலிங்கனஞ்செய்துகொண்டாரல்லவா.

भूयोऽपि विद्रुतवतीमुपधाव्य देवो वीर्यप्रमोक्षविकसत्परमार्थबोधः ।
त्वन्मानितस्तव महत्त्वमुवाच देव्यै तत्तादृशस्त्वमव वातनिकेतनाथ ॥

भूयः अपि — மறுபடியும்
विद्रुतवतीं उपधाव्य — நழுவி ஓடிய மோகினியைப் பின்தொடர்ந்து
वीर्यप्रमोक्षविकसत्-परमार्थबोधः देवः — வீரியத்தை விட்ட பின்னரே உண்மை விளக்கம் பெற்றவராய், பரமேசுவரன்.

त्वन्मानितः — தங்களால் வெகுமதிக்கப்பட்டு,
तव महत्त्वं देव्यै उवाच — தங்கள் பெருமையை பார்வதிக்கு எடுத்துரைத்தார்;
वातनिकेतनाथ — குருவாயூரப்பா!
तत्तादृशः त्वं — அப்படிப்பட்ட பெருமையுடைய தாங்கள்
अव — என்னைக் காப்பாற்றவேண்டும்.

इति श्रीमन्नारायणीये देवानाममृतोपलब्धिप्रकारवर्णनं नाम एकोनत्रिंशं दशकम् ॥
आदितः श्लोकाः 304. अष्टमस्कन्धे श्लोकाः 41.

त्रिंशं दशकम्—முப்பதாவது தசகம்.

वामनचरितवर्णनम्—வாமனசரிதத்தை வர்ணிப்பது.

शक्रेण संयति हतोऽपि बलिर्महात्मा
शुक्रेण जीविततनुः क्रतुवर्धितोष्मा ।
विक्रान्तिमान् भयनिलीनसुरां त्रिलोकीं
चक्रे वशे स तव चक्रमुखादभीतः ॥ १

शक्रेण संयति हतः अपि — இந்திரனால் போரில் கொல்லப்பட்டும்
शुक्रेण जीविततनुः — சுக்கிராசாரியரால் பிழைப்பிக்கப்பெற்ற சரீரமுடையவனும்
महात्मा — பெரிய மனதுடையவனும்
क्रतुवर्धितोष्मा — விச்வஜித்யாகத்தால் வளர்ந்த சக்தியையுடையவனும்
विक्रान्तिमान् सः बलिः — பராக்கிரமசாலியுமான அந்த பலியானவன்
तव चक्रमुखात् — தங்களுடைய சுதர்சனசக்கிரத்தின் முனையிலிருந்து
अभीतः — பயப்படாதவனாக
भयनिलीनसुरां — பயத்தால் ஓடி ஒளிந்த தேவர்களையுடைய
त्रिलोकीं वशे चक्रे — மூவுலகங்களையும் தன் வசமாக்கிக்கொண்டான்.

पुत्रार्तिदर्शनवशाददितिर्विषण्णा तं काश्यपं निजपतिं शरणं प्रपन्ना ।
त्वत्पूजनं तदुदितं हि पयोव्रताख्यं सा द्वादशाहमचरत्त्वयि भक्तिपूर्णा ॥

अदितिः — அதிதியானவள்
पुत्रार्तिदर्शनवशात् — தன் புத்திரர்களான இந்திரன் முதலிய தேவர்களுடைய துன்பத்தைப் பார்த்து அதனால்
विषण्णा — மிக வருந்தியவளாய்
निजपतिं तं काश्यपं — தன் கணவனான அந்தக் காசியபமுனியை
शरणं प्रपन्ना — சரணமடைந்தாள்.
सा तदुदितं — அவள் அவரால் உபதேசிக்கப்பட்ட
पयोव्रताख्यं त्वत्पूजनं — பயோவிரதம் என்று பெயருடைய தங்கள் பூஜையை
त्वयि भक्तिपूर्णा — தங்களிடத்தில் பக்தி நிறைந்தவளாக
द्वादशाहं अचरत् हि — பன்னிரண்டு நாள் செய்தாளல்லவா.

तस्यावधौ त्वयि निलीनमतेरमुष्याः श्यामश्चतुर्भुजवपुः स्वयमाविरासीः ।
नम्रां च तामिह भवत्तनयो भवेयं गोप्यं मदीक्षणमिति प्रलपन्नयासीः ॥

तस्य अवधौ	அந்த விரதத்தின் முடிவில்
त्वयि निलीनमतेः	தங்களிடத்தில் லயித்திருந்த மனதையுடைய
अमुष्याः श्यामः	அந்த அதிதிக்கு முன்பாக, ச்யாமளவர்ணனுகவும்
चतुर्भुजवपुः	நான்கு கைகளையுடைய சரீரமுடையவனுகவும்
स्वयं आविरासीः	தாங்கள் தோன்றினீர்கள்.
इह नम्रां तां च	அப்பொழுது வணங்கின அவளிடம்
" भवत्तनयः भवेयं	" உனக்குப் பிள்ளையாகப் பிறக்கிறேன் ;
मदीक्षणं गोप्यं "	என் தரிசனம் மிக ரகஸ்யமாக இருக்கவேண்டும் "
इति प्रलपन् अयासीः	என்று சொல்லிவிட்டு மறைந்துவிட்டீர்கள்.

त्वं काश्यपे तपसि सन्निदधत्तदानीं प्राप्तोऽसि गर्भमदितेः प्रणुतो विधात्रा ।
प्रासूत च प्रकटवैष्णवदिव्यरूपं सा द्वादशीश्रवणपुण्यदिने भवन्तम् ॥

तदानीं काश्यपे	அப்பொழுது காசியபருடையதான
तपसि	தவத்தினுல் வளர்ந்த வீரியத்தில்
सन्निदधत् त्वं	எழுந்தருளிய தாங்கள்
अदितेः गर्भं प्राप्तः	அதிதியின் கர்ப்பத்தை அடைந்து
विधात्रा प्रणुतः असि	பிரம்மாவால் துதிக்கப்பட்டீர்.
सा च	அந்த அதிதியும்
प्रकटवैष्णवदिव्यरूपं भवन्तं	சங்கு, சக்கிரம் முதலியவைகளால் விஷ்ணு என விளங்கிய திவ்ய ரூபத்துடன் கூடின தங்களை
द्वादशीश्रवणपुण्यदिने प्रासूत	துவாதசியும் சிரவணநக்ஷத்திரமும் கூடின புண்ணிய தினத்தில் பிரசவித்தாளல்லவா.

पुण्याश्रमं तमभिवर्षति पुष्पवर्षैर्हर्षाकुले सुरकुले कृततूर्यघोषे ।
बद्ध्वाऽञ्जलिं जय जयेति नुतः पितृभ्यां त्वं तत्क्षणे पटुतमं वटुरूपमाधाः॥

सुरकुले हर्षाकुले	தேவர் கூட்டம் ஆனந்தபரவசமாக
कृततूर्यघोषे	தூரிய வாத்தியத்தை முழக்கிக்கொண்டு
तं पुण्याश्रमं	அந்தப் புண்ணியமான ஆசிரமத்தில்
पुष्पवर्षैः अभिवर्षति	புஷ்பங்களை வருஷிக்கவும்
अञ्जलिं बद्ध्वा जय जय इति	அஞ்சலிபந்தஞ்செய்துகொண்டு "ஜய ஜய" என்று
पितृभ्यां नुतः	தாய்தந்தைகள் ஸ்துதிக்கவும்
त्वं तत्क्षणे पटुतमं	தாங்கள் அப்பொழுது ஸாமர்த்தியசாலியான
वटुरूपं	பிரம்மசாரிஸ்வரூபத்தை
आधाः	எடுத்துக்கொண்டீர்களல்லவா.

तावत्प्रजापतिमुखैरुपनीय मौञ्जीदण्डाजिनाक्षवलयादिभिरर्च्यमानः ।
देदीप्यमानवपुरीश कृताग्निकार्यस्त्वं प्रास्थिथा बलिगृहं प्रकृताश्वमेधम् ॥

ईश तावत् — ஈசுவரா! அப்பொழுதே
प्रजापतिमुखैः — காசியபப்பிரஜாபதி முதலியவர்களால்
उपनीय — உபநயனம் செய்விக்கப்பெற்று
मौञ्जीदण्डाजिनाक्षवलयादिभिः अर्च्यमानः — மேகலை, தண்டம், கிருஷ்ணாஜினம், ருத்ராக்ஷமாலை முதலியவைகளால் பூஜிக்கப்பெற்று,
देदीप्यमानवपुः — அதனால் மிகப் பிரகாசிக்கின்ற சரீரமுடையவரான
त्वं कृताग्निकार्यः — தாங்கள், அக்னிகாரியத்தைச் செய்துமுடித்து
प्रकृताश्वमेधं — அசுவமேதயாகம் நடக்கின்ற
बलिगृहं प्रास्थिथाः — மஹாபலியின் கிருகத்திற்கு புறப்பட்டீர்களல்லவா.

गात्रेण भाविमहिमोचितगौरवं प्राग्व्यावृण्वतेव धरणीं चलयन्नयासीः ।
छत्रं परोष्मतिरणार्थमिवादधानो दण्डं च दानवजनेष्विव सन्निधातुम् ॥

भाविमहिमोचितगौरवं — பின்னால் நிகழப்போகிற விசுவரூபத்திற்குத்தகுந்த பாரத்தை
प्राक् व्यावृण्वता इव — முந்தியே தெரிவிப்பதுபோல் இருக்கும்
गात्रेण धरणीं चलयन् — சரீரத்தால் பூமியை அசையும்படி செய்துகொண்டு
परोष्मतिरणार्थं इव — சத்ருக்களுடைய தேஜஸ்ஸை மறைப்பதற்குப்போல
छत्रं — குடையையும்,
दानवजनेषु सन्निधातुं इव — அசுரர்களிடத்தில் பிரயோகிப்பதற்குப்போல
दण्डं च अदधानः — தண்டத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு
अयासीः — சென்றீர்களல்லவா.

तां नर्मदोत्तरतटे हयमेधशाला-
मासेदुषि त्वयि रुचा तव रुद्धनेत्रैः ।
भास्वान् किमेष दहनो नु सनत्कुमारो
योगी नु कोऽयमिति शुक्रमुखैः शशङ्के ॥ ८

नर्मदोत्तरतटे — நர்மதையின் வடகரையில்
तां हयमेधशालां — அந்த அசுவமேதயாகசாலையை
त्वयि आसेदुषि — தாங்கள் அடைந்தபொழுது
तव रुचा — தங்களுடைய காந்தியால்
रुद्धनेत्रैः — தகையப்பட்ட கண்களையுடைய
शुक्रमुखैः — சுக்கிராசாரியர் முதலியவர்களால்
"एषः भास्वान् किं दहनः नु — "இதோ வருகிறவர் சூரியனா அல்லது அக்னியா,
योगी सनत्कुमारः नु — அல்லது யோகீசுவரனான ஸனத்குமாரரா,
अयं कः" इति — இது யாராக இருக்கலாம்?" என்று
शशङ्के — சங்கிக்கப்பட்டதல்லவா.

आनीतमाशु भृगुभिर्महसाऽभिभूतैस्त्वां रम्यरूपमसुरः पुलकावृताङ्गः ।
भक्त्या समेत्य सुकृती परिणिज्य पादौ तत्तोयमन्वधृत मूर्धनि तीर्थतीर्थम् ॥

महसा अभिभूतैः	தங்கள் தேஜஸ்ஸினால் திரஸ்கரிக்கப்பட்ட
भृगुभिः	சுக்கிராசாரியரால்
आशु आनीतं	துரிதமாக எதிர்கொண்டு வரவேற்கப்பட்ட
रम्यरूपं त्वां	மனோஹரமான ரூபத்தையுடைய தங்களிடம்
सुकृती असुरः	புண்ணியசாலியான அசுரன்
पुलकावृताङ्गः	மயிர்க்கூச்சடைந்த சரீரத்தையுடையவனாக
भक्त्या समेत्य	மிகுந்த பக்தியுடன் வந்து
पादौ परिणिज्य	தங்கள் திருவடிகளையலம்பி
तीर्थतीर्थं	எல்லா தீர்த்தங்களையும் தீர்த்தமாக்கும்
तत् तोयं	அந்த ஜலத்தை
मूर्धनि अन्वधृत	தலையில் தரித்துக்கொண்டானல்லவா.

प्रह्लादवंशजतया क्रतुभिर्द्विजेषु विश्वासतो नु तदिदं दितिजोऽपि लेभे ।
यत्ते पदांबु गिरिशस्य शिरोभिलाल्यं स त्वं विभो गुरुपुरालय पालयेथाः ॥

ते यत् पदांबु	தங்களுடைய யாதொரு பாததீர்த்தம்
गिरिशस्य शिरोभिलाल्यं	பரமசிவனுடைய தலையிலும் விளங்குவதோ
तत् इदं	அப்படிப்பட்ட பாததீர்த்தத்தை
दितिजः अपि	அசுரனாக இருந்துங்கூட அந்த பலி
प्रह्लादवंशजतया	பிரஹ்லாதவம்சத்தில் ஜனித்ததனாலோ
क्रतुभिः	அல்லது யாகங்களையனுஷ்டித்ததாலோ,
द्विजेषु	அல்லது பிராம்மணர்களிடத்தில்
विश्वासतः नु लेभे	விசுவாஸத்தால்தானோ அடைந்தான்.
विभो गुरुपुरालय	எங்கும் வியாபித்தவரான குருவாயூரப்பா!
सः त्वं पालयेथाः	அப்படிப்பட்ட தாங்கள் என்னைக் காப்பாற்றவேண்டும்.

इति श्रीमन्नारायणीये वामनावतारवर्णनं नाम त्रिंशं दशकं समाप्तम् ॥ ३० ॥

आदितः श्लोकाः 314.　　अष्टमस्कन्धे श्लोकाः 51.

एकत्रिंशं दशकम्—முப்பத்தொன்றாவது தசகம்.

वामनचरितवर्णनम्—வாமனசரித்தை வர்ணிப்பது.

प्रीत्या दैत्यस्तव तनुमहःप्रेक्षणात्सर्वथाऽपि
त्वामाराध्यन्नजित रचयन्नञ्जलिं सञ्जगाद ।
मत्तः किं ते समभिलषितं विप्रसूनो वद त्वं
व्यक्तं भक्तं भवनमवनीं वाऽपि सर्वं प्रदास्ये ॥ १

अजित तव — யாராலும் ஜயிக்கப்படாதவரே! தங்களுடைய
तनुमहःप्रेक्षणात् — சரீரகாந்தியைக் கண்ட மாத்திரத்தில்
प्रीत्या सर्वथा अपि — உண்டான ப்ரீதியினால் எல்லாவிதத்திலும்
त्वां आराधयन् — தங்களை ஆராதிக்கின்றவனாய்
दैत्यः अञ्जलिं रचयन् — அசுரன் அஞ்சலி செய்துகொண்டு
सञ्जगाद — பின்வருமாறு சொன்னான் :
" विप्रसूनो मत्तः — " பிராம்மணகுமாரனே! என்னிடமிருந்து
ते समभिलषितं किं — உன்னால் விரும்பப்பட்டது என்ன?
त्वं व्यक्तं वद — நீ விளங்கக் கூறு.
भक्तं भवनं अवनीं — அன்னத்தையோ, வீட்டையோ, பூமியையோ,
सर्वं वा अपि — அல்லது எல்லாவற்றையுமோ
प्रदास्ये " — நான் தருகின்றேன்."

तामक्षीणां बलिगिरमुपाकर्ण्य कारुण्यपूर्णोऽ-
प्यस्योत्सेकं शमयितुमना दैत्यवंशं प्रशंसन् ।
भूमिं पादत्रयपरिमितां प्रार्थयामासिथ त्वं
सर्वं देहीति तु निगदिते कस्य हास्यं न वा स्यात् ॥ २

अक्षीणां — ஒரு குறையுமில்லாத
तां बलिगिरं उपाकर्ण्य — பலியின் அந்த வசனத்தைக் கேட்டு
कारुण्यपूर्णः अपि — கருணை நிறைந்தவராக இருந்தபோதிலும்
त्वं अस्य उत्सेकं — தாங்கள் அவனுடைய கர்வத்தை
शमयितुमनाः — அடக்கவிரும்பியவராய்
दैत्यवंशं प्रशंसन् — அசுரவம்சத்தைப் புகழ்ந்துகொண்டு
पादत्रयपरिमितां — மூன்றடி அளவுள்ள
भूमिं प्रार्थयामासिथ — மண்ணை வேண்டினீர்கள்.
"सर्वं देहि" इति निगदिते तु — "எல்லாவற்றையும் கொடு" என்று கேட்டிருந்தால்
कस्य वा हास्यं न स्यात् — யாருக்குத்தான் நகைப்புக்கிடமாயிராது?

विश्वेशं मां त्रिपदमिह किं याचसे बालिशस्त्वं
सर्वां भूमिं वृणु किममुनेत्यालपत्त्वां स दृप्यन् ।
यस्माद्दर्पात्त्रिपदपरिपूर्त्यक्षमः क्षेपवादान्
बन्धं चासावगमदतदर्होऽपि गाढोपशान्त्यै ॥ ३

" त्वं बालिशः — " நீ சிறுபிள்ளைத்தனமாக
विश्वेशं मां — உலகங்களுக்கெல்லாம் அதிபதியான என்னிடத்தில்
इह त्रिपदं — இவ்விடத்தில் மூன்றடி மண்ணை மட்டும்
किं याचसे — ஏன் யாசிக்கின்றாய்?

अमुना किं	இதனால் என்ன பயன்?
सर्वां भूमिं वृणु" इति	பூமி முழுவதையும் வாங்கிக்கொள்" என்றிவ்விதம்
दृप्यन् सः त्वां आलपत्	கர்வமடைந்தவனாக அந்த பலி தங்களிடம் சொன்னா
यस्मात् दर्पात् असौ	எந்தக் கர்வம் காரணமாக அந்த பலி ... [னல்லவா.
त्रिपदपरिपूर्त्यक्षमः	மூன்றடி மண்ணையும் கொடுப்பதற்கு முடியாதவனாக
क्षेपवादान्	இகழ்ச்சிச்சொற்களையும்
गाढोपशान्त्यै	(அகங்காரம்) முற்றும் அடங்குவதற்கு
बन्धं च	சிறையையும்
अतदर्हः अपि	அவைகளுக்குத் தகுதியற்றவனாக இருந்தாலும்
अगमत्	அடைந்தானல்லவா.

पादत्रय्या यदि न मुदितो विष्टपैर्नापि तुष्ये-
दित्युक्तेऽस्मिन् वरद भवते दातुकामेऽथ तोयम् ।
दैत्याचार्यस्तव खलु परीक्षार्थिनः प्रेरणात्तं
मा मा देयं हरिरयमिति व्यक्तमेवाबभाषे ॥ ४

"पादत्रय्या	"மூன்றடி மண்ணைக்கொண்டு
यदि न मुदितः	(ஒருவன்) ஸந்தோஷமடையாவிட்டால்
विष्टपैः अपि	மூன்றுலகங்களைக்கொண்டும்
न तुष्येत्" इति	ஸந்தோஷமடையமாட்டான்" என்று
भवता उक्ते	தங்களால் சொல்லப்பட்டபொழுது,
वरद	எல்லா வரங்களையும் கொடுக்கின்ற ஈசா!
अस्मिन् भवते	அந்த பலி தங்களுக்கு
तोयं दातुकामे	நீர் வார்த்து தானமளிக்க விரும்ப,
अथ परीक्षार्थिनः	அப்பொழுது மஹாபலியை பரீக்ஷிக்க விரும்பிய,
तव प्रेरणात् खलु	தங்களுடைய பிரேரணையினாலேயே
दैत्याचार्यः	அசுரகுருவான சுக்கிராசாரியர்
"मा मा देयं	"கொடுக்காதே! கொடுக்காதே!
हरिः अयं"	எல்லாவற்றையும் அபகரிக்கின்ற மஹா விஷ்ணுவே
इति तं	என்று அந்த மஹாபலியிடம் [இவர்"
व्यक्तं एव आबभाषे	வாய்விட்டுச்சொன்னாரல்லவா.

याचत्येवं यदि स भगवान् पूर्णकामोऽस्मि सोऽहं
दास्याम्येव स्थिरमिति वदन् काव्यशप्तोऽपि दैत्यः ।
विन्ध्यावल्या निजदयितया दत्तपाद्याय तुभ्यं
चित्रं चित्रं सकलमपि स प्रार्पयत्तोयपूर्वम् ॥ ५

"सः भगवान्	"ஐசுவரியங்களெல்லாம் நிறைந்த அந்த பகவானே
एवं यदि याचति	இவ்விதம் (என்னிடம்) யாசிப்பானாகில்

सः अहं	அப்படிப்பட்ட நான்
पूर्णकामः अस्मि	வேட்கை நிறைவேறியவனாக ஆகிறேன்;
दास्यामि एव" इति	கொடுக்கத்தான் போகிறேன்" என்று
स्थिरं वदन् सः दैत्यः	உறுதியாகச்சொல்லுகின்ற அந்த அசுரன்
काव्यशप्तः अपि	சுக்கிராசாரியால் சபிக்கப்பட்டும்
निजदयितया विन्ध्यावल्या	தன் பத்தினியான விந்தியாவளியால்
दत्तपाद्याय तुभ्यं	பாதநீர் அளிக்கப்பட்ட தங்களுக்கு
तोयपूर्वं	தானநீர் வார்த்து
सकलं अपि प्रार्पयत्	(உலகம்) அனைத்தையும் அர்ப்பணஞ்செய்தானல்லவா.
चित्रं चित्रं	ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம்!

निस्सन्देहं दितिकुलपतौ त्वय्यशेषार्पणं त-
द्व्यातन्वाने मुमुचुरृषयः सामराः पुष्पवर्षम् ।
दिव्यं रूपं तव च तदिदं पश्यतां विश्वभाजा-
मुच्चैरुच्चैरवृधदवधीकृत्य विश्वाण्डभाण्डम् ॥ ६

दितिकुलपतौ	அசுரகுலத்தலைவனான மஹாபலி
त्वयि निस्सन्देहं	தங்களிடத்தில் சந்தேகமில்லாமல்
तत् अशेषार्पणं व्यातन्वाने	அங்ஙனம் மீதியின்றி அர்ப்பணம் செய்யும்பொழுது
सामराः ऋषयः	தேவர்களுடன் கூடின ரிஷிகளும்
पुष्पवर्षं मुमुचुः	பூமாரி பெய்தனர்.
तव तत् इदं दिव्यं रूपं च	தங்களுடைய அந்த திவ்யமான வாமனரூபமும்
विश्वभाजां पश्यतां	பிரபஞ்சவாஸிகள் பார்த்துக்கொண்டிருக்கவே
विश्वाण्डभाण्डं	பிரம்மாண்டம்
अवधीकृत्य	வரையில்
उच्चैः उच्चैः अवृधत्	மேல் மேல் வளர்ந்ததல்லவா.

त्वत्पादाग्रं निजपदगतं पुण्डरीकोद्भवोऽसौ
कुण्डीतोयैरसिचदपुनाद्यज्जलं विश्वलोकान् ।
हर्षोत्कर्षात् सुबहु ननृते खेचरैरुत्सवेऽस्मिन्
भेरीं निघ्नन् भुवनमचरज्जाम्बवान् भक्तिशाली ॥ ७

असौ पुण्डरीकोद्भवः	அந்த பிரம்மதேவர்
निजपदगतं	தமது ஸ்தானமான ஸத்தியலோகத்தையடைந்த
त्वत्पादाग्रं	தங்கள் திருவடியின் நுனியை
कुण्डीतोयैः	கமண்டலுஜலத்தால்
असिचत्	அபிஷேகம் செய்தார்.
यत् जलं विश्वलोकान्	அந்த ஜலம் எல்லா உலகங்களையும்
अपुनात्	பரிசுத்தமாக்கிற்று.

खेचरैः हर्षोत्कर्षात् | கந்தர்வர்களால் ஸந்தோஷத்தின் மிகுதியால்
सुबहु ननृते | வெகுவாக நர்த்தனஞ்செய்யப்பட்டது.
अस्मिन् उत्सवे | இந்த மஹோத்ஸவத்தில்
भक्तिशाली जांबवान् | பக்திமானான ஜாம்பவான்
भेरीं निघ्नन् | பேரிகை முழக்கிக்கொண்டு
भुवनं अचरत् | உலகைச் சுற்றிவந்தார்.

तावद्दैत्यास्त्वनुमतिमृते भर्तुरारब्धयुद्धाः
देवोपेतैर्भवदनुचरैस्सङ्गता भङ्गमापन् ।
कालात्माऽयं वसति पुरतो यद्वशात् प्राग्जिताः स्मः
किं वो युद्धैरिति बलिगिरा तेऽथ पाताळमापुः ॥ ८

देव तावत् दैत्याः तु | தேவா! அதற்குள் அசுரர்களோ என்றால்
भर्तुः अनुमतिं ऋते | அரசனின் அனுமதியில்லாமல்
आरब्धयुद्धाः उपेतैः | போர்புரிய ஆரம்பிக்க அவ்விடம் வந்திருந்த
भवदनुचरैः | தேவரீருடைய பணியாட்களால்
सङ्गताः | (அவர்கள்) எதிர்க்கப்பட்டு
भङ्गं आपन् | தோல்வியடைந்தனர்.
अथ "यद्वशात् | அப்பொழுது, "எவருடைய பிரபாவத்தால்
प्राक् जिताः स्मः | முந்தி நாம் ஜயிக்கப்பட்டோமோ
कालात्मा अयं | அதே காலஸ்வரூபியான இந்த பகவான்
पुरतः वसति | எதிரில் நிற்கின்றார்;
वः युद्धैः किं" | உங்களுடைய யுத்தத்தால் என்ன பயன்?"
इति बलिगिरा | என்ற பலியின் வசனத்தால்
ते पातालं आपुः | அந்த அசுரர்கள் பாதாளம் சென்றனர்.

पाशैर्बद्धं पतगपतिना दैत्यमुच्चैरवादीः
तार्तीयीकं दिश मम पदं किन्न विश्वेश्वरोऽसि ।
पादं मूर्ध्नि प्रणय भगवन्नित्यकम्पं वदन्तं
प्रह्लादस्तं स्वयमुपगतो मानयन्नस्तवीत्त्वाम् ॥ ९

पतगपतिना पाशैः बद्धं | கருடனால் வருணபாசங்களால் கட்டப்பட்ட
दैत्यं | மஹாபலியைப்பார்த்து
"मम तार्तीयीकं पदं दिश | "எனக்கு மூன்றாவது அடி மண்ணைக்கொடு;
विश्वेश्वरः किं न असि" | நீ உலகங்களுக்கெல்லாம் அதிபதியல்லவா?"
उच्चैः अवादीः | என்று உரத்த குரலில் கூறினீர்கள்.
"भगवन् मूर्ध्नि | "பகவானே! என் தலைமேல்
पादं प्रणय" इति | தங்கள் திருவடியை வையுங்கள்" என்று
अकम्पं वदन्तं | நடுக்கமில்லாமல் சொல்லுகின்ற

तं मानयन्	அந்த பலியை கௌரவித்துக்கொண்டு
स्वयं उपगतः प्रह्लादः	(அப்போது) நேரில் வந்த பிரஹ்லாதர்
त्वां अस्तवीत्	தங்களை ஸ்துதித்தார்.

दर्पोच्छित्त्यै विहितमखिलं दैत्य सिद्धोऽसि पुण्यै-
लोकस्तेऽस्तु त्रिदिवविजयी वासवत्वं च पश्चात् ।
मत्सायुज्यं भज च पुनरित्यन्वगृह्णा बलिं तं
विप्रैः सन्तानितमखवरः पाहि वातालयेश ॥ १०

"दैत्य दर्पोच्छित्त्यै	"மஹாபலியே! உனது கர்வத்தைப் போக்கடிப்பதற்காக
अखिलं विहितं	இது எல்லாம் செய்யப்பட்டது;
पुण्यैः सिद्धः असि	புண்ணியகர்மங்களால் நீ ஸித்தனுகிவிட்டாய்!
ते लोकः	உனக்கு ஸ்வர்க்கலோகத்திலும் மேம்பட்டதாக
त्रिदिवविजयी अस्तु	ஒரு உலகம் ஏற்படட்டும்;
पश्चात् वासवत्वं च	பிறகு இந்திரப்பதவியையும்
पुनः मत्सायुज्यं च	அதன்பிறகு என் ஸாயுஜ்யமுக்தியையும்
भज" इति तं बलिं	அடைவாய்" என்று அந்த மஹாபலியை
अन्वगृह्णाः	அனுக்கிரஹித்தீரல்லவா.
वातालयेश	குருவாயூரப்பா!
विप्रैः	(சுக்கிரன் முதலிய) பிராம்மணர்களைக்கொண்டு
सन्तानितमखवरः	மஹாயாகத்தைப் பூர்த்திசெய்வித்த தாங்கள்
पाहि	என்னைக் காப்பாற்றவேண்டும்.

इति श्रीमन्नारायणीये वामनचरितवर्णनं नाम एकत्रिंशं दशकं समाप्तम् ॥ ३१ ॥

आदितः श्लोकाः 324. अष्टमस्कन्धे श्लोकाः 61.

द्वात्रिंशं दशकम्—முப்பத்திரண்டாவது தசகம்.

मत्स्यावतारवर्णनम्—மத்ஸ்யாவதாரவர்ணனம்.

पुरा हयग्रीवमहासुरेण षष्ठान्तरान्तोद्यदकाण्डकल्पे ।
निद्रोन्मुखब्रह्ममुखाद्धृतेषु वेदेष्वधित्सः किल मत्स्यरूपम् ॥ १

पुरा हयग्रीवमहासुरेण	முன்பு ஹயக்ரீவன் என்ற பெரிய அசுரனுல்
षष्ठान्तरान्तोद्यद्-काण्डकल्पे	ஆறுவது மன்வந்தரத்தின் முடிவிலுண்டான அவாந்தரப்பிரளயத்தில்
निद्रोन्मुखब्रह्ममुखात्	நித்திரை செய்துகொண்டிருந்த பிரம்மதேவருடைய திருமுகத்திலிருந்து
वेदेषु हृतेषु	வேதங்கள் அபஹரிக்கப்பட்டபொழுது
मत्स्यरूपं अधित्सः किल	மத்ஸ்யரூபத்தை எடுக்க விரும்பினீரல்லவா.

सत्यव्रतस्य द्रमिलाधिभर्तुर्नदीजले तर्पयतस्तदानीम् ।
कराञ्जलौ सञ्ज्वलिताकृतिस्त्वमदृश्यथाः कश्चन बालमीनः ॥ २

तदानीं नदीजले तर्पयतः அப்பொழுது நதீஜலத்தில் தர்ப்பணஞ்செய்கின்ற
द्रमिलाधिभर्तुः सत्यव्रतस्य திராவிட அரசனான ஸத்தியவிரதனுடைய
कराञ्जलौ त्वं கூப்பிய கைகளில் தாங்கள்
सञ्ज्वलिताकृतिः நன்கு பிரகாசிக்கின்ற ஸ்வரூபத்தையுடைய
कश्चन बालमीनः अदृश्यथाः ஒரு மீன்குஞ்சாகக் காணப்பட்டீரல்லவா.

क्षिप्तं जले त्वां चकितं विलोक्य निन्येऽम्बुपात्रेण मुनिः स्वगेहम् ।
स्वल्पैरहोभिः कलशीं च कूपं वापीं सरश्चानशिषे विभो त्वम् ॥ ३

जले क्षिप्तं ஜலத்தில் விடப்பட்ட
त्वां चकितं विलोक्य தங்களை பயந்தவராகக் கண்டு,
मुनिः अम्बुपात्रेण அந்த ராஜரிஷி ஜலபாத்திரத்தில்
स्वगेहं निन्ये தம் வீட்டிற்குக் கொண்டுபோனார்.
विभो எங்கும் நிறைந்த பிரபுவே!
त्वं स्वल्पैः अहोभिः தாங்கள் சில நாட்களிலேயே
कलशीं कूपं च ஜலபாத்திரத்தையும், கிணற்றையும்,
वापीं सरः च आनशिषे குளத்தையும், தடாகத்தையும் வியாபித்தீர்கள்.

योगप्रभावाद्भवदाज्ञयैव नीतस्ततस्त्वं मुनिना पयोधिम् ।
पृष्टोऽमुना कल्पदिदृक्षुमेनं सप्ताहमास्वेति वदन्नयासीः ॥ ४

ततः भवदाज्ञया एव அதன்பிறகு தங்கள் கட்டளையின்படியே
मुनिना योगप्रभावात् அந்த ராஜரிஷியால் யோகமஹிமையால்
पयोधिं नीतः त्वं ஸமுத்திரத்திற்குக் கொண்டுபோகப்பட்ட தாங்கள்,
अमुना पृष्टः அவரால் கேட்கப்பட்டவராய்
कल्पदिदृक्षुं एनं பிரளயத்தைக் காண விரும்பிய அவரிடம்
"सप्ताहं आस्व" "ஏழுநாள் பொறுத்துக்கொண்டிரு"
इति वदन् अयासीः என்று சொல்லி மறைந்தீர்களல்லவா.

प्राप्ते त्वदुक्तेऽहनि वारिधारापरिप्लुते भूमितले मुनीन्द्रः ।
सप्तर्षिभिः सार्धमपारवारिण्युद्घूर्णमानः शरणं ययौ त्वाम् ॥ ५

त्वदुक्ते अहनि प्राप्ते தங்களால் குறிப்பிடப்பட்ட நாள் வந்தபொழுது
भूतले वारिधारापरिप्लुते பூமி, கொட்டிய மழையால் மூழ்கி மறைய
मुनीन्द्रः सप्तर्षिभिः सार्धं அந்த ராஜரிஷி ஸப்தரிஷிகளுடன்கூட
अपारवारिणि उद्घूर्णमानः பிரளயஸமுத்திரத்தில் சுழலுகின்றவராய்
त्वां शरणं ययौ தங்களைச் சரணமடைந்தார்.

धरां त्वदादेशकरीमवाप्तां नौरूपिणीमारुरुहुस्तदा ते ।
तत्कम्पकम्प्रेषु च तेषु भूयस्त्वमंबुधेराविरभूर्महीयान् ॥ ६

तदा ते — அப்பொழுது அவர்கள்,
त्वदादेशकरीं — தங்கள் கட்டளையை நிறைவேற்றுகின்றளாய்
नौरूपिणीं अवाप्तां — தோணிரூபமாக வந்த
धरां आरुरुहुः — பூமியில் ஏறிக்கொண்டார்கள்.
तेषु भूयः च तत्कम्पकम्प्रेषु — மறுபடியும் அந்தத்தோணியின் ஆட்டத்தால் அவர்கள் நடுங்குகையில்
त्वं महीयान् — தாங்கள் முன்னிலும் பெரிய மீனுக
अम्बुधेः आविरभूः — சமுத்திரத்திலிருந்து தோன்றினீர்களல்லவா.

झषाकृतिं योजनलक्षदीर्घां दधानमुच्चैस्तरतेजसं त्वाम् ।
निरीक्ष्य तुष्टा मुनयस्त्वदुक्त्या त्वत्तुङ्गशृङ्गे तरणिं बबन्धुः ॥ ७

योजनलक्षदीर्घां झषाकृतिं — லக்ஷயோஜனை நீண்டதான மீன் உருவத்தை
दधानं — தாங்கியவரும்,
उच्चैस्तरतेजसं — மிகவும் அதிகமான தேஜஸ்ஸோடுகூடியவருமான
त्वां निरीक्ष्य तुष्टाः मुनयः — தங்களைக்கண்டு சந்தோஷமடைந்த முனிவர்கள்,
त्वदुक्त्या त्वत्तुङ्गशृङ्गे — தங்கள் வசனத்தால் தங்களுடைய உயர்ந்த கொம்பில்
तरणिं बबन्धुः — தோணியைக் கட்டினார்களல்லவா.

आकृष्टनौको मुनिमण्डलाय प्रदर्शयन् विश्वजगद्विभागान् ।
संस्तूयमानो नृवरेण तेन ज्ञानं परं चोपदिशन्नचारीः ॥ ८

आकृष्टनौकः — தோணியை இழுத்துக்கொண்டும்
मुनिमण्डलाय — முனிவர் மண்டலத்திற்கு
विश्वजगद्विभागान् — எல்லா உலகப்பிரிவுகளையும்
प्रदर्शयन् तेन नृवरेण — காண்பித்துக்கொண்டும், அந்த அரசனுல்
संस्तूयमानः — நன்கு துதிக்கப்படுகிறவராய்
तस्मै परं ज्ञानं — அவருக்கு ஆத்மஞானத்தை
उपदिशन् अचारीः — உபதேசித்துக்கொண்டும் சஞ்சரித்தீரல்லவா.

कल्पावधौ सप्त मुनीन् पुरोवत्प्रस्थाप्य सत्यव्रतभूमिपं तम् ।
वैवस्वताख्यं मनुमादधानः क्रोधाद्धयग्रीवमभिद्रुतोऽभूः ॥ ९

कल्पावधौ सप्त मुनीन् — பிரளயத்தின் முடிவில் ஸப்தரிஷிகளை
पुरोवत् प्रस्थाप्य — முன்போலவே ஸ்தாபித்து
तं सत्यव्रतभूमिपं — அந்த ஸத்தியவிரத ராஜனை
वैवस्वताख्यं — வைவஸ்வதன் என்ற பெயருடைய
मनुं आदधानः — மனுவாகச்செய்து
क्रोधात् हयग्रीवं अभिद्रुतः अभूः — கோபத்துடன் ஹயக்ரீவாஸுரனை எதிர்த்தீர்.

स्वतुङ्गशृङ्गक्षतवक्षसं तं निपात्य दैत्यं निगमान् गृहीत्वा ।
विरिञ्चये प्रीतहृदे ददानः प्रभञ्जनागारपते प्रपायाः ॥ १०

प्रभञ्जनागारपते	குருவாயூரப்பா!
स्वतुङ्गशृङ्गक्षतवक्षसं	உமது உயர்ந்த கொம்பினல் பிளக்கப்பட்ட மார்பை[யுடைய
तं दैत्यं निपात्य	அந்த அசுரனை கீழே தள்ளிவிட்டு
निगमान् गृहीत्वा	வேதங்களையெடுத்து
प्रीतहृदे विरिञ्चये	உள்ளத்தில் உவகைகொண்ட பிரம்மதேவருக்கு
ददानः प्रपायाः	கொடுத்த நீங்கள் ரக்ஷிக்கவேண்டும்.

इति श्रीमन्नारायणीये मत्स्यावतारवर्णनं नाम द्वात्रिंशं दशकं समाप्तम् ॥ ३२ ॥
श्रीमद्भागवताष्टमस्कन्धपरिच्छेदः समाप्तः ॥ ८ ॥

आदितः श्लोकाः 334. अष्टमस्कन्धे श्लोकाः 71.

अथ नवमस्कन्धपरिच्छेदः ॥

त्रयस्त्रिंशं दशकम्—முப்பத்துமூன்றுவது தசகம்.

अम्बरीषोपाख्यानम्—அம்பரீஷசரிதம்.

वैवस्वताख्यमनुपुत्रनभागजातनाभागनामकनरेन्द्रसुतोऽम्बरीषः ।
सप्तार्णवावृतमहीदयितोऽपि रेमे त्वत्सङ्गिषु त्वयि च मग्नमनाः सदैव ॥

वैवस्वताख्यमनुपुत्र-नभागजातनाभाग-नामकनरेन्द्रसुतः	வைவஸ்வதன் என்று பெயருடைய மனுவின் பிள்ளையான நபாகனுக்குப் பிறந்த நாபாகன் என்று பெயருடைய அரசனின் பிள்ளையான
अम्बरीषः	அம்பரீஷர்
सप्तार्णवावृतमही-दयितः अपि	ஏழு சமுத்திரங்களாலும் சூழப்பட்ட பூமிக்கு அதிபதியாக இருந்தும்
त्वत्सङ्गिषु त्वयि च	தங்கள் பக்தர்களிடத்திலும் தங்களிடத்திலும்
सदा एव मग्नमनाः	எப்பொழுதும் ஆழ்ந்த மனதையுடையவராக
रेमे	ஆனந்தமடைந்திருந்தார்.

त्वत्प्रीतये सकलमेव वितन्वतोऽस्य भक्त्यैव देव नचिरादभृथाः प्रसादम् ।
येनास्य याचनमृतेऽप्यभिरक्षणार्थं चक्रं भवान् प्रविततार सहस्रधारम् ॥

देव त्वत्प्रीतये एव	ஸர்வேசுவரா! தங்களுடைய பிரீதிக்காகவே
सकलं वितन्वतः	எல்லா கர்மங்களையும் அனுஷ்டிக்கும்
अस्य	அந்த அம்பரீஷருடைய
भक्त्या एव नचिरात्	பக்தியொன்றைக்கொண்டே வெகு சீக்கிரமாக
प्रसादं अभृथाः	அனுக்கிரஹம் பண்ணினீர்கள்.

येन अस्य अभिरक्षणार्थं எதனால் அவரைக் காப்பதற்காக
याचनं ऋतेऽपि भवान् பிரார்த்தியாமலே தாங்கள்
सहस्रधारं चक्रं ஆயிரம் முனைகளுடன் கூடின சுதர்சனசக்கிரத்தை
प्रविततार கொடுத்தீர்களோ (அப்படிப்பட்டது அவ்வனுக்கிரகம்).

स द्वादशीव्रतमथो भवदर्चनार्थं वर्षं दधौ मधुवने यमुनोपकण्ठे ।
पत्न्या समं सुमनसा महतीं वितन्वन् पूजां द्विजेषु विसृजन् पशुषष्टिकोटिम्॥

अथो सः பின் அந்த அம்பரீஷராஜா
यमुनोपकण्ठे मधुवने யமுனைக்கரையிலுள்ள மதுவனத்தில்
सुमनसा पत्न्या समं புஷ்பங்களைக்கொண்டு (நல்லமனதுடன் அல்லது நல்ல மனதையுடையவளான) மனைவியுடன்
महतीं पूजां वितन्वन् மஹத்தான பூஜையைச் செய்பவராய்
द्विजेषु பிராமணர்களிடத்தில்
पशुषष्टिकोटिं विसृजन् அறுபதுகோடி பசுக்களை தானம்பண்ணி
भवदर्चनार्थं वर्षं தங்களை ஆராதிப்பதற்காக ஒரு வருஷகாலம்
द्वादशीव्रतं दधौ துவாதசிவிரதத்தை அனுஷ்டித்தாரல்லவா.

तत्राथ पारणदिने भवदर्चनान्ते
दुर्वाससाऽस्य मुनिना भवनं प्रपेदे ।
भोक्तुं वृतश्च स नृपेण परार्त्तिशीलो
मन्दं जगाम यमुनां नियमान् विधास्यन् ॥ ४

अथ तत्र அப்பொழுது அவ்விடத்தில
पारणदिने பாரணை செய்யவேண்டிய ஒரு தினத்தில்
भवदर्चनान्ते தங்கள் பூஜை முடியும்பொழுது
दुर्वाससा मुनिना துர்வாஸமுனிவரால்
अस्य भवनं प्रपेदे அந்த அரசருடைய அரண்மனை அடையப்பட்டது.
नृपेण भोक्तुं वृतः அரசரால் போஜனத்திற்கு வேண்டப்பட்டவரும்
परार्तिशीलः பிறரை துன்புறுத்தும் இயல்புடையவருமான
सः च அந்த முனியும்
नियमान् विधास्यन् நியமங்களை அனுஷ்டிக்க
यमुनां मन्दं जगाम யமுனைக்கு மெதுவாகச் சென்றார்.

राज्ञाऽथ पारणमुहूर्तसमाप्तिखेदाद्
वारैव पारणमकारि भवत्परेण ।
प्राप्तो मुनिस्तदथ दिव्यदृशा विजानन्
क्षिप्यन् क्रुधोद्धृतजटो विततान कृत्याम् ॥ ५

अथ भवत्परेण राज्ञा — பிறகு தங்கள் பக்தரான அரசரால்
पारणमुहूर्त-समाप्तिखेदात् — பாரணைக்குரிய சமயம் கடந்துவிடுகிறதென்ற வருத்தத்தால்
वारा एव पारणं अकारि — ஜலத்தினால் மட்டும் பாரணை செய்யப்பட்டது.
अथ प्राप्तः मुनिः — அதன் பிறகு அவ்விடம் வந்த முனிவர்
तत् दिव्यदृशा विजानन् — அதை திவ்யதிருஷ்டியால் அறிந்து
क्षिप्यन् — அவரைக்கடிந்துகொண்டு
क्रुधा उद्धृतजटः — கோபத்தால் ஜடையைப்பிய்த்துக்கொண்டு
कृत्यां वितेतान — கிருத்தியையென்ற ஒரு துர்தேவதையை சிருஷ்டித்தார்.

कृत्यां च तामसिधरां भुवनं दहन्तीमग्रेऽभिवीक्ष्य नृपतिर्न पदाच्चकम्पे ।
त्वद्भक्तबाधमभिवीक्ष्य सुदर्शनं ते कृत्यानलं शलभयन्मुनिमन्वधावीत् ॥

नृपतिः असिधरां — அரசன் கத்தியைக் கையில் ஏந்தியவளும்,
भुवनं दहन्तीं च — லோகங்களையெரிக்கின்றவளுமான
तां कृत्यां अग्रे अभिवीक्ष्य — அந்தக் கிருத்தியையை நேராக எதிரில் கண்டும்
पदात् न चकम्पे — இருந்த இடத்திலிருந்து அசையவில்லை.
ते सुदर्शनं — தங்களுடைய சுதர்சனமும்
कृत्यानलं — அந்தக் கிருத்தியையாகிற தீயை
त्वद्भक्तबाधं अभिवीक्ष्य — தங்கள் பக்தனைப் பாதிக்கின்றதாகக்கண்டு
शलभयन् — அதை வெட்டுக்கிளியைபோல் விழுங்கிவிட்டு,
मुनिं अन्वधावीत् — முனிவரைப் பின்தொடர்ந்தது.

धावन्नशेषभुवनेषु भिया स पश्यन्
विश्वत्र चक्रमपि ते गतवान् विरिञ्चम् ।
कः कालचक्रमतिलङ्घयतीत्यपास्तः
शर्वं ययौ स च भवन्तमवन्दतैव ॥ ७

सः भिया — அவர் (துர்வாஸர்) பயத்தால்
अशेषभुवनेषु धावन् — எல்லா உலகங்களிலும் ஓடி,
विश्वत्र — எல்லா இடத்திலும்
ते चक्रं अपि पश्यन् — தங்கள் சுதர்சனசக்கிரத்தையும் கண்டு,
विरिञ्चं गतवान् — பிரம்மதேவரிடம் சென்றார்.
कालचक्रं कः अतिलङ्घयति — "காலசக்கிரத்தை யார் மீறமுடியும்?"
इति अपास्तः — என்று அவரால் கைவிடப்பட்டவராய்
शर्वं ययौ — பரமசிவனிடம் சென்றார்.
सः च भवन्तं अवन्दत एव — அவரும் தங்களை நமஸ்கரிக்கத்தான் செய்தார்.

भूयो भवन्निलयमेत्य मुनिं नमन्तं प्रोचे भवानहमृषे ननु भक्तदासः ।
ज्ञानं तपश्च विनयान्वितमेव मान्यं याह्यम्बरीषपदमेव भजेति भूमन् ॥ ८

भूमन् भूयः	ஒப்புயர்வற்ற ஈசா ! பிறகு
भवन्निलयं एत्य	தங்கள் உலகத்திற்கு (வைகுண்டத்திற்கு) வந்து
नमन्तं मुनिं ऋषे	நமஸ்கரிக்கின்ற முனியைப்பார்த்து ஹே மஹரிஷியே !
"अहं भक्तदासः ननु	"நான் பக்தர்களுக்கு அடிமையல்லவா ?
ज्ञानं तपः च	ஞானமும் தவமும்
विनयान्वितं एव	வணக்கத்துடனிருந்தால் மட்டுமே
मान्यं	வெகுமானிக்கத்தகுந்ததாக ஆகிறது.
याहि	தாங்கள் போகலாம்.
अंबरीषपदं एव भज"	அம்பரீஷனுடைய பாதத்தையே சரணடையுங்கள்"
इति भवान् प्रोचे	என்று தாங்கள் சொன்னீர்களல்லவா.

तावत्समेत्य मुनिना स गृहीतपादो
राजाऽपसृत्य भवदस्त्रमसावनौषीत् ।
चक्रे गते मुनिरदादखिलाशिषोऽस्मै
त्वद्भक्तिमागसि कृतेऽपि कृपां च शंसन् ॥ ९

तावत् समेत्य	அப்பொழுதே ஓடிவந்து
मुनिना गृहीतपादः	முனிவரால் பிடிக்கப்பட்ட பாதங்களையுடைய
सः असौ राजा	அப்படிப்பட்ட அந்த அரசன்
अपसृत्य	சற்று பின்வாங்கி,
भवदस्त्रं अनौषीत्	தங்கள் அஸ்திரத்தைத் துதித்தாரல்லவா.
चक्रे गते	சக்கிராயுதம் திரும்பிச்சென்ற பிறகு
मुनिः	துர்வாஸமுனிவர்
त्वद्भक्तिं	தங்களிடத்தில் (அரசருக்குள்ள) பக்தியையும்
आगसि कृते अपि	தீங்கிழைக்கப்பட்டாலும் (அவர் செய்யும்)
कृपां च शंसन्	கருணையையும் புகழ்ந்துகொண்டு
अस्मै	அந்த அரசருக்கு
अखिलाशिषः अददात्	எல்லா ஆசிர்வாதங்களையும் கொடுத்தாரல்லவா.

राजा प्रतीक्ष्य मुनिमेकसमामनाश्वान्
संभोज्य साधु तमृषिं विसृजन् प्रसन्नम् ।
भुक्त्वा स्वयं त्वयि ततोऽपि दृढं रतोऽभूत्
सायुज्यमाप च स मां पवनेश पायाः ॥ १०

राजा	அம்பரீஷமஹாராஜாவும்
मुनिं प्रतीक्ष्य	துர்வாஸமுனியை எதிர்பார்த்து
एकसमां अनाश्वान्	ஒருவருஷகாலம் ஆஹாரம் பண்ணாமலிருந்து
तं ऋषिं	அந்த முனிவருக்கு
साधु संभोज्य	திருப்தியுண்டாகும்படி நன்றாகப் போஜனம் செய்வித்து

प्रसन्नं विसृजन् அதனால் ஸந்தோஷமடைந்த அவரை வழியனுப்பிய
स्वयं भुक्त्वा தான் போஜனம் செய்து [பின்
त्वयि ततः अपि தங்களிடத்தில் முந்தியிருந்ததைக்காட்டிலும்
दृढं रतः अभूत् அதிகம் பக்தியுடையவராக ஆனாரல்லவா.
सायुज्यं च கடைசியில் தங்களுடைய ஸாயுஜ்யத்தையும்
आप அடைந்தாரல்லவா.
पवनेश குருவாயூரப்பா!
सः அப்படிப்பட்ட மகிமையுடைய தாங்கள்
मां पायाः என்னைக் காப்பாற்றவேண்டும்.

इति श्रीमन्नारायणीये अम्बरीषचरितवर्णनं नाम त्रयस्त्रिंशं दशकम् ॥ ३३ ॥

आदितः श्लोकाः 344. नवमस्कन्धे श्लोकाः 10.

चतुस्त्रिंशं दशकम्— முப்பத்து நான்காவது தசகம்.

श्रीरामचरितवर्णनम्— ஸ்ரீராமசரிதவர்ணனம்.

गीर्वाणैरर्थ्यमानो दशमुखनिधनं कोसलेष्वृश्यशृङ्गे
पुत्रीयामिष्टिमिष्ट्वा ददुषि दशरथक्ष्माभृते पायसाग्र्यम् ।
तद्भुक्त्या तत्पुरन्ध्रीष्वपि तिसृषु समं जातगर्भासु जातो
रामस्त्वं लक्ष्मणेन स्वयमथ भरतेनापि शत्रुघ्ननाम्ना ॥ १

अथ त्वं गीर्वाणैः அதன்பிறகு தாங்கள் தேவர்களால்
दशमुखनिधनं अर्थ्यमानः இராவணவதத்தின் நிமித்தமாக பிரார்த்திக்கப்பட்டு
कोसलेषु ऋश्यशृङ्गे அயோத்தியாநகரத்தில் ரிச்யசிருங்கமுனிவர்
पुत्रीयां इष्टिं इष्ट्वा புத்திரகாமேஷ்டியைச் செய்து,
दशरथक्ष्माभृते पायसाग्र्यं தசரதமன்னனுக்கு உத்தமமான பாயஸத்தை
ददुषि तद्भुक्त्या கொடுத்தபொழுது அதை உண்டதால்
समं जातगर्भासु ஒரே சமயத்தில் கர்ப்பந்தரித்த
तिसृषु तत्पुरन्ध्रीषु अपि அந்த தசரதமன்னனுடைய மூன்று பத்தினிகளிடத்
स्वयं रामः भरतेन தாங்கள் ராமனாக பரதனுடனும், [திலும்
लक्ष्मणेन शत्रुघ्ननाम्ना अपि லக்ஷ்மணனுடனும், சத்ருக்னனுடனும்
जातः அவதரித்தீர்களல்லவா.

कोदण्डी कौशिकस्य क्रतुवरमवितुं लक्ष्मणेनानुयातो
यातोऽभूस्तातवाचा मुनिकथितमनुद्वन्द्वशान्ताध्वखेदः ।
नृणां त्राणाय बाणैर्मुनिवचनबलात्ताटकां पाटयित्वा
लब्ध्वाऽस्मादस्त्रजालं मुनिवनमगमो देव सिद्धाश्रमाख्यम् ॥

देव तातवाचा	ஈசா! தந்தையின் சொல்லால்
कोदण्डी	கோதண்டபாணியாக
लक्ष्मणेन अनुयातः	லக்ஷ்மணனால் பின்தொடரப்பட்டு,
कौशिकस्य	விச்வாமித்திர முனிவினுடைய
क्रतुवरं अवितुं	மஹாயாகத்தைக் காப்பதற்காக
यातः अभूः	சென்றீர்களல்லவா.
मुनिकथितमनु-द्वन्द्वशान्ताध्वखेदः	விசுவாமித்திர முனியால் உபதேசிக்கப்பட்ட 'பலை அதிபலை' என்ற இரண்டு மந்திரங்களால் வழிநடந்த களைப்புத்தீர்ந்தவராய்
नृणां त्राणाय	மனிதர்களைக் காப்பாற்றுவதற்காக
मुनिवचनबलात्	விசுவாமித்திர முனியின் வசனபலத்தைக்கொண்டு
बाणैः ताटकां पाटयित्वा	பாணங்களால் தாடகையைக்கொன்று
अस्मात्	அந்த மஹரிஷியிடமிருந்து
अस्त्रजालं लब्ध्वा	அஸ்திரஸமூஹத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு
सिद्धाश्रमाख्यं	ஸித்தாசிரமமென்று பெயருடைய
मुनिवनं	விச்வாமித்திர முனியின் தபோவனத்தை
अगमः	அடைந்தீர்களல்லவா.

मारीचं द्रावयित्वा मखशिरसि शरैरन्यरक्षांसि निघ्नन्
कल्यां कुर्वन्नहल्यां पथि पदरजसा प्राप्य वैदेहगेहम् ।
भिन्दानश्चान्द्रचूडं धनुरवनिसुतामिन्दिरामेव लब्ध्वा
राज्यं प्रातिष्ठथास्त्वं त्रिभिरपि च समं भ्रातृवीरैः सदारैः ॥ ३

त्वं मखशिरसि शरैः	தாங்கள் யாகாரம்பத்தில் பாணங்களைக்கொண்டு
मारीचं द्रावयित्वा	மாரீசனைத் துரத்திவிட்டு,
अन्यरक्षांसि निघ्नन्	மற்ற ராக்ஷஸர்களைக்கொன்று,
पथि पदरजसा	மார்க்கத்தில் பாததூளியால்
अहल्यां कल्यां कुर्वन्	அஹல்யையைப் பரிசுத்தயாகச்செய்து,
वैदेहगेहं प्राप्य	ஜனகரின் அரண்மனையையடைந்து
चान्द्रचूडं धनुः भिन्दानः	சிவதனுஸ்ஸை முறித்து,
इन्दिरां एव	ஸாக்ஷாத் லக்ஷ்மீதேவியும்
अवनिसुतां लब्ध्वा	பூமியின் பெண்ணுமான ஸீதையையடைந்து,
सदारैः	தாரங்களுடன்கூடிய
त्रिभिः अपि भ्रातृवीरैः समं	மூன்று வீரஸஹோதரர்களுடனும்
राज्यं प्रातिष्ठथाः च	ராஜ்யத்திற்குத் திரும்பப் புறப்பட்டீர்களல்லவா.

आरुन्धाने रुषाऽन्धे भृगुकुलतिलके संक्रमय्य स्वतेजो
याते यातोऽस्ययोध्यां सुखमिह निवसन् कान्तया कान्तमूर्ते ।

शत्रुघ्नेनैकदाऽथो गतवति भरते मातुलस्याधिवासं
तातारब्धोऽभिषेकस्तव किल विहृतः केकयाधीशपुत्र्या ॥ ४

भृगुकुलतिलके	பிருகுவம்சத்திற்குத் திலகம்போன்ற பரசுராமன்
रुषा अन्धे आरुन्धाने	கோபத்தால் மெய்மறந்தவராய் வழிமறித்து,
स्वतेजः संक्रमय्य	தமது தேஜஸ்ஸையும் தங்களிடத்தில் புகச்செய்து
याते अयोध्यां यातः असि	சென்றபிறகு அயோத்திக்குச்சென்றீர்கள்.
कान्तमूर्ते	ஹே சுந்தரரூபியான பகவன்!
इह कान्तया	அங்கு பத்னியான ஸீதாதேவியுடன்
सुखं निवसन्	சுகமாக வஸித்தீர்கள்.
अथो एकदा भरते शत्रुघ्नेन	பின் ஒருக்கால் பரதன் சத்ருக்னனுடன்
मातुलस्य अधिवासं गतवति	அம்மான் வீட்டிற்குச் சென்றிருந்தபொழுது
तातारब्धः	தங்கள் தகப்பனால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட
तव अभिषेकः	தங்களுடைய பட்டாபிஷேகம்
केकयाधीशपुत्र्या	கேகயமன்னனின் பெண்ணான கைகேயியால்
विहृतः किल	கெடுக்கப்பட்டதல்லவா.

तातोक्त्या यातुकामो वनमनुजवधूसंयुतश्चापधारः
पौरानारुध्य मार्गे गुहनिलयगतस्त्वं जटाचीरधारी ।
नावा सन्तीर्य गङ्गामधिपदवि पुनस्तं भरद्वाजमारा-
न्नत्वा तद्वाक्यहेतोरतिसुखमवसश्चित्रकूटे गिरीन्द्रे ॥ ५

तातोक्त्या चापधारः	பிதாவின் வசனத்தால் கையில் வில்லேந்தியவராய்
अनुजवधूसंयुतः	தம்பியுடனும் பத்னியுடனும் கூடினவராய்
वनं यातुकामः त्वं	காட்டிற்குச்செல்லவிருப்பிய தாங்கள்
मार्गे पौरान् आरुध्य	வழியில் பட்டணத்து ஜனங்களைத் திருப்பிவிட்டு
गुहनिलयगतः	குகனிருக்குமிடத்திற்குச்சென்று
जटाचीरधारी	ஜடையும் மரவுரியும் தரித்து
नावा गङ्गां सन्तीर्य पुनः	தோணியைக்கொண்டு கங்கையைக்கடந்து
अधिपदवि आरात्	வழியில் அருகிலிருந்த
तं भरद्वाजं नत्वा	அந்த பரத்வாஜமுனியை வணங்கி
तद्वाक्यहेतोः चित्रकूटे गिरीन्द्रे	அவருடைய சொற்படி சித்திரகூடமலையில்
अतिसुखं अवसः	வெகு சுகமாக வசித்தீர்களல்லவா.

श्रुत्वा पुत्रार्तिखिन्नं खलु भरतमुखात्स्वर्गयातं स्वतातं
तप्तो दत्त्वाऽम्बु तस्मै निदधिथ भरते पादुकां मेदिनीं च ।
अत्रिं नत्वाऽथ गत्वा वनमतिविपुलं दण्डकं चण्डकायं
हत्वा दैत्यं विराधं सुगतिमकलयश्चारु भोः शारभङ्गीम् ॥ ६

भोः	ஈசா !
भरतमुखात् स्वतातं	பரதன் வாயிலாக உமது பிதாவை
पुत्रार्तिखिन्नं खलु	புத்ரனின் பிரிவினால் வருந்தியவராகவே
स्वर्गयातं श्रुत्वा	ஸ்வர்க்கத்தையடைந்தவராகக் கேட்டு
ततः	அதனால் தவித்து
तस्मै अंबु दत्वा	அவருக்குத் தர்ப்பணம் செய்து
भरते पादुकां मेदिनीं च	பரதனிடத்தில் பாதுகையையும் பூமியையும்
निदधिथ	ஒப்படைத்தீர்களல்லவா.
अथ अत्रिं नत्वा	அதன் பிறகு அத்ரிமுனியை நமஸ்கரித்து
अतिविपुलं	மிக விஸ்தாரமான
दण्डकं वनं गत्वा	தண்டகவனத்திற்குச் சென்று
चण्डकायं	பயங்கரமான சரீரத்தையுடைய
विराधं दैत्यं हत्वा	விராதன் என்ற ராக்ஷஸனைக் கொன்று
शारभङ्गीं सुगतिं	சரபங்கமுனிவருக்குரியதான மோக்ஷத்தை
चारु अकलयः	மிக அழகாகக் கொடுத்தீர்களல்லவா.

नत्वाऽगस्त्यं समस्ताशरनिकरसपत्राकृतिं तापसेभ्यः
प्रत्यश्रौषीः प्रियैषी तदनु च मुनिना वैष्णवे दिव्यचापे ।
ब्रह्मास्त्रे चापि दत्ते पथि पितृसुहृदं वीक्ष्य भूयो जटायुं
मोदाद्गोदातटान्ते परिरमसि पुरा पञ्चवट्यां वधूट्या ॥ ७

तापसेभ्यः प्रियैषी	தவசிகளுக்குப் பிரியத்தைச்செய்ய விரும்பிய தாங்கள்
समस्ताशरनिकरसपत्राकृतिं	எல்லா ராக்ஷஸகணங்களுடைய வதத்தையும்
प्रत्यश्रौषीः	செய்வதாகப் பிரதிக்ஞை செய்தீர்கள்.
तदनु अगस्त्यं नत्वा	அதன்பிறகு அகஸ்தியமுனியை நமஸ்கரித்து
मुनिना वैष्णवे दिव्यचापे	அந்த அகஸ்தியமுனியால் சிறந்த வைஷ்ணவவில்லும்
ब्रह्मास्त्रे अपि च दत्ते	பிரம்மாஸ்திரமும் கொடுக்கப்பட்ட பிறகு
भूयः पथि	மறுபடியும் வழியில்
पितृसुहृदं जटायुं वीक्ष्य	பிதாவின் சிநேகிதரான ஜடாயுவைக் கண்டு
मोदात्	மிக சந்தோஷத்துடன்
गोदातटान्ते पञ्चवट्यां	கோதாவரீ தீரத்தில் பஞ்சவடியில்
वधूट्या पुरा परिरमसि	பத்தினியான சீதையுடன் சுகமாக வஸித்தீர்களல்லவா.

प्राप्तायाः शूर्पणख्या मदनचलधृतेरर्थनैर्निस्सहात्मा
तां सौमित्रौ विसृज्य प्रबलतमरुषा तेन निर्लूननासाम् ।
दृष्ट्वैनां रुष्टचित्तं खरमभिपतितं दूषणं च त्रिमूर्धं
व्याहिंसीराशरानप्ययुतसमधिकांस्तत्क्षणादक्षतोष्मा ॥ ८

अक्षतोष्मा	ஒருவராலும் ஒருபொழுதும் கெடுக்கப்படாத பராக்கிரமமுடைய தாங்கள்,
मदनचलधृतेः	காமவிகாரத்தால் மதியிழந்து
प्राप्तायाः शूर्पणख्याः	தங்கள் பக்கத்தில் வந்த சூர்ப்பணகையின்
अर्थनैः निस्सहात्मा	பிரார்த்தனைகளால் பொறுமையிழந்தவராய்
तां सौमित्रौ विसृज्य	அவளை லக்ஷ்மணனிடம் அனுப்பிவித்து,
प्रबलतमरुषा तेन	மிகக் கடுங்கோபமுடைய அந்த லக்ஷ்மணனால்
निर्लूननासां एनां दृष्ट्वा	மூக்கறுக்கப்பட்டவளான அவளைக்கண்டு,
रुष्टचित्तं	கோபமடைந்த மனதோடுகூடினவர்களாக
अभिपतितं	தன்னையெதிர்த்துவந்த
खरं दूषणं त्रिमूर्धं च	கரனையும், தூஷணனையும், த்ரிசிரஸ்ஸையும்,
अयुतसमधिकान्	பதினாயிரத்திற்கு மேலான
आशरान् अपि	ராக்ஷஸர்களையும்
तत्क्षणात् व्याहिंसीः	அப்பொழுதே கொன்றீர்களல்லவா.

सोदर्या प्रोक्तवार्ताविवशदशमुखादिष्टमारीचमाया-
सारङ्गं सारसाक्ष्या स्पृहितमनुगतः प्रावधीर्बाणघातम् ।
तन्मायाक्रन्दनिर्यापितभवदनुजां रावणस्तामहार्षी-
त्तेनार्तोऽपि त्वमन्तः किमपि मुदमधास्तद्वधोपायलाभात् ॥ ९

सोदर्या प्रोक्तवार्ताविवशदशमुखादिष्टमारीचमायासारङ्गं	சகோதரியால் சொல்லப்பட்ட விருத்தாந்தத்தால் பரவசனான ராவணனால் ஆக்ஞாபிக்கப்பட்ட மாரீசனென்கிற மாயமான்
सारसाक्ष्या	தாமரைக்கண்ணியான ஸீதையால்
स्पृहितं	விரும்பப்பட்டதால்
अनुगतः	அதைப் பின்தொடர்ந்து சென்று
बाणघातं प्रावधीः	பாணங்களைக்கொண்டு அடித்துக்கொன்றீரல்லவா.
तन्मायाक्रन्दनिर्यापितभवदनुजां	அந்த மாரீசனுடைய கபடமான சப்தத்தால் தங்கள் ஸஹோதரனை வெளியே அனுப்பிய
तां	அந்த ஸீதையை
रावणः अहार्षीत्	ராவணன் அபகரித்துச்சென்றானல்லவா.
तेन त्वं आर्तः अपि	அதனால் தாங்கள் வருத்தமடைந்தீர்களெனினும்
तद्वधोपायलाभात्	அந்த ராவணனைக்கொல்ல ஓர் உபாயம் கிடைத்ததால்,
अन्तः किमपि	மனதில் இவ்விதமென்று சொல்லமுடியாத
मुदं अधाः	சந்தோஷமுமடைந்தீர்களல்லவா.

भूयस्तन्वीं विचिन्वन्नहृत दशमुखस्तद्वधूं मद्वधेने-
त्युक्त्वा याते जटायौ दिवमथ सुहृदः प्रातनोः प्रेतकार्यम् ।

गृह्णानं तं कबन्धं जघनिथ शबरीं प्रेक्ष्य पम्पातटे त्वं
संप्राप्तो वातसूनुं भृशमुदितमनाः पाहि वातालयेश ॥ १०

भूयः तन्वीं विचिन्वन् பிறகு சீதையைத் தேடிச்சென்ற தாங்கள்
'दशमुखः मद्वधेन "ராவணன் என்னைக் கொன்று
त्वद्वधूं अहृत' தங்கள் பத்தினியை அபஹரித்துச்சென்முன்"
इति उक्त्वा जटायौ என்று சொல்லலி ஜடாயு
दिवं याते ஸ்வர்க்கத்தையடைந்தபொழுது
सुहृदः சிநேகிதனை ஜடாயுவுக்கு
प्रेतकार्यं प्रातनोः பிரேதகிருத்யத்தைச் செய்தீர்களல்லவா.
अथ गृह्णानं அதன்பிறகு உம்மை பிடித்துக்கொண்ட
तं कबन्धं जघनिथ அந்தக் கபந்தனைக் கொன்றீர்.
पम्पातटे शबरीं प्रेक्ष्य பம்பாதீரத்தில் சபரியைக் கண்டு, பிறகு
वातसूनुं संप्राप्तः ஹனுமானையும் அடைந்தவராய்
भृशमुदितमनाः மிகவும் மனச் சந்தோஷமடைந்தீர்களல்லவா!
वातालयेश त्वं पाहि குருவாயூரப்பா! தாங்கள் என்னைக் காப்பாற்றவேண்டும்.

इति श्रीमन्नारायणीये श्रीरामचरितवर्णनं नाम चतुस्त्रिंशं दशकं समाप्तम् ॥ ३४ ॥

आदितः श्लोकाः 354. नवमस्कन्धे श्लोकाः 20.

पञ्चत्रिंशं दशकम्—முப்பத்தைந்தாவது தசகம்.
श्रीरामचरितवर्णनम्—ஸ்ரீராமசரிதவர்ணனம்.

नीतः सुग्रीवमैत्रीं तदनु हनुमता दुन्दुभेः कायमुच्चैः
क्षिप्त्वाऽङ्गुष्ठेन भूयो लुलुविथ युगपत्पत्रिणा सप्त सालान् ।
हत्वा सुग्रीवघातोद्यतमतुलबलं बालिनं व्याजवृत्त्या
वर्षावेलामनैषीर्विरहतरलितस्त्वं मतङ्गाश्रमान्ते । १

तदनु हनुमता அதன்பிறகு ஹனுமானால்
सुग्रीवमैत्रीं नीतः சுக்ரீவனுடன் சிநேகம் செய்து வைக்கப்பட்டு
दुन्दुभेः कायं துந்துபியின் சரீரத்தை
अङ्गुष्ठेन उच्चैः क्षिप्त्वा கால்கட்டைவிரலால் உந்தி எறிந்து
भूयः पत्रिणा सप्त सालान् பின் ஒரு பாணத்தால் ஏழு ஆச்சாமரங்களை
युगपत् लुलुविथ ஒரே காலத்தில் முறித்தீர்கள்.
सुग्रीवघातोद्यतं சுக்கிரீவனைக் கொல்ல முயன்ற
अतुलबलं बालिनं அளவற்ற பலமுடைய வாலியை
व्याजवृत्त्या हत्वा त्वं மறைவாக இருந்து கொன்றுவிட்டு தாங்கள்
विरहतरलितः ஸீதையின் பிரிவினுல் கலக்கமடைந்தவராய்
मतङ्गाश्रमान्ते மதங்கமுனியின் ஆசிரமத்திற்குப் பக்கத்தில்
वर्षावेलां अनैषीः மழைக்காலத்தைக் கழித்தீர்களல்லவா.

सुग्रीवेणानुजोक्त्या सभयमभियता व्यूहितां वाहिनीं ता-
मृक्षाणां वीक्ष्य दिक्षु द्रुतमथ दयितामार्गणायावनम्राम् ।
सन्देशं चाङ्गुलीयं पवनसुतकरे प्रादिशो मोदशाली
मार्गे मार्गे ममार्गे कपिभिरपि तदा त्वत्प्रिया सप्रयासैः ॥ २

अथ अनुजोक्त्या	அதன் பிறகு தம்பியான லக்ஷ்மணனின் வசனத்தால்
सभयं अभियतां	மிக பயத்துடன் உம்மிடம் வந்த
सुग्रीवेण दिक्षु द्रुतं	சுக்கிரீவனால் எல்லா திக்குகளிலும் சீக்கிரமாக
दयितामार्गणाय	பத்தினியைத் தேடுவதற்காக
व्यूहितां	அணிவகுத்து நிறுத்தப்பட்ட
तां ऋक्षाणां वाहिनीं	அந்த வானரசேனை
अवनम्रां वीक्ष्य	வணங்கிநிற்பதைக் கண்டு
मोदशाली	மிகச் சந்தோஷமடைந்த தாங்கள்
पवनसुतकरे	வாயுகுமாரனான ஹனுமான் கையில்
सन्देशं अङ्गुलीयं च	தூதுச்செய்தியையும் கணையாழியையும்
प्रादिशः	அளித்தீர்கள்.
तदा कपिभिः अपि	அப்பொழுது வானரர்களாலும்
सप्रयासैः मार्गे मार्गे	மிகப்பிரயத்தினத்துடன்கூட எல்லா மார்க்கங்களிலும்
त्वत्प्रिया ममार्गे	தங்கள் பத்தினி தேடப்பட்டாளல்லவா.

त्वद्वार्ताकर्णनोद्यद्गरुदुरुजवसंपातिसंपातिवाक्य-
प्रोत्तीर्णार्णोधिरन्तर्नगरि जनकजां वीक्ष्य दत्त्वाऽङ्गुलीयम् ।
प्रक्षुद्योद्यानमक्षक्षपणचणरणः सोढबन्धो दशास्यं
दृष्ट्वा प्लुष्ट्वा च लङ्कां झटिति स हनुमान्मौलिरत्नं ददौ ते ॥ ३

सः हनुमान्	அந்த ஹனுமான்
त्वद्वार्ताकर्णनोद्यद्गरुदुरुजवसंपातिसंपातिवाक्यप्रोत्तीर्णार्णोधिः	தங்களுடைய சரிதத்தைக் கேட்டதினால் முளைத்த சிறகுகளையுடையவனும் அதனால் மிக வேகமாகப் பறக்கின்றவனுமான ஸம்பாதியின் வசனத்தால் சமுத்திரத்தைத் தாண்டி
अन्तर्नगरि	லங்காநகரத்தின் நடுவில்
जनकजां वीक्ष्य	ஜனகர் திருமகளான சீதையைக் கண்டு
अङ्गुलीयं दत्त्वा	கணையாழியைக் கொடுத்து,
उद्यानं प्रक्षुद्य	அசோகவனத்தை நாசஞ்செய்து,
अक्षक्षपणचणरणः	அக்ஷகுமாரனைக் கொல்வதற்குரிய போருடையவனாகி
सोढबन्धः दशास्यं दृष्ट्वा	பின் பிரம்மாஸ்திரத்தின் கட்டைப் பொறுத்துக் கொண்டு ராவணனைக் கண்டு
लङ्कां च प्लुष्ट्वा झटिति	லங்கையையும் எரித்து, சீக்கிரத்தில்
ते मौलिरत्नं ददौ	தங்களுக்குச் சூடாமணியைக் கொடுத்தானல்லவா.

त्वं सुग्रीवाङ्गदादिप्रबलकपिचमूचक्रविक्रान्तभूमी-
चक्रोऽभिक्रम्य पारेजलधि निशिचरेन्द्रानुजाश्रीयमाणः ।
तत्प्रोक्तां शत्रुवार्तां रहसि निशमयन् प्रार्थनापार्थ्यरोष-
:प्रास्ताग्नेयास्त्रतेजस्त्रसदुदधिगिरा लब्धवान्मध्यमार्गम् ॥ ४

त्वं	தாங்கள்
सुग्रीवाङ्गदादिप्रबल-कपिचमूचक्रविक्रान्त-भूमीचक्रः अभिक्रम्य	சுக்கிரீவன், அங்கதன் முதலிய பலசாலிகளடங்கிய வானரசேனைகளின் சமூகம் நாடுமுழுதும் ஆக்கிரமிக்க படையெடுத்துச் சென்று
पारेजलधि	சமுத்திரக்கரையில்
निशिचरेन्द्रानुजा-श्रीयमाणः	ராக்ஷஸமன்னனான ராவணனுடைய தம்பியால் சரணமடையப்பட்டு
रहसि तत्प्रोक्तां	ரகசியமாக அவனால் கூறப்பட்ட
शत्रुवार्तां निशमयन्	சத்துருவின் விருத்தாந்தத்தைக் கேட்டுக்கொண்டு
प्रार्थनापार्थ्यरोष-प्रास्ताग्नेयास्त्र-तेजस्त्रसदुदधिगिरा	தங்களுடைய பிரார்த்தனை வீணானதால் உண்டான கோபத்தில் விடப்பட்ட ஆக்கினேயாஸ்திரத்தின் ஒளியைக் கண்டு பயந்த சமுத்திரதேவதையின் வார்த்தையால்
मध्यमार्गं	சமுத்திரத்தின் நடுவில் வழியை
लब्धवान्	அடைந்தீர்களல்லவா.

कीशैराशान्तरोपाहृतगिरिनिकरैः सेतुमाधाप्य यातो
यातून्यामर्द्य दंष्ट्रानखशिखरिशिलासालशस्त्रैः स्वसैन्यैः ।
व्याकुर्वन् सानुजस्त्वं समरभुवि परं विक्रमं शक्रजेत्रा
वेगान्नागास्त्रबद्धः पतगपतिगरुन्मारुतैर्मोचितोऽभूः ॥ ५

कीशैः	வானரர்களால்
आशान्तरोपाहृत-गिरिनिकरैः	திக்குகளிலிருந்து கொண்டுவரப்பட்ட மலைக்குவியல்களால்
सेतुं आधाप्य यातः	அணையைக் கட்டி இலங்கைக்குச் சென்று
दंष्ट्रानखशिखरि-शिलासालशस्त्रैः	தெற்றுப்பற்கள், நகங்கள், மலைகள், கற்கள், மரங்கள் இவைகளை ஆயுதங்களாகக்கொண்ட
स्वसैन्यैः यातूनि आमर्द्य	உமது சேனைகளைக்கொண்டு ராக்ஷஸர்களைக் கொன்று
समरभुवि परं विक्रमं	போர்க்களத்தில் சிறந்த பராக்கிரமத்தை
व्याकुर्वन् सानुजः त्वं	காட்டுகின்ற தம்பியுடன் கூடின தாங்கள்
शक्रजेत्रा नागास्त्रबद्धः	இந்திரஜித்தால் நாகாஸ்திரத்தால் கட்டப்படவே,
वेगात् पतगपतिगरुन्मारुतैः	சீக்கிரத்தில் கருடனின் இறக்கைக்காற்றால்
मोचितः अभूः	விடுவிக்கப்பட்டீர்களல்லவா.

सौमित्रिस्त्वत्र शक्तिप्रहृतिगलदसुर्वातजानीतशैल-
घ्राणात्प्राणानुपेतो व्यकृणुत कुसृतिश्लाघिनं मेघनादम् ।
मायाक्षोभेषु वैभीषणवचनहृतस्तंभनः कुंभकर्णं
संप्राप्तं कम्पितोर्वीतलमखिलचमूभक्षिणं व्यक्षिणोस्त्वम् ॥ ६

अत्र सौमित्रिः तु	இந்த யுத்தத்தில் லக்ஷ்மணனோவென்றால்
शक्तिप्रहृतिगलदसुः	சக்தியாயுதத்தின் அடியால் பிராணனையிழந்து
वातजानीतशैलघ्राणात्	ஹனுமானால் கொண்டுவரப்பட்ட ஒஷதிமலையை முகர்ந்[ததால்]
प्राणान् उपेतः	பிராணனையடைந்தவனாய்
कुसृतिश्लाघिनं	தன் மாயைகளை சிலாகிக்கின்ற
मेघनादं व्यकृणुत	இந்திரஜித்தைக்கொன்றான்.
त्वं मायाक्षोभेषु	தாங்கள் ராக்ஷஸர்களுடைய மாயையால் கலக்கமுண்டாகும்பொழுது
वैभीषणवचनहृतस्तंभनः	விபீஷணருடைய வசனத்தால் கலக்கம் நீங்கியவராய்
कम्पितोर्वीतलं संप्राप्तं	பூமியை நடுங்கச்செய்துகொண்டுவந்தவனும்
अखिलचमूभक्षिणं	சேனைகளெல்லாவற்றையும் புசிக்கின்றவனுமான
कुम्भकर्णं त्वं व्यक्षिणोः	கும்பகர்ணனை தாங்கள் கொன்றீர்களல்லவா.

गृह्णञ्जंभारिसंप्रेषितरथकवचौ रावणेनाभियुध्यन्
ब्रह्मास्त्रेणास्य भिन्दन् गलततिमबलामग्निशुद्धां प्रगृह्णन् ।
देवश्रेणीवरोज्जीवितसमरमृतैरक्षतैर्ऋक्षसङ्घै-
र्लङ्काभर्त्रा च साकं निजनगरमगाः सप्रियः पुष्पकेण ॥ ७

जंभारिसंप्रेषितरथकवचौ	தேவேந்திரனால் அனுப்பப்பட்ட தேரையும் கவசத்[தையும்]
गृह्णन्	பெற்றுக்கொண்டு
रावणेन अभियुध्यन्	ராவணனுடன் போர்புரிந்து
ब्रह्मास्त्रेण	பிரம்மாஸ்திரத்தால்
अस्य गलततिं भिन्दन्	ராவணனுடைய கழுத்துவரிசையை வெட்டி,
अग्निशुद्धां	அக்னியில் பிரவேசித்து புனிதையான
अबलां प्रगृह्णन्	சீதையை ஸ்வீகரித்துக்கொண்டு
देवश्रेणीवरोज्जीवित-समरमृतैः	முந்தி யுத்தத்தில் மரணமடைந்தவர்களும் பிறகு தேவஸமூஹங்களுடைய வரங்களால் உயிர்த்தெழுந்தவர்[களும்]
अक्षतैः ऋक्षसङ्घैः	இரணமற்றவர்களுமான வானரசேனைகளுடனும்
लङ्का भर्त्रा च साकं	லங்காதிபதியான விபீஷணனுடனும்
सप्रियः पुष्पकेण	சீதாஸமேதனாய் புஷ்பகவிமானத்திலேறிக்கொண்டு
निजनगरं	உமது நகரமான அயோத்திக்கு
अगाः	தாங்கள் சென்றீர்களல்லவா.

प्रीतो दिव्याभिषेकैरयुतसमधिकान् वत्सरान् पर्यरंसी-
मैथिल्यां पापवाचा शिव शिव किल तां गर्भिणीमभ्यहासीः ।
शत्रुघ्नेनार्दयित्वा लवणनिशिचरं प्रार्दयः शूद्रपाशं
तावद्वाल्मीकिगेहे कृतवसतिरुपासूत सीता सुतौ ते ॥ ८

दिव्याभिषेकैः प्रीतः திவ்யாபிஷேகங்களால் பிரீதியடைந்த தாங்கள்
अयुतसमधिकान् वत्सरान् பதினாயிரத்திற்கதிகமான வருஷங்கள்
पर्यरंसीः சுகமாக வஸித்தீர்கள்.
मैथिल्यां पापवाचा ஸீதாதேவி விஷயமான அபவாதச்சொற்களைக்கேட்டு,
गर्भिणीं तां अभ्यहासीः किल கர்ப்பிணியான அவளை பரித்தியாகஞ்செய்தீர்களல்
शिव शिव शत्रुघ्नेन அது மிகக் கஷ்டம். சத்ருக்னனைக்கொண்டு [லவா.
लवणनिशिचरं अर्दयित्वा லவணாசுரனைக்கொல்லச்செய்து,
शूद्रपाशं प्रार्दयः சூத்திரத்தவஸியைக் கொன்றீர்கள்.
तावत् वाल्मीकिगेहे அப்போது வால்மீகியின் ஆசிரமத்தில்
कृतवसतिः सीता ते வஸித்துவந்த ஸீதாதேவி தங்களுடைய
सुतौ उपासूत புத்திரர்களான குசலவர்களை பிரசவித்தாள்.

वाल्मीकेस्त्वत्सुतोद्गापितमधुरकृतेराज्ञया यज्ञवाटे
सीतां त्वय्याप्तुकामे क्षितिमविशदसौ त्वं च कालार्थितोऽभूः ।
हेतोः सौमित्रिघाती स्वयमथ सरयूमग्ननिश्शेषभृत्यैः
साकं नाकं प्रयातो निजपदमगमो देव वैकुण्ठमाद्यम् ॥ ९

यज्ञवाटे அசுவமேதயாகசாலையில்
त्वत्सुतोद्गापितमधुरकृतेः தங்கள் புத்திரர்களான குசலவர்களைக்கொண்டு கானம் பண்ணப்பட்ட ஸ்ரீராமாயணமாகிற அழகான காவியத்தை உடைய
वाल्मीकेः आज्ञया त्वयि வால்மீகிமுனிவரின் கட்டளையால் தாங்கள்
सीतां आप्तुकामे ஸீதையையடைய விரும்பியபொழுது
असौ क्षितिं अविशत् அந்த ஸீதை பூமியில் பிரவேசித்தாளல்லவா.
त्वं च कालार्थितः अभूः தாங்களும் தர்மராஜனால் வைகுண்டம் செல்லும்படி பிரார்த்திக்கப்பட்டீர்கள்.
अथ हेतोः அப்பொழுது ஒரு காரணவசமாக
सौमित्रिघाती स्वयं லக்ஷ்மணனை உபேக்ஷித்தவராக தாங்கள்
सरयूमग्ननिश्शेषभृत्यैः साकं नाकं प्रयातः देव ஸரயூநதியில் முழுகிய பரிஜனங்கள் அனைவருடனும் ஸ்வர்க்கத்திற்குச் சென்று, ஈசா!
आद्यं பிரம்மாண்டத்தின் உற்பத்திக்குமுந்தியே இருப்பதும்
निजपदं தங்களுடைய ஸ்தானமுமான
वैकुण्ठं अगमः வைகுண்டத்திற்குச் சென்றீர்களல்லவா.

सोऽयं मर्त्यावतारस्तव खलु नियतं मर्त्यशिक्षार्थमेवं
विश्लेषार्तिर्निरागस्त्यजनमपि भवेत्कामधर्मातिसक्त्या ।
नो चेत्स्वात्मानुभूतेः क्वनु तव मनसो विक्रिया चक्रपाणे
स त्वं सत्त्वैकमूर्ते पवनपुरपते व्याधुनु व्याधितापान् ॥ १०

कामधर्मातिसक्त्या	காமத்திலும் தர்மத்திலும் அதிகமான பற்றுதலால்
विश्लेषार्तिः	பிரிவின் துன்பமும்
निरागस्त्यजनं अपि	குற்றமற்றவர்களைத் தியாகம் செய்வதும்
नियतं भवेत्	நிச்சயமாக ஸம்பவிக்கும்;
एवं मर्त्यशिक्षार्थं खलु	என்றிவ்விதம் மனிதர்களுக்கு விளக்கவேயல்லவா
तव सः अयं मर्त्यावतारः	தங்களுடைய இந்த மனுஷ்யாவதாரம்?
नो चेत् स्वात्मानुभूतेः तव	இல்லாவிட்டால் ஆத்மாராமனுகிய தங்களுடைய
मनसः विक्रिया क्वनु	மனதிற்கு விகாரம் எங்கிருந்துண்டாகும்?
चक्रपाणे	காலசக்கிரத்தைக் கையில் தரித்தவரும்
सत्त्वैकमूर्ते पवनपुरपते	சுத்தஸத்வஸ்வரூபியுமான குருவாயூரப்பா!
सः त्वं	அப்படிப்பட்ட தாங்கள்
व्याधितापान् व्याधुनु	என் வியாதிகளையும் ஆசைகளையும் அகற்றவேண்டும்.

इति श्रीमन्नारायणीये श्रीरामचरितवर्णनं नाम पञ्चत्रिंशं दशकं समाप्तम् ॥ ३५ ॥

आदितः श्लोकाः 364. नवमस्कन्धे श्लोकाः 30.

षट्त्रिंशं दशकम्—முப்பத்தாருவது தசகம்.

परशुरामचरितवर्णनम्—பரசுராமசரிதவர்ணனம்.

अत्रेः पुत्रतया पुरा त्वमनसूयायां हि दत्ताभिधो
जातश्शिष्यनिबन्धतन्द्रितमनाः स्वस्थश्चरन् कान्तया ।
दृष्टो भक्ततमेन हेहयमहीपालेन तस्मै वरा-
नष्टैश्वर्यमुखान् प्रदाय ददिथ स्वेनैव चान्ते वधम् ॥ १

पुरा त्वं	முன்னெருகாலத்தில் தாங்கள்
अत्रेः पुत्रतया	அத்திரிமஹரிஷிக்குப் புத்திரனாக
अनसूयायां	அனசூயையிடத்தில்
दत्ताभिधः हि जातः	தத்தர் என்ற பெயருடையவராக அவதரித்து
शिष्यनिबन्ध-तन्द्रितमनाः	சிஷ்யகணங்களின் நிர்ப்பந்தத்தில் வெறுப்படைந்த மனத்தினராய்
कान्तया स्वस्थः चरन्	பத்தினியுடன் சொஸ்தராக ஸஞ்சரித்து
भक्ततमेन	பெரிய பக்தனும்
हेहयमहीपालेन	ஹேஹயதேசத்தரசனுமான கார்த்தவீர்யார்ஜுனனால்

दृष्टः तस्मै	தரிசிக்கப்பட்டு, அவனுக்கு
अष्टैश्वर्यमुखान् वरान्	அஷ்டைசுவரியம் முதலிய வரங்களை
प्रदाय	கொடுத்து,
अन्ते स्वेन एव	கடைசியில் உம்மாலேயே
वधं च ददिथ	அவனுக்குச் சாவையும் வரமாக கொடுத்தீரல்லவா.

सत्यं कर्तुमथार्जुनस्य च वरं तच्छक्तिमात्रानतं
ब्रह्मद्वेषि तदाऽखिलं नृपकुलं हन्तुं च भूमेर्भरम् ।
सञ्जातो जमदग्नितो भृगुकुले त्वं रेणुकायां हरे
रामो नाम तदात्मजेष्ववरजः पित्रोरधाः संमदम् ॥ २

हरे अथ त्वं	ஹரியே! அதன்பிறகு தாங்கள்
अर्जुनस्य वरं	கார்த்தவீர்யார்ஜுனனுடைய வரத்தை
सत्यं कर्तुं च	ஸத்தியமாகச் செய்யவும்,
तदा तच्छक्तिमात्रानतं	அந்தக் காலத்தில் அந்த அர்ஜுனனுடைய சக்திக்கு மட்டுமடங்கியிருந்தும்
ब्रह्मद्वेषि	பிராம்மணர்களை துவேஷிப்பதும்
भूमेः भारं	பூமிக்குப்பாரமாயிருந்ததுமான
अखिलं नृपकुलं हन्तुं च	அரசகுலத்தையெல்லாம் அழிக்கவும்;
भृगुकुले जमदग्नितः	பிருகுமஹரிஷியின் வம்சத்தில் ஜமதக்னியிடமிருந்து
रेणुकायां रामः नाम	ரேணுகாதேவியில் ராமன் என்று
तदात्मजेषु अवरजः	அவர்கள் பிள்ளைகளில் இளையவனாக
सञ्जातः पित्रोः	அவதரித்து, தாய்தந்தையர்களுக்கு
संमदं अधाः	சந்தோஷத்தைச் செய்தீர்களல்லவா.

लब्धाम्नायगणश्चतुर्दशवया गन्धर्वराजे मना-
गासक्तां किल मातरं प्रति पितुः क्रोधाकुलस्याज्ञया ।
ताताज्ञातिगसोदरैः सममिमां छित्त्वाऽथ शान्तात्पितु-
स्तेषां जीवनयोगमापिथ वरं माता च तेऽदाद्वरान् ॥ ३

चतुर्दशवयाः	பதினான்கு வயதானவரும்
लब्धाम्नायगणः	வேதசாஸ்திரஸமூஹங்களை அடைந்தவருமான தாங்கள்
गन्धर्वराजे	கந்தர்வராஜனிடத்தில்
मनाक् आसक्तां किल	சிறிது ஆசைகொண்டவளான
मातरं प्रति क्रोधाकुलस्य	தங்கள் தாய்விஷயத்தில் கோபமடைந்த
पितुः आज्ञया	பிதாவின் கட்டளையால்
ताताज्ञातिगसोदरैः समं इमां छित्त्वा	பிதாவின் கட்டளையை அதிக்கிரமித்த உமது ஸஹோதரர்களுடன் தாயையும் வெட்டி,

अथ शान्तात् पितुः	பிறகு கோபம் தணிந்த தந்தையிடமிருந்து
तेषां जीवनयोगं	அவர்களுக்கு மீண்டும் உயிர்வருவதை
वरं आपिथ	வரமாகப்பெற்றீர்களல்லவா ?
माता च ते वरान् अदात्	தாயாரும் தங்களுக்கு வரங்களைக் கொடுத்தாளல்லவா.

पित्रा मातृमुदे स्तवाहृतवियद्धेनोर्निजादाश्रमात्
प्रस्थायाथ भृगोर्गिरा हिमगिरावाराध्य गौरीपतिम् ।
लब्ध्वा तत्परशुं तदुक्तदनुजच्छेदी महास्त्रादिकं
प्राप्तो मित्रमथाकृतव्रणमुनिं प्राप्यागमः स्वाश्रमम् ॥ ४

अथ पित्रा	அதன் பிறகு உங்கள் பிதாவினால்
मातृमुदे	உங்கள் தாயாரின் பிரீதிக்காக
स्तवाहृतवियद्धेनोः	ஸ்தோத்திரங்களால் தருவிக்கப்பட்ட காமதேனுவை [உடையதான
निजात् आश्रमात्	உங்களுடைய ஆசிரமத்திலிருந்து
भृगोः गिरा	பிருகுமஹரிஷியினுடைய வசனத்தால்
प्रस्थाय हिमगिरौ	நீங்கள் புறப்பட்டுச்சென்று, ஹிமாலயபர்வதத்தில்
गौरीपतिं आराध्य	பரமசிவனை ஆராதித்து,
तत्परशुं लब्ध्वा	அவருடைய பரசுவை அடைந்து
तदुक्तदनुजच्छेदी	அவரால் கூறப்பட்ட அசுரனைக் கொன்று
महास्त्रादिकं प्राप्तः	பிரம்மாஸ்திரம் முதலிய பெரிய அஸ்திரங்களையடைந் [தவராய்,
अथ अकृतव्रणमुनिं	அதன் பிறகு அகிருதவ்ரணனென்ற முனியை
मित्रं प्राप्य	சிநேகிதராக அடைந்து
स्वाश्रमं आगमः	உமது ஆசிரமத்திற்குத் திரும்பிவந்தீர்கள்.

आखेटोपगतोऽर्जुनः सुरगवीसंप्राप्तसंपद्गणै-
स्त्वत्पित्रा परिपूजितः पुरगतो दुर्मन्त्रिवाचा पुनः ।
गां क्रेतुं सचिवं न्ययुङ्क्त कुधिया तेनापि रुन्धन्मुनि-
प्राणक्षेपसरोषगोहतचमूचक्रेण वत्सो हतः ॥ ५

आखेटोपगतः अर्जुनः	வேட்டைக்காக வனத்திற்குவந்த கார்த்தவீர்யார்ஜுனன்
सुरगवीसंप्राप्तसंपद्गणैः	காமதேனுவிடமிருந்து கிடைத்த ஆஹாரம் முதலிய சம்பத்துக்களால்
त्वत्पित्रा परिपूजितः	தங்கள் பிதாவினால் நன்றாக வெகுமானிக்கப்பட்டவனும்
पुरगतः	மாஹிஷ்மதீபட்டணத்திற்குச் சென்றவன்
दुर्मन्त्रिवाचा	துஷ்டர்களான மந்திரிகளுடைய வாக்கைக் கேட்டு
पुनः गां क्रेतुं	மறுபடியும் பசுவை விலைக்கு வாங்குவதற்காக
सचिवं न्ययुङ्क्त	மந்திரியை ஏவினான்.
रुन्धन्मुनिप्राणक्षेपसरोषगोहतचमूचक्रेण अपि	பசுவை அபகரிப்பதைத் தடுத்த முனிவரைக் கொன்றதால் மிகக் கோபமடைந்த காமதேனுவால் கொல்லப்பட்ட சேனைசமூகத்தையுடைய

कुधिया तेन — துர்புத்தியான அவனால்
वत्सः हृतः — கன்று அபகரித்துச்செல்லப்பட்டது.

शुक्रोज्जीविततातवाक्यचलितक्रोधोऽथ सख्या समं
बिभ्रद्ध्यातमहोदरोपनिहितं चापं कुठारं शरान् ।
आरूढः सहवाहयन्तृकरथं माहिष्मतीमाविशन्
वाग्भिर्वत्समदाशुषि क्षितिपतौ संप्रास्तुथाः सङ्गरम् ॥ ६

अथ — அதன்பிறகு
शुक्रोज्जीविततात-वाक्यचलितक्रोधः — சுக்கிராசாரியரால் உயிர்ப்பிக்கப்பட்ட தகப்பனுருடைய வாக்கைக்கேட்டு கோபம் மூண்ட தாங்கள்
ध्यातमहोदरोपनिहितं — தியானம் பண்ணப்பட்ட மஹோதரனால் கொண்டு [வரப்பட்ட
चापं कुठारं — வில்லையும், பரசுவையும்,
शरान् बिभ्रत् — பாணங்களையும் தரித்துக்கொண்டு
सख्या समं — சிநேகிதனுடன்கூட
सहवाहयन्तृकरथं — குதிரைகளுடனும் சாரதியுடனும் கூடின தேரில்
आरूढः — ஏறிக்கொண்டு
माहिष्मतीं आविशन् — மாஹிஷ்மதீபட்டணத்திற்குச்சென்று
वाग्भिः — வார்த்தைகளால்
क्षितिपतौ वत्सं अदाशुषि — அரசன் கன்றைக்கொடுக்காதபொழுது
सङ्गरं संप्रास्तुथाः — யுத்தம் ஆரம்பித்தீர்கள்.

पुत्राणामयुतेन सप्तदशभिश्चाक्षौहिणीभिर्महा-
सेनानीभिरनेकमित्रनिवहैर्व्याजृंभितायोधनः ।
सद्यस्त्वत्ककुठारबाणविदलन्निश्शेषसैन्योत्करो
भीतिप्रद्रुतनष्टशिष्टतनयस्त्वामापतद्धैहयः ॥ ७

हैहयः — கார்த்தவீரியார்ஜுனன்
पुत्राणां अयुतेन — பதினாயிரம் புத்திரர்களுடனும்,
सप्तदशभिः अक्षौहिणीभिः — பதினேழு அக்ஷௌஹிணிசேனைகளுடனும்,
महासेनानीभिः — பெரிய சேனாநாயகர்களுடனும்,
अनेकमित्रनिवहैः च — அனேக சிநேகிதசமூகங்களுடனும்,
व्याजृंभितायोधनः सद्यः — பெருகிய போரையுடையவனாய் எதிர்க்க, உடனே
त्वत्ककुठारबाणविद-लन्निश्शेषसैन्योत्करः — தங்களுடைய பரசுவாலும், பாணங்களாலும் சிதறுண்ட சேனாசமூகங்களனைத்தையுமுடையவனாய்,
भीतिप्रद्रुत-नष्टशिष्टतनयः — பயத்தால் ஓடியவர்களும் இறந்தவர்களுமானவர்களும் போக எஞ்சிய புத்திரர்களுடன்கூடி
त्वां आपतत् — தங்களை எதிர்த்தான்.

लीलावारितनर्मदाजलवलल्लङ्केशगर्वापह-
श्रीमद्बाहुसहस्रमुक्तबहुशस्त्रास्त्रं निरुन्धन्नमुम् ।
चक्रे त्वय्यथ वैष्णवेऽपि विफले बुद्ध्वा हरिं त्वां मुदा
ध्यायन्तं छितसर्वदोषमवधीः सोऽगात्परं ते पदम् ॥ ८

अथ	அதன் பிறகு
लीलवारितनर्मदा-जलवलल्लङ्केशगर्वा-पहश्रीमद्बाहुसहस्र-मुक्तबहुशस्त्रास्त्रं	ஜலக்கிரீடைக்காகத் தடுத்து நிறுத்தப் பட்ட நர்மதாஜலத்தில் முழுகிக்கஷ்டப்படுகின்ற லங்காதிபதியான ராவணனுடைய கர்வத்தைப் போக்கடித்த பெருமைவாய்ந்த ஆயிரங்கைகளால் விடப்பட்ட அனேக சஸ்திரங்களையும் அஸ்திரங்களையும் உடைய
अमुं निरुन्धन्	இவனை தாங்கள் எதிர்த்து நிற்க
वैष्णवे चक्रे अपि	விஷ்ணுவினுடையதான சுதரிசனசக்கிரங்கூட
त्वयि विफले	தங்களிடத்தில் பிரயோஜனமற்றதாக ஆனபொழுது
त्वां हरिं बुद्ध्वा	தங்களை மஹாவிஷ்ணுவென்றறிந்து
मुदा ध्यायन्तं	மிக ஸந்தோஷத்துடன் தங்களை தியானிக்கின்றவனும்
छितसर्वदोषं	அதனால் எல்லா தோஷங்களும் நசித்தவனும், எல்லா கைகளும் அறுபட்டவனுமான அவனை
अवधीः सः	கொன்றீர்களல்லவா? அந்தக் கார்த்தவீரியனும்
ते परं पदं अगात्	தங்களுடைய பரமபதத்தை அடைந்தான்.

भूयोऽमर्षितहेहयात्मजगणैस्ताते हते रेणुका-
माघ्नानां हृदयं निरीक्ष्य बहुशो घोरां प्रतिज्ञां वहन् ।
ध्यानानीतरथायुधस्त्वमकृथा विप्रद्रुहः क्षत्रियान्
दिक्चक्रेषु कुठारयन् विशिखयन् निःक्षत्रियां मेदिनीम् ॥ ९

भूयः अमर्षित-हेहयात्मजगणैः	மறுபடியும் கோபமடைந்த கார்த்தவீரியனுடைய புத்திரசமூகங்களால்
ताते हते	தங்கள் பிதா கொல்லப்பட்டபொழுது,
बहुशः हृदयं आघ्नानां	வெகுவாய் மார்பில் அடித்துக்கொண்டு அழுகின்ற
रेणुकां निरीक्ष्य	ரேணுகையைக்கண்டு
घोरां प्रतिज्ञां वहन् त्वं	கோரமான பிரதிக்ஞையைச்செய்து தாங்கள்
ध्यानानीतरथायुधः दिक्चक्रेषु	தியானத்தினால் தருவிக்கப்பட்ட தேரையும் ஆயுதங்களையுமுடையவராய் எல்லாத்திக்குகளிலுமிருக்கும்
विप्रद्रुहः क्षत्रियान्	பிராம்மணத்துவேஷிகளான க்ஷத்திரியர்களை
कुठारयन्	மழுவால் சிதைத்தும்
विशिखयन् मेदिनीं	பாணங்களால் எய்தும், பூமியை
निःक्षत्रियां अकृथाः	க்ஷத்திரியர்களில்லாததாகச் செய்தீர்களல்லவா.

तातोज्जीवनकृन्नृपालककुलं त्रिस्सप्तकृत्वो जयन्
सन्तर्प्याथ समन्तपञ्चकमहारक्तह्रदौघे पितॄन् ।
यज्ञे क्ष्मामपि काश्यपादिषु दिशन् साल्वेन युध्यन् पुनः
कृष्णोऽमुं निहनिष्यतीति शमितो युद्धात्कुमारैर्भवान् ॥ १०

अथ भवान् तातोज्जीवनकृत् மேலும் தாங்கள் பிதாவைப்பிழைப்பித்து
त्रिःसप्तकृत्वः नृपालककुलं जयन् இருபத்தொரு தடவை அரசர்களை ஜயித்து,
समन्तपञ्चक- महारक्तह्रदौघे } ஸமந்தபஞ்சகமென்ற புண்ணியக்ஷேத்திரத்தில் பெரிய ரத்தமடுக்களின் ஸமூஹத்தில்
पितॄन् सन्तर्प्य பிதிருக்களுக்குத் தர்ப்பணஞ்செய்து,
यज्ञे வீரஹத்தி நிவிருத்திக்காகச் செய்யப்பட்ட யாகத்தில்
काश्यपादिषु காச்யபர் முதலிய ரித்விக்குகளுக்கு
क्ष्मां अपि दिशन् पुनः பூமியையும் தக்ஷிணையாகக்கொடுத்து, மறுபடியும்
साल्वेन युध्यन् ஸால்வராஜனுடன் யுத்தஞ்செய்கையில்
कृष्णः अमुं निहनिष्यति "ஸ்ரீகிருஷ்ணன் இவனைக்கொல்லப்போகிறார்"
इति कुमारैः என்று சொல்லி, ஸனத்குமாராதிகளால்
युद्धात् शमितः யுத்தத்திலிருந்து சாந்தியடைவிக்கப்பட்டீர்கள்.

न्यस्यास्त्राणि महेन्द्रभूभृति तपस्तन्वन् पुनर्मज्जितां
गोकर्णावधि सागरेण धरणीं दृष्ट्वाऽर्थितस्तापसैः ।
ध्यातेष्वासधृतानलास्त्रचकितं सिन्धुं स्रुवक्षेपणा-
दुत्सार्योद्धृतकेरलो भृगुपते वातेश संरक्ष माम् ॥ ११

भृगुपते பிருகுகுலத்திற்குப்பதியான பரசுராமஸ்வரூபியான
वातेश अस्त्राणि न्यस्य குருவாயூரப்பா! அஸ்திரங்களைத் தியாகம்பண்ணிவிட்டு
महेन्द्रभूभृति तपः तन्वन् மஹேந்திரமலையில் தவம்செய்துகொண்டிருக்கையில்
पुनः गोकर्णावधि धरणीं மறுபடியும் கோகர்ணம்வரையில் பூமியானது
सागरेण मज्जितां दृष्ट्वा சமுத்திரத்தால் மூழ்க்கப்பட்டதாகக்கண்டு
तापसैः अर्थितः தவசிகளால் பிரார்த்திக்கப்பட்டவராய்
ध्यातेष्वास- धृतानलास्त्रचकितं } தியானத்தினால் வரவழைக்கப்பட்ட வில்லில் தொடுக்கப்பட்ட ஆக்னேயாஸ்திரத்தைக்கண்டு பயந்த
सिन्धुं स्रुवक्षेपणात् उत्सार्य சமுத்திரத்தை ஸ்ருவத்தை எறிந்து விலகச்செய்து,
उद्धृतकेरलः கேரளதேசத்தையுத்தாரணஞ்செய்த தாங்கள்
मां संरक्ष என்னைக் காப்பாற்றவேண்டும்.

इति श्रीमन्नारायणीये परशुरामचरितवर्णनं नाम षट्त्रिंशं दशकं समाप्तम् ॥ ३६ ॥
श्रीमद्भागवतनवमस्कन्धपरिच्छेदः समाप्तः ॥ ९ ॥

आदितः श्लोकाः 375. नवमस्कन्धे श्लोकाः 45.

अथ दशमस्कन्धपरिच्छेदः ॥

सप्तत्रिंशं दशकम्—முப்பத்தேழாவது தசகம்.

श्रीकृष्णावतारप्रसङ्गवर्णनम्—ஸ்ரீகிருஷ்ணவதாரத்தின் காரணத்தை வர்ணிப்பது.

सान्द्रानन्दतनो हरे ननु पुरा दैवासुरे सङ्गरे
त्वत्कृत्ता अपि कर्मशेषवशतो ये ते न याता गतिम् ।
तेषां भूतलजन्मनां दितिभुवां भारेण दूरार्दिता
भूमिः प्राप विरिञ्चमाश्रितपदं देवैः पुरैवागतैः ॥ १

सान्द्रानन्दतनो हरे	பூர்ணானந்தஸ்வரூபியாகிய கிருஷ்ண !
पुरा दैवासुरे सङ्गरे	முன் காலத்தில் தேவாசுரயுத்தத்தில்
ये	எவர்கள் (காலநேமி முதலிய அசுரர்கள்)
त्वत्कृत्ताः अपि	தங்களால் கொல்லப்பட்டவர்களாக இருந்தும்
कर्मशेषवशतः	எஞ்சின புண்யபாபகர்மங்களுக்கு வசப்பட்ட
ते गतिं न याताः ननु	அவர்கள் மோக்ஷத்தையடையவில்லையல்லவா.
भूतलजन्मनां	பூலோகத்தில் ஜனித்த
तेषां दितिभुवां भारेण	அந்த அசுரர்களுடைய பாரத்தால்
भूमिः दूरार्दिता	பூமிதேவி மிகவும் துன்புறுத்தப்பட்டவளாய்
पुरा एव आगतैः देवैः	முதலிலேயே வந்திருந்த தேவர்களுடன்
आश्रितपदं	ஸத்தியலோகத்திலிருக்கும்
विरिञ्चं प्राप	பிரம்மதேவரிடம் சென்றாள்.

हा हा दुर्जनभूरिभारमथितां पाथोनिधौ पातुकां
एतां पालय हन्त मे विवशतां संपृच्छ देवानिमान् ।
इत्यादिप्रचुरप्रलापविवशामालोक्य धाता महीं
देवानां वदनानि वीक्ष्य परितो दध्यौ भवन्तं हरे ॥ २

हा हा	கஷ்டம்! கஷ்டம்!!
दुर्जनभूरिभारमथितां	துஷ்டர்களாகிற பெரும் பாரத்தால் மிகவும் வருத்தப்பட்டவளும்
पाथोनिधौ पातुकां	சமுத்திரத்தில் விழப்போகிறவளுமான
एतां पालय	இந்த என்னைக் காப்பாற்றவேண்டும்.
हन्त मे विवशतां	ஐயோ !! என் வசங்கெட்ட நிலையை
इमान् देवान् संपृच्छ	இந்த தேவர்களிடத்தில் தாங்கள் கேட்கவேண்டும்,
इत्यादिप्रचुरप्रलापविवशां	என்றிவ்விதம் பற்பல விலாபங்களால் பரவசமடைந்த
महीं आलोक्य धाता	பூமியைக்கண்டு பிரம்மதேவர்

परितः நாற்புறங்களிலுமிருக்கும்,
देवानां वदनानि वीक्ष्य தேவர்களுடைய முகங்களைப்பார்த்துவிட்டு,
हरे (பக்தர்களுடைய துக்கத்தைப்பஹரிக்கின்ற) கிருஷ்ணா,
भवन्तं दध्यौ தங்களைத் தியானித்தாரல்லவா.

ऊचे चाम्बुजभूरमूनयि सुराः सत्यं धरित्र्या वचो
नन्वस्या भवतां च रक्षणविधौ दक्षो हि लक्ष्मीपतिः ।
सर्वे शर्वपुरस्सरा वयमितो गत्वा पयोवारिधिं
नत्वा तं स्तुमहे जवादिति ययुः साकं तवाकेतनम् ॥ ३

"अयि सुराः "ஹே தேவர்களே!
धरित्र्याः वचः सत्यं ननु பூமிதேவி சொன்னது முற்றும் உண்மையே.
अस्याः भवतां च रक्षणविधौ இந்தப் பூமியையும் உங்களையும் காப்பாற்றுவதில்
लक्ष्मीपतिः हि दक्षः லக்ஷ்மீகாந்தன் ஒருவரே சமர்த்தன்.
सर्वे वयं शर्वपुरस्सराः நாமெல்லோரும் பரமசிவனை முன்னிட்டுக்கொண்டு
इतः जवात् இங்கிருந்து சீக்கிரமாக
पयोवारिधिं गत्वा பாற்கடலிற்குச் சென்று
तं नत्वा स्तुमहे" அவரை வணங்கித் துதிப்போமாக"
इति अम्बुजभूः என்றிவ்விதம் பிரம்மா
अमून् ऊचे அந்த தேவர்களிடமுரைத்தார்.
साकं அவர்கள் ஒன்றுசேர்ந்து,
तव आकेतनं च தங்கள் வாசஸ்தலமாகிய வைகுண்டத்தையும்
ययुः அடைந்தனர்.

ते मुग्धानिलशालिदुग्धजलधेस्तीरं गताः सङ्गताः
यावत्त्वत्पदचिन्तनैकमनसस्तावत्स पाथोजभूः ।
त्वद्वाचं हृदये निशम्य सकलानानन्दयन्नूचिवा-
नाख्यातः परमात्मना स्वयमहं वाक्यं तदाकर्ण्यताम् ॥ ४

ते मुग्धानिलशालि-दुग्धजलधेः तीरं அவர்கள் மந்தமாருதம் வீசுவதால் மனோஹரமான பாற்கடற்கரையை
गताः सङ्गताः यावत् அடைந்து ஒன்றுசேர்ந்து எப்பொழுது
त्वत्पदचिन्तनैकमनसः தங்கள் திருவடிகளை தியானிப்பதிலேயே நிலைபெற்ற மனத்தையுடையவர்களாக ஆனார்களோ,
तावत् सः पाथोजभूः அப்போது அந்தப் பிரம்மதேவர்
त्वद्वाचं हृदये निशम्य தங்கள் திருவாக்கை உள்ளத்தில் உணர்ந்து
सकलान् आनन्दयन् எல்லோரையும் மகிழச்செய்பவராய்
"अहं परमात्मना स्वयं "நான் பரமாத்மாவினால் நேரில்

आख्यातः   இவ்விதம் உரைக்கப்பட்டேன்.
तद्वाक्यं आकर्ण्यतां   அத்திருவாக்கு கேட்கப்படட்டும்"
ऊचिवान्   என்று சொன்னார்.

जाने दीनदशामहं दिविषदां भूमेश्च भीमैर्नृपै-
स्तत्क्षेपाय भवामि यादवकुले सोऽहं समग्रात्मना ।
देवा वृष्णिकुले भवन्तु कलया देवाङ्गनाश्चावनौ
मत्सेवार्थमिति त्वदीयवचनं पाथोजभूरूचिवान् ॥ ५

"अहं दिविषदां भूमेः च   "நான் தேவர்களுக்கும் பூமிக்கும்
भीमैः नृपैः   கொடிய அரசர்களாலுண்டான
दीनदशां जाने   கஷ்டத்தையறிவேன்.
सः अहं तत्क्षेपाय   இதையறிந்த நான் அதைப் போக்குவதற்காக
समग्रात्मना   பூர்ணகலையுடன்
यादवकुले भवामि   யாதவகுலத்தில் அவதரிக்கின்றேன்.
देवाः कलया   தேவர்கள் தமது அம்சத்துடன்
वृष्णिकुले भवन्तु   விருஷ்ணிவம்சத்தில் பிறக்கட்டும்.
देवाङ्गनाः च मत्सेवार्थं   தேவஸ்திரீகளும் என்னைச் சேவிப்பதற்காக
अवनौ भवन्तु"   பூமியில் ஜனிக்கட்டும்"
इति त्वदीयवचनं   என்ற தங்கள் திருவாக்கை
पाथोजभूः ऊचिवान्   பிரம்மதேவர் கூறினார்.

श्रुत्वा कर्णरसायनं तव वचः सर्वेषु निर्वापित-
स्वान्तेष्वीश गतेषु तावककृपापीयूषतृप्तात्मसु ।
विख्याते मधुरापुरे किल भवत्सान्निध्यपुण्योत्तरे
धन्यां देवकनन्दनामुदवहद्राजा स शूरात्मजः ॥ ६

ईश कर्णरसायनं   ஈசா! காதிற்கின்பமான
तव वचः श्रुत्वा सर्वेषु   தங்கள் திருவாக்கைக்கேட்டு எல்லோரும்
तावककृपापीयूष-तृप्तात्मसु   தங்களுடைய கருணாமிருதத்தால் திருப்தியடைந்த மனத்தையுடையவர்களாய்
निर्वापितस्वान्तेषु गतेषु   மனக்கவலை நீங்கியவர்களாய் சென்றபிறகு
भवत्सान्निध्यपुण्योत्तरे   தங்கள் ஸான்னித்தியத்தால் மிகப்புனிதமானதும்
विख्याते मधुरापुरे राजा   ப்ரஸித்திபெற்றதுமான மதுராபுரியில் அரசனான
सः शूरात्मजः   சூரசேனன் புதல்வரான அந்த வசுதேவர்
धन्यां   மஹாபாக்கியவதியான
देवकनन्दनां   தேவகனின் புத்திரியான தேவகியை
उदवहत् किल   விவாஹஞ்செய்துகொண்டாரல்லவா.

उद्वाहावसितौ तदीयसहजः कंसोऽथ संमानय-
न्नेतौ सूततया गतः पथि रथे व्योमोत्थया त्वद्गिरा ।
अस्यास्त्वामतिदुष्टमष्टमसुतो हन्तेति हन्तेरितः
सन्त्रासात्स तु हन्तुमन्तिकगतां तन्वीं कृपाणीमधात् ॥ ७

अथ उद्वाहावसितौ	பின்னர் விவாஹம் முடிந்தபொழுது
तदीयसहजः कंसः	அந்த தேவகியின் உடன்பிறந்தவனை கம்ஸன்
एतौ संमानयन्	தேவகிவசுதேவர்களை வெகுமானிப்பவனாக
सूततया रथे	தேரோட்டியாகி தேரில் இருந்துகொண்டு
पथि गतः	வழியில் சென்றபொழுது,
"अस्याः अष्टमसुतः	"இவளுடைய எட்டாவது பிள்ளை
अतिदुष्टं त्वां हन्ता" इति	மிக துஷ்டனை உன்னை கொல்லப்போகிறான்" என்று
व्योमोत्थया त्वद्गिरा	ஆகாசத்தில் கிளம்பிய தங்கள் திருவாக்கினால்
ईरितः तु सः	சொல்லப்பட்ட உடனே அந்தக்கம்ஸன்,
सन्त्रासात्	மரணபயத்தால்
अन्तिकगतां तन्वीं हन्तुं	பக்கத்திலிருக்கும் தேவகியை கொல்ல
कृपाणीं अधात् हन्त	வாளையெடுத்தான் ; கஷ்டம்!

गृह्णानश्चिकुरेषु तां खलमतिः शौरेश्चिरं सान्त्वनै-
र्नो मुञ्चन् पुनरात्मजार्पणगिरा प्रीतोऽथ यातो गृहान् ।
आद्यं त्वत्सहजं तथाऽर्पितमपि स्नेहेन नाहन्नसौ
दुष्टानामपि देव पुष्टकरुणा दृष्टा हि धीरेकदा ॥ ८

खलमतिः सः तां	துஷ்டபுத்தியுடைய அந்தக் கம்ஸன் அவளை
चिकुरेषु गृह्णानः	தலைமயிரில் பிடித்துக்கொண்டு
शौरेः सान्त्वनैः	வஸுதேவருடைய சமாதான சொற்களால்
चिरं नो मुञ्चन् पुनः	வெகுநேரம் விடாதிருந்தபொழுது மீண்டும்
आत्मजार्पणगिरा	பிள்ளைகளை அர்ப்பணம் செய்துவிடுவதாய் வாக்களித்ததால்
प्रीतः गृहान् यातः	திருப்தியடைந்து வீட்டிற்குச் சென்றான்.
अथ	அதன்பிறகு
तथा अर्पितं अपि	முன்சொன்ன விதம் கொடுக்கப்பட்டும்
आद्यं त्वत्सहजं	தங்களுடைய முதல் சகோதரனை
स्नेहेन न अहन्	இரக்கத்தால் கொல்லவில்லை.
देव दुष्टानां धीः अपि	தேவனே! துஷ்டர்களுடைய புத்திகூட
एकदा पुष्टकरुणा	ஏதோ ஒரு வேளை கருணைநிறைந்ததாக
दृष्टा हि	காணப்படுகிறதல்லவா.

तावत्त्वन्मनसैव नारदमुनिः प्रोचे स भोजेश्वरं
यूयं नन्वसुराः सुराश्च यदवो जानासि किं न प्रभो ।
मायावी स हरिर्भवद्वधकृते भावी सुरप्रार्थना-
दित्याकर्ण्य यदूनदूधुनदसौ शौरेश्च सूनूनहन् ॥ ९

तावत् सः नारदमुनिः அப்பொழுது அந்த நாரதமுனிவர்
त्वन्मनसा एव தங்கள் அபிப்பிராயப்படியே
भोजेश्वरं प्रोचे கம்ஸனிடம் (பின்வருமாறு) சொன்னார் :
"प्रभो यूयं असुराः ननु "ஓ! அரசே! நீங்கள் அசுரர்களல்லவா?
यदवः च सुराः யாதவர்களோ தேவர்கள்
किं न जानासि என்பதை நீர் அறியீரா?
मायावी सः हरिः மாயாவியான அந்த விஷ்ணு
सुरप्रार्थनात् தேவர்களுடைய வேண்டுகோளுக்கிணங்கி
भवद्वधकृते भावी" தங்களைக் கொல்லுவதற்காக அவதரிக்கப்போகிறார்".
इति आकर्ण्य असौ இதைக்கேட்டு அந்தக் கம்ஸன்
शौरेः सूनून् अहन् வசுதேவருடைய பிள்ளைகளைக் கொன்றான்.
यदून् अदूधुनत यாதவர்களையும் அவர்களுடைய இருப்பிடங்களிலிருந்து விரட்டினான்.

प्राप्ते सप्तमगर्भतामहिपतौ त्वत्प्रेरणान्मायया
नीते माधव रोहिणीं त्वमपि भोः सच्चित्सुखैकात्मकः ।
देवक्या जठरं विवेशिथ विभो संस्तूयमानः सुरैः
स त्वं कृष्ण विधूय रोगपटलीं भक्तिं परां देहि मे ॥ १०

भो माधव अहिपतौ ஹே லக்ஷ்மீபதே! நாகராஜனை ஆதிசேஷன்
सप्तमगर्भतां प्राप्ते ஏழாவது கர்ப்பமாயிருக்குந்தன்மையை அடைந்து
त्वत्प्रेरणात् मायया தங்களுடைய ஏவலினால் யோகமாயையால்
रोहिणीं नीते ரோகிணியிடம் கொண்டுபோகப்பட்டபொழுது
सच्चित्सुखैकात्मकः त्वं अपि ஸச்சிதானந்தரூபியான தாங்களும்
देवक्याः जठरं विवेशिथ தேவகியின் வயிற்றில் பிரவேசித்தீர்கள் அல்லவா.
विभो कृष्ण எங்கும் நிறைந்திருக்கும் கிருஷ்ணா!
सुरैः संस्तूयमानः தேவர்களால் துதிக்கப்பட்டவரும்
सः त्वं தேவகியின் கர்ப்பத்தில் வசித்தவருமான தாங்கள்
मे रोगपटलीं विधूय என் வியாதிஸமூஹத்தை நாசஞ்செய்து
परां भक्तिं देहि சிறந்த பக்தியைத் தந்தருளவேண்டும்.

इति श्रीमन्नारायणीये श्रीकृष्णावतारप्रसङ्गवर्णनं नाम सप्तत्रिंशं दशकम् ॥ ३७ ॥

आदितः श्लोकाः 385. दशमस्कन्धे श्लोकाः 10.

अष्टत्रिंशं दशकम्—முப்பத்தெட்டாவது தசகம்.

श्रीकृष्णावतारवर्णनम्—ஸ்ரீகிருஷ்ணவதாரத்தை வர்ணிப்பது.

आनन्दरूप भगवन्नयि तेऽवतारे प्राप्ते प्रदीप्तभवदङ्गनिरीयमाणैः ।
कान्तिव्रजैरिव घनाघनमण्डलैर्द्यामावृण्वती विरुरुचे किल वर्षवेला ॥ १

आनन्दरूप अयि भगवन् ஆனந்தரூபியாகிய பகவானே !
ते अवतारे प्राप्ते தங்களுடைய திருவவதாரம் நெருங்கியபொழுது,
प्रदीप्तभवदङ्गनिरीयमाणैः பிரகாசிக்கின்ற தங்களுடைய திருமேனியிலிருந்து வெளிக்கிளம்பிய
कान्तिव्रजैः इव கிரணபடலங்கள்போலிருக்கின்ற
घनाघनमण्डलैः பெரிய மேகக்கூட்டங்களால்
द्यां आवृण्वती வானவெளியை மறைத்துக்கொண்டு
वर्षवेला विरुरुचे किल மழைக்காலம் விளங்கிற்றல்லவா.

आशासु शीतलतरासु पयोदतोयैराशासिताप्तिविवशेषु च सज्जनेषु ।
नैशाकरोदयविधौ निशि मध्यमायां क्लेशापहस्त्रिजगतां त्वमिहाविरासीः॥

पयोदतोयैः आशासु மழைஜலத்தால் எல்லா திக்குகளும்
शीतलतरासु सज्जनेषु நன்கு குளிர்ச்சியடைந்து, நல்லோர்கள்
आशासिताप्तिविवशेषु தாங்கள் விரும்பிய காரியம் கைகூடியதால் ஆனந்தபரவசர்களானபொழுது
मध्यमायां निशि நடு இரவில்.
नैशाकरोदयविधौ சந்திரோதயவேளையில்
त्रिजगतां क्लेशापहः மூவுலகங்களின் வருத்தத்தையும் போக்கடிக்கின்ற
त्वं इह आविरासीः தாங்கள் இவ்வுலகில் திருவவதாரஞ்செய்தீர்களல்லவா.

बाल्यस्पृशाऽपि वपुषा दधुषा विभूतीरुद्यत्किरीटकटकाङ्गदहारभासा ।
शङ्खारिवारिजगदापरिभासितेन मेघासितेन परिलेसिथ सूतिगेहे ॥ ३

बाल्यस्पृशा अपि பாலபாவத்தை அடைந்திருந்தாலுங்கூட
विभूतीः दधुषा ஐசுவரியங்களைத் தரிக்கின்றதும்,
उद्यत्किरीटकटकाङ्गद-हारभासा ஜ்வலிக்கின்ற கிரீடம், கைவளைகள், தோள்வளைகள், முத்துமாலையிவைகளுடைய காந்தியையுடையதும்,
शङ्खारिवारिजगदा-परिभासितेन சங்கம், சக்கரம், பத்மம், கதை இவைகளால் மிகவும் சோபிக்கின்றதும்,
मेघासितेन वपुषा மேகம்போல் நீலவர்ணமானதுமான திருமேனியுடன்
सूतिगेहे परिलेसिथ பிரசவ அறையில் விளங்கினீரல்லவா.

वक्षःस्थलीसुखनिलीनविलासिलक्ष्मीमन्दाक्षलक्षितकटाक्षविमोक्षभेदैः ।
तन्मन्दिरस्य खलकंसकृतामलक्ष्मीमुन्मार्जयन्निव विरेजिथ वासुदेव ॥ ४

वासुदेव	ஹே வாஸுதேவ!
वक्षःस्थलीसुखनिलीनविलासिलक्ष्मीमन्दाक्षलक्षितकटाक्षविमोक्षभेदैः	மார்பில் சுகமாகக் குடிகொண்டிருக்கும், அழகுடைய லக்ஷ்மீதேவியின் வெட்கங்கலந்த கடைக்கண் பார்வையால்
तन्मन्दिरस्य	அந்தப் பிரசவ அறையின்
खलकंसकृतां	துஷ்டனை கம்ஸனால் உண்டுபண்ணப்பட்ட
अलक्ष्मीं	அலக்ஷ்மியை (சோபையின்மையை)
उन्मार्जयन् इव	நாசம் பண்ணுகிறவர்போல
विरेजिथ	விளங்கினீரல்லவா?

शौरिस्तु धीरमुनिमण्डलचेतसोऽपि दूरस्थितं वपुरुदीक्ष्य निजेक्षणाभ्याम् ।
आनन्दबाष्पपुलकोद्गमगद्गदार्द्रस्तुष्टाव दृष्टिमकरन्दरसं भवन्तम् ॥ ५

शौरिः तु	வசுதேவரோ என்றால்
धीरमुनिमण्डलचेतसः अपि दूरस्थितं वपुः	ஞானிகளான முனிகணங்களின் புத்திக்குங்கூட எட்டாமல் வெகுதூரத்திலிருக்கும் திருவடிவை
निजेक्षणाभ्यां उदीक्ष्य	தம் கண்கொண்டு தரிசித்து
आनन्दबाष्पपुलकोद्गमगद्गदार्द्रः	ஆனந்தக்கண்ணீர், மயிர்க்கூச்சம், தொண்டை நெகிழ்ச்சி இவைகளால் கனிந்தவராய்
दृष्टिमकरन्दरसं	கண்களுக்குப் பூந்தேன்போன்றிருக்கும்
भवन्तं तुष्टाव	தங்களைத் துதித்தாரல்லவா.

देव प्रसीद परपूरुष तापवल्लीनिर्लूनिदात्र समनेत्र कलाविलासिन् ।
खेदानपाकुरु कृपागुरुभिः कटाक्षैरित्यादि तेन मुदितेन चिरं नुतोऽभूः ॥

"देव परपूरुष	"ஸ்வயம்பிரகாசரூபியும், பரப்பிரம்மஸ்வரூபியும்,
तापवल्लीनिर्लूनिदात्र	துன்பத்தளைகளையறுப்பதில் கத்திபோன்றவரும்,
समनेत्र	எல்லோரையும் அடக்கி ஆளுகிறவரும்
कलाविलासिन्	தமது அம்சமான மாயைக்கொண்டு சிருஷ்டி முதலிய லீலைகளைச் செய்கிறவருமான ஈசா!
प्रसीद	அருளவேண்டும்.
कृपागुरुभिः कटाक्षैः	கருணை நிறைந்த கடைக்கண்பார்வைகளால்
खेदान् अपाकुरु"	வருத்தங்களை அகற்றவேண்டும்"
इत्यादि मुदितेन तेन	என்றெல்லாம் சந்தோஷமடைந்த அந்த வசுதேவரால்
चिरं नुतः अभूः	வெகுநேரம் துதிக்கப்பட்டீரல்லவா.

मात्रा च नेत्रसलिलास्तृतगात्रवल्ल्या स्तोत्रैरभिष्टुतगुणः करुणालयस्त्वम् ।
प्राचीनजन्मयुगलं प्रतिबोध्य ताभ्यां मातुर्गिरा दधिथ मानुषबालवेषम् ॥

नेत्रसलिलास्तृतगात्र- वल्ल्या मात्रा च — கண்ணீரால் நனைந்த கொடிபோன்ற சரீரத்தையுடைய தாயாலும்
स्तोत्रैः — புகழ்வசனங்களால்
अभिष्टुतगुणः — துதிக்கப்பட்ட குணங்களையுடையவரும்,
करुणालयः त्वं ताभ्यां — கருணாநிதியுமாகிய தாங்கள் அவ்விருவருக்கும்
प्राचीनजन्मयुगलं — முந்திய இரண்டு ஜன்மங்களைப் பற்றி (முன் பிருச்னி ஸுதபஸ் என்பவர்களுக்குப் பிருச்னிகர்ப்பனாகவும், பின் அதிதி, காச்யபர்களுக்கு வாமனனாகவும் அவதரித்ததைப் பற்றி)
प्रतिबोध्य मातुः गिरा — அறிவித்து தாயின் சொற்படி
मानुषबालवेषं — மானிடக்குழந்தையின் வடிவத்தை
दधिथ — எடுத்துக்கொண்டீரல்லவா.

त्वत्प्रेरितस्तदनु नन्दतनूजया ते व्यत्यासमारचयितुं स हि शूरसूनुः ।
त्वां हस्तयोरधित चित्तविधार्यमार्यैरम्भोरुहस्थकलहंसकिशोररम्यम् ॥ ८

तदनु सः शूरसूनुः — அதன்பிறகு அந்த வஸுதேவர்
त्वत्प्रेरितः हि — தங்களால் ஏவப்பட்டவராகவே
नन्दतनूजया — நந்தகோபர் பெண்ணுடன்
ते व्यत्यासं आरचयितुं — தங்களுக்கு மாற்றுதலைச் செய்வதற்கு
आर्यैः चित्तविधार्यं — யோகிகளால் மனத்தில் தரிக்கத்தகுந்தவரும்
अंभोरुहस्थकलहंस- किशोररम्यं त्वां — தாமரையில் வீற்றிருக்கும் ஹம்ஸக்குஞ்சுபோல் அழகானவருமான தங்களை
हस्तयोः अधित — கையில் எடுத்துக்கொண்டாரல்லவா.

जाता तदा पशुपसद्मनि योगनिद्रा निद्राविमुद्रितमथाकृत पौरलोकम् ।
त्वत्प्रेरणात्किमिव चित्रमचेतनैर्यद् द्वारैः स्वयं व्यघटि सङ्घटितैः सुगाढम् ॥

अथ तदा त्वत्प्रेरणात् — அப்பொழுது தங்களுடைய ஏவுதலால்
पशुपसद्मनि — நந்தகோபர் வீட்டில்
जाता योगनिद्रा — அவதரித்திருந்த யோகநித்திரை
पौरलोकं — பட்டணத்து ஜனங்களை
निद्राविमुद्रितं अकृत — தூக்கத்தால் கண் மூடியவர்களாக செய்தாள்.
किं इव चित्रम् यत् — அதில் ஆச்சரியமென்ன? ஏனென்றால்
अचेतनैः — அறிவற்றவைகளும்
सुगाढं संघटितैः — மிக உறப்பாகச் சேர்த்து பூட்டப்பட்டவைகளுமான
द्वारैः — கதவுகளாலுங்கூட
स्वयं व्यघटि — தாமாகவே திறந்துகொள்ளப்பட்டது அல்லவா.

शेषेण भूरिफणवारितवारिणाऽथ
स्वैरं प्रदर्शितपथो मणिदीपितेन ।
त्वां धारयन् स खलु धन्यतमः प्रतस्थे
सोऽयं त्वमीश मम नाशय रोगवेगान् ॥ १०

अथ धन्यतमः सः	அப்பொழுது மகாபாக்கியவானான அந்த வசுதேவர்,
भूरिफणवारितवारिणा	அனேகம் படங்களைக்கொண்டு மழைக்குக் குடை பிடிப்பவனும்,
मणिदीपितेन	சிரோத்திரங்களால் விளக்குப் பிடிக்கிறவனுமான
शेषेण प्रदर्शितपथः	ஆதிசேஷனால் வழிகாட்டப்பட்டவராய்
त्वां धारयन् स्वैरं	தங்களை எடுத்துக்கொண்டு தடையில்லாமல்
प्रतस्थे खलु	புறப்பட்டாரல்லவா.
सः अयं त्वं	அப்படிப்பட்ட தாங்கள்
मम रोगवेगान्	என்னுடைய வியாதியின் வேகத்தை
नाशय	இல்லாததாக்கவேண்டும்.

इति श्रीमन्नारायणीये श्रीकृष्णावतारवर्णनं नाम अष्टत्रिंशं दशकं समाप्तम् ॥ ३८ ॥

आदितः श्लोकाः 395. दशमस्कन्धे श्लोकाः 20.

एकोनचत्वारिंशं दशकम्—முப்பத்தொன்பதாவது தசகம்.

योगमायानयनादिवर्णनम्—யோகமாயையைக் கொண்டுவருவது முதலியவற்றை வர்ணிப்பது.

भवन्तमयमुद्वहन् यदुकुलोद्वहो निस्सरन्
ददर्श गगनोच्चलज्जलभरां कलिन्दात्मजाम् ।
अहो सलिलसञ्चयः स पुनरैन्द्रजालोदितो
जलौघ इव तत्क्षणात् प्रपदमेयतामाययौ ॥ १

यदुकुलोद्वहः अयं	யதுகுலசிரேஷ்டனான இந்த வஸுதேவர்
भवन्तं उद्वहन् निस्सरन्	தங்களையெடுத்துக்கொண்டு போகும்பொழுது
गगनोच्चलज्जलभरां	ஆகாயம்வரையில் உயர்ந்தெழுந்த ஜலப்பிரவாஹத்துடன் கூடினதா
कलिन्दात्मजां ददर्श	யமுனையைக்கண்டார்.
पुनः सः सलिलसञ्चयः	ஆனால் அந்த ஜலப்பிரவாஹம்
ऐन्द्रजालोदितः	இந்திரஜாலத்தால் தோன்றிய
जलौघः इव तत्क्षणात्	ஜலப்பிரவாஹம்போல அப்பொழுதே
प्रपदमेयतां आययौ अहो	கணுக்காலளவு ஆயிற்று; ஆச்சரியம்.

प्रसुप्तपशुपालिकां निभृतमारुदद्बालिका-
मपावृतकवाटिकां पशुपवाटिकामाविशन् ।
भवन्तमयमर्पयन् प्रसवतल्पके तत्पदाद्
वहन् कपटकन्यकां स्वपुरमागतो वेगतः ॥ २

अयं	இந்த வஸுதேவர்
प्रसुप्तपशुपालिकां	நன்றாக நித்திரை செய்யும் கோபஸ்திரீகளையுடையதும்
निभृतं आरुदद्बालिकां	மெதுவாக அழுகின்ற பெண்குழந்தையையுடையதும்,
अपावृतकवाटिकां	திறக்கப்பட்ட கதவுகளையுடையதுமான
पशुपवाटिकां आविशन्	நந்தகோபருடைய கிருஹத்திற்குச் சென்று,
भवन्तं प्रसवतल्पके अर्पयन्	தங்களை பிரசவப்படுக்கையில் படுக்கவைத்து,
तत्पदात्	அந்த இடத்திலிருந்து
कपटकन्यकां वहन् वेगतः	கபடப்பெண்ணையெடுத்துக்கொண்டு மிக வேகமாக
स्वपुरं आगतः	தம்மிருப்பிடம் வந்துசேர்ந்தார்.

ततस्त्वदनुजारवक्षपितनिद्रवेगद्रवद्-
भटोत्करनिवेदितप्रसववार्तयैवार्तिमान् ।
विमुक्तचिकुरोत्करस्त्वरितमापतन् भोजरा-
डतुष्ट इव दृष्टवान् भगिनिकाकरे कन्यकाम् ॥ ३

ततः भोजराट्	அதன்பிறகு கம்ஸன்
त्वदनुजारवक्षपित-निद्रवेगद्रवद्भटोत्कर-निवेदितप्रसववार्तया	தங்கள் தங்கையின் அழுகையால் நித்திரை கலைந்து வேகமாக ஓடிய சேவகசமூஹத்தால் அறிவிக்கப்பட்ட பிரசவசமாசாரத்தைக் கேட்டவுடன்
एव	
आर्तिमान्	வருத்தமடைந்தவனாய்
विमुक्तचिकुरोत्करः	தலைவிரிகோலமாக
त्वरितं आपतन्	விரைவாக ஓடிவந்து
अतुष्टः इव	ஸந்தோஷமடையாதவன்போல
भगिनिकाकरे	இரங்கத்தகுந்த தங்கையின் கையில்
कन्यकां दृष्टवान्	ஒரு பெண்குழந்தையைக் கண்டான்.

ध्रुवं कपटशालिनो मधुहरस्य माया भवे-
दसाविति किशोरिकां भगिनिकाकरालिङ्गिताम् ।
द्विपो नलिनिकान्तरादिव मृणालिकामाक्षिप-
न्नयं त्वदनुजामजामुपलपट्टके पिष्टवान् ॥ ४

" असौ कपटशालिनः	" இந்தக்கன்னிகை கபடசாலியான
मधुहरस्य	மதுஸூதன மஹாவிஷ்ணுவின்
माया भवेत्	மாயையாகத்தான் இருக்கவேண்டும்,
ध्रुवं " इति अयं	நிச்சயம் " என்றெண்ணி அந்தக்கம்ஸன்
भगिनिकाकरालिङ्गितां	இளந்தங்கையின் கைகளால் அணைத்துக்கொள்ளப் [பட்டிருக்கும்
किशोरिकां	அந்தப் பெண்குழந்தையை
द्विपः नलिनिकान्तरात्	ஒரு யானை தாமரைக்குளத்தின் நடுவிலிருந்து
मृणालिकां इव	ஒரு தாமரைத்தண்டைப் பிடுங்குவதுபோல்
आक्षिपन्	பிடுங்கிக்கொண்டு,
त्वदनुजां अजां	தங்கள் தங்கையான அந்த மாயாதேவியை
उपलपट्टके पिष्टवान्	கற்பாறையில் ஓங்கியடித்தான்.

ततो भवदुपासको झटिति मृत्युपाशादिव
प्रमुच्य तरसैव सा समधिरूढरूपान्तरा ।
अधस्तलमजग्मुषी विकसदष्टबाहुस्फुर-
न्महायुधमहो गता किल विहायसा दिद्युते ॥ ५

ततः भवदुपासकः	அப்பொழுது தங்களையுபாஸிக்கின்ற பக்தன்
झटिति मृत्युपाशात् इव	சீக்கிரமாக யமபாசத்திலிருந்து விடப்படுவதுபோல
सा	அந்த யோகமாயை
प्रमुच्य	கம்ஸன் கையிலிருந்து விடுபட்டு
तरसा समधिरूढरूपान्तरा	உடனேயே வேறொரு ரூபத்தையடைந்தவளாய்
अधस्तलं अजग्मुषी एव	பூமிக்கு வராதவளாகவே
विकसदष्टबाहु- स्फुरन्महायुधं	பிரகாசிக்கின்ற எட்டு கைகளிலும் விளங்குகின்ற பெரும் ஆயுதங்களுடன்
विहायसा गता अहो	ஆகாசத்தையடைந்தவளாகவே ஆச்சரியகரமாக
विद्युते किल	விளங்கினாள் அல்லவா.

नृशंसतर कंस ते किमु मया विनिष्पिष्टया
बभूव भवदन्तकः क्वचन चिन्त्यतां ते हितम् ।
इति त्वदनुजा विभो खलमुदीर्य तं जग्मुषी
मरुद्गणपणायिता भुवि च मन्दिराण्येयुषी ॥ ६

" नृशंसतर कंस	" மிகக்கொடியவனான ஹே கம்ஸா !
मया विनिष्पिष्टया ते किमु	என்னைக்கொன்றதால் உனக்கென்ன பிரயோஜனம் ?
भवदन्तकः	உன்னைக்கொல்லுகின்றவன்
क्वचन बभूव	எங்கோ ஓரிடத்தில் ஜனித்திருக்கிறான்.
ते हितं चिन्त्यतां "	உனக்கு வேண்டிய நன்மை ஆலோசிக்கப்படட்டும். "
विभो त्वदनुजा	ஹே பிரபுவே ! தங்கள் ஸஹோதரி

खलं तं — துஷ்டனை அந்தக்கம்ஸனிடம்
इति उदीर्य — இவ்விதம் சொல்லிவிட்டு
मरुद्गणपणायिता — தேவகணங்களால் துதிக்கப்பட்டவளாய்
जग्मुषी भुवि — அவ்விடமிருந்து சென்று பூலோகத்தில்
मन्दिराणि च पयुषी — அனேக ஆலயங்களையும் அடைந்தாளல்லவா.

प्रगे पुनरगात्मजावचनमीरिता भूभुजा
प्रलंबबकपूतनाप्रमुखदानवा मानिनः ।
भवन्निधनकाम्यया जगति बभ्रमुर्निर्भयाः
कुमारकविमारकाः किमिव दुष्करं निष्कृपैः ॥ ७

पुनः प्रगे भूभुजा — மறுநாள் காலையில் கம்ஸனால்
अगात्मजावचनं ईरिताः — யோகமாயையின் வசனத்தை சொல்லப்பட்டவர்களும்
मानिनः — அபிமானமுடையவர்களுமான
प्रलंबबकपूतनाप्रमुखदानवाः — பிரலம்பன், பகன், பூதனை முதலிய அசுரர்கள்
भवन्निधनकाम्यया — தங்களைக்கொல்லும் விருப்பத்தால்
कुमारकविमारकाः — மற்றக் குழந்தைகளைக் கொன்றுகொண்டு
निर्भयाः जगति बभ्रमुः — பயமற்றவர்களாக உலகில் சுற்றித்திரிந்தனர்.
निष्कृपैः — கருணையற்றவர்களால்
दुष्करं किमिव — செய்யத்தகாதது என்னதான் உண்டு?

ततः पशुपमन्दिरे त्वयि मुकुन्द नन्दप्रिया-
प्रसूतिशयनेशये रुवति किञ्चिदञ्चत्पदे ।
विबुध्य वनिताजनैस्तनयसंभवे घोषिते
मुदा किमु वदाम्यहो सकलमाकुलं गोकुलम् ॥ ८

मुकुन्द — முக்தியளிக்கும் கிருஷ்ண !
ततः पशुपमन्दिरे त्वयि — அதன்பிறகு நந்தகோபன் கிருஹத்தில் தாங்கள்
नन्दप्रियाप्रसूति-शयनेशये — நந்தன் பத்தினியான யசோதையின் பிரசவப்படுக்கையில் படுத்துக்கொண்டு
किञ्चिदञ्चत्पदे रुवति — கால்களை சிறிது அசைத்துக்கொண்டு அழும்பொழுது
विबुध्य वनिताजनैः — நித்திரைவிட்டெழுந்து, ஸ்திரீஜனங்களால்
तनयसंभवे घोषिते — புத்திரப்பேறு கோஷிக்கப்பட்டபொழுது
अहो किमु वदामि — ஆச்சரியம்! நான் என்ன சொல்லுவேன்!!
सकलं गोकुलं मुदा आकुलं — கோகுலம் முழுவதும் ஆனந்தபரவசமாயிற்றல்லவா.

अहो खलु यशोदया नवकलायचेतोहरं
भवन्तमलमन्तिके प्रथममापिबन्त्या दृशा ।

पुनः स्तनभरं निजं सपदि पाययन्त्या मुदा
मनोहरतनुस्पृशा जगति पुण्यवन्तो जिताः ॥ ९

नवकलायचेतोहरं भवन्तं　புதுக்காயாம்பூபோல் மனதைக்கவருகின்ற தங்களை
अन्तिके प्रथमं　பக்கத்தில் முதல்முதலாக
दृशा अलं आपिबन्त्या　கண்ணெடுத்து நன்றாகப் பார்க்கிறவளும்,
पुनः निजं स्तनभरं　பிறகு தன் து ஸ்தனங்களை
सपदि पाययन्त्या मुदा　உடனே பருகச்செய்கின்றவளும், ஸந்தோஷத்துடன்
मनोहरतनुस्पृशा　மனோஹரமான சரீரத்தைத் தொடுகின்றவளுமான
यशोदया जगति　யசோதையால் உலகத்திலுள்ள
पुण्यवन्तः जिताः खलु　புண்ணியவான்கள் ஜயிக்கப்பட்டார்களல்லவா ;
अहो　ஆச்சரியம்!

भवत्कुशलकाम्यया स खलु नन्दगोपस्तदा
प्रमोदभरसङ्कुलो द्विजकुलाय किं नाददात् ।
तथैव पशुपालकाः किमु न मङ्गलं तेनिरे
जगत्त्रितयमङ्गल त्वमिह पाहि मामामयात् ॥ १०

तदा सः नन्दगोपः खलु　அப்பொழுது அந்த நந்தகோபரும்
प्रमोदभरसङ्कुलः　ஆனந்தபரவசராய்
भवत्कुशलकाम्यया　தங்களுடைய க்ஷேமத்தில் விருப்பத்தால்
द्विजकुलाय किं न अददात्　பிராம்மணர்களுக்கு எதைத்தான் கொடுக்கவில்லை ?
तथा एव पशुपालकाः　அவ்விதமே மற்ற இடையர்களும்
किमु मङ्गलं न तेनिरे　என்னென்ன மங்களத்தைத்தான் செய்யவில்லை ?
जगत्त्रितयमङ्गल　மூவுலகங்களுக்கும் மங்களங்களைச்செய்யும் ஹே ஸ்ரீ
त्वं इह मां　தாங்கள் இப்பொழுது என்னை [கிருஷ்ணா!
आमयात् पाहि　ரோகத்திலிருந்து காப்பாற்றவேண்டும்.

इति श्रीमन्नारायणीये योगमायानयनादिवर्णनं नाम एकोनचत्वारिंशं दशकम् ॥
आदितः श्लोकाः 405.　　दशमस्कन्धे श्लोकाः 30.

चत्वारिंशं दशकम्— நாற்பதாவது தசகம்.

पूतनामोक्षवर्णनम्—பூதனைமோக்ஷவர்ணனம்

तदनु नन्दममन्दशुभास्पदं नृपपुरीं करदानकृते गतम् ।
समवलोक्य जगाद भवत्पिता विदितकंससहायजनोद्यमः ॥ १

तदनु　அதன்பிறகு
विदितकंससहाय- जनोद्यमः　கம்ஸனுடைய ஸஹாயபூதர்களான பூதனை முதலியவர்களுடைய பிரயத்தனத்தையறிந்த

भवत्पिता	தங்கள் பிதாவான வசுதேவர்
करदानकृते	கப்பம் கொடுப்பதற்காக
नृपपुरीं गतं	மதுராபுரிக்குச்சென்றவனும்
अमन्दशुभास्पदं	அளவற்ற நற்குணங்களுக்கிருப்பிடமானவனுமான
नन्दं समवलोक्य जगाद	நந்தகோபனைப்பார்த்து பின்வருமாறு சொன்னார் :

अयि सखे तव बालकजन्म मां सुखयतेऽद्य निजात्मजजन्मवत् ।
इति भवत्पितृतां व्रजनायके समधिरोप्य शशंस तमादरात् ॥ २

"अयि सखे तव बालकजन्म	"தோழா! உமக்குப் பிள்ளை பிறந்தது
निजात्मजजन्मवत्	எனக்குப்பிள்ளை பிறந்ததுபோல
अद्य मां सुखयते"	இப்பொழுது என்னை சந்தோஷப்படுத்துகிறது"
इति भवत्पितृतां	என்று தங்கள் பிதாவாக இருக்கும் தன்மையை
व्रजनायके समधिरोप्य	நந்தகோபரிடம் ஆரோபணஞ்செய்து,
तं आदरात् शशंस	அந்த நந்தகோபனை ஆதரவுடன் துதித்தார்.

इह च सन्त्यनिमित्तशतानि ते कटकसीम्नि ततो लघु गम्यताम् ।
इति च तद्वचसा व्रजनायको भवदपायभिया द्रुतमाययौ ॥ ३

ते इह च	"உமக்கு இவ்விடத்திலேயே
अनिमित्तशतानि सन्ति	அனேகம் அபசகுனங்கள் தோன்றுகின்றன.
ततः कटकसीम्नि	ஆகையால் கோகுலத்திற்கு
लघु गम्यतां	சீக்கிரம் போகவேண்டும்"
इति च तद्वचसा	என்ற வஸுதேவருடைய வசனத்தால்
व्रजनायकः	நந்தகோபன்
भवदपायभिया	தங்களுக்கு ஆபத்துண்டாகுமென்ற எண்ணத்தால்
द्रुतं आययौ	சீக்கிரம் வந்தார்.

अवसरे खलु तत्र च काचन व्रजपदे मधुराकृतिरङ्गना ।
तरलषट्पदलालितकुन्तला कपटपोतक ते निकटं गता ॥ ४

कपटपोतक	ஹே! கபடசிசுவே!
तत्र अवसरे च	அந்த சமயத்தில்
तरलषट्पदलालित- कुन्तला	சலிக்கின்ற வண்டுகளால் மொய்க்கப்பட்ட கூந்தயுலை டையவளும்
मधुराकृतिः	மனோஹரமான உருவமுடையவளுமான
काचन अङ्गना व्रजपदे	ஒரு ஸ்திரீ கோகுலத்தில்
ते निकटं गता खलु	தங்கள் அருகில் வந்தாள் அல்லவா.

सपदि सा हतबालकचेतना निशिचरान्वयजा किल पूतना ।
व्रजवधूष्विह केयमिति क्षणं विमृशतीषु भवन्तमुपाददे ॥ ५

सपदि हृतबालकचेतना உடனே குழந்தைகளின் பிராணனையபஹரிக்கின்றவளும்,
निशिचरान्वयजा அரக்கர்குலத்தில் ஜனித்தவளுமான
सा पूतना इह அந்தப் பூதனை அந்த கோகுலத்தில்
व्रजवधूषु इयं का इति கோபஸ்திரீகள் இவள் யார் என்று
क्षणं विमृशतीषु சிறிதுநேரம் ஆலோசித்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது
भवन्तं उपाददे किल தங்களை கையிலெடுத்தாளல்லவா.

ललितभावविलासहृतात्मभिर्युवतिभिः प्रतिरोद्धुमपारिता ।
स्तनमसौ भवनान्तनिषेदुषी प्रददुषी भवते कपटात्मने ॥ ६

असौ அந்தப் பூதனை
ललितभावविलास- हृतात्मभिः மனோஹரங்களான ஸாத்விகபாவங்களாலும் அங்க சேஷ்டைகளாலும் கவரப்பட்ட மனத்தையுடைய
युवतिभिः प्रतिरोद्धुं अपारिता பெண்மணிகளால் தடுக்கமுடியாதவளாய்
भवनान्तनिषेदुषी வீட்டிற்குள் உட்கார்ந்துகொண்டு
कपटात्मने भवते கபடரூபியாகிய தங்களுக்கு
स्तनं प्रददुषी முலைகொடுத்தாளல்லவா.

समधिरुह्य तदङ्कमशङ्कितस्त्वमथ बालकलोपनरोषितः ।
महदिवाम्रफलं कुचमण्डलं प्रतिचुचूषिथ दुर्विषदूषितम् ॥ ७

अथ त्वं உடனே தாங்கள்
बालकलोपनरोषितः குழந்தைகளைக்கொன்றதால் மிகக்கோபமடைந்தவராய்
अशङ्कितः तत् अङ्कं समधिरुह्य அச்சமற்றவராய் அவள் மடியில் ஏறி
महत् आम्रफलं इव பெரும் மாம்பழத்தைப்போன்றதும்
दुर्विषदूषितं கடும் விஷத்தால் கெடுதியுற்றதுமான
कुचमण्डलं ஸ்தனமண்டலத்தை
प्रतिचुचूषिथ அடியோடு உறிஞ்சிக் குடித்தீரல்லவா.

असुभिरेव समं धयति त्वयि स्तनमसौ स्तनितोपमनिस्वना ।
निरपतद्भयदायि निजं वपुः प्रतिगता प्रविसार्य भुजावुभौ ॥ ८

त्वयि असुभिः समं एव தாங்கள் பிராணனோடுகூடவே
स्तनं धयति असौ முலை குடிக்கும்பொழுது அந்தப்பூதனை
स्तनितोपमनिस्वना இடிக்கொப்பான குரலுடையவளாய்
भयदायि பயத்தை உண்டுபண்ணும்
निजं वपुः प्रतिगता நிஜமான தன் உருவத்தையடைந்தவளாய்,
उभौ भुजौ प्रविसार्य இரண்டு கைகளையும் விரித்துக்கொண்டு
निरपतत् கீழே விழுந்தாள்.

भयदघोषणभीषणविग्रहश्रवणदर्शनमोहितवल्लवे ।
व्रजपदे तदुरःस्थलखेलनं ननु भवन्तमगृह्णत गोपिकाः ॥ ९

व्रजपदे — கோகுலமானது
भयदघोषणभीषणविग्रह-श्रवणदर्शनमोहितवल्लवे — பயந்தரும் குரலைக்கேட்டதாலும் பயங்கரமான சரீரத்தைக்கண்டதாலும் மயக்கமடைந்த கோபர்களையுடையதாக ஆகியபொழுது
तदुरःस्थलखेलनं — அவனுடைய மார்பில் விளையாடிக்கொண்டிருந்த
भवन्तं गोपिकाः — தங்களை கோபிகைகள்
अगृहृत ननु... — வந்தெடுத்தார்களல்லவா.

भुवनमङ्गल नामभिरेव ते युवतिभिर्बहुधा कृतरक्षणः ।
त्वमयि वातनिकेतननाथ मामगदयन् कुरु तावकसेवकम् ॥ १०

भुवनमङ्गल — ஜகன்மங்களமூர்த்தியான
अयि वातनिकेतननाथ — ஹே! குருவாயூரப்பனே!
ते नामभिः एव — தங்கள் திருநாமங்களைக்கொண்டே
युवतिभिः बहुधा — பெண்மணிகளால் பலவிதத்திலும்
कृतरक्षणः त्वं — ரக்ஷைசெய்யப்பட்டவரான தாங்கள்
मां अगदयन् — என்னை ரோகமில்லாதவனுகச் செய்து
तावकसेवकं कुरु — தங்கள் சேவகனுகச்செய்தருளவேண்டும்.

इति श्रीमन्नारायणीये पूतनामोक्षो नाम चत्वारिंशं दशकं समाप्तम् ॥ ४० ॥

आदितः श्लोकाः 415. दशमस्कन्धे श्लोकाः 40.

एकचत्वारिंशं दशकम्— நாற்பத்தொன்றுவது தசகம்.

पूतनाशरीरदाहवर्णनम्— பூதனையின் சரீரத்தை தகிப்பித்ததை வர்ணிப்பது.

व्रजेश्वरः शौरिवचो निशम्य समाव्रजन्नध्वनि भीतचेताः ।
निष्पिष्टनिश्शेषतरुं निरीक्ष्य कञ्चित्पदार्थं शरणं गतस्त्वाम् ॥ १

व्रजेश्वरः — கோகுலத்திற்கதிபதியான நந்தகோபர்
शौरिवचः निशम्य — வசுதேவர் கூறியதைக்கேட்டு
समाव्रजन् अध्वनि — திரும்பிவரும்பொழுது வழியில்
निष्पिष्टनिश्शेषतरुं — எல்லா மரங்களையும் பொடியாக்கியதும்
कञ्चित् पदार्थं — இன்னதென்றறியமுடியாததுமான ஒரு வஸ்துவை
निरीक्ष्य भीतचेताः — கண்டு பயந்தவராய்
*पदार्थं — தங்களுடைய ரக்ஷைக்காக
कं चित्पदार्थं — பரப்பிரம்மஸ்வரூபியும், 'சித்'பதவாச்யனுமான
त्वां शरणं गतः — தங்களைச் சரணமடைந்தவனுக
शरणं गतः — தன் கிருஹத்திற்கு வந்து
त्वां गतः — தங்கள் பக்கத்திலும் வந்தாரல்லவா.

---

*இவ்விடத்தில் சப்தசக்திமஹிமையால் அர்த்தவிசேஷம் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

निशम्य गोपीवचनादुदन्तं सर्वेऽपि गोपा भयविस्मयान्धाः ।
त्वत्पातितं घोरपिशाचदेहं देहुर्विदूरेऽथ कुठारकृत्तम् ॥ २

अथ गोपीवचनात् — அதன்பிறகு கோபஸ்திரீகளின் வசனத்தால்
उदन्तं निशम्य — நடந்த ஸமாசாரத்தைப்றிந்து
सर्वे अपि गोपाः — எல்லா கோபர்களும்
भयविस्मयान्धाः — பயத்தாலும் ஆச்சரியத்தாலும் செய்யவேண்டியதை யறியாதவர்களாய்,
त्वत्पातितं — தங்களால் வீழ்த்தப்பட்ட
घोरपिशाचदेहं — பயங்கரமான அந்த பிசாசின் தேஹத்தை
कुठारकृत्तं विदूरे देहुः — மழுவால் வெட்டி வெகுதூரத்தில் எரித்தனர்.

त्वत्पीतपूतस्तनतच्छरीरात् समुच्चलन्नुच्चतरो हि धूमः ।
शङ्कामधादागरवः किमेष किं चान्दनो गौल्गुलवोऽथवेति ॥ ३

त्वत्पीतपूतस्तन-तच्छरीरात् — தங்களால் பானம்பண்ணப்பட்டதும் அதனால் பரிசுத்தமுமான ஸ்தனங்களையுடைய அந்தப் பூதனையின் தேஹத்திலிருந்து
उच्चतरः समुच्चलन् धूमः — மிக உயரமாக்க் கிளம்பிய புகை
"एषः आगरवः किं — "இது அகிற்கட்டையிலிருந்துண்டானதா,
चान्दनः किं — அல்லது சந்தனத்திலிருந்துண்டானதா,
अथवा गौल्गुलवः" — அல்லது குங்கிலியத்திலிருந்துண்டானதா
इति शङ्कां अधात् हि — என்ற சந்தேஹத்தை உண்டுபண்ணிற்றல்லவா.

मदङ्गसङ्गस्य फलं न दूरे क्षणेन तावद्भवतामपि स्यात् ।
इत्युल्लपन् वल्लवतल्लजेभ्यस्त्वं पूतनामातनुथाः सुगन्धिम् ॥ ४

मदङ्ग सङ्गस्य फलं — என்னுடைய அங்கசங்கத்திற்கு (அவயவங்களுடன் சேர்க்கைக்கு) பலம்
दूरे न — வெகுதூரத்தில் (ஜன்மாந்தரத்தில்) அல்ல;
भवतां अपि क्षणेन तावत् स्यात् — உங்களுக்கும் சீக்கிரமாகவே கிடைத்துவிடும்,
इति वल्लवतल्लजेभ्यः उल्लपन् — என்று கோபசிரேஷ்டர்களுக்குச்சொல்லிக்கொண்டு"
(पूतनामा) त्वं पूतनां — பரிசுத்தமான நாமங்களையுடைய தாங்கள் பூதனையை
सुगन्धि आतनुथाः — சுகந்தமுடையவளாகச் செய்தீர்களல்லவா.

चित्रं पिशाच्या न हतः कुमारश्चित्रं पुरैवाकथि शौरिणेदम् ।
इति प्रशंसन् किल गोपलोको भवन्मुखालोकरसे न्यमाङ्क्षीत् ॥ ५

"पिशाच्या — "பிசாசியான பூதனையால்
कुमारः न हतः — குழந்தை கொல்லப்படவில்லை;
चित्रं — இது ஆச்சரியம்;

शौरिणा इदं पुरा एव अकथि	வசுதேவரால் இது முந்தியே கூறப்பட்டது,
चित्रं" इति प्रशंसन्	அதுவும் ஆச்சரியம்" என்று சொல்லிக்கொண்டே
गोपलोकः	இடையர்கள்
भवन्मुखालोकरसे	தங்கள் திருமுகத்தைப்பார்ப்பதென்ற ஆனந்தத்தில்
न्यमाङ्क्षीत् किल	மூழ்கிவிட்டார்களல்லவா.

दिने दिनेऽथ प्रतिवृद्धलक्ष्मीरक्षीणमङ्गल्यशतो व्रजोऽयम् ।
भवन्निवासादयि वासुदेव प्रमोदसान्द्रः परितो विरेजे ॥ ६

अथ अयि वासुदेव	அதன்பிறகு ஓ! வாசுதேவனே!
अयं व्रजः परितः	அந்தக் கோகுலம் முழுவதும்,
भवन्निवासात् दिने दिने	தாங்கள் அங்கு வசித்ததால் ஒவ்வொரு நாளும்
प्रतिवृद्धलक्ष्मीः	ஓங்கிவளர்ந்த ஐசுவரியத்தையுடையதாய்
अक्षीणमङ्गल्यशतः	என்றும் குன்றாத அனேகம் மங்களகாரியங்களையுடையதாய்
प्रमोदसान्द्रः विरेजे	ஆனந்தம் நிறைந்ததாய் விளங்கிற்றல்லவா.

गृहेषु ते कोमलरूपहासमिथःकथासङ्कुलिताः कमन्यः ।
वृत्तेषु कृत्येषु भवन्निरीक्षासमागताः प्रत्यहमत्यनन्दन् ॥ ७

कमन्यः गृहेषु ते	கோபிகைகள் தங்கள் தங்கள் வீடுகளில் உமது
कोमलरूपहासमिथः- कथासङ्कुलिताः	அழகான உருவத்தையும் மந்தஹாஸத்தையும்பற்றி ஒருவருக்கொருவர் பேசிக்கொள்ளுவதில் ஈடுபட்டவர்களாய்
कृत्येषु वृत्तेषु प्रत्यहं	வீட்டுவேலைகள் முடிந்த உடன் ஒவ்வொரு நாளும்
भवन्निरीक्षासमागताः	தங்களைப் பார்ப்பதற்காக வந்து
अत्यनन्दन्	மிகவும் மகிழ்ந்தார்கள்.

अहो कुमारो मयि दत्तदृष्टिः स्मितं कृतं मां प्रति वत्सकेन ।
एह्येहि मामित्युपसार्य पाणिं त्वयीश किं किं न कृतं वधूभिः ॥ ८

"अहो	"ஆச்சரியம்!
कुमारः मयि दत्तदृष्टिः"	குழந்தை என்னைப்பார்த்தான்."
"वत्सकेन मां प्रति	"குழந்தையால் என்னைப்பார்த்து
स्मितं कृतं"	புன்னகைசெய்யப்பட்டது."
"मां एहि एहि"	"என்னிடத்தில் வா வா."
इति पाणिं उपसार्य	என்றும் கையை நீட்டிக்கொண்டு
वधूभिः	கோபிகைகளால்
ईश त्वयि	ஈசா! தங்கள் விஷயத்தில்
किं किं न कृतम्	என்னென்ன செய்யப்படவில்லை?

भवद्वपुःस्पर्शनकौतुकेन करात्करं गोपवधूजनेन ।
नीतस्त्वमाताम्रसरोजमालाव्यालंबिलोलंबतुलामलासीः ॥ ९

गोपवधूजनेन	கோபஸ்திரீகளால்
भवद्वपुःस्पर्शनकौतुकेन	தங்கள் திருமேனியைத்தொடுவதின் குதூஹலத்தால்
करात् करं	ஒரு கையிலிருந்து வேறொரு கைக்கு
नीतः त्वं	கொண்டுபோகப்பட்ட தாங்கள்
आताम्रसरोजमाला- व्यालंबिलोलंबतुलां	சிவந்த தாமரைப்புஷ்பமாலையில் பற்றியிருக்கும் வண்டின் உவமையை
अलासीः	கைக்கொண்டீர்களல்லவா.

निपाययन्ती स्तनमङ्कगं त्वां विलोकयन्ती वदनं हसन्ती ।
दशां यशोदा कतमां न भेजे स तादृशः पाहि हरे गदान्माम् ॥

अङ्कगं त्वां	மடியிலிருக்கும் தங்களை
स्तनं निपाययन्ती	ஸ்தனத்தைப்பருகச்செய்துகொண்டும்
वदनं विलोकयन्ती	திருமுகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டும்
हसन्ती यशोदा	சிரிக்கின்றவளான யசோதை
कतमां दशां न भेजे	எந்த (உத்தம) நிலைமையைத்தான் அடையவில்லை.
हरे	ஹே! ஸ்ரீகிருஷ்ண!
तादृशः सः त्वं	அப்படிப்பட்ட தாங்கள்
गदात् मां पाहि	வியாதியிலிருந்து என்னைக் காப்பாற்றவேண்டும்.

इति श्रीमन्नारायणीये पूतनाशरीरदाहादिवर्णनं नाम एकचत्वारिंशं दशकम् ॥४१॥

आदितः श्लोकाः 425　　दशमस्कन्धे श्लोकाः 50.

द्विचत्वारिंशं दशकम्—நாற்பத்திரண்டாவது தசகம்.

शकटासुरवधवर्णनम्—சகடாஸுரவதவர்ணனம்.

कदाऽपि जन्मर्क्षदिने तव प्रभो निमन्त्रितज्ञातिवधूमहीसुरा ।
महानसस्त्वां सविधे निधाय सा महानसादौ ववृते व्रजेश्वरी ॥ १

प्रभो कदा अपि	பிரபுவே! ஒருக்கால்
तव जन्मर्क्षदिने	தங்களுடைய பிறந்தநாளன்று
व्रजेश्वरी सा	கோகுலநாயகியான அந்த யசோதை
निमन्त्रितज्ञातिवधू- महीसुरा त्वां	பந்துக்களையும், பெண்டுகளையும், பிராம்மணர்களையும் தன் வீட்டிற்கழைத்தவளாய் தங்களை
महानसः सविधे निधाय	ஒரு பெரும் வண்டியின் பக்கத்தில் படுக்கவைத்து,
महानसादौ ववृते	அடுக்களை முதலிய இடங்களில் வேலைசெய்துகொண்டிருந்தாள்.

ततो भवत्त्राणनियुक्तबालकप्रभीतिसङ्क्रन्दनसङ्कुलारवैः ।
विमिश्रमश्रावि भवत्समीपतः परिस्फुटद्दारुचटच्चटारवः ॥ २

ततः भवत्समीपतः அப்பொழுது தங்கள் பக்கத்திலிருந்து
भवत्त्राणनियुक्तबालकप्रभीतिसङ्क्रन्दनसङ्कुलारवैः विमिश्रं தங்களைக்காப்பாற்றுவதற்காக நியமிக்கப்பட்ட பையன்களுடைய பயத்தாலுண்டான ஆரவாரமும் கூக்குரலும் கூடினதாக
परिस्फुटद्दारुचटच्चटारवः உடைகின்ற மரங்களுடைய 'சடசட' என்ற சத்தம்
अश्रावि கேட்கப்பட்டது.

ततस्तदाकर्णनसंभ्रमश्रमप्रकम्पिवक्षोजभरा व्रजाङ्गनाः ।
भवन्तमन्तर्ददृशुः समन्ततो विनिष्पतद्दारुणदारुमध्यगम् ॥ ३

ततः அப்பொழுது
तदाकर्णनसंभ्रमश्रमप्रकम्पिवक्षोजभराः அதைக்கேட்டு பரபரப்புடன் ஓடிவந்ததாலுண்டான சிரமத்தால் அசைகின்ற ஸ்தனங்களையுடைய
व्रजाङ्गनाः கோபஸ்திரீகள்,
अन्तः समन्ततः வீட்டினுள் நாற்பக்கங்களிலும்
विनिष्पतद्दारुणदारुमध्यगं பயங்கரமாய் வீழ்கின்ற மரங்களின் நடுவிலிருக்கும்
भवन्तं ददृशुः தங்களைக் கண்டார்கள்.

शिशोरहो किं किमभूदिति द्रुतं प्रधाव्य नन्दः पशुपाश्च भूसुराः ।
भवन्तमालोक्य यशोदया धृतं समाश्वसन्नश्रुजलार्द्रलोचनाः ॥ ४

"अहो शिशोः "கஷ்டம்! குழந்தைக்கு
किं किं अभूत्" என்ன நேர்ந்தது? என்ன நேர்ந்தது?"
इति என்று சொல்லிக்கொண்டு
नन्दः पशुपाः भूसुराः च நந்தகோபனும் இடையர்களும் பிராம்மணர்களும்
अश्रुजलार्द्रलोचनाः கண்ணுங்கண்ணீருமாக
द्रुतं प्रधाव्य சீக்கிரமாக ஓடிவந்து
यशोदया धृतं யசோதையால் கையில் எடுக்கப்பட்ட
भवन्तं आलोक्य समाश्वसन् தங்களைப்பார்த்து தேறுதலடைந்தனர்.

कस्को नु कौतस्कुत एष विस्मयो विशङ्कटं यच्छकटं विपाटितम् ।
न कारणं किञ्चिदिहेति ते स्थिताः स्वनासिकादत्तकरास्त्वदीक्षकाः ॥ ५

"कः कः नु "இதென்ன? இதென்ன?
कौतस्कुतः எங்கிருந்துண்டானது?
विशङ्कटं शकटं விசாலமான வண்டியானது
विपाटितं यत् உடைக்கப்பட்டது என்ற
एषः विस्मयः இது ஆச்சரியமே.

इह — இதற்கு இவ்விடத்தில்
किञ्चित् कारणं न" इति ते — " ஒரு காரணமும் இல்லை" என்று அவர்கள்
स्वनासिकादत्तकराः — தங்கள் மூக்கில் கையை வைத்துக்கொண்டு
त्वदीक्षकाः स्थिताः — தங்களைப்பார்த்துக்கொண்டேயிருந்தார்களல்லவா.

कुमारकस्यास्य पयोधरार्थिनः प्ररोदने लोलपदांबुजाहतम् ।
मया मया दृष्टमनो विपर्यगादितीश ते पालकबालका जगुः ॥ ६

" पयोधरार्थिनः — " முலைகுடிக்க விரும்பிய
अस्य कुमारकस्य प्ररोदने — இந்தக்குழந்தை அழும்பொழுது
लोलपदांबुजाहतं — அசைகின்ற தாமரைபோன்ற காலினால் உதைக்கப்பட்ட
अनः विपर्यगात् — வண்டி தலைகீழாக வீழ்ந்தது
मया मया दृष्टं" इति — என்னால் பார்க்கப்பட்டது, என்னால் பார்க்கப்பட்டது என்று
ईश ते पालकबालकाः — ஹே! ஈசா! தங்களுக்குக் காவலரான குழந்தைகள்
जगुः — சொன்னார்களல்லவா.

भिया तदा किञ्चिदजानतामिदं कुमारकाणामतिदुर्घटं वचः ।
भवत्प्रभावाविदुरैरितीरितं मनागिवाशङ्क्यत दृष्टपूतनैः ॥ ७

तदा भिया — அப்பொழுது பயத்தால்
किञ्चित् अजानतां — ஒன்றும் அறியாத
कुमारकाणां इदं वचः — சிறு குழந்தைகளுடைய இந்தச் சொல்
अतिदुर्घटं इति — பொருத்தமற்றது என்று
भवत्प्रभावाविदुरैः ईरितं — தங்கள் மகிமையையறியாதவர்களால் கூறப்பட்டது.
दृष्टपूतनैः — பூதனையைக்கண்ட நந்தன் முதலியவர்களால்
मनाक् इव अशङ्क्यत — சிறிது சந்தேகமடையப்பட்டதல்லவா.

प्रवालताम्रं किमिदं पदं क्षतं सरोजरम्यौ नु करौ विरोजितौ ।
इति प्रसर्पत्करुणातरङ्गितास्त्वदङ्गमापस्पृशुरङ्गनाजनाः ॥ ८

" प्रवालताम्रं इदं पदं — " பவழம்போல் சிவந்த இந்தக்கால்
क्षतं किं — அடிபட்டதா என்ன?
सरोजरम्यौ करौ — தாமரைபோல் அழகான இருகைகளும்
विरोजितौ नु" इति — புண்பட்டதா என்ன?" என்று
प्रसर्पत्करुणातरङ्गिताः — கருணைவெள்ளம் பெருகிய
अङ्गनाजनाः — கோபஸ்திரீகள்
त्वदङ्गं आपस्पृशुः — தங்கள் திருமேனியைத் தொட்டுத்தடவினார்களல்லவா.

अये सुतं देहि जगत्पतेः कृपातरङ्गपातात्परिपातमद्य मे ।
इति स्म सङ्गृह्य पिता त्वदङ्गकं मुहुर्मुहुः श्लिष्यति जातकण्टकः ॥ ९

"अये अद्य	"ஏ! கோபியே! இப்பொழுது
जगत्पतेः कृपातरङ्गपातात्	ஜகதீசனுடைய கிருபாகடாக்ஷத்தால்
परिपातं	நன்கு காப்பாற்றப்பட்ட
मे सुतं देहि" इति	என் குழந்தையைக்கொடு" என்று
पिता सङ्गृह्य	தங்கள் பிதா கையில் எடுத்துக்கொண்டு
जातकण्टकः	ரோமாஞ்சமடைந்தவராய்
त्वदङ्गकं मुहुः मुहुः	தங்களுடைய சிறிய சரீரத்தை அடிக்கடி
श्लिष्यति स्म	ஆலிங்கனஞ்செய்துகொண்டாரல்லவா.

अनोनिलीनः किल हन्तुमागतः सुरारिरेवं भवता विहिंसितः ।
रजोऽपि नो दृष्टममुष्य तत्कथं स शुद्धसत्त्वे त्वयि लीनवान्ध्रुवम् ॥

अनोनिलीनः	வண்டியில் ஒளிந்திருந்துகொண்டு
हन्तुं आगतः सुरारिः	தங்களைக்கொல்லவந்த அசுரன்
भवता एवं विहिंसितः किल	தங்களால் இவ்விதம் கொல்லப்பட்டானல்லவா.
अमुष्य	அந்த அசுரனுடைய
रजः अपि नो दृष्टं	பொடிகூட (ரஜோகுணம்கூட) காணப்படவில்லை.
तत् कथं	அது ஏன் என்றால்
ध्रुवं सः	நிச்சயமாக அந்த அசுரன்
शुद्धसत्त्वे त्वयि	சுத்த ஸத்துவ ரூபியான தங்களிடம்
लीनवान्	லயித்துவிட்டான் அல்லவா.

प्रपूजितैस्तत्र ततो द्विजातिभिर्विशेषतो लंभितमङ्गलाशिषः ।
व्रजं निजैर्बाल्यरसैर्विमोहयन्मरुत्पुराधीश रुजां जहीहि मे ॥ ११

मरुत्पुराधीश ततः तत्र	குருவாயூரப்பா! அதன்பிறகு அவ்விடத்தில்
प्रपूजितैः द्विजातिभिः	நன்றாகப் பூஜிக்கப்பட்ட பிராம்மணர்களால்
विशेषतः	விசேஷமாக
*लंभितमङ्गलाशिषः	மங்களாசீர்வாதஞ்செய்யப்பட்டவரும்,
निजैः बाल्यरसैः	தங்களுடைய பாலியசேஷ்டைகளால்
व्रजं विमोहयन्	கோகுலத்தைச் சந்தோஷப்படுத்திக்கொண்டிருந்த
सः त्वं	அந்தத் தாங்கள்
मे रुजां जहीहि	எனது ரோகத்தைப் போக்கடிக்கவேண்டும்.

इति श्रीमन्नारायणीये शकटासुरवधवर्णनं नाम द्विचत्वारिंशं दशसैकम् ॥ ४२ ॥

आदितः श्लोकाः 436. दशमस्कन्धे श्लोकाः 61.

*ஸமாஸாந்தமாக अच् பிரத்யயம் வந்திருக்கிறது.

त्रिचत्वारिंशं दशकम्—*நாற்பத்துமூன்றாவது தசகம்.*

तृणावर्तवधवर्णनम्—*திருணாவர்த்த வதத்தை வர்ணிப்பது*

त्वामेकदा गुरुमरुत्पुरनाथ वोढुं गाढाधिरूढगरिमाणमपारयन्ती ।
माता निधाय शयने किमिदं बतेति ध्यायन्त्यचेष्टत गृहेषु निविष्टशङ्का ॥

गुरुमरुत्पुरनाथ — *குருவாயூரப்பா!*
एकदा माता — *ஒரு நாள் தங்கள் தாயான யசோதை*
गाढाधिरूढगरिमाणं — *'கரிமா' என்ற யோகசித்தியை ஏற்று மிகவும் கனமாயிருந்த*
त्वां वोढुं अपारयन्ती — *தங்களைத் தாங்குவதற்கு முடியாதவளாய்*
शयने निधाय — *படுக்கையில் இருத்திவிட்டு*
किं इदं बत इति — *இதென்ன கஷ்டமென்று*
निविष्टशङ्का — *சங்கைகொண்டவளாய்*
ध्यायन्ती — *தங்களையே நினைத்துக்கொண்டு*
गृहेषु अचेष्टत — *வீட்டுவேலைகளில் புகுந்திருந்தாளல்லவா.*

तावद्विदूरमुपकर्णितघोरघोषव्याजृंभिपांसुपटलीपरिपूरिताशः ।
वात्यावपुः स किल दैत्यवरस्तृणावर्ताख्यो जहार जनमानसहारिणं त्वाम् ॥

तावत् विदूरं — *அப்பொழுது வெகுதூரத்தில்*
उपकर्णितघोरघोष-व्याजृंभिपांसुपटली-परिपूरिताशः — *கேட்கப்பட்ட பயங்கர சத்தத்துடன் உயரக்கிளம்பிய தூளிப்படலத்தால் திக்குகளை நிறைப்பவனும்,*
वात्यावपुः — *சுழல்காற்றின் வடிவமுடையவனும்*
तृणावर्ताख्यः — *திருணாவர்த்தன் என்று பெயருடையவனுமான*
सः दैत्यवरः — *அப்பெரும் அசுரன்*
जनमानसहारिणं — *ஜனங்களுடைய மனதைக்கவரும்*
त्वां जहार किल — *தங்களையெடுத்துச்சென்றானல்லவா.*

उद्दामपांसुतिमिराहतदृष्टिपाते द्रष्टुं किमप्यकुशले पशुपाललोके ।
हा बालकस्य किमिति त्वदुपान्तमाप्ता माता भवन्तमविलोक्य भृशं रुरोद ॥

उद्दामपांसुतिमिराहत-दृष्टिपाते पशुपाललोके — *எல்லையற்ற புழுதிகளாலுண்டான இருட்டினால் பார்வையிழந்த இடையர்கள்*
किं अपि द्रष्टुं अकुशले — *ஒன்றையும் பார்க்க முடியாதிருந்தபொழுது*
हा बालकस्य किं इति — *ஐயோ! குழந்தைக்கு என்ன நேர்ந்தது? என்று*
त्वदुपान्तं आप्ता माता — *தங்கள் பக்கத்தில் வந்த தாயான யசோதை*
भवन्तं अविलोक्य भृशं रुरोद — *தங்களைக்காணாமல் உரக்க அழுதாளல்லவா.*

तावत्स दानववरोऽपि च दीनमूर्तिर्भावत्कभारपरिधारणलूनवेगः ।
सङ्कोचमाप तदनु क्षतपांसुघोषे घोषे व्यतायत भवज्जननीनिनादः ॥ ४

तावत् सः दानवरः अपि அப்பொழுது அப்பெரும் அசுரனும்
भवत्कभारपरिधारणलूनवेगः தங்கள் பாரத்தைச் சுமந்ததால் வேகம் குன்றியவ
दीनमूर्तिः सङ्कोचं आप च உடல் சோர்ந்து அசைவற்றவனாகவும் ஆனான். [னாய்
तदनु क्षतपांसुघोषे அதன்பிறகு புழுதியும் சத்தமும் அடங்கிய
घोषे भवज्जननीनिनादः கோகுலத்தில் தங்கள் தாயின் அழுகைக்குரல்
व्यातयत பெருகிற்றல்லவா.

रोदोपकर्णनवशादुपगम्य गेहं क्रन्दत्सु नन्दमुखगोपकुलेषु दीनः ।
त्वां दानवस्त्वखिलमुक्तिकरं मुमुक्षुस्त्वय्यप्रमुञ्चति पपात वियत्प्रदेशात् ॥

रोदोपकर्णनवशात् அழுகையைக்கேட்டதால்
गेहं उपगम्य வீட்டிற்கு ஓடிவந்து
नन्दमुखगोपकुलेषु நந்தன் முதலிய கோபாலர்களும்
क्रन्दत्सु அழுதுகொண்டிருக்கும்பொழுது
दानवः तु दीनः அந்த அசுரனும் சோர்வையடைந்தவனாய்
अखिलमुक्तिकरं எல்லோருக்கும் விடுதலையை (முக்தியை) யளிக்கின்ற
त्वां मुमुक्षुः தங்களை விட விரும்பியும் கூட
त्वयि अप्रमुञ्चति தாங்கள் விடாதபொழுது
वियत्प्रदेशात् पपात ஆகாயத்திலிருந்து கீழே வீழ்ந்தானல்லவா.

रोदाकुलास्तदनु गोपगणा बहिष्ठपाषाणपृष्ठभुवि देहमतिस्थविष्ठम् ।
प्रैक्षन्त हन्त निपतन्तममुष्य वक्षस्यक्षीणमेव च भवन्तमलं हसन्तम् ॥

तदनु அதன்பிறகு
रोदाकुलाः गोपगणाः அழுதுகொண்டிருந்த இடையர்கள்
बहिष्ठपाषाणपृष्ठभुवि வெளியிலிருக்கும் பாறைமேல்
निपतन्तं अतिस्थविष्ठं देहं வீழ்கின்ற மிகப்பெருத்த சரீரத்தையும்
अमुष्य वक्षसि அதன் மார்பில்
अक्षीणं एव களைப்படையாதவனும்
अलं हसन्तं च அதனால் நன்றாகச் சிரித்துக்கொண்டுமிருக்கும்
भवन्तं प्रैक्षन्त हन्त தங்களைக் கண்டார்களல்லவா; ஆச்சரியம்.

ग्रावप्रपातपरिपिष्टगरिष्ठदेहभ्रष्टासुदुष्टदनुजोपरि धृष्टहासम् ।
आघ्नानमंबुजकरेण भवन्तमेत्य गोपा दधुर्गिरिवरादिव नीलरत्नम् ॥ ७

ग्रावप्रपातपरिपिष्ट- गरिष्ठदेहभ्रष्टासु- दुष्टदनुजोपरि பாறையில் வீழ்ந்ததால் சிதைந்த பெருத்த சரீரத்திலிருந்து பிராணன் பிரிந்துபோன துஷ்டனான அசுரன்மேல்
अंबुजकरेण आघ्नानं தாமரைபோன்ற கையால் அடித்துக்கொண்டு
धृष्टहासं भवन्तं உரக்கச் சிரித்துக்கொண்டிருக்கும் தங்களை

गोपाः एत्य கோபர்களும் கோபிகைகளும் பக்கத்தில் வந்து
गिरिवरात् மாமலையிலிருந்து
नीलरत्नं इव दधुः ஒரு நீலமணியைப்போல எடுத்தார்களல்லவா.

एकैकमाशु परिगृह्य निकामनन्दन्नन्दादिगोपपरिरब्धविचुंबिताङ्गम् ।
आदातुकामपरिशङ्कितगोपनारीहस्तांबुजप्रपतितं प्रणुमो भवन्तम् ॥ ८

एकैकं आशु परिगृह्य ஒவ்வொருவராக சீக்கிரமாக எடுத்துக்கொண்டு
निकामनन्दन्नन्दादि- गोपपरिरब्ध- विचुंबिताङ्गं மிகவும் சந்தோஷமடைந்த நந்தன் முதலிய கோபர்களால் ஆலிங்கனம் பண்ணிக்கொண்டு முத்தமிடப்பட்ட அவயவங்களையுடையவரும்
आदातुकामपरि- शङ्कितगोपनारी- हस्तांबुजप्रपतितं தன்னை எடுக்க விரும்பியவர்களென்று ஸங்கிக்கப்பட்ட கோபிகைகளின் தாமரைப்பூபோன்ற கைகளில் தாவி விழுந்த
भवन्तं प्रणुमः தங்களைத் துதிக்கின்றோம்.

भूयोऽपि किं नु कृणुमः प्रणतार्तिहारी गोविन्द एव परिपालयतात् सुतं नः।
इत्यादि मातरपितृप्रमुखैस्तदानीं संप्रार्थितस्त्वदवनाय विभो त्वमेव ॥ ९

किं नु कृणुमः நாம் என்ன செய்வோம்.
प्रणतार्तिहारी தன்னை வணங்கினவர்களுடைய துக்கங்களைப் போக்கடிக்கின்ற
गोविन्दः एव மஹாவிஷ்ணுவே
नः सुतं परिपालयतात् எங்கள் குழந்தையைக் காப்பாற்றவேண்டும்.
इत्यादि तदानीं என்றிவ்விதம் அப்பொழுது
मातरपितृप्रमुखैः தாய், தந்தை முதலிய கோபர்களால்
विभो त्वदवनाय त्वं एव பிரபுவே! தங்களைக் காப்பதற்குத் தாங்களே
भूयः अपि संप्रार्थितः மறுபடியும் பிரார்த்திக்கப்பட்டீர்களல்லவா.

वातात्मकं दनुजमेवमयि प्रधून्वन् वातोद्भवान्मम गदान् किमु नो धुनोषि।
किं वा करोमि पुनरप्यनिलालयेश निश्शेषरोगशमनं मुहुरर्थये त्वाम् ॥

अयि वातात्मकं दनुजं பகவானே! சுழல்காற்று (வாத)ரூபியான அசுரனை
एवं प्रधून्वन् இவ்விதம் ஸம்ஹாரம்செய்த தாங்கள்
वातोद्भवान् मम गदान् வாதத்திலிருந்துண்டான எனது ரோகங்களை
किमु नो धुनोषि ஏன் நாசஞ்செய்கிறதில்லை?
किं वा करोमि நான் என்னசெய்வேன்?
अनिलालयेश ஹே குருவாயூரப்பா!
पुनः अपि अहं त्वां மறுபடியும் நான் தங்களிடம்
निश्शेषरोगशमनं மிச்சமில்லாத ரோகசாந்தியை
मुहुः अर्थये அடிக்கடி பிரார்த்திக்கிறேன்.

इति श्रीमन्नारायणीये तृणावर्तवधवर्णनं नाम त्रिचत्वारिंशं दशकम् ॥ ४३ ॥

आदितः श्लोकाः 446. दशमस्कन्धे श्लोकाः 71.

चतुश्चत्वारिंशं दशकम्—நாற்பத்துநான்காவது தசகம்.

नामकरणवर्णनम्—நாமகரணஞ்செய்ததை வர்ணிப்பது.

गूढं वसुदेवगिरा कर्तुं ते निष्क्रियस्य संस्कारान् ।
हृद्गतहोरातत्त्वो गर्गमुनिस्त्वद्गृहं विभो गतवान् ॥ १

विभो वसुदेवगिरा	பிரபுவே! வசுதேவர் வாக்கைக்கேட்டு
निष्क्रियस्य ते	கிரியைகளற்ற தங்களுக்கு
संस्कारान्	நாமகரணம் முதலிய ஸம்ஸ்காரக்கிரியைகளை
गूढं कर्तुं	யாரும் அறியாமல் செய்வதற்கு
हृद्गतहोरातत्त्वः	சோதிட நூல்களின் தத்துவங்களையறிந்த
गर्गमुनिः	கர்க்கமுனிவர்
त्वद्गृहं गतवान्	தங்கள் கிருஹத்திற்கு வந்தாரல்லவா.

नन्दोऽथ नन्दितात्मा वृन्दिष्ठं मानयन्नमुं यमिनाम् ।
मन्दस्मितार्द्रमूचे त्वत्संस्कारान् विधातुमुत्सुकधीः ॥ २

अथ नन्दः	அப்பொழுது நந்தகோபன்
नन्दितात्मा	சந்தோஷமடைந்தவராய்
यमिनां वृन्दिष्ठं	தவசிகளில் சிறந்தவரான
अमुं मानयन्	அந்தக் கர்க்கமுனியை வெகுமானித்து,
त्वत्संस्कारान्	தங்களுக்குச்செய்யவேண்டிய ஸம்ஸ்காரங்களை
विधातुं उत्सुकधीः	செய்யும்படி ஆவல்கொண்டவராய்
मन्दस्मितार्द्रं ऊचे	மந்தஹாஸத்துடன் சொன்னாரல்லவா.

यदुवंशाचार्यत्वात् सुनिभृतमिदमार्य कार्यमिति कथयन् ।
गर्गो निर्गतपुलकश्चक्रे तव साग्रजस्य नामानि ॥ ३

"आर्य यदुवंशाचार्यत्वात्	"ஐயா! நான் யதுகுலத்திற்குக் குருவாக இருப்பதால்
इदं सुनिभृतं कार्यं"	இது மிகவும் ரஹஸ்யமாகச் செய்யவேண்டியது"
इति कथयन्	என்று சொல்லிக்கொண்டு
गर्गः निर्गतपुलकः	கர்க்கமுனி மயிர்க்கூச்சடைந்தவராய்
साग्रजस्य तव	தமயனுடன் கூடிய தங்களுக்கு
नामानि चक्रे	நாமகரணஞ்செய்தாரல்லவா.

कथमस्य नाम कुर्वे सहस्रनाम्नो ह्यनन्तनाम्नो वा ।
इति नूनं गर्गमुनिश्चक्रे तव नाम नाम रहसि विभो ॥ ४

विभो सहस्रनाम्नः	பிரபுவே! ஆயிரம் பெயர்களையுடையவனுகவோ
वा अनन्तनाम्नः	அல்லது அளவில்லாத பெயரை உடையவனுகவோ
अस्य	இந்தக்குழந்தைக்கு [இருக்கும்

कथं हि नाम कुर्वे — எவ்விதம்தான் நாமகரணஞ்செய்வேன்?
इति नाम — என்று ஆலோசித்துத்தான்
गर्गमुनिः रहसि — கர்க்கமுனிவர் ரகசியத்தில்
तव नाम चक्रे — தங்களுக்கு நாமகரணஞ்செய்திருக்கவேண்டும்
नूनम् — என்று நான் எண்ணுகிறேன்.

कृषिधातुणकाराभ्यां सत्तानन्दात्मतां किलाभिलपत् ।
जगदघकर्षित्वं वा कथयदृषिः कृष्णनाम ते व्यतनोत् ॥ ५

ऋषिः — கர்க்கமுனிவர்
कृषिधातुणकाराभ्यां — 'க்ருஷி' தாது, 'ண'காரம் இவைகளைக்கொண்டு
सत्तानन्दात्मतां — 'ஸத்' 'ஆனந்தம்' என்ற உருவத்துடன் இருக்கும் தன்மையை
अभिलपत् किल वा — வெளிப்படுத்துகின்றதோ, அல்லது
जगदघकर्षित्वं कथयत् — ஜனங்களுடைய பாவத்தை அபஹரிக்கும் தன்மையை கூறுகின்றதோ ஆன
कृष्णनाम — 'கிருஷ்ணன்' என்ற பெயரை
ते व्यतनोत् — தங்களுக்கிட்டார்.

अन्यांश्च नामभेदान् व्याकुर्वन्नग्रजे च रामादीन् ।
अतिमानुषानुभावं न्यगदत्त्वामप्रकाशयन् पित्रे ॥ ६

सः — அந்தக்கர்க்கமுனிவர்
अन्यान् नामभेदान् च — வாசுதேவன் முதலிய மற்றப்பெயர்களையும்,
अग्रजे रामादीन् च — தமயனுக்கு ராமன் முதலிய பெயர்களையும்
व्याकुर्वन् — அர்த்தத்துடன் விவரமாகக் கூறி
त्वां अप्रकाशन् — தங்களை வெளிப்படுத்தாமல்
पित्रे — பிதாவிடத்தில்
अतिमानुषानुभावं — மனிதர்களைக்கடந்த பிரபாவமுடையவரென்று
न्यगदत् — சொன்னாரல்லவா.

स्निह्यति यस्तव पुत्रे मुह्यति स न मायिकैः पुनः शोकैः ।
द्रुह्यति यः स तु नश्येदित्यवदत्ते महत्त्वमृषिवर्यः ॥ ७

यः तव पुत्रे — எவன் தங்கள் புத்திரனிடத்தில்
स्निह्यति सः — நேசம் செய்கின்றானோ, அவன்
पुनः — அதற்குமேல் (மறுபடி)
मायिकैः शोकैः — அக்ஞானத்தாலுண்டான துக்கங்களால்
न मुह्यति — மோஹமடைகிறதில்லை.

यः द्रुह्यति	எவன் துரோகத்தைச் செய்கிறானோ,
सः तु नश्येत्	அவன் நாசமடைவான்
इति ऋषिवर्यः	என்று அந்த முனிசிரேஷ்டன்
ते महत्त्वं अवदत्	தங்கள் மகிமையைக் கூறினார்.

जेष्यति बहुतरदैत्यान्नेष्यति निजबन्धुलोकममलपदम् ।
श्रोष्यति सुविमलकीर्तीरस्येति भवद्विभूतिमृषिरूचे ॥ ८

बहुतरदैत्यान्	அனேகம் அசுரர்களை
जेष्यति	(இந்தக்குழந்தை) ஜயிப்பான்.
निजबन्धुलोकं	தனது பந்துஜனங்களை
अमलपदं नेष्यति	பரப்பிரம்மஸ்வரூபத்தை அடைவிப்பான்.
अस्य सुविमलकीर्तीः	இக்குழந்தையுடைய மாசற்ற கீர்த்திகளை
श्रोष्यति इति	ஜனங்கள் கேட்கப்போகிறார்கள் என்றிவ்விதம்
भवद्विभूतिं ऋषिः ऊचे	தங்களுடைய மகிமையை மஹரிஷி கூறினாரல்லவா.

अमुनैव सर्वदुर्गं तरितास्थ कृतास्थमत्र तिष्ठध्वम् ।
हरिरेवेत्यनभिलपन्नित्यादि त्वामवर्णयत्स मुनिः ॥ ९

सः मुनिः त्वां	அம்முனி தங்களைக்குறித்து
हरिः एव इति	இவர் மஹாவிஷ்ணுதான் என்று
अनभिलपन्	வியக்தமாகச் 'சொல்லாமலே'
अमुना एव	இக்குழந்தையைக்கொண்டே
सर्वदुर्गं तरितास्थ	எல்லா ஆபத்துக்களையும் தாண்டுவீர்கள்.
अत्र कृतास्थं तिष्ठध्वं	இந்தக் குழந்தையை ஆதரவுடன் நம்பியிருங்கள்
इत्यादि अवर्णयत्	என்று இவ்விதமெல்லாம் வர்ணித்தாரல்லவா.

गर्गेऽथ निर्गतेऽस्मिन्नन्दितनन्दादिनन्द्यमानस्त्वम् ।
मद्गदमुद्गतकरुणो निर्गमय श्रीमरुत्पुराधीश ॥ १०

श्रीमरुत्पुराधीश	குருவாயூரப்பா!
अस्मिन् गर्गे निर्गते-अथ	அந்த கர்க்கமுனி சென்றபிறகு
नन्दितनन्दादि-नन्द्यमानः त्वं	சந்தோஷமடைந்த நந்தன் முதலியவர்களால் சீராட்டப்பட்ட தாங்கள்
उद्गतकरुणः	கருணை உண்டானவராக
मद्गदं निर्गमय	எனது வியாதிகளைப் போக்கடிக்கவேண்டும்.

इति श्रीमन्नारायणीये नामकरणवर्णनं नाम चतुश्चत्वारिंशं दशकम् ॥ ४४ ॥

आदितः श्लोकाः 456. दशमस्कन्धे श्लोकाः 81.

पञ्चचत्वारिंशं दशकम्—நாற்பத்தைந்தாவது தசகம்.

बालक्रीडावर्णनम्—பாலக்ரீடையை வர்ணிப்பது.

अयि सबल मुरारे पाणिजानुप्रचारैः
किमपि भवनभागान् भूषयन्तौ भवन्तौ ।
चलितचरणकञ्जौ मञ्जुमञ्जीरशिञ्जा-
श्रवणकुतुकभाजौ चेरतुश्चारु वेगात् ॥ १

सबल अयि मुरारे	பலராமனுடன் கூடிய ஹே முராரியே!
भवन्तौ	நீங்களிருவர்களும்
पाणिजानुप्रचारैः	கைகளையும் முழங்கால்களையும் ஊன்றி நடப்பதால்
भवनभागान्	(நந்தகோபனுடைய) வீட்டின் எல்லா இடங்களையும்
किमपि	இவ்விதமென்று சொல்லமுடியாமல்
भूषयन्तौ	அலங்கரித்துக்கொண்டும்
चलितचरणकञ्जौ	சலிப்பிக்கப்பட்ட பாதாரவிந்தங்களையுடையவராகவும்
मञ्जुमञ्जीरशिञ्जा- श्रवणकुतुकभाजौ	அழகான சலங்கைகளுடைய அவ்யக்தமதுரமான சத்தத்தைக் கேட்க விருப்பமுடையவர்களாகவும்
वेगात्	அதற்காக மிக வேகமாகவும்
चारु चेरतुः	அழகாக சஞ்சரித்தீர்களல்லவா.

मृदु मृदु विहसन्तावुन्मिषद्दन्तवन्तौ
वदनपतितकेशौ दृश्यपादाब्जदेशौ ।
भुजगलितकरान्तव्यालगत्कङ्कणाङ्कौ
मतिमहरतमुच्चैः पश्यतां विश्वनृणाम् ॥ २

मृदु मृदु विहसन्तौ	மிக மெதுவாகச் சிரிக்கின்றவர்களும்
उन्मिषद्दन्तवन्तौ	அதனால் வெளியிற்காண்கின்ற பற்களையுடையவர்களும்
वदनपतितकेशौ	திருமுகத்தில் தொங்குகின்ற தலைமயிர்களையுடையவர்களும்
दृश्यपादाब्जदेशौ	வஜ்ரம், அங்குசம் முதலிய அடையாளங்களால் மனோஹரங்களான பாதாரவிந்தங்களையுடையவர்களும்
भुजगलितकरान्त- व्यालगत्कङ्कणाङ्कौ	மேல் கைகளிலிருந்து நழுவிவிழுந்து மணிக்கட்டுகளில் தங்கிய வளைகளின் அடையாளங்களையுடையவர்களுமான நீங்களிருவரும்
पश्यतां	தங்களிருவர்களையும் பார்க்கின்ற
विश्वनृणां मतिं	எல்லா ஜனங்களுடைய மனதையும்
उच्चैः अहरतम्	நன்றாகக் கவர்ந்தீர்களல்லவா.

अनुसरति जनौघे कौतुकव्याकुलाक्षे
किमपि कृतनिनादं व्याहसन्तौ द्रवन्तौ ।
वलितवदनपद्मं पृष्ठतो दत्तदृष्टी
किमिव न विदधाथे कौतुकं वासुदेव ॥ ३

वासुदेव — ஹே வாஸுதேவரின் புதல்வனே!
जनौघे — கோகுலத்துஜனங்கள்
कौतुकव्याकुलाक्षे — குதூகலத்தால் சலிக்கின்ற கண்களையுடையவர்களாய்
अनुसरति — பின்தொடர்ந்துவரும்பொழுது,
किमपि कृतनिनादं — அவ்யக்தமதுரமாய் சப்தமுண்டாகும்படி
व्याहसन्तौ द्रवन्तौ — சிரித்துக்கொண்டு ஓடுகின்றவர்களும்,
वलितवदनपद्मं — தாமரைப்பூபோன்ற திருமுகங்களை திருப்பிக்கொண்டு
पृष्ठतः दत्तदृष्टी — பின்பக்கம் திரும்பிப்பார்க்கிறவர்களுமான நீங்கள்
किमिव कौतुकं न विदधाथे — எவ்வித சந்தோஷத்தைத்தான் செய்யவில்லை.

द्रुतगतिषु पतन्तावुत्थितौ लिप्तपङ्कौ
दिवि मुनिभिरपङ्कैः सस्मितं वन्द्यमानौ ।
द्रुतमथ जननीभ्यां सानुकम्पं गृहीतौ
मुहुरपि परिरब्धौ द्राग्युवां चुंबितौ च ॥ ४

द्रुतगतिषु पतन्तौ — வேகமாக ஓடும்பொழுது கீழே விழுகின்றவர்களும்,
लिप्तपङ्कौ — அதனால் சரீரத்தில் சேறு பூசிக்கொண்டவர்களும்,
उत्थितौ — பிறகு எழுந்தவர்களும்
दिवि अपङ्कैः मुनिभिः — ஆகாயத்தில் களங்கமற்ற முனிவர்களால்
सस्मितं वन्द्यमानौ — மந்தஹாஸத்துடன் வணங்கப்படுகிறவர்களுமான
युवां — நீங்களிருவரும்
अथ द्रुतं — அப்பொழுது வேகமாக வந்து
जननीभ्यां सानुकम्पं गृहीतौ — தாய்மார்களால் மிகக்கருணையுடன் எடுக்கப்பட்டு
मुहुः अपि परिरब्धौ — அடிக்கடி ஆலிங்கனம் பண்ணப்படவும்
द्राक् चुंबितौ च — விரைவாக முத்தமிடப்படவும் செய்தீர்களல்லவா.

स्नुतकुचभरमङ्के धारयन्ती भवन्तं
तरलमति यशोदा स्तन्यदा धन्यधन्या ।
कपटपशुप मध्ये मुग्धहासाङ्कुरं ते
दशनमुकुलहृद्यं वीक्ष्य वक्त्रं जहर्ष ॥ ५

तरलमति — சஞ்சலமான மனத்துடனும்
स्नुतकुचभरं — தானகப் பால் பெருகின குசபாரத்துடனும்,

भवन्तं अङ्के धारयन्ती　தங்களை மடியில் எடுத்துவைத்துக்கொண்டு,
स्तन्यदा यशोदा धन्यधन्या　பால் தருகின்ற யசோதைதான் மிகப்பாக்கியசாலி.
कपटपशुप　கபடமாக இடையர்வேஷம் பூண்ட ஹே கிருஷ்ண!
मध्ये　பால் குடிப்பதற்கிடையில்
मुग्धहासाङ्कुरं　அழகான புன்முறுவலுடன் கூடினதும்,
दशनमुकुलहृद्यं　பூமொட்டுபோன்ற பற்களால் அழகானதுமான
ते वक्त्रं वीक्ष्य　தங்கள் திருமுகத்தைப்பார்த்து
सा जहर्ष　அந்த யசோதை ஸந்தோஷமடைந்தாளல்லவா.

तदनु चरणचारी दारकैः साकमारा-
न्निलयततिषु खेलन् बालचापल्यशाली ।
भवनशुकबिडालान् वत्सकांश्चानुधावन्
कथमपि कृतहासैर्गोपकैर्वारितोऽभूः ॥　६

तदनु चरणचारी त्वं　அதன்பிறகு கால்களால் நடக்க ஆரம்பித்த தாங்கள்
दारकैः साकं　இடையப்பையன்களுடன்
आरात् निलयततिषु　பக்கத்திலிருக்கும் வீடுகளில்
खेलन्　விளையாடிக்கொண்டு
बालचापल्यशाली　பாலலீலைகளைச் செய்கின்றவராய்
भवनशुकबिडालान्　வீட்டில் வளர்க்கப்படும் கிளிகளையும் பூனைகளையும்
वत्सकान् च　சிறு கன்றுகளையும்
अनुधावन्　பின்தொடர்ந்து செல்லும்பொழுது
गोपकैः कृतहासैः　இடையர்களால் சிரித்துக்கொண்டே
कथमपि वारितः अभूः　மிகக் கஷ்டப்பட்டுத் தடுக்கப்பட்டீர்களல்லவா.

हलधरसहितस्त्वं यत्र यत्रोपयातो
विवशपतितनेत्रास्तत्र तत्रैव गोप्यः ।
विगलितगृहकृत्या विस्मृतापत्यभृत्याः
मुरहर मुहुरत्यन्ताकुला नित्यमासन् ॥　७

मुरहर　முரனைக்கொன்றவனே!
हलधरसहितः त्वं　பலராமனுடன் கூடின தாங்கள்
यत्र यत्र उपयातः　எங்கெங்கு சென்றீர்களோ,
तत्र तत्र एव　அங்கெல்லாம்
विवशपतितनेत्राः गोप्यः　ஸ்வாதீனமற்றுப்பதிந்த கண்களையுடைய கோபிகைகள்
विगलितगृहकृत्याः　வீட்டுவேலைகளையுபேக்ஷித்தவர்களாய்
विस्मृतापत्यभृत्याः　குழந்தைகளையும் வேலையாட்களையும் மறந்தவர்களாய்
नित्यं मुहुः　ஒவ்வொரு நாளும் அடிக்கடி
अत्यन्ताकुलाः आसन्　மிகவும் வியாகுலமடைந்தவர்களாக ஆனீர்களல்லவா.

प्रतिनवनवनीतं गोपिकादत्तमिच्छन्
कलपदमुपगायन् कोमलं क्वापि नृत्यन् ।
सदययुवतिलोकैरर्पितं सर्पिरश्नन्
क्वचन नवविपक्वं दुग्धमप्यापिबस्त्वम् ॥ ८

त्वं गोपिकादत्तं	தாங்கள் கோபிகைகளால் கொடுக்கப்பட்ட
प्रतिनवनवनीतं इच्छन्	புது வெண்ணெயை விரும்பி
कलपदं उपगायन्	அவ்யக்தமதுரமான சப்தங்களுடன் பாடிக்கொண்டும்
क्व अपि कोमलं नृत्यन्	சில பொழுது அழகாக ஆடிக்கொண்டும்
सदययुवतिलोकैः	கருணைகூர்ந்த யௌவனப்பெண்களால்
अर्पितं सर्पिः अश्नन्	கொடுக்கப்பட்ட நெய்யைத்தின்றுகொண்டும்
क्वचन नवविपक्वं	சில சமயத்தில் புதிதாய் நன்றாகக் காய்ச்சப்பட்ட
दुग्धं अपि आपिबः	பாலையும் குடித்தீர்களல்லவா.

मम खलु बलिगेहे याचनं जातमास्ता-
मिह पुनरबलानामग्रतो नैव कुर्वे ।
इति विहितमतिः किं देव सन्त्यज्य याच्ञां
दधिघृतमहरस्त्वं चारुणा चोरणेन ॥ ९

मम बलिगेहे	"எனக்கு மஹாபலியினுடைய (பலவானுடைய) கிருஹத்தில்
याचनं जातं खलु	முன்பு பிச்சையெடுக்க நேர்ந்தது அல்லவா.
आस्ताम्	அதிருக்கட்டும்.
इह पुनः	இப்பொழுது இவிடத்தில் மறுபடியும்
अबलानां अग्रतः	ஸ்திரீகளிடத்தில் (பலமில்லாதவர்களிடத்தில்)
न एव कुर्वे इति	அதைச் செய்யவே மாட்டேன்" என்று
विहितमतिः किं	தீர்மானம்பண்ணிக்கொண்டுதானோ
देव त्वं	ஹே ஸ்வயம்பிரகாசரூபியே! தாங்கள்
याच्ञां सन्त्यज्य	யாசிப்பதை விட்டுவிட்டு
चारुणा चोरणेन	விசித்திரமான திருட்டைக்கொண்டு
दधिघृतं अहरः	தயிரையும் நெய்யையும் திருடினீர்கள் ?

तव दधिघृतमोषे घोषयोषाजनाना-
मभजत हृदि रोषो नावकाशं न शोकः ।
हृदयमपि मुषित्वा हर्षसिन्धौ न्यधास्त्वं
स मम शमय रोगान् वातगेहाधिनाथ ॥ १०

तव दधिघृतमोषे	தாங்கள் செய்த தயிர் வெண்ணெய்த்திருட்டில்
घोषयोषाजनानां हृदि	கோகுலஸ்திரீகளுடைய மனதில்

रोषः अवकाशं न अभजत　கோபம் இடம்பெறவில்லை.
शोकः न　வருத்தமும் இடம்பெறவில்லை.
त्वं हृदयं अपि मुषित्वा　தாங்கள் அவர்களுடைய மனதையும் கவர்ந்து
हर्षसिन्धौ न्यधाः　ஆனந்தக்கடலில் மூழ்கடித்தீர்களல்லவா.
वातगेहाधिनाथ　ஹே குருவாயூரப்பா!
सः　அப்படிப்பட்ட தாங்கள்
मम रोगान् शमय　எனது ரோகங்களைத் தணிக்கவேண்டும்.

[शाखाग्रेऽथ विधुं विलोक्य फलमित्यम्बां च तातं मुहुः
संप्रार्थ्याथ तदा तदीयवचसा प्रोत्क्षिप्तबाहौ त्वयि।
चित्रं देव शशी स ते करमगात्किं ब्रूमहे संपत-
ज्ज्योतिर्मण्डलपूरिताखिलवपुः प्रागा विराड्रूपताम्॥ ११]

अथ　ஒருநாள்
शाखाग्रे विधुं विलोक्य　மரக்கிளைமேல் சந்திரனைக் கண்டு
तदा फलं इति　அப்பொழுது பழமென்றெண்ணி
अंबां तातं च　தாயிடத்திலும் தகப்பனிடத்திலும்
मुहुः संप्रार्थ्य　அடிக்கடி கேட்டு,
तदीयवचसा　அவர்கள் சொன்னபடி
त्वयि प्रोत्क्षिप्तबाहौ　தாங்கள் கைகளையுயர்த்தியபொழுது
देव चित्रं　ஹே ஸர்வேசுவர! மகா ஆச்சரியம்!
सः शशी ते करं अगात्　அந்தச் சந்திரன் தங்கள் கையை வந்தடைந்தான்.
किं ब्रूमहे त्वं　நாங்கள் என்ன சொல்லட்டும்? தாங்கள்
सम्पतज्ज्योतिर्मण्डल- पूरिताखिलवपुः　கீழே இறங்கிவந்த நக்ஷத்திரமண்டலங்களால் நிறையப்பட்ட ஸமஸ்த அவயவங்களையுமுடையவராய்
विराड्रूपतां प्रागाः　விராட்ஸ்வரூபத்தை அடைந்தீர்களல்லவா.

[किं किं बतेदमिति संभ्रमभाजमेनं ब्रह्मार्णवे क्षणममुं परिमज्ज्य तातम्।
मायां पुनस्तनयमोहमयीं वितन्वन्नानन्दचिन्मय जगन्मय पाहि रोगात्॥]

[बत किं इदं किं इति　ஆச்சரியம்! இதென்ன, இதென்ன என்று
संभ्रमभाजं अमुं तातं　பரபரப்படைந்த அந்தப் பிதாவை
क्षणं ब्रह्मार्णवे परिमज्ज्य　சிறிதுநேரம் பிரம்மானந்தஸாகரத்தில் மூழ்கடித்து
पुनः तनयमोहमयीं　மீளவும் புத்திரஸ்நேகமாகிற
मायां वितन्वन्　மாயையைப் பிரயோகித்த
जगन्मय आनन्दचिन्मय　விசுவரூபியும் ஆனந்தசின்மயனுமாகிய ஹே ஈசா!
रोगात् पाहि　வியாதியிலிருந்து காப்பாற்றவேண்டும்.]

इति श्रीमन्नारायणीये बालक्रीडावर्णनं नाम पञ्चचत्वारिंशं दशकम्॥ ४५॥

आदितः श्लोकाः 466.　　दशमस्कन्धे श्लोकाः 91.

षट्चत्वारिंशं दशकम्—நாற்பத்தாறுவது தசகம்.

विश्वरूपप्रदर्शनवर्णनम्—விச்வரூபத்தைக் காட்டுவதை வர்ணிப்பது.

अयि देव पुरा किल त्वयि स्वयमुत्तानशये स्तनन्धये ।
परिजृंभणतो व्यपावृते वदने विश्वमचष्ट वल्लवी ॥ १

अयि देव	திருவிளையாடுகின்ற ஹே ஈசுவரா!
पुरा स्वयं त्वयि	முன்பு ஸர்வேச்வரனை தாங்கள்
उत्तानशये	மல்லாக்கப்படுத்துக்கொண்டு
स्तनन्धये परिजृंभणतः	முலைகுடித்து கொட்டாவிவிடும்பொழுது
व्यपावृते वदने वल्लवी	திறக்கப்பட்ட தங்கள் திருவாயில் யசோதை
विश्वं अचष्ट किल	இப்பிரபஞ்சத்தைக் கண்டாளல்லவா.

पुनरप्यथ बालकैः समं त्वयि लीलानिरते जगत्पते ।
फलसञ्चयवञ्चनक्रुधा तव मृद्भोजनमूचुरर्भकाः ॥ २

जगत्पते अथ पुनः अपि	ஹே ஜகதீச! அதன்பிறகு மறுபடியும்
त्वयि बालकैः समं	தாங்கள் குழந்தைகளுடன்
लीलानिरते	விளையாட்டில் ஈடுபட்டிருக்கும்பொழுது
फलसञ्चयवञ्चनक्रुधा	பழங்களை மாற்றியதாலுண்டான கோபத்தால்
अर्भकाः तव मृद्भोजनं	குழந்தைகள் தாங்கள் மண் தின்றதைப்பற்றி
ऊचुः	(யசோதையிடம்) சொன்னார்களல்லவா.

अयि ते प्रलयावधौ विभो क्षितितोयादिसमस्तभक्षिणः ।
मृदुपाशनतो रुजा भवेदिति भीता जननी चुकोप सा ॥ ३

विभो अयि प्रलयावधौ	ஸர்வ வல்லமைபெற்ற ஹே ஈசா! பிரளயகாலத்தில்
क्षितितोयादि-समस्तभक्षिणः ते	பிருதிவீ ஜலம் முதலிய எல்லா வஸ்துக்களையும் பக்ஷிக்கின்ற தங்களுக்கு
मृदुपाशनतः	மண்ணைத் தின்பதால்
रुजा भवेत् इति भीता	வ்யாதியுண்டாய்விடும் என்று பயந்த
सा जननी चुकोप	அந்தத் தாய் கோபித்துக்கொண்டாளல்லவா.

अयि दुर्विनयात्मक त्वया किमु मृत्सा बत वत्स भक्षिता ।
इति मातृगिरं चिरं विभो वितथां त्वं प्रतिजज्ञिषे हसन् ॥ ४

दुर्विनयात्मक	'துர்விநயமுற்ற ஸ்வபாவமுடைய
अयि वत्स बत	ஹே குழந்தாய்! கஷ்டம்!
त्वया मृत्सा भक्षिता किमु	உன்னால் மண் தின்னப்பட்டதா என்ன?'
इति मातृगिरं विभो	என்ற தாயின் சொல்லை, ஹே பிரபுவே!
त्वं चिरं हसन्	தாங்கள் வெகுநேரம் சிரித்துக்கொண்டே
वितथां प्रतिजज्ञिषे	பொய்யென்று ஆணையிட்டீர்களல்லவா.

अयि ते सकलैर्विनिश्चिते विमतिश्चेद्वदनं विदार्यताम् ।
इति मातृविभर्त्सितो मुखं विकसत्पद्मनिभं व्यदारयः ॥ ५

अयि सकलैः विनिश्चिते 'அடே! எல்லாராலும் நிச்சயமாகக் கூறப்பட்டதில்
ते विमतिः चेत् உனக்கு வித்யாஸம் தோன்றுமேயானால்
वदनं विदार्यतां வாய் திறக்கப்படட்டும்.'
इति मातृविभर्त्सितः என்று தாயால் அதட்டப்பட்ட தாங்கள்
विकसत्पद्मनिभं மலர்ந்த தாமரைக்கொப்பான
मुखं व्यदारयः திருவாயைத் திறந்தீர்களல்லவா.

अपि मृल्लवदर्शनोत्सुकां जननीं तां बहु तर्पयन्निव ।
पृथिवीं निखिलां न केवलं भुवनान्यप्यखिलान्यदीदृशः ॥ ६

मृल्लवदर्शनोत्सुकां अपि சிறிதளவாகிலும் மண்ணைக்காண விரும்பிய
तां जननीं அந்தத் தாயை
बहु तर्पयन् इव त्वं மிகவும் திருப்திசெய்பவன்போல தாங்கள்
निखिलां पृथिवीं न केवलं பூமி முழுவதை மட்டுமல்ல
अखिलानि भुवनानि अपि எல்லா லோகங்களையும்
अदीदृशः காண்பித்தீர்களல்லவா.

कुहचिद्वनमंबुधिः क्वचित्क्वचिदभ्रं कुहचिद्रसातलम् ।
मनुजा दनुजाः क्वचित्सुरा ददृशे किं न तदा त्वदानने ॥ ७

तदा त्वदानने அப்பொழுது தங்கள் திருவாயில்
कुहचित् वनं ஓரிடத்தில் காடும்,
क्वचित् अंबुधिः வேறு ஓரிடத்தில் ஸமுத்திரமும்,
क्वचित् अभ्रं மற்று ஓரிடத்தில் மேகமும் (ஆகாயமும்)
कुहचित् रसातलं வேறு ஓரிடத்தில் பாதாளமும்,
क्वचित् मनुजाः दनुजाः ஓரிடத்தில் மனிதர்களும் அசுரர்களும்,
सुराः தேவர்களும் என்றிவ்விதம்
किं न ददृशे என்னதான் காணப்படவில்லை.

कलशांबुधिशायिनं पुनः परवैकुण्ठपदाधिवासिनम् ।
स्वपुरश्च निजार्भकात्मकं कतिधा त्वां न ददर्श सा मुखे ॥ ८

सा मुखे त्वां அந்த யசோதை தங்கள் திருவாயில் தங்களை
कलशांबुधिशायिनं பாற்கடலில் பள்ளிகொண்டவராகவும்,
पुनः परवैकुण्ठपदाधिवासिनं மறுபடியும் மிகமேன்மைபெற்ற வைகுண்டலோகத்தில் வீற்றிருப்பவராகவும்,
स्वपुरः निजार्भकात्मकं தன்னெதிரில் தன் பிள்ளையாகவும்
कतिधा न ददर्श இவ்விதம் எத்தனைவிதமாகத்தான் பார்க்கவில்லை.

विकसद्भुवने मुखोदरे ननु भूयोऽपि तथाविधाननः ।
अनया स्फुटमीक्षितो भवाननवस्थां जगतां बतातनोत् ॥ ९

विकसद्भुवने	பிரகாசிக்கின்ற ஸகல லோகங்களையுமுடைய
मुखोदरे भूयः अपि	தங்கள் திருமுகத்தினுள் மறுபடியும்
तथाविधाननः ननु	முன்கூறியவிதமான முகத்தையுடையவனாகவே
अनया	அந்த யசோதையால்
स्फुटं ईक्षितः भवान्	நன்றாகப்பார்க்கப்பட்ட தாங்கள்
जगतां अनवस्थां	உலகங்களின் முடிவில்லா திருக்குந்தன்மையை
अतनोत् बत	செய்தீர்களல்லவா; ஆச்சரியம்.

धृततत्त्वधियं तदा क्षणं जननीं तां प्रणयेन मोहयन् ।
स्तनमम्ब दिशेत्युपासजन् भगवन्नद्भुतबाल पाहि माम् ॥ १०

अद्भुतबाल भगवन्	அதிசயக்குழந்தையாகிய பகவானே!
तदा क्षणं	அப்பொழுது சிறிது நேரம்,
धृततत्त्वधियं तां जननीं	உண்மையையறிந்த அந்தத் தாயை
प्रणयेन	புத்திரவாஞ்சையால்
मोहयन्	மோஹமடைத்துக்கொண்டு
अम्ब स्तनं दिश इति	'அம்மா பால் கொடு' என்று
उपासजन्	மடியில் ஏறியிருந்த தாங்கள்
मां पाहि	என்னைக் காப்பாற்றவேண்டும்.

इति श्रीमन्नारायणीये विश्वरूपप्रदर्शनवर्णनं नाम षट्चत्वारिंशं दशकम् ॥ ४६ ॥

आदितः श्लोकाः 476. दशमस्कन्धे श्लोकाः 101.

सप्तचत्वारिंशं दशकम्—நாற்பத்தேழாவது தசகம்.

उलूखलबन्धवर्णनम्—உரலில் கட்டுவதை வர்ணிப்பது.

एकदा दधिविमाथकारिणीं मातरं समुपसेदिवान् भवान् ।
स्तन्यलोलुपतया निवारयन्नङ्कमेत्य पपिवान् पयोधरौ ॥ १

एकदा भवान्	ஒரு நாள் தாங்கள்
दधिविमाथकारिणीं	தயிர் கடைந்துக்கொண்டிருந்த
मातरं समुपसेदिवान्	தாயாரிடம் சென்று
स्तन्यलोलुपतया	பால் குடிக்க விருப்பத்தால்
निवारयन् अङ्कं एत्य	தயிர் கடைவதை நிறுத்தி மடியில் ஏறி
पयोधरौ पपिवान्	முலை குடித்தீர்களல்லவா.

अर्धपीतकुचकुड्मले त्वयि स्निग्धहासमधुराननांबुजे ।
दुग्धमीश दहने परिस्रुतं धर्तुमाशु जननी जगाम ते ॥ २

ईश त्वयि — ஹே ஈசா! தாங்கள்
अर्धपीतकुचकुड्मले — தாமரை மொட்டுகள்போன்ற ஸ்தனங்களைப் பாதி குடித்து
स्निग्धहास-मधुराननांबुजे — அன்பார்ந்த மந்தஹாஸத்தால் மிக அழகான வதனாரவிந்தத்துடன் இருக்கும்பொழுது
ते जननी दहने परिस्रुत — தங்கள் தாய் நெருப்பில் பொங்கி வழிந்த
दुग्धं धर्तुं — பாலை எடுத்துவைப்பதற்காக
आशु जगाम — விரைவாகச் சென்றாள்.

सामिपीतरसभङ्गसङ्गतक्रोधभारपरिभूतचेतसा ।
मन्थदण्डमुपगृह्य पाटितं हन्त देव दधिभाजनं त्वया ॥ ३

देव — ஹே ஈசா!
सामिपीतरस-भङ्गसङ्गतक्रोध-भारपरिभूतचेतसा — பாதி குடிக்கப்பட்ட பாலிற்குத் தடையேற்பட்டதாலுண்டான கடுங்கோபத்தால் மெய்மறந்த மனதையுடைய
त्वया मन्थदण्डं उपगृह्य — தங்களால் மத்தையெடுத்து
दधिभाजनं पाटितं हन्त — தயிர்ப்பாத்திரம் உடைக்கப்பட்டதல்லவா; கஷ்டம்!

उच्चलद्ध्वनितमुच्चकैस्तदा सन्निशम्य जननी समाद्रुता ।
त्वद्यशोविसरवद्ददर्श सा सद्य एव दधि विस्तृतं क्षितौ ॥ ४

तदा जननी सा — அப்பொழுது தாயான அந்த யசோதை
उच्चकैः उच्चलत् — மிக பலமாக உண்டான
ध्वनितं सन्निशम्य — சத்தத்தைக் கேட்டு
समाद्रुता सद्यः — விரைவாக ஓடிவந்தவுடன்
त्वद्यशोविसरवत् — தங்கள் கீர்த்தி பரவியதுபோல
क्षितौ विस्तृतं — நிலத்தில் பரவியிருக்கும்
दधि एव ददर्श — தயிரை மட்டும் கண்டாள்.

वेदमार्गपरिमार्गितं रुषा त्वामवीक्ष्य परिमार्गयन्त्यसौ ।
सन्ददर्श सुकृतिन्युलूखले दीयमाननवनीतमोतवे ॥ ५

सुकृतिनी असौ — மஹா புண்ணியவதியான அந்த யசோதை
वेदमार्गपरिमार्गितं — வேதமார்க்கங்களால் தேடப்பட்ட
त्वां अवीक्ष्य — தங்களைக் காணாமல்
रुषा परिमार्गयन्ती — கோபத்துடன் தங்களைத் தேடிக்கொண்டு,
उलूखले ओतवे — உரல்மேலிருந்துகொண்டு பூனைக்கு
दीयमाननवनीतं — வெண்ணெய் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கும் தங்களை
सन्ददर्श — கண்டாளல்லவா.

त्वां प्रगृह्य बत भीतिभावनाभासुराननसरोजमाशु सा ।
रोषरूषितमुखी सखीपुरो बन्धनाय रशनामुपाददे ॥ ६

सा — அந்த யசோதை
भीतिभावनाभासुराननसरोजं त्वां — பயத்தை அபிநயிப்பதால் சோபிக்கின்ற தாமரை போன்ற திருமுகத்தையுடைய தங்களை
आशु प्रगृह्य — விரைவாகப் பிடித்து
रोषरूषितमुखी — கோபத்தால் சிவந்த முகமுடையவளாய்
सखीपुरः — தோழிகளின் முன்னிலையில்
बन्धनाय — தங்களைக் கட்டுவதற்காக
रशनां उपाददे बत — கயிற்றையெடுத்துக்கொண்டாளல்லவா; கஷ்டம்!

बन्धुमिच्छति यमेव सज्जनस्तं भवन्तमयि बन्धुमिच्छती ।
सा नियुज्य रशनागुणान् बहून् द्व्यङ्गुलोनमखिलं किलैक्षत ॥ ७

अयि सज्जनः यं एव बन्धुं इच्छति — பகவானே! ஸாதுக்கள் எந்தத் தங்களையே பந்துவாக விரும்புகிறார்களோ;
तं भवन्तं सा — அந்தத் தங்களை அந்த யசோதை
बन्धुं इच्छती — கட்ட விரும்பியவளாய்,
बहून् रशनागुणान् नियुज्य — அனேகம் கயிறுகளை ஒன்றுசேர்த்தும்,
अखिलं — அதெல்லாம்
द्व्यङ्गुलोनं ऐक्षत किल — இரண்டுவிரல் குறைவாகவே கண்டாளல்லவா.

विस्मितोत्स्मितसखीजनेक्षितां स्विन्नसन्नवपुषं निरीक्ष्य ताम् ।
नित्यमुक्तवपुरप्यहो हरे बन्धमेव कृपयाऽन्वमन्यथाः ॥ ८

हरे — பக்தர்களுடைய துக்கத்தைப்போக்கடிக்கும் ஸ்ரீ ஹரியே!
विस्मितोत्स्मितसखीजनेक्षितां — ஆச்சரியமடைந்தவர்களும் அதனால் சிரிக்கின்றவர்களுமான தோழிகளால் பார்க்கப்பட்ட
तां — அந்த யசோதையை
स्विन्नसन्नवपुषं निरीक्ष्य — வியர்த்ததும் சோர்வடைந்ததுமான சரீரத்தையுடையவளாகக் கண்டு
नित्यमुक्तवपुः अपि — என்றும் விடுதலையடைந்த (பரப்பிரம்மமாகிற) சரீரத்தையுடையவராக இருந்தபோதிலும்,
कृपया बन्धं एव अन्वमन्यथाः — கருணையால் கட்டவே அனுமதித்தீர்களல்லவா;
अहो — ஆச்சரியம்!

स्थीयतां चिरमुलूखले खलेत्यागता भवनमेव सा यदा ।
प्रागुलूखलबिलान्तरे तदा सर्पिरर्पितमदन्नवास्थिथाः ॥ ९

खल — 'அடே துஷ்டா!
उलूखले चिरं स्थीयतां — உரலில் வெகுநேரம் இருக்கக்கடவது'
इति सा — என்று சொல்லி அந்த யசோதை
यदा भवनं एव आगता — எப்பொழுது தனது வீட்டிற்கே திரும்பிவந்தாளோ;
तदा प्राक् — அப்பொழுது முந்தியே
उलूखलबिलान्तरे — உரல்குழியின் நடுவில்
अर्पितं सर्पिः — வைக்கப்பட்டிருந்த நெய்யை
अदन् अवास्थिथाः — தின்றுகொண்டிருந்தீரல்லவா.

यद्यपाशसुगमो विभो भवान् संयतः किमु सपाशयाऽनया ।
एवमादि दिविजैरभिष्टुतो वातनाथ परिपाहि मां गदात् ॥ १०

विभो भवान् — பிரபுவே! தாங்கள்
अपाशसुगमः यदि — ஒன்றிலும் பற்றில்லாத (கையில் கயிறில்லாத)வர்களால் எளிதாக அடைய முடிந்தவராகில்
सपाशया — பற்றுதலுள்ள (கையில் கயிற்றுடன்கூடின)
अनया किमु संयतः — இந்த யசோதையால் ஏன் கட்டப்பட்டீர்கள்?
वातनाथ दिविजैः — குருவாயூரப்பா! தேவலோகவாசிகளால்
एवमादि अभिष्टुतः — இவ்விதமெல்லாம் ஸ்துதிக்கப்பட்ட தாங்கள்
मां गदात् परिपाहि — என்னை ரோகத்திலிருந்து நன்கு காப்பாற்றவேண்டும்.

इति श्रीमन्नारायणीये उलूखलबन्धवर्णनं नाम सप्तचत्वारिंशं दशकम् ॥ ४७ ॥

आदितः श्लोकाः 486. दशमस्कन्धे श्लोकाः 111.

अष्टचत्वारिंशं दशकम्—நாற்பத்தெட்டாவது தசகம்.

यमलार्जुनभञ्जनवर्णनम्—யமலார்ஜுனபஞ்சனத்தை வர்ணிப்பது.

मुदा सुरौघैस्त्वमुदारसंमदैरुदीर्य दामोदर इत्यभिष्टुतः ।
मृदूदरः स्वैरमुलूखले लगन्नदूरतो द्वौ ककुभावुदैक्षथाः ॥ १

उदारसंमदैः — அதிகமான சந்தோஷத்தையுடைய
सुरौघैः — தேவஸமூஹங்களால்
दामोदरः इति उदीर्य — 'தாமோதரன்' என்று சொல்லி
मुदा अभिष्टुतः — மிக சந்தோஷத்துடன் ஸ்துதிக்கப்பட்டவரும்,
मृदूदरः त्वं — கோமளமான உதரத்தையுடையவருமான தாங்கள்
उलूखले स्वैरं लगन् — உரலில் சுகமாக இருந்துகொண்டு
अदूरतः — அருகாமையிலேயே
द्वौ ककुभौ उदैक्षथाः — இரண்டு மரங்களைக் கண்டீர்களல்லவா.

कुबेरसूनुर्नलकूबराभिधः परो मणिग्रीव इति प्रथां गतः ।
महेशसेवाधिगतश्रियोन्मदौ चिरं किल त्वद्विमुखावखेलताम् ॥ २

कुबेरसूनुः	குபேரன் புத்திரனை
नलकूबराभिधः	'நளகூபரன்' என்ற பெயருடையவனும்,
परः मणिग्रीवः इति	வேறொருவனை 'மணிக்கிரீவன்' என்று
प्रथां गतः	பிரஸித்திபெற்றவனும்,
महेशसेवाधिगतश्रिया	ஸ்ரீ பரமேசுவரனை யாராதித்ததால் அடையப்பட்ட ஐசுவரியத்தால்
उन्मदौ	மதம் மேலிட்டவர்களாய்
त्वद्विमुखौ	தங்களிடம் பக்தியில்லாதவர்களாய்
चिरं अखेलतां किल	வெகுகாலம் விளையாடிக்கொண்டிருந்தனரல்லவா.

सुरापगायां किल तौ मदोत्कटौ सुरापगायद्बहुयौतकावृतौ ।
विवाससौ केलिपरौ स नारदो भवत्पदैकप्रवणो निरैक्षत ॥ ३

सुरापगायां मदोत्कटौ	கங்காநதியில் மதத்தால் மெய்மறந்தவர்களாய்
सुरापगायद्बहुयौतकावृतौ	கள் குடித்தவர்களும், அதனால் பாடுகின்றவர்களுமான அனேக யௌவனப்பெண்களால் சூழப்பட்டவர்களாய்
विवाससौ	இடுப்பில் வஸ்திரமில்லாதவர்களாய்
केलिपरौ तौ	ஜலக்ரீடைசெய்துகொண்டிருந்த அவர்களை
भवत्पदैकप्रवणः	தங்கள் திருப்பாதங்களிலேயே பக்திகொண்ட
सः नारदः निरैक्षत किल	அந்த நாரதமுனிவர் கண்டாரல்லவா.

भिया प्रियालोकमुपात्तवाससं पुरो निरीक्ष्यापि मदान्धचेतसौ ।
इमौ भवद्भक्त्युपशान्तिसिद्धये मुनिर्जगौ शान्तिमृते कुतः सुखम् ॥

प्रियालोकं भिया	தங்கள் பத்தினிகளை சாபபயத்தால்
उपात्तवाससं	வஸ்திரங்களையெடுத்துக்கொண்டவர்களாக
पुरः निरीक्ष्य अपि	எதிரில் கண்டுங்கூட
मदान्धचेतसौ इमौ	மதத்தால் மதிமயங்கிய இவர்களை
भवद्भक्त्युपशान्तिसिद्धये	தங்களிடம் பக்தியும் மனச்சாந்தியும் கிடைப்பதற்காக
मुनिः जगौ	நாரதமுனிவர் சபித்தார்.
शान्ति ऋते	சித்தசாந்தியில்லாமல்
सुखं कुतः	சுகம் எவ்விதமுண்டாகும்?

युवामवाप्तौ ककुभात्मतां चिरं हरिं निरीक्ष्याथ पदं स्वमाप्नुतम् ।
इतीरितौ तौ भवदीक्षणस्पृहां गतौ व्रजान्ते ककुभौ बभूवतुः ॥ ५

युवां चिरं	'நீங்களிருவரும் வெகுகாலம்
ककुभात्मतां अवाप्तौ	மரமாயிருக்குந்தன்மையையடைந்தவர்களாய்
हरिं निरीक्ष्य अथ	ஸ்ரீஹரியை தரிசனஞ்செய்து, அதன்பிறகு
स्वं पदं आप्नुतं	தங்கள் ஸ்தானத்தையடையக்கடவீர்கள்'

इति ईरितौ तौ	என்று கூறப்பட்ட அவ்விருவர்கள்
भवदीक्षणस्पृहां गतौ	தங்களை தரிசிக்க ஆசைகொண்டவர்களாய்
व्रजान्ते	கோகுலத்திற்குப் பக்கத்தில்
ककुभौ बभूवतुः	இரண்டு மரங்களாகப் பிறந்தார்கள்.

अतन्द्रमिन्द्रद्रुयुगं तथाविधं समेयुषा मन्थरगामिना त्वया ।
तिरायितोलूखलरोधनिर्धुतौ चिराय जीर्णौ परिपातितौ तरू ॥ ६

अतन्द्रं मन्थरगामिना	சோம்பலில்லாமல் மெதுவாகச் செல்லுகின்றவரும்,
तथाविधं इन्द्रद्रुयुगं	அப்படிப்பட்ட இரண்டு மருதுமரங்களுடைய
समेयुषा त्वया	சமீபம் சென்றவருமான தங்களால்
तिरायितोलूखल-रोधनिर्धुतौ	குறுக்காக இருந்த உரல் தகைந்ததால் வேரறுக்கப் பட்டவைகளும்,
चिराय जीर्णौ	வெகுகாலஞ்சென்றதால் ஜீர்ணமடைந்தவைகளுமான
तरू परिपातितौ	இரண்டு மரங்களும் வீழ்த்தப்பட்டன.

अभाजि शाखिद्वितयं यदा त्वया तदैव तद्गर्भतलान्निरेयुषा ।
महात्विषा यक्षयुगेन तत्क्षणादभाजि गोविन्द भवानपि स्तवैः ॥ ७

यदा त्वया	எப்பொழுது தங்களால்
शाखिद्वितयं अभाजि	இரண்டு மரங்களும் முறிக்கப்பட்டனவோ,
तदा एव तद्गर्भतलात्	அப்பொழுதே அம்மரங்களுடைய நடுவிலிருந்து
निरेयुषा महात्विषा	வெளிக்கிளம்பிய மிகக் காந்தியுடைய
यक्षयुगेन	இரண்டு யக்ஷர்களால்
गोविन्द भवान् अपि तत्क्षणात्	ஹே கோவிந்த! தாங்களும் உடனே
स्तवैः अभाजि	ஸ்தோத்திரங்களைக்கொண்டு ஸேவிக்கப்பட்டீர்களல்லவா.

इहान्यभक्तोऽपि समेष्यति क्रमाद्भवन्तमेतौ खलु रुद्रसेवकौ ।
मुनिप्रसादाद्भवदङ्घ्रिमागतौ गतौ वृणानौ खलु भक्तिमुत्तमाम् ॥ ८

इह अन्यभक्तः अपि	இவ்வுலகில் மற்ற தேவர்களுடைய பக்தன் கூட
क्रमात् भवन्तं समेष्यति	கிரமமாக தங்களையே வந்தடைவான்.
रुद्रसेवकौ खलु एतौ	ருத்ரனையே சேவித்திருந்த இவர்களும்
मुनिप्रसादात्	நாரதருடைய அனுக்கிரஹத்தால்
भवदङ्घ्रिं आगतौ	தங்கள் திருவடிகளை சரணமடைந்தவர்களாய்
उत्तमां भक्तिं खलु	சிறந்த பக்தியையே
वृणानौ गतौ	வரமாகப் பெற்றுக்கொண்டு சென்றனரல்லவா.

ततस्तरूद्दारणदारुणारवप्रकम्पिसम्पातिनि गोपमण्डले ।
विलज्जितत्वज्जननीमुखेक्षिणा व्यमोक्षि नन्देन भवान् विमोक्षदः ॥

ततः गोपमण्डले — அதன் பிறகு இடையர் கூட்டம்
तरुद्दारणदारुणारव- प्रकम्पिसम्पातिनि — மரங்கள் முறிந்ததாலுண்டான பயங்கர சத்தத்தால் நடுங்கிக்கொண்டு வந்தபொழுது,
विलज्जितत्वज्जननी- मुखेक्षिणा नन्देन — வெட்கமடைந்த தங்கள் தாயின் முகத்தைப்பார்க்கின்ற நந்தகோபனால்
विमोक्षदः भवान् — மோக்ஷத்தைக்கொடுக்கும் தாங்கள்
व्यमोक्षि — அவிழ்த்துவிடப்பட்டீர்களல்லவா.

महीरुहोर्मध्यगतो बतार्भको हरेः प्रभावादपरिक्षतोऽधुना ।
इति ब्रुवाणैर्गमितो गृहं भवान् मरुत्पुराधीश्वर पाहि मां गदात् ॥

महीरुहोः मध्यगतः — இரண்டு மரங்களுடைய நடுவில் சென்ற
अर्भकः अधुना — குழந்தை இப்பொழுது
हरेः प्रभावात् — ஸ்ரீ ஹரியின் அனுக்கிரஹத்தால்தான்
अपरिक्षतः बत — சிதைக்கப்படாமலிருந்தான்; ஆச்சரியம்,
इति ब्रुवाणैः — என்று சொல்லிக்கொண்டு நந்தன் முதலியவர்களால்
भवान् गृहं गमितः — தாங்கள் வீட்டிற்கு அழைத்துச்செல்லப்பட்டீர்களல்லவா.
मरुत्पुराधीश्वर — ஹே குருவாயூரப்பா!
मां गदात् पाहि — என்னை வியாதியிலிருந்து காப்பாற்றவேண்டும்.

इति श्रीमन्नारायणीये यमलार्जुनभञ्जनं नाम अष्टचत्वारिंशं दशकं समाप्तम् ॥ ४८ ॥

आदितः श्लोकाः 496 — दशमस्कन्धे श्लोकाः 121.

एकोनपञ्चाशं दशकम्— நாற்பத்தொன்பதாவது தசகம்.

वृन्दावनगमनवर्णनम्— பிருந்தாவனத்திற்குச் சென்றதை வர்ணிப்பது.

भवत्प्रभावाविदुरा हि गोपास्तरुप्रपातादिकमत्र गोष्ठे ।
अहेतुमुत्पातगणं विशङ्क्य प्रयातुमन्यत्र मनो वितेनुः ॥ १

गोपाः — இடையர்கள்
भवत्प्रभावाविदुराः हि — தங்கள் மஹிமையையறியாதவர்கள், ஆனதால்
अत्र गोष्ठे — இந்த கோகுலத்தில்
अहेतुं — காரணமில்லாமல் உண்டான
तरुप्रपातादिकं — மரம் முறிந்து விழுவது முதலியவற்றை
उत्पातगणं विशङ्क्य — துர்நிமித்தங்களென்று ஸந்தேஹித்து,
अन्यत्र प्रयातुं — வேறோரிடத்திற்குச் செல்ல
मनः वितेनुः — தீர்மானித்தார்கள்.

तत्रोपनन्दाभिधगोपवर्यो जगौ भवत्प्रेरणयैव नूनम् ।
इतः प्रतीच्यां विपिनं मनोज्ञं वृन्दावनं नाम विराजतीति ॥ २

तत्र	அந்த இடையர்களில்
उपनन्दाभिधगोपवर्यः	'உபநந்தன்' என்று பெயருடைய ஒரு சிறந்த இடையன்
इतः प्रतीच्यां	இங்கிருந்து மேற்குத்திக்கில்
बृन्दावनं नाम	பிருந்தாவனம் என்ற
मनोज्ञं विपिनं	அழகான ஒரு காடு
विराजति इति	விளங்குகிறது என்று
नूनं भवत्प्रेरणया एव	நிச்சயமாக தங்கள் பிரேரணையினுல்தான்
जगौ	சொன்னுனல்லவா.

बृहद्वनं तत्खलु नन्दमुख्या विधाय गौष्ठीनमथ क्षणेन ।
त्वदन्वितत्वज्जननीनिविष्टगरिष्ठयानानुगता विचेलुः ॥ ३

अथ खलु नन्दमुख्याः	உடனேயே நந்தன் முதலியவர்கள்
बृहद्वनं तत्	'பிருஹத்வனம்' என்ற அந்த இடத்தை
क्षणेन	ஒரு நொடியில் உற்சாகத்துடன்
गौष्ठीनं विधाय	பழைய பசுக்கொட்டிலாகச்செய்து,
त्वदन्वितत्वज्जननी- निविष्टगरिष्ठ- यानानुगताः	தங்களுடன் கூடின தங்கள் தாயார் ஏறிக்கொண்டதும் அதனுல் மிகச்சிறந்ததுமான வண்டியைப்பின்தொடர்ந்தவர்களாக
विचेलुः	கிளம்பினுர்களல்லவா.

अनोमनोज्ञध्वनिधेनुपालीखुरप्रणादान्तरतो वधूभिः ।
भवद्विनोदालपिताक्षराणि प्रपीय नाज्ञायत मार्गदैर्घ्यम् ॥ ४

अनोमनोज्ञध्वनिधेनु- पालीखुरप्रणादान्तरतः	வண்டிகளுடைய இன்பமான தொனிகளுடையவும், பசுக்கூட்டங்களுடைய குளம்புச்சத்தங்களுடையவும், இடையில்
भवद्विनोदाल- पिताक्षराणि प्रपीय	தங்களுடைய அவ்யக்தமதுரமான பேச்சுக்களிலிருக்கும் அக்ஷரங்களையும் கேட்டு,
वधूभिः मार्गदैर्घ्यं	கோபிகைகளால் வழியின் நீளம்
न अज्ञायत	அறியப்படவில்லையல்லவா.

निरीक्ष्य बृन्दावनमीश नन्दत्प्रसूनकुन्दप्रमुखद्रुमौघम् ।
अमोदथाः शाद्वलसान्द्रलक्ष्म्या हरिन्मणीकुट्टिमपुष्टशोभम् ॥ ५

ईश नन्दत्प्रसूनकुन्द- प्रमुखद्रुमौघं	ஹே ஈசா! அடர்ந்த புஷ்பங்களையுடைய குந்தமரம் முதலிய மரக்கூட்டங்களையுடையதும்,
शाद्वलसान्द्रलक्ष्म्या	அடர்ந்த பச்சைப்புற்றரைகளுடைய சோபையால்
हरिन्मणीकुट्टिमपुष्टशोभं	பச்சைக்கற் படுத்த இடம்போல சோபை நிறைந்தது [மான
बृन्दावनं निरीक्ष्य	பிருந்தாவனத்தைப்பார்த்து
अमोदथाः	ஆனந்தமடைந்தீர்களல்லவா.

नवाकनिर्व्यूढनिवासभेदेष्वशेषगोपेषु सुखासितेषु ।
वनश्रियं गोपकिशोरपालीविमिश्रितः पर्यगलोकथास्त्वम् ॥ ६

नवाकनिर्व्यूढनिवास- भेदेषु अशेषगोपेषु — அர்த்தசந்திரன்போல் புதிதாகக் கட்டப்பட்ட தனித் தனி வீடுகளில் எல்லா கோபர்களும்
सुखासितेषु त्वं — சுகமாக வசிக்கத்தொடங்கியபொழுது தாங்கள்
गोपकिशोरपालीविमिश्रितः — பாலகோபர்கள் கூட்டத்தில் கலந்துகொண்டு
वनश्रियं — பிருந்தாவன சோபையை
पर्यक् अलोकथाः — நாற்புறத்திலும் பார்த்தீர்களல்லவா.

अरालमार्गागतनिर्मलापां मरालकूजाकृतनर्मलापाम् ।
निरन्तरस्मेरसरोजवक्त्रां कलिन्दकन्यां समलोकयस्त्वम् ॥ ७

अरालमार्गागतनिर्मलापां — வளைந்த வழியாக வந்த சுத்தஜலத்துடன்கூடினதும்,
मरालकूजाकृतनर्मलापां — அன்னங்களுடைய கூவுதலால் செய்யப்பட்ட சாதுரியமான பேச்சையுடையதும்,
निरन्तरस्मेर- सरोजवक्त्रां — எப்பொழுதும் புன்னகைபூத்த தாமரைப்பூக்களாகிற முகத்துடன்கூடினதுமான
कलिन्दकन्यां — களிந்தன் பெண்ணான யமுனையை
त्वं समलोकयः — தாங்கள் நன்றாகப் பார்த்தீர்களல்லவா.

मयूरकेकाशतलोभनीयं मयूखमालाशबलं मणीनाम् ।
विरिञ्चलोकस्पृशमुच्चशृङ्गैर्गिरिं च गोवर्धनमैक्षथास्त्वम् ॥ ८

मयूरकेकाशतलोभनीयं — மயில்களுடைய கேகாசத்தத்தால் மனோஹரமும்,
मणीनां — ரத்தினங்களுடைய
मयूखमालाशबलं — கிரணங்களால் பலநிறங்கொண்டதும்,
उच्चशृङ्गैः — உயர்ந்த கொடுமுடிகளால்
विरिञ्चलोकस्पृशं — ஸத்யலோகத்தைத்தொடுகிறதுமான
गोवर्धनं गिरिं च — கோவர்த்தனமலையையும்
त्वं ऐक्षथाः — தாங்கள் பார்த்தீர்களல்லவா.

समं ततो गोपकुमारकैस्त्वं समन्ततो यत्र वनान्तमागाः ।
ततस्ततस्तां कुटिलामपश्यः कलिन्दजां रागवतीमिवैकाम् ॥ ९

ततः त्वं गोपकुमारकैः समं — பிறகு தாங்கள் பாலகோபர்களுடன்
वनान्तं समन्ततः — காட்டின் நாற்புறங்களிலும்
यत्र आगाः ततः ततः — எங்கெங்கு சென்றீர்களோ, அங்கெல்லாம்
रागवतीं इव — தங்களிடம் ஆசைகொண்டவள்போல
एकां कुटिलां — தனியாக சுற்றிவந்துகொண்டிருந்த
तां कलिन्दजां — அந்தக் களிந்தன் பெண்ணை (யமுனையை)
अपश्यः — கண்டீர்களல்லவா.

तथाविधेऽस्मिन् विपिने पशव्ये समुत्सुको वत्सगणप्रचारे ।
चरन् सरामोऽथ कुमारकैस्त्वं समीरगेहाधिप पाहि रोगात् ॥ १०

समीरगेहाधिप — ஹே குருவாயூரப்பா!
अथ तथाविधे — பிறகு முன்கூறியவிதமிருப்பதும்,
पशव्ये अस्मिन् विपिने — பசுக்களுக்கு ஹிதமானதுமான அந்த வனத்தில்
वत्सगणप्रचारे समुत्सुकः — கன்றுகளை மேய்ப்பதில் ஆவல்கொண்டவராய்
कुमारकैः चरन् — பையன்களுடன் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்த
सरामः त्वं — பலராமனுடன்கூடின தாங்கள்
रोगात् पाहि — வியாதியிலிருந்து என்னைக் காப்பாற்றவேண்டும்.

इति श्रीमन्नारायणीये बृन्दावनगमनवर्णनं नाम एकोनपञ्चाशं दशकम् ॥ ४९ ॥

आदितः श्लोकाः 506.   दशमस्कन्धे श्लोकाः 131.

पञ्चाशं दशकम्—ஐம்பதாவது தசகம்.

वत्सबकासुरवधवर्णनम्—வத்ஸாஸுரவதத்தையும், பகாஸுரவதத்தையும் வர்ணிப்பது

तरलमधुकृद्बृन्दे बृन्दावनेऽथ मनोहरे
पशुपशिशुभिः साकं वत्सानुपालनलोलुपः ।
हलधरसखो देव श्रीमन् विचेरिथ धारयन्
गवलमुरलीवेत्रं नेत्राभिरामतनुद्युतिः ॥ १

देव श्रीमन् — ஸ்வயம்பிரகாசரூபியான திருமாலே!
अथ — அதன்பிறகு
तरलमधुकृद्बृन्दे — சுற்றித்திரிகின்ற வண்டுக்கூட்டங்களுடன்கூடினதும்
मनोहरे बृन्दावने — மனதைக்கவருகின்றதுமான பிருந்தாவனத்தில்
नेत्राभिरामतनुद्युतिः — கண்களுக்கினிமையான சரீரகாந்தியுடையவரும்
हलधरसखः त्वं — பலராமனுடன்கூடினவருமான தாங்கள்
वत्सानुपालनलोलुपः — கன்றுக்குட்டிகளை மேய்க்க விருப்பங்கொண்டு
गवलमुरलीवेत्रं — கொம்புவாத்தியம், புல்லாங்குழல், பெரம்பு இவைகளை
धारयन् पशुपशिशुभिः साकं — எடுத்துக்கொண்டு கோபபாலர்களுடன்
विचेरिथ — சுற்றித்திரிந்தீரல்லவா.

विहितजगतीरक्षं लक्ष्मीकरांबुजलालितं
ददति चरणद्वन्द्वं बृन्दावने त्वयि पावने ।
किमिव न बभौ सम्पत्सम्पूरितं तरुवल्लरी-
सलिलधरणीगोत्रक्षेत्रादिकं कमलापते ॥ २

कमलापते त्वयि — லக்ஷ்மீகாந்த! தாங்கள்
पावने वृन्दावने — மிகப்பரிசுத்தமான பிருந்தாவனத்தில்
विहितजगतीरक्षं — உலகங்களை இரக்ஷித்ததும்,
लक्ष्मीकरांबुजलालितं — லக்ஷ்மீதேவியின் தாமரைபோன்ற கைகளால் லாளிக்கப்பட்டதுமான
चरणद्वन्द्वं ददति — இரண்டு காலடிகளை வைத்தபொழுது
तरुवल्लरीसलिलधरणीगोत्रक्षेत्रादिकं — மரங்கள், கொடிகள், ஜலம், பூமி, மலை, வயல் முதலிய
किं इव संपत्संपूरितं — எதுதான் மேன்மைபெற்றதாய்
न बभौ — விளங்கவில்லை?

विलसदुलपे कान्तारान्ते समीरणशीतले
विपुलयमुनातीरे गोवर्धनाचलमूर्धसु ।
ललितमुरलीनादः सञ्चारयन् खलु वात्सकं
क्वचन दिवसे दैत्यं वत्साकृतिं त्वमुदैक्षथाः ॥ ३

विलसदुलपे — விளங்குகின்ற பச்சைப்புற்களுடன்கூடின
कान्तारान्ते समीरणशीतले — வனத்தின் நடுவிலும், காற்றினால் சீதளமான
विपुलयमुनातीरे — விசாலமான யமுனைக்கரையிலும்,
गोवर्धनाचलमूर्धसु त्वं — கோவர்த்தனமலையின் சிகரங்களிலும் தாங்கள்
ललितमुरलीनादः — இனிமையாகப் புல்லாங்குழல் ஊதிக்கொண்டு
वात्सकं सञ्चारयन् — கன்றுக்கூட்டத்தை மேய்க்கும்பொழுது
क्वचन दिवसे वत्साकृतिं — ஒரு நாள் கன்றுக்குட்டியின் உருவம்பூண்ட
दैत्यं उदैक्षथाः खलु — ஓரசுரனைக் கண்டீர்களல்லவா.

रभसविलसत्पुच्छं विच्छायतोऽस्य विलोकयन्
किमपि वलितस्कन्धं रन्ध्रप्रतीक्षमुदीक्षितम् ।
तमथ चरणे बिभ्रद्विभ्रामयन्मुहुरुच्चकैः
कुहचन महावृक्षे चिक्षेपिथ क्षतजीवितम् ॥ ४

रभसविलसत्पुच्छं — விரைவாக வாலை ஆட்டிக்கொண்டு
विच्छायतः अस्य — சுற்றித்திரிகின்ற அந்த அசுரனுடைய
किमपि वलितस्कन्धं — சிறிது கழுத்தைத் திருப்பிக்கொண்டு
रन्ध्रप्रतीक्षं उदीक्षितं — தக்க அவசரத்தை எதிர்பார்க்கின்ற பார்வையை
विलोकयन् अथ — கவனித்துப்பார்த்த உடனே
चरणे बिभ्रत् तं — அவன் கால்களைப் பிடித்துக்கொண்டு அவனை
मुहुः उच्चकैः विभ्रामयन् — அடிக்கடி விரைவாகச் சுழட்டி,
क्षतजीवितं — உயிரிழந்தவனாகச்செய்து
कुहचन महावृक्षे चिक्षेपिथ — ஒரு பெரும் மரத்தில் எறிந்தீர்களல்லவா.

निपतति महादैत्ये जात्या दुरात्मनि तत्क्षणं
निपतनजवक्षुण्णक्षोणीरुहक्षतकानने ।
दिवि परिमिलद्बृन्दा बृन्दारकाः कुसुमोत्करैः
शिरसि भवतो हर्षाद्वर्षन्ति नाम तदा हरे ॥ ५

हरे जात्या दुरात्मनि — ஹரே கிருஷ்ண! பிறவியிலேயே துஷ்டனை
महादैत्ये तत्क्षणं — அப்பெரும் அஸுரன் அப்பொழுது
निपतनजवक्षुण्ण-क्षोणीरुहक्षतकानने — விழும்பொழுதுண்டான வேகத்தால் பொடிப்பொடியாக்கப்பட்ட மரங்களால் உருவழிக்கப்பட்ட வனத்தையுடையவனுக
निपतति — விழும்பொழுது
दिवि परिमिलद्बृन्दाः — ஆகாசத்தில் கூட்டமாக நின்ற
बृन्दारकाः — தேவர்கள்
तदा हर्षात् — அப்பொழுதுண்டான ஸந்தோஷத்தால்
भवतः शिरसि — தங்கள் தலையில்
कुसुमोत्करैः वर्षन्ति नाम — புஷ்பங்களால் வருஷித்தார்களல்லவா.

सुरभिलतमा मूर्धन्यूर्ध्वं कुतः कुसुमावली
निपतति तवेत्युक्तो बालैः सहेलमुदैरयः ।
झटिति दनुजक्षेपेणोर्ध्वं गतस्तरुमण्डलात्
कुसुमनिकरः सोऽयं नूनं समेति शनैरिति ॥ ६

सुरभिलतमा — மிகவும் நறுமணம் வாய்ந்த
कुसुमावली — இந்தப் புஷ்பக்குவியல்
तव मूर्धनि ऊर्ध्वं — தங்கள் தலைமேல்
कुतः निपतति — எங்கிருந்து வீழ்கிறது?
इति बालैः उक्तः — என்று பாலர்களால் கேட்கப்பட்ட தாங்கள்
दनुजक्षेपेण तरुमण्डलात् — அஸுரனை யெறிந்ததால் மரக்கூட்டத்திலிருந்து
झटिति ऊर्ध्वं गतः — விரைவாக உயரச்சென்ற
सः अयं कुसुमनिकरः — அந்தப் புஷ்பக்குவியல்
शनैः समेति नूनं — மெதுவாகக் கீழே விழுகிறது என்று எண்ணுகிறேன்
इति सहेलं उदैरयः — என்று விளையாட்டாக பதிலளித்தீர்களல்லவா.

क्वचन दिवसे भूयो भूयस्तरे परुषातपे
तपनतनयापाथः पातुं गता भवदादयः ।
चलितगरुतं प्रेक्षामासुर्बकं खलु विस्मृतं
क्षितिधरगरुच्छेदे कैलासशैलमिवापरम् ॥ ७

भूयः भूयस्तरे परुषातपे பிறகு மிகவும் கடுமையான வெப்பத்தையுடைய
कचन दिवसे ஒருநாள்,
तपनतनयापाथः पातुं गताः யமுனைஜலத்தை குடிக்கச்சென்ற
भवदादयः தாங்களும் மற்றவர்களும்
क्षितिधरगरुच्छेदे மலைகளின் சிறகுகளை வெட்டும்பொழுது
विस्मृतं மறக்கப்பட்ட
अपरं कैलासशैलं इव வேறொரு கைலாஸமலைபோலிருக்கும்
चलितगरुतं சிறகுகளை அசைத்துக்கொண்டிருக்கும்
बकं प्रेक्षामासुः खलु பகாஸுரனை கண்டீர்களல்லவா.

पिबति सलिलं गोपव्राते भवन्तमभिद्रुतः
स किल निगिलन्नग्निप्रख्यं पुनर्द्रुतमुद्वमन् ।
दलयितुमगात्त्रोट्याः कोट्या तदा तु भवान् विभो
खलजनभिदाचुञ्चुश्चञ्चू प्रगृह्य ददार तम् ॥ ८

गोपव्राते सलिलं पिबति கோபாலர்கள் ஜலம் குடிக்கும்பொழுது
सः किल भवन्तं अभिद्रुतः அந்த பகனும் தங்களை எதிர்த்து,
निगिलन् अग्निप्रख्यं விழுங்கி நெருப்புக்கொப்பான தங்களை
द्रुतं उद्वमन् पुनः சீக்கிரமாக வாந்திபண்ணிக்கொண்டு மறுபடியும்
त्रोट्याः कोट्या அலகின் நுனியால்
दलयितुं अगात् கிழிக்கவந்தானல்லவா.
तु विभो ஆனால் பிரபுவே!
खलजनभिदाचुञ्चुः துஷ்டஜனங்களைக் கொல்லுவதில் தேர்ச்சிபெற்ற
भवान् चञ्चू प्रगृह्य தாங்கள் (அவனுடைய) கீழ்மேல் அலகுகளைப்பிடித்து
तं ददार அவனைப் பிளந்தீர்களல்லவா.

सपदि सहजां सन्द्रष्टुं वा मृतां खलु पूतना-
मनुजमघमप्यग्रे गत्वा प्रतीक्षितुमेव वा ।
शमननिलयं याते तस्मिन् बके सुमनोगणे
किरति सुमनोबृन्दं बृन्दावनाद् गृहमैयथाः ॥ ९

मृतां सहजां पूतनां முதலில் இறந்த ஸஹோதரியான பூதனையை
सपदि संद्रष्टुं खलु वा சீக்கிரத்தில் சென்று பார்ப்பதற்கோ, அல்லது
अग्रे गत्वा अनुजं अघं अपि முதலில் சென்று தம்பியான அகாசுரனையும்
प्रतीक्षितुं एव वा எதிர்பார்ப்பதற்காகவேதானோ,
तस्मिन् बके அந்த பகாசுரன்
शमननिलयं याते யமலோகத்தையடைந்தபொழுது,
सुमनोगणे सुमनोबृन्दं தேவர்கள் புஷ்பக்குவியலை

किरति — வாரியிறைக்கும்பொழுது
वृन्दावनात् — பிருந்தாவனத்திலிருந்து
गृहं ऐयथाः — வீட்டிற்குச் சென்றீர்களல்லவா.

ललितमुरलीनादं दूरान्निशम्य वधूजनै-
स्त्वरितमुपगम्यारादारूढमोदमुदीक्षितः ।
जनितजननीनन्दानन्दः समीरणमन्दिर-
प्रथितवसते शौरे दूरीकुरुष्व ममामयान् ॥ १०

समीरणमन्दिरप्रथितवसते — குருவாயூரில் பிரஸித்தமாக வாழும்
शौरे — சூரவம்சத்தில் பிறந்த ஹே கிருஷ்ண!
दूरात् — தூரத்திலிருந்து
ललितमुरलीनादं निशम्य — இனிமையான புல்லாங்குழல் சத்தத்தைக்கேட்டு,
वधूजनैः — கோபிகைகளால்
त्वरितं आरात् उपगम्य — சிக்கிரமாக பக்கத்தில் வந்து,
आरूढमोदं उदीक्षितः — மிக ஸந்தோஷத்துடன் பார்க்கப்பட்டவரும்,
जनितजननीनन्दानन्दः — யசோதைக்கும் நந்தகோபருக்கும் ஆனந்தத்தையுண்டு பண்ணியவருமான தாங்கள்
मम आमयान् दूरीकुरुष्व — எனது ரோகங்களை விலக்கவேண்டும்.

इति श्रीमन्नारायणीये वत्सासुरबकासुरवधवर्णनं नाम पञ्चाशं दशकम् ॥ ५० ॥

आदितः श्लोकाः 516. दशमस्कन्धे श्लोकाः 141.

एकपञ्चाशं दशकम्— ஐம்பத்தொன்றுவது தசகம்.

अघासुरवधवर्णनम्—அகாஸுரவதத்தை வர்ணிப்பது.

कदाचन व्रजशिशुभिः समं भवान् वनाशने विहितमतिः प्रगेतराम् ।
समावृतो बहुतरवत्समण्डलैः सतेमनैर्निरगमदीश जेमनैः ॥ १

ईश भवान् कदाचन — ஹே ஸர்வேசுவர! தாங்கள் ஒருநாள்
व्रजशिशुभिः समं — பாலகோபர்களுடன்
वनाशने — வனபோஜனஞ்செய்ய
विहितमतिः — தீர்மானம்பண்ணிக்கொண்டு
प्रगेतरां बहुतरवत्समण्डलैः — அதிகாலையில் பற்பலக் கன்றுக்கூட்டங்களால்
समावृतः सतेमनैः — சூழப்பட்டவராய் ஊறுகாயுடன் கூடின
जेमनैः निरगमत् — கட்டுச்சோற்றுடன் வெளிச்சென்றீரல்லவா.

विनिर्यतस्तव चरणांबुजद्वयादुदञ्चितं त्रिभुवनपावनं रजः ।
महर्षयः पुलकधरैः कलेबरैरुदूहिरे धृतभवदीक्षणोत्सवाः ॥ २

विनिर्यतः	வெளிக்கிளம்பிச் செல்லுகின்ற
तव चरणांबुजद्वयात्	தங்கள் திருவடிமலர்களிரண்டிலிருந்து
उदञ्चितं त्रिभुवनपावनं	கிளம்பின மூவுலகங்களையும் பரிசுத்தமாக்குகிற
रजः महर्षयः	பொடியை மஹரிஷிகள்
धृतभवदीक्षणोत्सवाः	உமது தர்சனோத்ஸவத்தையனுபவித்துக்கொண்டு
पुलकधरैः कलेवरैः उदूहिरे	மயிர்ச்சிலிர்த்த சரீரங்களால் வஹித்தார்கள்.

प्रचारयत्यविरलशाद्वले तले पशून् विभो भवति समं कुमारकैः ।
अघासुरो न्यरुणदघाय वर्तनीं भयानकः सपदि शयानकाकृतिः ॥ ३

विभो भवति	ஸர்வேசுவர! தாங்கள்
कुमारकैः समं	சிறுவர்களுடன்
अविरलशाद्वले तले	பச்சைப்புல் நிறைந்த தரையில
पशून् प्रचारयति अघासुरः	பசுக்களை மேய்க்கும்பொழுது அகாசுரன்
अघाय	தீங்கிழைப்பதற்கு (தன் பாபங்கள் நசிப்பதற்கு)
भयानकः शयानकाकृतिः	மிக பயங்கரமான மலைப்பாம்புருவத்துடன்
सपदि वर्तनीं न्यरुणत्	திடீரென்று வழிமறைத்தானல்லவா.

महाचलप्रतिमतनोर्गुहानिभप्रसारितप्रथितमुखस्य कानने ।
मुखोदरं विहरणकौतुकाद्गताः कुमारकाः किमपि विदूरगे त्वयि ॥ ४

कुमारकाः त्वयि	அச்சிறுவர்களும் தாங்கள்
किमपि विदूरगे	சிறுது எட்டிச்சென்ற பொழுது
कानने विहरणकौतुकात्	காட்டில் விளையாட ஆவலால
महाचलप्रतिमतनोः	மாமலைபோன்ற சரீரமுடையவனும்,
गुहानिभप्रसारित- प्रथितमुखस्य	குகைபோல் திறக்கப்பட்ட அகன்ற வாயையுடையவனுமான அந்த அகாஸுரனுடைய
मुखोदरं गताः	வாய்க்குள் சென்றனரல்லவா.

प्रमादतः प्रविशति पन्नगोदरं कथत्तनौ पशुपकुले सवत्सके ।
विदन्निदं त्वमपि विवेशिथ प्रभो सुहृज्जनं विशरणमाशु रक्षितुम् ॥ ५

प्रभो पशुपकुले	ஹே பிரபுவே! கோபாலர்களும்
सवत्सके प्रमादतः	கன்றுகளுடன் மதியீனத்தால்
पन्नगोदरं प्रविशति	பாம்பின் வயிற்றில் செல்லும்பொழுதே
कथत्तनौ	சரீரம் வெந்தவர்களானபொழுது
इदं विदन् त्वं अपि	இதையறிந்த தாங்களும்
विशरणं सुहृज्जनं	சரணமற்றவர்களான தோழர்களை
रक्षितुं आशु विवेशिथ	காப்பாற்ற விரைவாக உட்சென்றீர்களல்லவா.

गलोदरे विपुलितवर्ष्मणा त्वया महोरगे लुठति निरुद्धमारुते ।
द्रुतं भवान् विदलितकण्ठमण्डलो विमोचयन् पशुपपशून्विनिर्ययौ ॥ ६

गलोदरे	கழுத்தின் நடுவில்
विपुलितवर्ष्मणा त्वया	வளர்க்கப்பட்ட சரீரத்தையுடைய தங்களால்
निरुद्धमारुते	தகையப்பட்ட மூச்சுக்காற்றையுடையதாய்
महोरगे लुठति	மலைப்பாம்பு (தரையில்) புரளும்பொழுது,
भवान् द्रुतं	தாங்கள் சீக்கிரமாக
विदलितकण्ठमण्डलः	அவன் கழுத்தைப்பிளந்துகொண்டு
पशुपपशून्	கோபர்களையும் பசுக்களையும்
विमोचयन्	விடுவித்துக்கொண்டு
विनिर्ययौ	வெளியே வந்தீர்களல்லவா.

क्षणं दिवि त्वदुपगमार्थमास्थितं महासुरप्रभवमहो महो महत् ।
विनिर्गते त्वयि तु निलीनमञ्जसा नभःस्थले ननृतुरथो जगुः सुराः ॥

त्वदुपगमार्थं	தங்களையடைவதற்காக (தாங்கள் வெளிவருவதற்காக)
क्षणं दिवि आस्थितं	சிறிதுநேரம் ஆகாசத்தில் காத்துநின்றிருந்த
महासुरप्रभवं	பெரும் அசுரனிடத்திலிருந்துண்டான
महत् महः अञ्जसा	பெரும் சோதியானது விரைவாக
त्वयि विनिर्गते तु	தாங்கள் வெளியே வந்தவுடன்
निलीनं	தங்களிடத்தில் புகுந்ததல்லவா (லயித்ததல்லவா);
अहो	ஆச்சரியம்.
अथो नभःस्थले	அப்பொழுது ஆகாசத்தில்
सुराः ननृतुः	தேவர்கள் ஆடினார்கள்;
जगुः	பாடவுஞ்செய்தார்கள்.

सविस्मयैः कमलभवादिभिः सुरैरनुद्रुतस्तदनु गतः कुमारकैः ।
दिने पुनस्तरुणदशामुपेयुषि स्वकैर्भवानतनुत भोजनोत्सवम् ॥ ८

तदनु भवान् सविस्मयैः	அதன்பிறகு தாங்கள், ஆச்சரியமடைந்த
कमलभवादिभिः	பிரம்மதேவர் முதலிய
सुरैः अनुद्रुतः	தேவர்களால் பின்தொடரப்பட்டவராய்
स्वकैः कुमारकैः	தன்னைச்சேர்ந்த சிறுவர்களுடன்
गतः दिने पुनः	வேறிடத்திற்குச்சென்று பகலும்
तरुणदशां उपेयुषि	தாருண்யத்தையடைந்தபொழுது (உச்சியானபொழுது)
भोजनोत्सवं अतनुत	போஜனஞ்செய்தீரல்லவா.

विषाणिकामपि मुरलीं नितम्बके निवेशयन् कबलधरः करांबुजे ।
प्रहासयन् कलवचनैः कुमारकान् बुभोजिथ त्रिदशगणैर्मुदा नुतः ॥ ९

विषाणिकां கொம்பையும்
मुरलीं अपि वेணுவையும் (புல்லாங்குழலையும்)
नितम्बके निवेशयन् இடையில் வைத்துக்கொண்டும்
कराम्बुजे தாமரைபோன்ற கையில்
कबलधरः அன்னகவளத்தை வைத்துக்கொண்டும்,
कलवचनैः இனிமையான சொற்களால்
कुमारकान् प्रहासयन् சிறுவர்களை சிரிக்கச்செய்துகொண்டும்
मुदा சந்தோஷத்துடன்
त्रिदशगणैः नुतः தேவகணங்களால் துதிக்கப்பட்டும்
बुभोजिथ தாங்கள் போஜனஞ்செய்தீர்களல்லவா.

सुखाशनं त्विह तव गोपमण्डले मखाशनात्प्रियमिव देवमण्डले ।
इति स्तुतस्त्रिदशवरैर्जगत्पते मरुत्पुरीनिलय गदात्प्रपाहि माम् ॥ १०

मरुत्पुरीनिलय जगत्पते குருவாயூரில் குடிகொண்டிருக்கும் ஹே ஜகதீசுவரா!
तव इह गोपमण्डले । தங்களுக்கு இந்த வனத்தில் கோபாலர் கூட்டத்தில்
सुखाशनं तु சுகமான போஜனந்தான்
देवमण्डले தேவர்கூட்டத்தில்
मखाशनात् யாகத்தில் ஹவிஸ்ஸை பக்ஷிப்பதைவிட
प्रियं इव इति மிகப்பிரியம்போலிருக்கிறது என்று
त्रिदशवरैः स्तुतः தேவர் பெரியோர்களால் ஸ்துதிக்கப்பட்ட தாங்கள்
मां गदात् प्रपाहि என்னை வியாதியிலிருந்து நன்கு காப்பாற்றவேண்டும்.

इति श्रीमन्नारायणीये अघासुरवधवर्णनं नाम एकपञ्चाशं दशकं समाप्तम् ॥ ५१ ॥

आदितः श्लोकाः 526. दशमस्कन्धे श्लोकाः 151.

द्विपञ्चाशं दशकम्— ஐம்பத்திரண்டாவது தசகம்.

वत्सापहारवर्णनम्—பிரம்மதேவர் கன்றுகளையபஹரித்ததை வர்ணிப்பது.

अन्यावतारनिकरेष्वनिरीक्षितं ते
भूमातिरेकमभिवीक्ष्य तदाऽघमोक्षे ।
ब्रह्मा परीक्षितुमनाः स परोक्षभावं
निन्येऽथ वत्सकगणान् प्रवितत्य मायाम् ॥ १

अन्यावतारनिकरेषु மற்ற அவதாரங்களில்
अनिरीक्षितं காணப்படாத
ते भूमातिरेकं தங்களுடைய ஐசுவரியத்தின் மேன்மையை
तदा अघमोक्षे அந்த அகாசுரமோக்ஷத்தில்
अभिवीक्ष्य सः ब्रह्मा பிரத்யக்ஷமாகக்கண்டு, அந்த பிரம்மதேவர்
परीक्षितुमनाः மறுபடியும் சோதிக்க எண்ணியவராய்

अथ मायां प्रवितत्य — அப்பொழுது மாயையை பிரயோகித்து
वत्सकगणान् — கன்றுக்கூட்டங்களை
परोक्षभावं निन्ये — கண்களுக்குப் புலன்படாத அவஸ்தையை அடைவித்தார்.

वत्सानवीक्ष्य विवशे पशुपोत्करे ता-
नानेतुकाम इव धातृमतानुवर्ती ।
त्वं सामिभुक्तकबलो गतवांस्तदानीं
भुक्तांस्तिरोधित सरोजभवः कुमारान् ॥ २

वत्सान् अवीक्ष्य — கன்றுகளைக் காணாமல்
पशुपोत्करे विवशे — கோபாலர்கள் கலங்கியபொழுது
तान् आनेतुकामः इव — அவைகளைக்கொண்டுவர விரும்பியவர்போல
धातृमतानुवर्ती त्वं — பிரம்மதேவருடைய இஷ்டத்தையனுஸரித்து தாங்கள்
सामिभुक्तकबलः — பாதி உண்ட அன்னகபளத்தையுடையவராய்
तदानीं गतवान् — அப்பொழுது சென்றீரல்லவா.
सरोजभवः भुक्तान् — பிரம்மதேவரும் சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்த
कुमारान् तिरोधित — சிறுவர்களையும் மறைத்தாரல்லவா.

वत्सायितस्तदनु गोपगणायितस्त्वं शिक्यादिभाण्डमुरलीगवलादिरूपः ।
प्राग्वद्विहृत्य विपिनेषु चिराय सायं त्वं माययाऽथ बहुधा व्रजमाययाथ ॥

तदनु त्वं मायया — அதன்பிறகு தாங்கள் மாயையினால்
वत्सायितः — கன்றுகளாக பவித்தும்
गोपगणायितः — கோபாலர்களாகவும் பவித்தும்,
शिक्यादिभाण्ड-
मुरलीगवलादिरूपः — உறி, அதிலிருக்கும் பாத்திரங்கள், புல்லாங்குழல்கள், கொம்புவாத்தியங்கள் இவைகளுடைய ரூபத்தையுடையவராகவும்,
प्राग्वत् विपिनेषु — முன்போலவே காடுகளில்
चिराय बहुधा विहृत्य अथ — வெகுநேரம் பலவாறாக விளையாடிய பிறகு
सायं व्रजं आययाथ — மாலைப்பொழுதில் கோகுலத்திற்கு வந்தீர்களல்லவா.

त्वामेव शिक्यगवलादिमयं दधानो भूयस्त्वमेव पशुवत्सकबालरूपः ।
गोरूपिणीभिरपि गोपवधूमयीभिरासादितोऽसि जननीभिरतिप्रहर्षात् ॥

भूयः पशुवत्सक-
बालरूपः त्वं एव — பிறகு கன்றுகளுடையவும் சிறுவர்களுடையவும் உருவத்தரித்த தாங்களே,
शिक्यगवलादिमयं — உறி, கொம்புவாத்தியம் முதலானதாக பவித்த
त्वां एव दधानः — தாங்களையே எடுத்துக்கொண்டு
गोरूपिणीभिः — பசுக்களும்
गोपवधूमयीभिः अपि जननीभिः — கோபஸ்திரீகளுமாகிற தாய்மார்களால்
अतिप्रहर्षात् — அதிக ஸந்தோஷத்துடன்
आसादितः असि — அடையப்பட்டீர்களல்லவா.

जीवं हि कश्चिदभिमानवशात्स्वकीयं मत्वा तनूज इति रागभरं वहन्त्यः।
आत्मानमेव तु भवन्तमवाप्य सूनुं प्रीतिं ययुर्न कियतीं वनिताश्च गावः॥

कश्चित् जीवं (இன்னுனென்று தெரியாத) ஒரு ஜீவனை
तनूजः इति अभिमानवशात् பிள்ளையென்ற அபிமானம் காரணமாக
स्वकीयं मत्वा தன்னைச்சேர்ந்தவன் என்றெண்ணி (ஒருவன்)
रागभरं वहन्त्यः हि மிக வாத்ஸல்யத்தை (அன்பை) வைக்கும்பொழுது
वनिताः गावः च கோபிகைகளும், பசுக்களும்
आत्मानं एव भवन्तं தமது ஆத்மாவாகவே இருக்கும் தங்களை
सूनुं अवाप्य तु பிள்ளையாக அடைந்த உடன்
कियतीं प्रीतिं न ययुः எவ்வளவு ஸந்தோஷத்தை அடைந்திருக்கமாட்டார்கள்.

एवं प्रतिक्षणविजृंभितहर्षभारनिश्शेषगोपगणलालितभूरिमूर्तिम् ।
त्वामग्रजोऽपि बुबुधे किल वत्सरान्ते ब्रह्मात्मनोरपि महान् युवयोर्विशेषः॥

एवं இவ்விதம்
प्रतिक्षणविजृंभित-हर्षभारनिश्शेषगोप-गणलालितभूरिमूर्तिं ஒவ்வொரு விஞடியிலும் வளருகின்ற அதிகமான சந்தோஷத்தையுடைய ஸமஸ்த கோபர்களாலும் சீராட்டப்பட்ட அனேக சரீரங்களையுடைய
त्वां अग्रजः अपि தங்களை தமயனை பலராமன்கூட
वत्सरान्ते किल बुबुधे வருஷமுடிவில்தானல்லவா அறிந்தார்.
ब्रह्मात्मनोः अपि பரப்பிரம்மரூபிகளாக இருந்துங்கூட
युवयोः உங்களிருவருக்கும்
महान् विशेषः மஹத்தான பேதமுண்டு.

वर्षावधौ नवपुरातनवत्सपालान् दृष्ट्वा विवेकमसृणे द्रुहिणे विमूढे ।
प्रादीदृशः प्रतिनवान् मकुटाङ्गदादिभूषांश्चतुर्भुजयुजः सजलांबुदाभान्॥

वर्षावधौ வருஷமுடிவில்
नवपुरातनवत्सपालान् दृष्ट्वा புதியவர்களும், பழையவர்களுமான கன்றுகளையும் கோபாலர்களையும் கண்டு,
द्रुहिणे विवेकमसृणे பிரம்மதேவர் பகுத்தறிய முடியாதவராய்
विमूढे மயக்கத்தையடைந்தபொழுது
प्रतिनवान् புதிதான ஒவ்வொருவரையும் (கன்றுகளையும் கோபாலர்களையும்)
मकुटाङ्गदादिभूषान् கிரீடம், தோள்வளை முதலிய அலங்காரமுடையவர்களாகவும்,
चतुर्भुजयुजः நான்கு கைகளையுடையவர்களாகவும்
सजलांबुदाभान् நீருண்ட மேகம்போன்ற நிறமுடையவர்களாகவும்
प्रादीदृशः காண்பித்தீர்களல்லவா.

प्रत्येकमेव कमलापरिलालिताङ्गान् भोगीन्द्रभोगशयनान्नयनाभिरामान् ।
लीलानिमीलितदृशः सनकादियोगिव्यासेवितान् कमलभूर्भवतो ददर्श ॥

प्रत्येकं एव	ஒவ்வொருவரையும்
कमलापरिलालिताङ्गान्	லக்ஷ்மீதேவியால் சீராட்டப்பட்ட அவயவங்களையுடையவர்களும்,
भोगीन्द्रभोगशयनान्	ஸர்ப்பராஜனை ஆதிசேஷனுடைய உடலில் படுத்திருப்பவர்களும்,
नयनाभिरामान्	கண்களுக்கு ஆனந்தமளிப்பவர்களும்,
लीलानिमीलितदृशः	லீலையாகவே யோகநித்திரை செய்கிறவர்களும்,
सनकादियोगिव्यासेवितान्	ஸநகர் முதலிய யோகிகளால் ஸேவிக்கப்பட்டவர்களுமான
भवतः कमलभूः ददर्श	அனேகம் தாங்களாகவே பிரம்மதேவர் கண்டார்.

नारायणाकृतिमसङ्ख्यतमां निरीक्ष्य सर्वत्र सेवकमपि स्वमवेक्ष्य धाता ।
मायानिमग्नहृदयो विमुमोह यावदेको बभूविथ तदा कबलार्धपाणिः ॥

धाता असङ्ख्यतमां	பிரம்மதேவர் எண்ணிக்கையில்லாத
नारायणाकृतिं निरीक्ष्य	நாராயணமூர்த்தியைக் கண்டு,
सर्वत्र	எல்லா இடத்திலும்
स्वं सेवकं अपि अवेक्ष्य	தன்னை சேவகனாகவும் கண்டு,
मायानिमग्नहृदयः	மாயையில் முழுகின மனதையுடையவராக
यावत् विमुमोह	எப்பொழுது அறிவிழந்தாரோ,
तदा एकः	அப்பொழுது தாங்கள் ஒருவராக
कबलार्धपाणिः	கையில் பாதி அன்னகபளத்தையுடையவராக
बभूविथ	ஆகிவிட்டீர்களல்லவா.

नश्यन्मदे तदनु विश्वपतिं मुहुस्त्वां नत्वा च नुतवति धातरि धाम याते ।
पोतैः समं प्रमुदितैः प्रविशन्निकेतं वातालयाधिप विभो परिपाहि रोगात् ॥

विभो	ஹே பிரபுவே!
तदनु नश्यन्मदे धातरि	அதன் பிறகு கர்வம் நசித்த பிரம்மதேவர்
विश्वपतिं त्वां	லோகநாதனை தங்களை
मुहुः नत्वा नुतवति	பலதடவை நமஸ்கரித்து ஸ்துதித்து
धाम च याते	ஸத்யலோகஞ்சென்றபிறகு
प्रमुदितैः	மிக சந்தோஷமடைந்த
पोतैः समं	கன்றுகளுடனும் சிறுவர்களுடனும்
निकेतं प्रविशन् वातालयाधिप	வீட்டிற்குச்சென்ற ஹே குருவாயூரப்பா!
रोगात् परिपाहि	தாங்கள் வியாதியிலிருந்து நன்றாகக் காப்பாற்றவேண்டும்.

इति श्रीमन्नारायणीये वत्सापहारवर्णनं नाम द्विपञ्चाशं दशकं समाप्तम् ॥ ५२ ॥

आदितः श्लोकाः 536. दशमस्कन्धे श्लोकाः 161.

त्रिपञ्चाशं दशकम्— ஐம்பத்துமூன்றுவது தசகம்.

धेनुकासुरवधवर्णनम्—தேனுகாஸுரவதத்தை வர்ணிப்பது.

अतीत्य बाल्यं जगतां पते त्वमुपेत्य पौगण्डवयो मनोज्ञम् ।
उपेक्ष्य वत्सावनमुत्सवेन प्रावर्तथा गोगणपालनायाम् ॥ १

जगतां पते त्वं — ஹே லோகநாதா! தாங்கள்
बाल्यं अतीत्य मनोज्ञं — ஐந்தாவது வயதைக்கடந்து அழகான
पौगण्डवयः उपेत्य — ஆறுவது வயதையடைந்து
वत्सावनं उपेक्ष्य — கன்றுகளை மேய்ப்பதை விட்டு
उत्सवेन — உற்சாகத்துடன்
गोगणपालनायां प्रावर्तथाः பசுக்களைக் காப்பாற்றத் துடங்கினீர்களல்லவா.

उपक्रमस्यानुगुणैव सेयं मरुत्पुराधीश तव प्रवृत्तिः ।
गोत्रापरित्राणकृतेऽवतीर्णस्तदेव देवाऽरभथास्तदा यत् ॥ २

देव — ஹே தேவ!
गोत्रापरित्राणकृते — பூமியை (பசுக்களை) காப்பாற்றுவதற்காக
अवतीर्णः तदा — அவதரித்த தாங்கள் அந்த பௌகண்டவயதில்
तदेव आरभथाः यत् — அதையே ஆரம்பித்தீர்கள் என்று யாதொன்றுண்டோ,
मरुत्पुराधीश — ஹே குருவாயூரப்பா!
तव सा इयं प्रवृत्तिः — தங்களுடைய இந்தப் பிரவிருத்தியானது
उपक्रमस्य अनुगुणा एव — துவக்கத்திற்கு ஏற்றதே.

कदाऽपि रामेण समं वनान्ते वनश्रियं वीक्ष्य चरन् सुखेन ।
श्रीदामनाम्नः स्वसखस्य वाचा मोदादगा धेनुककाननं त्वम् ॥ ३

कदा अपि रामेण समं — ஒரு நாள் பலராமனுடன்
वनान्ते — காட்டின் நடுவில்
वनश्रियं वीक्ष्य — காட்டின் சோபையைப் பார்த்துக்கொண்டு
सुखेन चरन् त्वं — சுகமாக சுற்றித்திரிந்துகொண்டு தாங்கள்
श्रीदामनाम्नः स्वसखस्य — 'ஸ்ரீதாமா' என்ற பெயருடைய தோழனுடைய
वाचा मोदात् — பேச்சைக்கேட்டு சந்தோஷத்துடன்
धेनुककाननं — தேனுகாசுரனுடைய காட்டிற்கு
अगाः — சென்றீர்களல்லவா.

उत्तालतालीनिवहे त्वदुक्त्या बलेन धूतेऽथ बलेन दोर्भ्याम् ।
मृदुः खरश्चाप्यपतत्पुरस्तात् फलोत्करो धेनुकदानवोऽपि ॥ ४

त्वदुक्त्या बलेन — தங்களுடைய வசனத்தால் பலராமனால்
उत्तालतालीनिवहे — உயர்ந்த பனைமரக்கூட்டம்

बलेन दोर्भ्यां	பலமாக இரண்டு கைகளால்
धूते अथ	குலுக்கப்பட்ட உடனே
मृदुः खरः च	பழுத்ததும் பழுக்காததுமான
फलोत्करः	பழவர்க்கம்
पुरस्तात् अभ्यपतत्	எதிரில் நாலு பக்கத்திலும் விழுந்தது.
मृदुः खरः	மர்த்தனஞ்செய்யப்படுகின்ற கழுதை வேஷம் பூண்ட
धेनुकदानवः अपि अभ्यपतत्	தேனுகாசுரனும் எதிர்த்துவந்தான்.

समुद्यतो धैनुकपालनेऽहं कथं वधं धैनुकमद्य कुर्वे ।
इतीव मत्वा ध्रुवमग्रजेन सुरौघयोद्धारमजीघनस्त्वम् ॥ ५

धैनुकपालने	பசுக்கூட்டத்தைக் காப்பாற்ற
समुद्यतः अहं अद्य	முயலும் நான் இப்பொழுது
धैनुकं वधं	தேனுக்களுடையதான (தேனுசனுடையதான)வதத்தை
कथं कुर्वे	எவ்விதஞ்செய்வேன் ?
इति इव मत्वा	என்று ஆலோசித்துத்தான்
ध्रुवं त्वं	நிச்சயமாகத் தாங்கள்
अग्रजेन	அண்ணனை பலராமனைக்கொண்டு
सुरौघयोद्धारं	தேவர்களுக்குச் சத்துருவான தேனுகாசுரனை
अजीघनः	கொல்லச்செய்தீர்களல்லவா.

तदीयभृत्यानपि जंबुकत्वेनोपागतानग्रजसंयुतस्त्वम् ।
जंबूफलानीव तदा निरास्थस्तालेषु खेलन् भगवन्निरास्थः ॥ ६

भगवन् तदा	பகவானே ! அப்பொழுது
जम्बुकत्वेन उपागतान्	நரிவேஷம் பூண்டு பக்கத்தில் வந்த
तदीयभृत्यान् अपि	அவனுடைய வேலையாட்களையும்,
अग्रजसंयुतः त्वं	பலராமனுடன்கூடின தாங்கள்
निरास्थः खेलन्	சிரமமில்லாமல் விளையாடிக்கொண்டு
जम्बूफलानि इव	நாவற்பழங்களைப்போல
तालेषु निरास्थः	பனைமரங்களில் எறிந்தீர்களல்லவா.

त्रिनिघ्नति त्वय्यथ जंबुकौघं सनामकत्वाद्वरुणस्तदानीम् ।
भयाकुलो जंबुकनामधेयं श्रुतिप्रसिद्धं व्यधितेति मन्ये ॥ ७

त्वयि जम्बुकौघं	தாங்கள் (ஜம்புக) நரிக்கூட்டத்தை
विनिघ्नति अथ वरुणः	கொல்லத்துணிந்தபொழுது, வருணன்
सनामकत्वात्	ஒரே பெயரையுடையவனாக இருப்பதால்
भयाकुलः तदानीं	பயத்தால் கலக்கமுற்றவனாய் அப்பொழுது
जम्बुकनामधेयं	ஜம்புகன் என்ற பெயரை
श्रुतिप्रसिद्धं	வேதத்தில் (கேட்பதில்) மாத்திரம் பிரசித்திபெற்றதாக
व्यधित इति मन्ये	செய்தான், என்று நான் எண்ணுகிறேன்.

तवावतारस्य फलं मुरारे सञ्जातमद्येति सुरैर्नुतस्त्वम् ।
सत्यं फलं जातमिहेति हासी बालैः समं तालफलान्यभुङ्क्थाः ॥ ८

मुरारे	ஹே முராரியே!
तव अवतारस्य	தங்கள் திருவவதாரத்திற்கு
फलं अद्य सञ्जातं	பிரயோஜனம் இப்பொழுது தானுண்டானது
इति सुरैः नुतः त्वं	என்று தேவர்களால் ஸ்துதிக்கப்பட்ட தாங்கள்
सत्यं इह फलं जातं	வாஸ்தவம் இவ்விடத்தில் இப்பொழுது பிரயோஜனம் (பழம்) ஸித்தித்தது (கிடைத்தது)
इति हासी बालैः समं	என்று சொல்லிச் சிரித்துகொண்டு சிறுவர்களுடன்
तालफलानि अभुङ्क्थाः	பனம்பழங்களைத் தின்றீர்களல்லவா.

मधुद्रवस्रुन्ति बृहन्ति तानि फलानि मेदोभरभृन्ति भुक्त्वा ।
तृप्तैश्च दृप्तैर्भवनं फलौघं वहद्भिरागाः खलु बालकैस्त्वम् ॥ ९

मधुद्रवस्रुन्ति	தேனைப்பெருக்குகின்றவைகளும்
बृहन्ति	பெருத்தவைகளும்
मेदोभरभृन्ति	தசைப்பற்றுள்ளவைகளுமான
तानि फलानि भुक्त्वा	அந்தப்பழங்களைத்தின்று
तृप्तैः	திருப்தியடைந்தவர்களும்,
दृप्तैः	அதனால் மதித்தவர்களும்,
फलौघं वहद्भिः च	பழக்குவியலையெடுத்துக்கொண்டவர்களுமான
बालकैः त्वं	சிறுவர்களுடன் தாங்கள்
भवनं आगाः खलु	வீட்டிற்குத் திரும்பிவந்தீர்களல்லவா.

हतो हतो धेनुक इत्युपेत्य फलान्यदद्भिर्मधुराणि लोकैः ।
जयेति जीवेति नुतो विभो त्वं मरुत्पुराधीश्वर पाहि रोगात् ॥ १०

मरुत्पुराधीश्वर	ஹே குருவாயூரப்பா!
धेनुकः हतः हतः	தேனுகாசுரன் "கொல்லப்பட்டான், கொல்லப்பட்டான்"
इति उपेत्य	என்று சொல்லிக்கொண்டு பக்கத்தில் வந்து
मधुराणि फलानि	இனிப்பான பழங்களை
अदद्भिः लोकैः विभो	தின்னுகின்ற ஜனங்களால், ஹே பிரபுவே!
जय इति	"தாங்கள் மேன்மைபெற்று விளங்கவேண்டும்;
जीव	வெகுகாலம் ஜீவித்திருக்கவேண்டும்"
इति नुतः त्वं	என்று புகழப்பட்ட தாங்கள்
रोगात् पाहि	வியாதியிலிருந்து என்னைக்காப்பாற்றவேண்டும்.

इति श्रीमन्नारायणीये धेनुकासुरवधवर्णनं नाम त्रिपञ्चाशं दशकं समाप्तम् ॥ ५३ ॥

आदितः श्लोकाः 546. दशमस्कन्धे श्लोकाः 171.

चतुःपञ्चाशं दशकम्—ஐம்பத்து நான்காவது தசகம்.

कालीयमर्दनवर्णनम्—காளீயமர்த்தனத்தை வர்ணிப்பது.

त्वत्सेवोत्कः सौभरिर्नाम पूर्वं कालिन्द्यन्तर्द्वादशाब्दं तपस्यन् ।
मीनव्राते स्नेहवान् भोगलोले तार्क्ष्यं साक्षादैक्षताग्रे कदाचित् ॥ १

त्वत्सेवोत्कः	தங்களை சேவிப்பதில் ஈடுபட்டிருந்த
सौभरिः नाम	ஸௌபரி என்பவர்,
पूर्वं कालिन्द्यन्तः	முன்காலத்தில் யமுனாநதிக்குள்
द्वादशाब्दं	பன்னிரண்டு வருஷங்கள்
तपस्यन्	தவம்புரிந்துகொண்டிருக்கும்பொழுது
भोगलोले	விஷயசுகமனுபவிப்பதில் ஈடுபட்ட
मीनव्राते स्नेहवान्	மீன்களிடத்தில் சினேகமுள்ளவராக பவித்து
कदाचित् तार्क्ष्यं	ஒரு நாள் கருடனை
अग्रे साक्षात् ऐक्षत	எதிரில் பிரத்யக்ஷமாகக் கண்டார்.

त्वद्वाहं तं सक्षुधं तृक्षसूनुं मीनं कञ्चिज्जक्षतं लक्षयन् सः ।
तप्तश्चित्ते शप्तवानत्र चेत्त्वं जन्तून् भोक्ता जीवितं चापि मोक्ता ॥ २

सः सक्षुधं	அம்முனிவர் பசியுடன்கூடினவனும்,
कञ्चित् मीनं जक्षतं त्वद्वाहं	ஒரு மீனைத்தின்றவனும், தங்கள் வாஹனமுமான
तं तृक्षसूनुं लक्षयन्	அந்த கருடனைப் பார்த்து,
चित्ते तप्तः	மனஸ்தாபமடைந்தவராய்
त्वं अत्र	"நீ இவ்விடத்தில்
जन्तून् भोक्ता चेत्	பிராணிகளைத் தின்பாயாகில்
जीवितं च अपि मोक्ता	உயிரையும் இழந்துவிடுவாய்" என்று
शप्तवान्	சபித்தார்.

तस्मिन् काले कालियः क्ष्वेलदर्पात्सर्पारातेः कल्पितं भागमश्नन् ।
तेन क्रोधात्त्वत्पदांभोजभाजा पक्षक्षिप्तस्तद्दुरापं पयोऽगात् ॥ ३

तस्मिन् काले	அக்காலத்தில்
कालियः क्ष्वेलदर्पात्	காளியன் என்ற பாம்பு விஷமதத்தால்
सर्पारातेः	பாம்புகளுக்குப் பகைவனான கருடனுக்கு
कल्पितं भागं अश्नन्	வைக்கப்பட்ட பாகத்தைத் தின்றவனாய்
त्वत्पदांभोजभाजा	தங்கள் திருமலரடிகளை சேவிக்கின்ற
तेन क्रोधात्	அந்த கருடனால் கோபத்தால்
पक्षक्षिप्तः	தனது இறக்கைகளால் அடித்து விரட்டப்பட்டவனாய்
तद्दुरापं	அந்த கருடனால் வரமுடியாத
पयः अगात्	யமுனாஜலத்தையடைந்தான்.

घोरे तस्मिन् सूरजानीरवासे तीरे वृक्षा विक्षताः क्ष्वेलवेगात् ।
पक्षिव्राताः पेतुरभ्रे पतन्तः कारुण्यार्द्रं त्वन्मनस्तेन जातम् ॥ ४

घोरे तस्मिन् — கொடியவனான அந்தக் காளியன்
सूरजानीरवासे — யமுனாநதியில் வஸிக்கும்பொழுது
क्ष्वेलवेगात् — விஷவீரியத்தால்
तीरे वृक्षाः विक्षताः — கரையிலிருக்கும் மரங்கள் நாசமடைந்தன.
अभ्रे पतन्तः — ஆகாசத்தில் பறக்கின்ற
पक्षिव्राताः पेतुः — பறவைக்கூட்டங்களும் கீழே விழுந்தன.
तेन त्वन्मनः — அதனால் தங்கள் திருமனம்
कारुण्यार्द्रं जातं — கருணையால் கனிந்ததாக ஆனதல்லவா.

काले तस्मिन्नेकदा सीरपाणिं मुक्त्वा याते यामुनं काननान्तम् ।
त्वय्युद्दामग्रीष्मभीष्मोष्मतप्ता गोगोपाला व्यापिबन् क्ष्वेलतोयम् ॥ ५

तस्मिन् काले एकदा त्वयि — அக்காலத்தில் ஒரு நாள் தாங்கள்
सीरपाणिं मुक्त्वा — பலராமனில்லாமல்
यामुनं काननान्तं याते — யமுனைக்கரையிலுள்ள காட்டிற்குச்சென்றபொழுது
गोगोपालाः — பசுக்களும் இடையர்களும்,
उद्दामग्रीष्म-भीष्मोष्मतप्ताः — பொறுக்கமுடியாத வெயிற்காலத்தின் கொடிய தாபத்தால் தபிப்பிக்கப்பட்டவர்களாய்
क्ष्वेलतोयं व्यापिबन् — விஷஜலத்தை நன்றாகப் பருகினார்கள்.

नश्यज्जीवान् विच्युतान् क्ष्मातले तान् विश्वान् पश्यन्नच्युत त्वं दयार्द्रः ।
प्राप्योपान्तं जीवयामासिथ द्राक् पीयूषांभोवर्षिभिः श्रीकटाक्षैः ॥ ६

अच्युत — தன்னையடைந்தவர்களைக் கைவிடாத ஹே ஈசா!
त्वं तान् विश्वान् — தாங்கள் அவர்களெல்லோரையும்
नश्यज्जीवान् — உயிரிழந்தவர்களாகவும்
क्ष्मातले विच्युतान् — அதனால் தரையில் வீழ்ந்தவர்களாகவும்
पश्यन् दयार्द्रः — கண்டு கருணைகூர்ந்து
उपान्तं प्राप्य — அவர்கள் பக்கத்தில் சென்று
पीयूषांभोवर्षिभिः — அமிருதத்தை வருஷிக்கின்ற
श्रीकटाक्षैः — கடைக்கண்பார்வைகளால்
द्राक् जीवयामासिथ — விரைவில் உயிர்ப்பித்தீர்களல்லவா.

किं किं जातो हर्षवर्षातिरेकः सर्वाङ्गेष्वित्युत्थिता गोपसङ्घाः ।
दृष्ट्वाऽग्रे त्वां त्वत्कृतं तद्विदन्तस्त्वामालिङ्गन्दृष्टनानाप्रभावाः ॥ ७

गोपसङ्घाः किं किं — கோபாலர்கள், 'என்ன ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம்!!
सर्वाङ्गेषु — உடம்பெல்லாம்

हर्षवर्षातिरेकः जातः — அதிகமான ஆனந்தவர்ஷமுண்டாயிற்றே'
इति उत्थिताः — என்று சொல்லிக்கொண்டே எழுந்து
त्वां अग्रे दृष्ट्वा — தங்களை எதிரில் கண்டு
दृष्टनानाप्रभावाः — உமது அனேக ப்ரபாவங்களைக் கண்டவர்களானதால்
तत् त्वत्कृतं विदन्तः — அது தங்களால் செய்யப்பட்டதென்று அறிந்தவர்களாய்
त्वां आलिङ्गन् — தங்களை ஆலிங்கனஞ்செய்துகொண்டார்களல்லவா.

गावश्चैवं लब्धजीवाः क्षणेन स्फीतानन्दास्त्वां च दृष्ट्वा पुरस्तात् ।
द्रागावव्रुः सर्वतो हर्षबाष्पं व्यामुञ्चन्त्यो मन्दमुद्यन्निनादाः ॥ ८

एवं गावः च — அவ்விதமே பசுக்களும்,
क्षणेन लब्धजीवाः — ஒரு நொடியில் உயிர்பெற்றவைகளாய்
स्फीतानन्दाः — ஆனந்தம் பெருகியவைகளாய்,
त्वां च पुरस्तात् दृष्ट्वा — தங்களையும் எதிரில் பார்த்து
सर्वतः हर्षबाष्पं — எல்லாயிடத்திலும் ஆனந்தக்கண்ணீரை
व्यामुञ्चन्त्यः — பெருக்கிக்கொண்டு
मन्दं उद्यन्निनादाः — மெதுவாகக் கத்திக்கொண்டு
द्राक् आवव्रुः — சீக்கிரம் தங்களைச் சுற்றி நின்றன.

रोमाञ्चोऽयं सर्वतो नः शरीरे भूयस्यन्तः काचिदानन्दमूर्च्छा ।
आश्चर्योऽयं क्ष्वेलवेगो मुकुन्देत्युक्तो गोपैर्नन्दितो वन्दितोऽभूः ॥ ९

मुकुन्द — முக்தியைக்கொடுக்கும் ஹே ஈசா!
नः शरीरे सर्वतः — எங்கள் தேகத்தில் எல்லா இடத்திலும்
अयं रोमाञ्चः — இதோ ரோமாஞ்சமுண்டாகிறது.
अन्तः काचित् — உள்ளில் இன்னதென்று சொல்லமுடியாத
आनन्दमूर्च्छा भूयसी — ஆனந்தப்பெருக்கு விருத்தியடைகின்றது.
अयं क्ष्वेलवेगः — இந்த விஷத்தின் வேகமோ
आश्चर्यः — ஆச்சரியமாக இருக்கிறது;
इति गोपैः उक्तः — என்று கோபர்களால் சொல்லப்பட்டு
नन्दितः — கொண்டாடப்பட்டு
वन्दितः अभूः — வணங்கப்பட்டீர்களல்லவா.

एवं भक्तान्मुक्तजीवानपि त्वं मुग्धापाङ्गैरस्तरोगांस्तनोषि ।
तादृग्भूतस्फीतकारुण्यभूमा रोगात्पाया वायुगेहाधिनाथ ॥ १०

एवं भक्तान् — இவ்விதம் பக்தர்களை
मुक्तजीवान् अपि — உயிரிழந்தவர்களாக இருந்தாலுங்கூட
त्वं मुग्धापाङ्गैः — தாங்கள் அழகிய கடைக்கண்பார்வைகளால்
अस्तरोगान् तनोषि — வியாதிகூட இல்லாதவர்களாகச் செய்கிறீர்.
वायुगेहाधिनाथ — ஹே குருவாயூரப்பா!

ताद्दग्भूतस्फीत-कारुण्यभूमा — அப்படி விருத்தியடைந்த கருணதிசயத்தையுடைய தாங்கள்
रोगात् पायाः — வியாதியிலிருந்து என்னைக் காப்பாற்றவேண்டும்.

इति श्रीमन्नारायणीये कालियमर्दनवर्णनं नाम चतुःपञ्चाशं दशकं समाप्तम् ॥ ५४ ॥

आदितः श्लोकाः 556 — दशमस्कन्धे श्लोकाः 181.

पञ्चपञ्चाशं दशकम्—ஐம்பத்தைந்தாவது தசகம்.

कालियमर्दनवर्णनम्—காளியமர்த்தனத்தை வர்ணிப்பது.

अथ वारिणि घोरतरं फणिनं प्रतिवारयितुं कृतधीर्भगवन् ।
द्रुतमारिथ तीरगनीपतरुं विषमारुतशोषितपर्णचयम् ॥ १

भगवन् अथ — ஹே பகவானே! பிறகு
वारिणि घोरतरं फणिनं — யமுனஜலத்திலிருக்கும் கொடிய காளியஸர்ப்பத்தை
प्रतिवारयितुं कृतधीः — அவ்விடமிருந்து விரட்ட நிச்சயித்துக்கொண்டு
विषमारुतशोषित-पर्णचयं — விஷக்காற்றினல் உலர்த்தப்பட்ட இலைக்கூட்டத்தையுடைய
तीरगनीपतरुं — கரையிலிருக்கும் கதம்பமரத்தில்
द्रुतं आरिथ — விரைவாக ஏறினீர்களல்லவா.

अधिरुह्य पदांबुरुहेण च तं नवपल्लवतुल्यमनोज्ञरुचा ।
ह्रदवारिणि दूरतरं न्यपतः परिघूर्णितघोरतरङ्गगणे ॥ २

नवपल्लवतुल्यमनोज्ञरुचा — இளந்துளிர்களுக்கொத்த அழகான நிறத்தையுடைய
पदांबुरुहेण तं अधिरुह्य — தாமரைபோன்ற காலினல் அந்த மரத்தின்மீதேறி
परिघूर्णितघोरतरङ्गगणे — நீர்ச்சுழிகளுடன்கூடின பயங்கர அலைகளையுடைய
ह्रदवारिणि — மடுவிலிருக்கும் ஜலத்தில்
दूरतरं न्यपतः च — வெகுதூரத்தில் குதிக்கவும் செய்தீரல்லவா.

भुवनत्रयभारभृतो भवतो गुरुभारविकम्पिविजृम्भिजला ।
परिमज्जयति स्म धनुश्शतकं तटिनी झटिति स्फुटघोषवती ॥ ३

भुवनत्रयभारभृतः — மூவுலகங்களுடைய பாரத்தையும் சுமக்கின்ற
भवतः — தங்களுடைய
गुरुभारविकम्पि-विजृम्भिजला — அதிகமான பாரத்தால் சலிக்கின்றதும் உயரக்கிளம்பினதுமான ஜலத்தையுடையதும்
स्फुटघोषवती तटिनी — பேரிரைச்சலுடையதுமான யமுனநதி
झटिति धनुश्शतकं — வேகமாக நூறு வில்லிடை நிலத்தை
परिमज्जयति स्म — தண்ணீரில் மூழ்கடித்ததல்லவா.

अथ दिक्षु विदिक्षु परिक्षुभितभ्रमितोदरवारिनिनादभरैः ।
उदकादुदगादुरगाधिपतिस्त्वदुपान्तमशान्तरुषाऽन्धमनाः ॥ ४

अथ उरगाधिपतिः பிறகு அந்த க்காளியன்
दिक्षु विदिक्षु திக்குகளிலும் விதிக்குகளிலும்
परिक्षुभितभ्रमितोदर-वारिनिनादभरैः கலக்கப்பெற்று சுழியுண்டாகும்படி செய்யப்பட்ட நடு ஜலத்தின் அதிகமான ஒலியால் உண்டான
अशान्तरुषा கடுஞ்சினத்தால்
अन्धमनाः மெய்மறந்தவனாக
त्वदुपान्तं उदकात् தங்கள் பக்கத்தில் ஜலத்திலிருந்து
उदगात् கிளம்பிவந்தானல்லவா.

फणशृङ्गसहस्रविनिःसृमरज्वलदग्निकणोग्रविषांबुधरम् ।
पुरतः फणिनं समलोकयथा बहुशृङ्गिणमञ्जनशैलमिव ॥ ५

फणशृङ्गसहस्र-विनिःसृमरज्वल-दग्निकणोग्रविषांबुधरं ஆயிரம் படங்களுடைய நுனியிலிருந்து வெளிக்கிளம்பின ஜ்வலிக்கின்ற தீக்கனலேயுடையவனும் கடும் விஷ நீரைத் தரிக்கின்றவனும்,
बहुशृङ्गिणं அனேகம் கொடிமுடிகளுள்ள
अञ्जनशैलं इव फणिनं மை மலேபோலிருப்பவனுமான காளியனே
पुरतः समलोकयथाः எதிரில் கண்டீரல்லவா.

ज्वलदक्षिपरिक्षरदुग्रविषश्वसनोष्मभरः स महाभुजगः ।
परिदश्य भवन्तमनन्तबलं समवेष्टयदस्फुटचेष्टमहो ॥ ६

ज्वलदक्षिपरिक्षरदुग्र-विषश्वसनोष्मभरः ஜ்வலிக்கின்ற கண்களேயுடைத்தாயிருக்கும்படி பெருகுகின்ற கடும் விஷத்துடன்கூடின மூச்சுக்காற்றின் வெப்பத்தையுடைய
सः महाभुजगः அப்பெரும்பாம்பு
अनन्तबलं भवन्तं परिदश्य அளவற்ற பலமுடைய தங்களே கடித்தும்
अस्फुटचेष्टं அசைவற்றிருப்பதைக்கண்டு
समवेष्टयत् अहो சுற்றிக்கொண்டானல்லவா, ஆச்சரியம்!

अविलोक्य भवन्तमथाकुलिते तटगामिनि बालकधेनुगणे ।
व्रजगेहतलेऽप्यनिमित्तशतं समुदीक्ष्य गता यमुनां पशुपाः ॥ ७

अथ तटगामिनि அதன் பிறகு யமுனேக்கரையிலிருக்கும்
बालकधेनुगणे சிறுவர்களும் பசுக்கூட்டமும்
भवन्तं अविलोक्य आकुलिते தங்களேக்காணுமல் வருந்தும்பொழுது,
व्रजगेहतले अपि கோகுலத்திலும்

अनिमित्तशतं समुदीक्ष्य அனேகம் அபசகுனங்களைக் கண்டு
पशुपाः यमुनां गताः கோபர்கள் யமுனைக்கு வந்தார்களல்லவா.

अखिलेषु विभो भवदीयदशामवलोक्य जिहासुषु जीवभरम् ।
फणिबन्धनमाशु विमुच्य जवादुदगम्यत हासजुषा भवता ॥ ८

विभो अखिलेषु ஹே பிரபோ! அவர்கள் எல்லோரும்
भवदीयदशां अवलोक्य தங்கள் நிலைமையைக் கண்டு
जीवभरं जिहासुषु உயிரைவிடத் துணிந்தபொழுது,
आशु फणिबन्धनं विमुच्य விரைவாக பாம்புக்கட்டையவிழ்த்துக்கொண்டு
भवता हासजुषा தங்களால் சிரித்துக்கொண்டு
जवात् उदगम्यत விரைவாக வெளியே வரப்பட்டதல்லவா.

अधिरुह्य ततः फणिराजफणान् ननृते भवता मृदुपादरुचा ।
कलशिञ्जितनूपुरमञ्जुमिलत्करकङ्कणसङ्कुलसङ्क्वणितम् ॥ ९

ततः பிறகு
फणिराजफणान् अधिरुह्य ஸர்ப்பராஜனுடைய படங்களில் ஏறிக்கொண்டு
मृदुपादरुचा भवता அழகான திருவடிகளின் காந்தியையுடைய தங்களால்
कलशिञ्जितनूपुर- मञ्जुमिलत्करकङ्कण- संकुलसङ्कणितं இனிமையான தொனியையுடைய சலங்கைகளுடையவும் அழகாக ஒன்றுசேருகின்ற இரு கைகளிலிருக்கும் வளையல்களுடையவும் ஒன்றுக்கொன்று கலந்த சத்தத்தையுடைத்தாயிருக்கும்படி
ननृते நர்த்தனஞ்செய்யப்பட்டதல்லவா.

जहृषुः पशुपास्तुतुषुर्मुनयो ववृषुः कुसुमानि सुरेन्द्रगणाः ।
त्वयि नृत्यति मारुतगेहपते परिपाहि स मां त्वमदान्तगदात् ॥ १०

मारुतगेहपते ஹே குருவாயூரப்பா!
त्वयि नृत्यति தாங்கள் நர்த்தனஞ்செய்யும்பொழுது
पशुपाः जहृषुः கோபர்கள் சந்தோஷமடைந்தனர்.
मुनयः तुतुषुः முனிவர்களும் சந்தோஷமடைந்தனர்.
सुरेन्द्रगणाः இந்த்ராதிதேவர்கள்
कुसुमानि ववृषुः புஷ்பங்களைப் பொழிந்தனர்.
सः त्वं मां அப்படிப்பட்ட தாங்கள் என்னை
अदान्तगदात् परिपाहि தீரா வியாதியிலிருந்து காப்பாற்றவேண்டும்.

इति श्रीमन्नारायणीये कालियमर्दनं नाम पञ्चपञ्चाशं दशकं समाप्तम् ॥ ५५ ॥

आदितः श्लोकाः 566. दशमस्कन्धे श्लोकाः 191.

षट्पञ्चाशं दशकम् — ஐம்பத்தாறுவது தசகம்.

भगवदनुग्रहवर्णनम् – காளியனை பகவானனுக்கிரஹித்ததை வர்ணிப்பது

रुचिरकम्पितकुण्डलमण्डलः सुचिरमीश ननर्तिथ पन्नगे ।
अमरताडितदुन्दुभिसुन्दरं वियति गायति दैवतयौवते ॥ १

ईश ஹே ஸர்வேசுவர!
वियति दैवतयौवते ஆகாசத்தில் அப்ஸரஸ்திரீகள்
अमरताडित- दुन्दुभिसुन्दरं गायति தேவர்களால் முழக்கப்பட்ட துந்துபிவாத்தியங்களுடன் இனிமையாக பாடும்பொழுது
रुचिरकम्पित- कुण्डलमण्डलः அழகாக அசைக்கின்ற இரு குண்டலங்களையுடைய தாங்கள்
पन्नगे सुचिरं ननर्तिथ பாம்பின்மேல் வெகுநேரம் ஆடினீர்களல்லவா.

नमति यद्यदमुष्य शिरो हरे परिविहाय तदुन्नतमुन्नतम् ।
परिमथन् पदपङ्करुहा चिरं व्यहरथाः करतालमनोहरम् ॥ २

हरे अमुष्य ஹரே ஸ்ரீகிருஷ்ண! அந்தக்காளியனுடைய
यत् यत् शिरः नमति எந்தெந்தத்தலை வணங்குகிறதோ;
तत् परिविहाय उन्नतं उन्नतं அதை விட்டு மேல்மேல் கிளப்பின தலையை
पदपङ्करुहा திருவடிமலரால்
करतालमनोहरं परिमथन् கரதாளத்துடன் அழகாக மெதித்துக்கொண்டு
चिरं व्यहरथाः வெகுநேரம் விளையாடினீர்களல்லவா.

त्वदवभग्नविभुग्नफणागणे गलितशोणितशोणितपाथसि ।
फणिपतावबसीदति सन्नतास्तदबलास्तव माधव पादयोः ॥ ३

माधव ஹே லக்ஷ்மீகாந்தா!
त्वदवभग्नविभुग्न- फणागणे தங்களால் நசுக்கப்பட்டுத் தொங்கின படங்களையுடையவனும்,
गलितशोणितशोणित- पाथसि फणिपतौ பெருகிய ரத்தத்தால் சிவந்ததாகச்செய்யப்பட்ட ஜலத்தையுடையவனுமான ஸர்ப்பராஜன்
अवसीदति तदबलाः சோர்வடைந்தபொழுது அவன் பத்தினிகள்
तव पदयोः सन्नताः தங்கள் திருவடிகளில் வணங்கினார்களல்லவா.

अयि पुरैव चिराय परिश्रुतत्वदनुभावविलीनहृदो हि ताः ।
मुनिभिरप्यनवाप्यपथैः स्तवैर्नुनुवुरीश भवन्तमयन्त्रितम् ॥ ४

अयि ईश चिराय पुरा एव ஹே ஸர்வேச்வரா! வெகுநாள் முந்தியே
परिश्रुतत्वदनुभाव- विलीनहृदः ताः கேட்கப்பட்ட தங்களுடைய மஹிமையில் ஈடுபட்ட மனதையுடைய அவர்கள்

मुनिभिः अपि முனிவர்களாலுங்கூட
अनवाप्यपथैः स्तवैः அடையமுடியாத வழிகளையுடைய ஸ்தோத்திரங்களால்
अयन्त्रितं नुनुवुः हि தங்குதடையின்றி ஸ்துதித்தார்கள்.

फणिवधूजनभक्तिविलोकनप्रविकसत्करुणाकुलचेतसा ।
फणिपतिर्भवताऽच्युत जीवितस्त्वयि समर्पितमूर्तिरवानमत् ॥ ५

अच्युत தன்னையடைந்தவர்களைக் கைவிடாத ஹே அச்சுதா!
फणिवधूजनभक्ति-विलोकनप्रविकस-त्करुणाकुलचेतसा காளியனுடைய பத்னிகளின் பக்தியைக்கண்டு மேலிட்ட கருணை நிறைந்த மனதையுடைய
भवता जीवितः தங்களால் உயிர்ப்பிக்கப்பட்ட
फणिपतिः ஸர்ப்பராஜனை காளியன்
त्वयि समर्पितमूर्तिः தங்களிடத்தில் சரீரத்தையர்ப்பணஞ்செய்தவனாய்,
अवानमत् வணங்கினான்.

रमणकं व्रज वारिधिमध्यगं फणिरिपुर्न करोति विरोधिताम् ।
इति भवद्वचनान्यतिमानयन् फणिपतिर्निरगादुरगैः समम् ॥ ६

वारिधिमध्यगं 'ஸமுத்திரத்தின் நடுவிலிருக்கும்
रमणकं व्रज ரமணகத்தீவுக்குப் போவாயாக;
फणिरिपुः विरोधितां न करोति கருடன் விரோதத்தைச் செய்யமாட்டான்'
इति भवद्वचनानि என்ற தங்கள் வசனங்களை
अतिमानयन् வெகுமானித்துக்கொண்டு
फणिपतिः उरगैः समं निरगात् காளியன் பாம்புகளுடன் கிளம்பினான்.

फणिवधूजनदत्तमणिव्रजज्वलितहारदुकूलविभूषितः ।
तटगतैः प्रमदाश्रुविमिश्रितैः समगथाः स्वजनैर्दिवसावधौ ॥ ७

फणिवधूजनदत्त-मणिव्रजज्वलित-हारदुकूलविभूषितः நாகபத்னிகளால் கொடுக்கப்பட்ட அனேகரத்தினங்களால் மிகப் ப்ரகாசிக்கின்ற மாலையாலும் பட்டாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட தாங்கள்
तटगतैः प्रमदाश्रुविमिश्रितैः கரையிலிருக்கும் ஆனந்தக்கண்ணீர் பெருக்கிய
स्वजनैः समं தன் பந்துக்களுடன்
दिवसावधौ समगथाः சாயங்காலத்தில் ஒன்றுசேர்ந்தீரல்லவா.

निशि पुनस्तमसा व्रजमन्दिरं व्रजितुमक्षम एव जनोत्करे ।
स्वपिति तत्र भवच्चरणाश्रये दवकृशानुररुन्ध समन्ततः ॥ ८

पुनः निशि जनोत्करे तमसा பிறகு இரவில் ஆள்கூட்டம் இருட்டினால்
व्रजमन्दिरं व्रजितुं अक्षमे கோகுலத்திற்குச் செல்ல முடியாததாய்
भवच्चरणाश्रये தங்கள் திருவடிகளையே ஆச்ரயித்து

तत्र एव स्वपिति दवकृशानुः அவ்விடத்திலேயே தூங்கும்பொழுது காட்டுத்தீ
समन्ततः अरुन्ध நாற்பக்கங்களிலும் சூழ்ந்துகொண்டது.

प्रबुधितानथ पालय पालयेत्युदयदार्तरवान् पशुपालकान् ।
अवितुमाशु पपाथ महानलं किमिह चित्रमयं खलु ते मुखम् ॥ ९

अथ प्रबुधितान् அப்பொழுது விழித்துக்கொண்டவர்களும்
पालय पालय इति "காப்பாற்று, காப்பாற்று" என்று
उदयदार्तरवान् வருத்தத்துடன் கூக்குரலிடுகின்றவர்களுமான
पशुपालकान् अवितुं கோபர்களைக்காப்பாற்றுவதற்கு
महानलं आशु पपाथ பெருந்தீயை விரைவாகப் பானஞ்செய்தீர்களல்லவா.
इह चित्रं किम्? இதில் என்ன ஆச்சரியம்?
अयं ते मुखं खलु இந்த அக்னி தங்களுடைய திருவாயல்லவா.

शिखिनि वर्णत एव हि पीतता परिलसत्यधुना क्रिययाऽप्यसौ ।
इति नुतः पशुपैर्मुदितैर्विभो हर हरे दुरितैः सह मे गदान् ॥ १०

शिखिनि वर्णतः एव हि அக்னியிடத்தில் நிறத்தினால் மட்டுந்தானல்லவா
पीतता परिलसति பீதத்துவம் (மஞ்சள் நிறம்) ப்ரகாசிக்கின்றது.
अधुना இப்பொழுது
असौ அந்தப் பீதத்துவம் (குடிக்கப்பட்டவன் தன்மை)
क्रियया अपि க்ரியாம்சத்தாலும் விளங்குகிறது.
हरे विभो பாபங்களைப் போக்கடிக்கும் வல்லமை வாய்ந்த ஹே
मुदितैः पशुपैः சந்தோஷமடைந்த கோபர்களால் [ப்ரபுவே!
इति नुतः இவ்வாறு ஸ்துதிக்கப்பட்ட தாங்கள்
मे गदान् எனது ரோகங்களை
दुरितैः सह அதற்குக் காரணங்களான பாபங்களுடன்
हर போக்கடிக்கவேண்டும்.

इति श्रीमन्नारायणीये कालियमर्दने भगवदनुग्रहवर्णनं नाम षट्पञ्चाशं दशकम् ॥
आदितः श्लोकाः 576. दशमस्कन्धे श्लोकाः 201.

सप्तपञ्चाशं दशकम्—ஐம்பத்தேழாவது தசகம்.

प्रलंबासुरवधवर्णनम्—ப்ரலம்பாஸுரவதவர்ணனம்.

रामसखः क्वापि दिने कामद भगवन् गतो भवान् विपिनम् ।
सूनुभिरपि गोपानां धेनुभिरभिसंवृतो लसद्वेषः ॥ १

कामद भगवन् பக்தர்களுடைய இஷ்டத்தைக்கொடுக்கின்ற (துஷ்டர்களுடைய இஷ்டத்தைக் கெடுக்கின்ற) பகவானே!
भवान् क्वापि दिने रामसखः தாங்கள் ஒரு நாள் பலராமனுடன்கூட
लसद्वेषः ஆபரணங்களணிந்தவராய்

गोपानां सूनुभिः கோபகுமாரர்களாலும்
धेनुभिः अपि अभिसंवृतः பசுக்களாலும் சூழப்பட்டவராய்
विपिनं गतः காட்டிற்குச்சென்றீர்களல்லவா.

सन्दर्शयन् बलाय स्वैरं बृन्दावनश्रियं विमलाम् ।
काण्डीरैः सह बालैर्भाण्डीरकमागमो वटं क्रीडन् ॥ २

विमलां बृन्दावनश्रियं நிர்மலமான ப்ருந்தாவனத்தின் அழகை
स्वैरं बलाय सन्दर्शयन् தன்னிஷ்டப்படி பலராமனுக்கு காண்பித்துக்கொண்டு
काण्डीरैः बालैः सह கையில் தடியெடுத்துக்கொண்ட சிறுவர்களுடன்
क्रीडन् விளையாடிக்கொண்டு
भाण्डीरकं वटं பாண்டீரகம் என்ற ஆலமரத்தை
आगमः அடைந்தீர்களல்லவா.

तावत्तावकनिधनस्पृहयालुर्गोपमूर्तिरदयालुः ।
दैत्यः प्रलम्बनामा प्रलम्बबाहुं भवन्तमापेदे ॥ ३

तावत् அப்பொழுது
तावकनिधनस्पृहयालुः தங்களைக்கொல்ல விரும்பியவனும்
अदयालुः கருணையற்றவனும்,
प्रलम्बनामा दैत्यः ப்ரலம்பனென்று பெயருடையவனுமான அசுரன்
गोपमूर्तिः கோபவேஷம் பூண்டவனாய்
प्रलम्बबाहुं भवन्तं आपेदे நீண்ட கைகளையுடைய தங்களிடம் வந்தான்.

जानन्नप्यविजानन्निव तेन समं निबद्धसौहार्दः ।
वटनिकटे पटुपशुपव्याबद्धं द्वन्द्वयुद्धमारब्धाः ॥ ४

जानन् अपि தாங்கள் அறிந்திருந்தாலும்
अविजानन् इव तेन समं முற்றிலும் அறியாதவர்போல அவனுடன்
निबद्धसौहार्दः சிநேகஞ்செய்துகொண்டு
वटनिकटे ஆலமரத்தினடியில்
पटुपशुपव्याबद्धं நிபுணர்களான கோபச்சிறுவர்களுடன் கூடின
द्वन्द्वयुद्धं த்வந்த்வயுத்தத்தை
आरब्धाः துவக்கினீர்களல்லவா.

गोपान्विभज्य तन्वन् सङ्घं बलभद्रकं भवत्कमपि ।
त्वद्बलभीतं दैत्यं त्वद्बलगतमन्वमन्यथा भगवन् ॥ ५

भगवन् எல்லாமறிந்த ஹே பகவானே!
गोपान् विभज्य கோபர்களை இரண்டாகப்பிரித்து
बलभद्रकं பலராமனைத் தலைவனாகக்கொண்டதும்
भवत्कं अपि தங்களைத் தலைவனாகக்கொண்டதுமான

सङ्घं वितन्वन् — இரண்டு சேரியாகச்செய்து
त्वद्बलभीरुं दैत्यं — தங்கள் பலத்தைக்கண்டு பயந்த அசுரனை
त्वद्बलगतं — தங்கள் சேரியிலிருப்பதற்கு
अन्वमन्यथाः — அனுமதித்தீர்களல்லவா.

कल्पितविजेतृवहने समरे परयूथगं स्वदयिततरम् ।
श्रीदामानमधत्थाः पराजितो भक्तदासतां प्रथयन् ॥ ६

कल्पितविजेतृवहने — ஜயித்தவர்களை தோற்றவர்கள் தோளில் தூக்கிச்செல்ல வேண்டும் என்ற நிச்சயத்துடன்கூடின
समरे पराजितः — விளையாட்டுப்போரில் தோற்ற தாங்கள்
भक्तदासतां प्रथयन् — தான் பக்தனுக்கு தாஸன் என்பதை வெளிப்படுத்திக் கொண்டு
परयूथगं स्वदयिततरं — எதிர்பக்ஷத்திலிருக்கும் தனக்கு மிகவும் பிரியனை
श्रीदामानं अधत्थाः — ஸ்ரீதாமா என்பவனை தூக்கிச்சென்றீர்களல்லவா.

एवं बहुषु विभूमन् बालेषु वहत्सु वाह्यमानेषु ।
रामविजितः प्रलम्बो जहार तं दूरतो भवद्भीत्या ॥ ७

विभूमन् — எங்கும் நிறைந்திருக்கும் ஹே ஈசா!
एवं बहुषु बालेषु — இவ்விதம் அனேகஞ்சிறுவர்கள்
वहत्सु — தூக்குகிறவர்களாகவும்
वाह्यमानेषु — தூக்கப்படுகிறவர்களாகவும் இருக்கும்பொழுது
रामविजितः प्रलम्बः — பலராமனால் ஜயிக்கப்பட்ட ப்ரலம்பன்
भवद्भीत्या — தங்களிடம் பயத்தால்
तं दूरतः जहार — அவரை வெகுதூரம் தூக்கிச்சென்றானல்லவா.

त्वद् दूरं गमयन्तं तं दृष्ट्वा हलिनि विहितगरिमभरे ।
दैत्यः स्वरूपमागाद्यद्रूपात्स हि बलोऽपि चकितोऽभूत् ॥ ८

त्वत् दूरं गमयन्तं — தங்களிடமிருந்து வெகுதூரம் கடத்திச்சென்றவனாக
तं दृष्ट्वा हलिनि — அவனைக்கண்டு பலராமன்
विहितगरिमभरे — (தனது சரீரத்திற்கு) அதிகமான கனத்தைச்செய்த [பொழுது
दैत्यः स्वरूपं आगात् — அசுரன் நிஜரூபத்தையடைந்தான்.
यद्रूपात् — அந்த ரூபத்தைக்கண்டு
सः बलः अपि — அந்த (பலவானான) பலராமன்கூட
चकितः अभूत् हि — பயந்தானல்லவா.

उच्चतया दैत्यतनोस्त्वन्मुखमालोक्य दूरतो रामः ।
विगतभयो दृढमुष्ट्या भृशदुष्टं सपदि पिष्टवानेनम् ॥ ९

रामः दैत्यतनोः — பலராமன் அந்த அசுரனுடைய உடல்
उच्चतया दूरतः — மிக உயர்ந்ததாக இருந்ததால் வெகுதூரத்திலிருந்து
त्वन्मुखं आलोक्य — தங்கள் திருமுகத்தைப் பார்த்து,
विगतभयः — அதனால் பயம் நீங்கியவராய்
सपदि भृशदुष्टं एनं — உடனே, மிக துஷ்டனான அவனை
दृढमुष्ट्या पिष्टवान् — உறுதியான கைமுஷ்டியால் சதைத்தாரல்லவா.

हत्वा दानववीरं प्राप्तं बलमालिलिङ्गिथ प्रेम्णा ।
तावन्मिलतोर्युवयोः शिरसि कृता पुष्पवृष्टिरमरगणैः ॥ १०

दानववीरं हत्वा प्राप्तं बलं — அசுரவீரனைக் கொன்று திரும்பிவந்த பலராமனை
प्रेम्णा आलिलिङ्गिथ — ப்ரேமையுடன் ஆலிங்கனஞ்செய்துகொண்டீர்களல்ல[வா.
तावत् मिलतोः — அப்பொழுது ஒன்றுசேர்ந்த
युवयोः शिरसि — தங்களிருவர்களுடைய தலையில்
अमरगणैः पुष्पवृष्टिः कृता — தேவர்களால் பூமழை பொழியப்பட்டதல்லவா.

आलम्बो भुवनानां प्रालम्बं निधनमेवमारचयन् ।
कालं विहाय सद्यो लोलंबरुचे हरे हरेः क्लेशान् ॥ ११

लोलंबरुचे हरे — வண்டிற்கு நிகரான நிறமுடைய ஹே-ஹரியே!
भुवनानां आलंबः — உலகங்களுக்கு ஆச்ரயபூதனும்
एवं प्रालम्बं — இவ்விதம் ப்ரலம்பாசுரனுடைய
निधनं आरचयन् — வதத்தைச் செய்வித்தவருமான தாங்கள்
कालं विहाय सद्यः — தாமதியாமல் இப்பொழுதே
क्लेशान् हरेः — வியாதிகளைப்போக்கவேண்டும்.

इति श्रीमन्नारायणीये प्रलम्बासुरवधवर्णनं नाम सप्तपञ्चाशं दशकं समाप्तम् ॥ ५७ ॥

आदितः श्लोकाः 587. दशमस्कन्धे श्लोकाः 212.

अष्टपञ्चाशं दशकम्—ஐம்பத்தெட்டாவது தசகம்.

दावाग्निमोक्षवर्णनम्—காட்டுத்தீயிலிருந்து விடுவிப்பதை வர்ணிப்பது.

त्वयि विहरणलोले बालजालैः प्रलंब-
प्रमथनसविलम्बे धेनवः स्वैरचाराः ।
तृणकुतुकनिविष्टा दूरदूरं चरन्त्यः
किमपि विपिनमैषीकाख्यमीषांबभूवुः ॥ १

त्वयि बालजालैः — தாங்கள் கோபபாலர்களுடன்
विहरणलोले — விளையாட விருப்பமுடையவராய்
प्रलम्बप्रमथनसविलम्बे — ப்ரலம்பாசுரனைக் கொல்லுவதற்காக தாமதித்தபொழு[து
धेनवः स्वैरचाराः — பசுக்கள் தன்னிஷ்டப்படி சஞ்சரித்துக்கொண்டு
तृणकुतुकनिविष्टाः — புல்லில் விருப்பமுடையவைகளாய்

दूरदूरं चरन्त्यः — வெகுதூரத்தில் மேய்ந்துகொண்டு
ऐषीकाख्यं किमपि वनं — ஐஷீகம் என்று பெயருடைய ஒரு வனத்தை
ईषांबभूवुः — அடைந்தன.

अनधिगतनिदाघक्रौर्यबृन्दावनान्तात्
बहिरिदमुपयाताः काननं धेनवस्ताः ।
तव विरहविषण्णा ऊष्मलग्रीष्मताप-
प्रसरविसरदंभस्याकुलाः स्तंभमापुः ॥ २

ताः धेनवः — அந்தப் பசுக்கள்
अनधिगतनिदाघ-क्रौर्यबृन्दावनान्तात् — அறியப்படாத வேனற்காலத்தின் கொடுமையையுடைய் ப்ருந்தாவனத்தின் நடுவிலிருந்து
बहिः इदं काननं — வெளியிலிருக்கும் இந்தக் காட்டை
उपयाताः — அடைந்தவைகளாய்
तव विरहविषण्णाः — தங்கள் பிரிவினால் வருந்தியவைகளாய்
ऊष्मलग्रीष्मतापप्रसर-विसरदंभस्याकुलाः — மிகச்சூடான க்ரீஷ்மருதுவின் தாபம் பரவியதாலுண் டான தாகத்தால் பரவசமடைந்தவைகளாய்
स्तंभं आपुः — அசைவற்றிருந்தன.

तदनु सह सहायैर्दूरमन्विष्य शौरे
गलितसरणि मुञ्जारण्यसञ्जातखेदम् ।
पशुकुलमभिवीक्ष्य क्षिप्रमानेतुमारात्
त्वयि गतवति ह्री ह्री सर्वतोऽग्निर्जजृम्भे ॥ ३

शौरे — சூரசேனகுலத்தில் ஜனித்த ஹே க்ருஷ்ண!
तदनु सहायैः सह — அப்பொழுது துணைவர்களுடன்
दूरं अन्विष्य गलितसरणि — வெகுதூரம் தேடி பிறகு வழிபிழைத்து
मुञ्जारण्यसञ्जातखेदं — முஞ்சிக்காட்டில் கஷ்டப்படுகின்ற
पशुकुलं अभिवीक्ष्य — பசுக்கூட்டத்தைக் கண்டு
क्षिप्रं आनेतुं — விரைவாக ஓட்டிக்கொண்டுவர
त्वयि आरात् गतवति — தாங்கள் பக்கத்தில் சென்றபொழுது
ह्री ह्री अग्निः — ஹா! ஹா!! கஷ்டம் காட்டுத்தீ
सर्वतः जजृंभे — நாற்புறத்திலும் பற்றியெரிந்தது.

सकलहरिति दीप्ते घोरभाङ्कारभीमे
शिखिनि विहतमार्गा अर्धदग्धा इवार्ताः ।
अहह भुवनबन्धो पाहि पाहीति सर्वे
शरणमुपगतास्त्वां तापहर्तारमेकम् ॥ ४

शिखिनि सकलहरिति	காட்டுத்தீ எல்லா திக்குகளிலும் (நாற்புறமும்)
घोरभाङ्कारभीमे	கோரமான பாங்காரசத்தத்தால் பயங்கரமாக
दीप्ते सर्वे	எரியும்பொழுது அவர்களெல்லோரும்
विहतमार्गाः	வழி தகையப்பட்டு
अर्धदग्धाः इव आर्ताः	பாதி எரிந்தவர்கள்போல வருந்தியவர்களாய்
अहह भुवनबन्धो	'ஐயயோ! லோகபந்துவே!
पाहि पाहि इति	காப்பாற்றவேண்டும், காப்பாற்றவேண்டும்' என்று
तापहर्तारं	ஆத்யாத்மிகம் முதலிய தாபங்களைப் போக்கடிக்கின்ற
त्वां एकं	தங்களை ஒருவரையே
शरणं उपगताः	சரணமடைந்தார்கள்.

अलमलमतिभीत्या सर्वतो मीलयध्वं
दृशमिति तव वाचा मीलिताक्षेषु तेषु ।
क्वनु दवदहनोऽसौ कुत्र मुञ्जाटवी सा
सपदि ववृतिरे ते हन्त भाण्डीरदेशे ॥ ५

अलं अतिभीत्या अलं	'போதும், அதிகம் பயந்தது போதும்;
सर्वतः दृशं मीलयध्वं	நீங்களெல்லோரும் கண்களை மூடிக்கொள்ளுங்கள்'
इति तव वाचा	என்ற தங்கள் வாக்கினால்
तेषु मीलिताक्षेषु	அவர்கள் கண்களை மூடிக்கொண்டபொழுது
असौ दवदहनः क्वनु	அந்தக் காட்டுத்தீயெங்கே?
सा मुञ्जाटवी कुत्र	அந்த முஞ்சிக்காடு எங்கே?
सपदि ते भाण्डीरदेशे	உடனே அவர்கள் பாண்டீரமரத்தினடியில்
ववृतिरे हन्त	இருந்தனர்; ஆச்சரியம்!

जय जय तव माया केयमीशेति तेषां
नुतिभिरुदितहासो बद्धनानाविलासः ।
पुनरपि विपिनान्ते प्राचरः पाटलादि-
प्रसवनिकरमात्रग्राह्यघर्मानुभावे ॥ ६

ईश जय जय	'ஹே ஈசா! தாங்கள் மேன்மைபெற்று விளங்கவேண்டும்.
तव इयं माया का	தங்களுடைய இந்த மாயை எப்படிப்பட்டது?'
इति तेषां नुतिभिः	என்றிவ்விதமான அவர்களுடைய புகழ்ச்சொற்களால்
उदितहासः	மந்தஹாஸமுடையவராய்
बद्धनानाविलासः	பற்பல லீலைகளைச் செய்துகொண்டு
पाटलादिप्रसवनिकर-मात्रग्राह्यघर्मानुभावे	பாதிரி முதலிய பூக்களால் மட்டும் அறியக்கூடிய வேனலின் ஸ்வபாவத்தையுடைய
विपिनान्ते	வனமத்தியில்
पुनः अपि प्राचरः	மறுபடியும் சஞ்சரித்தீர்களல்லவா.

त्वयि विमुखमिवोच्चैस्तापभारं वहन्तं
तव भजनवदन्तःपङ्कमुच्छोषयन्तम् ।
तव भुजवदुदञ्चद्भूरितेजःप्रवाहं
तपसमयमनैषीर्यामुनेषु स्थलेषु ॥ ७

त्वयि विमुखं इव	தங்களிடத்தில் பக்தியில்லாதவனைப்போல
उच्चैः तापभारं	அதிகமான ஆத்யாத்மகம் முதலிய தாபத்தை (சூடை)
वहन्तं	வஹிக்கின்றதும்,
तव भजनवत्	தங்களுடைய சேவைபோல
अन्तःपङ्कं	உள்ளத்தில் இருக்கும் பாபத்தை (சேற்றை)
उच्छोषयन्तं तव भुजवत्	போக்கடிப்பதும் (உலர்த்துவதும்), தங்கள் கைபோல
उदञ्चद्भूरितेजःप्रवाहं	உயரக்கிளம்புகிற அதிகமான பராக்ரமத்தின் (வெயிலின்) பெருக்கையுடையதுமான
तपसमयं	வேனற்காலத்தை
यामुनेषु स्थलेषु	யமுனாதீரத்திலிருக்கும் ப்ரதேசங்களில்
अनैषीः	கழித்தீர்களல்லவா.

तदनु जलदजालैस्त्वद्वपुस्तुल्यभाभि-
र्विकसदमलविद्युत्पीतवासोविलासैः ।
सकलभुवनभाजां हर्षदां वर्षवेलां
क्षितिधरकुहरेषु स्वैरवासी व्यनैषीः ॥ ८

तदनु	அதன்பிறகு
त्वद्वपुस्तुल्यभाभिः	தங்கள் திருமேனிக்கொத்த நிறமுடையவைகளும்
विकसदमलविद्युत्पीतवासोविलासैः	ப்ரகாசிக்கின்ற நிர்மலமான மின்னற்கொடியாகிற மஞ்சப்பட்டாடையின் காந்தியுடையவைகளுமான
जलदजालैः	மேகக்கூட்டங்களால்
सकलभुवनभाजां	உலகிலிருக்கும் எல்லோருக்கும்
हर्षदां वर्षवेलां	சந்தோஷமளிக்கும் மழைக்காலத்தை
क्षितिधरकुहरेषु	மலைக்குகைகளில்
स्वैरवासी	தன்னிஷ்டப்போல வஸித்துக்கொண்டு
व्यनैषीः	கழித்தீர்களல்லவா.

कुहरतलनिविष्टं त्वां गरिष्ठं गिरीन्द्रः
शिखिकुलनवकेकाकाकुभिः स्तोत्रकारी ।
स्फुटकुटजकदम्बस्तोमपुष्पाञ्जलिं च
प्रविदधदनुभेजे देव गोवर्धनोऽसौ ॥ ९

देव	க்ரீடாமனுஷ்யனை ஹே தேவ!
गिरीन्द्रः असौ गोवर्धनः	மலையரசான இந்த கோவர்த்தனமலை
कुहरतलनिविष्टं	தன் குகைகளில் வஸிப்பவரும்
गरिष्ठं त्वां	மிக மேன்மைபெற்றவருமான தங்களை
शिखिकुलनव- केकाकाकुभिः	மயில்களின் இனியதும், சந்தோஷசூசகங்களுமான கேகாசப்தங்களால்
स्तोत्रकारी	தங்களைப் புகழ்ந்துகொண்டும்,
स्फुटकुटजकदंब- स्तोमपुष्पाञ्जलिं	மலர்ந்த மலைமல்லிகை கதம்பம் இவைகளுடைய பூக்குவியல்களால் புஷ்பாஞ்சலியை
प्रविदधत् च अनुभेजे	செய்துகொண்டும் ஸேவித்ததல்லவா.

अथ शरदमुपेतां तां भवद्भक्तचेतो-
विमलसलिलपूरां मानयन् काननेषु ।
तृणममलवनान्ते चारु सञ्चारयन् गाः
पवनपुरपते त्वं देहि मे देहसौख्यम् ॥ १०

अथ उपेतां	அதன்பிறகு வந்ததும்
भवद्भक्तचेतो- विमलसलिलपूरां	தங்கள் பக்தர்களுடைய உள்ளம்போல நிர்மலமான ஜலப்ரவாஹத்தையுடையதுமான
तां शरदं	அந்த சரத்காலத்தை
काननेषु मानयन्	காடுகளில் அனுபவித்துக்கொண்டு
अमलवनान्ते गाः	நிர்மலமான காட்டில் பசுக்களை
चारु तृणं सञ्चारयन्	நன்கு புல்மேய்த்துக்கொண்டிருந்த
पवनपुरपते	ஹே குருவாயூரப்பா!
मे देहसौख्यं देहि	எனக்கு தேஹசுகத்தைத் தந்தருளவேண்டும்.

इति श्रीमन्नारायणीये दावाग्निमोक्षवर्णनं नाम अष्टपञ्चाशं दशकं समाप्तम् ॥ ५८ ॥

आदितः श्लोकाः 597. दशमस्कन्धे श्लोकाः 222.

एकोनषष्टितमं दशकम्— ஐம்பத்தொன்பதாவது தசகம்.

वेणुगानवर्णनम्—வேணுகானத்தை வர்ணிப்பது.

त्वद्वपुर्नवकलायकोमलं प्रेमदोहनमशेषमोहनम् ।
ब्रह्म तत्त्वपरचिन्मुदात्मकं वीक्ष्य संमुमुहुरन्वहं स्त्रियः ॥ १

नवकलायकोमलं	புதுக்காசாம்பூபோல கோமளமானதும்
प्रेमदोहनं	பிரேமையைப் பெருக்குகிறதும்,
अशेषमोहनं	எல்லோரையும் முற்றிலும் மயக்குவதும்,
तत्त्वपरचिन्मुदात्मकं	ஸச்சிதானந்தரூபமானதுமான
त्वद्वपुः ब्रह्म वीक्ष्य	தங்கள் திருமேனியாகிற ப்ரம்மத்தைக் கண்டு
स्त्रियः अन्वहं संमुमुहुः	கோபிகைகள் ஒவ்வொருநாளும் மிக மயக்கமடைந்தனர்.

मन्मथोन्मथितमानसाः क्रमात्त्वद्विलोकनरतास्ततस्ततः ।
गोपिकास्तव न सेहिरे हरे काननोपगतिमप्यहर्मुखे ॥ २

हरे गोपिकाः क्रमात् ஹே ஸ்ரீஹரே! கோபிகைகள் கிரமத்தில்
मन्मथोन्मथितमानसाः மன்மதனால் கலக்கப்பட்ட மனதையுடையவர்களாய்
ततः ततः எல்லாயிடத்தும் எப்பொழுதும்
त्वद्विलोकनरताः தங்களைப் பார்க்க விரும்பியவர்களாய்
अहर्मुखे காலையில்
तव काननोपगतिं अपि தங்கள் காட்டிற்குச் செல்லுவதைக்கூட
न सेहिरे பொறுக்கவில்லை.

निर्गते भवति दत्तदृष्टयस्त्वद्गतेन मनसा मृगेक्षणाः ।
वेणुनादमुपकर्ण्य दूरतस्त्वद्विलासकथयाऽभिरेमिरे ॥ ३

निर्गते भवति காட்டிற்கு புறப்பட்ட தங்களிடத்திலேயே
दत्तदृष्टयः मृगेक्षणाः கண்ணைச்செலுத்திய மான்கண்ணியர்
त्वद्गतेन मनसा தங்களிடம் சென்ற மனத்துடன்
दूरतः वेणुनादं उपकर्ण्य வெகு தூரத்திலிருந்தே வேணுநாதத்தைக் கேட்டு
त्वद्विलासकथया தங்கள் லீலைகளைச் சொல்லிக்கொண்டே
अभिरेमिरे களித்தனர்.

काननान्तमितवान् भवानपि स्निग्धपादपतले मनोरमे ।
व्यत्ययाकलितपादमास्थितः प्रत्यपूरयत वेणुनालिकाम् ॥ ४

काननान्तं इतवान् காட்டிற்குச் சென்ற
भवान् अपि मनोरमे தாங்களும் மனோஹரமான
स्निग्धपादपतले நல்ல நிழலுள்ள ஒரு மரத்தினடியில்
व्यत्ययाकलितपादं கால்களை மாற்றிவைத்து
आस्थितः நின்றுகொண்டு
वेणुनालिकां प्रत्यपूरयत புல்லாங்குழல் ஊதினீர்களல்லவா.

मारबाणधुतखेचरीकुलं निर्विकारपशुपक्षिमण्डलम् ।
द्रावणं च दृषदामपि प्रभो तावकं व्यजनि वेणुकूजितम् ॥ ५

प्रभो तावकं वेणुकूजितं ஹே ப்ரபுவே! தங்களுடைய வேணுநாதம்
मारबाणधुतखेचरीकुलं காமவிகாரத்தால் அப்ஸரஸ்திரீகளைக்கூட சலிக்கச் செய்வதாகவும்,
निर्विकारपशुपक्षिमण्डलं பசுபக்ஷிக்கூட்டங்களையசைவற்றதாக செய்வதாகவும்,
दृषदां अपि द्रावणं च व्यजनि கல்லுகளையும் கரையச்செய்வதாகவும் ஆனது.

वेणुरन्ध्रतरलाङ्गुलीदलं तालसञ्चलितपादपल्लवम् ।
तत्स्थितं तव परोक्षमप्यहो संविचिन्त्य मुमुहुर्व्रजाङ्गनाः ॥ ६

वेणुरन्ध्रतरलाङ्गुलीदलं வேணுவின் துவாரங்களில் சலிக்கின்ற விரல் நுனிகளையுடையதும்,
तालसञ्चलितपादपल्लवं தாளத்தையனுசரித்து அசைகின்ற துளிர்போன்ற கால்களையுடையதுமான
तव तत् स्थितं தங்களுடைய அந்த நிலையை
परोक्षं अपि संविचिन्त्य நேரில் காணுதிருந்தாலுங்கூட மனதால் ஆலோசித்து
व्रजाङ्गनाः मुमुहुः अहो கோபஸ்திரீகள் மோஹமடைந்தனர்; ஆச்சரியம்.

निर्विशङ्कभवदङ्गदर्शिनीः खेचरीः खगमृगान् पशूनपि ।
त्वत्पदप्रणयि काननं च ता धन्यधन्यमिति नन्वमानयन् ॥ ७

निर्विशङ्कभवदङ्गदर्शिनीः தங்குதடையின்றி தங்கள் திருமேனியை தர்சிக்கின்ற
खेचरीः தேவஸ்திரீகளையும்
खगमृगान् पशून् अपि பறவைகளையும், மிருகங்களையும், பசுக்களையும்
त्वत्पदप्रणयि தங்கள் திருவடிகளில் சினேகமுள்ள
काननं च ताः ப்ருந்தாவனத்தையும் அந்த கோபிகைகள்
धन्यधन्यं इति மிக மிக பாக்யசாலிகள் என்று
अमानयन् ननु ஆமோதித்தனரல்லவா.

आपिबेयमधरामृतं कदा वेणुभुक्तरसशेषमेकदा ।
दूरतो बत कृतं दुराशयेत्याकुला मुहुरिमाः समामुहन् ॥ ८

वेणुभुक्तरसशेषं வேணுவால் அனுபவிக்கப்பட்டு மீதியான ரஸத்தையுடைய
अधरामृतं कदा एकदा அதராம்ருதத்தை, என்று ஒருபொழுதாவது
आपिबेयं बत நான் பானஞ்செய்வேன்? ஆ! கஷ்டம்.
दूरतः வெகுதூரத்திலிருக்கும்
दुराशया कृतं பேராசையால் என்ன ப்ரயோஜனம்?
इति इमाः आकुलाः என்று இவர்கள் கலங்கியவர்களாய்
मुहुः समामुहन् அடிக்கடி மயக்கமடைந்தனர்.

प्रत्यहं च पुनरित्थमङ्गनाश्चित्तयोनिजनितादनुग्रहात् ।
बद्धरागविवशास्त्वयि प्रभो नित्यमापुरिह कृत्यमूढताम् ॥ ९

प्रभो प्रत्यहं च अङ्गनाः ஹே! ப்ரபுவே! ஒவ்வொரு நாளும் கோபிகைகள்
पुनः इत्थं மறுபடியும் இவ்விதம்
चित्तयोनिजनितात् மன்மதனுல் உண்டுபண்ணப்பட்ட
अनुग्रहात् त्वयि அனுக்கிரகத்தால் தங்களிடத்தில்
बद्धरागविवशाः ஆசையைவைத்து அதனுல் பரவசர்களாகி
नित्यं इह ஒவ்வொருநாளும் வீடுகளில்
कृत्यमूढतां आपुः செய்யவேண்டியதில் அறியாமையையடைந்தனர்.

रागस्तावज्जायते हि स्वभावान्मोक्षोपायो यत्नतः स्यान्न वा स्यात् ।
तासान्त्वेकं तद् द्वयं लब्धमासीद्भाग्यं भाग्यं पाहि वातालयेश ॥ १०

रागः तावत् स्वभावात्	அனுராகம் (ஆசை) என்பது சுபாவத்திலேயே
जायते हि	உண்டாகின்றதல்லவா.
मोक्षोपायः	மோக்ஷத்திற்கு உபாயம்
यत्नतः स्यात्	பிரயத்னத்தால் உண்டாகலாம்;
न वा स्यात्	உண்டாகாமலுமிருக்கலாம்.
तु तासां	ஆனால் அந்த கோபிகைகளுக்கு
तत् द्वयं एकं	அவ்விரண்டும் ஒன்றாகவே
लब्धं आसीत्	கிட்டிவிட்டதல்லவா.
भाग्यं भाग्यं	அவர்களுடைய பாக்கியமே பாக்கியம்.
वातालयेश	ஹே குருவாயூரப்பா!
पाहि	என்னைக் காப்பாற்றவேண்டும்.

इति श्रीमन्नारायणीये वेणुगानवर्णनं नाम एकोनषष्टितमं दशकं समाप्तम् ॥ ५९ ॥

आदितः श्लोकाः 607. दशमस्कन्धे श्लोकाः 232.

षष्टितमं दशकम्—அறுபதாவது தசகம்.

गोपीवस्त्रापहारवर्णनम्—கோபீவஸ்திராபஹாரத்தை வர்ணிப்பது.

मदनातुरचेतसोऽन्वहं भवदङ्घ्रिद्वयदास्यकाम्यया ।
यमुनातटसीम्नि सैकतीं तरलाक्ष्यो गिरिजां समार्चिचन् ॥ १

अन्वहं	ஒவ்வொரு நாளும்
मदनातुरचेतसः	காமத்தால் பரவசமான மனதையுடைய
तरलाक्ष्यः	சஞ்சலாக்ஷிகளான கோபிகைகள்
भवदङ्घ्रिद्वय-दास्यकाम्यया	தங்கள் திருவடிகளிரண்டையும் சேவிக்கும் விருப்பத்தால்
यमुनातटसीम्नि सैकतीं	யமுனாதிக்கரையில் மணலாலுண்டுபண்ணப்பட்ட
गिरिजां	மலைமகளான ஸ்ரீபார்வதியை
समार्चिचन्	நன்கு பூஜித்தனர்.

तव नामकथारताः समं सुदृशः प्रातरुपागता नदीम् ।
उपहारशतैरपूजयन्दयितो नन्दसुतो भवेदिति ॥ २

सुदृशः	அழகான கண்களையுடைய அவர்கள்
तव नामकथारताः	தங்கள் திருநாமங்களையுச்சரிப்பதில் விருப்பமுடையவர்களாய்
प्रातः समं	விடியற்காலத்தில் ஒன்றுசேர்ந்து
नदीं उपागताः नन्दसुतः	யமுனாதிக்குச் சென்று, 'நந்தகுமாரன்
दयितः भवेत् इति	(எங்களுக்கு) கணவனாகவேண்டும்' என்று பிரார்த்தித்து

उपहारशतैः அனேகம் காணிக்கைகளுடன்
अपूजयन् தேவியைப் பூஜித்தனர்.

इति मासमुपाहितव्रतास्तरलाक्षीरभिवीक्ष्य ता भवान् ।
करुणामृदुलो नदीतटं समयासीत्तदनुग्रहेच्छया ॥ ३

इति मासं இவ்வாறு ஒரு மாதம் முழுவது
उपाहितव्रताः விரதமனுஷ்டித்தவர்களும்
तरलाक्षीः சஞ்சலமான கண்களையுடையவர்களுமான
ताः अभिवीक्ष्य அந்த கோபிகைகளைக்கண்டு
भवान् करुणामृदुलः தாங்கள் கருணையால் கனிந்தவராக
तदनुग्रहेच्छया அவர்களையனுக்கிரஹிக்க விருப்பத்துடன்
नदीतटं समयासीत् யமுனைக்கரைக்குச் சென்றீர்களல்லவா.

नियमावसितौ निजाम्बरं तटसीमन्यवमुच्य तास्तदा ।
यमुनाजलखेलनाकुलाः पुरतस्त्वामवलोक्य लज्जिताः ॥ ४

नियमावसितौ निजाम्बरं விரதம் முடிந்தபொழுது அவரவர் வஸ்திரத்தை
तटसीमनि अवमुच्य ताः கரையில் அவிழ்த்துவைத்து, அவர்கள்
यमुनाजलखेलनाकुलाः யமுனாஜலத்தில் விளையாடுவதில் ஈடுபட்டவர்களாய்
तदा त्वां पुरतः अवलोक्य அப்பொழுது தங்களை எதிரில் கண்டு
लज्जिताः வெட்கமடைந்தனர்.

त्रपया नमिताननास्वथो वनितास्वम्बरजालमन्तिके ।
निहितं परिगृह्य भूरुहो विटपं त्वं तरसाऽधिरूढवान् ॥ ५

अथो वनितासु அப்பொழுது அப்பெண்கள்
त्रपया नमिताननासु வெட்கத்தால் தலைகுனிந்து நிற்கும்பொழுது
अन्तिके निहितं கரையில் வைக்கப்பட்டிருந்த
अम्बरजालं परिगृह्य வஸ்திரங்களையெல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு
त्वं तरसा தாங்கள் சீக்கிரமாக
भूरुहः विटपं अधिरूढवान् மரக்கொம்பில் ஏறிக்கொண்டீர்களல்லவா.

इह तावदुपेत्य नीयतां वसनं वः सुदृशो यथायथम् ।
इति नर्ममृदुस्मिते त्वयि ब्रुवति व्यामुमुहे वधूजनैः ॥ ६

सुदृशः इह तावत् उपेत्य 'கட்டழகிகளே! இவ்விடமே வந்து
वः वसनं உங்களுடைய ஆடை
यथायथं नीयतां மாறுடாமல் கொண்டுபோகப்படட்டும்'
इति त्वयि नर्ममृदुस्मिते என்று தாங்கள் பரிஹாஸமாக சிரித்துக்கொண்டு
ब्रुवति वधूजनैः சொல்லும்பொழுது அந்த கோபிகைகளால்
व्यामुमुहे என்ன செய்யவேண்டுமென்றறியாமல் மோஹமடையப் பட்டதல்லவா.

अयि जीव चिरं किशोर नस्तव दासीरवशीकरोषि किम् ।
प्रदिशाम्बरमम्बुजेक्षणेत्युदितस्त्वं स्मितमेव दत्तवान् ॥ ७

अयि किशोर	'ஹே குழந்தாய்! (விவாஹமாகாதவனே!)
चिरं जीव	நீ நெடுநாள் வாழவேண்டும்;
तव दासीः नः	தங்கள் பணிப்பெண்களான (பிரேமத்துக்குரியவர்களான) எங்களை
किं अवशीकरोषि	ஏன் பரவசப்படுத்துகிறாய்? (ஏன் தன் வசமாக்கிக் கொள்ளுவதில்லை?)
अम्बुजेक्षण	ஹே தாமரைக்கண்ணா!
अम्बरं प्रदिश	(கணவன் கொடுக்கவேண்டியதான) வஸ்திரத்தைக் [கொடு'
इति उदितः त्वं	என்று கூறப்பட்ட தாங்கள்
स्मितं एव दत्तवान्	(வஸ்திரத்தைக் கொடுக்காமல்) மந்தஹாஸத்தை மட்டும் கொடுத்தீர்களல்லவா.

अधिरुह्य तटं कृताञ्जलीः परिशुद्धाः स्वगतीर्निरीक्ष्य ताः ।
वसनान्यखिलान्यनुग्रहं पुनरेवं गिरमप्यदा मुदा ॥ ८

तटं अधिरुह्य कृताञ्जलीः	கரையில் ஏறிக் கும்பிட்டு வணங்கியவர்களும்
परिशुद्धाः	அதனால் பரிசுத்தைகளும்,
स्वगतीः	தம்மையே சரணமடைந்தவர்களுமான
ताः निरीक्ष्य मुदा	அவர்களைப்பார்த்து மிக சந்தோஷத்துடன்
अखिलानि वसनानि	எல்லா வஸ்திரங்களையும்,
पुनः अनुग्रहं	பிறகு அனுக்கிரஹரூபமான
एवं गिरं अपि	பின்வரும் ஒரு வசனத்தையும்
अदाः	தந்தருளினீர்களல்லவா.

विदितं ननु वो मनीषितं वदितारस्त्विह योग्यमुत्तरम् ।
यमुनापुलिने सचन्द्रिकाः क्षणदा इत्यबलास्त्वमूचिवान् ॥ ९

ननु वः मनीषितं	"ஓ! பெண்களே! உங்கள் விருப்பம்
विदितं	என்னால் அறியப்பட்டது;
तु इह योग्यं उत्तरं	ஆனால் இதற்குத் தகுந்த பதிலை
यमुनापुलिने	யமுனாநதியின் மணல் திட்டில்
सचन्द्रिकाः क्षणदाः	நிலாவுடன்கூடின இரவுகள்
वदितारः इति त्वं	சொல்லும்" என்று தாங்கள்
अबलाः ऊचिवान्	பெண்மணிகளிடம் சொன்னீர்களல்லவா.

उपकर्ण्य भवन्मुखच्युतं मधुनिष्यन्दि वचो मृगीदृशः ।
प्रणयादयि वीक्ष्य वीक्ष्य ते वदनाब्जं शनकैर्गृहं गताः ॥ १०

अयि मृगीदृशः பகவானே! அந்த மான்கண்ணிகள்
भवन्मुखच्युतं தங்கள் திருமுகத்திலிருந்து வெளிவந்த
मधुनिष्यन्दि वचः उपकर्ण्य தேனைப்பெருக்குகிற திருவாக்கைக்கேட்டு,
प्रणयात् ते वदनाब्जं பிரேமையால் தங்கள் வதனாரவிந்தத்தை
वीक्ष्य वीक्ष्य திரும்பத் திரும்பப் பார்த்துக்கொண்டு
शनकैः गृहं गताः மெள்ளமெள்ள வீட்டிற்குச் சென்றனரல்லவா.

इति नन्वनुगृह्य वल्लवीर्विपिनान्तेषु पुरेव सञ्चरन् ।
करुणाशिशिरो हरे हर त्वरया मे सकलामयावलिम् ॥ ११

ननु हरे इति ஹே ஸ்ரீஹரே! இவ்விதம்
वल्लवीः अनुगृह्य पुरा इव கோபிகைகளை அனுக்கிரஹித்து முன்போலவே
विपिनान्तेषु सञ्चरन् காடுகளில் சுற்றிக்கொண்டிருக்கும்
करुणाशिशिरः கருணையால் கனிந்த தாங்கள்
मे सकलामयावलिं எனது எல்லா வியாதிக்கூட்டத்தையும்
त्वरया हर சீக்கிரமாகப் போக்கவேண்டும்.

इति श्रीमन्नारायणीये गोपीवस्त्रापहारवर्णनं नाम षष्टितमं दशकं सैकम् ॥ ६० ॥

आदितः श्लोकाः 618. दशमस्कन्धे श्लोकाः 243.

एकषष्टितमं दशकम्—அறுபத்தோராவது தசகம்.

यज्ञपत्न्युद्धरणवर्णनम्—தீக்ஷிதபத்னிக்கு மோக்ஷங்கொடுத்ததை வர்ணிப்பது.

ततश्च बृन्दावनतोऽतिदूरतो वनं गतस्त्वं खलु गोपगोकुलैः ।
हृदन्तरे भक्ततरद्विजाङ्गनाकदम्बकानुग्रहणाग्रहं वहन् ॥ १

ततः च त्वं हृदन्तरे அதன் பிறகு தாங்கள் மனதினுள்
भक्ततरद्विजाङ्गना- कदम्बकानुग्रहणाग्रहं } தம்முடைய பக்தசிரேஷ்டைகளான பிராம்மணப் பெண்மணிகளை அனுக்கிரஹிக்கும் விருப்பத்தை
वहन् வைத்துக்கொண்டு,
गोपगोकुलैः கோபாலர்களுடனும் பசுக்கூட்டங்களுடனும்
बृन्दावनतः பிருந்தாவனத்திலிருந்து
अतिदूरतः वनं வெகுதூரத்திலிருக்கும் காட்டிற்கு
गतः खलु சென்றீர்களல்லவா.

ततो निरीक्ष्याशरणे वनान्तरे किशोरलोकं क्षुधितं तृषाकुलम् ।
अदूरतो यज्ञपरान् द्विजान्प्रति व्यसर्जयो दीदिवियाचनाय तान् ॥ २

ततः अशरणे பிறகு வீடு (புகலிடம்) ஒன்றுமில்லாத
वनान्तरे किशोरलोकं காட்டின் நடுவில் கோபகுமாரர்களை
क्षुधितं பசியுடையவர்களாகவும்

तृषाकुलं निरीक्ष्य	*தாகத்தால் வருந்தினவர்களாகவும் கண்டு,*
अदूरतः यज्ञपरान्	*பக்கத்தில் யாகத்தில் ஈடுபட்டிருக்கும்*
द्विजान् प्रति	*பிராம்மணர்களிடத்தில்*
दीदिवियाचनाय	*அன்னத்தை யாசிப்பதற்காக*
तान् व्यसर्जयः	*அவர்களை அனுப்பினீர்களல்லவா.*

गतेष्वथो तेष्वभिधाय तेऽभिधां कुमारकेष्वोदनयाचिषु प्रभो ।
श्रुतिस्थिरा अप्यभिनिन्युरश्रुतिं न किञ्चिदूचुश्च महीसुरोत्तमाः ॥ ३

प्रभो अथो	*ஹே பிரபுவே! அதன் பிறகு அவ்விதம்*
गतेषु तेषु कुमारकेषु	*சென்ற அந்தச் சிறுவர்கள்*
ते अभिधां अभिधाय	*தங்கள் திருநாமத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு*
ओदनयाचिषु	*அன்னத்தை யாசிக்கும்பொழுது*
महीसुरोत्तमाः	*அந்தப் பிராம்மணோத்தமர்கள்*
श्रुतिस्थिराः अपि	*வேதங்களை நன்கறிந்தவர்களாக இருந்தாலும் (நன்றாக காது கேட்பவர்களாக இருந்தாலும்)*
अश्रुतिं	*வேதங்கள் அறியாமையை (காது கேட்காமலிருப்பதை)*
अभिनिन्युः	*அபிநயித்தார்கள்.*
किञ्चित् न ऊचुः च	*ஒன்றும் பதில் சொல்லவும் இல்லை.*

अनादरात् खिन्नधियो हि बालकाः समाययुर्युक्तमिदं हि यज्वसु ।
चिरादभक्ताः खलु ते महीसुराः कथं हि भक्तं त्वयि तैः समर्प्यते ॥ ४

बालकाः अनादरात्	*அச்சிறுவர்கள் அவர்கள் அனாதரவு செய்ததால்*
खिन्नधियः	*வருந்தின மனமுடையவர்களாய்*
समाययुः	*திரும்பிவந்தார்களல்லவா.*
यज्वसु	*விதிபோல யாகமனுஷ்டிக்கும் தீக்ஷிதர்களிடத்தில்*
इदं युक्तं	*அனாதரவு செய்வதென்பது யுக்தந்தான்.*
हि ते महीसुराः चिरात्	*ஏனென்றால் அந்த பூதேவர்கள் வெகுகாலமாகவே*
अभक्ताः खलु	*தங்களிடத்தில் பக்தியில்லாதவர்கள் (அன்னமில்லாதவர்கள்) அல்லவா.*
तैः	*அப்படிப்பட்ட அவர்களால்*
त्वयि भक्तं	*தங்களிடத்தில் அன்னம் (பக்தி)*
कथं हि समर्प्यते	*எவ்விதந்தான் கொடுக்கப்படும் (செலுத்தப்படும்).*

निवेदयध्वं गृहिणीजनाय मां दिशेयुरन्नं करुणाकुला इमाः ।
इति स्मितार्द्रं भवतेरिता गतास्ते दारका दारजनं ययाचिरे ॥ ५

गृहिणीजनाय	*" தீக்ஷிதபத்னிகளிடத்தில்*
मां निवेदयध्वं	*என்னைப்பற்றித் தெரிவியுங்கள்,*
करुणाकुलाः इमाः	*கருணைகூர்ந்த அவர்கள்*

अन्नं दिशेयुः	அன்னத்தைக் கொடுப்பார்கள்”
इति स्मितार्द्रं भवता ईरिताः	என்று புன்னகையுடன் தங்களால் கூறப்பட்ட
ते दारकाः गताः दारजनं	அச்சிறுவர்கள் சென்று தீக்ஷிதபத்தினிகளிடத்தில்
ययाचिरे	அன்னத்தை யாசித்தனர்.

गृहीतनाम्नि त्वयि संभ्रमाकुलाश्चतुर्विधं भोज्यरसं प्रगृह्य ताः ।
चिरं धृतत्वत्प्रविलोकनाग्रहाः स्वकैर्निरुद्धा अपि तूर्णमाययुः ॥ ६

त्वयि गृहीतनाम्नि	தங்கள் பெயரைக் கேட்ட மாத்திரத்தில்
चिरं धृतत्वत्प्रवि-लोकनाग्रहाः ताः	வெகுகாலமாக தங்களை தரிசிக்கவேண்டுமென்ற ஆவலை யுடையவர்களான அந்த தீக்ஷிதபத்தினிகள்
संभ्रमाकुलाः	பரபரப்படைந்தவர்களாக
चतुर्विधं	(காத்யம், சோஷ்யம், லேஹ்யம், பேயம் என்று) நான்கு விதமான
भोज्यरसं प्रगृह्य	பக்ஷணத்தையெடுத்துக்கொண்டு
स्वकैः	தங்கள் கணவர் முதலியவர்களால்
निरुद्धाः अपि	தகையப்பட்டவர்களாக இருந்தும்
तूर्णं आययुः	விரைவாக வந்தனர்.

विलोलपिञ्छं चिकुरे कपोलयोः समुल्लसत्कुण्डलमार्द्रमीक्षिते ।
निधाय बाहुं सुहृदंससीमनि स्थितं भवन्तं समलोकयन्त ताः ॥ ७

चिकुरे विलोलपिञ्छं	கொண்டையில் சலிக்கின்ற மயிற்றோகையுடையவரும்,
कपोलयोः	இரு கன்னங்களிலும்
समुल्लसत्कुण्डलं	நன்கு பிரகாசிக்கின்ற குண்டலங்களையுடையவரும்,
ईक्षिते आर्द्रं	கடைக்கண்ணில் கனிவுள்ளவரும்,
सुहृदंससीमनि	தோழனின் தோளில்
बाहुं निधाय स्थितं भवन्तं	கை வைத்துக்கொண்டு நிற்பவருமான தங்களை
ताः समलोकयन्त	அவர் கண்டனர்.

तदा च काचित्त्वदुपागमोद्यता गृहीतहस्ता दयितेन यज्वना ।
तदैव सञ्चिन्त्य भवन्तमञ्जसा विवेश कैवल्यमहो कृतिन्यसौ ॥ ८

तदा च	மற்றவர்களெல்லாம் சென்றபொழுது
त्वदुपागमोद्यता काचित्	தங்களிடம் வர யத்தனித்த ஒருவள்
यज्वना दयितेन	தீக்ஷிதனான கணவனால்
गृहीतहस्ता	கைகளில் பிடித்துக்கொண்டு தகையப்பட்டவளாய்
भवन्तं सञ्चिन्त्य तदा एव	தங்களை தியானித்துக்கொண்டு தத்க்ஷணமே
अञ्जसा कैवल्यं विवेश	சிரமமில்லாமல் மோக்ஷத்தையடைந்தாள்.
अहो असौ कृतिनी	ஆச்சரியம்! அவளன்றோ பாக்கியவதி.

आदाय भोज्यान्यनुगृह्य ताः पुनस्त्वदङ्गसङ्गस्पृहयोज्झतीर्गृहम् ।
विलोक्य यज्ञाय विसर्जयन्निमाश्चकर्थ भर्तृनपि तास्वगर्हणान् ॥ ९

भोज्यानि आदाय	பக்ஷணங்களை அங்கீகரித்துக்கொண்டு
ताः अनुगृह्य पुनः	அவர்களையனுக்கிரகித்து பிறகு
त्वदङ्गसङ्गस्पृहया	தங்களுடைய அங்கசங்கத்தில் விருப்பத்தால்
गृहं उज्झतीः विलोक्य	அவர்களை வீடுகளையும் உபேக்ஷித்தவர்களாகக் கண்டு,
यज्ञाय	யாகத்தை நிறைவேற்றுவதற்காக
इमाः विसर्जयन्	அவர்களை சொல்லியனுப்பி
भर्तृन् अपि	அவர்களுடைய கணவர்களையும்
तासु अगर्हणान्	அவர்களிடம் தீய எண்ணமற்றவர்களாக
चकर्थ	செய்தீர்களல்லவா.

निरूप्य दोषं निजमङ्गनाजने विलोक्य भक्तिं च पुनर्विचारिभिः ।
प्रबुद्धतत्त्वैस्त्वमभिष्टुतो द्विजैर्मरुत्पुराधीश निरुन्धि मे गदान् ॥ १०

मरुत्पुराधीश	ஹே குருவாயூரப்பா !
निजं दोषं निरूप्य	தங்கள் தோஷத்தை நிரூபித்துப் பார்த்தும்,
अङ्गनाजने	தங்கள் பத்தினிகளிடத்தில் இருக்கும்
भक्तिं विलोक्य च	பக்தியைக் கண்டும்
पुनः विचारिभिः	பிறகு விசாரஞ்செய்தவர்களும்,
प्रबुद्धतत्त्वैः	அதனால் உண்மையை அறிந்தவர்களுமான
द्विजैः अभिष्टुतः त्वं	அந்தணர்களால் நன்கு ஸ்துதிக்கப்பட்ட தாங்கள்
मे गदान् निरुन्धि	என் வியாதிகளைத் தடுக்கவேண்டும்.

इति श्रीमन्नारायणीये यज्ञपत्न्युद्धरणवर्णनं नाम एकषष्टितमं दशकम् ॥ ६१ ॥

आदितः श्लोकाः 628 दशमस्कन्धे श्लोकाः 253.

द्विषष्टितमं दशकम्— அறுபத்திரண்டாவது தசகம்.

इन्द्रयागविघातवर्णनम्— இந்திரயாகத்தைக் கெடுத்ததை வர்ணிப்பது.

कदाचिद्गोपालान्विहितमखसंभारविभवान्
निरीक्ष्य त्वं शौरे मघवमदमुध्वंसितुमनाः ।
विजानन्नप्येतान्विनयमृदु नन्दादिपशुपा-
नपृच्छः को वाऽयं जनक भवतामुद्यम इति ॥ १

शौरे कदाचित् त्वं	ஹே ஸ்ரீகிருஷ்ணா! ஒருநாள் தாங்கள்
गोपालान्	கோபாலர்களை
विहितमखसंभार-विभवान् निरीक्ष्य	யாகத்திற்கு வேண்டிய பண்டங்களை சம்பாதிப்பதில் ஈடுபட்டவர்களாகக் கண்டு,

मघवमदं उध्वंसितुमनाः இந்திரன் செருக்கை ஒழிக்க எண்ணியவராய்
विजानन् अपि அறிந்திருந்தும்கூட
जनक भवतां अयं उद्यमः " அப்பா! உங்களுடைய இம்முயற்சி
कः वा इति विनयमृदु என்ன" என்று வணக்கத்துடன் மெதுவாக
एतान् नन्दादिपशुपान् அந்த நந்தன் முதலிய கோபர்களிடம்
अपृच्छः கேட்டீர்களல்லவா.

बभाषे नन्दस्त्वां सुत ननु विधेयो मघवतो
मखो वर्षे वर्षे सुखयति स वर्षेण पृथिवीम् ।
नृणां वर्षायत्तं निखिलमुपजीव्यं महितले
विशेषादस्माकं तृणसलिलजीवा हि पशवः ॥ २

सुत वर्षे वर्षे " பிள்ளாய்! ஒவ்வொரு வருஷமும்
मघवतः मखः विधेयः ननु இந்திரயாகம் செய்தே தீரவேண்டும்.
सः वर्षेण இந்திரன் மழையால்
पृथिवीं सुखयति பூமியை சுகப்படுத்துகிறான்.
महितले नृणां பூலோகத்திலுள்ள மனிதர்களுடைய
निखिलं उपजीव्यं உபஜீவனமார்க்கமெல்லாம்
वर्षायत्तं மழையையாசிரயித்திருக்கிறது.
विशेषात् अस्माकं விசேஷமாக நமக்கும் மழைதான் ஆசிரயம்.
हि पशवः ஏனென்றால் பசுக்கள்
तृणसलिलजीवाः புல்லையும் ஜலத்தையும் ஜீவனாக உடையவைகள்" என்று
नन्दः त्वां बभाषे நந்தன் தங்களிடம் உரைத்தானல்லவா.

इति श्रुत्वा वाचं पितुरयि भवानाह सरसं
धिगेतन्नो सत्यं मघवजनिता वृष्टिरिति यत् ।
अदृष्टं जीवानां सृजति खलु वृष्टिं समुचितां
महारण्ये वृक्षाः किमिव बलिमिन्द्राय ददते ॥ ३

अयि पितुः ஹே ஸ்ரீகிருஷ்ணா! பிதாவினுடைய
इति वाचं श्रुत्वा भवान् இப்படிப்பட்ட வாக்கைக் கேட்டு, தாங்கள்
धिक् वृष्टिः मघवजनिता " கஷ்டம்! மழை இந்திரனால் உண்டுபண்ணப்பட்டது
इति यत् एतत् नो सत्यं என்று யாதொன்றுண்டோ இது உண்மையேயல்ல;
जीवानां अदृष्टं खलु பிராணிகளுடைய அதிருஷ்டமல்லவா
समुचितां वृष्टिं सृजति வேண்டிய மழையையுண்டுபண்ணுகிறது?
महारण्ये वृक्षाः பெருங்காடுகளில் மரங்கள்
इन्द्राय बलिं किमिव ददते இந்திரனுக்கு பலியை கொடுக்கின்றனவா"? என்று
सरसं आह ஸரஸமாக உரைத்தீர்களல்லவா.

इदं तावत्सत्यं यदिह पशवो नः कुलधनं
तदाजीव्यायासौ बलिरचलभर्त्रे समुचितः ।
सुरेभ्योऽप्युत्कृष्टा ननु धरणिदेवाः क्षितितले
ततस्तेऽप्याराध्या इति जगदिथ त्वं निजजनान् ॥ ४

इह पशवः नः कुलधनं "இவ்விடத்தில் பசுக்கள் நமது குலதனம்
यत् इदं तावत् सत्यं என்பதுதான் உண்மை.
असौ बलिः இந்த பலி (யாகம்)
तदाजीव्याय அவைகளுக்கு உபஜீவனத்திற்குக் காரணமான
अचलभर्त्रे समुचितः மலையரசுக்கு கொடுப்பதுதான் உசிதம்.
क्षितितले धरणिदेवाः பூலோகத்தில் அந்தணர்கள்
सुरेभ्यः अपि தேவர்களைக்காட்டிலும்
उत्कृष्टाः ननु மேன்மைபெற்றவர்களன்றோ ;
ततः ते अपि आराध्याः ஆகையால் அவர்களும் ஆராதிக்கத்தகுந்தவர்களே "
इति त्वं என்று தாங்கள்
निजजनान् जगदिथ தங்கள் பந்துக்களிடம் உரைத்தீர்களல்லவா.

भवद्वाचं श्रुत्वा बहुमतियुतास्तेऽपि पशुपाः
द्विजेन्द्रानर्चन्तो बलिमददुरुच्चैः क्षितिभृते ।
व्यधुः प्रादक्षिण्यं सुभृशमनमन्नादरयुता-
स्त्वमादः शैलात्मा बलिमखिलमाभीरपुरतः ॥ ५

ते पशुपाः अपि அந்த கோபாலர்களும்
भवद्वाचं श्रुत्वा தங்கள் திருவாக்கைக் கேட்டு
बहुमतियुताः வெகுமானத்துடன் கூடினவர்களாக
द्विजेन्द्रान् अर्चन्तः பிராமணோத்தமர்களை பூஜித்துக்கொண்டு.
क्षितिभृते उच्चैः बलिं अददुः மலைக்கு உயர்ந்த பலியைக் கொடுத்தனர்.
सुभृशं आदरयुताः மிகவும் ஆதரவுடையவர்களாய்
प्रादक्षिण्यं व्यधुः अनमन् வலம் வந்தனர் ; வணங்கினர்.
शैलात्मा त्वं आभीरपुरतः மலைருபியாகத் தாங்களும் கோபாலர்களுக்கெதிரில்
अखिलं बलिं आदः பலி முழுவதையும் பக்ஷித்தீர்களல்லவா.

अवोचश्चैवं तान् किमिह वितथं मे निगदितं
गिरीन्द्रो नन्वेष स्वबलिमुपभुङ्क्ते स्ववपुषा ।
अयं गोत्रो गोत्रद्विषि च कुपिते रक्षितुमलं
समस्तानित्युक्ता जहृषुरखिला गोकुलजुषः ॥ ६

इह मे निगदितं वितथं किं “இப்பொழுது என் வாக்கு வீணாக ஆனதா ?
एषः गिरीन्द्रः स्ववपुषा இந்த மாமலை தன் சரீரத்துடன்
स्वबलिं उपभुङ्क्ते ननु தனக்கிட்ட பலியை சாப்பிடவில்லையா ”
एवं तान् अवोचः च என்று அவர்களைப்பார்த்து உரைத்தீர்களல்லவா.
गोत्रद्विषि कुपिते च மலைகளின் பகைவனான இந்திரன் கோபமடைந்தாலும்
अयं गोत्रः பூமியை (பசுக்களை)க்காக்கும் இம்மலை
समस्तान् रक्षितुं अलं நம்மெல்லோரையும் காப்பாற்ற சக்தியுற்றதே ”
इति उक्ताः गोकुलजुषः என்று கூறப்பட்ட கோகுலவாஸிகள்
अखिलाः जहृषुः எல்லோரும் சந்தோஷித்தனரல்லவா.

परिप्रीता याताः खलु भवदुपेता व्रजजुषो
व्रजं यावत्तावन्निजमखविभङ्गं निशमयन् ।
भवन्तं जानन्नप्यधिकरजसाऽऽक्रान्तहृदयो
न सेहे देवेन्द्रस्त्वदुपरचितात्मोन्नतिरपि ॥ ७

व्रजजुषः परिप्रीताः கோகுலவாஸிகள் மிக சந்தோஷமடைந்தவர்களாய்
भवदुपेताः தங்களுடன்
यावत् व्रजं याताः எப்பொழுது கோகுலத்திற்குச்சென்றனரோ ;
तावत् खलु देवेन्द्रः अப்பொழுதே தேவேந்திரன்
निजमखविभङ्गं निशमयन् தனது யாகம் தடைபெற்றதையறிந்து
भवन्तं जानन् अपि தங்களைப்பற்றி அறிந்திருந்தும்
त्वदुपरचितात्मोन्नतिः अपि } தங்களாலேயே அளிக்கப்பட்ட தன்னுடைய உயர்ந்த இந்திரபதவியையுடையவனாக இருந்தும்
अधिकरजसा आक्रान्तहृदयः न सेहे } அதிகமான ரஜோகுணத்தால் சூழப்பட்ட மனதையுடையவனாக பொறுக்கவில்லை.

मनुष्यत्वं यातो मधुभिदपि देवेष्वविनयं
विधत्ते चेन्नष्टस्त्रिदशसदसां कोऽपि महिमा ।
ततश्च ध्वंसिष्ये पशुपहतकस्य श्रियमिति
प्रवृत्तस्त्वां जेतुं स किल मघवा दुर्मदनिधिः ॥ ८

मधुभित् अपि “மதுவைக் கொன்ற விஷ்ணுகூட
मनुष्यत्वं यातः மனுஷ்யத்தன்மையையடைந்தவராய்
देवेषु अविनयं विधत्ते चेत् தேவர்களிடத்தில் அபராதத்தை செய்வாராகில்,
त्रिदशसदसां ஸமஸ்த தேவர்களுடையவும்
कः अपि महिमा இவ்விதமென்று சொல்லமுடியாத மஹிமை
नष्टः நாசமடைந்துவிட்டது.
ततः च पशुपहतकस्य ஆகையால் இடையப்பதரான க்ருஷ்ணனுடைய

श्रियं ध्वंसिष्ये इति　ஐசுவரியத்தை நாசஞ்செய்கிறேன்" என்று
दुर्मदनिधिः सः मघवा　வீண் செருக்கிற்கிருப்பிடமான அந்த இந்திரன்
त्वां विजेतुं प्रवृत्तः किल　தங்களை ஜயிக்க துணிந்தானல்லவா.

त्वदावासं हन्तुं प्रलयजलदानम्बरभुवि
प्रहिण्वन् बिभ्राणः कुलिशमयमभ्रेभगमनः ।
प्रतस्थेऽन्यैरन्तर्दहनमरुदाद्यैर्विहसितो
भवन्माया नैव त्रिभुवनपते मोहयति कम् ॥　९

अयं त्वदावासं हन्तुं　அந்த இந்திரன் தங்கள் இருப்பிடத்தையழிப்பதற்கு
अभ्रेभगमनः　ஐராவதத்தின்மேலேறிக்கொண்டு
कुलिशं बिभ्राणः　வஜ்ராயுதத்தை கையிலெடுத்துக்கொண்டு
अम्बरभुवि　ஆகாயத்தில்
प्रलयजलदान् प्रहिण्वन्　பிரளயகாலத்துமேகங்களை ஏவிக்கொண்டு
अन्यैः दहनमरुदाद्यैः　மற்ற அக்னி வாயு முதலியவர்களால்
अन्तः विहसितः　உள்ளில் பரிஹஸிக்கப்பட்டவனாய்
प्रतस्थे　புறப்பட்டானல்லவா.
त्रिभुवनपते　மூவுலகங்களுக்கும் அதிபதியான ஹே கிருஷ்ணா!
भवन्माया कं एव न मोहयति　தங்கள் மாயை யாரைத்தான் மயக்குவதில்லை.

सुरेन्द्रः क्रुद्धश्चेद् द्विजकरुणया शैलकृपयाऽ-
प्यनातङ्कोऽस्माकं नियत इति विश्वास्य पशुपान् ।
अहो किन्नायातो गिरिभिदिति सञ्चिन्त्य निवसन्
मरुद्गेहाधीश प्रणुद मुरवैरिन् मम गदान् ॥　१०

सुरेन्द्रः क्रुद्धः चेत्　'தேவேந்திரன் கோபமடைந்தானாகிலும்
द्विजकरुणया　பிராமணர்களுடைய கருணையாலும்
शैलकृपया अस्माकं　மலையின் அருளாலும் நமக்கு
अनातङ्कः नियतः इति　க்ஷேமம் நிச்சயம்' என்று
पशुपान् विश्वास्य　கோபாலர்களை நம்பச்செய்து
अहो गिरिभित्　'ஆச்சரியம்! இந்திரன்
किं न आयातः　ஏன் வரவில்லை'
इति सञ्चिन्त्य　என்றுலோசித்துக்கொண்டு
निवसन् मुरवैरिन्　காத்திருக்கும் முரவைரியான
मरुद्गेहाधीश　ஹே குருவாயூரப்பா!
मम गदान् प्रणुद　என் வியாதிகளை தாங்கள் அகற்றவேண்டும்.

इति श्रीमन्नारायणीये इन्द्रयागविघातवर्णनं नाम द्विषष्टितमं दशकम् ॥ ६२ ॥
आदितः श्लोकाः 638.　　दशमस्कन्धे श्लोकाः 263.

त्रिषष्टितमं दशकम्— *அறுபத்துமூன்றாவது தசகம்.*

गोवर्धनोद्धारणवर्णनम्— கோவர்த்தனோத்தரணத்தை வர்ணிப்பது.

ददृशिरे किल तत्क्षणमक्षतस्तनितजृंभितकम्पितदिक्तटाः ।
सुषमया भवदङ्गतुलां गता व्रजपदोपरि वारिधरास्त्वया ॥ १

तत्क्षणं व्रजपदोपरि *அப்பொழுதே கோகுலத்திற்கு மேல்*
अक्षतस्तनितजृंभित-कम्पितदिक्तटाः *இடைவிடாதுண்டான இடி முழக்கத்தால் நடுங்கச் செய்த திக்குகளையுடையனவும்*
सुषमया भवदङ्गतुलां गताः *நிறத்தால் தங்கள் திருமேனிக்கொத்தவையுமான*
वारिधराः त्वया ददृशिरे किल *மேகங்கள் தங்களால் காணப்பட்டனவல்லவா.*

विपुलकरकमिश्रैस्तोयधारानिपातै-
दिशि दिशि पशुपानां मण्डले दण्ड्यमाने ।
कुपितहरिकृतान्नः पाहि पाहीति तेषां
वचनमजित शृण्वन् मा बिभीतेत्यभाणीः ॥ २

अजित *ஒருவராலும் ஜயிக்கப்படாத ஹே கிருஷ்ண!*
विपुलकरकमिश्रैः *பெருத்த ஆலங்கட்டிகளுடன் கூடின*
तोयधारानिपातैः *மழைத்தாரைகளின் வீழ்ச்சிகளால்*
दिशि दिशि पशुपानां मण्डले *எல்லா இடத்திலும் இடையர் கூட்டம்*
दण्ड्यमाने *தண்டிக்கப்படும்பொழுது,*
कुपितहरिकृतात् *"கோபமடைந்த இந்திரனுடைய துரோகத்திலிருந்து*
नः पाहि पाहि *எங்களைக் காப்பாற்று, காப்பாற்று"*
इति तेषां वचनं *என்ற அவர்களுடைய வசனத்தை*
शृण्वन् त्वं *கேட்டுக்கொண்டிருந்த தாங்கள்*
मा बिभीत इति *'பயப்படாதீர்கள்' என்று*
अभाणीः *உரைத்தீர்களல்லவா.*

कुल इह खलु गोत्रो दैवतं गोत्रशत्रो-
र्विहितमिह स रुन्ध्यात्को नु वः संशयोऽस्मिन् ।
इति सहसितवादी देव गोवर्धनाद्रिं
त्वरितमुदमुमूलो मूलतो बालदोर्भ्याम् ॥ ३

इह कुले *'இந்த கோகுலத்தில்*
गोत्रः खलु *பசுக்களைக் காப்பாற்றும் கோவர்த்தனமலையல்லவா*
दैवतं *தைவதம்?*
सः *அம்மலை*

गोत्रशत्रोः மலைகளுக்குப்பகைவனை இந்திரனிடமிருந்துண்டான
इह विहतिं रुन्ध्याम् இக்கெடுதியை தகையும்;
अस्मिन् वः कः नु संशयः இதில் உங்களுக்கு என்ன ஸந்தேகம்?'
देव इति பிரகாசரூபியே! இவ்விதம்
सहसितवादी त्वरितं சிரிப்புடன் சொல்லிக்கொண்டே விரைவாக
बालदोर्भ्यां गोवर्धनाद्रिं இளங்கைகளால் கோவர்த்தன மலையை
मूलतः उदमुमूलः வேருடன் பிடுங்கியெடுத்தீர்களல்லவா.

तदनु गिरिवरस्य प्रोद्धृतस्यास्य तावत्
सिकतिलमृदुदेशे दूरतो वारितापे ।
परिकरपरिमिश्रान् धेनुगोपानधस्ता-
दुपनिदधदधत्था हस्तपद्मेन शैलम् ॥ ४

तदनु तावत् प्रोद्धृतस्य அதன்பிறகு உயரத் தூக்கப்பட்ட
अस्य गिरिवरस्य सिकतिलमृदुदेशे அந்த மாமலையின் மணற்பாங்கானதால் மெதுவாக இருக்கும் இடத்தையுடையதும்
दूरतः वारितापे अधस्तात् வெகுதூரத்தில் தடுக்கப்பட்ட வெள்ளப்பெருக்கையுடையதுமான அடியில்
परिकरपरिमिश्रान् வீட்டுச்சாமான்களுடன் கூடின
धेनुगोपान् उपनिदधत् பசுக்களையும் கோபர்களையும் இருக்கச்செய்து
हस्तपद्मेन தாமரைபோன்ற கையால்
शैलं अधत्थाः மலையைத் தாங்கிக்கொண்டிருந்தீர்களல்லவா.

भवति विधृतशैले बालिकाभिर्वयस्यै-
रपि विहितविलासं केलिलापादिलोले ।
सविधमिलितधेनूरेकहस्तेन कण्डू-
यति सति पशुपालास्तोषमैषन्त सर्वे ॥ ५

भवति विधृतशैले தாங்கள் மலையை தூக்கிக்கொண்டும்,
बालिकाभिः वयस्यैः अपि சிறு பெண்களுடனும், தோழர்களுடனும்,
विहितविलासं லீலாவினயத்துடன் கூட
केलिलापादिलोले விளையாட்டாகப் பேசுவது முதலியவற்றில் ஈடுபட்டுக்கொண்டும்
सविधमिलितधेनूः பக்கத்தில் வந்த பசுக்களை
एकहस्तेन कण्डूयति सति ஒரு கையால் சொரிந்துகொண்டும் இருக்கும்பொழுது
सर्वे पशुपालाः எல்லா கோபாலர்களும்
तोषं ऐषन्त சந்தோஷமடைந்தனரல்லவா.

अतिमहान् गिरिरेष तु वामके करसरोरुहि तं धरते चिरम् ।
किमिदमद्भुतमद्रिबलं न्विति त्वदवलोकिभिराकथि गोपकैः ॥ ६

गिरिः अतिमहान् 'இந்த மலை மிகப்பெரிது;
एषः तु இந்தக் கிருஷ்ணனோ
करसरोरुहि वामके தாமரைபோல மிருதுவான இடது கையில்
तं चिरं धरते அதை நெடுநேரமாக சுமக்கின்றான்;
इदं किं अद्भुतं இதென்ன ஆச்சரியம்!!
अद्रिबलं नु ஒருக்கால் மலையின் சக்தியாக இருக்குமோ'
इति त्वदवलोकिभिः என்று தங்களைப் பார்க்கின்ற
गोपकैः आकथि அறிவில்லாத கோபர்களால் சொல்லப்பட்டதல்லவா.

अहह धाष्टर्यममुष्य वटोर्गिरिं व्यथितबाहुरसाववरोपयेत् ।
इति हरिस्त्वयि बद्धविगर्हणो दिवससप्तकमुग्रमवर्षयत् ॥ ७

अमुष्य वटोः अहह धाष्टर्यं இச்சிறுவனுக்கு என்ன துணிவு!
असौ व्यथितबाहुः இவன் கைவேதனையடைந்தவனாய்
गिरिं अवरोपयेत् மலையை கீழே இறக்கிவைப்பான்,
इति त्वयि என்று தங்களிடத்தில்
बद्धविगर्हणः हरिः நிந்தையுடையவனாய் இந்திரன்
दिवससप्तकं ஏழு நாள் முழுவதும்
उग्रं अवर्षयत् கடுமையாக மழைபெய்யச் செய்தானல்லவா.

अचलति त्वयि देव पदात्पदं गलितसर्वजले च घनोत्करे ।
अपहृते मरुता मरुतां पतिस्त्वदभिशङ्कितधीः समुपाद्रवत् ॥ ८

देव त्वयि पदात् पदं ஹே தேவ! தாங்கள் நின்ற இடத்திலிருந்து ஓரடிகூட
अचलति அசையாதிருந்தபொழுது
गलितसर्वजले घनोत्करे ஜலமெல்லாம் பொழிந்த மேகக்கூட்டமும்
मरुता अपहृते च காற்றால் விரட்டப்பட்டபொழுது
मरुतां पतिः தேவர்களுக்கதிபதியான இந்திரன்
त्वदभिशङ्कितधीः தங்கள் விஷயத்தில் பலவித சங்கை கொண்டவனாய்
समुपाद्रवत् அவ்விடமிருந்து போய்விட்டானல்லவா.

शममुपेयुषि वर्षभरे तदा पशुपधेनुकुले च विनिर्गते ।
भुवि विभो समुपाहितभूधरः प्रमुदितैः पशुपैः परिरेभिषे ॥ ९

तदा वर्षभरे शमं उपेयुषि அப்பொழுது பெருமழை ஓய்ந்தபொழுது
पशुपधेनुकुले च கோபர்களும் பசுக்கூட்டமும்
विनिर्गते வெளியில் வந்தபொழுது
विभो ஸர்வசக்தனான பிரபுவே!
भुवि समुपाहितभूधरः பூமியில் மலையை வைத்த தாங்கள்
प्रमुदितैः மிக சந்தோஷமடைந்த
पशुपैः परिरेभिषे கோபர்களால் கட்டியணைக்கப்பட்டீர்களல்லவா.

धरणिमेव पुरा धृतवानसि क्षितिधरोद्धरणे तव कः श्रमः ।
इति नुतस्त्रिदशैः कमलापते गुरुपुरालय पालय मां गदात् ॥ १०

कमलापते गुरुपुरालय	லக்ஷ்மீகாந்தனான ஹே குருவாயூரப்பா!
पुरा त्वं धरणिं एव	'முன்பு தாங்கள் பூமியையே
धृतवान् असि	தூக்கியிருக்கிறீர்கள்;
तव	அப்படிப்பட்ட தங்களுக்கு
क्षितिधरोद्धरणे कः श्रमः	மலையைத் தூக்குவதில் என்ன சிரமம்?'
इति त्रिदशैः नुतः	என்று தேவர்களால் ஸ்துதிக்கப்பட்ட தாங்கள்
गदात् मां पालय	வியாதியிலிருந்து என்னைக் காப்பாற்றவேண்டும்.

इति श्रीमन्नारायणीये गोवर्धनोद्धारणवर्णनं नाम त्रिषष्टितमं दशकं समाप्तम् ॥६३॥

आदितः श्लोकाः 648 दशमस्कन्धे श्लोकाः 273.

चतुष्षष्टितमं दशकम्—அறுபத்துநான்காவது தசகம்.

गोविन्दपट्टाभिषेकवर्णनम्—கோவிந்தபட்டாபிஷேகவர்ணனம்.

आलोक्य शैलोद्धरणादिरूपं प्रभावमुच्चैस्तव गोपलोकाः ।
विश्वेश्वरं त्वामभिमत्य विश्वे नन्दं भवज्जातकमन्वपृच्छन् ॥ १

विश्वे गोपलोकाः	எல்லா கோபாலர்களும்
शैलोद्धरणादिरूपं तव	மலையை தூக்கியது முதலான தங்களுடைய
उच्चैः प्रभावं आलोक्य	மஹோன்னதமான மஹிமையைக் கண்டு,
त्वां विश्वेश्वरं अभिमत्य	தங்களை சர்வேச்வரன் என்றெண்ணி
नन्दं भवज्जातकं	நந்தரிடம் தங்கள் ஜாதகத்தைப்பற்றி
अन्वपृच्छन्	விசாரித்தனர்.

गर्गोदितो निर्गदितो निजाय वर्गाय तातेन तव प्रभावः ।
पूर्वाधिकस्त्वय्यनुराग एषामैधिष्ट तावद्बहुमानभारः ॥ २

गर्गोदितः तव प्रभावः	முன்பு கர்க்கரால் கூறப்பட்ட தங்கள் மஹிமை
निजाय वर्गाय तातेन	தன் பந்துக்களுக்கு தங்கள் தகப்பனால்
निर्गदितः	எடுத்துரைக்கப்பட்டது;
तावत् एषां त्वयि	அது முதல் அவர்களுக்கு தங்களிடத்தில்
अनुरागः बहुमानभारः	ப்ரேமையும் (வாத்ஸல்யமும்) வெகுமதியும்
पूर्वाधिकः ऐधिष्ट	முந்தியிருந்ததைவிட அதிகமாக விருத்தியடைந்தது.

ततोऽवमानोदिततत्त्वबोधः सुराधिराजः सह दिव्यगव्या ।
उपेत्य तुष्टाव स नष्टगर्वः स्पृष्ट्वा पदाब्जं मणिमौलिना ते ॥ ३

ततः अवमानोदिततत्त्वबोधः பிறகு அவமானத்தால் உண்மையையறிந்த
सः सुराधिराजः नष्टगर्वः அந்த தேவேந்திரன் கர்வமழிந்தவனாய்
दिव्यगव्या सह उपेत्य காமதேனுவுடன் வந்து
मणिमौलिना ரத்னகிரீடத்தால்
ते पदाब्जं स्पृष्ट्वा தங்கள் சரணாரவிந்தத்தைத் தொட்டு நமஸ்கரித்து
तुष्टाव ஸ்துதித்தானல்லவா.

स्नेहस्नुतैस्त्वां सुरभिः पयोभिर्गोविन्दनामाङ्कितमभ्यषिञ्चत् ।
ऐरावतोपाहृतदिव्यगङ्गापाथोभिरिन्द्रोऽपि च जातहर्षः ॥ ४

सुरभिः காமதேனு
स्नेहस्नुतैः पयोभिः त्वां சிநேகத்தால் பெருகிய பாலைக்கொண்டு தங்களை
गोविन्दनामाङ्कितं 'கோவிந்தன்' என்ற பெயரால் ப்ரஸித்திபெற்றவனாக
अभ्यषिञ्चत् அபிஷேகஞ்செய்தது;
इन्द्रः अपि जातहर्षः இந்திரனுங்கூட சந்தோஷமடைந்தவனாக
ऐरावतोपाहृत- दिव्यगङ्गापाथोभिः ஐராவதத்தால் கொண்டுவரப்பட்ட ஆகாச கங்காஜலத்தால்
अभ्यषिञ्चत च அபிஷேகஞ்செய்யவும் செய்தானல்லவா.

जगत्त्रयीशे त्वयि गोकुलेशे तथाऽभिषिक्ते सति गोपवाटः ।
नाकेऽपि वैकुण्ठपदेऽप्यलभ्यां श्रियं प्रपेदे भवतः प्रभावात् ॥ ५

जगत्त्रयीशे त्वयि மூவுலகங்களுக்கும் நாயகனாகிய தாங்கள்
गोकुलेशे கோகுலத்திற்கு நாயகனாக
तथा अभिषिक्ते सति அவ்விதம் அபிஷேகம் செய்யப்பட்டபொழுது
भवतः प्रभावात् தங்கள் மஹிமையால்
गोपवाटः नाके अपि கோகுலம் ஸ்வர்க்கலோகத்திலும்,
वैकुण्ठपदे अपि வைகுண்டலோகத்திலும்
अलभ्यां श्रियं அடையமுடியாத ஐசுவரியத்தை
प्रपेदे அடைந்ததல்லவா.

कदाचिदन्तर्यमुनं प्रभाते स्नायन् पिता वारुणपूरुषेण ।
नीतस्तमानेतुमगाः पुरीं त्वं तां वारुणीं कारणमर्त्यरूपः ॥ ६

कदाचित् प्रभाते अन्तर्यमुनं ஒரு நாள் ப்ரபாதத்தில் யமுனாஜலத்தில்
स्नायन् पिता ஸ்நானம் பண்ணிக்கொண்டிருந்த தங்கள் பிதா
वारुणपूरुषेण வருணனுடைய ஒரு தூதனால்
नीतः கொண்டுபோகப்பட்டான்.
तं आनेतुं அவரைத் திருப்பி அழைத்து வருவதற்கு
कारणमर्त्यरूपः त्वं காரணவசத்தால் மானிட உருவங்கொண்ட தாங்கள்
तां वारुणीं पुरीं अगाः அந்த வருணலோகத்திற்கு சென்றீர்களல்லவா.

ससंभ्रमं तेन जलाधिपेन प्रपूजितस्त्वं प्रतिगृह्य तातम् ।
उपागतस्तत्क्षणमात्मगेहं पिताऽवदत्तच्चरितं निजेभ्यः ॥ ७

जलाधिपेन तेन	ஜலத்திற்கதிபதியான அந்த வருணனால்
ससंभ्रमं प्रपूजितः	பரபரப்புடன் நன்கு பூஜிக்கப்பட்ட
त्वं तत्क्षणं	தாங்கள் அப்பொழுதே
तातं प्रतिगृह्य	தகப்பனைத் திரும்பப் பெற்றுக்கொண்டு,
आत्मगेहं उपागतः	தங்கள் இருப்பிடம் வந்து சேர்ந்தீர்களல்லவா;
तत् चरितं	அச்சரிதத்தை
पिता निजेभ्यः अवदत्	தங்கள் தகப்பன் தன் பந்துக்களுக்கு உரைத்தார்.

हरिं विनिश्चित्य भवन्तमेतान् भवत्पदालोकनबद्धतृष्णान् ।
निरीक्ष्य विष्णो परमं पदं तद्दुरापमन्यैस्त्वमदीदृशस्तान् ॥ ८

विष्णो	எங்கும் நிறைந்திருக்கும் ஹே ஈசா!
भवन्तं हरिं विनिश्चित्य	தங்களை ஸாக்ஷாத் விஷ்ணு என்று நிச்சயித்துக்கொண்டு
भवत्पदालोकन-बद्धतृष्णान्	தங்களுடைய லோகத்தைக் காண ஆசை கொண்டவர்களாக
एतान् निरीक्ष्य त्वं	இவர்களைக் கண்டு, தாங்கள்
अन्यैः दुरापं	மற்றவர்களால் அடையமுடியாத
तत् परमं पदं	அந்தப் பரமபதத்தை
तान् अदीदृशः	அவர்களுக்குக் காண்பித்தீர்களல்லவா.

स्फुरत्परानन्दरसप्रवाहप्रपूर्णकैवल्यमहापयोधौ ।
चिरं निमग्नाः खलु गोपसङ्घास्त्वयैव भूमन् पुनरुद्धृतास्ते ॥ ९

भूमन्	ஹே பரிபூர்ணஸ்வரூபியே!
ते गोपसङ्घाः	அந்த கோபர்களெல்லாம்
स्फुरत्परानन्दरस-प्रवाहप्रपूर्णकैवल्य-महापयोधौ	பிரகாசிக்கின்ற பரமானந்த ரஸத்தின் பெருக்கால் நன்கு நிறைந்த மோக்ஷமாகிற பெருங்கடலில்
चिरं निमग्नाः	வெகுநேரம் மூழ்கிவிட்டார்கள்.
पुनः त्वया एव	மறுபடியும் தங்களாலேயே
उद्धृताः खलु	கரையேற்றப்பட்டார்களல்லவா.

करबदरवदेवं देव कुत्रावतारे निजपदमनवाप्यं दर्शितं भक्तिभाजाम् ।
तदिह पशुपरूपी त्वं हि साक्षात्परात्मा पवनपुरवासिन् पाहि मामामयेभ्यः ॥

देव अनवाप्यं	ஹே தேவ! ஒருவராலும் அடையமுடியாத
निजपदं कुत्र अवतारे	தங்களுடைய ஸ்தானம் வேறு எந்த அவதாரத்தில்
एवं करबदरवत्	இவ்விதம் கையிலிருக்கும் இலந்தைக்கனிபோல

भक्तिभाजां दर्शितं — பக்தர்களுக்கு காண்பிக்கப்பட்டது?
तत् इह — ஆகையால் இவ்விடத்தில்
पशुपरूपी त्वं — கோபாலரூபியாக இருக்கும் தாங்கள்
हि साक्षात् परात्मा — ஸந்தேஹமில்லாமல் ஸாக்ஷாத் பரமாத்மாவே.
पवनपुरवासिन् — ஹே குருவாயூரப்பா!
मां आमयेभ्यः पाहि — என்னை வியாதிகளிலிருந்து காப்பாற்றவேண்டும்.

इति श्रीमन्नारायणीये गोविन्दाभिषेकवर्णनं नाम चतुःषष्टितमं दशकम् ॥ ६४ ॥

आदितः श्लोकाः 658. दशमस्कन्धे श्लोकाः 283.

पञ्चषष्टितमं दशकम्—*அறுபத்தைந்தாவது தசகம்.*

रासक्रीडायां गोपीनां भगवत्समीपागमनवर्णनम्—

ராசக்ரீடையில் கோபிகைகள் பகவானிடம் வந்ததை வர்ணிப்பது.

गोपीजनाय कथितं नियमावसाने मारोत्सवं त्वमथ साधयितुं प्रवृत्तः ।
सान्द्रेण चान्द्रमहसा शिशिरीकृताशे प्रापूरयो मुरलिकां यमुनावनान्ते ॥

अथ त्वं नियमावसाने — பிறகு தாங்கள் கௌரீவ்ரதத்தின் முடிவில்
गोपीजनाय कथितं — கோபிகைகளுக்கு பிரதிக்ஞை செய்யப்பட்ட
मारोत्सवं साधयितुं प्रवृत्तः — காமோத்ஸவத்தை நிறைவேற்ற முயன்றவராய்
सान्द्रेण चान्द्रमहसा — நெருக்கமான நிலாவினால்
शिशिरीकृताशे — குளிர்ச்சியுள்ளதாகச்செய்யப்பட்ட
यमुनावनान्ते — யமுனாநதிக்கரையிலுள்ள வனத்தில்
मुरलिकां प्रापूरयः — வேணுநாதஞ்செய்தீர்களல்லவா.

संमूर्च्छनाभिरुदितस्वरमण्डलाभिः संमूर्च्छयन्तमखिलं भुवनान्तरालम् ।
त्वद्वेणुनादमुपकर्ण्य विभो तरुण्यस्तत्तादृशं कमपि चित्तविमोहमापुः ॥

विभो — ஹே ப்ரபுவே!
उदितस्वरमण्डलाभिः — வேணுவிலிருந்து வெளிக்கிளம்பிய ஸ்வரசமூகங்களையுடைய
संमूर्च्छनाभिः — ஸப்தஸ்வரங்களுடைய ஆரோஹணாவரோஹக்ரமங்களால்
अखिलं भुवनान्तरालं — பூலோகம் முழுவதையும்
संमूर्च्छयन्तं — நன்கு மயக்குகின்ற
त्वद्वेणुनादं उपकर्ण्य — தங்களுடைய வேணுநாதத்தைக் கேட்டு,
तरुण्यः — யௌவனப்பெண்கள்
तत्तादृशं कमपि चित्तविमोहं आपुः — உவமையற்றதும் இவ்விதமென்று சொல்லமுடியாததுமான ஒரு மதிமயக்கத்தை அடைந்தனர்.

ता गेहकृत्यनिरतास्तनयप्रसक्ताः कान्तोपसेवनपराश्च सरोरुहाक्ष्यः ।
सर्वं विसृज्य मुरलीरवमोहितास्ते कान्तारदेशमयि कान्ततनो समेताः ॥

अयि कान्ततनो ஹே சுந்தரமூர்த்தியே!
गेहकृत्यनिरताः வீட்டுவேலைகளில் ஈடுபட்டவர்களும்
तनयप्रसक्ताः குழந்தைகளை லாலித்துக்கொண்டிருந்தவர்களும்,
कान्तोपसेवनपराः च பதிசுச்ருஷையில் ஈடுபட்டவர்களுமான
सरोरुहाक्ष्यः ताः ते தாமரைக்கண்ணிகளான அவர்கள் தங்களுடைய
मुरलीरवमोहिताः வேணுநாதத்தால் மயக்கமடைந்தவர்களாய்,
सर्वं विसृज्य எல்லாவற்றையும் விட்டுவிட்டு,
कान्तारदेशं समेताः காட்டிற்கு வந்தார்கள்.

काश्चिन्निजाङ्गपरिभूषणमादधाना वेणुप्रणादमुपकर्ण्य कृतार्धभूषाः ।
त्वामागता ननु तथैव विभूषिताभ्यस्ता एव संरुरुचिरे तव लोचनाय ॥

काश्चित् निजाङ्गपरिभूषणं சிலர் தங்கள் சரீரத்திற்கு அலங்காரத்தை
आदधानाः அணிந்துகொண்டிருக்கும்பொழுது
वेणुप्रणादं उपकर्ण्य வேணுநாதத்தைக் கேட்டு,
कृतार्धभूषाः பகுதியாபரணங்களணிந்தவர்களாய்
तथा एव त्वां आगताः ननु அப்படியே தங்களிடம் வந்தனரல்லவா;
ताः एव அவர்கள்தாமல்லவா
विभूषिताभ्यः நன்கலங்கரித்துக்கொண்டவர்களைவிட
तव लोचनाय தங்கள் கண்ணுக்கு
संरुरुचिरे ப்ரியமானார்கள் (பிடித்தவர்களானார்கள்).

हारं नितम्बभुवि काचन धारयन्ती
काञ्चीं च कण्ठभुवि देव समागता त्वाम् ।
हारित्वमात्मजघनस्य मुकुन्द तुभ्यं
व्यक्तं बभाष इव मुग्धमुखी विशेषात् ॥ ५

देव काचन ஹே தேவ! ஒருத்தி
नितम्बभुवि हारं தனது இடையில் முத்துமாலையையும்,
कण्ठभुवि काञ्चीं च धारयन्ती கழுத்தில் ஒட்டியாணத்தையும் அணிந்துகொண்டு
त्वां समागता தங்களிடம் வந்தாளல்லவா;
मुकुन्द मुग्धमुखी ஹே முகுந்தா! அக்கட்டமுகி
आत्मजघनस्य विशेषात् தன் கடிப்பிரதேசத்தின் விசேஷமான
हारित्वं तुभ्यं மனோஹாரிதையை (முத்துமாலையுடன் கூடியிருக்கும் தன்மையை) தங்களிடம்
व्यक्तं बभाष इव ஸ்பஷ்டமாக உரைத்தாள்போல்.

काचित्कुचे पुनरसज्जितकञ्चुलीका व्यामोहतः परवधूभिरलक्ष्यमाणा ।
त्वामाययौ निरुपमप्रणयातिभारराज्याभिषेकविधये कलशीधरेव ॥ ६

काचित् पुनः कुचे — வேறொருத்தி ஸ்தனங்களில்
व्यामोहतः — மயக்கத்தால்
असज्जितकञ्चुलीका — இரவிக்கையணியாதவளாய்
परवधूभिः अलक्ष्यमाणा — மற்ற ஸ்திரீகளால் காணப்படாதவளாய்
निरुपमप्रणयातिभार-राज्याभिषेकविधये — உவமையற்ற ப்ரேமையாகிற ராஜ்யத்தில் பட்டாபிஷேகஞ்செய்வதற்கு
कलशीधरा इव — இரண்டு குடங்களைத் தாங்கியவள்போல
त्वां आययौ — தங்களிடம் வந்தாளல்லவா.

काश्चिद् गृहात्किल निरेतुमपारयन्त्यस्त्वामेव देव हृदये सुदृढं विभाव्य ।
देहं विधूय परचित्सुखरूपमेकं त्वामाविशन् परमिमा ननु धन्यधन्याः ॥

देव काश्चित् — ஹே தேவ! சில கோபிகள்
गृहात् निरेतुं अपारयन्त्यः — வீட்டிலிருந்து வெளிவர முடியாதவர்களாய்
त्वां एव — தங்களையே
हृदये सुदृढं विभाव्य — மனதில் நன்றாக தியானித்துக்கொண்டு
देहं विधूय — சரீரத்தை விட்டுவிட்டு,
परचित्सुखरूपं — ஸச்சிதானந்தரூபியான
एकं त्वां आविशन् किल — இருமையற்ற தங்களையே அடைந்தனரல்லவா;
इमाः ननु परं धन्यधन्याः — இவர்களல்லவா மஹா பாக்கியவதிகள்.

जारात्मना न परमात्मतया स्मरन्त्यो नार्यो गताः परमहंसगतिं क्षणेन ।
तं त्वां प्रकाशपरमात्मतनुं कथञ्चिच्चित्ते वहन्नमृतमश्रममश्नुवीय ॥ ८

नार्यः न परमात्मतया — கோபஸ்திரீகள் பரமாத்மா என்றெண்ணாமல்
जारात्मना — சோரநாயகர் என்றெண்ணத்தாலேயே
स्मरन्त्यः — தங்களையே தியானித்துக்கொண்டு
क्षणेन — ஒரு நொடிப்பொழுதில்
परमहंसगतिं गताः — ஞானிகள் அடையும் மோக்ஷத்தையடைந்தனர்;
प्रकाशपरमात्मतनुं — பிரத்யக்ஷமாக விளங்கும் பரமாத்மஸ்வரூபியாகிய
तं त्वां कथञ्चित् — அந்த தங்களை எவ்விதமாகிலும்
चित्ते वहन् — மனதில் தியானித்துக்கொண்டு
अमृतं अश्रमं अश्नुवीय — மோக்ஷத்தை சிரமமின்றி நான் அடைவேனாக.

अभ्यागताभिरभितो व्रजसुन्दरीभिर्मुग्धस्मितार्द्रवदनः करुणावलोकी ।
निस्सीमकान्तिजलधिस्त्वमवेक्ष्यमाणो विश्वैकहृद्य हर मे परमेश रोगान् ॥

विश्वैकहृद्य — த்ரிலோகசுந்தரனே
परमेश (पवनेश) — ஹே பரமேசுவர! (குருவாயூரப்பா!)
अभ्यागताभिः व्रजसुन्दरीभिः — தங்கள் பக்கத்தில் வந்திருக்கும் கோபிகைகளால்

मुग्धस्मितार्द्रवदनः	மனோஹரமான புன்னகையால் கனிந்த முகமுடையவ
करुणावलोकी	கருணைகூர்ந்து பார்க்கின்றவராகவும் [ராகவும்
निस्सीमकान्तिजलधिः	எல்லையற்ற காந்திக்கு சமுத்திரம்போன்றவராகவும்
अभितः	நாற்புறங்களிலிருந்தும்
अवेक्ष्यमाणः त्वं	தரிசிக்கப்படுகின்றவருமான தாங்கள்
मे रोगान् हर	எனது வியாதிகளை போக்கடிக்கவேண்டும்.

इति श्रीमन्नारायणीये रासक्रीडायां गोपीनां भगवत्समीपागमनवर्णनं नाम पञ्चषष्टितमं दशकं समाप्तम् ॥ ६५ ॥

आदितः श्लोकाः 667. दशमस्कन्धे श्लोकाः 292.

षट्षष्टितमं दशकम्—அறுபத்தாறுவது தசகம்.

रासक्रीडायां भगवत्कृतधर्मोपदेशवर्णनं विहारवर्णनं च—ராஸக்ரீடையில் பகவான் செய்த தர்மோபதேசத்தையும் க்ரீடையையும் வர்ணிப்பது.

उपयातानां सुदृशां कुसुमायुधबाणपातविवशानाम् ।
अभिवाञ्छितं विधातुं कृतमतिरपि ता जगाथ वाममिव ॥ १

कुसुमायुधबाण-पातविवशानां	மன்மதபாணத்தால் அடிபட்டு பரவசர்களாய்
उपयातानां	அதனால் பக்கத்தில் வந்த
सुदृशां अभिवाञ्छितं	கட்டழகிகளுடைய அபீஷ்டத்தை
विधातुं कृतमतिः अपि	நிறைவேற்றத் தீர்மானித்திருந்தும்
ताः वामं इव	அவர்களைப் பார்த்து விபரீதம்போல
जगाथ	கூறினீர்களல்லவா.

गगनगतं मुनिनिवहं श्रावयितुं जगिथ कुलवधूधर्मम् ।
धर्म्यं खलु ते वचनं कर्म तु नो निर्मलस्य विश्वास्यम् ॥ २

गगनगतं मुनिनिवहं	ஆகாசத்தில் வந்து நிற்கும் முனிவர் கூட்டத்தை
श्रावयितुं कुलवधूधर्मं	கேட்கச்செய்வதற்காக குலஸ்திரீகளின் தர்மத்தை
जगिथ	உரைத்தீர்களல்லவா.
ते वचनं धर्म्यं खलु	தங்கள் திருவாக்கு தர்மத்தைவிட்டகன்றதே அல்ல.
तु	ஆனால்
निर्मलस्य	புண்யபாபஸம்பந்தமில்லாத மாசற்ற தங்களுடைய
कर्म नो विश्वास्यम्	பிரவிருத்தி நம்பக்கூடியதே அல்ல.

आकर्ण्य ते प्रतीपां वाणीमेणीदृशः परं दीनाः ।
मा मा करुणासिन्धो परित्यजेत्यतिचिरं विलेपुस्ताः ॥ ३

ताः एणीदृशः	அந்த மான்கண்ணிகள்
ते प्रतीपां वाणीं आकर्ण्य	தங்களுடைய விபரீதமான திருவாக்கைக் கேட்டு
परं दीनाः करुणासिन्धो	மிக வருத்தமுற்றவர்களாய், 'ஹே கருணைக்கடலே!
मा मा परित्यज इति	வேண்டாம், எங்களைக் கைவிடவேண்டாம்' என்று
अतिचिरं विलेपुः	வெகுநேரம் புலம்பினாரல்லவா.

तासां रुदितैर्लपितैः करुणाकुलमानसो मुरारे त्वम् ।
ताभिः समं प्रवृत्तो यमुनापुलिनेषु काममभिरन्तुम् ॥ ४

मुरारे त्वं तासां	முராரியே! தாங்கள் அவர்களுடைய
रुदितैः लपितैः	ரோதனத்தாலும் வருந்திக்கேட்பதாலும்
करुणाकुलमानसः	கருணைநிறைந்த மனதையுடையவராய்
ताभिः समं	அவர்களுடன்
यमुनापुलिनेषु	யமுனையின் மணல் திட்டுகளில்
कामं अभिरन्तुं प्रवृत्तः	இஷ்டப்போல் விளையாட ஆரம்பித்தீர்களல்லவா.

चन्द्रकरस्यन्दलसत्सुन्दरयमुनातटान्तवीथीषु ।
गोपीजनोत्तरीयैरापादितसंस्तरे न्यषीदस्त्वम् ॥ ५

चन्द्रकरस्यन्द- लसत्सुन्दर- यमुनातटान्तवीथीषु	சந்திரிகையின் பெருக்கினால் விளங்கும் அழகான யமுனைக்கரையில்
गोपीजनोत्तरीयैः	கோபஸ்திரீகளின் உத்தரீயத்தால்
आपादितसंस्तरे	உண்டுபண்ணப்பட்ட விரிப்பில்
त्वं न्यषीदः	தாங்கள் உட்கார்ந்தீர்களல்லவா.

सुमधुरनर्मालपनैः करसङ्ग्रहणैश्च चुम्बनोल्लासैः ।
गाढालिङ्गनसङ्गैस्त्वमङ्गनालोकमाकुलीचकृषे ॥ ६

सुमधुरनर्मालपनैः	காதிற்கினிமையான பரிஹாஸவசனங்களாலும்
करसङ्ग्रहणैः	கைகளைப் பிடித்துக்கொள்வதாலும்
चुम्बनोल्लासैः	பலவகைப்பட்ட சும்பன(முத்த)ஞ்செய்வதாலும்
गाढालिङ्गनसङ्गैः च	கட்டியாகத் தழுவிக்கொள்வதாலும்
त्वं अङ्गनालोकं	தாங்கள் பெண்டிர்களை
आकुलीचकृषे	பரவசப்படுத்தினீர்களல்லவா.

वासोहरणदिने यद्वासोहरणं प्रतिश्रुतं तासाम् ।
तदपि विभो रसविवशस्वान्तानां कान्तसुभ्रुवामददाः ॥ ७

विभो वासोहरणदिने	பிரபுவே! வஸ்திராபஹாரம் செய்த தினத்தில்
यत् वासोहरणं	(இடுப்பிலிருந்து) யாதொரு வஸ்திரத்தைவிழ்ப்பது
प्रतिश्रुतं	பிரதிக்ஞை செய்யப்பட்டிருந்ததோ

रसविवशस्वान्तानां	சிருங்காரரசத்தில் மூழ்கிய மனதையுடைய
तासां कान्तसुभ्रुवां	அந்தக் கட்டழகிகளுக்கு
तत् अपि अददाः	அதையும் செய்தீர்களல்லவா.

कन्दलितघर्मलेशं कुन्दमृदुस्मेरवक्त्रपाथोजम् ।
नन्दसुत त्वां त्रिजगत्सुन्दरमुपगूह्य नन्दिता बालाः ॥ ८

नन्दसुत	ஹே நந்தகுமாரா!
कन्दलितघर्मलेशं	சரீரத்தில் தோன்றிய சிறு வியர்வைத்துளிகளையுடையவனும்
कुन्दमृदुस्मेर- वक्त्रपाथोजं	முல்லைப்பூபோன்ற இளம் புன்னகை பூத்த முகாரவிந்தத்தையுடையவரும்
त्रिजगत्सुन्दरं	த்ரிலோகசுந்தரனுமான
त्वां उपगूह्य	தங்களை கட்டித்தழுவிக்கொண்டு
बालाः नन्दिताः	அப்பெண்கள் ஆனந்தமடைந்தனரல்லவா.

विरहेष्वङ्गारमयः शृङ्गारमयश्च सङ्गमे हि त्वम् ।
नितरामङ्गारमयस्तत्र पुनः सङ्गमेऽपि चित्रमिदम् ॥ ९

त्वं विरहेषु	தாங்கள் விட்டுப்பிரிந்தபொழுது
अङ्गारमयः सङ्गमे	தீக்கனல்போன்றவரும், சேர்ந்திருக்கும்பொழுது
शृङ्गारमयः च हि	சிருங்காரரூபியாகவும் ஆகிறீர். இது பிரஸித்தம்.
पुनः तत्र	ஆனால் அந்த ராஸக்ரீடையில்
सङ्गमे अपि	சேர்ந்திருக்கும்பொழுதுகூட
नितरां अङ्गारमयः	மிகவும் தீக்கனல்போலிருந்தீர்
इदं चित्रं	என்பது விசித்திரம்.
(अङ्ग अरमयः)	(ஹே கிருஷ்ண! அவர்களை ஆனந்தப்படுத்தினீர்).

राधातुङ्गपयोधरसाधुपरीरंभलोलुपात्मानम् ।
आराधये भवन्तं पवनपुराधीश शमय सकलगदान् ॥ १०

राधातुङ्गपयोधरसाधु- परीरंभलोलुपात्मानं	ராதையின் உயர்ந்த ஸ்தனங்களை நன்றாகக் கட்டிக்கொள்ளுவதில் ஆசையுற்ற மனதையுடைய
भवन्तं आराधये	தங்களை நான் ஆராதிக்கிறேன்.
पवनपुराधीश	ஹே குருவாயூரப்பா!
सकलगदान् शमय	எனது வியாதிகளையெல்லாம் தணிக்கவேண்டும்.

इति श्रीमन्नारायणीये रासक्रीडायां विहारवर्णनं नाम
षट्षष्टितमं दशकं समाप्तम् ॥ ६६ ॥

आदितः श्लोकाः 677. दशमस्कन्धे श्लोकाः 302.

सप्तषष्टितमं दशकम्—அறுபத்தேழாவது தசகம்.

रासक्रीडायां भगवतस्तिरोधानादिवर्णनम्—ராஸக்ரீடையில் பகவான் மறைந்தது முதலியவற்றை வர்ணிப்பது.

स्फुरत्परानन्दरसात्मकेन त्वया समासादितभोगलीलाः ।
असीममानन्दभरं प्रपन्ना महान्तमापुर्मदमंबुजाक्ष्यः ॥ १

स्फुरत्परानन्द- रसात्मकेन त्वया	பிரகாசிக்கின்ற பரமானந்தரசரூபியான தங்களால்
समासादितभोगलीलाः	அடைவிக்கப்பட்ட சுகபோகங்களையுடையவர்களும்
असीमं आनन्दभरं	அதனால் எல்லையற்ற ஆனந்தாதிசயத்தை
प्रपन्नाः अंबुजाक्ष्यः	அடைந்தவர்களுமான அந்த ஸ்திரீகள்
महान्तं मदं आपुः	மிகச் செருக்குற்றனரல்லவா.

निलीयतेऽसौ मयि मय्यमायं रमापतिर्विश्वमनोऽभिरामः ।
इति स्म सर्वाः कलिताभिमाना निरीक्ष्य गोविन्द तिरोहितोऽभूः ॥

रमापतिः	லக்ஷ்மீகாந்தனும்
विश्वमनोऽभिरामः	எல்லா ஜனங்களுடைய மனதைக்கவருகிறவனுமான
असौ अमायं	இந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணன் கபடமில்லாமல்
मयि निलीयते मयि इति स्म	'என்னிடத்தில் மயங்கியிருக்கிறான், என்னிடத்தில் மயங்கியிருக்கிறான் என்றே'
सर्वाः कलिताभिमानाः	எல்லோரையும் செருக்குற்றவர்களாக
निरीक्ष्य गोविन्द	கண்டு, ஹே கோவிந்தா!
तिरोहितः अभूः	தாங்கள் அவிடமிருந்து மறைந்தீர்களல்லவா.

राधाभिधां तावदजातगर्वामतिप्रियां गोपवधूं मुरारे ।
भवानुपादाय गतो विदूरं तया सह स्वैरविहारकारी ॥ ३

मुरारे तावत् भवान्	ஹே முராரியே! அப்பொழுது தாங்கள்
अजातगर्वां	கர்வமுண்டாகாதவளும்
अतिप्रियां	அதனால் மிகப்பிரியமானவளுமான
राधाभिधां गोपवधूं	ராதையென்று பெயருடைய கோபிகையை
उपादाय	அழைத்துக்கொண்டு
विदूरं गतः तया सह	வெகுதூரம் சென்று அவளுடன்
स्वैरविहारकारी	நிம்மதியாக விளையாடிக்கொண்டிருந்தீர்களல்லவா.

तिरोहितेऽथ त्वयि जाततापाः समं समेताः कमलायताक्ष्यः ।
वने वने त्वां परिमार्गयन्त्यो विषादमापुर्भगवन्नपारम् ॥ ४

भगवन्	ஸர்வக்ஞனை ஹே ஈசா !
त्वयि तिरोहिते अथ	தாங்கள் மறைந்தவுடன்
कमलायताक्ष्यः	தாமரைதளம்போன்ற நீண்ட கண்களையுடைய அந்த கோபிகைகள்
समं जाततापाः	ஒன்றுபோன்ற தாபத்தையுடையவர்களாய்
समेताः वने वने	ஒன்றுசேர்ந்து, ஒவ்வொரு காட்டிலும்
त्वां परिमार्गयन्त्यः	தங்களைத் தேடுகிறவர்களாய்
अपारं विषादं आपुः	எல்லையில்லா வருத்தத்தை அடைந்தனரல்லவா.

हा चूत हा चम्पक कर्णिकार हा मल्लिके मालति बालवल्ल्यः ।
किं वीक्षितो नो हृदयैकचोर इत्यादि तास्त्वत्प्रवणा विलेपुः ॥ ५

हा चूत हा चम्पक	'ஏ மாமரமே! ஏ சண்பகமரமே !
कर्णिकार हा मल्लिके	ஏ கர்ணிகாரமரமே! ஏ மல்லிகையே!
मालति बालवल्ल्यः	ஏ மாலதியே! ஏ இளங்கொடிகளே !
नः हृदयैकचोरः	எங்கள் மனதை ஒருவனுகக் கவர்ந்துசென்ற
वीक्षितः किं	உங்களால் பார்க்கப்பட்டானு?' [ஸ்ரீகிருஷ்ணன்
इत्यादि ताः	என்றிவ்விதமெல்லாம் அவர்கள்
त्वत्प्रवणाः विलेपुः	தங்களையே ஆசிரயித்தவர்களாகக் கதறினரல்லவா.

निरीक्षितोऽयं सखि पङ्कजाक्षः पुरो ममेत्याकुलमालपन्ती ।
त्वां भावनाचक्षुषि वीक्ष्य काचित्तापं सखीनां द्विगुणीचकार ॥ ६

काचित् त्वां	ஒருத்தி, தங்களை
भावनाचक्षुषि वीक्ष्य	தியானக்கண்ணில் கண்டு
सखि अयं पङ्कजाक्षः	'ஏ தோழியே! இந்த தாமரைக்கண்ணன்
मम पुरः निरीक्षितः इति	என் எதிரில் காணப்பட்டான்' என்று
आकुलं आलपन्ती	பரபரப்புடன் கூறிக்கொண்டு
सखीनां तापं	தோழிகளின் வருத்தத்தை
द्विगुणीचकार	இரண்டுமடங்காகச் செய்தாள்.

त्वदात्मिकास्ता यमुनातटान्ते तवानुचक्रुः किल चेष्टितानि ।
विचित्य भूयोऽपि तथैव मानात्त्वया विमुक्तां ददृशुश्च राधाम् ॥ ७

त्वदात्मिकाः ताः	தங்களுடன் தன்மயத்தையடைந்த (தாங்களாகவே ஆகிய) அந்த கோபிகைகள்
यमुनातटान्ते	யமுனைக்கரையில்
तव चेष्टितानि	பூதனாமோக்ஷம் முதலிய தங்கள் சேஷ்டைகளை
अनुचक्रुः किल	அனுகரணஞ்செய்தனரல்லவா.

भूयः अपि विचित्य மறுபடியும் தங்களைத் தேடி.
तथा एव मानात् தங்களைப்போலவே கர்வம் காரணமாக
त्वया विमुक्तां தங்களால் தனிமையில் விடப்பட்ட
राधां च ददृशुः ராதையையும் கண்டார்களல்லவா.

ततः समं ता विपिने समन्तात्तमोवतारावधि मार्गयन्त्यः ।
पुनर्विमिश्रा यमुनातटान्ते भृशं विलेपुश्च जगुर्गुणांस्ते ॥ ८

ततः ताः समं பிறகு அவர்கள் ராதையுடன்கூட
विपिने समन्तात् காட்டில் நாற்புறங்களிலும்
तमोवतारावधि मार्गयन्त्यः இருட்டு வருகிற வரையில் தேடி.
पुनः यमुनातटान्ते विमिश्राः மறுபடியும் யமுனைக்கரையில் ஒன்றுசேர்ந்து,
भृशं विलेपुः மிக வருத்தமுற்றழுதனர்;
ते गुणान् जगुः च தங்கள் குணங்களைப் பாடவும் செய்தனரல்லவா.

तथा व्यथासङ्कुलमानसानां व्रजाङ्गनानां करुणैकसिन्धो ।
जगत्त्रयीमोहनमोहनात्मा त्वं प्रादुरासीरयि मन्दहासी ॥ ९

अयि करुणैकसिन्धो तथा ஹே கருணைக்கடலே! அவ்விதம்
व्यथासङ्कुलमानसानां வருத்தத்தால் கலங்கிய மனதையுடைய
व्रजाङ्गनानां கோகுலஸ்த்ரீகளுக்கு
जगत्त्रयीमोहनमोहनात्मा மூவுலகங்களையும் மயக்குகின்ற சுந்தரவடிவமுடைய
त्वं मन्दहासी தாங்கள் மந்தஹாஸத்துடன்
प्रादुरासीः எதிரில் தோன்றினீர்களல்லவா.

सन्दिग्धसन्दर्शनमात्मकान्तं त्वां वीक्ष्य तन्व्यः सहसा तदानीम् ।
किं किं न चक्रुः प्रमदातिभारात्स त्वं गदात्पालय मारुतेश ॥ १०

तन्व्यः கட்டழகிகள்
सन्दिग्धसन्दर्शनं திரும்பிக்காண்போமா என்று சந்தேகிக்கப்பட்டவனும்
आत्मकान्तं त्वां वीक्ष्य தங்கள் ப்ரியதமனுமான தங்களைக்கண்டு,
तदानीं प्रमदातिभारात् அப்பொழுது ஆனந்தாதிசயத்தால்
सहसा किं किं न चक्रुः விரைவாக என்னென்ன செய்யவில்லை?
मारुतेश सः त्वं ஹே குருவாயூரப்பா! அப்படிப்பட்ட தாங்கள்
गदात् पालय வியாதியிலிருந்து காப்பாற்றவேண்டும்.

इति श्रीमन्नारायणीये रासक्रीडायां भगवतस्तिरोधानादिवर्णनं नाम
सप्तषष्टितमं दशकं समाप्तम् ॥ ६७ ॥

आदितः श्लोकाः 657. दशमस्कन्धे श्लोकाः 312.

अष्टषष्टितमं दशकम्—அறுபத்தெட்டாவது தசகம்.

रासक्रीडायां गोपीनां भगवत्समागमादिवर्णनम्— ராஸக்ரீடையில் கோபிகள் பகவானுடன் சேர்ந்தது முதலியவற்றை வர்ணிப்பது.

तव विलोकनाद्गोपिकाजनाः प्रमदसङ्कुलाः पङ्कजेक्षण ।
अमृतधारया संप्लुता इव स्तिमिततां दधुस्त्वत्पुरोगताः ॥ १

पङ्कजेक्षण செந்தாமரைக்கண்ணனே!
गोपिकाजनाः तव विलोकनात् கோபிகைகள் தங்களைக் கண்டதால்
प्रमदसङ्कुलाः ஆனந்தம் மேலிட்டவர்களாய்
अमृतधारया संप्लुता इव அமிருதவிருஷ்டியால் நனைந்தவர்கள்போல
त्वत्पुरोगताः தங்கள் முன்னிலையையடைந்து
स्तिमिततां दधुः அசைவற்றிருக்கும் தன்மையையடைந்தனரல்லவா.

तदनु काचन त्वत्करांबुजं सपदि गृह्णती निर्विशङ्कितम् ।
घनपयोधरे संविधाय सा पुलकसंवृता तस्थुषी चिरम् ॥ २

तदनु काचन त्वत्करांबुजं அதன் பிறகு ஒருத்தி தங்கள் காராவிந்தத்தை
सपदि गृह्णती விரைவாகப் பிடித்துக்கொண்டு,
निर्विशङ्कितं घनपयोधरे அச்சமில்லாமல் பெருத்த ஸ்தனத்தில்
संविधाय सा चिरं வைத்துக்கொண்டு, அவள் வெகு நேரம்
पुलकसंवृता तस्थुषी மயிர்க்கூச்சுற்றவளாக இருந்தாளல்லவா.

तव विभोऽपरा कोमलं भुजं निजगलान्तरे पर्यवेष्टयत् ।
गलसमुद्गतं प्राणमारुतं प्रतिनिरुन्धतीवातिहर्षुला ॥ ३

विभो अपरा ஹே ப்ரபுவே! வேறொருத்தி
अतिहर्षुला மிகச் சந்தோஷமடைந்தவளாய்
तव कोमलं भुजं தங்களுடைய அழகான கையை
गलसमुद्गतं प्राणमारुतं கழுத்திலிருந்து வெளிக்கிளம்பின பிராணவாயுவை
प्रतिनिरुन्धती इव தடுத்துநிறுத்துகிறவள்போல
निजगलान्तरे पर्यवेष्टयत् தன் கழுத்தில் சுற்றிக்கொண்டாளல்லவா.

अपगतत्रपा काऽपि कामिनी तव मुखांबुजात्पूगचर्वितम् ।
प्रतिगृह्य तद्वक्त्रपङ्कजे निदधती गता पूर्णकामताम् ॥ ४

काऽपि कामिनी अपगतत्रपा வேறொரு பெண் வெட்கத்தை விட்டவளாய்,
तव मुखांबुजात् தங்கள் திருமுகமலரிலிருந்து
पूगचर्वितं प्रतिगृह्य தாங்கள் மென்ற தாம்பூலத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு,
तत् वक्त्रपङ्कजे निदधती அதைத் தன் வாயில் தரித்துக்கொண்டு
पूर्णकामतां गता மனோரதம் நிறைவேறியவளாக ஆனாள்.

विकरुणो वने संविहाय मामपगतोऽसि का त्वामिह स्पृशेत् ।
इति सरोषया तावदेकया सजललोचनं वीक्षितो भवान् ॥ ५

विकरुणः वने मां — 'கருணையற்றவனாக காட்டில் என்னை
संविहाय अपगतः असि — தனிமையில் விட்டுவிட்டு சென்றுவிட்டாயல்லவா ;
त्वां इह का स्पृशेत् — உன்னை இப்பொழுது யார் தொடுவாள் ?'
इति तावत् सरोषया एकया — என்று அவ்வளவு கோபமுடைய ஒருத்தியால்
सजललोचनं — கண்ணுங்கண்ணீருமாக
भवान् वीक्षितः — தாங்கள் பார்க்கப்பட்டீர்களல்லவா.

इति मुदाऽऽकुलैर्वल्लवीजनैः सममुपागतो यामुने तटे ।
मृदुकुचांबरैः कल्पितासने घुसृणभासुरे पर्यशोभथाः ॥ ६

इति मुदा आकुलैः — இவ்விதம் ஆனந்தபரவசர்களான
वल्लवीजनैः समं — கோபஸ்த்ரீகளுடன்
यामुने तटे उपागतः — யமுனைக்கரைக்கு வந்து
घुसृणभासुरे — (குச) குங்குமத்தால் விளங்குவதும்,
मृदुकुचांबरैः — மிருதுவான இரவிக்கைகளால்
कल्पितासने — உண்டுபண்ணப்பட்டதுமான ஆஸனத்தில்
पर्यशोभथाः — (வீற்றிருந்து) நன்கு விளங்கினீர்களல்லவா.

कतिविधा कृपा केऽपि सर्वतो धृतदयोदयाः केचिदाश्रिते ।
कतिचिदीदृशा मादृशेष्वपीत्यभिहितो भवान् वल्लवीजनैः ॥ ७

कृपा कतिविधा — 'கருணையென்பது எவ்வளவு விதமுண்டு ?
केऽपि सर्वतः — சிலர் எல்லோரிடத்திலும்
केचित् आश्रिते — சிலர் தம்மையண்டினவர்களிடத்திலும்
धृतदयोदयाः — கருணைகொண்டவர்களாக இருக்கிறார்கள் ;
कतिचित् मादृशेषु अपि — சிலர் எங்களைப்போல ஆச்ரயித்தவர்களிடத்திலும்
ईदृशाः इति भवान् — தங்களைப்போல கருணையற்றவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள்' என்று தாங்கள்
वल्लवीजनैः अभिहितः — கோபஸத்ரீகளால் கூறப்பட்டீர்களல்லவா.

अयि कुमारिका नैव शङ्क्यतां कठिनता मयि प्रेमकातरे ।
मयि तु चेतसो वोऽनुवृत्तये कृतमिदं मयेत्यूचिवान् भवान् ॥ ८

अयि कुमारिकाः — 'ஓ பெண்களே !
प्रेमकातरे मयि — ப்ரேமையற்றுவிடுமோ என்று பயந்த என்னிடத்தில்
कठिनता न एव शङ्क्यतां — கடுமை பற்றி சந்தேகிக்கப்படவே வேண்டாம் ;
तु मयि वः — ஆனால் என்னிடத்தில் உங்களுடைய
चेतसः अनुवृत्तये — மனதின் தொடர்பு(கவர்ச்சி)க்காக

इदं मया कृतं　इது (மறைவது) என்னால் செய்யப்பட்டது'
इति भवान् ऊचिवान्　என்று தாங்கள் உரைத்தீர்களல்லவா.

अयि निशम्यतां जीववल्लभाः प्रियतमो जनो नेदृशो मम ।
तदिह रम्यतां रम्ययामिनीष्वनुपरोधमित्यालपो विभो ॥　९

अयि जीववल्लभाः निशम्यतां 'ஓ ப்ராணநாயிகைகளே! கேட்கப்படட்டும்;
मम ईदृशः　எனக்கு இப்படிப்பட்ட உங்களைப்போன்ற
प्रियतमः जनः न　மிக ப்ரியமான பந்துஜனம் இல்லை;
तत् इह　ஆகையால் இந்த யமுனைக்கரையில்
रम्ययामिनीषु अनुपरोधं　ரமணீயங்களான இரவுகளில் தங்குதடையில்லாமல்
रम्यतां इति　க்ரீடை செய்யப்படட்டும்' என்று
विभो आलपः　ஹே ப்ரபுவே! திருவாய்மலர்ந்தருளினீர்களல்லவா.

इति गिराऽधिकं मोदमेदुरैर्व्रजवधूजनैः साकमारमन् ।
कलितकौतुको रासखेलने गुरुपुरीपते पाहि मां गदात् ॥　१०

गुरुपुरीपते इति गिरा　ஹே குருவாயூரப்பா! என்ற திருவாக்கைக்கேட்டு,
अधिकं मोदमेदुरैः　மிக ஆனந்தத்தால் பூரித்த
व्रजवधूजनैः साकं आरमन्　கோகுலஸ்த்ரீகளுடன் விளையாடிக்கொண்டு
रासखेलने कलितकौतुकः　ராஸக்ரீடையில் கௌதுகம் மேற்கொண்ட தாங்கள்
मां गदात् पाहि　என்னை வியாதியிலிருந்து காப்பாற்றவேண்டும்.

इति श्रीमन्नारायणीये रासक्रीडायां गोपीनां भगवत्समागमादिवर्णनं नाम
अष्टषष्टितमं दशकं समाप्तम् ॥ ६८ ॥

आदितः श्लोकाः 697.　　दशमस्कन्धे श्लोकाः 322.

एकोनसप्ततितमं दशकम्—அறுபத்தொன்பதாவது தசகம்.

रासक्रीडावर्णनम्—ராஸக்ரீடாவர்ணனம்.

केशपाशधृतपिञ्छिकाविततिसञ्चलन्मकरकुण्डलं
हारजालवनमालिकाललितमङ्गरागघनसौरभम् ।
पीतचेलधृतकाञ्चिकाञ्चितमुदञ्चदंशुमणिनूपुरं
रासकेलिपरिभूषितं तव हि रूपमीश कलयामहे ॥　१

ईश　ஹே ஸர்வேச்வரா!
केशपाशधृत- पिञ्छिकाविततिं　கொண்டையில் தரிக்கப்பட்ட மயில்பீலிகளின் வரிசையையுடையதும்,
सञ्चलन्मकरकुण्डलं　சலிக்கின்ற மகரகுண்டலங்களையுடையதும்,

हारजालवनमालिका-ललितं	முக்தமாலைகளாலும் வனமாலைகளாலும் மனோஹரமானதும்,
अङ्गरागघनसौरभं	சந்தனப்பூச்சின் நறுமணமுற்றதும்,
पीतचेलधृत-काञ्चिकाञ्चितं	மஞ்சப் பட்டாடைமேல் கட்டப்பட்ட மேகலையால் அழகானதும்,
उदञ्चदंशुमणिनूपुरं	காந்திபொருந்திய ரத்தினச்சிலம்புகளுடையதும்,
रासकेलिपरिभूषितं हि	ராஸக்ரீடைக்கென்றே அலங்கரிக்கப்பட்டதுமான
तव रूपं कलयामहे	தங்கள் திருவுருவத்தை நாங்கள் தியானிக்கின்றோம்.

तावदेव कृतमण्डने कलितकञ्चुलीककुचमण्डले
गण्डलोलमणिकुण्डले युवतिमण्डलेऽथ परिमण्डले ।
अन्तरा सकलसुन्दरीयुगलमिन्दिरारमण सञ्चरन्
मञ्जुलां तदनु रासकेलिमयि कञ्जनाभ समुपादधाः ॥ २

तावत् एव कृतमण्डने	அப்பொழுதே அலங்காரஞ்செய்துகொண்டவரும்,
कलितकञ्चुलीक-कुचमण्डले	இரவிக்கைகள் தரித்த ஸ்தனமண்டலத்தையுடையவரும்,
गण्डलोलमणिकुण्डले युवतिमण्डले	கன்னங்களில் அசைகின்ற ரத்தினகுண்டலங்களையுடையவருமான யௌவனப்பெண்கள் கூட்டம்
परिमण्डले अथ	மண்டலாகாரமாகச் சுற்றிலும் நின்றபொழுது
सकलसुन्दरीयुगलं	எல்லா ஈரிரண்டு பெண்களுக்கும்
अन्तरा सञ्चरन्	நடுவில் சஞ்சரித்துக்கொண்டு,
इन्दिरारमण अयि कञ्जनाभ	லக்ஷ்மீகாந்தனுகிய ஹே பத்மனுபா !
तदनु मञ्जुलां	அதன்பிறகு மனோஹரமான
रासकेलिं समुपादधाः	ராஸக்ரீடையை செய்தீர்களல்லவா.

वासुदेव तव भासमानमिह रासकेलिरससौरभं
दूरतोऽपि खलु नारदागदितमाकलय्य कुतुकाकुला ।
वेषभूषणविलासपेशलविलासिनीशतसमावृता
नाकतो युगपदागता वियति वेगतोऽथ सुरमण्डली ॥ ३

वासुदेव	ஹே வாஸுதேவா !
इह भासमानं	இவ்வுலகில் யமுனைக்கரையில் ப்ரகாசிக்கின்ற
तव रासकेलिसौरभं	தங்களுடைய ராஸக்ரீடையின் வைபவத்தை
दूरतः अपि खलु	வெகுதூரத்திலிருந்துகூட
नारदागदितं आकलय्य	நாரதர் கூறியதைக் கேட்டு,
अथ सुरमण्डली	உடனே தேவர் சமூஹம்
कुतुकाकुला	வியப்புற்றதாய்

वेषभूषणविलासपेशल- विलासिनीशतसमावृता — வேஷம், பூஷணம், ச்ருங்காரசேஷ்டை இவைகளால் அழகுற்ற அனேகம் ஸ்த்ரீகளால் சூழப்பட்டதாய்
नाकतः — ஸ்வர்க்கலோகத்திலிருந்து
वेगतः युगपत् — விரைவாக ஒன்றுசேர்ந்து
वियति आगता — ஆகாசத்தில் வந்ததல்லவா.

वेणुनादकृततानदानकलगानरागगतियोजना-
लोभनीयमृदुपादपातकृततालमेलनमनोहरम् ।
पाणिसंक्वणितकङ्कणं च मुहुरंसलंबितकराम्बुजं
श्रोणिबिंबचलदंबरं भजत रासकेलिरसडंबरम् ॥ ४

वेणुनादकृततानदान- कलगानरागगति- योजनालोभनीयमृदु- पादपातकृतताल- मेलनमनोहरं — வேணுநாதத்தால் செய்யப்பட்ட பாட்டிற்குக் காரணமான மானஸ்வரங்களை காண்பிப்பதாலும் இனிமையான பாட்டினாலும், பல ராகங்களுடைய கதிகளை யொன்றுசேர்ப்பதாலும், மிக அழகுவாய்ந்த மிருதுவான காலடி வைப்பதால் உண்டுபண்ணப்பட்ட தாளங்களுடைய சேர்க்கையாலும் மிக மனோஹரமானதும்,
पाणिसंक्वणितकङ्कणं च — கைகளில் ஒலிக்கின்ற வளையல்களையுடையதும்,
मुहुः अंसलंबितकरांबुजं — அடிக்கடி தோள்களில் வைக்கப்பட்ட தாமரைபோன்ற கைகளையுடையதும்,
श्रोणिबिंबचलदंबरं — இடையில் சலிக்கின்ற வஸ்திரத்தையுடையதுமான
रासकेलिरसडंबरं भजत — ராஸக்ரீடையின் கோலாஹலத்தை சேவியுங்கள்.

श्रद्धया विरचितानुगानकृततारतारमधुरस्वरे
नर्तनेऽथ ललिताङ्गहारलुलिताङ्गहारमणिभूषणे ।
संमदेन कृतपुष्पवर्षमलमुन्मिषद्दिविषदां कुलं
चिन्मये त्वयि निलीयमानमिव संमुमोह सवधूकुलम् ॥ ५

अथ श्रद्धया — பிறகு மிக சிரத்தையுடன்,
विरचितानुगानकृत- तारतारमधुरस्वरे — செய்யப்பட்ட பின்பாட்டினால் மேல்மேல் உச்சஸ்தாயியையடைந்த மதுரமான ஸ்வரங்களையுடையதும்,
ललिताङ्गहारलुलि- ताङ्गहारमणिभूषणे — அழகான அபினயத்தால் அதனிடத்திலிருந்து அசைக்கப்பட்ட முத்துமாலைகளையும் ரத்தினமாலைகளையுமுடையதுமான
नर्तने — நர்த்தனம் நடக்கும்பொழுது
संमदेन कृतपुष्पवर्षं — பேரானந்தத்தால் புஷ்பமாரி பொழிந்ததும்
अलं उन्मिषत् — பார்க்க மிகவும் ஆவல்கொண்டதும்,
सवधूकुलं दिविषदां कुलं — பெண்களுடன் கூடினதுமான தேவஸமூஹமும்,

चिन्मये त्वयि	சைதன்யரூபியான தங்களில்
निलीयमानं इव	(திரஷ்டதிருச்யபேதமில்லாமல்) லயித்தது போல
संमुमोह	நன்கு மோஹமடைந்தது.

खिन्नसन्नतनुवल्लरी तदनु काऽपि नाम पशुपाङ्गना
कान्तमंसमवलंबते स्म भृशतान्तिभारमुकुलेक्षणा ।
काचिदाचलितकुन्तला नवपटीरसारनवसौरभं
वञ्चनेन तव सञ्चुचुम्ब भुजमञ्चितोरुपुलकाङ्कुरम् ॥ ६

तदनु कापि नाम पशुपाङ्गना	அதன் பிறகு ஒரு கோபிகை
खिन्नसन्नतनुवल्लरी	வியர்த்ததும் சோர்வுற்றதுமான கொடிபோன்ற சரீரமுடையவளாய்,
भृशतान्तिभारमुकुलेक्षणा	மிக அதிகமான சோர்வையால் மூடின கண்களையுடையவளாய்,
तव कान्तं अंसं	தங்களுடைய அழகான தோளில்
अवलम्बते स्म	சாய்ந்துவிட்டாளல்லவா ;
काचित् आचलितकुन्तला	வேறொருத்தி அவிழ்ந்தசைகிற கூந்தலையுடையவளாய்
नवपटीरसारनवसौरभं	புதிய சந்தனக்குழம்பின் (இதுவரையில் அனுபவிக்கப்படாத) நறுமணமுடைய
तव भुजं वञ्चनेन	தங்கள் கையை முகருவது என்ற வியாஜத்தால்
अञ्चितोरुपुलकाङ्कुरं	மயிர்க்கூச்சுற்றிருக்கும்படி
सञ्चुचुम्ब	நன்கு முத்தமிட்டாளல்லவா.

काऽपि गण्डभुवि सन्निधाय निजगण्डमाकुलितकुण्डलं
पुण्यपूरनिधिरन्ववाप तव पूगचर्वितरसामृतम् ।
इन्दिराविहृतिमन्दिरं भुवनसुन्दरं हि नटनान्तरे
त्वामवाप्य दधुरङ्गनाः किमु न सम्मदोन्मददशान्तरम् ॥ ७

पुण्यपूरनिधिः कापि	புண்ணியப்பெருக்குக்கு இருப்பிடமான ஒருத்தி
तव गण्डभुवि	தங்களுடைய கன்னப்பிரதேசத்தில்
आकुलितकुण्डलं	அசைகின்ற குண்டலங்களையுடைய
निजगण्डं सन्निधाय	தனது கன்னத்தை சேர்த்து வைத்துக்கொண்டு,
पूगचर्वितरसामृतं	தாங்கள் மென்ற தாம்பூலரசமாகிற அமிருதத்தை
अन्ववाप नटनान्तरे	அருந்தினளல்லவா ; ராஸக்ரீடாமத்தியத்தில்
इन्दिराविहृतिमन्दिरं	லக்ஷ்மீதேவியின் விலாஸத்திற்கிருப்பிடமும்,
भुवनसुन्दरं त्वां अवाप्य	லோகஸுந்தரனுமான தங்களை அடைந்து
अङ्गनाः किमु	அப்பெண்மணிகள் என்னென்ன
संमदोन्मददशान्तरं हि न दधुः	சந்தோஷத்தாலும் உன்மாதத்தாலும் உண்டான அவஸ்தாவிசேஷத்தைத்தான் அடையவில்லை ?

गानमीश विरतं क्रमेण किल वाद्यमेलनमुपारतं
ब्रह्मसंमदरसाकुलाः सदसि केवलं ननृतुरङ्गनाः ।
नाविदन्नपि च नीविकां किमपि कुन्तलीमपि च कञ्चुलीं
ज्योतिषामपि कदम्बकं दिवि विलंबितं किमपरं ब्रुवे ॥　८

ईश	*ஹே ஸர்வேசுவரா!*
गानं विरतं क्रमेण	*பாட்டு முடிவடைந்தது ; க்ரமமாக*
वाद्यमेलनं उपारतं किल	*வாத்தியங்களின் இசைவும் ஓய்ந்ததல்லவா ;*
अङ्गनाः केवलं	*ஸ்த்ரீகள் மட்டும்*
ब्रह्मसंमदरसाकुलाः	*ப்ரம்மானந்தரஸத்தில் மூழ்கியவர்களாக*
सदसि ननृतुः	*சபையில் நர்த்தனஞ்செய்துகொண்டிருந்தார்கள் ;*
अपि च	*என்று மட்டுமல்ல*
नीविकां कुन्तलीं अपि	*தங்கள் வஸ்திரத்தைப்பற்றியும், கூந்தலைப்பற்றியும்,*
कञ्चुलीं च	*இரவிக்கையைப்பற்றியும்*
किमपि न अविदन्	*ஒன்றுமே அறியவுமில்லையல்லவா ;*
दिवि ज्योतिषां कदम्बकं अपि	*ஆகாசத்தில் நக்ஷத்திரக்கூட்டங்கள் கூட*
विलम्बितं	*அசையாமல் நின்றுவிட்டது ;*
अपरं किं ब्रुवे	*நான் வேறென்ன சொல்லுவேன் ?*

मोदसीम्नि भुवनं विलाप्य विहृतिं समाप्य च ततो विभो
केलिसम्मृदितनिर्मलाङ्गनवघर्मलेशसुभगात्मनाम् ।
मन्मथासहनचेतसां पशुपयोषितां सुकृतचोदित-
स्तावदाकलितमूर्तिरादधित मारवीरपरमोत्सवान् ॥　९

विभो भुवनं	*பிரபுவே! எல்லா ப்ரபஞ்சத்தையும்*
मोदसीम्नि विलाप्य	*ஆனந்தத்தின் பரம எல்லையில் லயிக்கும்படி செய்து,*
विहृतिं समाप्य च ततः	*ராஸக்ரீடையையும் முடித்துக்கொண்டு, அதன் பிறகு*
केलिसम्मृदित-निर्मलाङ्गनवघर्म-लेशसुभगात्मनां	*ராஸக்ரீடையில் நன்கு மர்த்தனஞ்செய்யப்பட்ட நிர்மலமான அவயவங்களில் தோன்றிய புது வேர்வைத்துளிகளால் அழகான மேனியையுடையவர்களும்*
मन्मथासहनचेतसां	*காமத்தைப் பொறுக்காத மனதையுடையவர்களுமான*
पशुपयोषितां	*கோபஸ்த்ரீகளுடைய*
सुकृतचोदितः	*புண்ணியத்தால் ஏவப்பட்டவராக*
तावत् आकलितमूर्तिः	*அவ்வளவு சரீரங்களையெடுத்துக்கொண்டு*
मारवीरपरमोत्सवान्	*சுரதோத்ஸவங்களை*
आदधिथ	*தாங்கள் செய்தீர்களல்லவா.*

केलिभेदपरिलोलिताभिरतिलालिताभिरबलालिभिः
स्वैरमीश ननु सूरजापयसि चारु नाम विहृतिं व्यधाः ।
काननेऽपि च विसारिशीतलकिशोरमारुतमनोहरे
सूनसौरभमये विलेसिथ विलासिनीशतविमोहनम् ॥ १०

ननु ईश	ஹே ஸர்வேச்வரா !
केलिभेदपरिलोलिताभिः	ஆலிங்கனம் முதலிய ரதிக்ரீடாவிசேஷத்தால் மிக சோர்வையடைவிக்கப்பட்டவர்களும்,
अतिलालिताभिः	அதனுல் மிகவும் சீராடப்பட்டவர்களுமான
अबलालिभिः सूरजापयसि	பெண்கூட்டங்களுடன் யமுனஜலத்தில்
स्वैरं नाम चारु	இஷ்டம்போலவே அழகாக
विहृतिं व्यधाः	ஜலக்ரீடை செய்தீர்களல்லவா ;
अपि च विसारिशीतलकिशोरमारुतमनोहरे	மேலும் வீசுகின்ற குளிர்ந்த இளங்காற்றினுல் மிக அழகானதும்,
सूनसौरभमये कानने	புஷ்பங்களின் நறுமணம் நிறைந்ததுமான வனத்தில்
विलासिनीशतविमोहनं	கட்டழகிகளுக்கெல்லாம் மயக்கமுண்டாகும்படியாக
विलेसिथ	விளங்கினீர்களல்லவா.

कामिनीरिति हि यामिनीषु खलु कामनीयकनिधे भवान्
पूर्णसम्मदरसार्णवं कमपि योगिगम्यमनुभावयन् ।
ब्रह्मशङ्करमुखानपीह पशुपाङ्गनासु बहुमानयन्
भक्तलोकगमनीयरूप कमनीय कृष्ण परिपाहि माम् ॥ ११

कामनीयकनिधे भवान्	ஸௌந்தரியக்கடலே ! தாங்கள்,
इति हि यामिनीषु	இவ்விதமெல்லாம் இரவுகளில்
कामिनीः योगिगम्यं	அப்பெண்களை யோகிகளால் அடையக்கூடியதும்,
कमपि	இவ்விதமென்று சொல்லமுடியாததுமான
पूर्णसंमदरसार्णवं	அகண்ட ப்ரம்மானந்த ஸாகரத்தை
अनुभावयन्	அனுபவிக்கச்செய்துகொண்டு
ब्रह्मशङ्करमुखान् अपि	ப்ரம்மா, சங்கரன் முதலியவர்களைக்கூட
इह पशुपाङ्गनासु	இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் கோபிகைகளிடத்தில்
बहुमानयन् खलु	பெருமதிக்கும்படி செய்தீர்களல்லவா ;
भक्तलोकगमनीयरूप	பக்தஜனங்களால் மட்டும் அறியக்கூடிய உருவத்தை யுடையவரும்
कमनीय	எல்லோராலும் விரும்பக்கூடியவருமான
कृष्ण मां परिपाहि	ஹே ஸ்ரீகிருஷ்ண ! என்னை நன்கு காப்பாற்றவேண்டும்.

इति श्रीमन्नारायणीये रासक्रीडावर्णनं नाम एकोनसप्ततितमं दशकं समाप्तम् ॥६९॥

आदितः श्लोकाः 708 दशमस्कन्धे श्लोकाः 333.

सप्ततितमं दशकम्—எழுபதாவது தசகம்.

सुदर्शनशापमोक्षादिवर्णनम्—சுதர்சனசாபமோக்ஷம் முதலியதை வர்ணிப்பது.

इति त्वयि रसाकुलं रमितवल्लभे वल्लवाः
कदाऽपि पुरमंबिकाकमितुरंबिकाकानने ।
समेत्य भवता समं निशि निषेव्य दिव्योत्सवं
सुखं सुषुपुरग्रसीद् व्रजपमुग्रनागस्तदा ॥ १

इति त्वयि रसाकुलं — இவ்விதம் தாங்கள் ஆனந்தபரவசமாயிருக்கும்படி
रमितवल्लभे — ஸ்த்ரீகளை இன்பமுறச்செய்துகொண்டிருக்கும்பொழுது
कदा अपि वल्लवाः — ஒரு நாள் கோபர்கள்,
अंबिकाकानने — அம்பிகாவனத்தில் இருக்கும்
अंबिकाकमितुः पुरं — ஒரு சிவன்கோவிலுக்கு
भवता समं समेत्य — தங்களுடன் சென்று,
निशि दिव्योत्सवं निषेव्य — இரவில் சிறந்த உத்ஸவத்தை சேவித்து,
सुखं सुषुपुः — சுகமாக உறங்கினார்கள்;
तदा उग्रनागः — அப்பொழுது ஒரு கொடிய பாம்பு
व्रजपं अग्रसीत् — நந்தகோபரை விழுங்கிற்றல்லவா.

समुन्मुखमथोल्मुकैरभिहतेऽपि तस्मिन् बला-
दमुञ्चति भवत्पदे न्यपति पाहि पाहीति तैः ।
तदा खलु पदा भवान् समुपगम्य पस्पर्श तं
बभौ स च निजां तनुं समुपसाद्य वैद्याधरीम् ॥ २

अथ उल्मुकैः — அப்பொழுது கொள்ளிக்கட்டைகளால்
बलात् अभिहते अपि — பலமாக அடிக்கப்பட்டும்,
तस्मिन् अमुञ्चति तैः — அது விடாதபொழுது அந்த கோபர்களால்
पाहि पाहि — "காப்பாற்றவேண்டும், காப்பாற்றவேண்டும்"
इति भवत्पदे — என்று சொல்லிக்கொண்டு தங்கள் திருவடிகளில்
न्यपति — விழுந்ததல்லவா;
तदा खलु भवान् समुपगम्य — அப்பொழுதே தாங்களும் பக்கத்தில் வந்து
समुन्मुखं तं — விழுங்குவதில் ஈடுபட்டிருக்கும் அதை
पदा पस्पर्श — காலால் தொட்டீர்கள்;
सः च वैद्याधरीं — அந்தப் பாம்பும் வித்யாதரனைச்சேர்ந்த
निजां तनुं समुपसाद्य बभौ — தன் உருவத்தை அடைந்து விளங்கிற்றல்லவா.

सुदर्शनधर प्रभो ननु सुदर्शनाख्योऽस्म्यहं
मुनीन् क्वचिदपाहसं त इह मां व्यधुर्वाहसम् ।

भवत्पदसमर्पणादमलतां गतोऽस्मीत्यसौ
स्तुवन्निजपदं ययौ व्रजपदं च गोपा मुदा ॥ ३

सुदर्शनधर ननु प्रभो	"சுதர்சனசக்கிரத்தைத் தரிக்கின்ற ஹே ப்ரபுவே!
अहं सुदर्शनाख्यः अस्मि	நான் சுதர்சனனென்று பெயருடையவன்;
कचित् मुनीन् अपाहसं	ஒரு நாள் முனிவர்களை நான் பரிஹஸித்தேன்;
ते मां इह	அவர்கள் என்னை இவ்விடத்தில்
वाहसं व्यधुः	மலைப்பாம்பாகச் செய்தார்கள்;
भवत्पदसमर्पणात्	தங்கள் திருவடிகளை வைத்ததால்
अमलतां गतः अस्मि	பாபமற்றவனாக ஆனேன்"
इति स्तुवन् असौ	என்று ஸ்துதித்துக்கொண்டு அவன்
निजपदं ययौ	தன்னிடத்தையடைந்தான்;
गोपाः च मुदा	கோபர்களும் சந்தோஷத்துடன்
निजपदं	கோகுலத்திற்குச் சென்றனரல்லவா.

शङ्खचूडवधः—சங்கசூடவதம்.

कदाऽपि खलु सीरिणा विहरति त्वयि स्त्रीजनै-
र्जहार धनदानुगः स किल शङ्खचूडोऽबलाः ।
अतिद्रुतमनुद्रुतस्त्वमथ मुक्तनारीजनं
रुरोजिथ शिरोमणिं हलभृते च तस्याददाः ॥ ४

कदा अपि खलु त्वयि सीरिणा	ஒரு நாள் தாங்கள் பலராமனுடன்
स्त्रीजनैः विहरति	பெண்களுடன் விளையாடிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது
धनदानुगः	குபேரனுடைய கிங்கரனை
सः शङ्खचूडः	அந்த சங்கசூடனென்பவன்
अबलाः जहार किल	ஸ்த்ரீகளையபஹரித்துச் சென்றானல்லவா;
अथ त्वं	அப்பொழுது தாங்கள்
अतिद्रुतं अनुद्रुतः	மிக விரைவாகப் பின்சென்று
मुक्तनारीजनं रुरोजिथ	பெண்களை விட்டுவிட்ட அவனைக் கொன்றீர்கள்.
तस्य शिरोमणिं	அவன் தலையிலிருக்கும் ரத்னத்தை
हलभृते अददाः च	பலராமனுக்குக் கொடுக்கவுஞ்செய்தீர்களல்லவா.

दिनेषु च सुहृज्जनैः सह वनेषु लीलापरं
मनोभवमनोहरं रसितवेणुनादामृतम् ।
भवन्तममरीदृशाममृतपारणादायिनं
विचिन्त्य किमु नालपन् विरहतापिता गोपिकाः ॥ ५

दिनेषु च सुहृज्जनैः सह பகல் நேரங்களில் சிநேகிதர்களுடன்
वनेषु लीलापरं வனங்களில் விளையாடுவதில் ஈடுபட்டவரும்,
मनोभवमनोहरं மன்மதன்போல மனதைக் கவருகின்றவரும்,
रसितवेणुनादामृतं வேணுநாதமாகிற அமிருதத்தை ஆஸ்வதிக்கின்றவரும்
अमरीदृशां தேவஸ்திரீகளின் கண்களுக்கு
अमृतपारणादायिनं அமிருதபக்ஷணத்தைக் கொடுக்கின்றவருமான
भवन्तं विचिन्त्य தங்களை நினைத்து
विरहतापिताः गोपिकाः விரஹதாபத்தையடைந்த கோபிகைகள்
किमु न आलपन् என்னென்னதான் சொல்லிக்கொள்ளவில்லை?

अरिष्टासुरवधः—அரிஷ்டாஸுரவதம்.

भोजराजभृतकस्त्वथ कश्चित्कष्टदुष्टपथदृष्टिररिष्टः ।
निष्ठुराकृतिरपष्ठुनिनादस्तिष्ठते स्म भवते वृषरूपी ॥ ६

अथ भोजराजभृतकः பிறகு கம்ஸனின் வேலைக்காரனும்,
कष्टदुष्टपथदृष्टिः கடுமையான துன்மார்க்கங்களில் தன் திருஷ்டியைச் செலுத்தியவனுமான
अरिष्टः कश्चित् तु அரிஷ்டன் என்ற ஒருவன்
निष्ठुराकृतिः பயங்கர உருவமுடையவனாய்
अपष्ठुनिनादः கடூரமான சத்தமுடையவனாய்
वृषरूपी காளையுருவமுடையவனாய்
भवते तिष्ठते स्म தங்களுக்கெதிரில் வெட்கமின்றி நின்றானல்லவா.

शाक्करोऽथ जगतीधृतिहारी मूर्तिमेष बृहतीं प्रदधानः ।
पङ्क्तिमाशु परिघूर्ण्य पशूनां छन्दसां निधिमवाप भवन्तम् ॥ ७

अथ शाक्करः एषः பிறகு எருதின் உருவமெடுத்துக்கொண்ட அவன் (சக்வரீ என்ற சந்தஸ்ஸோடுகூடியவன்)
जगतीधृतिहारी உலகத்தாருடைய தைரியத்தையபஹரிக்கின்றவனாய் (ஜகதீ, திருதி என்ற சந்தஸ்ஸுகளை வஹிக்கின்றவனாய்)
बृहतीं मूर्तिं प्रदधानः பெரும் உருவத்தையெடுத்துக்கொண்டவனாய் (பிரஹதியென்ற சந்தஸ்ஸை தரிப்பவனாய்)
पशूनां पङ्क्तिं பசுக்கூட்டத்தை (பங்க்திசந்தஸ்ஸை)
आशु परिघूर्ण्य விரைவாக விரட்டிக்கொண்டு
छन्दसां निधिं வேதங்களுக்கிருப்பிடமான (எல்லா சந்தஸ்ஸுகளுக்குமிருப்பிடமான)
भवन्तं अवाप தங்களையடைந்தானல்லவா.

तुङ्गशृङ्गमुखमाश्वभियन्तं संगृह्य रभसादभियं तम् ।
भद्ररूपमपि दैत्यमभद्रं मर्दयन्नमदयः सुरलोकम् ॥ ८

तुङ्गश्रृङ्गमुखं	உயர்ந்த கொம்புகளின் நுனிகளையுடையவனாக
आशु अभियन्तं अभियं	விரைவாக எதிர்த்து வருகின்றவனும், பயமற்றவனும்,
भद्ररूपं अपि	பத்திரமான உருவமுடையவனாக இருந்தாலும் (காளையுருவமுடையவனும்)
अभद्रं तं दैत्यं	மிக துஷ்டனுமான அவ்வசுரனை
रभसात् संगृह्य मर्दयन्	விரைவாகப்பிடித்து பிசைந்து (கொன்று)
सुरलोकं अमदयः	தேவர்களை சந்தோஷப்படுத்தினீர்களல்லவா.

चित्रमद्य भगवन् वृषघातात्सुस्थिराऽजनि वृषस्थितिरुर्व्याम् ।
वर्धते च वृषचेतसि भूयान्मोद इत्यभिनुतोऽसि सुरैस्त्वम् ॥ ९

भगवन्	ஹே பகவானே!
अद्य वृषघातात्	இன்று விருஷத்தைக் (விருஷபாசுரனை) கொன்றதால்
उर्व्यां वृषस्थितिः	பூமியில் விருஷத்தின் (தர்மத்தின்) நிலை
सुस्थिरा अजनि	மிகவும் நிலைபெற்றதாக ஆனது.
वृषचेतसि	விருஷத்தின் (இந்திரனின்) மனதில்
भूयान् मोदः वर्धते च	அதிகமான சந்தோஷம் வளரவுஞ்செய்தது.
चित्रं इति त्वं	இது ஆச்சரியம்! என்று தாங்கள்
सुरैः अभिनुतः असि	தேவர்களால் ஸ்துதிக்கப்பட்டீர்களல்லவா.

औक्षकाणि परिधावत दूरं वीक्ष्यतामयमिहोक्षविभेदी ।
इत्थमात्तहसितैः सह गोपैर्गेहगस्त्वमव वातपुरेश ॥ १०

औक्षकाणि दूरं परिधावत	காளைக்கூட்டங்களே! வெகுதூரம் ஓடுங்கள்;
इह अयं उक्षविभेदी	இவிடத்தில் இந்த காளையைக் கொன்றவன்
वीक्ष्यतां	பார்க்கப்படட்டும்;
वातपुरेश	ஹே குருவாயூரப்பா!
इत्थं आत्तहसितैः	இவ்விதம் வேடிக்கையாக பரிஹஸிக்கின்ற
गोपैः सह गेहगः त्वं	கோபாலர்களுடன் வீட்டிற்குச்சென்ற தாங்கள்
अव	என்னைக் காப்பாற்றவேண்டும்.

इति श्रीमन्नारायणीये सुदर्शनशापमोक्षादिवर्णनं नाम सप्ततितमं दशकं समाप्तम् ॥

आदितः श्लोकाः 718. दशमस्कन्धे श्लोकाः 343.

एकसप्ततितमं दशकम्— எழுபத்தோராவது தசகம்.

केशिव्योमवधवर्णनम्—கேசிவத, வ்யோமவதங்களை வர்ணிப்பது.

केशिवधम्—கேசிவதம்.

यत्नेषु सर्वेष्वपि नावकेशी केशी स भोजेशितुरिष्टबन्धुः ।
त्वं सिन्धुजावाप्य इतीव मत्वा संप्राप्तवान् सिन्धुजवाजिरूपः ॥ १

सर्वेषु यत्नेषु अपि — எல்லா பிரயத்தினங்களிலும்
न अवकेशी — வீணாகாதவனும்
भोजेशितुः इष्टबन्धुः — கம்ஸனுக்கு நெருங்கின பந்துவுமான
सः केशी — அந்த கேசி என்பவன்
त्वं सिन्धुजावाप्यः — 'தாங்கள் சிந்துஜை(மஹாலக்ஷ்மி)யால் சிந்துஜனால் (குதிரையால்) அடையக்கூடியவர்'
इति मत्वा इव — என்று எண்ணியவன்போல்
सिन्धुजवाजिरूपः — சிந்துதேசத்தில் ஜனித்த குதிரையுருவம் பூண்டவனுக்
संप्राप्तवान् — வந்தானல்லவா.

गन्धर्वतामेष गतोऽपि रूक्षैर्नादैः समुद्वेजितसर्वलोकः ।
भवद्विलोकावधि गोपवाटीं प्रमर्द्य पापः पुनरापतत्त्वाम् ॥ २

एषः पापः — இந்தப் பாபி
गन्धर्वतां — கந்தர்வனு(குதிரையா)க இருக்கும் தன்மையை
गतः अपि — அடைந்தும் கூட
रूक्षैः नादैः — கர்ணகடோரங்களான சத்தங்களால்
समुद्वेजितसर्वलोकः — எல்லா ஜனங்களையும் துன்புறுத்தியவனுய்
भवद्विलोकावधि — தங்களைக் காண்பதுவரையில்.
गोपवाटीं प्रमर्द्य — கோகுலத்தை அழித்துவிட்டு
पुनः त्वां आपतत् — பிறகு தங்களை எதிர்த்துவந்தான்.

तार्क्ष्यार्पिताङ्घ्रेस्तव तार्क्ष्य एष चिक्षेप वक्षोभुवि नाम पादम् ।
भृगोः पदाघातकथां निशम्य स्वेनापि शक्यं तदितीव मोहात् ॥

एषः तार्क्ष्यः — இந்த தார்க்ஷியன் (குதிரை)
भृगोः पदाघातकथां — பிருகுமஹரிஷி தங்களைக் காலால் மிதித்த கதையை
निशम्य — கேட்டு,
तत् स्वेन अपि शक्यं — அது தன்னாலும் செய்யமுடியும்
इति मोहात् इव — என்று மதியீனத்தால்போல
तार्क्ष्यार्पिताङ्घ्रेः — கருடன்மேல் வைக்கப்பட்ட திருவடிகளையுடைய
तव वक्षोभुवि — தங்களுடைய மார்பில்
पादं चिक्षेप नाम — காலால் உதைத்தானல்லவா.

प्रवञ्चयन्नस्य खुराञ्चलं द्रागमुं च चिक्षेपिथ दूरदूरम् ।
संमूर्च्छितोऽपि ह्यतिमूर्च्छितेन क्रोधोष्मणा खादितुमाद्रुतस्त्वाम् ॥

अस्य खुराञ्चलं — அவனுடைய காலுதையை
प्रवञ्चयन् द्राक् अमुं च — ஏமாற்றிக்கொண்டு விரைவாக அவனையும்
दूरदूरं चिक्षेपिथ — வெகுதூரத்தில் எறிந்தீர்கள்.
संमूर्च्छितः अपि — அதனால் அவன் மயக்கமடைந்துங்கூட

अतिमूर्च्छितेन மிகவும் வளர்ந்ததான
क्रोधोष्मणा கோபக்கனலுடன்
त्वां खादितुं आद्रुतः हि தங்களைத் தின்பதற்கு ஓடிவந்தானல்லவா.

त्वं वाहदण्डे कृतधीश्च बाहादण्डं न्यधास्तस्य मुखे तदानीम् ।
तद्वृद्धिरुद्धश्वसनो गतासुः सप्तीभवन्नप्ययमैक्यमागात् ॥ ५

त्वं वाहदण्डे தாங்கள் வாஹத்தை (குதிரையை) தண்டிப்பதில்
कृतधीः च तस्य मुखे மனஉறுதிகொண்டிருப்பதாலும் அவன் வாயில்
बाहादण्डं न्यधाः தண்டம்போன்ற கையைச் செலுத்தினீரல்லவா.
तदानीं அப்பொழுது
तद्वृद्धिरुद्धश्वसनः அந்த கை வளர்ந்ததால் தகைப்பட்ட மூச்சுக்காற்றையுடையவனும்
गतासुः अयं அதனால் உயிரிழந்தவனுமான அவன்
सप्तीभवन् अपि ஏழாக (குதிரையாக) இருந்தபோதிலும்
ऐक्यं आगात् ஒன்றாயிருக்கும் தன்மையை (கைவல்யத்தை) அடைந்தானல்லவா.

आलंभमात्रेण पशोः सुराणां प्रसादके नूत्न इवाश्वमेधे ।
कृते त्वया हर्षवशात्सुरेन्द्रास्त्वां तुष्टुवुः केशवनामधेयम् ॥ ६

पशोः अलंभमात्रेण யாகபசுவைக் கொன்றதால்மட்டும்
सुराणां प्रसादके தேவர்களுக்குத் திருப்தியைச் செய்கின்ற
नूत्ने इव अश्वमेधे புதிதாக இருக்கும் அச்வமேதயாகம்
त्वया कृते தங்களால் செய்யப்பட்டபொழுது,
सुरेन्द्राः हर्षवशात् தேவர்கள் சந்தோஷத்தால்
त्वां केशवनामधेयं தங்களை கேசவன் என்ற பெயருடையவராக
तुष्टुवुः ஸ்துதித்தார்களல்லவா.

कंसाय ते शौरिसुतत्वमुक्त्वा तं तद्वधोत्कं प्रतिरुध्य वाचा ।
प्राप्तेन केशिक्षपणावसाने श्रीनारदेन त्वमभिष्टुतोऽभूः ॥ ७

कंसाय கம்ஸனுக்கு
ते शौरिसुतत्वं தாங்கள் வசுதேவரின் புத்திரன் என்பதை
उक्त्वा எடுத்துரைத்து
तद्वधोत्कं அந்த வசுதேவரைக் கொல்ல விரும்பிய
तं वाचा प्रतिरुध्य அந்தக் கம்ஸனை நல்லவார்த்தையால் தடுத்து
केशिक्षपणावसाने கேசிவதத்தின் முடிவில்
प्राप्तेन श्रीनारदेन வந்துசேர்ந்த ஸ்ரீநாரதரால்
त्वं अभिष्टुतः अभूः தாங்கள் நன்கு ஸ்துதிக்கப்பட்டீர்களல்லவா.

व्योमासुरवधः—வ்யோமாசுரவதம்:

कदाऽपि गोपैः सह काननान्ते निलायनक्रीडनलोलुपं त्वाम् ।
मयात्मजः प्राप दुरन्तमायो व्योमाभिधो व्योमचरोपरोधी ॥ ८

कदा अपि	ஒருநாள்
व्योमचरोपरोधी	தேவர்களைத் துன்புறுத்துகின்றவனும்
दुरन्तमायः	அளவற்ற மாயைகளையுடையவனும்
मयात्मजः	மயாசுரன் பிள்ளையுமான
व्योमाभिधः	வ்யோமன் என்ற பெயருடைய அசுரன்
काननान्ते गोपैः सह	காட்டில் கோபாலர்களுடன்
निलायनक्रीडनलोलुपं	ஒளிந்து விளையாடுவதில் ஈடுபட்டிருக்கும்
त्वां प्राप	தங்களிடம் வந்தானல்லவா.

स चोरपालायितवल्लवेषु चोरायितो गोपशिशून् पशूंश्च ।
गुहासु कृत्वा पिदधे शिलाभिस्त्वया च बुद्ध्वा परिमर्दितोऽभूत् ॥ ९

सः	அவன்,
चोरपालायितवल्लवेषु	திருடர்களாகவும் காப்பாற்றுகிறவர்களாகவும் விளையாடுகின்ற கோபர்களுக்கிடையில்
चोरायितः	திருடனாக விளையாடுகின்றவனாய்
गोपशिशून् पशून् च	கோபகுமாரர்களையும் பசுக்களையும்
गुहासु कृत्वा	குகைகளில்க்கொண்டுபோய் விட்டு
शिलाभिः पिदधे	கற்களால் மூடிவிட்டான்.
बुद्ध्वा त्वया	அதையறிந்து தங்களால்
परिमर्दितः अभूत् च	கொல்லப்படவுஞ்செய்தானல்லவா.

एवंविधैश्चाद्भुतकेलिभेदैरानन्दमूर्च्छामतुलां व्रजस्य ।
पदे पदे नूतनयन्नसीमं परात्मरूपिन् पवनेश पायाः ॥ १०

परात्मरूपिन् पवनेश	பரமாத்மஸ்வரூபியான ஹே குருவாயூரப்பா!
एवं विधैः	இப்படிப்பட்ட
अद्भुतकेलिभेदैः च	ஆச்சரியகரமான பல விளையாட்டுகளாலும்
व्रजस्य अतुलां	கோகுலத்திற்கு ஒப்பற்ற
आनन्दमूर्च्छां पदे पदे	ஆனந்தப்பெருக்கை அடிக்கடி
असीमं	எல்லையற்றதாக
नूतनयन्	புதிதுபுதிதாகச் செய்துகொண்டிருக்கும் தாங்கள்
पायाः	என்னைக் காப்பாற்றவேண்டும்.

इति श्रीमन्नारायणीये केशिव्योमवधवर्णनं नाम एकसप्ततितमं दशकम् ॥ ७१ ॥

आदितः श्लोकाः 728. दशमस्कन्धे श्लोकाः 353.

द्विसप्ततितमं दशकम्— எழுபத்திரண்டாவது தசகம்.

अक्रूरस्य गोकुलयात्रावर्णनम्— அக்ரூரர் கோகுலத்திற்குச் சென்றதை வர்ணிப்பது.

कंसोऽथ नारदगिरा व्रजवासिनं त्वामाकर्ण्य दीर्णहृदयः स हि गान्दिनेयम्।
आहूय कार्मुकमखच्छलतो भवन्तमानेतुमेनमहिनोदहिनाथशायिन् ॥

अहिनाथशायिन् பாம்பின்மேல் பள்ளிகொண்டிருக்கும் ஹே ஈசா !
अथ नारदगिरा பிறகு நாரதரின் வாக்கினால்
त्वां व्रजवासिनं தாங்கள் கோகுலத்தில் வசிப்பதாக
आकर्ण्य सः कंसः கேள்விப்பட்டு, அந்த கம்ஸன்
दीर्णहृदयः மனமுடைந்தவனாய்
गान्दिनेयं आहूय காந்தினியின் பிள்ளையான அக்ரூரனையழைத்து
कार्मुकमखच्छलतः 'வில்யாகம்' என்ற வியாஜத்தைக்கொண்டு
भवन्तं आनेतुं தங்களை அழைத்துவர
एनं अहिनोत् हि அந்த அக்ரூரனை அனுப்பினானல்லவா.

अक्रूर एष भवदङ्घ्रिपरश्चिराय त्वद्दर्शनाक्षममनाः क्षितिपालभीत्या ।
तस्याज्ञयैव पुनरीक्षितुमुद्यतस्त्वामानन्दभारमतिभूरितरं बभार ॥ २

चिराय भवदङ्घ्रिपरः வெகுகாலமாகவே தங்கள் திருவடிகளை சேவிக்கின்றவ[னும்]
क्षितिपालभीत्या அரசனிடமிருந்து பயத்தால்
त्वद्दर्शनाक्षममनाः தங்களை தரிசிக்க சக்தியற்ற மனமுடையவனுமான
एषः अक्रूरः पुनः அந்த அக்ரூரர் இப்பொழுது
तस्य एव आज्ञया அதே அரசனுடைய கட்டளையால்
त्वां ईक्षितुं उद्यतः தங்களை தரிசிக்க முயற்சித்தவராய்
अतिभूरितरं மிக அதிகமான
आनन्दभारं बभार ஆனந்தத்தையடைந்தார்.

सोऽयं रथेन सुकृती भवतो निवासं गच्छन्मनोरथगणांस्त्वयि धार्यमाणान्।
आस्वादयन्मुहुरपायभयेन दैवं संप्रार्थयन्पथि न किञ्चिदपि व्यजानात् ॥

भवतः निवासं தங்கள் இருப்பிடத்திற்கு
रथेन गच्छन् தேரில் ஏறிச்செல்லுகின்ற
सुकृती सः अयं புண்யவானான அந்த அக்ரூரன்
त्वयि धार्यमाणान् தங்களிடத்தில் வைக்கப்பட்டிருக்கும்
मनोरथगणान् மனோரதக்கூட்டங்களை
मुहुः आस्वादयन् அடிக்கடி ஆலோசித்தனுபவித்துக்கொண்டு
अपायभयेन அவைகளுக்கு இடையூறு நேர்ந்துவிடுமோ என்ற [பயத்தால்]
दैवं संप्रार्थयन् இஷ்டதைவத்தை பிரார்த்திக்கின்றவராய்
पथि किञ्चित् अपि न व्यजानात् வழியில் ஒன்றுமேயறியவில்லை.

द्रक्ष्यामि वेदशतगीतगतिं पुमांसं
स्प्रक्ष्यामि किंस्विदपि नाम परिष्वजेयम् ।
किं वक्ष्यते स खलु मां क्वनु वीक्षितः स्या-
दित्थं निनाय स भवन्मयमेव मार्गम् ॥ ४

वेदशतगीतगतिं 'அனேக உபநிஷத்துக்களால் கானம் (உபதேசம்) பண்ணப்பட்ட ஸ்வரூப(அடையவேண்டியபார்க்க)த்தையுடைய

पुमांसं द्रक्ष्यामि किंस्वित् பரமபுருஷனை நான் காண்பேனே?

अपि स्प्रक्ष्यामि நான் தொடுவேனே?

परिष्वजेयं नाम ஆலிங்கனம் பண்ணிக்கொள்ளுவேனே?

सः खलु मां वक्ष्यते किं அவரும் என்னிடத்தில் பேசுவாரா?

क्वनु वीक्षितः स्यात् எவ்விடத்தில் பார்க்கப்படுவார்?'

इत्थं सः मार्गं என்றிவ்விதமாக அவர் வழியில்

भवन्मयं एव பூராவும் தாங்கள் நிறைந்திருப்பதாகவே எண்ணி

निनाय கடந்துசென்றாரல்லவா.

भूयः क्रमादभिविशन् भवदङ्घ्रिपूतं बृन्दावनं हरविरिञ्चसुराभिवन्द्यम् ।
आनन्दमग्न इव लग्न इव प्रमोहे किं किं दशान्तरमवाप न पङ्कजाक्ष ॥

पङ्कजाक्ष भूयः क्रमात् ஹே செந்தாமரைக்கண்ணா! மறுபடி கிரமமாக

भवदङ्घ्रिपूतं தங்கள் திருவடிகள் பட்டு மிக சுத்தமானதும்

हरविरिञ्चसुराभिवन्द्यं பரமசிவன் பிரம்மதேவர் முதலிய தேவர்களால் வணங்கத்தகுந்ததுமான

बृन्दावनं अभिविशन् பிருந்தாவனத்தில் செல்லுகின்ற அவர்

आनन्दमग्नः इव ஆனந்தத்தில் மூழ்கியவர்போலவும்,

प्रमोहे लग्नः इव மதிமயக்கத்தையடைந்தவர்போலவும்

किं किं दशान्तरं न अवाप என்னென்ன அவஸ்தைகளைத்தான் அடையவில்லை?

पश्यन्नवन्दत भवद्विहृतिस्थलानि पांसुष्ववेष्टत भवच्चरणाङ्कितेषु ।
किं ब्रूमहे बहुजना हि तदाऽपि जाता एवं तु भक्तितरला विरलाः परात्मन् ॥

भवद्विहृतिस्थलानि தங்களுடைய விளையாட்டுஸ்தலங்களை

पश्यन् अवन्दत கண்டதும் வணங்கினார்;

भवच्चरणाङ्कितेषु தங்கள் திருவடிகளால் அடையாளம் பண்ணப்பட்ட

पांसुषु अवेष्टत किं ब्रूमहे புழுதிகளில் புரண்டார்; நான் என்ன சொல்லுவேன்?

परात्मन् பரமாத்மஸ்வரூபியே!

तदा अपि बहुजनाः அந்தக்காலத்திலும் அனேக ஜனங்கள்

जाताः हि ஜனித்திருக்கிறார்களல்லவா;

तु एवं भक्तितरलाः ஆனால் இவ்விதம் பக்திபரவசர்கள்

विरलाः மிகக் குறைவே.

सायं स गोपभवनानि भवच्चरित्रगीतामृतप्रसृतकर्णरसायनानि ।
पश्यन् प्रमोदसरितेव किलोह्यमानो गच्छन् भवद्भवनसन्निधिमन्वयासीत् ॥

सः सायं	அந்த அக்ரூரர் சாயங்காலத்தில்
भवच्चरित्रगीतामृत-प्रसृतकर्णरसायनानि	தங்கள் சரித்திரங்களை கானம்பண்ணுவதென்ற அமிருதப்பிரவாகமாகிற காதுகளுக்கு ரசாயனங்களையுடைய
गोपभवनानि पश्यन्	இடையர் வீடுகளைப் பார்த்துக்கொண்டே
प्रमोदसरिता	ஆனந்தப்பெருக்கால்
उह्यमानः इव	இழுத்துச்செல்லப்படுகிறவர்போல
गच्छन्	போய்க்கொண்டே
भवद्भवनसन्निधिं	தங்கள் வீட்டுப்பக்கத்தில்
अन्वयासीत् किल	வந்துசேர்ந்தாரல்லவா.

तावद्ददर्श पशुदोहविलोकलोलं भक्तोत्तमागतिमिव प्रतिपालयन्तम् ।
भूमन् भवन्तमयमग्रजवन्तमन्तर्ब्रह्मानुभूतिरससिन्धुमिवोद्वमन्तम् ॥ ८

भूमन्	எங்கும் நிறைந்திருக்கும் ஹே ஈசா !
तावत् अयं	அதற்குள் அந்த அக்ரூரர்
पशुदोहविलोकलोलं	மாடுகறப்பதைப் பார்க்க ஆசைகொண்டவரும்,
भक्तोत्तमागतिं	சிறந்த பக்தனுடைய வரவை
प्रतिपालयन्तं इव	எதிர்பார்க்கின்றவர்போலவும்,
अग्रजवन्तं	அண்ணனுடன் கூடினவரும்,
अन्तः	தனது சித்தவிருத்தியில்
ब्रह्मानुभूतिरससिन्धुं	பிரம்மஞானத்தாலுண்டான ஆனந்தக்கடலை
उद्वमन्तं इव	பெருகவிடுகிறவர்போலுமிருக்கிற
भवन्तं ददर्श	தங்களைக்கண்டாரல்லவா.

सायन्तनाप्लवविशेषविविक्तगात्रौ द्वौ पीतनीलरुचिरांबरलोभनीयौ ।
नातिप्रपञ्चधृतभूषणचारुवेषौ मन्दस्मितार्द्रवदनौ स युवां ददर्श ॥ ९

सः	அந்த அக்ரூரர்
सायन्तनाप्लव-विशेषविविक्तगात्रौ	மாலைப்பொழுதில் குளித்ததால் விசேஷமாக தூய்மைபெற்ற திருமேனியையுடையவர்களும்,
पीतनीलरुचिरांबर-लोभनीयौ	மனோகரமான மஞ்சப்பட்டாடையாலும் நீலப்பட்டாடையாலும் மிக அழகுவாய்ந்தவர்களும்,
नातिप्रपञ्चधृत-भूषणचारुवेषौ	அதிகமில்லாமல் சிற்சில ஆபரணங்களை அணிந்திருந்ததால் அழகான வேஷமுடையவர்களும்,
मन्दस्मितार्द्रवदनौ	மந்தஹாஸத்தால் கனிந்த முகமுடையவர்களுமான
युवां द्वौ ददर्श	உங்களிருவர்களையும் கண்டாரல்லவா.

दूराद्रथात्समवरुह्य नमन्तमेनमुत्थाप्य भक्तकुलमौलिमथोपगूहन् ।
हर्षान्मिताक्षरगिरा कुशलानुयोगी पाणिं प्रगृह्य सबलोऽथ गृहं निनेथ ॥

अथ दूरात्	உடனே வெகுதூரத்திலிருந்து
रथात् समवरुह्य नमन्तं	தேரிலிருந்து இறங்கி வணங்குகிறவரும்,
भक्तकुलमौलिं एनं	பக்தர்களில் சிறந்தவருமான அந்த அக்ரூரரை
उत्थाप्य अथ उपगूहन्	எழுப்பிய பிறகு கட்டித்தழுவிக்கொண்டு
हर्षात् मिताक्षरगिरा	சந்தோஷத்தினால் சில வார்த்தைகளைக்கொண்டு
कुशलानुयोगी	க்ஷேமத்தை விசாரித்து
सबलः पाणिं प्रगृह्य	பலராமனுடன் கையைப்பிடித்துக்கொண்டு
गृहं निनेथ	வீட்டிற்கு அழைத்துச்சென்றீர்களல்லவா.

नन्देन साकममितादरमर्चयित्वा तं यादवं तदुदितां निशमय्य वार्ताम् ।
गोपेषु भूपतिनिदेशकथां निवेद्य नानाकथाभिरिह तेन निशामनैषीः ॥

नन्देन साकं	நந்தகோபருடன்
यादवं तं	யதுவம்சத்தில் பிறந்த அந்த அக்ரூரரை
अमितादरं अर्चयित्वा	மிக ஆதரவுடன் வெகுமானித்து
तदुदितां वार्तां निशमय्य	அவர் சொன்ன விருத்தாந்தத்தைக் கேட்டு
भूपतिनिदेशकथां	அரசன் கட்டளையையும்
गोपेषु निवेद्य	கோபர்களிடத்தில் தெரிவித்து,
तेन इह	அந்த அக்ரூரருடன் அந்த நந்தகோபர் வீட்டில்
नानाकथाभिः	பல சங்கதிகளைப் பேசிக்கொண்டு
निशां अनैषीः	இரவைக்கழித்தீர்களல்லவா.

चन्द्रागृहे किमुत चन्द्रभगागृहे नु राधागृहे नु भवने किमु मैत्रविन्दे ।
धूर्तो विलंबत इति प्रमदाभिरुच्चैराशङ्कितो निशि मरुत्पुरनाथ पायाः ॥

धूर्तः	"வஞ்சகனான கிருஷ்ணன்
चन्द्रागृहे किमुत	சந்திரையின் வீட்டிலா அல்லது
चन्द्रभगागृहे नु	சந்திரபகையின் வீட்டிலா அல்லது
राधागृहे नु	ராதையின் வீட்டிலா அல்லது
मैत्रविन्दे भवने किमु	மித்திரவிந்தையின் வீட்டில்தானோ
विलम्बतः इति	தாமதிக்கிறான்" என்று
प्रमदाभिः निशि	கோபிகைகளால் இரவில்
उच्चैः आशङ्कितः	மிகவும் சந்தேகப்படப்பட்டீர்களல்லவா;
मरुत्पुरनाथ	ஹே குருவாயூரப்பா!
पायाः	தாங்கள் என்னைக் காப்பாற்றவேண்டும்.

इति श्रीमन्नारायणीये अक्रूरस्य गोकुलयात्रावर्णनं नाम द्विसप्ततितमं दशकं सद्विकम् ॥

आदितः श्लोकाः 740. दशमस्कन्धे श्लोकाः 365.

त्रिसप्ततितमं दशकम्— எழுபத்துமூன்றுவது தசகம்.

भगवतो मथुराप्रस्थानवर्णनम्—பகவான் மதுரைக்கு புறப்பட்டதை வர்ணிப்பது

निशमय्य तवाथ यानवार्तां भृशमार्ताः पशुपालबालिकास्ताः ।
किमिदं किमिदं कथं न्वितीमाः समवेताः परिदेवितान्यकुर्वन् ॥ १

अथ तव — *பிறகு தங்களுடைய*
यानवार्तां निशमय्य — *பிரயாண சமாசாரத்தைக் கேட்டு,*
भृशं आर्ताः — *மிக வருத்தமடைந்த*
इमाः ताः पशुपालबालिकाः — *அந்த கோப கன்னிகைகள்,*
समवेताः इदं किं इदं किं — *ஒன்றுசேர்ந்து, "இதென்ன? இதென்ன?*
कथं नु इति — *இதெவ்விதம் முடியும்" என்று*
परिदेवितानि अकुर्वन् — *பிரலபித்தார்களல்லவா.*

करुणानिधिरेष नन्दसूनुः कथमस्मान् विसृजेदनन्यनाथाः ।
बत नः किमु दैवमेवमासीदिति तास्त्वद्गतमानसा विलेपुः ॥ २

करुणानिधिः एषः नन्दसूनुः — *கருணாநிதியான இந்தக் கிருஷ்ணன்*
अनन्यनाथाः अस्मान् — *வேறு நாதனில்லாத நம்மை*
कथं विसृजेत् बत — *எவ்விதம் கைவிடுவான்? கஷ்டமே!*
नः दैवं एवं आसीत् किमु — *நம்ம தலைவிதி இவ்விதம் விபரீதம் ஆய்விட்டதா?*
इति ताः — *என்றிவ்விதம் அவர்கள்*
त्वद्गतमानसाः — *தங்களிடம் மனதைச்செலுத்தியவர்களாக*
विलेपुः — *பிரலாபித்தார்களல்லவா.*

चरमप्रहरे प्रतिष्ठमानः सह पित्रा निजमित्रमण्डलैश्च ।
परितापभरं नितंबिनीनां शमयिष्यन् व्यमुचः सखायमेकम् ॥ ३

चरमप्रहरे पित्रा सह — *இரவின் கடைசி யாமத்தில் பிதாவுடனும்,*
निजमित्रमण्डलैः च — *தனது தோழர்களுடனும்*
प्रतिष्ठमानः नितम्बिनीनां — *புறப்படுகின்ற தாங்கள் கோபிகைகளுடைய*
परितापभरं शमयिष्यन् — *வருத்தத்தைத் தணிக்கின்றவராய்*
एकं सखायं व्यमुचः — *ஒரு தோழனை சொல்லியனுப்பினீர்களல்லவா.*

अचिरादुपयामि सन्निधिं वो भविता साधु मयैव सङ्गमश्रीः ।
अमृतांबुनिधौ निमज्जयिष्ये द्रुतमित्याश्वसिता वधूरकार्षीः ॥ ४

अचिरात् वः सन्निधिं उपयामि — *" தாமதியாமல் தங்கள் பக்கத்திற்கு வருவேன்;*
मया एव सङ्गमश्रीः — *என்னோடுகூடவே சம்போகசுகம்.*
साधु भविता — *வேண்டியபடி சம்பவிக்கும்;*

अमृतांबुनिधौ ஆனந்தக்கடலில் (மோக்ஷத்தில்)
द्रुतं निमज्जयिष्ये इति தாமதியாமல் முழுகச்செய்கிறேன்" என்று
वधूः आश्वसिताः अकार्षीः கோபிகைகளை சமாதானப்படுத்தினீர்களல்லவா.

सविषादभरं सयाच्ञमुच्चैरतिदूरं वनिताभिरीक्ष्यमाणः ।
मृदु तद्दिशि पातयन्नपाङ्गान् सबलोऽक्रूररथेन निर्गतोऽभूः ॥ ५

सविषादभरं மிக வருத்தத்துடனும்,
सयाच्ञं 'தாங்கள் திரும்பிவரவேண்டும்' என்ற பிரார்த்தனை [யுடனும்,
उच्चैः अतिदूरं தலையையுயர்த்திக்கொண்டு வெகுதூரம்
वनिताभिः ईक्ष्यमाणः கோபிகைகளால் பார்க்கப்படுகின்ற தாங்கள்
मृदु तद्दिशि மெதுவாக அவர்களிருக்கும் திக்கில்
अपाङ्गान् पातयन् सबलः கடைக்கண்ணைச் செலுத்திக்கொண்டு, பலராமனுடன்
अक्रूररथेन அக்ரூரனுடைய தேரிலேறிக்கொண்டு
निर्गतः अभूः சென்றீர்களல்லவா.

अनसा बहुलेन वल्लवानां मनसा चानुगतोऽथ वल्लभानाम् ।
वनमार्तमृगं विषण्णवृक्षं समतीतो यमुनातटीमयासीः ॥ ६

अथ वल्लवानां பிறகு கோபாலர்களுடைய
बहुलेन अनसा அனேக வண்டிகளாலும்
वल्लभानां मनसा च கோபிகைகளுடைய மனதாலும்
अनुगतः பின்தொடரப்பட்ட தாங்கள்
आर्तमृगं வருத்தமுற்ற மிருகங்களையுடையதும்
विषण्णवृक्षं वनं समतीतः வாடின மரங்களையுடையதுமான காட்டைக்கடந்து
यमुनातटीं अयासीः யமுனைக்கரையையடைந்தீர்களல்லவா.

नियमाय निमज्ज्य वारिणि त्वामभिवीक्ष्याथ रथेऽपि गान्दिनेयः ।
विवशोऽजनि किंन्विदं विभोस्ते ननु चित्रं त्ववलोकनं समन्तात् ॥

गान्दिनेयः नियमाय அக்ரூரன் 'சந்தியை' முதலிய கடமையைச்செய்வதற்காக
निमज्ज्य யமுனைஜலத்தில் முழுகி
वारिणि अथ रथे अपि அந்த ஜலத்திலும், பிறகு தேரிலும்
त्वां अभिवीक्ष्य தங்களைக்கண்டு
विवशः अजनि ஆச்சரியபரவசனாக ஆனானல்லவா;
तु ननु ஆனால் ஹே ஸர்வேச்வரா!
विभोः ते எங்கும் நிறைந்திருக்கும் தங்களுடைய
समन्तात् इदं अवलोकनं நாற்புறங்களிலுமுள்ள இந்தத்தோற்றமானது
चित्रं किं नु ஆச்சரியமா என்ன?

पुनरेष निमज्ज्य पुण्यशाली पुरुषं त्वां परमं भुजङ्गभोगे ।
अरिकंबुगदांबुजैः स्फुरन्तं सुरसिद्धौघपरीतमालुलोके ॥ ८

पुण्यशाली एषः — புண்யசாலியான அந்த அக்ரூரன்
पुनः निमज्ज्य — மறுபடியும் ஜலத்தில் முழுகி
त्वां भुजङ्गभोगे — தங்களை, ஆதிசேஷன்மேல்
अरिकंबुगदांबुजैः — சக்கிரம், சங்கு, கதை, தாமரைப்பூ இவைகளால்
स्फुरन्तं सुरसिद्धौघपरीतं — பிரகாசிக்கின்றவரும், தேவர்களாலும், சித்தர் கூட்டங்களாலும் சூழப்பட்டவருமான
परमं पुरुषं आलुलोके — புருஷோத்தமனை தரிசித்தாரல்லவா.

स तदा परमात्मसौख्यसिन्धौ विनिमग्नः प्रणुवन् प्रकारभेदैः ।
अविलोक्य पुनश्च हर्षसिन्धोरनुवृत्त्या पुलकावृतो ययौ त्वाम् ॥ ९

तदा सः — அப்பொழுது அவர்
परमात्मसौख्यसिन्धौ — பிரம்மானந்தசாகரத்தில்
विनिमग्नः — முழுகியவராய்
प्रकारभेदैः प्रणुवन् — பலபிரகாரத்தில் தங்களை ஸ்துதித்துக்கொண்டு,
पुनः च अविलोक्य — மறுபடியும் தங்களைக்காணமல்,
हर्षसिन्धोः अनुवृत्त्या — ஆனந்தப்பெருக்கின் தொடர்பினால்
पुलकावृतः त्वां ययौ — மயிர் சிலிர்த்தவராய் தங்களிடம் வந்தாரல்லவா.

किमु शीतलिमा महान् जले यत्पुलकोऽसाविति चोदितेन तेन ।
अतिहर्षनिरुत्तरेण सार्धं रथवासी पवनेश पाहि मां त्वम् ॥ १०

जले महान् शीतलिमा किमु — ஜலத்தில் வெகு தணுப்பிருந்ததா என்ன?
यत् असौ पुलकः — ஏனென்றால், இதோ ரோமாஞ்சம் காணப்படுகிறதே;
इति चोदितेन — என்று கேட்கப்பட்டவனும்,
अतिहर्षनिरुत्तरेण — சந்தோஷமிகுதியால் பதில் சொல்லாதவருமான
तेन सार्धं — அந்த அக்ரூரருடன்
त्वं रथवासी — தாங்கள் தேரில் வீற்றிருந்தீர்களல்லவா;
पवनेश — ஹே குருவாயூரப்பா!
मां पाहि — என்னைக் காப்பாற்றவேண்டும்.

इति श्रीमन्नारायणीये भगवतो मथुराप्रस्थानवर्णनं नाम
त्रिसप्ततितमं दशकं समाप्तम् ॥ ७३ ॥

आदितः श्लोकाः 750 — दशमस्कन्धे श्लोकाः 375.

चतुस्सप्ततितमं दशकम्—*எழுபத்து நான்காவது தசகம்.*

भगवतो मथुरापुरीप्रवेशवर्णनम्—

பகவான் மதுரையில் பிரவேசித்ததை வர்ணிப்பது.

संप्राप्तो मथुरां दिनार्धविगमे तत्रान्तरस्मिन् वस-
न्नारामे विहिताशनः सखिजनैर्यातः पुरीमीक्षितुम् ।
प्राप्तो राजपथं चिरश्रुतिधृतव्यालोककौतूहल-
स्त्रीपुंसोद्यदगण्यपुण्यनिगलैराकृष्यमाणो नु किम् ॥ १

दिनार्धविगमे मथुरां संप्राप्तः *மத்தியானவேளையில் மதுரையையடைந்து,*
तत्र अन्तरस्मिन् आरामे *அவிடத்தில் வெளியிலிருக்கும் பூந்தோட்டத்தில்*
वसन् विहिताशनः *தாமதித்து ஆஹாரம் பண்ணிக்கொண்டு,*
सखिजनैः पुरीं ईक्षितुं यातः *தோழர்களுடன் பட்டணம் பார்க்கப் புறப்பட்டு,*
चिरश्रुतिधृतव्यालोक-कौतूहलस्त्रीपुंसोद्यद्-गण्यपुण्यनिगलैः *வெகு நாளாகக் கேட்டதிலிருந்து பார்க்கவேண்டுமென்ற ஆசையையுடைய ஸ்திரீபுருஷர்களுடைய பலத்தைக்கொடுக்கவிருக்கும் அளவற்ற புண்யங்களாகிற சங்கிலிகளால்*
आकृष्यमाणः किं नु *இழுக்கப்படுகிறீர்கள் என்று தோன்றுவதுபோல*
राजपथं प्रापः *ராஜவீதியையடைந்தீர்களல்லவா.*

त्वत्पादद्युतिवत्सरागसुभगास्त्वन्मूर्तिवद्योषितः
संप्राप्ता विलसत्पयोधररुचो लोला भवद्दृष्टिवत् ।
हारिण्यस्त्वदुरःस्थलीवदयि ते मन्दस्मितप्रौढिव-
न्नैर्मल्योल्लसिताः कचौघरुचिवद्राजत्कलापाश्रिताः ॥ २

अयि *ஹே க்ருஷ்ண!*
त्वत्पादद्युतिवत् *(சிவந்து அழகான) தங்கள் திருவடிகளின் நிறம்போல*
सरागसुभगाः *ஆசையுடையவர்களும், அழகானவர்களும்,*
त्वन्मूर्तिवत् *(நீருண்ட மேகம்போன்ற) தங்கள் திருமேனிபோல*
विलसत्पयोधररुचः *அசைகின்ற ஸ்தனங்களுடைய சோபையுடையவர்களும்,*
भवद्दृष्टिवत् लोलाः *(சலிக்கின்ற) தங்கள் கண்கள்போல மிக லோலைகளும்,*
त्वदुरःस्थलीवत् *(முத்துமாலையணிந்த) தங்கள் மார்புபோல*
हारिण्यः *அழகுற்றவர்களும் (முத்துமாலையணிந்தவர்களும்),*
ते मन्दस्मितप्रौढिवत् *(மாசற்றதும் பிரகாசிக்கின்றதுமான) தங்கள் மந்தஹாஸத்தின் மேன்மைபோல*
नैर्मल्योल्लसिताः *நைர்மல்யத்தால் விளங்குகிறவர்களும்,*
कचौघरुचिवत् *(மயில்பீலிகளணிந்த) தங்கள் தலைமுடியின் அழகுபோல*

राजत्कलापाश्रिताः	விளங்குகிற தலைநகைகளணிந்தவர்களுமான
योषितः संप्राप्ताः	பெண்கள் வந்தனரல்லவா.

तासामाकलयन्नपाङ्गवलनैर्मोदं प्रहर्षाद्भुत-
व्यालोलेषु जनेषु तत्र रजकं कञ्चित्पटीं प्रार्थयन् ।
कस्ते दास्यति राजकीयवसनं याहीति तेनोदितः
सद्यस्तस्य करेण शीर्षमहृथाः सोऽप्याप पुण्यां गतिम् ॥ ३

तासां अपाङ्गवलनैः	அந்தப் பெண்களுக்கு கடைக்கண்பார்வைகளால்
मोदं आकलयन्	சந்தோஷத்தையுண்டுபண்ணிக்கொண்டு தாங்கள்
जनेषु	பட்டணத்துஜனங்கள்
प्रहर्षाद्भुतव्यालोलेषु	சந்தோஷத்தாலும் ஆச்சரியத்தாலும் பரவசர்களாயிருக்கும்பொழுது
तत्र कञ्चित् रजकं	அவ்விடத்தில ஒரு வண்ணானிடம்
पटीं प्रार्थयन्	ஒரு துணி யாசிக்க
राजकीयवसनं	'அரசனுடைய வஸ்திரத்தை
कः ते दास्यति याहि	யார் உனக்குக் கொடுப்பார்கள்? ஓடிப்போ'
इति तेन उदितः	என்று அவனால் சொல்லப்பட்டவராய்
सद्यः तस्य शीर्षं	அப்பொழுதே அவனுடைய தலையை
करेण अहृथाः	கையால் வேர்படுத்தினீர்கள்;
सः अपि पुण्यां गतिं आप	அவனும்கூட மோக்ஷத்தையடைந்தானல்லவா.

भूयो वायकमेकमायतमतिं तोषेण वेषोचितं
दाश्वांसं स्वपदं निनेथ सुकृतं को वेद जीवात्मनाम् ।
मालाभिः स्तबकैः स्तवैरपि पुनर्मालाकृता मानितो
भक्तिं तेन वृतां दिदेशिथ परां लक्ष्मीं च लक्ष्मीपते ॥ ४

लक्ष्मीपते	ஹே லக்ஷ்மீகாந்தா!
भूयः वेषोचितं	பிறகு தாங்கள் அணிந்துக்கொள்ளுவதற்குத் தகுந்ததான வஸ்திரத்தை
तोषेण दाश्वांसं	மிக சந்தோஷத்துடன் தருகிறவனும்,
आयतमतिं एकं वायकं	விசாலபுத்தியுடையவனுமான ஒரு தையற்காரனை
स्वपदं निनेथ	தங்கள் ஸ்தானத்தையடைவித்தீர்களல்லவா;
जीवात्मनां सुकृतं कः वेद	ஜீவாத்மாக்களுடைய புண்யத்தை யார் அறிவார்?
पुनः मालाकृता	அதன்பிறகு ஒரு மாலைக்காரனால்
मालाभिः स्तबकैः	மாலைகளைக்கொண்டும், பூச்செண்டுகளைக்கொண்டும்
स्तवैः अपि मानितः	ஸ்தோத்திரங்களாலும் வெகுமானிக்கப்பட்டவராய்
तेन वृतां परां भक्तिं	அவனால் வேண்டப்பட்ட மேலான பக்தியையும்
लक्ष्मीं च दिदेशिथ	ஐச்வரியத்தையும் அளித்தீர்களல்லவா.

कुब्जामब्जविलोचनां पथि पुनर्दृष्ट्वाऽङ्गरागे तया
दत्ते साधु किलाङ्गरागमददास्तस्या महान्तं हृदि ।
चित्तस्थामृजुतामथ प्रथयितुं गात्रेऽपि तस्याः स्फुटं
गृह्णन् मञ्जु करेण तामुदनयस्तावज्जगत्सुन्दरीम् ॥ ५

पुनः पथि — மறுபடி இராஜவீதியில்
अब्जविलोचनां कुब्जां दृष्ट्वा — தாமரைக்கண்ணியான கூனியைக்கண்டு,
तया अङ्गरागे दत्ते — அவளால் சந்தனப்பூச்சு கொடுக்கப்பட்டபொழுது
तस्याः हृदि — அவளுடைய மனதில்
महान्तं अङ्गरागं — (அதிகமான அங்காரகத்தை) தங்கள்மேல் பெரும் ஆசையை
साधु अददाः किल — உசிதமாக திருப்பிக்கொடுத்தீர்களல்லவா;
अथ तस्याः चित्तस्थां — பிறகு அவளுடைய மனதிலிருக்கும்
ऋजुतां गात्रे अपि — நேர்மையை சரீரத்திலும்
प्रथयितुं स्फुटं तावत् करेण — தெரிவிப்பதற்கென்றே அப்பொழுதே கையால்
मञ्जु गृह्णन् — மெதுவாகப் பிடித்துக்கொண்டு,
तां जगत्सुन्दरीं — அவளை லோகசுந்தரியாக
उदनयः — உயர்த்தினீர்களல்லவா.

तावन्निश्चितवैभवास्तव विभो नात्यन्तपापा जनाः
यत्किञ्चिद्ददते स्म शक्त्यनुगुणं ताम्बूलमाल्यादिकम् ।
गृह्णानः कुसुमादि किञ्चन तदा मार्गे निबद्धाञ्जलि-
र्नातिष्ठं बत हा यतोऽद्य विपुलामार्तिं व्रजामि प्रभो ॥ ६

विभो तावत् — ஹே பிரபுவே! அப்பொழுது
नात्यन्तपापाः जनाः — மிகப் பாவிகளல்லாத ஜனங்கள்
तव निश्चितवैभवाः — தங்களுடைய மஹிமையை நிருமானித்தறிந்தவர்களாய்
शक्त्यनुगुणं — அவரவர் சக்திக்கேற்றவாறு
ताम्बूलमाल्यादिकं — தாம்பூலம் மாலை முதலிய
यत् किञ्चित् ददते स्म — ஏதேனும் சிலவற்றை தங்களுக்களித்தார்களல்லவா;
प्रभो — ஹே பிரபுவே!
तदा कुसुमादि किञ्चन — அப்பொழுது புஷ்பம் முதலிய ஏதேனுமொன்றை
गृह्णानः निबद्धाञ्जलिः — எடுத்துகொண்டு அஞ்சலிபண்ணிக்கொண்டு
मार्गे न अतिष्ठं — வழியில் நான் நிற்கவில்லையல்லவா;
यतः अद्य विपुलां आर्तिं — அதனால்தான் இன்று மிக வருத்தத்தை
व्रजामि हा बत — அனுபவிக்கின்றேன்; ஐயோ! கஷ்டம்!

एष्यामीति विमुक्तयाऽपि भगवन्नालेपदात्र्या तया
दूरात्कातरया निरीक्षितगतिस्त्वं प्राविशो गोपुरम् ।

आघोषानुमितत्वदागममहाहर्षोल्ललद्देवकी-
वक्षोजप्रगलत्पयोरसमिषात्त्वत्कीर्तिरन्तर्गता ॥ ७

भगवन् एष्यामि	ஹே பகவானே! 'பிறகு வருகின்றேன்'
इति विमुक्तया अपि	என்று சொல்லி அனுப்பப்பட்டவளாக இருந்தும்
कातरया	தங்களை விட்டுப்பிரிய தைரியமற்றவளான
आलेपदाऽया तया	சந்தனப்பூச்சு தந்த அந்தக் கூனியால்
दूरात्	வெகுதூரத்திலிருந்து
निरीक्षितगतिः त्वं	பார்க்கப்பட்ட கமனத்தையுடைய தாங்கள்
गोपुरं प्राविशः	கோபுரத்திற்குள் சென்றீர்களல்லவா;
आघोषानुमित-त्वदागममहाहर्षोल्ल-लद्देवकीवक्षोजप्रगल-त्पयोरसमिषात्	ஆரவாரத்தால் அனுமானம் பண்ணப்பட்ட தங்கள் வரவாலுண்டான பெரும் ஆனந்தத்தால் குலுக்கமுற்ற தேவகியின் ஸ்தனங்களிலிருந்து பெருகின பால் என்கிற வியாஜத்தால்
त्वत्कीर्तिः अन्तः गता	தங்களுடைய கீர்த்தி நகரத்திற்குள் சென்றது.

आविष्टो नगरीं महोत्सववतीं कोदण्डशालां व्रजन्
माधुर्येण नु तेजसा नु पुरुषैर्दूरेण दत्तान्तरः ।
स्रग्भिर्भूषितमर्चितं वरधनुर्मा मेति वादात्पुरः
प्रागृह्णाः समरोपयः किल समाक्राक्षीरभाङ्क्षीरपि ॥ ८

महोत्सववतीं	பெரும் உத்ஸவத்துடன் கூடின
नगरीं आविष्टः	பட்டணத்திற்குள் சென்று
कोदण्डशालां व्रजन्	வில் வைத்திருக்கும் சாலைக்குள் செல்லுகின்றவராய்
माधुर्येण नु	தங்களுடைய ரூபஸௌந்தரியத்தால்தானோ,
तेजसा नु	அல்லது தேஜோவிசேஷத்தால்தானோ,
पुरुषैः	(அங்கிருக்கும்) காவற்காரர்களால்
दूरेण दत्तान्तरः	வெகுதூரத்திலிருந்தே வழிகொடுக்கப்பட்டவராய்
मा मा इति वादात् पुरः	'கூடாது கூடாது' என்று சொல்லுவதற்குள்ளேயே
स्रग्भिः भूषितं	மாலைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும்
अर्चितं वरधनुः	பூஜிக்கப்பட்டதுமான சிறந்த வில்லை
प्रागृह्णाः समरोपयः	எடுத்தீர்கள்; நாணேற்றினீர்கள்;
समाक्राक्षीः	பாணத்தைத் தொடுத்து பலமாக இழுத்தீர்கள்;
अभाङ्क्षीः अपि किल	முறிக்கவும் செய்தீர்களல்லவா.

श्वः कंसक्षपणोत्सवस्य पुरतः प्रारंभतूर्योपम-
श्चापध्वंसमहाध्वनिस्तव विभो देवानरोमाञ्चयत् ।

कंसस्यापि च वेपथुस्तदुदितः कोदण्डखण्डद्वयी-
चण्डाभ्याहतरक्षिपूरुषरवैरुत्कूलितोऽभूत्त्वया ॥ ९

विभो श्वः	ஹே பிரபுவே! மறுநாள் நடக்கப்போகிற
कंसक्षपणोत्सवस्य	கம்ஸவதமாகிற உத்ஸவத்திற்கு
पुरतः प्रारम्भतूर्योपमः	முந்தி ஆரம்பபேரிகைக்கொப்பான
तव चापध्वंसमहाध्वनिः	தங்களுடைய வில் முறித்த பேரிரைச்சல்
देवान् अरोमाञ्चयत्	தேவர்களையும் மயிர் சிலிக்கச்செய்தது ;
अपि च तदुदितः	என்று மட்டுமல்ல, அதிலிருந்துண்டான
कंसस्य वेपथुः	கம்ஸனுடைய நடுக்கம்,
कोदण्डखण्डद्वयी-चण्डाभ्याहतरक्षिपूरुषरवैः	வில்லின் இரண்டு துண்டுகளால் பலமாக அடிக்கப்பட்ட காவற்காரர்களுடைய கூக்குரலால்
त्वया उत्कूलितः अभूत्	தங்களால் பெருக்கப்பட்டதல்லவா.

शिष्टैर्दुष्टजनैश्च दृष्टमहिमा प्रीत्या च भीत्या ततः
संपश्यन् पुरसंपदं प्रविचरन् सायं गतो वाटिकाम् ।
श्रीदाम्ना सह राधिकाविरहजं खेदं वदन् प्रस्वप-
न्नानन्दन्नवतारकार्यघटनाद्वातेश संरक्ष माम् ॥ १०

वातेश	ஹே குருவாயூரப்பா!
शिष्टैः प्रीत्या	சாதுஜனங்களால் பிரீதியுடனும்,
दुष्टैः भीत्या	துஷ்டர்களால் பயத்துடனும்,
दृष्टमहिमा	பார்க்கப்பட்ட மஹிமையையுடையவராய்
पुरसंपदं संपश्यन्	பட்டணத்தழகைப் பார்த்துக்கொண்டு
प्रविचरन्	சுற்றிக்கொண்டு,
सायं वाटिकां गतः	மாலைப்பொழுதில் பூந்தோட்டத்திற்குச்சென்று
श्रीदाम्ना सह	ஸ்ரீதாமாவுடன்
राधिकाविरहजं खेदं	ராதையின் பிரிவினால் உண்டான வருத்தத்தை
वदन् प्रस्वपन्	சொல்லிக்கொண்டும், தூங்கிக்கொண்டும்
अवतारकार्यघटनात्	அவதாரப்பிரயோஜனமும் வந்துசேருவதால்
आनन्दन्	ஆனந்தமடைந்தவருமான தாங்கள்
मां संरक्ष	என்னைக் காப்பாற்றவேண்டும்.

इति श्रीमन्नारायणीये भगवतो मथुरापुरीप्रवेशवर्णनं नाम
चतुस्सप्ततितमं दशकं समाप्तम् ॥ ७४ ॥

आदितः श्लोकाः 760. दशमस्कन्धे श्लोकाः 385.

पञ्चसप्ततितमं दशकम्—எழுபத்தைந்தாவது தசகம்.

कंसवधवर्णनम्—கம்ஸவதவர்ணனம்.

प्रातः सन्त्रस्तभोजक्षितिपतिवचसा प्रस्तुते मल्लतूर्ये
सङ्घे राज्ञां च मञ्चानभिययुषि गते नन्दगोपेऽपि हर्म्यम् ।
कंसे सौधाधिरूढे त्वमपि सहबलः सानुगश्चारुवेषो
रङ्गद्वारं गतोऽभूः कुपितकुवलयापीडनागावलीढम् ॥ १

प्रातः	மறுநாட்காலையில
सन्त्रस्तभोजक्षितिपतिवचसा	மிகவும் பயந்த கம்ஸராஜாவின் கட்டளையால்
मल्लतूर्ये	மல்லயுத்தத்தைத்தெரியப்படுத்தும் பேரிகை
प्रस्तुते राज्ञां सङ्घे च	முழக்கப்பட்டபொழுது அரசர்கள் கூட்டமும்
मञ्चान् अभिययुषि	அவரவர்கள் ஆசனங்களில் அமர்ந்தபொழுது
नन्दगोपे अपि हर्म्ये गते	நந்தகோபரும் மாடியில் சென்றதும்
कंसे सौधाधिरूढे	கம்ஸனும் அரண்மனைமாளிகைக்குச் சென்றபொழுது
सबलः त्वं अपि	பலராமனுடன் தாங்களும்
सानुगः चारुवेषः	பரிவாரங்களுடன் அழகான வேஷங்களணிந்துகொண்டு
कुपितकुवलयापीड-नागावलीढं	கோபமடைந்த குவலயாபீடம் என்ற யானையால் தகையப்பட்ட
रङ्गद्वारं	(மல்லர் போர்புரியும்) போர்க்களவாயிலை
गतः अभूः	அடைந்தீர்களல்லவா.

पापिष्ठापेहि मार्गाद् द्रुतमिति वचसा निष्ठुरक्रुद्धबुद्धे-
रंबष्ठस्य प्रणोदादधिकजवजुषा हस्तिना गृह्यमाणः ।
केलीमुक्तोऽथ गोपीकुचकलशचिरस्पर्धिनं कुंभमस्य
व्याहत्यालीयथास्त्वं चरणभुवि पुनर्निर्गतो वल्गुहासी ॥ २

पापिष्ठ मार्गात्	" அடே மஹாபாவி! வழியைவிட்டு
द्रुतं अपेहि इति वचसा	சீக்கிரம் தூர நில்" என்ற தங்கள் வாக்கைக் கேட்டு
निष्ठुरक्रुद्धबुद्धेः	நிஷ்டூரமும் கோபமடைந்ததுமான புத்தியையுடைய
अम्बष्ठस्य प्रणोदात्	மாவுத்தனுடைய ஏவலினால்
अधिकजवजुषा हस्तिना	அதிகவேகத்தையடைந்த யானையால்
गृह्यमाणः	பிடிக்கப்பட்டு,
अथ केलीमुक्तः	பிறகு விளையாட்டாகவே விடுவித்துக்கொண்டு
अस्य	அந்த யானையின்
गोपीकुचकलश-चिरस्पर्धिनं	கோபிகைகளுடைய கலசம்போன்ற குசங்களுடன் வெகுநாளாகவே சண்டையிடுகின்ற

कुम्भं व्याहत्य மத்தகத்தில் நன்றாக அடித்துவிட்டு
चरणभुवि त्वं அதன் கால்களுக்கடியில் தாங்கள்
अलीयथाः ஒளிந்துகொண்டீர்கள்.
पुनः वल्गुहासी பிறகு மந்தஹாஸஞ்செய்துகொண்டு
निर्गतः வெளிவந்தீர்களல்லவா.

हस्तप्राप्योऽप्यगम्यो झटिति मुनिजनस्येव धावन् गजेन्द्रं
क्रीडन्नापत्य भूमौ पुनरभिपततस्तस्य दन्तं सजीवम् ।
मूलादुन्मूल्य तन्मूलगमहितमहामौक्तिकान्यात्ममित्रे
प्रादास्त्वं हारमेभिर्ललितविरचितं राधिकायै दिशेति ॥ ३

मुनिजनस्य इव முனிஜனங்களுக்கென்றபோல
हस्तप्राप्यः अपि கையில் கிட்டக்கூடியவராக இருந்தபோதிலும் (துதிக்கையால் பிடிக்கக்கூடியவராக இருந்தபோதிலும்),
अगम्यः झटिति அடையமுடியாதவராக விரைவாக
गजेन्द्रं धावन् யானைக்கெதிரில் ஓடிச்சென்று
क्रीडन् त्वं விளையாடிக்கொண்டு தாங்கள்
पुनः भूमौ आपत्य மறுபடி நிலத்தில் வீழ்ந்து
अभिपततः तस्य தன்னையெதிர்த்துவந்த அந்த யானையின்
सजीवं दन्तं मूलात् उन्मूल्य உயிருடன் கூடின தந்தத்தை வேருடன் பிடுங்கி
तन्मूलगमहित- महामौक्तिकानि } அக்கொம்புகளின் அடியிலிருக்கும் சிறந்த பெரிய முத்துக்களை
एभिः ललितविरचितं "இவைகளைக்கொண்டு அழகாக உண்டுபண்ணப்பட்ட
हारं राधिकायै दिश इति முத்துமாலையை ராதிகைக்குக் கொடு" என்று
आत्ममित्रे प्रादाः தன் சிநேகிதனிடம் கொடுத்தீர்களல்லவா.

गृह्णानं दन्तमंसे युतमथ हलिना रङ्गमङ्गाविशन्तं
त्वां मङ्गल्याङ्गभङ्गीरभसहृतमनोलोचना वीक्ष्य लोकाः ।
हंहो धन्यो नु नन्दो नहि नहि पशुपालाङ्गना नो यशोदा
नो नो धन्येक्षणाः स्मस्त्रिजगति वयमेवेति सर्वे शशंसुः ॥ ४

अङ्ग अथ ஹே ஸ்ரீகிருஷ்ண! பிறகு
अंसे दन्तं गृह्णानं தோளில் யானைக்கொம்பை வைத்துக்கொண்டு
हलिना युतं பலராமனுடன்
रङ्गं आविशन्तं त्वां யுத்தரங்கத்திற்குச் செல்லுகின்ற தங்களை
सर्वे लोकाः वीक्ष्य எல்லா ஜனங்களும் கண்டு
मङ्गल्याङ्गभङ्गीरभस- हृतमनोलोचनाः } மங்களத்தைக் கொடுக்கின்ற அவயவங்களின் அழகால் பலாத்காரமாக கவரப்பட்ட மனதையும் கண்களையுமுடையவர்களாய்

हंहो त्रिजगति " ஆச்சரியமாச்சரியம் !! மூவுலகிலும் வைத்து
नन्दः नु धन्यः நந்தகோபந்தான் பாக்கியசாலி ;
नहि नहि पशुपालाङ्गनाः இல்லையில்லை, கோபிகைகள் தான் பாக்கியசாலிகள் ;
नो यशोदा இல்லை, யசோதைதான் பாக்கியசாலி ;
नो नो धन्येक्षणाः இல்லையில்லை, பாக்கியம்பெற்ற கண்களையுடைய
वयं एव सः நாங்கள் தான் பாக்கியசாலிகள் ஆகிறோம்"
इति शशंसुः என்று புகழ்ந்தனர்.

पूर्णं ब्रह्मैव साक्षान्निरवधि परमानन्दसान्द्रप्रकाशं
गोपेषु त्वं व्यलासीर्न खलु बहुजनैस्तावदावेदितोऽभूः ।
दृष्ट्वाऽथ त्वां तदेदं प्रथममुपगते पुण्यकाले जनौघाः
पूर्णानन्दा विपापाः सरसमभिजगुस्त्वत्कृतानि स्मृतानि ॥ ५

पूर्णं निरवधि எங்கும் நிறைந்திருப்பதும், நித்தியமும்,
परमानन्दसान्द्रप्रकाशं பரமானந்தரூபியும், விக்ஞானகனரூபியுமான
ब्रह्म एव பரப்பிரம்மஸ்வரூபியாகவே இருக்கின்ற
त्वं साक्षात् தாங்கள் பிரத்யக்ஷமாக
गोपेषु व्यलासीः இடையர்களுக்கிடையில் பிரகாசித்தீர்கள்.
बहुजनैः तावत् அனேகம் ஜனங்களால் அவ்விதமென்று
न खलु आवेदितः अभूः தாங்கள் அறியப்படவேயில்லை.
पुण्यकाले उपगते புண்யம் பலத்தைக் கொடுக்குந்தருணம் வந்தபொழுது
इदं प्रथमं त्वां दृष्ट्वा अथ முதல்முதலாக தங்களை தரிசித்தவுடனே
विपापाः பாபங்கள் நசித்தவர்களாய்
पूर्णानन्दाः (அதனால்) ஆனந்தம் நிறைந்தவர்களாய்
तदा स्मृतानि त्वत्कृतानि அப்பொழுது ஞாபகத்தில் வந்த தங்கள் சரிதங்களை
सरसं अभिजगुः ரசமாகப் பாடினார்கள்.

चाणूरो मल्लवीरस्तदनु नृपगिरा मुष्टिको मुष्टिशाली
त्वां रामं चाभिपेदे झटझटिति मिथो मुष्टिपातातिरूक्षम् ।
उत्पातापातनाकर्षणविविधरणान्यासतां तत्र चित्रं
मृत्योः प्रागेव मल्लप्रभुरगमदयं भूरिशो बन्धमोक्षान् ॥ ६

तदनु नृपगिरा அதன்பிறகு அரசன் கட்டளையால்
मल्लवीरः चाणूरः त्वां மல்லவீரனை சாணூரன் தங்களையும்
मुष्टिशाली मुष्टिकः முஷ்டியுத்தத்தில் திறனடைந்த முஷ்டிகன்
रामं च பலராமனையும்
झटझटिति मिथः 'சடசடா' என்ற சத்தத்துடன் ஒன்றுக்கொன்று
मुष्टिपातातिरूक्षं முஷ்டியைக்கொண்டு இடிப்பதால் பயங்கரமாக இருக்
अभिपेदे எதிர்த்தானல்லவா. [கும்படி

उत्पातापातनाकर्षण- विविधरणानि आसतां — உந்திபெறிவது, கீழே தள்ளுவது, பிடித்திழுப்பது முதலிய பலவிதப் போர்கள் இருக்கட்டும்.
तत्र मल्लप्रभुः — அந்தப் போரில் மல்லர்களுக்கரசனை
अयं मृत्योः प्राक् एव — அந்த சாணூரன் மரணத்திற்கு முந்தியே
भूरिशः बन्धमोक्षान् अगमत् चित्रं — பலதடவை பந்தமோக்ஷங்களை (கட்டுதலையும் விடுதலையும்) அடைந்தான் என்பது ஆச்சரியம்.

हा धिक्कष्टं कुमारौ सुललितवपुषौ मल्लवीरौ कठोरौ
न द्रक्ष्यामो व्रजामस्त्वरितमिति जने भाषमाणे तदानीम् ।
चाणूरं तं करोद्भ्रामणविगलदसुं पोथयामासिथोर्व्यां
पिष्टोऽभून्मुष्टिकोऽपि द्रुतमथ हलिना नष्टशिष्टैर्दधावे ॥ ७

हा धिक् कष्टं कुमारौ — கஷ்டம்! கஷ்டம்!! குழந்தைகளான ராமகிருஷ்ணர்கள்
सुललितवपुषौ — கோமளசரீரமுடையவர்கள்,
मल्लवीरौ कठोरौ — மல்லவீரர்களிருவரும் மிக முரடர்கள்,
न द्रक्ष्यामः — இந்தப் போரை நாம் பார்க்கவேண்டாம்
त्वरितं व्रजामः — விரைவாக வெளியிற்சென்றுவிடுவோம்
इति जने भाषमाणे — என்று ஜனங்கள் பேசிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது
तदानीं — அத்தருணத்தில்
करोद्भ्रामणविगलदसुं — கையிற்பிடித்துச் சுழற்றுவதால் முற்றிலும் உயிரிழந்தவனை
तं चाणूरं — அந்தச் சாணூரனை
उर्व्यां पोथयामासिथ — தரையில் ஓங்கியறைந்தீர்களல்லவா.
अथ द्रुतं हलिना — அதன்பிறகு விரைவாக பலராமனால்
मुष्टिकः अपि पिष्टः अभूत् — முஷ்டிகனும் நசுக்கப்பட்டான்.
नष्टशिष्टैः — போரில் இறந்தவர்களைத்தவிர எஞ்சியவர்களால்
दधावे — விரைந்தோடப்பட்டதல்லவா.

कंसः संवार्य तूर्यं खलमतिरविदन् कार्यमार्यान् पितृंस्ता-
नाहन्तुं व्याप्तमूर्तेस्तव च समशिषद् दूरमुत्सारणाय ।
रुष्टो दुष्टोक्तिभिस्त्वं गरुड इव गिरिं मञ्चमञ्चन्नुदञ्चत्
खड्गव्यावल्गदुःसङ्ग्रहमपि च हठात्प्राग्रहीरौग्रसेनिम् ॥ ८

खलमतिः कंसः — துர்புத்தியுடைய அந்தக் கம்ஸன்
तूर्यं संवार्य — பேரிகையை நிறுத்தச்செய்து
कार्यं अविदन् — செய்யவேண்டியதையறியாதவனாய்
आर्यान् तान् — சாதுக்களான அந்த
पितृन् आहन्तुं — நந்தன், வசுதேவர், உக்ரசேனன் முதலிய பெரியோர்களைக்கொல்லவும்,

व्याप्तमूर्तेः तव	எங்கும் நிறைந்திருக்கும் தங்களை
दूरं उत्सारणाय	வெகுதூரத்தில் விரட்டவும்
समशिषत्	கட்டளையிட்டான்.
दुष्टोक्तिभिः रुष्टः त्वं	தீச்சொற்களால் கோபமடைந்த தாங்கள்
गरुडः गिरिं इव	கருடன் மலைமேல் பாய்வதுபோல
मञ्चं अञ्चन्	சிம்மாசனத்தில் பாய்ந்து
उदञ्चत्खड्गव्यावल्ग- दुःसंग्रहं अपि च	வாளையுயரவெடுத்து வீசுவதால் பிடிக்கமுடியாதவனாக இருந்துங்கூட
तं औग्रसेनिं	அந்தக் கம்சனை
हठात् प्राग्रहीः	பலாத்காரமாகப் பிடித்தீர்களல்லவா.

सद्यो निष्पिष्टसन्धिं भुवि नरपतिमापात्य तस्योपरिष्टात्
त्वय्यापात्ये तदैव त्वदुपरि पतिता नाकिनां पुष्पवृष्टिः ।
किं किं ब्रूमस्तदानीं सततमपि भिया त्वद्गतात्मा स भेजे
सायुज्यं त्वद्वधोत्था परम परमियं वासना कालनेमेः ॥ ९

सद्यः निष्पिष्टसन्धिं	அப்பொழுதே சந்திபந்தங்கள் நொறுங்கின
नरपतिं भुवि आपात्य	கம்ஸனை தரையில் தள்ளி
तस्य उपरिष्टात्	அவன்மேல்
त्वयि आपात्ये	தாங்களும் விழ
तदा एव त्वदुपरि	அப்பொழுதே தங்கள்மேல்
नाकिनां पुष्पवृष्टिः पतिता	தேவர்களுடைய பூமாரி விழுந்ததல்லவா.
परम किं किं ब्रूमः	பரமாத்மாவே! நாங்கள் என்ன சொல்லுவோமாக.
भिया सततं	பயத்தால் இடைவிடாது
त्वद्गतात्मा सः अपि	தங்களிடம் மனதைச்செலுத்திய அந்தக் கம்ஸனும்
तदानीं सायुज्यं भेजे	அப்பொழுதே தங்கள் சாயுஜ்யத்தையடைந்தான்.
इयं	இவ்விதம் சாயுஜ்யத்தையடைய காரணம்
कालनेमेः त्वद्वधोत्था	காலநேமியை தாங்கள் கொன்றதாலுண்டான
वासना परं	முன்ஜன்ம வாசனைதான்.

तद्भ्रातॄनष्ट पिष्ट्वा द्रुतमथ पितरौ सन्नमन्नुग्रसेनं
कृत्वा राजानमुच्चैर्यदुकुलमखिलं मोदयन् कामदानैः ।
भक्तानामुत्तमं चोद्धवममरगुरोराप्तनीतिं सखायं
लब्ध्वा तुष्टो नगर्यां पवनपुरपते रुन्धि मे सर्वरोगान् ॥ १०

पवनपुरपते अथ द्रुतं	குருவாயூரப்பா! அதன்பிறகு விரைவாக
तद्भ्रातॄन् अष्ट पिष्ट्वा	கம்ஸனின் தம்பிகளான எட்டுபேர்களையும் கொன்று
पितरौ सन्नमन्	தாய்தந்தைகளான தேவகீவசுதேவர்களை வணங்கி

उग्रसेनं राजानं कृत्वा — உக்ரசேனனையாசனகச்செய்து
अखिलं यदुकुलं — யதுகுலத்தாரெல்லோரையும்
कामदानैः उच्चैः मोदयन् — விரும்பியவற்றைக் கொடுத்து நன்றாக மகிழச்செய்து
भक्तानां उत्तमं — பக்தர்களில் சிறந்தவரும்,
अमरगुरोः — தேவகுருவான பிருஹஸ்பதியிடமிருந்து
आप्तनीतिं उद्धवं च — நீதிசாஸ்திரம் கற்றவருமான உத்தவரையும்
सखायं लब्ध्वा तुष्टः — தோழராக அடைந்து சந்தோஷமடைந்தவராக
नगर्यां (वसन्) — மதுராபுரியில் வசித்துவந்த தாங்கள்
मे सर्वरोगान् रुन्धि — எனது வியாதிகளெல்லாவற்றையும் அகற்றவேண்டும்.

इति श्रीमन्नारायणीये कंसवधवर्णनं नाम पञ्चसप्ततितमं दशकं समाप्तम् ॥ ७५ ॥

आदितः श्लोकाः 770. दशमस्कन्धे श्लोकाः 395.

षट्सप्ततितमं दशकम्—எழுபத்தாறுவது தசகம்.

उद्धवदूत्यवर्णनम्— உத்தவர் தூதுசென்றதை வர்ணிப்பது.

गत्वा-सान्दीपनिमथ चतुष्षष्टिमात्रैरहोभिः
सर्वज्ञस्त्वं सह मुसलिना सर्वविद्या गृहीत्वा ।
पुत्रं नष्टं यमनिलयनादाहृतं दक्षिणार्थं
दत्त्वा तस्मै निजपुरमगा नादयन् पाञ्चजन्यम् ॥ १

अथ सर्वज्ञः त्वं — அதன்பிறகு ஸர்வக்ஞனான (எல்லாமறிந்த) தாங்கள்
मुसलिना सह — பலராமனுடன்
सान्दीपनिं गत्वा — ஸாந்தீபனியிடம் சென்று
चतुःषष्टिमात्रैः अहोभिः — அறுபத்துநான்கு நாட்களைக்கொண்டு
सर्वविद्याः गृहीत्वा — எல்லா வித்தைகளையும் கற்றுக்கொண்டு,
दक्षिणार्थं नष्टं पुत्रं — குருதக்ஷிணைக்காக இறந்த பிள்ளையை
यमनिलयनात् आहृतं — யமலோகத்திலிருந்து கொண்டுவந்து,
तस्मै दत्त्वा — அவருக்குக் கொடுத்து
पाञ्चजन्यं नादयन् — 'பாஞ்சஜன்யம்' என்ற சங்கை ஊதிக்கொண்டு
निजपुरं अगाः — மதுராபுரிக்குத் திரும்பிச்சென்றீர்கள்.

स्मृत्वा स्मृत्वा पशुपसुदृशः प्रेमभारप्रणुन्नाः
कारुण्येन त्वमपि विवशः प्राहिणोरुद्धवं तम् ।
किञ्चामुष्मै परमसुहृदे भक्तवर्याय तासां
भक्त्युद्रेकं सकलभुवने दुर्लभं दर्शयिष्यन् ॥ २

प्रेमभारप्रणुन्नाः — பிரேமையின் மேன்மையால் பரவசைகளான
पशुपसुदृशः स्मृत्वा स्मृत्वा — கோபஸ்திரீகளை நினைத்து நினைத்து

त्वं अपि कारुण्येन विवशः தாங்களும் கருணையால் பரவசரானீர்கள் ;
किञ्च भक्तवर्याय அதுமட்டுமல்லாமல் பக்தர்களில் சிறந்தவரும்
परमसुहृदे अमुष्मै பிரிய சிநேகிதனுமான அந்த உத்தவருக்கு
सकलभुवने दुर्लभं உலகம் பூராவிலும் ஒருவராலும் அடையமுடியாத
तासां भक्त्युद्रेकं அவர்களுடைய பக்தியின் மேன்மையை
दर्शयिष्यन् காண்பிக்கப்போகின்றவராகவும்
तं उद्धवं प्राहिणोः அந்த உத்தவரை அவர்களிடம் அனுப்பினீர்கள்.

त्वन्माहात्म्यप्रथिमपिशुनं गोकुलं प्राप्य सायं
त्वद्वार्ताभिर्बहु स रमयामास नन्दं यशोदाम् ।
प्रातर्दृष्ट्वा मणिमयरथं शङ्किताः पङ्कजाक्ष्यः
श्रुत्वा प्राप्तं भवदनुचरं त्यक्तकार्याः समीयुः ॥ ३

सः सायं அந்த உத்தவர், சாயங்காலத்தில்
त्वन्माहात्म्यप्रथिमपिशुनं தங்கள் மஹிமையின் மேன்மையை குறிப்பிக்கின்ற
गोकुलं प्राप्य கோகுலத்தை வந்தடைந்து
त्वद्वार्ताभिः தங்கள் விருத்தாந்தத்தைச் சொல்லி
नन्दं यशोदां நந்தகோபனையும் யசோதையையும்
बहु रमयामास மிகவும் சந்தோஷப்படுத்தினார்.
प्रातः मणिमयरथं दृष्ट्वा விடியற்காலத்தில் ரத்தினமயமான தேரைக்கண்டு
शङ्किताः சந்தேகமடைந்தவர்களாக
पङ्कजाक्ष्यः தாமரைக்கண்ணிகளான கோபிகைகள்
भवदनुचरं प्राप्तं श्रुत्वा தங்கள் தூதன் வந்திருப்பதாக கேட்டு,
त्यक्तकार्याः வீட்டுவேலைகளையெல்லாம் விட்டுவிட்டு
समीयुः உத்தவரிடம் வந்தார்கள்.

दृष्ट्वा चैनं त्वदुपमलसद्वेषभूषाभिरामं
स्मृत्वा स्मृत्वा तव विलसितान्युच्चकैस्तानि तानि ।
रुद्धालापाः कथमपि पुनर्गद्गदां वाचमूचुः
सौजन्यादीन्निजपरभिदामप्यलं विस्मरन्त्यः ॥ ४

त्वदुपमलसद्वेष-भूषाभिरामं தங்களுடையதுபோன்று விளங்கும் ஆடையாபரணங்களால் அழகாக இருக்கும்
एनं दृष्ट्वा तव उच्चकैः அந்த உத்தவரைக் கண்டு தங்களுடைய மிகச் சிறந்த
तानि तानि विलसितानि அந்தந்த சிருங்கார சேஷ்டைகளை
स्मृत्वा स्मृत्वा च நினைத்து நினைத்து
रुद्धालापाः पुनः பேச்சடைபட்டவர்களாகி மறுபடியும்
सौजन्यादीन् அன்பு முதலியவற்றையும்,
निजपरभिदां अपि தான் அன்யன் என்ற வேற்றுமையையும்

अलं विस्मरन्त्यः कथं अपि	முற்றிலும் மறந்தவர்களாக மிகக் கஷ்டப்பட்டு
गद्गदां वाचं ऊचुः	தழதழுப்புடன் கூடின வாக்கை சொன்னார்கள்.

श्रीमन् किं त्वं पितृजनकृते प्रेषितो निर्दयेन
क्वासौ कान्तो नगरसुदृशां हा हरे नाथ पायाः ।
आश्लेषाणाममृतवपुषो हन्त ते चुम्बनाना-
मुन्मादानां कुहकवचसां विस्मरेत्कान्त का वा ॥ ५

श्रीमन्	ஸ்ரீபொருந்திய ஹே உத்தவரே!
त्वं निर्दयेन	தாங்கள் கருணையற்ற அந்த கிருஷ்ணனால்
पितृजनकृते	தாய்தந்தைகளையுத்தேசித்து
प्रेषितः किं	சொல்லியனுப்பப்பட்டீர்களா என்ன?
नगरसुदृशां कान्तः	பட்டணத்துப்பெண்களுடைய கணவனான
आसौ क्व	அந்தக் கிருஷ்ணன் எங்கிருக்கிறான்?
हरे हा नाथ	துயரங்களைப் போக்கடிக்கும் ஹே நாதா!
पायाः	எங்களைக் காப்பாற்றவேண்டும்.
कान्त	ஹே காந்த!
हन्त अमृतवपुषः	கஷ்டம்! அமிருதமயமான சரீரத்தையுடைய
ते आश्लेषाणां चुम्बनानां	தங்களுடைய ஆலிங்கனங்களையும், சும்பனங்களையும்,
उन्मादानां कुहकवचसां	மனதைப் பிரமிக்கச்செய்கின்ற கபடவசனங்களையும்
का वा विस्मरेत्	எந்தப் பெண்தான் மறப்பாள்?

रासक्रीडालुलितललितं विश्लथत्केशपाशं
मन्दोद्भिन्नश्रमजलकणं लोभनीयं त्वदङ्गम् ।
कारुण्याब्धे सकृदपि समालिङ्गितुं दर्शयेति
प्रेमोन्मादाद् भुवनमदन त्वत्प्रियास्त्वां विलेपुः ॥ ६

कारुण्याब्धे	"கருணைக்கடலே!
रासक्रीडालुलितललितं	ராசக்ரீடையில் கசக்கப்பட்டதும் மிருதுவானதும்
विश्लथत्केशपाशं	கட்டவிழ்ந்த சிறந்த கேசங்களையுடையதும்
मन्दोद्भिन्नश्रमजलकणं	சிறிதளவுதோன்றிய வியர்வைத்துளிகளையுடைய
लोभनीयं त्वदङ्गं	விரும்பத்தகுந்ததுமான தங்கள் திருமேனியை [தும்
सकृत् अपि	ஒருதடவைகூட
समालिङ्गितुं	கட்டித்தழுவிக்கொள்ள
दर्शय इति	காண்பிக்கவேண்டும்" என்று
भुवनमदन	உலகத்தையே மயங்கச்செய்யும் ஈசா!
त्वत्प्रियाः	தங்கள் பிரீதிக்குரியவர்களான கோபிகைகள்
प्रेमोन्मादात्	பிரேமையாலுண்டான மனக்கலக்கத்தால்
त्वां विलेपुः	தங்களைப்பற்றி விலபித்தனர்.

एवंप्रायैर्विवशवचनैराकुला गोपिकास्ता-
स्त्वत्सन्देशैः प्रकृतिमनयत्सोऽथ विज्ञानगर्भैः ।
भूयस्ताभिर्मुदितमतिभिस्त्वन्मयीभिर्वधूभि-
स्तत्तद्वार्तासरसमनयत् कानिचिद्वासराणि ॥ ७

अथ सः	*அதன் பிறகு அந்த உத்தவர்*
एवंप्रायैः विवशवचनैः	*முற்றிலும் இவ்விதங்களான பாரவசவசனங்களுடன்*
आकुलाः ताः गोपिकाः	*வருத்தமடைந்த அந்த கோபிகைகளை*
विज्ञानगर्भैः	*தத்வக்ஞானத்தை உட்கொண்ட*
त्वत्सन्देशैः	*தங்களுடைய சந்தேசவசனங்களால்*
प्रकृतिं अनयत्	*இயல்பையடைவித்தார்.*
भूयः मुदितमतिभिः	*பிறகு மனச்சந்துஷ்டியடைந்தவர்களும்*
त्वन्मयीभिः	*தங்கள் தாதாத்ம்யத்தையடைந்தவர்களுமான*
ताभिः वधूभिः	*அந்த கோபஸ்திரீகளுடன்*
कानिचित् वासराणि	*சில நாட்கள்*
तत्तद्वार्तासरसं अनयत्	*அந்தந்த விருத்தாந்தங்களைச் சொல்லிக்கேட்டு ஆனந்தத்துடன் கழித்தார்.*

त्वत्प्रोद्गानैः सहितमनिशं सर्वतो गेहकृत्यं
त्वद्वार्तैव प्रसरति मिथः सैव चोत्स्वापलापाः ।
चेष्टाः प्रायस्त्वदनुकृतयस्त्वन्मयं सर्वमेवं
दृष्ट्वा तत्र व्यमुहदधिकं विस्मयादुद्धवोऽयम् ॥ ८

अनिशं सर्वतः गेहकृत्यं	*இரவும் பகலும் எல்லாவிடத்திலும் வீட்டு வேலை*
त्वत्प्रोद्गानैः सहितं	*தங்கள் சரிதத்தின் கானங்களுடன் கூடியதாகவே இருந்தது.*
मिथः त्वद्वार्ता एव	*ஒன்றுக்கொன்று தங்கள் பேச்சே*
प्रसरति	*பரவுகிறது.*
उत्स्वापलापाः च	*தூங்கும்பொழுதுள்ள கனப்பேச்சுகள் கூட*
सा एव	*தங்களைப்பற்றியதே.*
चेष्टाः प्राय:	*பிரவிருத்திகள் பூராவும்*
त्वदनुकृतयः	*தங்களையனுகரணஞ்செய்வது தான்.*
एवं तत्र	*இவ்விதம் அவ்விடத்தில்*
सर्वं त्वन्मयं दृष्ट्वा	*ஸமஸ்தமும் தங்கள் மயமாகவே கண்டு*
अयं उद्धवः विस्मयात्	*அந்த உத்தவர் ஆச்சரியத்தால்*
अधिकं व्यमुहत्	*மிக மோஹமடைந்தார்.*

राधाया मे प्रियतममिदं मत्प्रियैवं ब्रवीति
त्वं किं मौनं कलयसि सखे मानिनी मत्प्रियेव ।

इत्याद्येव प्रवदति सखि त्वत्प्रियो निर्जने मा-
मित्थंवादैररमयदयं त्वत्प्रियामुत्पलाक्षीम् ॥ ९

सखे मे राधायाः	தோழா ! எனது ராதைக்கு
इदं प्रियतमं	இது மிகப் பிரியமானது.
मत्प्रिया	எனது பிரியையான ராதை
एवं ब्रवीति	உன்னைப்போலத்தான் சொல்லுவாள்.
त्वं मानिनी	நீ அபிமானமுடையவளான (பிரணயகலஹமடைந்த)
मत्प्रिया इव	எனது பிரியையான ராதைபோல
किं मौनं कलयसि	ஏன் மௌனமாக (பேசாமல்) இருக்கிறாய்.
सखि त्वत्प्रियः	ஏ தோழி! உன் பிரியனான ஸ்ரீகிருஷ்ணன்
निर्जने इत्यादि एव	ஏகாந்தத்தில் இதுமுதலிய சங்கதிகளை பூராவும்
मां प्रवदति	என்னிடத்தில் சொல்லுவன்."
इत्थंवादैः अयं	இப்படிப்பட்ட வசனங்களால் அந்த உத்தவர்
त्वत्प्रियां	தங்கள் பிரீதிக்குரியவளான
उत्पलाक्षीं	தாமரைபோன்ற கண்களையுடைய ராதையை
अरमयत्	சந்தோஷப்படுத்தினர்.

एष्यामि द्रागनुपगमनं केवलं कार्यभाराद्
विश्लेषेऽपि स्मरणदृढतासंभवान्माऽस्तु खेदः ।
ब्रह्मानन्दे मिलति नचिरात्सङ्गमो वा वियोग-
स्तुल्यो वः स्यादिति तव गिरा सोऽकरोन्निर्व्यथास्ताः ॥ १०

द्राक् एष्यामि	தாமதியாமல் அவிடம் வருவேன்.
अनुपगमनं	இப்பொழுது அவிடம் வராமலிருப்பது
कार्यभारात् केवलं	செய்யவேண்டிய வேலையதிகமாகயிருப்பதால்தான்.
विश्लेषे अपि	என்னை விட்டுபிரிந்திருந்தபொழுதும்
स्मरणदृढतासंभवात्	திடமான நினைவுண்டாவதால்
खेदः मा अस्तु नचिरात्	வருத்தம் வேண்டாம். சீக்கிரமாகவே
ब्रह्मानन्दे मिलति	பிரம்மானந்தம் கைகூடவிருக்கும்பொழுது
सङ्गमः वियोगः वा	சேர்க்கையாலும் பிரிவாலும்
वः तुल्यः स्यात्	உங்களுக்குச் சமமாகவே இருக்கும்.
इति तव गिरा	என்றிவ்விதமான தங்கள் திருவாக்கைக்கொண்டே
सः ताः निर्व्यथाः अकरोत्	அவர் அவர்களை வருத்தமற்றவர்களாக செய்தார்.

एवं भक्तिः सकलभुवने नेक्षिता न श्रुता वा
किं शास्त्रौघैः किमिह तपसा गोपिकाभ्यो नमोऽस्तु ।

इत्यानन्दाकुलमुपगतं गोकुलादुद्धवं तं
दृष्ट्वा हृष्टो गुरुपुरपते पाहि मामामयौघात् ॥ ११

एवं भक्तिः	இப்படிப்பட்ட சிறந்த பக்தி
सकलभुवने न ईक्षिता	உலகம் முழுவதிலும் பார்க்கப்பட்டதுமில்லை ;
न श्रुता वा	கேட்கப்பட்டதுமில்லை.
इह	இந்த விஷயத்தில்
शास्त्रौघैः किं	சாஸ்திரஜாலங்களால் என்ன பிரயோஜனம் ?
तपसा किं	தவத்தால்தான் என்ன பிரயோஜனம் ?
गोपिकाभ्यः नमः अस्तु	கோபிகைகளுக்கு நமஸ்காரம் ;
इति आनन्दाकुलं	என்றுலோசித்து ஆனந்தத்தால் பரவசமடைந்து
गोकुलात् उपगतं	கோகுலத்திலிருந்து திரும்பி வந்த
तं उद्धवं दृष्ट्वा	அந்த உத்தவரைக் கண்டு
हृष्टः	சந்தோஷமடைந்தீர்களல்லவா.
गुरुपुरपते मां	அப்படிப்பட்ட குருவாயூரப்பா ! என்னை
आमयौघात् पाहि	வியாதிக்கூட்டத்திலிருந்து காப்பாற்றவேண்டும்.

इति श्रीमन्नारायणीये उद्धवदूत्यवर्णनं नाम षट्सप्ततितमं दशकं सैकम् ॥ ७६ ॥

आदितः श्लोकाः 781. दशमस्कन्धे श्लोकाः 406.

सप्तसप्ततितमं दशकम्—எழுபத்தேழாவது தசகம்.

उपश्लोकोत्पत्तिवर्णनम्—உபச்லோகோற்பத்தியை வர்ணிப்பது.

सैरन्ध्र्यास्तदनु चिरं स्मरातुराया यातोऽभूः सुललितमुद्धवेन सार्धम् ।
आवासं त्वदुपगमोत्सवं सदैव ध्यायन्त्याः प्रतिदिनवाससज्जिकायाः ॥

तदनु चिरं स्मरातुरायाः	அதன்பிறகு வெகுநாளாக காமத்தால் வருந்தினவளும்
त्वदुपगमोत्सवं एव	தங்கள் சேர்க்கையால் உண்டாகும் ஆனந்தத்தையே
सदा ध्यायन्त्याः	எப்பொழுதும் தியானித்துக்கொண்டிருப்பவளும்
प्रतिदिनवासक- सज्जिकायाः	ஒவ்வொரு நாளும் தன்னையும் தன் வீட்டையும் அலங்கரித்துக்கொண்டு நாயகனின் வரவை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் 'வாஸகசஜ்ஜிகை' என்ற நாயிகையாக பவித்தவளுமான
सैरन्ध्र्याः आवासं	சைரந்திரியினுடைய வீட்டிற்கு
उद्धवेन सार्धं सुललितं	உத்தவருடன் மிக அழகாக அலங்கரித்துக்கொண்டு
यातः अभूः	சென்றீர்களல்லவா.

उपगते त्वयि पूर्णमनोरथां प्रमदसंभ्रमकम्प्रपयोधराम् ।
विविधमाननमादधतीं मुदा रहसि तां रमयाञ्चकृषे सुखम् ॥ २

त्वयि उपगते தாங்கள் பக்கத்தில் வந்தபொழுது,
पूर्णमनोरथां தன் மனோரதங்கள் நிறைவேறியவளும்,
प्रमदसंभ्रमकम्प्रपयोधरां சந்தோஷமிகுதியாலும் பரபரப்பாலும் சலிக்கின்ற ஸ்தனங்களையுடையவளும்,
विविधमाननं आदधतीं பற்பல ஸத்காரங்களை செய்கின்றவளுமான
तां रहसि मुदा அந்த சைரந்திரியை ஏகாந்தத்தில் மிக சந்தோஷத்துடன்
सुखं रमयाञ्चकृषे சுகமாக ரமிக்கச்செய்தீர்களல்லவா.

पृष्टा वरं पुनरसाववृणोद्वराकी
भूयस्त्वया सुरतमेव निशान्तरेषु ।
सायुज्यमस्त्विति वदेद् बुध एव कामं
सामीप्यमस्त्वनिशमित्यपि नाब्रवीत् किम् ॥ ३

पुनः மறுநாட்காலையில் தாங்கள் புறப்படும்பொழுது
वरं पृष्टा என்ன வரம் வேண்டுமென்று தங்களால் கேட்கப்பட்ட
असौ वराकी भूयः அந்த அசடு மறுபடியும் இதுபோலவே
त्वया निशान्तरेषु தங்களுடன் மற்ற இரவுகளிலும்
सुरतं एव अवृणोत् சுரதத்தையே வரமாகப்பெற்றாள்.
सायुज्यं अस्तु इति "தங்களுடன் ஸாயுஜ்யமுக்தி வேண்டும்" என்று
बुधः एव वदेत् ஞானி ஒருவனே கேட்பன்.
कामं अनिशं அதிருக்கட்டும்; எப்பொழுதும்
सामीप्यं अस्तु 'தங்கள் பக்கத்திலேயே இருக்கவேண்டும்'
इति अपि किं न अब्रवीत् என்றுகூட ஏன் கேட்கவில்லையோ?

ततो भवान्देव निशासु कासुचिन्मृगीदृशं तां निभृतं विनोदयन् ।
अदादुपश्लोक इति श्रुतं सुतं स नारदात्सात्त्वततन्त्रविद्बभौ ॥ ४

देव ततः भवान् பிரகாசரூபியே! அப்பொழுது தாங்கள்
कासुचित् निशासु சில ராத்திரிகளில்
मृगीदृशं तां மான்கண்ணியான அவளை
निभृतं विनोदयन् ஏகாந்தத்தில் ரமிக்கச்செய்துகொண்டு
उपश्लोकः इति श्रुतं सुतं 'உபச்லோகன்' என்று பிரஸித்திபெற்ற புதல்வனை
अदात् सः नारदात् கொடுத்தீர்கள். அவன் நாரதனிடமிருந்து
सात्त्वततन्त्रवित् வைஷ்ணவதந்திரத்தை (சாஸ்திரத்தை) அறிந்து
बभौ விளங்கினான்.

अक्रूरमन्दिरमितोऽथ बलोद्धवाभ्यामभ्यर्चितो बहु नुतो मुदितेन तेन ।
एनं विसृज्य विपिनागतपाण्डवेयवृत्तं विवेदिथ तथा धृतराष्ट्रचेष्टाम् ॥

अथ बलोद्धवाभ्यां பிறகு, பலராமனுடனும் உத்தவனுடனும்
अक्रूरमन्दिरं इतः அக்ரூரன் வீட்டிற்குச் சென்று

मुदितेन तेन	அதனால் சந்தோஷமடைந்த அந்த அக்ரூரனால்
अभ्यर्चितः बहु नुतः	பூஜிக்கப்பட்டு வெகுவாக ஸ்துதிக்கப்பட்ட தாங்கள்
एनं विसृज्य	அந்த அக்ரூரனை அனுப்பி
विपिनागतपाण्डवेयवृत्तं	காட்டிலிருந்து திரும்பிவந்த பாண்டவர்களுடைய விருத்தாந்தத்தையும்
तथा धृतराष्ट्रचेष्टां	அவ்விதமே திருதராஷ்டிரனின் செய்கையையும்
विवेदिथ	அறிந்தீர்களல்லவா.

जरासन्धादियुद्धवर्णनम्— ஜராஸந்தன் முதலியவருடன் நடந்த யுத்தங்களை வருணிப்பது.

विघाताज्जामातुः परमसुहृदो भोजनृपते-
र्जरासन्धे रुन्धत्यनवधिरुषाऽन्धेऽथ मथुराम् ।
रथाद्यैर्द्योर्लब्धैः कतिपयबलस्त्वं बलयुत-
स्त्रयोविंशत्यक्षौहिणि तदुपनीतं समहृथाः ॥ ६

अथ जामातुः परमसुहृदः	பிறகு தன் மாப்பிள்ளையும் பிரிய ஸிநேகிதனுமான
भोजनृपतेः विघातात्	கம்ஸனைக் கொன்றதால்
अनवधिरुषा अन्धे	அளவற்ற கோபத்தால் மெய்மறந்த
जरासन्धे मथुरां रुन्धति	ஜராஸந்தன் மதுராபுரியைத் தகைந்தபொழுது
द्योः लब्धैः रथाद्यैः	ஸ்வர்க்கத்திலிருந்து கிடைத்த தேர் முதலியவைகளுடன்
कतिपयबलः त्वं	கொஞ்சம் சைன்யங்களையுடைய தாங்கள்
बलयुतः	பலராமனுடன் கூட
तदुपनीतं	அந்த ஜராஸந்தனால் கொண்டுவரப்பட்ட
त्रयोविंशत्यक्षौहिणि	இருபத்துமூன்று *அக்ஷௌஹிணி சேனையை
समहृथाः	ஸம்ஹரித்தீர்களல்லவா.

बद्धं बलादथ बलेन बलोत्तरं त्वं
भूयो बलोद्यमरसेन मुमोचिथैनम् ।
निश्शेषदिग्जयसमाहृतविश्वसैन्यात्
कोऽन्यस्ततो हि बलपौरुषवांस्तदानीम् ॥ ७

अथ	அதன்பிறகு
बलेन बलात् बद्धं	பலராமனால் பலாத்காரமாகக் கட்டப்பட்டவனும்
बलोत्तरं एनं	பலத்தால் மேன்மையுற்றவனுமான அந்த ஜராசந்தனை
त्वं भूयः	தாங்கள் மறுபடியும்

*21870 யானைகளும் 21870 தேர்களும் 65610 குதிரைகளும் 109350 காலாட்களுமடங்கொண்டது ஒரு அக்ஷௌஹிணி (அக்கோணி) என்று சொல்லப்படுகிறது.

बलोद्यमरसेन मुमोचिथ	சேனையைச் சேர்த்துக்கொண்டு போருக்கு வருவன் என்ற ஆவலால் விடுவித்தீர்களல்லவா.
निश्शेषदिग्जय-समाहृतविश्वसैन्यात्	எல்லா திக்குகளையும் ஜயித்து அவிடங்களிலிருந்து கொண்டுவரப்பட்ட ஸமஸ்த சேனைகளையுமுடைய
ततः तदानीं	அந்த ஜராசந்தனைத் தவிர்த்து அப்பொழுது
बलपौरुषवान् अन्यः	பலமும் பௌருஷமும் படைத்த வேறொருவன்
कः हि	யார்தானிருந்தான்.

भग्नः स लग्नहृदयोऽपि नृपैः प्रणुन्नो
युद्धं त्वया व्यधित षोडशकृत्व एवम् ।
अक्षौहिणीः शिव शिवास्य जघन्थ विष्णो
संभूय सैकनवति त्रिशतं तदानीम् ॥ ८

भग्नः लग्नहृदयः अपि	தோல்வியுற்று அதனால் வெட்கமுற்ற மனதையுடையவனாக இருந்தாலும்
सः नृपैः प्रणुन्नः	அந்த ஜராசந்தன் மற்ற அரசர்களால் ஏவப்பட்டவனாய்
एवं षोडशकृत्वः	இவ்விதமே பதினாறுதடவை
त्वया युद्धं व्यधित	தங்களுடன் போர் புரிந்தான்.
विष्णो	எங்கும் நிறைந்திருக்கும் ஹே ஈசா!
तदानीं संभूय अस्य	அப்பொழுது எல்லாம் சேர்த்து அந்த ஜராசந்தனுடைய
सैकनवति त्रिशतं	முன்னூற்றுத்தொண்ணூற்றொன்று (391)
अक्षौहिणीः जघन्थ	அக்ஷௌஹிணி சேனைகளைக் கொன்றீர்களல்லவா.
शिव शिव	ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம்!

अष्टादशेऽस्य समरे समुपेयुषि त्वं दृष्ट्वा पुरोऽथ यवनं यवनत्रिकोट्या ।
त्वष्ट्रा विधाप्य पुरमाशु पयोधिमध्ये तत्राथ योगबलतः स्वजनाननैषीः ॥

अथ अस्य अष्टादशे समरे	பிறகு அந்த ஜராசந்தனின் பதினெட்டாவது போர்
समुपेयुषि त्वं पुरः	சமீபித்தபொழுது தாங்கள் எதிரில்
यवनत्रिकोट्या	மூன்றுகோடி யவனர்களுடன் வந்திருக்கும்
यवनं दृष्ट्वा आशु	காலயவனனைக் கண்டு, சீக்கிரமாக
त्वष्ट्रा पयोधिमध्ये	விச்வகர்மாவைக்கொண்டு சமுத்திரத்தின் நடுவில்
पुरं विधाप्य	ஒரு பட்டணத்தை உண்டுபண்ணச்செய்து
अथ तत्र	உடனே அந்தப் பட்டணத்தில்
योगबलतः	தன் யோகபலத்தைக்கொண்டு
स्वजनान् अनैषीः	தமது பிரஜைகளைக் கொண்டுபோனீர்களல்லவா.

मुचुकुन्दानुग्रहवर्णनम्—முசுகுந்தானுக்கிரஹத்தை வர்ணிப்பது

पद्भ्यां त्वं पद्ममाली चकित इव पुरान्निर्गतो धावमानो
म्लेच्छेशेनानुयातो वधसुकृतविहीनेन शैले न्यलैषीः ।

सुप्तेनाङ्घ्र्याहतेन द्रुतमथ मुचुकुन्देन भस्मीकृतेऽस्मिन्
भूपायास्मै गुहान्ते सुललितवपुषा तस्थिषे भक्तिभाजे ॥ १०

पद्ममाली त्वं चकितः इव தாமரமாலேயணிந்த தாங்கள் பயந்தவன்போல
पद्भ्यां पुरात् निर्गतः கால்நடையாகவே பட்டணத்திலிருந்து வெளியேவந்து
धावमानः ஓடுகின்றவராய்
वधसुकृतविहीनेन தங்களிடமிருந்து வதத்தைப்பெறக்கூடிய புண்ணிய [மில்லாத
म्लेच्छेशेन மிலேச்ச அரசனல்
अनुयातः शैले न्यलैषीः பின்தொடரப்பட்டு மலேயில் மறைந்தீர்களல்லவா.
अथ सुप्तेन அதன்பிறகு தூங்குகின்றவரும்
अङ्घ्र्याहतेन मुचुकुन्देन காலால் உதைக்கப்பட்டவருமான முசுகுந்தனல்
द्रुतं अस्मिन् சீக்கிரமாகவே அந்த யவனன்
भस्मीकृते भक्तिभाजे சாம்பலாக்கப்பட்டபொழுது பக்தியடைந்த
अस्मै भूपाय गुहान्ते அந்த அரசனுக்காக குகைக்குள்
सुललितवपुषा மிக அழகான திருமேனியுடன்
तस्थिषे பிரத்தியக்ஷமாக நின்றீர்களல்லவா.

ऐक्ष्वाकोऽहं विरक्तोऽस्म्यखिलनृपसुखे त्वत्प्रसादैककाङ्क्षी
हा देवेति स्तुवन्तं वरविततिषु तं निःस्पृहं वीक्ष्य हृष्यन् ।
मुक्तेस्तुल्यां च भक्तिं धुतसकलमलं मोक्षमप्याशु दत्त्वा
कार्यं हिंसाविशुद्ध्यै तप इति च तदा प्रात्थ लोकप्रतीत्यै ॥ ११

हा देव ஹே ஸர்வேச்வரா!
अहं ऐक्ष्वाकः 'நான் இக்ஷ்வாகுவம்சத்தில் பிறந்தவன்.
अखिलनृपसुखे विरक्तः எல்லா ராஜபோகங்களிலும் வெறுப்படைந்தவனுய்
त्वत्प्रसादैककाङ्क्षी தங்கள் அருள் ஒன்றையே விரும்பியவனுக
अस्मि इति स्तुवन्तं तं இருக்கிறேன்' என்று சொல்லி ஸ்துதிக்கின்ற அவனை
वरविततिषु வரசமூகங்களில்
निःस्पृहं वीक्ष्य हृष्यन् ஆசையற்றவனுகக் கண்டு சந்தோஷமடைந்த தாங்கள்
मुक्तेः तुल्यां भक्तिं च மோக்ஷத்திற்குச் சமானமான பக்தியையும்
धुतसकलमलं எல்லா அஞ்ஞானங்களேயும் போக்கடிக்கின்ற
मोक्षं अपि आशु दत्त्वा மோக்ஷத்தையும் விரைவாகக் கொடுத்து
हिंसाविशुद्ध्यै பிராணிஹிம்ஸையாலுண்டான பாபம் விலகுவதற்காக
तपः कार्यं इति च தவம் புரியவேண்டும் என்றும்
लोकप्रतीत्यै ஜனங்களுக்கு நம்பிக்கை வருவதற்காக
तदा प्रात्थ அப்பொழுது கற்பித்தீர்களல்லவா.

तदनु मथुरां गत्वा हत्वा चमूं यवनाहृतां
मगधपतिना मार्गे सैन्यैः पुरेव निवारितः ।

चरमविजयं दर्पायास्मै प्रदाय पलायितो
जलधिनगरीं यातो वातालयेश्वर पाहि माम् ॥ १२

तदनु मथुरां गत्वा	அதன்பிறகு மதுராபுரிக்குச் சென்று
यवनाहृतां	காலயவனனால் அழைத்துவரப்பட்ட
चमूं हत्वा	சேனையைக் கொன்று
मार्गे मगधपतिना	வழியில் மகததேசத்தரசனை ஜராசந்தனால்
सैन्यैः पुरा इव निवारितः	சேனைகளுடன் முன்போலவே தடுக்கப்பட்ட தாங்கள்
दर्पाय अस्मै	கர்வமுண்டாவதற்காக அவனுக்கு
चरमविजयं प्रदाय	கடைசியாக ஜயத்தைக் கொடுத்து
पलायितः जलधिनगरीं	ஓடி சமுத்திரத்திலிருக்கும் துவாரகாபுரியை
यातः	அடைந்தீர்களல்லவா.
वातालयेश्वर मां पाहि	குருவாயூரப்பா ! என்னைக் காப்பாற்றவேண்டும்.

इति श्रीमन्नारायणीये उपश्लोकोत्पत्तिवर्णनं, जरासन्धादियुद्धवर्णनं, मुचुकुन्दानुग्रहवर्णनं च नाम सप्तसप्ततितमं दशकं सद्विकम् ॥ ७७ ॥

आदितः श्लोकाः 793. दशमस्कन्धे श्लोकाः 418.

अष्टसप्ततितमं दशकम्—எழுபத்தெட்டாவது தசகம்.

द्वारकावासवर्णनम्—துவாரகையில் வசித்ததை வர்ணிப்பது.

त्रिदशवर्धकिवर्धितकौशलं त्रिदशदत्तसमस्तविभूतिमत् ।
जलधिमध्यगतं त्वमभूषयो नवपुरं वपुरञ्चितरोचिषा ॥ १

त्रिदशवर्धकि-वर्धितकौशलं	தேவசிற்பியான விச்வகர்மனால் விருத்திசெய்யப்பட்ட கைத்திறனையுடையதும்,
त्रिदशदत्तसमस्त-विभूतिमत्	இந்திராதிதேவர்களால் கொடுக்கப்பட்ட எல்லா ஐச்வரியங்களுடன் கூடினதும்,
जलधिमध्यगतं नवपुरं	சமுத்திரத்தின் நடுவிலிருப்பதுமான புது நகரத்தை
त्वं वपुरञ्चितरोचिषा	தாங்கள் தங்கள் சரீரகாந்தியால்
अभूषयः	அலங்கரித்தீர்களல்லவா.

बलरामोद्वाहः—பலராமனின் விவாஹம்.

ददुषि रेवतभूभृति रेवतीं हलभृते तनयां विधिशासनात् ।
महितमुत्सवघोषमपूपुषः समुदितैर्मुदितैः सह यादवैः ॥ २

रेवतभूभृति तनयां रेवतीं	'ரேவதன்' என்ற அரசன் தன் மகளான ரேவதியை
विधिशासनात्	பிரம்மதேவனின் கட்டளையால்
हलभृते ददुषि	பலராமனுக்குக் கொடுத்தபொழுது
समुदितैः	ஒன்றுசேர்ந்திருந்த

मुदितैः यादवैः सह — சந்தோஷமுற்ற யாதவர்களுடன்
महितं उत्सवघोषं — மிகச் சிறந்த விவாஹோத்ஸவத்தை
अपूपुषः — மேன்மைபடுத்தினீர்களல்லவா.

रुक्मिणीपरिणयः— ருக்மிணீபரிணயம்.

अथ विदर्भसुतां खलु रुक्मिणीं प्रणयिनीं त्वयि देव सहोदरः ।
स्वयमदित्सत चेदिमहीभुजे स्वतमसा तमसाधुमुपाश्रयन् ॥ ३

अथ देव — பிறகு, ஹே ஸர்வேச்வரா!
त्वयि प्रणयिनीं — தங்களிடம் அனுராகங்கொண்ட
विदर्भसुतां रुक्मिणीं — விதர்ப்பதேசத்தரசனின் பெண்ணான ருக்மிணியை
सहोदरः स्वतमसा — அவள் சகோதரனான ருக்மி தன் அறிவீனத்தால்
असाधुं तं उपाश्रयन् — துஷ்டனான அந்த சிசுபாலனை ஆசிரயித்துக்கொண்டு
चेदिमहीभुजे — சேதிராஜனான சிசுபாலனுக்கு
स्वयं अदित्सत खलु — தானாகவே கொடுக்க விரும்பினானல்லவா.

चिरधृतप्रणया त्वयि बालिका सपदि काङ्क्षितभङ्गसमाकुला ।
तव निवेदयितुं द्विजमादिशत्स्वकदनं कदनङ्गविनिर्मितम् ॥ ४

त्वयि चिरधृतप्रणया — தங்களிடத்தில் வெகுநாட்களாக அன்புவைத்த
बालिका — அக்கன்னிகை
काङ्क्षितभङ्गसमाकुला — தன் விருப்பத்திற்கு பங்கம் ஏற்பட்டதால் வருத்தமடைந்தவளாய்
कदनङ्गविनिर्मितं — கருணையற்ற காமனால் உண்டுபண்ணப்பட்ட
स्वकदनं सपदि — தன் வருத்தத்தை உடனே
तव निवेदयितुं — தங்களுக்குத் தெரிவிப்பதற்கு
द्विजं आदिशत् — ஒரு பிராம்மணனை சொல்லியனுப்பினாள்.

द्विजसुतोऽपि च तूर्णमुपाययौ तव पुरं हि दुराशदुरासदम् ।
मुदमवाप च सादरपूजितः स भवता भवतापहृता स्वयम् ॥ ५

द्विजसुतः अपि — அந்தப் பிராம்மணகுமாரனும்
दुराशदुरासदं हि — துரெண்ணமுடையவர்களாலடையவேமுடியாத
तव पुरं च तूर्णं उपाययौ — தங்கள் நகரத்தையும் விரைவாக வந்தடைந்தான்;
भवतापहृता — ஜனனமரண துக்கத்தையகற்றுகின்ற
भवता स्वयं — தங்களால் சாக்ஷாத்தாகவே
सादरपूजितः — மிக்வும் ஆதரவுடன் பூஜிக்கப்பட்ட
सः मुदं अवाप च — அந்தப் பிராம்மணன் சந்தோஷமடைவுஞ்செய்தான்.

स च भवन्तमवोचत कुण्डिने नृपसुता खलु राजति रुक्मिणी ।
त्वयि समुत्सुकया निजधीरतारहितया हि तया प्रहितोऽस्म्यहम् ॥

कुण्डिने रुक्मिणी　"குண்டினபுரத்தில் ருக்மிணியென்ற
नृपसुता राजति खलु　ஓர் அரசகுமாரி விளங்கிக்கொண்டிருக்கிறாளல்லவா.
त्वयि समुत्सुकया　தங்களிடத்தில் ஆசைவைத்தவளும்,
निजधीरतारहितया　தனது தைரியத்தையிழந்தவளுமான
तया हि अहं प्रहितः अस्मि　அவளாலேயே நான் அனுப்பப்பட்டேன்" என்று
सः च भवन्तं अवोचत　அந்தப் பிராம்மணனும் தங்களிடம் சொன்னானல்லவா.

तव हृताऽस्मि पुरैव गुणैरहं हरति मां किल चेदिनृपोऽधुना ।
अयि कृपालय पालय मामिति प्रजगदे जगदेकपते तया ॥ ७

अहं तव गुणैः　"நான் தங்களுடைய குணங்களால்
पुरा एव हृता अस्मि　முந்தியே கவரப்பட்டிருக்கிறேன்.
अधुना मां　இப்பொழுது என்னை
चेदिनृपः हरति किल　சிசுபாலன் கிரஹிக்கப்போகிறானும்.
अयि कृपालय जगदेकपते　ஹே! கருணைக்கிருப்பிடமான லோகைகநாத!
मां पालय　என்னைத் தாங்கள் காப்பாற்றவேண்டும்"
इति तया प्रजगदे　என்று அவளால் சொல்லப்பட்டது.

अशरणां यदि मां त्वमुपेक्षसे सपदि जीवितमेव जहाम्यहम् ।
इति गिरा सुतनोरतनोद् भृशं सुहृदयं हृदयं तव कातरम् ॥ ८

त्वं अशरणां मां　"தாங்கள், வேறு கதியில்லாத என்னை
उपेक्षसे यदि　கைவிடுவீர்களானால்
अहं सपदि जीवितं एव　நான் அதேக்ஷணத்தில் உயிரையே
जहामि इति　விட்டுவிடுவேன்" என்ற
सुतनोः गिरा　அந்த சுந்தரியின் வாக்கினால்
सुहृत् अयं तव हृदयं　நல்லமனம்படைத்த அந்த பிராம்மணன் தங்கள் மனதை
भृशं कातरं अतनोत्　மிகப் பயமுற்றதாக செய்தானல்லவா.

अकथयस्त्वमथैनमये सखे तदधिका मम मन्मथवेदना ।
नृपसमक्षमुपेत्य हराम्यहं तदयि तां दयितामसितेक्षणाम् ॥ ९

अथ त्वं एनं　அப்பொழுது தாங்கள் அந்தப் பிராம்மணனிடம்
अये सखे　"ஹே தோழரே!
मम मन्मथवेदना　என்னுடைய காமவேதனை
तदधिका　அவளுடையதைக்காட்டிலுமதிகமாக இருக்கிறது;
तत् अयि अहं उपेत्य　ஆகையால், தோழரே! நான் அவிடம் வந்து.
नृपसमक्षं　அரசர்கள் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போதே
असितेक्षणां तां दयितां　கறுத்த கண்களையுடைய அந்த பிரியையை
हरामि अकथयः　அபஹரிக்கின்றேன்" என்று சொன்னீர்களல்லவா.

प्रमुदितेन च तेन समं तदा रथगतो लघु कुण्डिनमेयिवान् ।
गुरुमरुत्पुरनायक मे भवान्वितनुतां तनुतां निखिलापदाम् ॥ १०

गुरुमरुत्पुरनायक तदा च குருவாயூரப்பா ! அப்பொழுதே
प्रमुदितेन तेन समं மிக சந்தோஷமடைந்த அவருடன்
रथगतः लघु தேரிலேறிக்கொண்டு விரைவாக
कुण्डिनं एयिवान् குண்டினபுரத்தை அடைந்தீர்களல்லவா.
भवान् அப்படிப்பட்ட தாங்கள்
मे निखिलापदां என்னுடைய ஆபத்துக்களுக்கெல்லாம்
तनुतां वितनुतां குறைவு செய்யவேண்டும்.

इति श्रीमन्नारायणीये द्वारकावासवर्णनं, बलरामोद्वाहवर्णनं, रुक्मिणीपरिणयार्थं भगवतः कुण्डिनप्राप्तिवर्णनं च नाम अष्टसप्ततितमं दशकं समाप्तम् ॥ ७८ ॥

आदितः श्लोकाः 803. दशमस्कन्धे श्लोकाः 428.

एकोनाशीतितमं दशकम्— எழுபத்தொன்பதாவது தசகம்.

रुक्मिणीपरिणयः— ருக்மிணீபரிணயம்.

बलसमेतबलानुगतो भवान् पुरमगाहत भीष्मकमानितः ।
द्विजसुतं त्वदुपागमवादिनं धृतरसा तरसा प्रणनाम सा ॥ १

भवान् தாங்கள்
बलसमेतबलानुगतः சேனைகளுடன் கூடின பலராமனால் பின்தொடரப்பட்ட
पुरं अगाहत வராக குண்டினபுரத்தில் பிரவேசித்தீர்கள்.
भीष्मकमानितः அப்பொழுது பீஷ்மகராஜாவினால் வெகுமானிக்கப் [பட்டீர்கள்.
त्वदुपागमवादिनं தங்கள் வரவைத் தெரிவிக்கின்ற
द्विजसुतं அந்தப் பிராம்மணகுமாரனை
धृतरसा सा மிக சந்தோஷமடைந்த அந்த ருக்மிணி
तरसा प्रणनाम விரைவாக வணங்கினாள்.

भुवनकान्तमवेक्ष्य भवद्वपुर्नृपसुतस्य निशम्य च चेष्टितम् ।
विपुलखेदजुषां पुरवासिनां सरुदितैरुदितैरगमन्निशा ॥ २

भुवनकान्तं भवद्वपुः ஜகன்மோஹனமான தங்கள் திருமேனியை
अवेक्ष्य नृपसुतस्य பார்த்தும், அரசகுமாரனான ருக்மியின்
चेष्टितं निशम्य च செய்கையைக் கேட்டும்
विपुलखेदजुषां அளவற்ற வருத்தமடைந்த
पुरवासिनां सरुदितैः பட்டணத்து ஜனங்களுடைய அழுகையுடன் கூடின
उदितैः निशा अगमत् பேச்சைக்கொண்டே இரவு சென்றது.

तदनु वन्दितुमिन्दुमुखी शिवां विहितमङ्गलभूषणभासुरा ।
निरगमद्भवदर्पितजीविता स्वपुरतः पुरतः सुभटावृता ॥ ३

तदनु　அதன்பிறகு (மறுநாள்)
विहितमङ्गलभूषणभासुरा　விவாஹத்திற்குரிய ஆடையாபரணங்களையணிந்து கொண்டு விளங்குகின்ற
इन्दुमुखी　சந்திரன்போன்ற முகமுடைய ருக்மிணி
भवदर्पितजीविता　தங்களிடத்தில் தன் உயிரையர்ப்பணஞ்செய்தவளாய்
सुभटावृता　சிறந்த படர்களால் சூழப்பட்டவளாய்
शिवां वन्दितुं　மங்களரூபிணியான பார்வதியை வணங்க
स्वपुरतः पुरतः निरगमत्　தன் அந்தப்புரத்திலிருந்து முன் சென்றாள்.

कुलवधूभिरुपेत्य कुमारिका गिरिसुतां परिपूज्य च सादरम् ।
मुहुरयाचत तत्पदपङ्कजे निपतिता पतितां तव केवलम् ॥ ४

कुमारिका कुलवधूभिः　கன்னிகையான ருக்மிணி குலஸ்திரீகளுடன்
उपेत्य गिरिसुतां　ஆலயத்திற்குச்சென்று, பார்வதியை
सादरं परिपूज्य　மிக ஆதரவுடன் நன்றாக பூஜித்து,
तत्पदपङ्कजे　பார்வதிதேவியின் திருவடிமலர்களில்
निपतिता　விழுந்து நமஸ்கரித்து
तव पतितां केवलं　தாங்கள் பதியாகவேண்டுமென்பதைமட்டும்
मुहुः अयाचत च　அடிக்கடி பிரார்த்திக்கவுஞ்செய்தாள்.

समवलोककुतूहलसङ्कुले नृपकुले निभृतं त्वयि च स्थिते ।
नृपसुता निरगाद्गिरिजालयात्सुरुचिरं रुचिरञ्जितदिङ्मुखा ॥ ५

नृपकुले　அரசர்கூட்டம்
समवलोककुतूहलसङ्कुले　ருக்மிணியைப்பார்க்க ஆவல்கொண்டிருக்கும்பொழுது
त्वयि च निभृतं स्थिते　தாங்களும் ஏகாந்தத்தில் இருக்கும்பொழுது
नृपसुता　அரசகுமாரி
रुचिरञ्जितदिङ्मुखा　சரீரகாந்தியால் திக்குகளை விளங்கச்செய்துகொண்டு
सुरुचिरं गिरिजालयात्　மிக அழகாக பார்வதியின் ஆலயத்திலிருந்து
निरगात्　வெளிக்கிளம்பினாள்.

भुवनमोहनरूपरुचा तदा विवशिताखिलराजकदम्बया ।
त्वमपि देव कटाक्षविमोक्षणैः प्रमदया मदयाञ्चकृषे मनाक् ॥ ६

तदा भुवनमोहनरूपरुचा　அப்பொழுது உலகங்களையெல்லாம் மயக்குகின்ற சரீர காந்தியுடையவளும்,
विवशिताखिलराजकदंबया　அரசக்கூட்டமனைத்தையும் பரவசமாக்கினவளும்,
प्रमदया　யௌவனமதமுடையவளுமான ருக்மிணியால்

कटाक्षविमोक्षणैः கடைக்கண் விக்ஷேபங்களால்
देव त्वं अपि ஹே தேவ! தாங்கள்கூட
मनाक् मदयाञ्चकृषे சிறிது பரவசமாக்கப்பட்டீர்களல்லவா.

क्व नु गमिष्यसि चन्द्रमुखीति तां सरसमेत्य करेण हरन् क्षणात् ।
समधिरोप्य रथं त्वमपाहृथा भुवि ततो विततो निनदो द्विषाम् ॥ ७

चन्द्रमुखि "சந்திரன்போன்ற முகமுடையவளே!
क्व नु गमिष्यसि इति எங்கு செல்கின்றாய்" என்று சொல்லிக்கொண்டே
सरसं एत्य மிகப் பிரியத்துடன் பக்கத்தில் சென்று
त्वं तां करेण हरन् தாங்கள் அவளைக் கையால் பிடித்துக்கொண்டு
क्षणात् रथं समधिरोप्य ஒரு நொடியில் தேரில் ஏற்றிக்கொண்டு
अपाहृथाः அபஹரித்துச்சென்றீர்களல்லவா.
ततः द्विषां निनदः அப்பொழுது பகைவர்களுடைய கூக்குரல்
भुवि विततः உலகில் பரவிற்று.

क्व नु गतः पशुपाल इति क्रुधा कृतरणा यदुभिश्च जिता नृपाः ।
न तु भवानुदचाल्यत तैरहो पिशुनकैः शुनकैरिव केसरी ॥ ८

पशुपालः क्व नु गतः 'அந்த இடையன் எங்கு சென்றுவிட்டான்'
इति क्रुधा என்று சொல்லிக்கொண்டு கோபத்துடன்
कृतरणाः नृपाः च போர்புரிந்த அரசர்களும்
यदुभिः जिताः யாதவர்களால் ஜயிக்கப்பட்டார்கள்.
भवान् तु पिशुनकैः तैः தாங்களோ என்றால் மிக துஷ்டர்களான அவர்களால்
शुनकैः केसरी इव நாய்களால் சிங்கம்போல
न उदचाल्यत अहो அசைக்கப்படவில்லை; ஆச்சரியம்!

तदनु रुक्मिणमागतमाहवे वधमुपेक्ष्य निबध्य विरूपयन् ।
हृतमदं परिमुच्य बलोक्तिभिः पुरमया रमया सह कान्तया ॥ ९

तदनु आहवे आगतं அதன்பிறகு போருக்கு வந்த
रुक्मिणं वधं उपेक्ष्य ருக்மியை கொல்லாமல்
निबध्य विरूपयन् हृतमदं கட்டிவைத்து சந்தக்கேடுசெய்து மதமழிந்த அவனை
बलोक्तिभिः परिमुच्य பலராமன் சொற்களால் அவிழ்த்துவிட்டு
रमया कान्तया सह லக்ஷ்மீதேவியின் அவதாரமான பத்தினியுடன்
पुरं अयाः துவாரகாபுரிக்குச் சென்றீர்களல்லவா.

नवसमागमलज्जितमानसां प्रणयकौतुकजृंभितमन्मथाम् ।
अरमयः खलु नाथ यथासुखं रहसि तां हसितांशुलसन्मुखीम् ॥

नाथ नवसमागम- लज्जितमानसां ஈச! புதுச்சேர்க்கையால் வெட்கமடைந்த மனதை புடையவளும்,

प्रणयकौतुक-जृम्भितमन्मथां	அன்பினாலும், சந்தோஷத்தாலும் விருத்தியடைந்த காமவிகாரத்தையுடையவளும்,
हसितांशुलसन्मुखीं तां	மந்தஹாஸக்காந்தியால் விளங்குகின்ற முகத்தையுடையவளுமான அந்த ருக்மிணியை
रहसि यथासुखं	ஏகாந்தத்தில் சுகமாக
अरमयः खलु	களிக்கச்செய்தீர்களல்லவா.

विविधनर्मभिरेवमहर्निशं प्रमदमाकलयन् पुनरेकदा ।
ऋजुमतेः किल वक्रगिरा भवान्वरतनोरतनोदतिलोलताम् ॥ ११

एवं विविधनर्मभिः	இவ்வாறு பற்பல பிரிய வசனங்களால்
अहर्निशं	இரவும் பகலும்
प्रमदं आकलयन्	மிக சந்தோஷத்தையுண்டுபண்ணிக்கொண்டிருந்த
भवान् पुनः एकदा	தாங்கள் பிறகு ஒருநாள்
वक्रगिरा ऋजुमतेः	விபரீதச் (கடுஞ்)சொற்களால் நேர் புத்தியுடைய
वरतनोः अतिलोलतां	அந்தக் கட்டழகிக்கு மிக நடுக்க(வருத்த)த்தை
अतनोत् किल	உண்டுபண்ணினீர்களல்லவா.

तदधिकैरथ लालनकौशलैः प्रणयिनीमधिकं सुखयन्निमाम् ।
अयि मुकुन्द भवच्चरितानि नः प्रगदतां गदतान्तिमपाकुरु ॥ १२

अथ तदधिकैः	பிறகு கடுஞ்சொற்களைக்காட்டிலுமதிகமான
लालनकौशलैः प्रणयिनीं	லாலனஞ்செய்வதில் சாமர்த்தியத்தால் அன்பார்ந்த
इमां अधिकं सुखयन्	அந்த ருக்மிணியை மிகவும் சந்தோஷப்படுத்திய
अयि मुकुन्द	முக்தியைக் கொடுக்கும் ஹே ஸ்ரீகிருஷ்ண!
भवच्चरितानि प्रगदतां	தங்கள் சரிதங்களை நன்கு கானஞ்செய்கின்ற
नः गदतान्तिं	எங்களுடைய வியாதியால் உண்டாகும் சோர்வையை
अपाकुरु	அகற்றவேண்டும்.

इति श्रीमन्नारायणीये रुक्मिणीपरिणयवर्णनं नाम एकोनाशीतितमं दशकं सद्विकम् ॥

आदितः श्लोकाः 815. दशमस्कन्धे श्लोकाः 440.

अशीतितमं दशकम्—எண்பதாவது தசகம்.

स्यमन्तकोपाख्यानम्—ஸ்யமந்தகோபாக்கியானம்.

सत्राजितस्त्वमथ लुब्धवदर्कलब्धं दिव्यं स्यमन्तकमणिं भगवन्नयाचीः ।
तत्कारणं बहुविधं मम भाति नूनं तस्यात्मजां त्वयि रतां छलतो विवोढुम् ॥

भगवन्	சகல ஐசுவரியங்களும் நிறைந்த ஹே பகவானே!
अथ सत्राजितः	பிறகு 'சத்ராஜித்' என்ற யாதவனுக்கு
अर्कलब्धं दिव्यं	சூரியனிடமிருந்து கிடைத்த தெய்வத்தன்மை வாய்ந்த
स्यमन्तकमणिं त्वं	'ச்யமந்தகம்' என்ற இரத்தினத்தை தாங்கள்,

लुब्धवत्	அன்னியன் பொருளில் ஆசைகொண்டவன்போல
अयाचीः	யாசித்தீர்களல்லவா.
तत्कारणं	அதற்குக்காரணம்
बहुविधं मम भाति	பலவாறாக எனக்குத் தோன்றுகிறது.
त्वयि रतां	தங்களில் ஆசைகொண்ட
तस्य आत्मजां	அவன் பெண்ணான சத்யபாமையை
छलतः विवोढुं	கபடமாக விவாஹஞ்செய்வதற்கே
नूनम्	என்று நான் எண்ணுகிறேன்.

अदत्तं तं तुभ्यं मणिवरमनेनाल्पमनसा
प्रसेनस्तद्भ्राता गलभुवि वहन् प्राप मृगयाम् ।
अहन्नेनं सिंहो मणिमहसि मांसभ्रमवशात्
कपीन्द्रस्तं हत्वा मणिमपि च बालाय ददिवान् ॥ २

अल्पमनसा अनेन	அற்பபுத்தியுடைய அந்த சத்ராஜித்தினால்
तुभ्यं अदत्तं तं मणिवरं	தங்களுக்களிக்கப்படாத அச்சிறந்த இரத்தினத்தை
तद्भ्राता प्रसेनः	அவன் தம்பியான பிரசேனன்
गलभुवि वहन्	கழுத்தில் அணிந்துகொண்டு
मृगयां प्राप	வேட்டையாடச் சென்றான்.
सिंहः मणिमहसि	ஒரு சிங்கம் இரத்தினக்காந்தியில்
मांसभ्रमवशात् एनं अहन्	மாமிசமென்ற பிரமத்தால் அவனைக் கொன்றது.
कपीन्द्रः	வானரத்தலைவனான ஜாம்பவான்
तं अपि हत्वा मणिं	அந்த சிங்கத்தையும் கொன்று இரத்தினத்தை
बालाय ददिवान् च	தன் குழந்தைக்கு கொடுக்கவுஞ்செய்தான்.

शशंसुः सत्राजिद्गिरमनु जनास्त्वां मणिहरं
जनानां पीयूषं भवति गुणिनां दोषकणिका ।
ततः सर्वज्ञोऽपि स्वजनसहितो मार्गणपरः
प्रसेनं तं दृष्ट्वा हरिमपि गतोऽभूः कपिगुहाम् ॥ ३

जनाः सत्राजिद्गिरं अनु	ஜனங்கள் சத்திராஜித்தின் சொல்லைப் பின்பற்றி
त्वां मणिहरं शशंसुः	தங்களை இரத்தினத்தைத் திருடியதாக சொன்னார்கள்.
गुणिनां दोषकणिका	குணவான்களுக்குண்டாகும் சிறிதளவு தோஷங்கூட
जनानां पीयूषं भवति	ஜனங்களுக்கு அமிருதமாக ஆகிறது.
ततः सर्वज्ञः अपि	அதனால் எல்லாமறிந்தவராயிருந்தபோதிலும் தாங்கள்
स्वजनसहितः	தங்கள் பந்துக்களுடன்
मार्गणपरः	இரத்தினத்தைத் தேடிக்கொண்டு
तं प्रसेनं हरिं अपि दृष्ट्वा	அந்தப் பிரசேனனையும் சிங்கத்தையும் கண்டு பிறகு
कपिगुहां गतः अभूः	ஜாம்பவானின் குகையை அடைந்தீர்களல்லவா.

भवन्तमवितर्कयन्नतिवयाः स्वयं जाम्बवान्
मुकुन्दशरणं हि मां क इह रोद्धुमित्यालपन् ।
विभो रघुपते हरे जय जयेत्यलं मुष्टिभि-
श्चरंस्तव समर्चनं व्यधित भक्तचूडामणिः ॥ ४

अतिवयाः भक्तचूडामणिः	வயது முதிர்ந்தவனும் சிறந்த பக்தனுமான
जाम्बवान् स्वयं	ஜாம்பவான், தான்
भवन्तं अवितर्कयन्	தங்களை இன்னாரென்றறியாதவனாய்
मुकुन्दशरणं मां हि	விஷ்ணுபக்தனான என்னையும்
रोद्धुं इह कः इति	தடைசெய்வதற்கு இவ்வுலகில் யாருண்டு? என்றும்,
विभो रघुपते हरे	பிரபுவே! ஸ்ரீராமா! ஸ்ரீஹரியே!
जय जय	தாங்கள் மேன்மைபெற்று விளங்கவேண்டும்,
इति आलपन्	என்றும் அடிக்கடி மந்திரத்தைப்போல நன்றாக உச்சரித்துக்கொண்டும்,
चरन्	த்வந்த்வயுத்தத்தில் இடசாரி வலசாரியாகத் தங்களை சுற்றிப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்துகொண்டும்
मुष्टिभिः तव	கைமுஷ்டிகளால் தங்களுக்கு
अलं समर्चनं व्यधित	நன்றாகப் பூஜைசெய்தான்.

बुद्ध्वाऽथ तेन दत्तां नवरमणीं वरमणीं च परिगृह्णन् ।
अनुगृह्णन्नमुमागाः सपदि च सत्राजिते मणिं प्रादाः ॥ ५

अथ बुद्ध्वा	பிறகு தங்களை இன்னாரென்றறிந்து
तेन दत्तां नवरमणीं	அவனால் கொடுக்கப்பட்ட புதுப்பெண்ணையும்
वरमणीं च परिगृह्णन्	சிறந்த இரத்தினத்தையும் பெற்றுக்கொண்டு
अमुं अनुगृह्णन्	அவனை அனுக்ரஹம்பண்ணி
आगाः	தாங்கள் திரும்பிவந்தீர்களல்லவா.
सपदि मणिं सत्राजिते	உடனே இரத்தினத்தை சத்திராஜித்திற்கு
प्रादाः च	கொடுக்கவுஞ்செய்தீர்களல்லவா.

तदनु स खलु व्रीलालोलो विलोलविलोचनां
दुहितरमहो धीमान् भामां गिरैव परार्पिताम् ।
अदित मणिना तुभ्यं लभ्यं समेत्य भवानपि
प्रमुदितमनास्तस्यैवादान्मणिं गहनाशयः ॥ ६

तदनु व्रीलालोलः	அதன்பிறகு வெட்கத்தால் மனமிளகியவனும்,
धीमान्	மேல் செய்யவேண்டியதைத் தீர்மானித்தவனுமான
सः खलु गिरा एव	அந்த சத்திராஜித்தும் வாக்கினால்மட்டும்,

परार्पितां 'சததன்வா' என்ற மற்றொருவனுக்கு அளிக்கப்பட்ட
विलोलविलोचनां சஞ்சலாக்ஷியுமான [வளும்
भामां दुहितरं 'சத்யபாமை' என்ற தன் பெண்ணை
मणिना सह तुभ्यं अदित இரத்தினத்துடன் தங்களுக்கு கொடுத்தான்.
अहो गहनाशयः ஆச்சரியம்! ஆழ்ந்த மனமுடைய
भवान् अपि प्रमुदितमनाः தாங்களும் மனசந்தோஷமடைந்தவராய்
लभ्यं அந்த இரத்தினத்திலிருந்து கிடைக்கும் சுவர்ணத்தை
समेत्य मणिं பெற்றுக்கொண்டு சியமந்தகமணியை
तस्य एव अदात् சத்திராஜித்தினிடமே கொடுத்தீர்களல்லவா.

व्रीळाकुलां रमयति त्वयि सत्यभामां कौन्तेयदाहकथयाऽथ कुरून् प्रयाते।
ही गान्दिनेयकृतवर्मगिरा निपात्य सत्राजितं शतधनुर्मणिमाजहार ॥

त्वयि व्रीळाकुलां தாங்கள் வெட்கமடைந்தவளான
सत्यभामां சத்தியபாமையை
रमयति இரமிப்பித்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது
कौन्तेयदाहकथया अथ குந்தியின் பிள்ளைகள் தீயில் வெந்தனர் என்ற செய்தியைக் கேட்டு உடனேயே
कुरून् प्रयाते ही குருதேசத்திற்குச் சென்றபொழுது, கஷ்டம்!
गान्दिनेयकृतवर्मगिरा அக்ரூரனுடையவும், கிருதவர்மனுடையவும் பேச்சைக் [கேட்டு
शतधनुः सत्राजितं निपात्य சததன்வா சத்திராஜித்தைக் கொன்று
मणिं आजहार இரத்தினத்தை அபகரித்தான்.

शोकात्कुरूनुपगतामवलोक्य कान्तां हत्वा द्रुतं शतधनुं समहर्षयस्त्वम्।
रत्ने सशङ्क इव मैथिलगेहमेत्य रामो गदां समशिशिक्षत धार्तराष्ट्रम् ॥

शोकात् कुरून् उपगतां தகப்பனிறந்த வருத்தத்தால் குருதேசத்திற்கு வந்த
कान्तां अवलोक्य त्वं மனைவியைக்கண்டு தாங்கள்
द्रुतं शतधनुं हत्वा விரைவாக 'சததன்வாவை'க்கொன்று
समहर्षयः சந்தோஷப்படுத்தினீர்களல்லவா.
रामः பலராமன்
रत्ने सशङ्कः इव இரத்தினத்தின் விஷயத்தில் சங்கைகொண்டவர்போல
मैथिलगेहं एत्य மிதிலாதேசத்தரசனின் அரண்மனைக்குச் சென்று
धार्तराष्ट्रं துர்யோதனனுக்கு
गदां समशिशिक्षत கதாயுத்தத்தைக் கற்றுக்கொடுத்தார்.

अक्रूर एष भगवन् भवदिच्छयैव सत्राजितः कुचरितस्य युयोज हिंसाम्।
अक्रूरतो मणिमनादृतवान् पुनस्त्वं तस्यैव भूतिमुपधातुमिति ब्रुवन्ति ॥

भगवन् एषः अक्रूरः ஹே பகவானே! அந்த அக்ரூரன்
भवदिच्छया एव தங்கள் விருப்பத்தினாலேயே

कुचरितस्य सत्राजितः	துர்நடத்தையுடைய சத்ராஜித்திற்கு
हिंसां युयोज	மரணத்தைச் செய்வித்தார்.
त्वं पुनः तस्य	தாங்களும் அவனுக்கு
भूतिं उपधातुं एव	ஐசுவரியத்தைக் கொடுப்பதற்கென்றே
अक्रूरतः	அக்ரூரனிடமிருந்து
मणिं अनाहृतवान्	இரத்தினத்தை வாங்கவில்லை
इति ब्रुवन्ति	என்று சொல்லுகிறார்கள்.

भक्तस्त्वयि स्थिरतरः स हि गान्दिनेयस्तस्यैव कापथमतिः कथमीश जाता।
विज्ञानवान् प्रशमवानहमित्युदीर्णं गर्वं ध्रुवं शमयितुं भवता कृतैव ॥

ईश सः गान्दिनेयः त्वयि	ஹே ஈசா! அந்த அக்ரூரன் தங்களிடத்தில்
स्थिरतरः भक्तः हि	மிகவும் ஸ்திரமான பக்தியுடையவனல்லவா.
तस्य एव	அப்படிப்பட்ட அவனுக்கே
कापथमतिः	துர்மார்க்கத்தில் (தீயவழியில்) புத்தியானது
कथं जाता	எவ்விதம் உண்டாயிற்று?
अहं विज्ञानवान्	"நான் அறிவுடையவன்
प्रशमवान् इति उदीर्णं	மனச்சாந்தியுடையவன்" என்றுண்டான
गर्वं शमयितुं	கர்வத்தையடக்குவதற்கு
भवता कृता एव ध्रुवम्	தங்களால் செய்யப்பட்டதே; நிச்சயம்.

यातं भयेन कृतवर्मयुतं पुनस्तमाहूय तद्विनिहितं च मणिं प्रकाश्य।
तत्रैव सुव्रतधरे विनिधाय तुष्यन् भामाकुचान्तरशयः पवनेश पायाः ॥

पवनेश	ஹே குருவாயூரப்பா!
भयेन कृतवर्मयुतं	பயத்தால் கிருதவர்மனுடன்
यातं तं पुनः आहूय	ஓடிச்சென்ற அக்ரூரனை மறுபடியும் வரவழைத்து
मणिं तद्विनिहितं च	இரத்தினத்தை அவனிடம் சததனுவால் கொடுக்கப் பட்டதாக
प्रकाश्य	பிரகாசப்படுத்தி
सुव्रतधरे	விரதபூஜாதிகளை பண்ணிக்கொண்டிருக்கும்
तत्र एव विनिधाय	அந்த அக்ரூரனிடத்திலேயே கொடுத்துவிட்டு
तुष्यन्	சந்தோஷமடைந்து
भामाकुचान्तरशयः	சத்தியபாமையின் குசங்களுடைய மத்தியத்தில் பள்ளி கொண்டிருந்த
पायाः	தாங்கள் காப்பாற்றவேண்டும்.

इति श्रीमन्नारायणीये स्यमन्तकोपाख्यानं नाम अशीतितमं दशकं सैकम् ॥ ८० ॥

आदितः श्लोकाः 826. दशमस्कन्धे श्लोकाः 451.

एकाशीतितमं दशकम्—எண்பத்தொன்றுவது தசகம்.

सुभद्राहरणवर्णनम्—சுபத்ராஹரணத்தை வர்ணிப்பது.

स्निग्धां मुग्धां सततमपि तां लालयन् सत्यभामां
यातो भूयः सह खलु तया याज्ञसेनीविवाहम् ।
पार्थप्रीत्यै पुनरपि मनागास्थितो हस्तिपुर्यां
शक्रप्रस्थं पुरमपि विभो संविधायागतोऽभूः ॥ १

स्निग्धां मुग्धां	*மிகப் பிரியமுள்ளவளும் அழகுற்றவளுமான*
तां सत्यभामां	*அந்த சத்தியபாமையை*
सततं अपि लालयन्	*எப்பொழுதும் இன்புறச் செய்துகொண்டு*
भूयः तया सह खलु	*பிறகு அவளுடன்கூடவே*
याज्ञसेनीविवाहं यातः	*திரௌபதியின் விவாஹத்திற்குச் சென்று*
पार्थप्रीत्यै	*பாண்டவர்களுடைய பிரீதிக்காக*
पुनः अपि मनाक्	*மறுபடியும் சில நாட்கள்*
हस्तिपुर्यां आस्थितः	*ஹஸ்தினபுரத்தில் வசித்திருந்து*
विभो	*பிரபுவே!*
शक्रपस्थं पुरं अपि	*'இந்திரப்பிரஸ்தம்' என்ற ஒரு பட்டணத்தையும்*
संविधाय आगतः अभूः	*உண்டுபண்ணிவிட்டு திரும்பி வந்தீர்களல்லவா.*

भद्रां भद्रां भवदवरजां कौरवेणार्थ्यमानां
त्वद्वाचा तामहृत कुहनामस्करी शक्रसूनुः ।
तत्र क्रुद्धं बलमनुनयन् प्रत्यगास्तेन सार्धं
शक्रप्रस्थं प्रियसखमुदे सत्यभामासहायः ॥ २

भद्रां भवदवरजां	*மிக அழகுற்றவளும் தங்கள் தங்கையும்*
कौरवेण अर्थ्यमानां	*துர்யோதனனால் பிரார்த்திக்கப்படுகிறவளுமான*
तां भद्रां	*அந்த சுபத்திரையை,*
कुहनामस्करी शक्रसूनुः	*கபடசன்யாசியான அர்ஜுனன்*
त्वद्वाचा अहृत	*தங்கள் திருவாக்கின்படி அபஹரித்தான்.*
तत्र क्रुद्धं	*அவ்விஷயத்தில் கோபமடைந்த*
बलं अनुनयन्	*பலராமனை சமாதானப்படுத்திக்கொண்டு*
तेन सार्धं	*அவருடன்*
प्रियसखमुदे	*பிரிய சினேகிதனை அர்ஜுனன் பிரீதிக்காக*
सत्यभामासहायः	*சத்யபாமாசமேதராக*
शक्रप्रस्थं प्रत्यगाः	*இந்திரப்பிரஸ்தத்திற்குச் சென்றீர்களல்லவா.*

श्रीकृष्णस्य महिष्यन्तरपरिग्रहणवर्णनम्—ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் மற்ற மஹிஷிகளை விவாஹஞ்செய்வது.

तत्र क्रीडन्नपि च यमुनाकूलदृष्टां गृहीत्वा
तां कालिन्दीं नगरमगमः खाण्डवप्रीणिताग्निः ।
भ्रातृत्रस्तां प्रणयविवशां देव पैतृष्वसेयीं
राज्ञां मध्ये सपदि जहिषे मित्रविन्दामवन्तीम् ॥ ३

तत्र	அந்த இந்திரப்பிரஸ்தத்தில்
क्रीडन्	பொழுதுபோக்கிக்கொண்டிருந்த தாங்கள்
खाण्डवप्रीणिताग्निः यमुनाकूलदृष्टां	காண்டவவனத்தைக்கொடுத்து அக்னியை திருப்தி செய்துவைத்தவராய் யமுனைக்கரையில் காணப்பட்ட
तां कालिन्दीं अपि गृहीत्वा	அந்த காளிந்தி என்பவளையும் பெற்றுக்கொண்டு
नगरं अगमः च	துவாரகைக்குத் திரும்பிச்சென்றீர்கள்.
देव भ्रातृत्रस्तां	ஹே தேவ! சகோதரர்களிடமிருந்து பயந்தவளும்,
प्रणयविवशां	தங்களிடத்தில் பிரேமையால் தன்வசமற்றவளும்,
पैतृष्वसेयीं अवन्तीं	அத்தை மகளும், அவந்திதேசத்தரசன் மகளுமான
मित्रविन्दां	மித்திரவிந்தையென்பவளை
राज्ञां मध्ये	அரசர்களுக்கு மத்தியத்தில்
सपदि जहिषे	விரைவாக அபகரித்தீர்களல்லவா.

सत्यां गत्वा पुनरुदवहो नग्नजिन्नन्दनां तां
बद्ध्वा सप्तापि च वृषवरान् सप्तमूर्तिर्निमेषात् ।
भद्रां नाम प्रददुरथ ते देव सन्तर्दनाद्या-
स्तत्सोदर्यां वरद भवतः साऽपि पैतृष्वसेयी ॥ ४

पुनः गत्वा	பின் ஒருநாள் அயோத்தியைக்குச் சென்று
सप्तमूर्तिः	ஏழுருவங்களையெடுத்துக்கொண்டு
सप्त वृषवरान् अपि च	ஏழு சிறந்த காளைகளையும்
निमेषात् बद्ध्वा	ஒரு நொடியில் கட்டி
नग्नजिन्नन्दनां	'நக்னஜித்' என்ற அரசன் மகளான
तां सत्यां	அந்த சத்தியை என்றவளை
उदवहः	விவாஹஞ்செய்தீர்களல்லவா.
अथ देव सन्तर्दनाद्याः	பிறகு ஹே தேவ! சந்தர்த்தனன் முதலியவர்கள்
तत्सोदर्यां भद्रां नाम	அவர்களுடைய சகோதரியான 'பத்ரை'யென்பவளை
ते प्रददुः	தங்களுக்குத் தந்தார்கள்.
वरद सा अपि	ஹே வரதனே! அவளும்
भवतः पैतृष्वसेयी	தங்களுக்கு அத்தைமகளே.

पार्थाद्यैरप्यकृतलवनं तोयमात्राभिलक्ष्यं
लक्षं छित्त्वा शफरमवृथा लक्ष्मणां मद्रकन्याम् ।
अष्टावेवं तव समभवन् वल्लभास्तत्र मध्ये
शुश्रोथ त्वं सुरपतिगिरा भौमदुश्चेष्टितानि ॥ ५

पार्थाद्यैः अपि	அர்ஜுனன் முதலியவர்களால்கூட
अकृतलवनं	அறுக்கப்படாததும்,
तोयमात्राभिलक्ष्यं	ஜலத்தில் மட்டும் பார்க்கக்கூடியதும்,
शफरं लक्षं छित्त्वा	மீனுருவமுமான இலக்கத்தை அறுத்து
मद्रकन्यां	மத்ரதேசத்தரசன் பெண்ணான
लक्ष्मणां अवृथाः	லக்ஷ்மணையென்பவளை வரித்தீர்கள் ;
एवं तव	இவ்விதம் தங்களுக்கு
अष्टौ वल्लभाः समभवन्	எட்டு பத்தினிகள் பவித்தார்கள்.
तत्र मध्ये	இதற்கிடையில்
त्वं भौमदुश्चेष्टितानि	தாங்கள் நரகாசுரனுடைய தீச்செயல்களை
सुरपतिगिरा शुश्रोथ	தேவேந்திரன் சொல்லி கேட்டீர்களல்லவா.

नरकासुरवधः—நரகாசுரவதம்.

स्मृतायातं पक्षिप्रवरमधिरूढस्त्वमगमो
वहन्नङ्के भामामुपवनमिवारातिभवनम् ।
विभिन्दन्दुर्गाणि त्रुटितपृतनाशोणितरसैः
पुरं तावत्प्राग्ज्योतिषमकुरुथाः शोणितपुरम् ॥ ६

त्वं स्मृतायातं	தாங்கள் ஸ்மரித்த மாத்திரத்தில் வந்த
पक्षिप्रवरं अधिरूढः	பக்ஷிராஜன்மேல் ஏறிக்கொண்டு,
अङ्के भामां वहन्	மடியில் ஸத்யபாமையை யெடுத்துக்கொண்டு
उपवनं इव	உத்யானத்திற்குச் செல்லுவதுபோல
अरातिभवनं अगमः	சத்துருவின் இருப்பிடத்திற்குச் சென்றீர்கள்.
तावत्	சென்ற உடனேயே
दुर्गाणि विभिन्दन्	கோட்டைகளை உடைத்துக்கொண்டு
त्रुटितपृतनाशोणितरसैः	பிளக்கப்பட்ட சேனைகளின் இரத்தஜலத்தால்
प्राग्ज्योतिषं पुरं	'பிராக்ஜ்யோதிஷம்' என்ற பட்டணத்தை
शोणितपुरं	சோணிதபுரமாக (இரத்தம் நிறைந்த பட்டணமாக, சோணிதம் என்ற பெயருடைய பட்டணமாக)
अकुरुथाः	செய்தீர்களல்லவா.

मुरस्त्वां पञ्चास्यो जलधिवनमध्यादुदपतत्
स चक्रे चक्रेण प्रदलितशिरा मङ्क्षु भवता ।

चतुर्दन्तैर्दन्तावलपतिभिरिन्धानसमरं
रथाङ्गेन छित्त्वा नरकमकरोस्तीर्णनरकम् ॥ ७

पञ्चास्यः मुरः	ஐந்து தலைகளையுடைய முரன் என்பவன்
जलधिवनमध्यात्	சமுத்திரஜலத்தின் நடுவிலிருந்து
त्वां उदपतत्	தங்களையெதிர்த்துவந்தான்.
सः भवता मङ्क्षु चक्रेण	அவன் தங்களால் விரைவாக சக்கிராயுதத்தால்
प्रदलितशिराः चक्रे	தலையறுக்கப்பட்டவனாகச் செய்யப்பட்டான்;
चतुर्दन्तैः	நான்கு கொம்புகளையுடைய
दन्तावलपतिभिः	சிறந்தயானைகளுடன்
इन्धानसमरं	மேல்மேல் விருத்தியடைந்த போரையுடைய
नरकं रथाङ्गेन छित्वा	நரகாசுரனை சக்கிராயுதத்தால் வெட்டி
तीर्णनरकं	நரகத்தைத்தாண்டின(மோக்ஷமடைந்த)வனாக
अकरोः	செய்தீர்களல்லவா.

स्तुतो भूम्या राज्यं सपदि भगदत्तेऽस्य तनये
गजं चैकं दत्त्वा प्रजिघयिथ नागान्निजपुरम् ।
खलेनाबद्धानां स्वगतमनसां षोडश पुनः
सहस्राणि स्त्रीणामपि च धनराशिं च विपुलम् ॥ ८

भूम्या स्तुतः सपदि	பூமிதேவியால் ஸ்துதிக்கப்பட்டு உடனே
अस्य तनये भगदत्ते	நரகாசுரனின் பிள்ளையான பகதத்தனிடத்தில்
राज्यं एकं गजं च दत्वा	ராஜ்யத்தையும், ஒரு யானையையும் கொடுத்து,
पुनः नागान्	பிறகு மற்ற யானைகளையும்
खलेन आबद्धानां	துஷ்டனான நரகாசுரனால் கட்டப்பட்டவர்களும்,
स्वगतमनसां	தங்களிடம் மனதைச் செலுத்தியவர்களுமான
स्त्रीणां षोडश सहस्राणि अपि च	பதினாறாயிரம் ஸ்திரீகளையும்,
विपुलं धनराशिं च	பெரும் பணக்குவியலையும்
निजपुरं प्रजिघयिथ	தம் நகரத்திற்கு அனுப்பினீர்களல்லவா.

भौमापाहृतकुण्डलं तददितेर्दातुं प्रयातो दिवं
शक्राद्यैर्महितः समं दयितया द्युस्त्रीषु दत्तह्रिया ।
हृत्वा कल्पतरुं रुषाऽभिपतितं जित्वेन्द्रमभ्यागम-
स्तत्तु श्रीमददोष ईदृश इति व्याख्यातुमेवाकृथाः ॥ ९

द्युस्त्रीषु दत्तह्रिया	தேவஸ்திரீகளில் வெட்கத்தையளித்த
दयितया समं	பிரியதமையான ஸத்யபாமையுடன்
तत् भौमापाहृतकुण्डलं	அந்த நரகாசுரனால் கவரப்பட்ட குண்டலத்தை
अदितेः दातुं	அதிதிக்கு கொடுப்பதற்கு

दिवं प्रयातः	சுவர்க்கலோகத்திற்குச் சென்று
शक्राद्यैः महितः	இந்திரன் முதலியவர்களால் பூஜிக்கப்பட்டு
कल्पतरुं हृत्वा	கற்பகவிருக்ஷத்தையபஹரித்துக்கொண்டு
रुषा अभिपतितं	கோபத்துடன் எதிர்த்து வந்த
इन्द्रं जित्वा	இந்திரனை ஜயித்து
अभ्यागमः	துவாரகைக்குத் திரும்பிவந்தீர்கள்.
तत् तु श्रीमददोषः	அது ஏனென்றால் ஐச்வரியமதத்தாலுண்டாகும் கெடுதி
ईदृशः इति	இப்படிப்பட்டது என்று
व्याख्यातुं एव अकृथाः	தெரிவிப்பதற்கே செய்தீர்களல்லவா.

कल्पद्रुं सत्यभामाभवनभुवि सृजन् द्व्यष्टसाहस्रयोषाः
स्वीकृत्य प्रत्यगारं विहितबहुवपुर्लालयन् केलिभेदैः ।
आश्चर्यान्नारदालोकितविविधगतिस्तत्र तत्रापि गेहे
भूयः सर्वासु कुर्वन्दश दश तनयान् पाहि वातालयेश ॥

वातालयेश कल्पद्रुं	ஹே குருவாயூரப்பா! கற்பகவிருக்ஷத்தை
सत्यभामाभवनभुवि	சத்யபாமையின் வீட்டுக்கொல்லையில்
सृजन् द्व्यष्टसाहस्रयोषाः	நட்டுச்செய்து பதினாறாயிரம் ஸ்திரீகளை
स्वीकृत्य प्रत्यगारं	விவாஹஞ்செய்துகொண்டு ஒவ்வொரு வீட்டிலும்
विहितबहुवपुः	பல சரீரங்களையெடுத்துக்கொண்டு
केलिभेदैः लालयन्	க்ரீடாவிசேஷங்களால் அவர்களை சீராட்டிக்கொண்டு
तत्र तत्र अपि गेहे भूयः	அந்தந்த வீடுகளிலெல்லாம் அடிக்கடி
आश्चर्यात्	ஆச்சர்யத்துடன்
नारदालोकितविविधगतिः	நாரதனால் பார்க்கப்பட்ட பற்பல கிருஹஸ்ததர்மங்
सर्वासु	அந்த எல்லா பத்னிகளிடத்திலும் [களையுடையவராக
दश दश तनयान् कुर्वन्	பத்து பத்து பிள்ளைகளை உற்பத்திபண்ணிய தாங்கள்
पाहि	என்னைக் காப்பாற்றவேண்டும்.

इति श्रीमन्नारायणीये सुभद्राहरणादिवर्णनं नाम एकाशीतितमं दशकम् ॥ ८१ ॥

आदितः श्लोकाः 836 दशमस्कन्धे श्लोकाः 461.

द्व्यशीतितमं दशकम्—எண்பத்திரண்டாவது தசகம்.

उषापरिणयनादिवर्णनम्— உஷாபரிணயம் முதலியவற்றை வர்ணிப்பது.

प्रद्युम्नो रौक्मिणेयः स खलु तव कला शम्बरेणाहृतस्तं
हत्वा रत्या सहाप्तो निजपुरमहरद्रुक्मिकन्यां च धन्याम् ।
तत्पुत्रोऽथानिरुद्धो गुणनिधिरवहद्रोचनां रुक्मिपौत्रीं
तत्रोद्वाहे गतस्त्वं न्यवधि मुसलिना रुक्म्यपि द्यूतवैरात् ॥ १

तव कला தங்களுடைய அம்சபூதனும்,
रौक्मिणेयः ருக்மிணியின் புத்திரனுமான
सः प्रद्युम्नः खलु பிரசித்திபெற்ற அந்தப் பிரத்யும்னனும்,
शम्बरेण आहृतः சம்பராசுரனால் அபஹரித்துச்செல்லப்பட்டவனும்
तं हत्वा அவனைக் கொன்று,
रत्या सह निजपुरं आप्तः ரதிதேவியுடன் தன் நகரத்திற்குத் திரும்பி வந்து
धन्यां रुक्मिकन्यां பாக்கியவதியான ருக்மியின் பெண்ணை
अहरत् च அபஹரிக்கவுஞ்செய்தான்.
अथ तत्पुत्रः பிறகு அவன் புத்திரனும்
गुणनिधिः अनिरुद्धः குணங்களுக்கிருப்பிடமுமான அநிருத்தன்
रुक्मिपौत्रीं ருக்மியின் பௌத்திரியான
रोचनां अवहत् ரோசனையை விவாஹஞ்செய்தான்;
तत्र उद्वाहे त्वं गतः அந்த விவாஹத்திற்கு தாங்களும் சென்றீர்கள்.
मुसलिना रुक्मी अपि பலராமனால் ருக்மியும்
द्यूतवैरात् சூதாட்டத்திலுண்டான விரோதத்தால்
न्यवधि கொல்லப்பட்டான்.

बाणासुरयुद्धम्—பாணாசுரயுத்தம்.

बाणस्य सा बलिसुतस्य सहस्रबाहोर्माहेश्वरस्य महिता दुहिता किलोषा।
त्वत्पौत्रमेनमनिरुद्धमदृष्टपूर्वं स्वप्नेऽनुभूय भगवन् विरहातुराऽभूत् ॥ २

भगवन् बलिसुतस्य பகவானே! மஹாபலியின் புத்திரனும்,
माहेश्वरस्य सहस्रबाहोः சிவபக்தனும், ஆயிரம் கைகளுடையவனுமான
बाणस्य दुहिता பாணாசுரனுடைய பெண்ணும்
महिता सा उषा உத்தமியுமான அந்த உஷையென்பவள்,
त्वत्पौत्रं தங்கள் பௌத்திரனும்,
अदृष्टपूर्वं एनं अनिरुद्धं முன் பார்க்கப்படாதவனுமான அந்த அநிருத்தனை
स्वप्ने अनुभूय ஸ்வப்னத்தில் அனுபவித்து
विरहातुरा अभूत् किल அவன் பிரிவினால் வருந்தினவளாக பவித்தாளல்லவா.

योगिन्यतीव कुशला खलु चित्रलेखा
तस्याः सखी विलिखती तरुणानशेषान् ।
तत्रानिरुद्धमुषया विदितं निशाया-
मानेष्ट योगबलतो भवतो निकेतात् ॥ ३

योगिनी யோகசித்தி பெற்றவளும்,
अतीव कुशला மிகச் சாமர்த்தியம் படைத்தவளும்
चित्रलेखा खलु சித்திரம் வரைகிறவள் (சித்திரலேகை) என்று பிரசித்திபெற்றவளுமான

तस्याः सखी	அந்த உஷையின் தோழி
अशेषान् तरुणान् विलिखती	வாலிபர்கள் எல்லோரையும் வரைகின்றவளாய்,
तत्र उषया विदितं	அவர்களில் உஷையால் பகுத்தறியப்பட்ட
अनिरुद्धं	அநிருத்தனை
निशायां योगबलतः	இரவில் யோகபலத்தைக்கொண்டு
भवतः निकेतात् आनेष्ट	தங்கள் மாளிகையிலிருந்து எடுத்துச்சென்றாள்.

कन्यापुरे दयितया सुखमारमन्तं चैनं कथञ्चन बबन्धुषि शर्वबन्धौ ।
श्रीनारदोक्ततदुदन्तदुरन्तरोषैस्त्वं तस्य शोणितपुरं यदुभिर्न्यरुन्धाः ॥४

कन्यापुरे दयितया	கன்னியாபுரத்தில் பிராணநாயகியுடன்
सुखं आरमन्तं	சுகமாக க்ரீடித்துக்கொண்டிருந்த
एनं च शर्वबन्धौ	அந்த அநிருத்தனையும், சிவபக்தனான பாணாசுரன்
कथञ्चन बबन्धुषि त्वं	மிகப் பிரயாசைப்பட்டு கட்டிப்போடவே, தாங்கள்
श्रीनारदोक्ततदुदन्त-दुरन्तरोषैः	ஸ்ரீநாரதரால் கூறப்பட்ட அநிருத்தனின் விருத்தாந்தத்தால் அளவற்ற கோபங்கொண்ட
यदुभिः तस्य	யாதவர்களுடன் அந்த பாணாசுரனுடைய
शोणितपुरं न्यरुन्धाः	சோணிதபுரத்தை தகைந்தீர்களல்லவா.

पुरीपालः शैलप्रियदुहितृनाथोऽस्य भगवान्
समं भूतव्रातैर्यदुबलमशङ्कं निरुरुधे ।
महाप्राणो बाणो झटिति युयुधानेन युयुधे
गुहः प्रद्युम्नेन त्वमपि पुरहन्त्रा जघटिषे ॥ ५

अस्य पुरीपालः	அந்த பாணாசுரனுடைய நகரபாலகனும்
शैलप्रियदुहितृनाथः भगवान्	பார்வதீபதியுமான பகவான்
भूतव्रातैः समं यदुबलं	பூதகணங்களுடன் யாதவ சேனையை
अशङ्कं निरुरुधे	பயமில்லாமல் எதிர்த்தார்.
महाप्राणः बाणः	மஹா பராக்கிரமமுடைய பாணன்
झटिति युयुधानेन	விரைவாக சாத்யகியுடனும்,
गुहः प्रद्युम्नेन युयुधे	சுப்பிரமணியன் ப்ரத்யும்னனுடனும் போர் புரிந்தனர்.
त्वं अपि पुरहन्त्रा	தாங்களும் திருபுரர்களைக் கொன்ற பரமசிவனுடனும்
जघटिषे	போர்புரிந்தீர்களல்லவா.

निरुद्धाशेषास्त्रे मुमुहुषि तवास्त्रेण गिरिशे
द्रुता भूता भीताः प्रमथकुलवीराः प्रमथिताः ।
परास्कन्दत्स्कन्दः कुसुमशरबाणैश्च सचिवः
स कुम्भाण्डो भाण्डं नवमिव बलेनाशु बिभिदे ॥ ६

निरुद्धाशेषास्त्रे தடுக்கப்பட்ட எல்லா அஸ்திரங்களையுமுடைய
गिरिशे तव अस्त्रेण பரமசிவன், தங்களுடைய அஸ்திரத்தால்
मुमुहुषि மோஹமடைந்தபொழுது
भूताः भीताः द्रुताः பூதங்கள் பயந்து ஓடினார்கள்.
प्रमथकुलवीराः प्रमथिताः வீரர்களான பிரமதகணங்களும் நசுக்கப்பட்டனர்.
कुसुमशरबाणैः स्कन्दः च மன்மதபாணங்களால் சுப்பிரமணியனும்
परास्कन्दत् புறங்காட்டி ஓடினான்.
सचिवः सः कुम्भाण्डः பாணாசுரனின் மந்திரியான அந்தக் கும்பாண்டனும்,
बलेन नवं भाण्डं इव பலராமனால் (பலத்தால்) புது மண்கலம்போல
आशु बिभिदे விரைவாக பிளக்கப்பட்டான்.

चापानां पञ्चशत्या प्रसभमुपगते छिन्नचापेऽथ बाणे
व्यर्थे याते समेतो ज्वरपतिरशनैरज्वरि त्वज्ज्वरेण ।
ज्ञानी स्तुत्वाऽथ दत्त्वा तव चरितजुषां विज्वरं स ज्वरोऽगात्
प्रायोऽन्तर्ज्ञानवन्तोऽपि च बहुतमसा रौद्रचेष्टा हि रौद्राः ॥ ७

अथ चापानां पञ्चशत्या பிறகு ஐநூறு வில்லுகளுடன்
प्रसभं उपगते बाणे பலாத்காரமாகப் போருக்கு வந்த பாணாசுரன்
छिन्नचापे வில்லுகள் முறிந்து
व्यर्थे याते பிரயோஜனமற்றவனாகத் திரும்பிச்சென்றபொழுது
समेतः ज्वरपतिः போருக்கு வந்த சைவஜ்வரங்களின் தலைவன்
त्वज्ज्वरेण தங்களுடைய (வைஷ்ணவ) ஜ்வரத்தால்
अशनैः अज्वरि விரைவாக தகிக்கப்பட்டது
अथ ज्ञानी அப்பொழுது பகவத் தத்வத்தையறிந்த
सः ज्वरः स्तुत्वा அந்த சைவஜ்வரமானது தங்களை ஸ்துதித்து
तव चरितजुषां தங்கள் சரிதத்தை சேவிக்கின்றவர்களுக்கு
विज्वरं दत्त्वा ஜ்வரமில்லாமையை வரமாக அளித்து
अगात् திரும்பிச்சென்றது.
रौद्राः ருத்திரனைச் சேர்ந்தவர்கள்
अन्तः ज्ञानवन्तः अपि च அகத்தில் அறிவுடையவர்களாக இருந்தாலும்
बहुतमसा प्रायः தமோகுணத்தின் மிகுதியால் அதிகமாக
रौद्रचेष्टाः हि கொடிய செய்கையுடையவர்களே.

बाणं नानायुधोग्रं पुनरभिपतितं दर्पदोषाद्वितन्वन्
निर्लूनाशेषदोषं सपदि बुबुधुषा शङ्करेणोपगीतः ।
तद्वाचा शिष्टबाहुद्वितयमुभयतो निर्भयं तत्प्रियं तं
मुक्त्वा तद्दत्तमानो निजपुरमगमः सानिरुद्धः सहोषः ॥ ८

नानायुधोग्रं	பற்பல ஆயுதங்களால் கொடியவனும்,
दर्पदोषात्	கர்வதோஷத்தால்
पुनः अभिपतितं बाणं	மறுபடியும் போருக்குவந்தவனுமான பாணனை
निर्लूनानेकदोषं	அறுக்கப்பட்ட பல கைகளையுடையவனாகவும் (நாசம் செய்யப்பட்ட அனேக தோஷங்களையுடையவனாகவும்)
वितन्वन्	செய்துகொண்டு,
सपदि बुबुधुषा	உடனே தானும் விஷ்ணுவுமொன்றென்றறிந்த
शङ्करेण उपगीतः	சங்கரனால் ஸ்துதிக்கப்பட்டு,
तद्वाचा	சிவபெருமானின் வாக்கினால்
तत्प्रियं तं	சிவபக்தனான அந்த பாணாசுரனை
शिष्टबाहुद्वितयं	மீதியான இரண்டு கைகளையுடையவனாகவும்,
उभयतः निर्भयं	இரண்டுபேர்களிடமும் பயமற்றவனாகவும்
मुक्त्वा तद्दत्तमानः	விடுவித்து அவனால் பகுமானிக்கப்பட்டு
सानिरुद्धः सहोषः	அநிருத்தனுடனும் உஷையுடனும்கூட
निजपुरं अगमः	தாங்கள் துவாரகாபுரிக்குச் சென்றீர்களல்லவா.

मुहुस्तावच्छक्रं वरुणमजयो नन्दहरणे
यमं बालानीतौ दवदहनपानेऽनिलसखम् ।
विधिं वत्सस्तेये गिरिशमिह बाणस्य समरे
विभो विश्वोत्कर्षी तदयमवतारो जयति ते ॥ ९

शक्रं तावत् मुहुः	இந்திரனை மட்டும் பலதடவையும்,
नन्दहरणे वरुणं	நந்தகோபனைப்பஹரித்ததில் வருணனையும்,
बालानीतौ यमं	குருபுத்திரனை மீட்டுக்கொண்டுவந்ததில் யமனையும்,
दवदहनपाने अनिलसखं	காட்டுத்தீயை விழுங்கியதில் அக்னியையும்,
वत्सस्तेये विधिं	கன்றுகளைப்பஹரித்ததில் பிரம்மதேவனையும்,
इह बाणस्य समरे	இப்பொழுது பாணாசுரயுத்தத்தில்
गिरिशं अजयः	பரமசிவனையும் ஜயித்தீர்கள்.
तत् विभो	ஆகையால் பிரபுவே!
ते अयं अवतारः	தங்களுடைய இந்த அவதாரம்
विश्वोत्कर्षी जयति	மற்ற எல்லா அவதாரங்களைக்காட்டிலும் மேன்மை பெற்று விளங்குகிறது.

नृगमोक्षः—நிருகமோக்ஷம்.

द्विजरुषा कृकलासवपुर्धरं नृगनृपं त्रिदिवालयमापयन् ।
निजजने द्विजभक्तिमनुत्तमामुपदिशन् पवनेश्वर पाहि माम् ॥ १०

द्विजरुषा	பிராம்மணகோபங்காரணம்
कृकलासवपुर्धरं नृगनृपं	ஓணானுருவமடைந்த 'நிருகன்' என்ற அரசனை

त्रिदिवालयं आपयन् தேவலோகத்தை அடைவித்துக்கொண்டு
निजजने தன் பக்தர்களிடத்தில்
अनुत्तमां द्विजभक्तिं மிகச் சிறந்த பிராம்மணபக்தியை
उपदिशन् पवनेश्वर உபதேசித்த ஹே குருவாயூரப்பா!
मां पाहि என்னைக் காப்பாற்றவேண்டும்.

इति श्रीमन्नारायणीये उषापरिणयनादिवर्णनं नाम द्व्यशीतितमं दशकम् ॥ ८२ ॥
आदितः श्लोकाः 846. दशमस्कन्धे श्लोकाः 471.

त्र्यशीतितमं दशकम्—எண்பத்துமூன்றாவது தசகம்.

पौण्ड्रकवधः—பௌண்ட்ரகவதம்.

रामेऽथ गोकुलगते प्रमदाप्रसक्ते हूतानुपेतयमुनादमने मदान्धे ।
स्वैरं समारमति सेवकवादमूढो दूतं न्ययुङ्क्त तव पौण्ड्रकवासुदेवः ॥ १

अथ रामे गोकुलगते பிறகு பலராமன் கோகுலத்திற்குச் சென்று
प्रमदाप्रसक्ते கோபஸ்திரீகளிடத்தில் விருப்பமுடையவராய்
मदान्धे கள்மதத்தால் மெய்மறந்து
हूतानुपेतयमुनादमने தான் கூப்பிட்டும் தன்னிடம் வராத யமுனையையடக்கி
स्वैरं समारमति தன்னிஷ்டம்போல் க்ரீடித்துக்கொண்டிருக்கும்பொழு[து
पौण्ड्रकवासुदेवः பௌண்ட்ரகவாசுதேவன் என்பவன்
सेवकवादमूढः தன் சேவகர்களின் புகழ்பேச்சால் மெய்மறந்தவனாய்
तव दूतं न्ययुङ्क्त தங்களுக்கொரு தூதனையனுப்பினான்.

नारायणोऽहमवतीर्ण इहास्मि भूमौ
धत्से किल त्वमपि मामकलक्षणानि ।
उत्सृज्य तानि शरणं व्रज मामिति त्वां
दूतो जगाद सकलैर्हसितः सभायाम् ॥ २

नारायणः अहं इह भूमौ "ஸாக்ஷாத் நாராயணனான நான் இப்புவியில்
अवतीर्णः अस्मि திருவவதாரஞ்செய்திருக்கிறேன்.
त्वं अपि मामकलक्षणानि நீயும் எனது லக்ஷணங்களை
धत्से किल தரிக்கின்றாயல்லவா.
तानि उत्सृज्य அவைகளை விட்டுவிட்டு
मां शरणं व्रज என்னை சரண்மடைவாயாக"
इति सभायां என்று சபையில்
दूतः त्वां जगाद தூதன் தங்களிடம் சொன்னான்.
सकलैः हसितः எல்லோராலும் பரிகசிக்கப்படவுஞ்செய்தான்.

दूतेऽथ यातवति यादवसैनिकैस्त्वं यातो ददर्शिथ वपुः किल पौण्ड्रकीयम् ।
तापेन वक्षसि कृताङ्कमनल्पमूल्यश्रीकौस्तुभं मकरकुण्डलपीतचेलम् ॥

अथ दूते यातवति — பிறகு தூதன் சென்றதும்,
त्वं यादवसैनिकैः यातः — தாங்கள் யாதவசேனைகளுடன் சென்று
वक्षसि तापेन कृताङ्कं — மாரில் சூடுவைத்து அடையாளஞ்செய்யப்பட்டதும்,
अनल्पमूल्यश्रीकौस्तुभं मकरकुण्डलपीतचेलं — விலையுயர்ந்த ரத்னமாகிற ஸ்ரீகௌஸ்துபத்தையுடையதும் மகரகுண்டலங்களையும் மஞ்சள் ஆடையையுமுடை
पौण्ड्रकीयं वपुः — பௌண்ட்ரகவாசுதேவனுடைய தேகத்தை [யதுமான
ददर्शिथ किल — கண்டீர்களல்லவா.

कालायसं निजसुदर्शनमस्यतोऽस्य
कालानलोत्करकिरेण सुदर्शनेन ।
शीर्षं चकर्तिथ ममर्दिथ चास्य सैन्यं
तन्मित्रकाशिपशिरोऽपि चकर्थ काश्याम् ॥ ४

कालायसं — கறுத்த இரும்பாலுண்டுபண்ணப்பட்ட
निजसुदर्शनं — தனது சுதர்சனத்தை
अस्यतः अस्य शीर्षं — பிரயோகித்த அந்த பௌண்ட்ரகனுடைய தலையை
कालानलोत्करकिरेण — காலாக்னிஜ்வாலைகளை வாரி இறைக்கின்ற
सुदर्शनेन चकर्तिथ — சுதரிசினசக்கிரத்தால் அறுத்தீர்கள்;
अस्य सैन्यं च ममर्दिथ — அவனுடைய சேனையையும் நாசஞ்செய்தீர்கள்.
तन्मित्रकाशिपशिरः अपि — பௌண்ட்ரகனுடைய சினேகிதனான காசிராஜனின் தலையையும்
काश्यां चकर्थ — காசியில் விழும்படி செய்தீர்களல்லவா.

जाड्येन बालकगिराऽपि किलाहमेव
श्रीवासुदेव इति रूढमतिश्चिरं सः ।
सायुज्यमेव भवदैक्यधिया गतोऽभूत्
को नाम कस्य सुकृतं कथमित्यवेयात् ॥ ५

जाड्येन बालकगिरा अपि — மூடத்தனத்தாலும் சிறு பிள்ளைகளின் பேச்சாலும்
अहं एव किल — "நான்தானல்லவா
श्रीवासुदेवः इति — ஸ்ரீவாசுதேவன்" என்று
चिरं रूढमतिः — வெகுகாலமாக திடபுத்தியுடையவனான
सः भवदैक्यधिया — அந்தப் பௌண்ட்ரகன் தங்களிடம் ஐக்யபுத்தியால்
सायुज्यं एव गतः अभूत् — ஸாயுஜ்யமுக்தியையே அடைந்தான்.
कः नाम कस्य सुकृतं — "யார்தான் யாருடைய புண்ணியத்தை
कथं इति अवेयात् — எவ்விதம்" என்று அறியமுடியும்?

काशीश्वरस्य तनयोऽथ सुदक्षिणाख्यः शर्वं प्रपूज्य भवते विहिताभिचारः।
कृत्यानलं कमपि बाणरणातिभीतैर्भूतैः कथञ्चन वृतैः सममभ्युमुञ्चत् ॥

अथ सुदक्षिणाख्यः	பிறகு சுதக்ஷிணன் என்று பெயருடைய
काशीश्वरस्य तनयः	காசிராஜனின் புதல்வன்
शर्वं प्रपूज्य	பரமேச்வரனை யாராதித்து,
भवते विहिताभिचारः	தங்களையுத்தேசித்து ஆபிசாரஞ்செய்து
बाणरणातिभीतैः	பாணுசுரயுத்தத்தில் மிகவும் பயந்தவர்களும்
कथञ्चन वृतैः	அதனால் மிகக் கஷ்டப்பட்டு வேண்டப்பட்டவர்களு[மான
भूतैः समं	பூதகணங்களோடுகூட
कमपि	இவ்விதமென்று சொல்லமுடியாத
कृत्यानलं अभ्यमुञ्चत्	ஆபிசாராக்னியை அனுப்பினுன்.

तालप्रमाणचरणामखिलं दहन्तीं
कृत्यां विलोक्य चकितैः कथितोऽपि पौरैः।
द्यूतोत्सवे किमपि नो चलितो विभो त्वं
पार्श्वस्थमाशु विससर्जिथ कालचक्रम् ॥ ७

तालप्रमाणचरणां	ஒரு பனையுயரமுள்ள கால்களையுடையதும்
अखिलं दहन्तीं	எல்லாவற்றையும் எரிக்கின்றதுமான
कृत्यां विलोक्य	ஆபிசாரதேவதையைக் கண்டு
चकितैः पौरैः	பயந்த பட்டணத்து ஜனங்களால்
कथितः अपि विभो	அறிவுறுத்தப்பட்டுங்கூட, ஹே ஸர்வேச்வரா!
त्वं द्यूतोत्सवे	தாங்கள் சூதாட்டத்தின் உற்சாகத்தில்
किमपि नो चलितः	சிறிதுகூட அசையாமலே
पार्श्वस्थं कालचक्रं	பக்கத்திலிருக்கும் காலசக்கிரத்தை
आशु विससर्जिथ	விரைவாக ஏவினீர்களல்லவா.

अभ्यापतत्यमितधाम्नि भवन्महास्त्रे हा हेति विद्रुतवती खलु घोरकृत्या।
रोषात्सुदक्षिणमदक्षिणचेष्टितं तं पुप्लोष चक्रमपि काशिपुरीमधाक्षीत् ॥

अमितधाम्नि	அளவற்ற தேஜஸ்ஸுடைய
भवन्महास्त्रे	தங்களுடைய பெரும் அஸ்திரமானது
अभ्यापतति	எதிர்த்து வரும்பொழுது
घोरकृत्या खलु	பயங்கரமான ஆபிசாரதேவதையும்
हा हा इति	ஹா! ஹா!! என்று கதறிக்கொண்டு
विद्रुतवती रोषात्	விரைவாக ஓடிச்சென்று, கோபத்தால்
अदक्षिणचेष्टितं	தப்பான பிரவிருத்தியையுடைய
तं सुदक्षिणं पुप्लोष	அந்த சுதக்ஷிணனை எரித்தது.

चक्रं अपि	சுதரிசனசக்கிரமும்
काशिपुरीं अधाक्षीत्	காசிபட்டணத்தை எரித்தது.

विविदवधः—விவிதனைக் கொன்றது.

स खलु विविदो रक्षोघाते कृतोपकृतिः पुरा
तव तु कलया मृत्युं प्राप्तुं तदा खलतां गतः ।
नरकसचिवो देशक्लेशं सृजन्नगरान्तिके
झटिति हलिना युध्यन्नद्धा पपात तलाहतः ॥ ९

पुरा रक्षोघाते	முன்காலத்தில் ராக்ஷஸவதத்தில்
कृतोपकृतिः सः खलु	உபகாரஞ்செய்த பிரசித்திபெற்ற
विविदः	'விவிதன்' என்பவனும்,
तव कलया तु	தங்களுடைய அம்சாவதாரத்தாலேயே
मृत्युं प्राप्तुं तदा	மரணத்தையடைய, ஸ்ரீகிருஷ்ணவதாரகாலத்தில்
खलतां गतः	துஷ்டத்தனத்தையடைந்து
नरकसचिवः	நரகாசுரனுடன் சேர்ந்து
देशक्लेशं सृजन्	தேசத்திற்குத் தீங்கிழைத்துக்கொண்டு
नगरान्तिके	துவாரகைக்குப்பக்கத்தில்
हलिना युध्यन् झटिति	பலராமனுடன் யுத்தம் செய்து விரைவாக
अद्धा तलाहतः पपात	எளிதாக கையால் அடிக்கப்பட்டு மடிந்து விழுந்தான்.

लक्ष्मणास्वयंवरः—லக்ஷ்மணையின் விவாஹம்

साम्बं कौरव्यपुत्रीहरणनियमितं सान्त्वनार्थी कुरूणां
यातस्तद्वाक्यरोषोद्धृतकरिनगरो मोचयामास रामः ।
ते घात्याः पाण्डवेयैरिति यदुपृतनां नामुचस्त्वं तदानीं
तं त्वां दुर्बोधलीलं पवनपुरपते तापशान्त्यै निषेवे ॥ १०

रामः	பலராமன்
कौरव्यपुत्रीहरण- नियमितं साम्बं	துர்யோதனின் பெண்ணான லக்ஷ்மணையை அபஹரித்ததற்காகக் கட்டப்பட்ட சாம்பனை
कुरूणां	கௌரவர்களுக்கு
सान्त्वनार्थी यातः	இன்சொல் சொல்ல விரும்பியவராய்ச் சென்று,
तद्वाक्यरोषोद्धृत- करिनगरः	அவர்களுடைய பேச்சைக் கேட்டு அதனாலுண்டான கோபத்தால் ஹஸ்திநபுரத்தையே மேலே கிளப்பியவராய்
मोचयामास	விடுவித்தார்.
ते	அந்தக் கௌரவர்கள்
पाण्डवेयैः घात्याः	பாண்டவர்களால் கொல்லப்படவேண்டியவர்கள்
इति त्वं तदानीं	என்பதால், தாங்கள் அப்பொழுது

यदुपृतनां न अमुचः	யாதவசேனையை அனுப்பவில்லை.
पवनपुरपते	ஹே குருவாயூரப்பா!
दुर्बोधलीलं	யாராலும் இவ்விதமென்றியமுடியாத லீலைகளையுடைய
तं त्वां	அப்படிப்பட்ட தாங்களை
तापशान्त्यै निषेवे	தாபசாந்திக்காக சேவிக்கின்றேன்.

इति श्रीमन्नारायणीये पौण्ड्रकवधादिवर्णनं नाम त्र्यशीतितमं दशकम् ॥ ८३ ॥

आदितः श्लोकाः 856. दशमस्कन्धे श्लोकाः 481.

चतुरशीतितमं दशकम्— எண்பத்துநான்காவது தசகம்.

समन्तपञ्चकयात्रावर्णनम्—ஸமந்தபஞ்சகத்திற்குச் சென்றதை வர்ணிப்பது.

कच्चिदथ तपनोपरागकाले पुरि निदधत्कृतवर्मकामसूनू ।
यदुकुलमहिलावृतः सुतीर्थं समुपगतोऽसि समन्तपञ्चकाख्यम् ॥ १

अथ कच्चित्	பிறகு ஒருநாள்
तपनोपरागकाले	சூரியக்கிரஹணகாலத்தில்
कृतवर्मकामसूनू	கிருதவர்மனையும் அநிருத்தனையும்
पुरि निदधत्	துவாரகாபுரியில் காவல்வைத்து
यदुकुलमहिलावृतः	யாதவர்களாலும் ஸ்திரீகளாலும் சூழப்பட்டவராய்.
समन्तपञ्चकाख्यं	'சமந்தபஞ்சகம்' என்று பெயருடைய
सुतीर्थं समुपगतः असि	புண்யதீர்த்தத்தை அடைந்தீர்களல்லவா.

बहुतरजनताहिताय तत्र त्वमपि पुनन् विनिमज्ज्य तीर्थतोयम् ।
द्विजगणपरिमुक्तवित्तराशिः सममिलथाः कुरुपाण्डवादिमित्रैः ॥ २

त्वं अपि	தாங்களும்
बहुतरजनताहिताय	அனேக ஜனங்களுடைய க்ஷேமத்திற்காக
तत्र विनिमज्ज्य	அந்தத் தீர்த்தத்தில் நீராடி
तीर्थतोयं पुनन्	அந்த புண்ணியஜலத்தை பரிசுத்தமாக்கி
द्विजगणपरिमुक्तवित्तराशिः	பிராமணர்களுக்குத் தனராசிகளை தானம் செய்து
कुरुपाण्डवादिमित्रैः	கௌரவர்கள், பாண்டவர்கள் முதலிய சிநேகிதர்க-[ளுடன்
सममिलथाः	ஒன்றுசேர்ந்தீர்களல்லவா.

तव खलु दयिताजनैः समेता द्रुपदसुता त्वयि गाढभक्तिभारा ।
तदुदितभवदाहृतिप्रकारैरतिमुमुदे सममन्यभामिनीभिः ॥ ३

त्वयि गाढभक्तिभारा	தங்களிடத்தில் திடமான பக்தியுடைய
द्रुपदसुता खलु	திரௌபதியும்
तव दयिताजनैः	தங்களுடைய பிரிய பத்தினிகளுடன்
समेता	ஒன்றுசேர்ந்தவளாய்,

तदुदितभवदाहृतिप्रकारैः அவர்களால் கூறப்பட்ட 'தாங்கள் அவர்களை அபகரித்துவந்த' விதங்களைக் கேட்டு
अन्यभामिनीभिः समं மற்ற ஸ்திரீகளுடன்
अतिमुमुदे மிக மகிழ்ச்சியடைந்தாள்.

तदनु च भगवन्निरीक्ष्य गोपानतिकुतुकादुपगम्य मानयित्वा ।
चिरतरविरहातुराङ्गरेखाः पशुपवधूः सरसं त्वमन्वयासीः ॥ ४

भगवन् त्वं तदनु च ஹே பகவானே! தாங்கள் அதன்பிறகு
गोपान् निरीक्ष्य अतिकुतुकात् கோபர்களைக்கண்டு மிக கௌதுகத்துடன்
उपगम्य मानयित्वा பக்கத்தில் சென்று வெகுமானித்து
चिरतरविरहातुराङ्गरेखाः வெகு நாட்களாக உண்டான பிரிவினால் வருந்தின இளைத்த சரீரத்தையுடைய
पशुपवधूः सरसं अन्वयासीः கோபஸ்திரீகளை மிக சந்தோஷத்துடன் பின்தொடர்ந்து சென்றீர்களல்லவா.

सपदि च भवदीक्षणोत्सवेन प्रमुषितमानहृदां नितम्बिनीनाम् ।
अतिरसपरिमुक्तकञ्चुलीके परिचयहृद्यतरे कुचे न्यलैषीः ॥ ५

भवदीक्षणोत्सवेन தங்களைக் கண்டதாலுண்டான சந்தோஷத்தால்
सपदि च प्रमुषितमानहृदां தத்க்ஷணம் அபிமானத்தை விட்ட மனதையுடைய
नितंबिनीनां ஸ்திரீகளுடைய
अतिरसपरिमुक्तकञ्चुलीके அதிகமான சந்தோஷத்தால் தானாகக் கட்டவிழ்ந்த முலைக்கச்சைகளையுடையதும்
परिचयहृद्यतरे कुचे முன் பரிசயத்தால் மிக மனோஹரமுமான குசத்தில்
न्यलैषीः நன்கு லயித்துவிட்டீர்களல்லவா.

रिपुजनकलहैः पुनः पुनर्मे समुपगतैरियती विलम्बनाऽभूत् ।
इति कृतपरिरंभणे त्वयि द्रागतिविवशा खलु राधिका निलिल्ये ॥

पुनः पुनः समुपगतैः 'அடிக்கடி உண்டான
रिपुजनकलहैः मे इयती பகைவரின் போர்களால் எனக்கு இவ்வளவு
विलम्बना अभूत् इति त्वयि தாமதம் ஏற்பட்டது' என்று சொல்லித் தாங்கள்
कृतपरिरंभणे राधिका ஆலிங்கனஞ்செய்துகொண்டபொழுது ராதை
द्राक् अतिविवशा உடனே மிகப் பரவசமடைந்தவளாய்
निलिल्ये खलु தங்களிடம் நன்கு லயித்துவிட்டாளல்லவா.

अपगतविरहव्यथास्तदा ता रहसि विधाय ददाथ तत्त्वबोधम् ।
परमसुखचिदात्मकोऽहमात्मेत्युदयतु वः स्फुटमेव चेतसीति ॥ ७

तदा ताः रहसि அப்பொழுது அவர்களை ஏகாந்தத்தில்
अपगतविरहव्यथाः विधाय பிரிவினாலுண்டான வருத்தமற்றவர்களாகச்செய்து

"अहं परमसुखचिदात्मकः " நான் பரமானந்தரூபியும், ஞானரூபியுமான
आत्मा " इति वः चेतसि பரமாத்மா " என்று தங்கள் மனதில்
स्फुटं एव उदयतु　ஸ்பஷ்டமாகவே விளங்கட்டும்
इति तत्त्वबोधं ददाथ　என்ற தத்வஞானத்தை தந்தருளினீர்களல்லவா.

सुखरसपरिमिश्रितो वियोगः किमपि पुराऽभवदुद्धवोपदेशैः ।
समभवदमुतः परन्तु तासां परमसुखैक्यमयी भवद्विचिन्ता ॥ ८

पुरा उद्धवोपदेशैः　முந்தியே உத்தவருடைய் உபதேசங்களால்
वियोगः किमपि　தங்களைப் பிரிந்த வருத்தம், சிறிதளவு
सुखरसपरिमिश्रितः अभवत्　ஆனந்தரசம் கலந்ததாக ஆயிற்று.
तु अमुतः परं　ஆனால் இந்தத் தங்களுடைய உபதேசத்திற்குப் பிறகு
तासां भवद्विचिन्ता　அவர்களுக்கு தங்களுடைய நினைவு
परमसुखैक्यमयी समभवत्　ஓரே பரமானந்தமாகவே ஆனது.

मुनिवरनिवहैस्तवाथ पित्रा दुरितशमाय शुभानि पृच्छ्यमानैः ।
त्वयि सति किमिदं शुभान्तरैरित्युरुहसितैरपि याजितस्तदाऽसौ ॥

अथ तव पित्रा　பிறகு தங்கள் தகப்பனை வசுதேவனால்
दुरितशमाय　பாபபரிஹாரத்திற்கு (பிராயச்சித்தங்களான)
शुभानि पृच्छ्यमानैः　ஸத்கர்மங்களை கேட்கப்பட்ட
मुनिवरनिवहैः　முனிச்ரேஷ்டர்களால்
त्वयि सति　தாங்கள் புத்திரனாக பக்கத்திலிருக்கும்பொழுது
शुभान्तरैः किं इदं इति　வேறு சுபகர்மங்களால் என்ன பிரயோஜனம்? என்று
उरुहसितैः अपि　வெகுவாகச் சிரிப்படைந்தவர்களாக இருந்தாலுங்கூட
तदा असौ　அப்பொழுது அந்த வசுதேவர்　[அவர்களால்
याजितः　யாகஞ்செய்விக்கப்பட்டார்.

सुमहति यजने वितायमाने प्रमुदितमित्रजने सहैव गोपाः ।
यदुजनमहितास्त्रिमासमात्रं भवदनुषङ्गरसं पुरेव भेजुः ॥ १०

प्रमुदितमित्रजने　மிகச் சந்தோஷமடைந்த சினேகிதர்களையுடைய
सुमहति यजने वितायमाने　பெரும் யாகமானது நடக்கும்பொழுது
गोपाः सह एव　கோபாலர்கள் கூடவே
यदुजनमहिताः　யாதவர்களால் வெகுமானிக்கப்பட்டவர்களாக
त्रिमासमात्रं पुरा इव　மூன்றுமாதங்கள் முடிய முன்போலவே
भवदनुषङ्गरसं　தங்கள் சேர்க்கையாலுண்டான சுகத்தை
भेजुः　அடைந்தனரல்லவா.

व्यपगमसमये समेत्य राधां दृढमुपगूह्य निरीक्ष्य वीतखेदाम् ।
प्रमुदितहृदयः पुरं प्रयातः पवनपुरेश्वर पाहि मां गदेभ्यः ॥ ११

पवनपुरेश्वर — ஹே குருவாயூரப்பா!
व्यपगमसमये — திரும்பிப்புறப்படும்பொழுது
राधां समेत्य दृढं उपगूह्य — ராதையிடஞ்சென்று திடமாக ஆலிங்கனஞ்செய்து
वीतखेदां निरीक्ष्य — அதனால் வருத்தமற்றவளாகக்கண்டு
प्रमुदितहृदयः — மிக மனச்சந்தோஷமடைந்தவராக
पुरं प्रयातः — துவாரகாபுரிக்குச்சென்ற தாங்கள்
गदेभ्यः मां पाहि — வியாதிகளிலிருந்து என்னைக் காப்பாற்றவேண்டும்.

इति श्रीमन्नारायणीये समन्तपञ्चकयात्रावर्णनं नाम चतुरशीतितमं दशकम् ॥८४॥

आदितः श्लोकाः 867. दशमस्कन्धे श्लोकाः 492.

पञ्चाशीतितमं दशकम्—எண்பத்தைந்தாவது தசகம்.

जरासन्धवधवर्णनम्—ஜராசந்தவதவர்ணனம்.

ततो मगधभूभृता चिरनिरोधसंक्लेशितं
शताष्टकयुतायुतद्वितयमीश भूमीभृताम् ।
अनाथशरणाय ते कमपि पूरुषं प्राहिणो-
दयाचत स मागधक्षपणमेव किं भूयसा ॥ १

ईश ततः मगधभूभृता — ஹே ஸர்வேச்வரா! பிறகு மகததேசத்தரசனால்
चिरनिरोधसंक्लेशितं — வெகுகாலமாக அடைக்கப்பட்டிருந்ததால் மிக வருத்தப்பட்ட
भूमीभृतां शताष्टकयुतायुतद्वितयं — இருபதினாயிரத்தெண்ணூறு (20800) அரசர்கள்
अनाथशरणाय ते — அனாதர்களுக்குத் துணைவனான தங்களுக்கு
कमपि पूरुषं प्राहिणोत् — யாரோ ஒரு புருஷனை தூதனுப்பினார்கள்.
भूयसा किम्? सः — அதிகம் சொல்வி என்ன? அவன்
मागधक्षपणं एव अयाचत — மகததேசத்தரசனின் வதத்தையே வேண்டினான்.

यियासुरभिमागधं तदनु नारदोदीरिता-
द्युधिष्ठिरमखोद्यमादुभयकार्यपर्याकुलः ।
विरुद्धजयिनोऽध्वरादुभयसिद्धिरित्युद्धवे
शशंसुषि निजैः समं पुरमियेथ यौधिष्ठिरीम् ॥ २

अभिमागधं यियासुः — ஜராசந்தனை நோக்கிச்செல்ல விரும்பிய தாங்கள்
तदनु नारदोदीरितात् — உடனே நாரதனால் உரைக்கப்பட்ட
युधिष्ठिरमखोद्यमात् — தர்மபுத்திரனின் யாகமுயர்ச்சியைக் கேட்டு
उभयकार्यपर्याकुलः — ஒரேகாலத்தில் இரண்டு காரியங்கள் வந்ததால் கலக்கமுற்றவராய்

विरुद्धजयिनः	விரோதிகளை வென்று செய்யவேண்டியதான
अध्वरात्	யாகத்திலிருந்து
उभयकार्यसिद्धिः	'இரண்டு காரியங்களும் கைகூடும்' என்று
उद्धवे शशंसुषि	உத்தவர் சொன்னபொழுது
निजैः समं	தங்கள் பந்துக்களுடன்
यौधिष्ठिरीं पुरं इयेथ	இந்திரப்பிரஸ்தத்திற்கு சென்றீர்களல்லவா.

अशेषदयितायुते त्वयि समागते धर्मजो
विजित्य सहजैर्महीं भवदपाङ्गसंवर्धितैः ।
श्रियं निरुपमां वहन्नहह भक्तदासायितं
भवन्तमयि मागधे प्रहितवान् सभीमार्जुनम् ॥ ३

अयि अशेषदयितायुते	ஹே ஈசா! எல்லா பத்தினிகளுடன் கூட
त्वयि समागते	தாங்கள் வந்தபொழுது,
भवदपाङ्गसंवर्धितैः	தங்கள் கடாக்ஷத்தால் விருத்திசெய்யப்பட்ட
सहजैः महीं विजित्य	தம்பிகளைக்கொண்டு பூமியை ஜயித்து,
निरुपमां श्रियं वहन्	உவமையற்ற ஐசுவரியத்தை அடைந்த
धर्मजः च भक्तदासायितं	தர்மபுத்திரனும் பக்தர்களுக்குத் தாசனை
भवन्तं सभीमार्जुनं	தங்களை பீமனுடனும் அர்ஜுனனுடனும் கூடவே
मागधे प्रहितवान्	ஜராசந்தனிடம் அனுப்பினானல்லவா.
अहह	ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம்!

गिरिव्रजपुरं गतास्तदनु देव यूयं त्रयो
ययाच समरोत्सवं द्विजमिषेण तं मागधम् ।
अपूर्णसुकृतं त्वमुं पवनजेन सङ्ग्रामयन्
निरीक्ष्य सह जिष्णुना त्वमपि राजयुध्वा स्थितः ॥ ४

देव	ஹே தேவ!
तदनु यूयं त्रयः	அதன்பிறகு தாங்கள் மூவரும்
द्विजमिषेण	பிராமணர்கள் என்ற வியாஜத்துடன்
गिरिव्रजपुरं गताः	'கிரிவ்ரஜம்' என்ற நகரத்தை அடைந்து
तं मागधं	அந்த ஜராசந்தனிடம்
समरोत्सवं ययाच	யுத்தோத்ஸவத்தை யாசித்தீர்களல்லவா.
अपूर्णसुकृतं अमुं	புண்ணியம் பூர்த்தியாகாத அந்த ஜராசந்தனை
पवनजेन सङ्ग्रामयन्	பீமசேனனுடன் போர்புரியும்படிச் செய்து,
त्वं अपि तु जिष्णुना सह	தாங்களும் அர்ஜுனனுடன்
राजयुध्वा	அரசர்களை ஒருவருக்கொருவர் யுத்தஞ்செய்வித்துக்
निरीक्ष्य स्थितः	பார்த்துக்கொண்டிருந்தீர்களல்லவா. [கொண்டு

अशान्तसमरोद्धतं विटपपाटनासंज्ञया
निपात्य जरसः सुतं पवनजेन निष्पाटितम् ।
विमुच्य नृपतीन्मुदा समनुगृह्य भक्तिं परां
दिदेशिथ गतस्पृहानपि च धर्मगुप्त्यै भुवः ॥ ५

अशान्तसमरोद्धतं முடிவடையாத அப்போரில் மிகத் துணிவுற்ற
जरसः सुतं ஜராசந்தனை
विटपपाटनासंज्ञया மரக்கொம்பை ஒடித்து சமிக்ஞை செய்வதால்
पवनजेन निष्पाटितं निपात्य பீமனால் இரண்டாகப் பிளந்து கீழே தள்ளி
नृपतीन् मुदा विमुच्य அரசர்களை மிகக் சந்தோஷத்துடன் விடுவித்து,
परां भक्तिं பிரேமலக்ஷணமான சிறந்த பக்தியையும்
समनुगृह्य அவர்களுக்குக் கொடுத்து,
गतस्पृहान् अपि भुवः அதனால் ஒன்றிலும் பற்றற்றவர்களாக இருந்தாலும் அவர்களை பூமியை
धर्मगुप्त्यै च दिदेशिथ தர்மத்துடன் ஆளுவதற்கும் கற்பித்தீரல்லவா.

राजसूयवर्णनम्—ராஜஸூயவர்ணனம்.

प्रचक्रुषि युधिष्ठिरे तदनु राजसूयाध्वरं
प्रसन्नभृतकीभवत्सकलराजकव्याकुलम् ।
त्वमप्ययि जगत्पते द्विजपदावनेजादिकं
चकर्थ किमु कथ्यते नृपवरस्य भाग्योन्नतिः ॥ ६

तदनु युधिष्ठिरे அதன்பிறகு தர்மபுத்திரர்
प्रसन्नभृतकीभवत्-सकलराजकव्याकुलं சந்தோஷமடைந்தவர்களும் தனக்கு - வசமானவர்களுமான எல்லா அரசர்களாலும் நிறைந்த
राजसूयाध्वरं प्रचक्रुषि ராஜஸூயயாகத்தை அனுஷ்டிக்கும்பொழுது
अयि जगत्पते त्वं अपि ஹே ஜகதீச்வரா! தாங்களும்
द्विजपदावनेजादिकं चकर्थ பிராமணர்களுடைய கால்களையலம்புவது முதலியவற்றைச் செய்தீர்களல்லவா.
नृपवरस्य भाग्योन्नतिः अरசர்பெருமானுடைய பாக்கியத்தின் மேன்மை
किमु कथ्यते என்னென்று சொல்லப்படட்டும்.

ततः सवनकर्मणि प्रवरमग्र्यपूजाविधिं
विचार्य सहदेववागनुगतः स धर्मात्मजः ।
व्यधत्त भवते मुदा सदसि विश्वभूतात्मने
तदा ससुरमानुषं भुवनमेव तृप्तिं दधौ ॥ ७

ततः सवनकर्मणि प्रवरं पிறகு ஸூத்தியாஹஸ்ஸில் முக்கியமான
अग्र्यपूजाविधिं } ஸர்வோத்தமனான ஒருவருக்குச் செய்யவேண்டியதான
विचार्य } பூஜாவிதியை நன்றாக ஆலோசித்து
सहदेववागनुगतः சகதேவனுடைய வாக்கை அனுசரித்து
सः धर्मात्मजः அந்த தர்மபுத்திரர்
विश्वभूतात्मने ஸமஸ்த பிராணிகளுக்கும் ஆத்மாவான
भवते मुदा தங்களுக்கு மிக சந்தோஷத்துடன்
सदसि व्यधत्त சபையில் செய்தார்.
तदाससुरमानुषं அப்பொழுது தேவர்களுடனும் மனிதர்களுடனும் கூ-
भुवनं एव तृप्तिं दधौ உலகமே திருப்தியடைந்ததல்லவா. [டின்

ततः सपदि चेदिपो मुनिनृपेषु तिष्ठत्स्वहो
सभाजयति को जडः पशुपदुर्दुरूटं वटुम् ।
इति त्वयि स दुर्वचोविततिमुद्वमन्नासना-
दुदापतदुदायुधः समपतन्नमुं पाण्डवाः ॥ ८

ततः सपदि सः चेदिपः அப்பொழுது உடனேயே அந்த சிசுபாலன்
मुनिनृपेषु तिष्ठत्सु முனிவர்களும் அரசர்களும் இருக்கும்பொழுது
पशुपदुर्दुरूटं वटुं இடையர்களில் இகழப்பட்ட ஒரு வாலிபனை
कः जडः सभाजयति எந்த முட்டாள் பூஜிக்கின்றான்?
अहो इति त्वयि கஷ்டம்! என்றிவ்விதம் தங்கள் விஷயத்தில்
दुर्वचोविततिं उद्वमन् தீயச்சொற்களை கக்கிக்கொண்டு,
आसनात् उदायुधः ஆசனத்திலிருந்து! ஆயுதத்தை எடுத்துக்கொண்டு
उदापतत् கிளம்பினான்.
अमुं पाण्डवाः समपतन् அவனை பாண்டவர்கள் எதிர்த்தனர்.

निवार्य निजपक्षगानभिमुखस्य विद्वेषिण-
स्त्वमेव जहृषे शिरो दनुजदारिणा स्वारिणा ।
जनुस्त्रितयलब्धया सततचिन्तया शुद्धधी-
स्त्वया स परमेकतामधृत योगिनां दुर्लभाम् ॥ ९

निजपक्षगान् निवार्य தன்னைச் சேர்ந்தவர்களைத் தடுத்து,
त्वं एव दनुजदारिणा தாங்களே அசுரர்களைத் துண்டிக்கின்ற,
स्वारिणा अभिमुखस्य தனது சக்கிரத்தால் தன்னை எதிர்த்து வந்த
विद्वेषिणः शिरः जहृषे பகைவனின் தலையை துண்டித்தீர்களல்லவா.
जनुस्त्रितयलब्धया மூன்று ஜன்மங்களில் சித்தித்த
सततचिन्तया இடைவிடாத சிந்தனையால்
शुद्धधीः सः சுத்தமான மனதையுடைய அந்த சிசுபாலன்

योगिनां दुर्लभां — யோகிகளுக்கும் அடைவதற்கரியதான
त्वया परं एकतां अधृत — தங்களுடன் பரமைக்யத்தை கைக்கொண்டான்.

तत: सुमहिते त्वया क्रतुवरे निरूढे जनो
ययौ जयति धर्मजो जयति कृष्ण इत्यालपन् ।
खलः स तु सुयोधनो धुतमनाः सपत्नश्रिया
मयार्पितसभामुखे स्थलजलभ्रमादभ्रमीत् ॥ १०

ततः	பிறகு
सुमहिते क्रतुवरे	மிகச் சிரேஷ்டமான ராஜஸூயயாகம்
त्वया निरूढे	தங்களால் முடிக்கப்பட்டபொழுது
जनः	அங்கிருக்கும் ஜனங்கள்
धर्मजः जयति	'தர்மபுத்திரன் மேன்மைபெற்று விளங்குகிறான்'
कृष्णः जयति	'ஸ்ரீகிருஷ்ணன் மேன்மைபெற்று விளங்குகிறான்'
इति आलपन् ययौ	என்று சொல்லிக்கொண்டு திரும்பிச்சென்றார்கள்.
खलः सः सुयोधनः तु	துஷ்டனான அந்த துர்யோதனன் மட்டும்
सपत्नश्रिया धुतमनाः	பகைவர்களின் ஐசுவரியத்தால் மனங்கலங்கியவனாய்
मयार्पितसभामुखे	மயனால் அளிக்கப்பட்ட சபாமண்டபத்தில்
स्थलजलभ्रमात् अभ्रमीत्	ஸ்தலத்தைக் கண்டு ஜலமென்றும் ஜலத்தைக் கண்டு ஸ்தலமென்றும் பிரமத்தால் தத்தளித்தான்.

तदा हसितमुत्थितं द्रुपदनन्दनाभीमयो-
रपाङ्गकलया विभो किमपि तावदुज्जृंभयन् ।
धराभरनिराकृतौ सपदि नाम बीजं वपन्
जनार्दन मरुत्पुरीनिलय पाहि मामामयात् ॥ ११

जनार्दन विभो	துஷ்டர்களை ஸம்ஹரிக்கின்ற பிரபுவே!
तदा द्रुपदनन्दनाभीमयोः	அப்பொழுது திரௌபதிக்கும் பீமனுக்கும்
उत्थितं हसितं	உண்டான சிரிப்பை
तावत् अपाङ्गकलया	அப்பொழுது கடைக்கண்பார்வையால்
किमपि उज्जृंभयन्	சிறிது வளரச்செய்து
धराभरनिराकृतौ	பூபாரத்தை ஒழிப்பதில்
सपदि नाम बीजं वपन्	அப்பொழுதே விதைவிதைத்த
मरुत्पुरीनिलय	ஹே குருவாயூரப்பா!
मां आमयात् पाहि	என்னை வியாதியிலிருந்து காப்பாற்றுவீராக.

इति श्रीमन्नारायणीये जरासन्धवधवर्णनं नाम पञ्चाशीतितमं दशकं सैकम् ॥ ८५ ॥

आदितः श्लोकाः 878. दशमस्कन्धे श्लोकाः 503.

षडशीतितमं दशकम्— எண்பத்தாறுவது தசகம்.

साल्वादिवधवर्णनम् - ஸால்வன் முதலியவருடைய வதத்தை வர்ணிப்பது.

साल्वो भैष्मीविवाहे यदुबलविजितश्चन्द्रचूडाद्विमानं
विन्दन् सौभं स मायी त्वयि वसति कुरूंस्त्वत्पुरीमभ्यभाङ्क्षीत् ।
प्रद्युम्नस्तं निरुन्धन्निखिलयदुभटैर्न्यग्रहीदुग्रवीर्यं
तस्यामात्यं द्युमन्तं व्यजनि च समरः सप्तविंशत्यहान्तम् ॥ १

भैष्मीविवाहे	ருக்மணியின் விவாஹத்தில்
यदुबलविजितः साल्वः	யாதவசேனைகளால் தோற்கடிக்கப்பட்ட சால்வராஜன்
चन्द्रचूडात्	பரமேசுவரனிடமிருந்து
सौभं विमानं विन्दन्	'சௌபம்' என்ற விமானத்தை பெற்றுக்கொண்டு
त्वयि कुरून् वसति	தாங்கள் குருதேசத்தில் வசிக்கும்பொழுது
मायी सः	மாயாவியான அந்த சால்வன்
त्वत्पुरीं	தங்கள் பட்டணமாகிய துவாரகையை
अभ्यभाङ्क्षीत्	பங்கப்படுத்தினான்.
प्रद्युम्नः निखिलयदुभटैः	பிரத்யும்னன் எல்லா யாதவசேனைகளுடனும்
तं निरुन्धन्	அவனை தடுத்துக்கொண்டு,
तस्य अमात्यं उग्रवीर्यं	அவன் மந்திரியும் கொடிய வீர்யம் படைத்தவனுமான
द्युमन्तं न्यग्रहीत्	'த்யுமான்' என்பவனைக் கொன்றான்.
समरः च सप्तविंशत्यहान्तं	போரும் இருபத்தேழு நாட்கள் முடிய
व्यजनि	நீண்டுநின்றது.

तावत्त्वं रामशाली त्वरितमुपगतः खण्डितप्रायसैन्यं
सौभेशं तं न्यरुन्धाः स च किल गदया शार्ङ्गमभ्रंशयत्ते ।
मायातातं व्यहिंसीदपि तव पुरतस्तत्त्वयाऽपि क्षणार्धं
नाज्ञायीत्याहुरेके तदिदमवमतं व्यास एव न्यषेधीत् ॥ २

तावत् त्वं रामशाली	அதற்குள் தாங்கள் பலராமனுடன்
त्वरितं उपगतः	விரைந்துவந்து
खण्डितप्रायसैन्यं	முற்றிலும் முறியடிக்கப்பட்ட சேனைகளையுடைய
तं सौभेशं न्यरुन्धाः	அந்த வைமானிகனான சால்வனை தடுத்தீர்களல்லவா.
सः च गदया	அவனும் தன் கதையால்
ते शार्ङ्गं	தங்களுடைய 'சார்ங்கம்' என்ற வில்லை
अभ्रंशयत् किल	கையிலிருந்து நழுவச்செய்தானல்லவா.
तव पुरतः	தங்கள் முன்னிலையில்
मायातातं	மாயையால் உண்டுபண்ணப்பட்ட தங்கள் பிதாவை
व्यहिंसीत् अपि	கொல்லவும் செய்தான்.

तत् त्वया अपि क्षणार्धं அதன் உண்மை தங்களாலும் அரக்ஷணம்வரையில்
न अज्ञायि इति एके आहुः அறியப்படவில்லை என்று சிலர் சொல்லுகின்றனர்.
तत् इदं अवमतं நிந்தியமான அந்த அபிப்பிராயத்தை
व्यासः एव न्यषेधीत வியாசரிஷியே நிஷேதித்திருக்கிறார்.

क्षिप्त्वा सौभं गदाचूर्णितमुदकनिधौ मङ्क्षु साल्वेऽपि चक्रे-
णोत्कृत्ते दन्तवक्त्रः प्रसभमभिपतन्नभ्यमुञ्चद्गदां ते ।
कौमोदक्या हतोऽसावपि सुकृतनिधिश्चैद्यवत् प्रापदैक्यं
सर्वेषामेष पूर्वं त्वयि धृतमनसां मोक्षणार्थोऽवतारः ॥ ३

सौभं 'சௌபம்' என்ற விமானத்தை
गदाचूर्णितं கதையால் தூள்தூளாக்கி
उदकनिधौ क्षिप्त्वा சமுத்திரத்திலெறிந்து,
मङ्क्षु साल्वे अपि சீக்கிரத்தில் சால்வராஜனும்
चक्रेण उत्कृत्ते சக்கிராயுதத்தால் அறுக்கப்பட்டபொழுது
दन्तवक्त्रः தந்தவக்திரன்
प्रसभं अभिपतन् ते விரைவாக எதிர்த்துவந்து தங்கள்மேல்
गदां अभ्यमुञ्चत् கதையை விட்டெறிந்தான்.
सुकृतनिधिः असौ अपि புண்ணியங்களுக்குப் பொக்கிஷமான அவனும்,
कौमोदक्या 'கௌமோதகி' என்ற தங்கள் கதையால்
हतः चैद्यवत् கொல்லப்பட்டு சிசுபாலனைப்போல
ऐक्यं प्रापत् சாயுஜ்யமுக்தியை அடைந்தான்.
एषः अवतारः தங்களுடைய இந்த திருவவதாரம்
पूर्वं त्वयि धृतमनसां முந்தியே தங்களிடத்தில் மனதைச் செலுத்திய
सर्वेषां मोक्षणार्थः எல்லோருக்கும் மோக்ஷத்திற்கு காரணமாக ஆகிறது.

त्वय्यायातेऽथ जाते किल कुरुसदसि द्यूतके संयतायाः
क्रन्दन्त्या याज्ञसेन्याः सकरुणमकृथाश्चेलमालामनन्ताम् ।
अन्नान्तप्राप्तशर्वांशजमुनिचकितद्रौपदीचिन्तितोऽथ
प्राप्तः शाकान्नमश्नन् मुनिगणमकृथास्तृप्तिमन्तं वनान्ते ॥ ४

त्वयि आयाते अथ தாங்கள் துவாரகைக்குச் சென்றபிறகு
कुरुसदसि जाते द्यूतके கௌரவசபையில் நடந்த சூதாட்டத்தில்
संयतायाः किल அடகுவைக்கப்பட்டவளென்று கருதப்பட்டவளும்,
क्रन्दन्त्याः याज्ञसेन्याः அதனால் கதறுகிறவளுமான திரௌபதிக்கு
चेलमालां सकरुणं வஸ்திரத்தொகுதியை மிகக் கருணையுடன்
अनन्तां अकृथाः முடிவற்றதாக செய்தீர்களல்லவா.
अथ वनान्ते பிறகு வனமத்தியத்தில்

अन्नान्तप्राप्तशर्वांशज-मुनिचकितद्रौपदी-चिन्तितः	அன்னம் முடிந்தபிறகு வந்துசேர்ந்த பரமேச்வராம்சமான துர்வாசமுனிவரிடமிருந்து பயந்த திரௌபதியால் தியானிக்கப்பட்டு
प्राप्तः शाकान्नं अश्नन्	வந்து கீரையை உண்டு
मुनिगणं	துர்வாசசையும் கூடவந்த மற்ற முனிவர்களையும்
तृप्तिमन्तं अकृथाः	திருப்தியடைந்தவர்களாக செய்தீர்களல்லவா.

युद्धोद्योगेऽथ मन्त्रे मिलति सति वृतः फल्गुनेन त्वमेकः
कौरव्ये दत्तसैन्यः करिपुरमगमो दौत्यकृत् पाण्डवार्थम् ।
भीष्मद्रोणादिमान्ये तव खलु वचने धिक्कृते कौरवेण
व्यावृण्वन् विश्वरूपं मुनिसदसि पुरीं क्षोभयित्वाऽऽगतोऽभूः ॥

अथ युद्धोद्योगे	பிறகு போருக்குவேண்டிய பிரயத்தினமும்
मन्त्रे	அதற்கு வேண்டிய மந்திராலோசனையும்
मिलति सति फल्गुनेन	நடக்கும்பொழுது அர்ஜுனனால்
त्वं एकः वृतः	தாங்கள் ஒருவர்மட்டும் சகாயமாக வேண்டப்பட்டு
कौरव्ये दत्तसैन्यः	துர்யோதனனுக்கு யாதவசேனைகளைக் கொடுத்து
पाण्डवार्थं दौत्यकृत्	பாண்டவர்களுக்காக தூதுசொல்லுகிறவராக
करिपुरं अगमः	ஹஸ்தினபுரம் சென்றீர்களல்லவா.
भीष्मद्रोणादिमान्ये	பீஷ்மர் துரோணர் முதலியவர்களால் வெகுமானிக்கத்தகுந்த
तव खलु वचने	தங்கள் திருவாக்கும்
कौरवेण धिक्कृते	துர்யோதனனால் திக்கரிக்கப்பட்டபொழுது
मुनिसदसि	முனிவர் சதசில்
विश्वरूपं व्यावृण्वन्	விச்வரூபத்தைக் காண்பித்து
पुरीं क्षोभयित्वा	பட்டணத்தைக் கலங்கச்செய்து
आगतः अभूः	திரும்பிவந்தீர்களல்லவா.

जिष्णोस्त्वं कृष्ण सूतः खलु समरमुखे बन्धुघाते दयालुं
खिन्नं तं वीक्ष्य वीरं किमिदमयि सखे नित्य एकोऽयमात्मा ।
को वध्यः कोऽत्र हन्ता तदिह वधभियं प्रोज्झ्य मय्यर्पितात्मा
धर्म्यं युद्धं चरेति प्रकृतिमनयथा दर्शयन् विश्वरूपम् ॥ ६

कृष्ण त्वं खलु	ஹே கிருஷ்ண! தாங்களும்
जिष्णोः सूतः	அர்ஜுனனுக்கு தேர்ப்பாகனாக இருந்துகொண்டு
समरमुखे वीरं तं	யுத்தாரம்பத்தில் வீரனான அந்த அர்ஜுனனை
बन्धुघाते दयालुं	பந்துக்களைக் கொல்லுவதில் கருணைகொண்டவனாகவும்
खिन्नं वीक्ष्य	அதனால் வருத்தமடைந்தவனாகவும் கண்டு,
अयि सखे इदं किं	"ஓ நண்பனே! இதென்ன?
अयं आत्मा नित्यः एकः	இந்த ஆத்மா நித்தியன் (அழிவில்லாதவன்) ஒருவன்.

अत्र वध्यः कः — இவ்வுலகில் கொல்லப்படுகிறவன் யார்?
हन्ता कः तत् इह — கொல்லுகிறவன் யார்? ஆகையால் இப்பொழுது
वधभियं प्रोज्झ्य — வதத்தாலுண்டாகும் பயத்தை விட்டுவிட்டு
मयि अर्पितात्मा — என்னில் மனதைச் செலுத்தியவனாய்
धर्म्यं युद्धं — தர்மநெறி தவறாத யுத்தத்தை
चर इति — நீ புரிவாயாக" என்று சொல்லி
विश्वरूपं दर्शयन् — விச்வரூபத்தைக் காண்பித்து
प्रकृतिं अनयथाः — இயல்பையடைவித்தீர்களல்லவா.

भक्तोत्तंसेऽथ भीष्मे तव धरणिभरक्षेपकृत्यैकसक्ते
नित्यं नित्यं विभिन्दत्ययुतसमधिकं प्राप्तसादे च पार्थे ।
निश्शस्त्रत्वप्रतिज्ञां विजहदरिवरं धारयन् क्रोधशाली-
वाधावन् प्राञ्जलिं तं नतशिरसमथो वीक्ष्य मोदादपागाः ॥ ७

अथ भक्तोत्तंसे भीष्मे — பிறகு பக்தசிரோமணியான பீஷ்மர்
तव धरणिभर-क्षेपकृत्यैकसक्ते — தாங்கள் செய்யவேண்டியதான பூபாரத்தையொடுக்குவதாகிற பிரவிருத்தியொன்றிலேயே ஈடுபட்டு
नित्यं नित्यं — ஒவ்வொரு நாளும்
*अयुतसमधिकं विभिन्दति — பதினாயிரத்திற்கதிகமான சேனைகளைக் கொல்லவும்
पार्थे च प्राप्तसादे त्वं — அர்ஜுனனும் சோர்வடையவும், தாங்கள்
निश्शस्त्रत्वप्रतिज्ञां — ஆயுதமெடுப்பதில்லை என்ற பிரதிக்ஞையை
विजहत् क्रोधशाली इव — உபேக்ஷித்து கோபமடைந்தவர்போல
अरिवरं धारयन् — சக்கிராயுதத்தை எடுத்துக்கொண்டு
आधावन् तं नतशिरसं — ஓடிவந்து அந்த பீஷ்மரை தலைகுனிந்து
प्राञ्जलिं वीक्ष्य अथो — அஞ்சலிசெய்தவராகக் கண்டு, பிறகு
मोदात् अपागाः — மிகச் சந்தோஷத்துடன் திரும்பிச்சென்றீர்களல்லவா.

युद्धे द्रोणस्य हस्तिस्थिररणभगदत्तेरितं वैष्णवास्त्रं
वक्षस्याधत्त चक्रस्थगितरविमहाः प्रार्दयत्सिन्धुराजम् ।
नागास्त्रे कर्णमुक्ते क्षितिमवनमयन् केवलं कृत्तमौलिं
तत्रे तत्रापि पार्थं किमिव न हि भवान् पाण्डवानामकार्षीत् ॥८

द्रोणस्य युद्धे — துரோணயுத்தத்தில்
हस्तिस्थिररण-भगदत्तेरितं — யானைமேல் திடமாக இருந்துகொண்டு போர்புரிகின்ற நரகாசுரனின் புதல்வனான பகதத்தனால் பிரயோகிக்கப்பட்ட
वैष्णवास्त्रं — நாராயணாஸ்திரத்தை
वक्षसि आधत्त — மார்பில் தாங்கினீர்கள்.

*अवनिभृदयुतं என்று பாடாந்தரம். பதினாயிரக்கணக்காக அரசர்களை.

चक्रस्थगितरविमहाः	சக்கிராயுதத்தால் மறைக்கப்பட்ட சூரியகிரணங்களை உடையவராக
सिन्धुराजं प्रादयत्	ஜயத்ரதனைக் கொன்றீர்கள்.
नागास्त्रे कर्णमुक्ते	நாகாஸ்திரம் கர்ணனால் பிரயோகிக்கப்பட்டபொழுது
क्षितिं अवनमयन्	பூமியைத் தாழ்த்திக்கொண்டு
तत्र अपि पार्थं	அந்த இடத்திலும் அர்ஜுனனை
केवलं कृत्तमौलिं	கிரீடம் மட்டும் அறுக்கப்பட்டவனாக
तत्रे	காப்பாற்றினீர்கள்.
भवान् पाण्डवानां हि	தாங்கள் பாண்டவர்களுக்காக
किं इव न अकार्षीत्	என்னதான் செய்யவில்லை?

युद्धादौ तीर्थगामी स खलु हलधरो नैमिशक्षेत्रमृच्छ-
न्नप्रत्युत्थायिसूतक्षयकृदथ सुतं तत्पदे कल्पयित्वा ।
यज्ञघ्नं बल्वलं पर्वणि परिदलयन् स्नाततीर्थो रणान्ते
संप्राप्तो भीमदुर्योधनरणमशमं वीक्ष्य यातः पुरीं ते ॥ ९

युद्धादौ तीर्थगामी	யுத்தாரம்பத்திலேயே தீர்த்தயாத்திரை சென்ற
सः हलधरः खलु	அந்த பலராமனும்
नैमिशक्षेत्रं ऋच्छन्	நைமிசாரண்யத்திற்குச் சென்று
अप्रत्युत्थायिसूतक्षयकृत्	ஆசனத்திலிருந்தெழுந்து தன்னை மரியாதை செய்யாத 'சூதபௌராணிகனை'க் கொன்று
अथ सुतं	பிறகு அவர் பிள்ளையை
तत्पदे कल्पयित्वा	அவருடைய ஸ்தானத்தில் நியமித்து
पर्वणि यज्ञघ्नं	பர்வகாலங்களில் யாகங்களைக் கெடுக்கின்ற
बल्वलं परिदलयन्	'பல்வலன்' என்ற அசுரனைக் கொன்று,
स्नाततीर्थः	தீர்த்தஸ்நானத்தை முடித்துக்கொண்டு
रणान्ते संप्राप्तः	யுத்தமுடிவில் திரும்பிவந்து
भीमदुर्योधनरणं	பீமனுடையவும் துர்யோதனனுடையவும் கதாயுத்தம்
अशमं वीक्ष्य	முடிவடையாததாகக் கண்டு
ते पुरीं यातः	தங்கள் நகரமான துவாரகைக்குச் சென்றார்.

संसुप्तद्रौपदेयक्षपणहतधियं द्रौणिमेत्य त्वदुक्त्या
तन्मुक्तं ब्राह्ममस्त्रं समहृत विजयो मौलिरत्नं च जह्रे ।
उच्छित्त्यै पाण्डवानां पुनरपि च विशत्युत्तरागर्भमस्त्रे
रक्षन्नङ्गुष्ठमात्रः किल जठरमगाश्चक्रपाणिर्विभो त्वम् ॥ १०

संसुप्तद्रौपदेय-क्षपणहतधियं	தூங்கிக்கொண்டிருந்த திரௌபதியின் பிள்ளைகளைக் கொன்றதால் புத்திகெட்ட

द्रौणिं पत्य	அச்வத்தாமாவை அடைந்து
तन्मुक्तं ब्राह्मं अस्त्रं	அவனால் பிரயோகிக்கப்பட்ட பிரம்மாஸ்திரத்தை
त्वदुक्त्या विजयः	தங்கள் ஆக்ஞையால் அர்ஜுனன்
समहृत	உபஸம்ஹாரம் செய்தான்.
मौलिरत्नं च जह्रे	தலையிலிருக்கும் ரத்தினத்தையும் எடுத்துவிட்டான்.
पुनः अपि च	மறுபடியும்
पाण्डवानां उच्छित्त्यै	பாண்டவர்களை மூலநாசஞ்செய்வதற்காக
अस्त्रे	அச்வத்தாமாவின் அஸ்திரம்
उत्तरागर्भं विशति	உத்தரையின் கர்ப்பத்தில் புகும்பொழுது
विभो त्वं	ஸர்வவல்லமை பொருந்திய ஹே பிரபுவே! தாங்கள்
अङ्गुष्ठमात्रः	பெருவிரலளவு சரீரமுடையவராய்
चक्रपाणिः	கையில் சுதர்சனசக்கிரத்தை எடுத்துக்கொண்டு
रक्षन्	காப்பாற்றிக்கொண்டு
जठरं अगाः किल	உத்தரையின் வயிற்றில் புகுந்தீர்களல்லவா.

धर्मौघं धर्मसूनोरभिदधदखिलं छन्दमृत्युः स भीष्म-
स्त्वां पश्यन् भक्तिभूम्नैव हि सपदि ययौ निष्कलब्रह्मभूयम् ।
संयाज्याथाश्वमेधैस्त्रिभिरतिमहितैर्धर्मजं पूर्णकामं
संप्राप्तो द्वारकां त्वं पवनपुरपते पाहि मां सर्वरोगात् ॥ ११

छन्दमृत्युः	தன்னிஷ்டம்போல் மரணமடைய வரம்பெற்ற
सः भीष्मः धर्मसूनोः	அந்த பீஷ்மர் தர்மபுத்திரனுக்கு
धर्मौघं अखिलं अभिदधत्	தர்மசமூகமெல்லாவற்றையும் உபதேசித்து.
सपदि त्वां पश्यन्	உடனேயே தங்களை நேரில் தரிசனம் செய்து
भक्तिभूम्ना एव	பக்தியின் மேன்மையினாலேயே
निष्कलब्रह्मभूयं ययौ हि	நிர்க்குணப்பிரம்மபாவத்தை அடைந்தாரல்லவா.
पवनपुरपते	ஹே குருவாயூரப்பா!
अथ पूर्णकामं	பிறகு தனது அபீஷ்டங்கள் நிறைவேறிய
धर्मजं अतिमहितैः	தர்மபுத்திரருக்கு மிகச் சிறந்த
त्रिभिः अश्वमेधैः संयाज्य	மூன்று அச்வமேதயாகங்களைச் செய்வித்து
द्वारकां संप्राप्तः	துவாரகைக்குச் சென்றீர்களல்லவா.
त्वं मां	அப்படிப்பட்ட தாங்கள் என்னை
सर्वरोगात् पाहि	எல்லா வியாதிகளிலிருந்தும் காப்பாற்றுவீராக.

इति श्रीमन्नारायणीये साल्वादियुद्धवर्णनं नाम षडशीतितमं दशकं सैकम् ॥ ८६ ॥

आदितः श्लोकाः 889. दशमस्कन्धे श्लोकाः 514.

सप्ताशीतितमं दशकम्—எண்பத்தேழாவது தசகம்.

कुचेलोपाख्यानम्—குசேலோபாக்கியானம்.

कुचेलनामा भवतः सतीर्थ्यतां गतः स सान्दीपनिमन्दिरे द्विजः ।
त्वदेकरागेण धनादिनिःस्पृहो दिनानि निन्ये प्रशमी गृहाश्रमी ॥ १

सान्दीपनिमन्दिरे भवतः ஸாந்தீபனிமுனியின் ஆசிரமத்தில் தங்களுக்கு
सतीर्थ्यतां गतः கல்வித்தோழமையையடைந்தவரும்,
प्रशमी गृहाश्रमी சாந்தஸ்வபாவமுடையவரும், கிருஹஸ்தாசிரமியும்,
कुचेलनामा குசேலனென்று பெயருடையவருமான
सः द्विजः त्वदेकरागेण அந்தப் பிராம்மணன் தங்களிடத்தில் ஏகாந்தபக்தியால்
धनादिनिःस्पृहः பணம் முதலியவற்றில் ஆசையற்றவராகவே
दिनानि निन्ये நாட்களைக் கழித்துவந்தார்.

समानशीलाऽपि तदीयवल्लभा तथैव नो चित्तजयं समेयुषी ।
कदाचिदूचे बत वृत्तिलब्धये रमापतिः किं न सखा निषेव्यते ॥ २

समानशीला अपि குசேலனுக்கொத்த சீலமுடையவளாக இருந்தாலும்
तदीयवल्लभा तथा एव அவருடைய பத்தினி அவரைப்போலவே
चित्तजयं नो समेयुषी மனத்தூய்மை பெறவில்லை;
बत वृत्तिलब्धये கஷ்டம்! (அதனால்) செல்வங்கிடைப்பதற்கு
सखा रमापतिः தங்கள் தோழனும் ஸ்ரீகாந்தனுமான ஸ்ரீகிருஷ்ணன்
किं न निषेव्यते ஏன் சேவிக்கப்படுகிறதில்லை? என்று
कदाचित् ऊचे ஒருநாள் சொன்னாள்.

इतीरितोऽयं प्रियया क्षुधाऽऽर्तया जुगुप्समानोऽपि धने मदावहे ।
तदा त्वदालोकनकौतुकाद्ययौ वहन् पटान्ते पृथुकानुपायनम् ॥ ३

क्षुधा आर्तया प्रियया பசியால் வருந்திய தன் பத்தினியால்
इति ईरितः अयं இவ்விதம் உரைக்கப்பட்ட அந்தக் குசேலன்
मदावहे धने மதத்தையுண்டுபண்ணும் செல்வத்தில்
जुगुप्समानः अपि வெறுப்புற்றிருந்தும்
तदा त्वदालोकनकौतुकात् அப்பொழுது தங்களை தரிசிக்க விருப்பத்தால்
पटान्ते उपायनं வஸ்திரத்தலைப்பில் காணிக்கையாக
पृथुकान् वहन् ययौ அவிலையெடுத்துக்கொண்டு துவாரகைக்குச் சென்றார்.

गतोऽयमाश्चर्यमयीं भवत्पुरीं गृहेषु शैब्याभवनं समेयिवान् ।
प्रविश्य वैकुण्ठमिवाप निर्वृतिं तवातिसंभावनया तु किं पुनः ॥ ४

अयं आश्चर्यमयीं அந்தக் குசேலன் ஒரே ஆச்சரியம் நிறைந்த
भवत्पुरीं गतः தங்கள் நகரத்தையடைந்து

गृहेषु — பதினாறுயிரத்தெட்டு வீடுகளுக்கிடையில்
शैब्याभवनं समेयिवान् — சைபியயின் வீட்டையடைந்து
वैकुण्ठं प्रविश्य इव — வைகுண்டத்தையடைந்தவர்போல
निर्वृतिं अवाप — ஆனந்தத்தையடைந்தார்.
तव अतिसंभावनया तु — தங்களுடைய மிகச் சிறந்த உபசாரத்தால்
किं पुनः — ஆனந்தத்தையடைந்தாரென்று சொல்லவும் வேண்டுமோ ?

प्रपूजितं तं प्रियया च वीजितं करे गृहीत्वाऽकथयः पुराकृतम् ।
यदिन्धनार्थं गुरुदारचोदितैरपर्तु वर्षं तदमर्षि कानने ॥ ५

प्रपूजितं — தங்களால் நன்கு பூஜிக்கப்பட்டவரும்,
प्रियया वीजितं च — தங்கள் பத்தினியால் வீசப்பட்டவருமான
तं करे गृहीत्वा इन्धनार्थं — அவரை கையில் பிடித்துக்கொண்டு, விறகுக்காக
गुरुदारचोदितैः — குருபத்தினியால் ஏவப்பட்ட நம்மால்
कानने अपर्तु वर्षं — காட்டில் காலமல்லாத காலத்தில் பெய்த மழை
अमर्षि यत् — பொறுக்கப்பட்டதென்ற
तत् पुराकृतं अकथयः — அந்தப் பழங்கதையைச் சொன்னீர்கள்.

त्रपाजुषोऽस्मात्पृथुकं बलादथ प्रगृह्य मुष्टौ सकृदाशिते त्वया ।
कृतं कृतं नन्वियतेति संभ्रमाद्रमा किलोपेत्य करं रुरोध ते ॥ ६

अथ त्रपाजुषः — பிறகு, ஸ்ரீகாந்தனுக்கு ஒருபிடி அவலைக் கொடுக்க வேண்டுமேயென்று வெட்கமடைந்த
अस्मात् त्वया बलात् — அந்தக் குசேலனிடமிருந்து தங்களால் பலாத்காரமாக
पृथुकं प्रगृह्य मुष्टौ — அவலைப் பிடுங்கி, அவல்பிடி
सकृत् आशिते — ஒருதடவை பக்ஷிக்கப்பட்டபொழுது
रमा संभ्रमात् उपेत्य — லக்ஷ்மீதேவி பரபரப்புடன் ஓடிவந்து
इयता कृतं ननु — இவ்வளவு அனுக்கிரகம் பண்ணினது போதுமல்லவா
कृतं इति — போதும் என்று
ते करं रुरोध किल — தங்கள் திருக்கையை தகைந்தாளல்லவா.

भक्तेषु भक्तेन स मानितस्त्वया पुरीं वसन्नेकनिशां महासुखम् ।
बतापरेद्युर्द्रविणं विना ययौ विचित्ररूपस्तव खल्वनुग्रहः ॥ ७

भक्तेषु भक्तेन त्वया — அடியார்களுக்கடியாரான தங்களால்
मानितः सः एकनिशां — வெகுமானிக்கப்பட்ட அந்தக் குசேலர் ஓரிரவு
महासुखं पुरीं वसन् — மிகவும் சுகமாக துவாரகாபுரியில் வசித்திருந்து
अपरेद्युः द्रविणं विना — மறுநாள் பணமொன்றுமில்லாமல்
ययौ बत — திரும்பிச்சென்றார் ; ஆச்சரியம்.
तव अनुग्रहः — தங்களுடைய அனுக்கிரஹம்
विचित्ररूपः खलु — விசித்திரமானதன்றோ !

यदि ह्ययाचिष्यमदास्यदच्युतो वदामि भार्यां किमिति व्रजन्नसौ ।
त्वदुक्तिलीलास्मितमग्नधीः पुनः क्रमादपश्यन्मणिदीप्रमालयम् ॥ ८

अयाचिष्यं यदि 'நான் தனத்தை யாசித்திருப்பேனாகில்
हि अच्युतः अदास्यत् நிச்சயமாக கிருஷ்ணபரமாத்மாவும் தந்திருப்பார்.
(நான் யாசிக்கவுமில்லை அவர் கொடுக்கவுமில்லை).
भार्यां किं वदामि பத்னியிடம் என்ன சொல்லுவேன்?'
इति असौ என்றுலோசித்துக்கொண்டு அந்த குசேலர்
त्वदुक्तिलीलास्मित- मग्नधीः पुनः தங்கள் திருவாக்கிலும் மந்தஹாஸத்திலும் மனம் லயித்தவராகவே
व्रजन् क्रमात् சென்றுகொண்டு கிரமமாக
मणिदीप्रं இரத்தினங்களால் பிரகாசிக்கின்ற
आलयं अपश्यत् ஒரு கிருஹத்தைக் கண்டார்.

किं मार्गविभ्रंश इति भ्रमन् क्षणं गृहं प्रविष्टः स ददर्श वल्लभाम् ।
सखीपरीतां मणिहेमभूषितां बुबोध च त्वत्करुणां महाद्भुताम् ॥ ९

मार्गविभ्रंशः किं வழிதவறிவிட்டதா என்ன?
इति क्षणं भ्रमन् என்று சிறதுநேரம் பிரமித்து நின்று
गृहं प्रविष्टः सः பிறகு வீட்டிற்குள் சென்ற அவர்
सखीपरीतां தோழிகளால் சூழப்பட்டவளும்
मणिहेमभूषितां ரத்தினங்களாலும் தங்கத்தாலுமலங்கரிக்கப்பட்டவளுமான
वल्लभां ददर्श தன் பத்தினியைக் கண்டார்.
त्वत्करुणां महाद्भुतां தங்கள் கருணை மஹா அற்புதமானதென்று
बुबोध च உணரவுஞ்செய்தார்.

स रत्नशालासु वसन्नपि स्वयं समुन्नमद्भक्तिभरोऽमृतं ययौ ।
त्वमेवमापूरितभक्तवाञ्छितो मरुत्पुराधीश हरस्व मे गदान् ॥ १०

सः स्वयं रत्नशालासु அந்தக் குசேலர், தான் இரத்தினமாளிகையில்
वसन् अपि வசித்துக்கொண்டிருந்தாலும்
समुन्नमद्भक्तिभरः பொங்கியெழும் பக்திப்பெருக்குடையவராய்
अमृतं ययौ மோக்ஷத்தை அடைந்தார்.
मरुत्पुराधीश ஹே குருவாயூரப்பா!
एवं आपूरित- भक्तवाञ्छितः இவ்விதம் பக்தர்களுடைய கோரிக்கைகளை நிறைவேற்றின
त्वं मे गदान् हरस्व தாங்கள் எனது வியாதிகளை அகற்றவேண்டும்.

इति श्रीमन्नारायणीये कुचेलोपाख्यानं नाम सप्ताशीतितमं दशकं समाप्तम् ॥ ८७ ॥

आदितः श्लोकाः 899. दशमस्कन्धे श्लोकाः 524.

अष्टाशीतितमं दशकम्—எண்பத்தெட்டாவது தசகம்.

सन्तानगोपालोपाख्यानम्—சந்தானகோபாலோபாக்கியானம்.

प्रागेवाचार्यपुत्राहृतिनिशमनया स्वीयषट्सूनुवीक्षां
काङ्क्षन्त्या मातुरुक्त्या सुतलभुवि बलिं प्राप्य तेनार्चितस्त्वम् ।
धातुः शापाद्धिरण्यान्वितकशिपुभवान् शौरिजान् कंसभग्ना-
नानीयैनान् प्रदर्श्य स्वपदमनयथाः पूर्वपुत्रान् मरीचेः ॥ १

आचार्यपुत्राहृति- निशमनया	குருபுத்திரனை அழைத்துவந்ததைக் கேட்டதால்
प्राक् एव	முந்தியே வெகுநாட்களாக
स्वीयषट्सूनुवीक्षां	தன்னுடைய ஆறுபிள்ளைகளைக் காண
काङ्क्षन्त्याः मातुः उक्त्या	விரும்புகின்ற தாயின் வசனத்தால்
त्वं सुतलभुवि	தாங்கள் சுதலலோகத்திலிருக்கும்
बलिं प्राप्य तेन अर्चितः	மஹாபலியிடம் சென்று அவனால் பூஜிக்கப்பட்டு
धातुः शापात्	பிரம்மசாபத்தால்
हिरण्यान्वितकशिपुभवान्	ஹிரண்யகசிபுவிற்கு பிள்ளைகளாகப் பிறந்தவர்களும்
शौरिजान्	பிறகு வசுதேவருக்குப் பிறந்து
कंसभग्नान्	கம்ஸனால் கொல்லப்பட்டவர்களும்
मरीचेः पूर्वपुत्राम्	மரீசியின் முதல்பிள்ளைகளுமான
एनान् आनीय प्रदर्श्य	அவர்களை அழைத்துவந்து தேவகிக்குக் காண்பித்து
स्वपदं अनयथाः	தன் லோகத்திற்கு அனுப்பினீர்களல்லவா.

श्रुतदेव इति श्रुतं द्विजेन्द्रं बहुलाश्वं नृपतिं च भक्तिपूर्णम् ।
युगपत्त्वमनुग्रहीतुकामो मिथिलां प्रापिथ तापसैः समेतः ॥ २

श्रुतदेवः इति श्रुतं	சுருகதேவன் என்று பிரசித்திபெற்ற
द्विजेन्द्रं भक्तिपूर्णं	பிராமணோத்தமனையும், பக்திநிறைந்த
बहुलाश्वं नृपतिं च	பகுலாசுவன் என்ற அரசனையும்,
युगपत् अनुग्रहीतुकामः	ஒரேகாலத்தில் அனுக்கிரஹிக்க விரும்பிய
त्वं तापसैः समेतः	தாங்கள் தபசிகளுடன் கூடவே
मिथिलां प्रापिथ	மிதிலைக்குச் சென்றீர்களல்லவா.

गच्छन्द्विमूर्तिरुभयोर्युगपन्निकेतमेकेन भूरिविभवैर्विहितोपचारः ।
अन्येन तद्दिनभृतैश्च फलौदनाद्यैस्तुल्यं प्रसेदिथ ददाथ च मुक्तिमाभ्याम॥

द्विमूर्तिः	இரண்டுருவங்களையெடுத்துக்கொண்டு
उभयोः निकेतं	இருவர்களுடைய வீட்டிற்கும்
युगपत् गच्छन्	ஒரேகாலத்தில் சென்று

एकेन भूरिविभवैः	ஒருவனால் (பகுலாச்வனால்) மிகுந்த விபவத்துடனும்,
अन्येन तद्दिनभृतैः	மற்றவனால் (சுருததேவனால்) அன்று சம்பாதிக்கப்பட்ட
फलौदनाद्यैः च	பழங்கள், அன்னம் முதலியவற்றால்
विहितोपचारः	உபசாரம் செய்யப்பட்ட தாங்கள்
तुल्यं प्रसेदिथ	இருவரிடத்தும் ஒரேமாதிரி சந்தோஷமடைந்தீர்கள்.
आभ्यां	அவ்விருவர்க்கும்
मुक्तिं च ददाथ	மோக்ஷத்தையும் தந்தருளினீர்களல்லவா.

सन्तानगोपालकथा— ஸந்தானகோபாலகதாவர்ணனம்.

भूयोऽथ द्वारवत्यां द्विजतनयमृतिं तत्प्रलापानपि त्वं
को वा दैवं निरुन्ध्यादिति किल कथयन् विश्ववोढाऽप्यसोढाः ।
जिष्णोर्गर्वं विनेतुं त्वयि मनुजधिया कुण्ठितां चास्य बुद्धिं
तत्त्वारूढां विधातुं परमतमपदप्रेक्षणेनेति मन्ये ॥ ४

अथ द्वारवत्यां भूयः	பிறகு துவாரகையில் அடிக்கடி யுண்டான
द्विजतनयमृतिं	ஒரு பிராமணனின் குமாரர்களுடைய மரணத்தையும்
तत्प्रलापान् अपि	அந்த பிராமணனுடைய பிதற்றல்களையும்
दैवं कः वा निरुन्ध्यात्	'தலைவிதியை யார்தான் தடுக்கமுடியும்'?
इति कथयन्	என்று சொல்லிக்கொண்டு
विश्ववोढा अपि	ஸமஸ்த பிரபஞ்சத்தையும் தரிக்கிறவனாக இருந்தும்
त्वं असोढाः किल	தாங்கள் பொறுத்துக்கொண்டிருந்தீர்களல்லவா.
जिष्णोः गर्वं विनेतुं	அர்ஜுனனுடைய கர்வத்தைப் போக்கடிப்பதற்கும்
त्वयि मनुजधिया	தங்களிடத்தில் மனிதன் என்ற எண்ணத்தால்
कुण्ठितां अस्य बुद्धिं	விவேகமற்றதான அவனுடைய புத்தியை
परमतमपदप्रेक्षणेन	மிக மிக மேன்மைபெற்றதான வைகுண்டலோகத்தை காண்பிப்பதால்
तत्त्वारूढां विधातुं च	பரமார்த்தபோதத்தையடைந்ததாகச் செய்வதற்காக
इति मन्ये	என்று நான் எண்ணுகிறேன்.

नष्टा अष्टास्य पुत्राः पुनरपि तव तूपेक्षया कष्टवादः
स्पष्टो जातो जनानामथ तदवसरे द्वारकामार पार्थः ।
मैत्र्या तत्रोषितोऽसौ नवमसुतमृतौ विप्रवर्यप्ररोदं
श्रुत्वा चक्रे प्रतिज्ञामनुपहृतसुतः संनिवेक्ष्ये कृशानुम् ॥ ५

अस्य अष्ट पुत्राः नष्टाः	அந்த பிராமணனுடைய எட்டு பிள்ளைகள் இறந்தன.
पुनः अपि तव उपेक्षया तु	தங்கள் உபேக்ஷை காரணமாகவே
जनानां कष्टवादः	ஜனங்களுக்கிடையில் 'கஷ்டம் கஷ்டம்' என்ற பேச்சு
स्पष्टः जातः	எங்கும் ஸ்பஷ்டமாகக் கேட்கத்துடங்கித்து.

अथ तदवसरे	அதேசமயத்தில்
पार्थः द्वारकां आप	அர்ஜுனனும் துவாரகைக்கு வந்தான்.
मैत्र्या तत्र उषितः असौ	சினேகத்தால் அங்கு வசித்திருந்த அந்த அர்ஜுனன்
नवमसुतमृतौ	ஒன்பதாவது புத்திரன் இறந்தபொழுது
विप्रवर्यप्ररोदं श्रुत्वा	பிராமணோத்தமனுடைய அழுகையைக் கேட்டு
अनुपहृतसुतः	இனிப்பிறக்கும் குழந்தையிறந்தால் அதைத் திருப்பிக் கொண்டுவாராதவனாக பவிப்பேனாகில்
कृशानुं संनिवेक्ष्ये	'அக்னிப்பிரவேசஞ்செய்வேன்' என்று
प्रतिज्ञां चक्रे	பிரதிக்ஞை செய்தான்.

मानी स त्वामपृष्ट्वा द्विजनिलयगतो बाणजालैर्महास्त्रैः
रुन्धानः सूतिगेहं पुनरपि सहसा दृष्टनष्टे कुमारे ।
याम्यामैन्द्रीं तथाऽन्याः सुरवरनगरीर्विद्ययाऽऽसाद्य सद्यो
मोघोद्योगः पतिष्यन् हुतभुजि भवता सस्मितं वारितोऽभूत् ॥ ६

मानी सः	செருக்குற்ற அந்த அர்ஜுனன்
त्वां अपृष्ट्वा	தங்களிடம் சொல்லாமல்
द्विजनिलयगतः	அந்தப் பிராமணன் வீட்டிற்குச் சென்று
महास्त्रैः	ஆக்கினேயம் முதலிய பெரும் அஸ்திரங்களாலும்,
बाणजालैः	பாணக்கூட்டங்களாலும்
सूतिगेहं रुन्धानः	ஸூதிகாகிருஹத்தை மறைத்து
पुनः अपि कुमारे सहसा	மறுபடியும் குழந்தை திடீரென
दृष्टनष्टे	காணப்பட்டு அடுத்த க்ஷணத்தில் மறையவும்
सद्यः याम्यां ऐन्द्रीं	உடனேயே யமபுரியையும் இந்திரனுடைய நகரத்தையும்
तथा अन्याः सुरवरनगरीः	அவ்விதமே மற்ற தேவராஜர்களுடைய நகரங்களையும்
विद्यया आसाद्य	யோகவித்தையால் அடைந்து
मोघोद्योगः	பிரயத்தனம் வீணானவனாக
हुतभुजि पतिष्यन्	அக்னிப்பிரவேசஞ்செய்யப் போகும்பொழுது
भवता सस्मितं	தங்களால் புன்னகையுடன்
वारितः अभूत्	தடுக்கப்பட்டான்.

सार्धं तेन प्रतीचीं दिशमतिजविना स्यन्दनेनाभियातो
लोकालोकं व्यतीतस्तिमिरभयमथो चक्रधाम्ना निरुन्धन् ।
चक्रांशुक्लिष्टदृष्टिं स्थितमथ विजयं पश्य पश्येति वारां
पारे त्वं प्राददर्शः किमपि हि तमसां दूरदूरं पदं ते ॥ ७

तेन सार्धं	அந்த அர்ஜுனனுடன்
अतिजविना स्यन्दनेन	மிக வேகமுடைய தேரிலேறிக்கொண்டு
प्रतीचीं दिशं अभियातः	மேற்கு திக்கை நோக்கிச் சென்று

लोकालोकं व्यतीतः லோகாலோகமலையைக் கடந்து
अथो तिमिरभरं அப்பொழுது கூரிருளை
चक्रधाम्ना निरुन्धन् சுதரிசனசக்கிரத்தின் ஒளியால் அகற்றி
अथ चक्रांशुक्लिष्टदृष्टिं स्थितं அப்பொழுது சுதரிசனசக்கிரத்தின் காந்தியால் வருந்திய கண்களையுடைய
विजयं पश्य पश्य इति அர்ஜுனனிடம் 'பார், பார்' என்று சொல்லி
वारां पारे காரணஜலத்திற்கும் அப்பால்
तमसां दूरदूरं இருட்டிற்கு வெகுதூரத்திலிருப்பதும்,
किमपि இவ்விதமென்று வர்ணிக்கமுடியாததுமான
ते पदं தங்களுடைய ஸ்தானமான வைகுண்டத்தை
त्वं प्राददर्शः हि தாங்கள் காண்பித்தீர்களல்லவா.

तत्रासीनं भुजङ्गाधिपशयनतले दिव्यभूषायुधाद्यै-
रावीतं पीतचेलं प्रतिनवजलदश्यामलं श्रीमदङ्गम् ।
मूर्तीनामीशितारं परमिह तिसृणामेकमर्थं श्रुतीनां
त्वामेव त्वं परात्मन् प्रियसखसहितो नेमिथ क्षेमरूपम् ॥ ८

तत्र அந்த வைகுண்டத்தில்
भुजङ्गाधिपशयनतले ஸர்ப்பராஜனை ஆதிசேஷனாகிற படுக்கைமேல்
आसीनं வீற்றிருப்பவரும்,
दिव्यभूषायुधाद्यैः சிறந்த ஆபரணங்கள், ஆயுதங்கள் முதலியவற்றால்
आवीतं पीतचेलं சூழப்பட்டவரும், மஞ்சட்பட்டாடையணிந்தவரும்,
प्रतिनवजलदश्यामलं புதுநீருண்ட மேகம்போல ச்யாமளவர்ணரும்
श्रीमदङ्गं ஸ்ரீபொருந்திய திருமேனியுடையவரும்
इह तिसृणां मूर्तीनां சிருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரங்களில் மும்மூர்த்திகளையும்
ईशितारं परं நியமனம் செய்கின்றவரும், ஸர்வகாரணபூதரும்
श्रुतीनां एकं अर्थं வேதங்களுக்கு முக்கிய அர்த்தபூதரும்,
क्षेमरूपं त्वां एव மோக்ஷரூபியாகவும் இருக்கும் தங்களையே
परात्मन् त्वं ஹே பரமாத்மாவே! தாங்கள்
प्रियसखसहितः नेमिथ பிரிய நண்பனுடன் வணங்கினீர்களல்லவா.

युवां मामेव द्वावधिकविवृतान्तर्हिततया
विभिन्नौ सन्द्रष्टुं स्वयमहमहार्षं द्विजसुतान् ।
नयेतं द्रागेतानिति खलु वितीर्णान् पुनरमून्
द्विजायादायादाः प्रणुतमहिमा पाण्डुजनुषा ॥ ९

अधिकविवृतान्तर्हिततया 'பிரகாசமான ஐசுவரியத்தையுடையதாயிருப்பதாலும் மறைந்த ஐசுவரியத்தையுடையதாயிருப்பதாலும்

विभिन्नौ	பரமாத்மாவாகவும் ஜீவாத்மாவாகவும் பிரிந்தவர்களும்
मां एव	நானுகவே இருப்பவர்களுமான
युवां द्वौ सन्द्रष्टुं	உங்களிருவரையும் பார்ப்பதற்கென்றே
अहं स्वयं द्विजसुतान्	நானே பிராமணனின் குழந்தைகளை
अहार्षं	கொண்டுவந்தேன்.
एतान् द्राक् नयेतं	அவர்களை சீக்கிரம் அழைத்துச்செல்லுங்கள்'
इति वितीर्णान्	என்றுசொல்லிக் கொடுக்கப்பட்ட
अमून् आदाय	அக்குழந்தைகளை அழைத்துக்கொண்டு
पाण्डुजनुषा प्रणुतमहिमा	அர்ஜுனனுல் மஹிமை புகழப்பெற்றவராய்
द्विजाय पुनः अदाः खलु	பிராமணனுக்கு திருப்பிக்கொடுத்தீர்களல்லவா.

एवं नानाविहारैर्जगदभिरमयन् वृष्णिवंशं प्रपुष्ण-
न्नीजानो यज्ञभेदैरतुलविहृतिभिः प्रीणयन्नेणनेत्राः ।
भूभारक्षेपदंभात् पदकमलजुषां मोक्षणायावतीर्णः
पूर्णं ब्रह्मैव साक्षाद्यदुषु मनुजतारूषितस्त्वं व्यलासीः ॥ १०

एवं नानाविहारैः	இவ்விதம் பற்பல லீலைகளைக்கொண்டு
जगत् अभिरमयन्	உலகத்தைக் களிப்புறச் செய்துகொண்டும்
वृष्णिवंशं प्रपुष्णन्	விருஷ்ணிவம்சத்தை ஓங்கிவளரச்செய்துகொண்டும்
यज्ञभेदैः ईजानः	பற்பல யாகங்களை அனுஷ்டித்துக்கொண்டும்
अतुलविहृतिभिः	ஒப்பற்ற லீலாவிஹாரங்களால்
एणनेत्राः प्रीणयन्	மான்கண்ணிகளை சந்தோஷப்படுத்திக்கொண்டும்
भूभारक्षेपदंभात्	பூபாரத்தை ஒழிப்பதென்ற வியாஜத்தால்
पदकमलजुषां	தன் திருவடிமலர்களைச் சேவித்தவர்களுக்கு
मोक्षणाय	மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பதற்கென்றே
यदुषु अवतीर्णः पूर्णं	யதுவம்சத்திலவதரித்த எங்கும் நிறைந்திருக்கும்
साक्षात् ब्रह्म एव त्वं	ஸாக்ஷாத் பரப்பிரம்மரூபியேயாகிய தாங்கள்
मनुजतारूषितः	மனிதத்தன்மையால் மறைக்கப்பட்டு
व्यलासीः	விளங்கினீர்களல்லவா.

प्रायेण द्वारवत्यामवृतदयि तदा नारदस्त्वद्रसार्द्र-
स्तस्माल्लेभे कदाचित्खलु सुकृतनिधिस्त्वत्पिता तत्वबोधम् ।
भक्तानामग्रयायी स च खलु मतिमानुद्धवस्त्वत्त एव
प्राप्तो विज्ञानसारं स किल जनहितायाधुनाऽऽस्ते बदर्याम् ॥

अयि नारदः	ஹே ஈசா! நாரதர்
त्वद्रसार्द्रः प्रायेण	தங்கள் சேவையில் ஈடுபட்டவராய் அதிகமாக

द्वारवत्यां अवृतत् துவாரகையில் வசித்துவந்தார்.
तदा कदाचित् அப்பொழுது ஒருநாள்
सुकृतनिधिः त्वत्पिता புண்ணியநிதியான தங்கள் பிதாவான வசுதேவர்,
तस्मात् तत्वबोधं அந்த நாரதரிடமிருந்து ஞானோபதேசத்தை
लेभे खलु அடைந்தாரல்லவா.
भक्तानां अग्रयायी பக்தர்களில் முந்தியவரும்
मतिमान् सः उद्धवः च புத்திசாலியுமான அந்த உத்தவரும்
त्वत्तः एव தங்களிடமிருந்தே
विज्ञानसारं प्राप्तः खलु ஞானசாரத்தை அடைந்தாரல்லவா.
सः जनहिताय அந்த உத்தவர் ஜனங்களுடைய க்ஷேமத்திற்காக
बदर्यां अधुना आस्ते किल பதரிகாச்ரமத்தில் இன்றும் இருக்கின்றாரல்லவா.

सोऽयं कृष्णावतारो जयति तव विभो यत्र सौहार्दभीति-
स्नेहद्वेषानुरागप्रभृतिभिरतुलैरश्रमैर्योगभेदैः ।
आर्तिं तीर्त्वा समस्ताममृतपदमगुः सर्वतः सर्वलोकाः
स त्वं विश्वार्तिशान्त्यै पवनपुरपते भक्तिपूर्त्यै च भूयाः ॥ १२

विभो यत्र ஹே பிரபுவே! எந்தக் கிருஷ்ணாவதாரத்தில்
सौहार्दभीतिस्नेह-द्वेषानुरागप्रभृतिभिः சௌஹார்த்தம், பயம், சிநேகம், துவேஷம், அனுராகம் முதலிய
अतुलैः अश्रमैः ஒப்பற்ற, சிரமமில்லாத
योगभेदैः மனதைச் செலுத்தக்கூடிய உபாயவிசேஷங்களால்
सर्वतः सर्वलोकाः எல்லாவிடத்தும் எல்லா ஜனங்களும்
समस्तां आर्तिं तीर्त्वा துன்பங்களனைத்தையும் கடந்து
अमृतपदं अगुः மோக்ஷத்தை அடைந்தனரோ;
तव सः अयं தங்களுடைய உலகப்பிரசித்திபெற்ற இந்த
कृष्णावतारः जयति ஸ்ரீகிருஷ்ணாவதாரம் மேன்மைபெற்று விளங்குகிறது.
पवनपुरपते सः त्वं ஹே குருவாயூரப்பா! அப்படிப்பட்ட தாங்கள்
विश्वार्तिशान्त्यै எல்லோருடையவும் எல்லா துன்பங்களுடையவும் சாந்திக்காகவும்
भक्तिपूर्त्यै च भूयाः பக்தி பூர்ணமாவதற்கும் அருளவேண்டும்.

इति श्रीमन्नारायणीये सन्तानगोपालोपाख्यानं नाम
अष्टाशीतितमं दशकं सद्विकम् ॥ ८८ ॥

आदितः श्लोकाः 911. दशमस्कन्धे श्लोकाः 536.

एकोननवतितमं दशकम्—எண்பத்தொன்பதாவது தசகம்.

वृकासुरवधवर्णनम्—விருகாசுரவதவர்ணனம்.

रमाजाने जाने यदिह तव भक्तेषु विभवो
न सद्यः सम्पद्यस्तदिह मदकृत्त्वादशमिनाम् ।
प्रशान्तिं कृत्वैव प्रदिशसि ततः काममखिलं
प्रशान्तेषु क्षिप्रं न खलु भवदीये च्युतिकथा ॥ १

रमाजाने इह	ஹே லக்ஷ்மீகாந்தா ! இவ்வுலகில்
तव भक्तेषु विभवः	தங்கள் பக்தர்களிடத்தில் ஐசுவரியம்
सद्यः न सम्पद्यः यत्	விரைவில் உண்டாவதில்லை என்று யாதொன்றுண்டோ
इह तत्	இவ்வுலகில் அது
मदकृत्त्वात्	மதத்தை உண்டுபண்ணுவதால்தானென்று
जाने	நான் எண்ணுகிறேன்.
अशमिनां प्रशान्तिं कृत्वा	சாந்தியடையாதவர்களுக்கு சாந்தியைச் செய்து
ततः एव प्रशान्तेषु	அதன்பிறகும், முன்சாந்தியடைந்தவர்களிடத்தில்
क्षिप्रं	சீக்கிரமாகவும்
अखिलं कामं प्रदिशसि	எல்லா அபீஷ்டத்தையும் கொடுக்கின்றீர்.
भवदीये	தங்கள் பக்தரில்
च्युतिकथा न खलु	வழுவுதல் என்பதே இல்லையல்லவா.

सद्यः प्रसादरुषितान् विधिशङ्करादीन्
केचिद्विभो निजगुणानुगुणं भजन्तः ।
भ्रष्टा भवन्ति बत कष्टमदीर्घदृष्ट्या
स्पष्टं वृकासुर उदाहरणं किलास्मिन् ॥ २

विभो	ஹே பிரபுவே !
केचित् निजगुणानुगुणं	சிலர், தங்கள் வாசனைக்குத் தகுந்தபடி
सद्यः प्रसादरुषितान्	சீக்கிரத்தில் சந்தோஷிப்பவர்களும் கோபமடைகிறவர்[களுமான
विधिशङ्करादीन्	பிரம்மா, சங்கரன் முதலியவர்களை
भजन्तः अदीर्घदृष्ट्या	சேவித்து தீர்க்கதரிசனமில்லாததால்
भ्रष्टाः भवन्ति बत कष्टं	பிரஷ்டர்களாக ஆகிறார்கள் ; இது மிகக் கஷ்டமே.
अस्मिन् वृकासुरः	இந்த விஷயத்தில் விருகாசுரன்
स्पष्टं उदाहरणं किल	தகுந்த உதாரணமன்றோ !

शकुनिजः स तु नारदमेकदा त्वरिततोषमपृच्छदधीश्वरम् ।
स च दिदेश गिरीशमुपासितुं न तु भवन्तमबन्धुमसाधुषु ॥ ३

शकुनिजः सः तु	சகுனியின் புத்திரனை அந்த விருகாசுரனும்
एकदा नारदं	ஒருநாள் நாரதரிடம்
त्वरिततोषं	விரைவாக சந்தோஷத்தையடையும்
अधीश्वरं अपृच्छत्	ஈச்வரனைப்பற்றிக் கேட்டான்.
सः च	அந்த நாரதரும்
गिरीशं उपासितुं दिदेश	பரமேசுவரனை உபாசிக்க உபதேசித்தார்.
असाधुषु अबन्धुं	துஷ்டர்களுக்கு பந்துவல்லாத
भवन्तं न तु	தங்களை உபாசிக்கக் கூறவேயில்லை.

तपस्तप्त्वा घोरं स खलु कुपितः सप्तमदिने
शिरश्छित्त्वा सद्यः पुरहरमुपस्थाप्य पुरतः ।
अतिक्षुद्रं रौद्रं शिरसि करदानेन निधनं
जगन्नाथाद्वव्रे भवति विमुखानां क्व शुभधीः ॥ ४

सः खलु घोरं तपः तप्त्वा	அந்த விருகாசுரனும் கடுமையான தவம் புரிந்து
सप्तमदिने कुपितः	ஏழாவது நாளில் கோபமடைந்தவனாய்
शिरः छित्त्वा सद्यः	தலையை அறுத்து உடனேயே
पुरहरं पुरतः उपस्थाप्य	பரமேச்வரனை முன்னிலையில் பிரத்தியக்ஷமாக்கி
जगन्नाथात्	அந்த ஜகதீசனிடமிருந்து
शिरसि करदानेन	தலையில் கையை வைப்பதால்
निधनं अतिक्षुद्रं	மரணமுண்டாகவேண்டுமென்ற மிகத் துச்சமானதும்
रौद्रं वव्रे	மிகக் கொடியதுமான வரத்தைப் பெற்றான்.
भवति विमुखानां	தங்களில் பராமுகமானவர்களுக்கு
शुभधीः क्व	நற்புத்தி எவ்விதம் உண்டாகும்?

मोक्तारं बन्धमुक्तो हरिणपतिरिव प्राद्रवत्सोऽथ रुद्रं
दैत्याद्भीत्या स्म देवो दिशि दिशि वलते पृष्ठतो दत्तदृष्टिः ।
तूष्णीके सर्वलोके तव पदमधिरोक्ष्यन्तमुद्वीक्ष्य शर्वं
दूरादेवाग्रतस्त्वं पटुवटुवपुषा तस्थिषे दानवाय ॥ ५

अथ सः	பிறகு அவன்
बन्धमुक्तः हरिणपतिः	கட்டிலிருந்தவிழ்த்துவிடப்பட்ட ஒரு சிங்கம்
मोक्तारं इव	தன்னையவிழ்த்துவிட்டவனை பின்தொடருவதுபோல
रुद्रं प्राद्रवत्	பரமசிவனைப் பின்தொடர்ந்தான்.
देवः दैत्यात् भीत्या	பரமேச்வரனும் அசுரனிடமிருந்து பயத்தால்
पृष्ठतः दत्तदृष्टिः	பின்பக்கம் பார்த்துக்கொண்டே
दिशि दिशि वलते स्म	எல்லா திக்குகளிலும் ஓடித்திரிந்தார்.
सर्वलोके तूष्णीके	ஸமஸ்தர்களும் பேசாமலிருக்கும்பொழுது
शर्वं तव पदं	பரமசிவனை தங்கள் லோகத்திற்கு

अधिरोक्ष्यन्तं उद्वीक्ष्य செல்ல உத்தேசிக்கின்றவராகக் கண்டு
दूरात् एव त्वं வெகுதூரத்திலிருந்தே தாங்கள்
पटुवटुवपुषा திறமைபெற்ற ஒரு பிரம்மசாரியின் உருவத்துடன்
दानवाय अग्रतः तस्थिषे அசுரனுக்கெதிரில் பிரகாசமாக நின்றீர்களல்லவா.

भद्रं ते शाकुनेय भ्रमसि किमधुना त्वं पिशाचस्य वाचा
सन्देहश्चेन्मदुक्तौ तव किमु न करोष्यङ्गुलीमङ्ग मौलौ ।
इत्थं त्वद्वाक्यमूढः शिरसि कृतकरः सोऽपतच्छिन्नपातं
भ्रंशो ह्येवं परोपासितुरपि च गतिः शूलिनोऽपि त्वमेव ॥ ६

शाकुनेय ते भद्रं "ஹே விருகாசுரனே! உனக்கு க்ஷேமமா?
त्वं अधुना पिशाचस्य वाचा நீ இப்பொழுது பிசாசின் சொல்லைக் கேட்டு
किं भ्रमसि ஏன் திரிகின்றாய்?
अङ्ग मदुक्तौ அப்பா! என் சொல்லில்
सन्देहः चेत् तव मौलौ சந்தேகமிருக்குமானால் உன் தலையிலேயே
अङ्गुलीं किमु न करोषि விரலை ஏன் வைக்கவில்லை?"
इत्थं त्वद्वाक्यमूढः இவ்விதம் தங்கள் சொல்லைக் கேட்டு மதிமயங்கின
सः அந்த விருகாசுரன்
शिरसि कृतकरः தன் தலையில் கையை வைத்தவனாய்
छिन्नपातं अपतत् வேரறுந்து மரம் விழுவதுபோல வீழ்ந்தான்.
परोपासितुः அன்னியனை உபாசிக்கின்றவனுக்கு
एवं हि भ्रंशः अपि இவ்விதமல்லவா நாசமுமுண்டாகிறது?
च शूलिनः अपि அதுமட்டுமல்ல, சூலபாணிக்குங்கூட
त्वं एव गतिः தாங்கள்தான் சரணம்.

मूर्तित्रये भगवतः श्रैष्ठ्यवर्णनम्—மும்மூர்த்திகளில் விஷ்ணுவின் மேன்மையை வர்ணிப்பது.

भृगुं किल सरस्वतीनिकटवासिनस्तापसा-
स्त्रिमूर्तिषु समादिशन्नधिकसत्त्वतां वेदितुम् ।
अयं पुनरनादरादुदितरुद्धरोषे विधौ
हरेऽपि च जिहिंसिषौ गिरिजया धृते त्वामगात् ॥ ७

सरस्वतीनिकटवासिनः சரஸ்வதிநதிக்கரையில் வசித்துவந்த
तापसाः त्रिमूर्तिषु தாபசர்கள், மும்மூர்த்திகளில்
अधिकसत्त्वतां அதிகமான ஸத்வகுணமுடையவராயிருப்பதை
वेदितुं பரீக்ஷித்தறிவதற்கு
भृगुं समादिशन् किल பிருகுமுனியைக் கற்பித்தனரல்லவா.
अयं पुनः विधौ अनादरात् அவரும் பிரம்மதேவன், தம்மை ஆதரிக்காததால்

उदितरुद्ररोषे — முதலில் கோபமடைந்து பிறகு சாந்தராக ஆகவும்,
हरे अपि च जिहिंसिषौ — பரமேசுவரனும், தம்மைக் கொல்ல விரும்பி
गिरिजया धूते — பிறகு பார்வதியால் தடுக்கப்படவும்
त्वां अगात् — தங்களை அடைந்தாரல்லவா.

सुप्तं रमाङ्कभुवि पङ्कजलोचनं त्वां विप्रे विनिघ्नति पदेन मुदोत्थितस्त्वम्।
सर्वं क्षमस्व मुनिवर्य भवेत्सदा मे त्वत्पादचिह्नमिह भूषणमित्यवादीः ॥

रमाङ्कभुवि सुप्तं — லக்ஷ்மீதேவியின் மடியில் நித்திரை செய்கின்றவரும்
पङ्कजलोचनं त्वां — தாமரைக்கண்ணனுமான தங்களை
विप्रे पदेन विनिघ्नति — அந்த பிருகுமுனி காலால் உதைத்தபொழுது
त्वं मुदा उत्थितः — தாங்கள் மிக சந்தோஷத்துடன் எழுந்து
मुनिवर्य सर्वं क्षमस्व — 'ஹே முனிசிரேஷ்டா! எல்லாம் பொறுக்கவேண்டும்.
त्वत्पादचिह्नं मे इह — தங்கள் திருவடிகளின் அடையாளம் எனது மார்பில்
सदा भूषणं भवेत् — எப்பொழுதும் அலங்காரமாக இருக்கட்டும்'
इति अवादीः — என்றுரைத்தீர்களல்லவா.

निश्चित्य ते च सुदृढं त्वयि बद्धभावाः सारस्वता मुनिवरा दधिरे विमोक्षम्।
त्वामेवमच्युत पुनश्च्युतिदोषहीनं सत्त्वोच्चयैकतनुमेव वयं भजामः ॥ ९

सारस्वताः — ஸரஸ்வதிநதிதீரவாஸிகளான
ते मुनिवराः च निश्चित्य — அம்முனிசிரேஷ்டர்களும் நிச்சயம்பண்ணிக்கொண்டு
त्वयि सुदृढं बद्धभावाः — தங்களிடத்தில் திடமான பக்திகொண்டவர்களாக
विमोक्षं दधिरे — மோக்ஷமடைந்தனர்.
अच्युत एवं — ஹே அச்சுதா! இவ்விதம்
पुनश्च्युतिदोषहीनं — மறுபடியும் 'ச்யுதி'(வழுவுதல்) என்ற தோஷமற்றவரும்
सत्त्वोच्चयैकतनुं — மேலிட்ட ஸத்வகுணப்பிரதான சரீரத்தையுடையவரு[மான
त्वां एव — தாங்கள் ஒருவரையே
वयं भजामः — நாங்கள் சேவிக்கின்றோம்.

जगत्सृष्ट्यादौ त्वां निगमनिवहैर्वन्दिभिरिव
स्तुतं विष्णो सच्चित्परमरसनिर्द्वैतवपुषम् ।
परात्मानं भूमन् पशुपवनिताभाग्यनिवहं
परीतापश्रान्त्यै पवनपुरवासिन् परिभजे ॥ १०

विष्णो भूमन् — ஹே விஷ்ணுவே! ஹே பரமா!
पवनपुरवासिन् — ஹே குருவாயூரப்பா!
जगत्सृष्ट्यादौ — உலகசிருஷ்டியின் துவக்கத்தில்
वन्दिभिः इव — ஸ்துதிபாடகர்களால்போல
निगमनिवहैः स्तुतं — வேதசமூஹங்களால் ஸ்துதிக்கப்பட்டவரும்

सच्चित्परमरसनिर्वृतवपुषं	ஸச்சிதானந்தரூபியும்
परात्मानं	பரமாத்மஸ்வரூபியும்
पशुपवनिताभाग्यनिवहं	கோபஸ்திரீகளின் பாக்கியக்குவியலுமான
त्वां परीतापशान्त्यै	தங்களை தாபத்திரயநிவிருத்திக்காக
परिभजे	நான் நன்கு சேவிக்கின்றேன்.

इति श्रीमन्नारायणीये वृकासुरवधवर्णनं नाम एकोननवतितमं दशकम् ॥ ८९ ॥

आदितः श्लोकाः 921. दशमस्कन्धे श्लोकाः 546.

नवतितमं दशकम्—தொண்ணூறாவது தசகம்.

आगमादीनां भगवत्येव परमतात्पर्यनिरूपणम्—வேதம் முதலியவைகளுக்கு பகவானிடத்தில்தான் முக்கிய தாத்பரியமென்பதைக் கூறுவது.

वृकभृगुमुनिमोहिन्यम्बरीषादिवृत्ते-
ष्वयि तव हि महत्त्वं सर्वशर्वादिजैत्रम् ।
स्थितमिह परमात्मन् निष्कलार्वागभिन्नं
किमपि तदवभातं तद्धि रूपं तवैव ॥ १

अयि परमात्मन्	ஹே பரமாத்மாவே!
वृकभृगुमुनि- मोहिन्यंबरीषादिवृत्तेषु	விருகாசுரன், பிருகுமுனி, மோஹினி, அம்பரீஷன் முதலியவர்களுடைய கதைகளில்
तव हि महत्त्वं	தங்களுடைய பிரசித்தமான மஹிமை
सर्वशर्वादिजैत्रं	பரமேச்வரன் முதலிய மற்ற எல்லா தேவர்களையும் ஜயிக்கக்கூடியதென்று
इह स्थितं	இப்பொழுது இவிடத்தில் சித்தமாயிற்று.
निष्कलार्वागभिन्नं	நிஷ்களனான பரமாத்மா, ஸகளர்களான பிரம்மா முதலியவர்கள், இவர்களைக்காட்டிலும் வேறல்லாத
किमपि	அநிர்வசனீயமான (இவ்விதமென்று சொல்லமுடியாத)
तत् अवभातं	யாதொரு ஸ்வரூபம் பிரகாசிக்கின்றதோ
तत् रूपं तव एव हि	அந்த ஸ்வரூபமும் தங்களுடையதேயன்றோ.

मूर्तित्रयेश्वरसदाशिवपञ्चकं यत् प्राहुः परात्मवपुरेव सदाशिवोऽस्मिन् ।
तत्रेश्वरस्तु स विकुण्ठपदस्त्वमेव त्रित्वं पुनर्भजसि सत्यपदे त्रिभागे ॥

मूर्तित्रयेश्वरसदाशिव- पञ्चकं यत् प्राहुः	பிரம்மா, விஷ்ணு, சிவன், ஈச்வரன், சதாசிவன் என்ற யாதொரு மூர்த்திபஞ்சகத்தை சிலர் கூறுகின்றனரோ
अस्मिन् सदाशिवः	அந்த மூர்த்திபஞ்சகத்தில் 'ஸதாசிவன்' என்பவர்
परात्मवपुः त्वं एव	பரமாத்மஸ்வரூபியான தாங்களே.
तत्र ईश्वरः तु	அதில் 'ஈச்வரன்' என்பவரும்

विकुण्ठपदः सः त्वं एव	வைகுண்டவாசியான அந்த தாங்களே.
त्रिभागे सत्यपदे	பிரம்மலோகம், விஷ்ணுலோகம், ஸத்யலோகம் என்று மூன்று பிரிவுகளையுடைய சத்தியலோகத்தில்
त्रित्वं पुनः भजसि	பிரம்மா, விஷ்ணு, ருத்திரன் என்ற மும்மூர்த்தியாயிருக்குந்தன்மையையும் அடைகிறீர்கள்.

तत्रापि सात्त्विकतनुं तव विष्णुमाहुर्धाता तु सत्त्वविरलो रजसैव पूर्णः ।
सत्त्वोत्कटत्वमपि चास्ति तमोविकारचेष्टादिकं च तव शङ्करनाम्नि मूर्तौ ॥

तत्र अपि	அம்மும்மூர்த்திகளிலும்
तव सात्त्विकतनु	தங்களுடைய சுத்தஸத்வஸ்வரூபத்தை
विष्णुं आहुः	விஷ்ணுவென்று கூறுகின்றனர்.
धाता तु सत्त्वविरलः	பிரம்மதேவரோ என்றால் ஸத்வகுணம் குறைந்து
रजसा एव पूर्णः	ரஜோகுணத்தாலேயே நிறைந்தவராகின்றார்.
तव शङ्करनाम्नि मूर्तौ	தங்களுடைய சங்கரன் என்று பெயருடைய மூர்த்தியில்
सत्त्वोत्कटत्वं अपि च	ஸத்வகுணத்தின் ஆதிக்கியமும்
तमोविकारचेष्टादिकं च	தமோகுணத்தின் விகாரமான பிரவிருத்திமுதலியதும்
अस्ति	இருக்கின்றது.

तं च त्रिमूर्त्यतिगतं परपूरुषं त्वां शर्वात्मनाऽपि खलु सर्वमयत्वहेतोः ।
शंसन्त्युपासनविधौ तदपि स्वतस्तु त्वद्रूपमित्यतिदृढं बहु नः प्रमाणम् ॥

त्रिमूर्त्यतिगतं	மும்மூர்த்திகளுக்கு அதீதனாக இருக்கும்
तं च	அந்த ஈச்வரனையும்
परपूरुषं त्वां खलु	பிரம்மாண்டத்திற்கு வெளியிலும் உள்ளிலும் வியாபித்திருக்கும் பரமாத்மாவாகிய தங்களையும்
सर्वमयत्वहेतोः	ஸர்வஸ்வரூபியென்ற காரணத்தால்
उपासनविधौ	உபாஸனவிதியில்
शर्वात्मना अपि शंसन्ति खलु	சிவஸ்வரூபியாகவும் கூறுகின்றனரல்லவா.
तत् अपि स्वतः तु	அதவ்விதமாகிலும் பரமார்த்தத்தில்
त्वद्रूपं इति	அது தங்களுடைய ரூபந்தானென்பதில்
नः अतिदृढं बहु	நமக்கு மிக திடமான பிரத்யக்ஷம் முதலிய வெகு
प्रमाणं	பிரமாணங்களிருக்கின்றன.

श्रीशङ्करोऽपि भगवान् सकलेषु तावत्
त्वामेव मानयति यो न हि पक्षपाती ।
त्वन्निष्ठमेव स हि नामसहस्रकादि
व्याख्यद्भवत्स्तुतिपरश्च गतिं गतोऽन्ते ॥ ५

भगवान् श्रीशङ्करः अपि ஸ்ரீசங்கரபகவத்பாதர்களும்
सकलेषु तावत् ஸகலர்களான பிரம்மா, விஷ்ணு, ருத்திரன் இவர்களில்
त्वां एव मानयति தங்களையே வெகுமானிக்கின்றார்.
यः न हि पक्षपाती அவர் பக்ஷபாதியுமன்று.
सः सहस्रनामकादि அவர் ஸஹஸ்ரநாமம் முதலியவற்றை
त्वन्निष्ठं एव हि தங்களை விஷயமாகக்கொண்டதாகவேயன்றோ
व्याख्यत् வியாக்கியானம் செய்தார்.
अन्ते भवत्स्तुतिपरः கடைசியில் தங்களையே ஸ்துதிப்பதில் ஈடுபட்டு
गतिं च गतः நற்கதியையும் அடைந்தார்.

मूर्तित्रयातिगमुवाच च मन्त्रशास्त्र-
स्यादौ कलायसुषुमं सकलेश्वरं त्वाम् ।
ध्यानं च निष्कलमसौ प्रणवे खलूक्त्वा
त्वामेव तत्र सकलं निजगाद नान्यम् ॥ ६

असौ சங்கரபகவத்பாதர்கள்
मन्त्रशास्त्रस्य आदौ च மந்திரசாஸ்திரத்தின் ஆரம்பத்திலும்
मूर्तित्रयातिगं மும்மூர்த்திகளுக்கும் மேலிருக்கும்
सकलेश्वरं त्वां ஸர்வேச்வரனை தங்களை
कलायसुषुमं उवाच காசாம்பூநிறமுடையவராக வர்ணித்திருக்கிறார்.
प्रणवे खलु பிரணவத்திலோ என்றால்
निष्कलं ध्यानं च उक्त्वा நிஷ்கள த்யானத்தையும் உரைத்து,
तत्र அவிடத்தில் நிஷ்களத்தியானங்கமாக
सकलं त्वां एव निजगाद ஸகலனுகவும் தங்களையே உரைத்தார்.
अन्यं न வேறொருவரை உரைக்கவில்லை.

समस्तसारे च पुराणसङ्ग्रहे विसंशयं त्वन्महिमैव वर्ण्यते ।
त्रिमूर्तियुक्सत्यपदत्रिभागतः परं पदं ते कथितं न शूलिनः ॥ ७

समस्तसारे எல்லாவற்றினுடையவும் ஸாரத்தைக் கூறுகின்ற
पुराणसङ्ग्रहे च புராணஸங்க்ரஹமென்ற கிரந்தத்திலும்
विसंशयं त्वन्महिमा एव ஸந்தேஹமற தங்கள் மஹிமைதான்
वर्ण्यते வர்ணிக்கப்படுகிறது.
त्रिमूर्तियुक्सत्य- पदत्रिभागतः परं மும்மூர்த்திகளுடன்கூடின ஸத்யலோகத்தின் மூன்று பிரிவுகளுக்குமேலாக
ते पदं कथितं தங்களுடைய ஸ்தானந்தான் கூறப்பட்டிருக்கிறது.
शूलिनः न பரமேச்வரனுடைய ஸ்தானம் கூறப்படவில்லை.

यद्ब्राह्मकल्प इह भागवताद्वितीयस्कन्धोदितं वपुरनावृतमीश धात्रे ।
तस्यैव नाम हरिशर्वमुखं जगाद श्रीमाधवः शिवपरोऽपि पुराणसारे ॥

ईश — ஹே ஈசா!
इह ब्राह्मकल्पे धात्रे — இங்கு பிராம்மகல்பத்தில் பிரம்மதேவருக்கு
अनावृतं — பிரத்யக்ஷமாகக் காண்பிக்கப்பட்டதும்
भागवतद्वितीय-स्कन्धोदितं — பாகவதத்தின் இரண்டாவது ஸ்கந்தத்தில் கூறப்பட்டதுமான
यत् वपुः तस्य एव — யாதொரு சரீரமுண்டோ; அதற்கே
हरिशर्वमुखं नाम — ஹரி, சர்வன் முதலிய திருநாமத்தை
श्रीमाधवः शिवपरः अपि — மாதவாசாரியர் சிவபக்தனுக இருந்தும்
पुराणसारे जगाद — புராணசாரமென்ற கிரந்தத்தில் உரைத்தார்.

ये स्वप्रकृत्यनुगुणा गिरिशं भजन्ते
तेषां फलं हि दृढयैव तदीयभक्त्या ।
व्यासो हि तेन कृतवानधिकारिहेतोः
स्कान्दादिकेषु तव हानिवचोऽर्थवादैः ॥ ९

ये स्वप्रकृत्यनुगुणाः — எவர்கள் அவரவர்களுடைய வாசனைக்கனுசாரமாக
गिरिशं भजन्ते — பரமேச்வரனை சேவிக்கின்றனரோ;
तेषां फलं दृढया — அவர்களுக்கு பலமானது மிக திடமான
तदीयभक्त्या एव हि — அந்தப் பரமேச்வரபக்தியால்தானுண்டாகிறதல்லவா.
तेन हि व्यासः — அதனால்தான் வியாசமுனிவர்.
अधिकारिहेतोः — அந்தந்த அதிகாரிகளுக்காக
स्कान्दादिकेषु अर्थवादैः — ஸ்காந்தம் முதலியவற்றில் அர்த்தவாதங்களைக்கொண்டு
तव हानिवचः कृतवान् — தங்களுக்கு தாழ்மையைக் கூறினர்.

भूतार्थकीर्तिरनुवादविरुद्धवादौ त्रेधाऽर्थवादगतयः खलु रोचनार्थाः ।
स्कान्दादिकेषु बहवोऽत्र विरुद्धवादास्त्वत्तामसत्वपरिभूत्युपशिक्षणाद्याः॥

भूतार्थकीर्तिः — நடந்த சங்கதியைச் சொல்லுவது,
अनुवादविरुद्धवादौ — விரோதமில்லாத அர்த்தத்தைச் சொல்லுவது, விருத்தமான அர்த்தத்தைச் சொல்லுவது என்ற
त्रेधा अर्थवादगतयः — மூன்றுவிதமான அர்த்தவாதத்தின் பிரவிருத்திகளும்
रोचनार्थाः खलु — செய்யவேண்டியதில் அபிருசியையுண்டுபண்ணுவதற்கல்லவா.
अत्र स्कान्दादिकेषु — அந்த ஸ்காந்தம் முதலியவற்றில்
त्वत्तामसत्वपरिभूत्युपशिक्षणाद्याः — தங்களுக்கு தாமஸத்வத்தையும் பராஜயத்தையும் கூறுகின்றவை முதலிய
बहवः विरुद्धवादाः — அனேகங்கள் விருத்தவாதமென்ற அர்த்தவாதங்களே.

यत्किञ्चिदप्यविदुषाऽपि विभो मयोक्तं तन्मन्त्रशास्त्रवचनाद्यभिदृष्टमेव ।
व्यासोक्तिसारमयभागवतोपगीत क्लेशान् विधूय कुरु भक्तिभरं परात्मन्॥

विभो अविदुषा अपि பிரபுவே! அறிவில்லாதவனுக இருந்தாலும்
मया यत् किञ्चित् उक्तं என்னுல் சிலதெது கூறப்பட்டதோ
तत् मन्त्रशास्त्र- वचनाद्यभिदृष्टं एव } அது மந்திரசாஸ்திரம் முதலிய வசனங்களில் காணப் பட்டதே.
व्यासोक्तिसारमय- भागवतोपगीत } வியாஸமுனியின் வசனஸாரங்கள் நிறைந்த பாகவத புராணத்தால் ஸ்துதிக்கப்பட்ட
परात्मन् क्लेशान् विधूय பரமாத்மாவே! எனது கஷ்டங்களையகற்றி
भक्तिभरं कुरु திடமான பக்தியையுண்டுபண்ணுவீராக.

इति श्रीमन्नारायणीये आगमादीनां भगवत्येव परमतात्पर्यनिरूपणं नाम नवतितमं दशकं सैकं समाप्तम् ॥ ९० ॥

समाप्तश्चायं दशमस्कन्धार्थपरिच्छेदः ॥ १० ॥

आदितः श्लोकाः 934. दशमस्कन्धे श्लोकाः 559.

अथ एकादशस्कन्धपरिच्छेदः ॥

एकनवतितमं दशकम्—தொண்ணூற்றொன்றுவது தசகம்.

भक्तेरेव निःश्रेयसहेतुत्ववर्णनम्—பக்திதான் மோக்ஷஹேதுவென்று வர்ணிப்பது.

श्रीकृष्ण त्वत्पदोपासनमभयतमं बद्धमिथ्यार्थदृष्टे-
मर्त्यस्यार्तस्य मन्ये व्यपसरति भयं येन सर्वात्मनैव ।
यत्तावत्त्वत्प्रणीतानिह भजनविधीनास्थितो मोहमार्गे
धावन्नप्यावृताक्षः स्खलति न कुहचिद्देवदेवाखिलात्मन् ॥ १

देवदेवः अखिलात्मन् श्रीकृष्ण } தேவர்களுக்கெல்லாம் தேவனும், எல்லோருக்கும் ஆத்மாவுமான ஹே ஸ்ரீகிருஷ்ண!
बद्धमिथ्यार्थदृष्टेः பொய்யான சரீராதிகளில் நான் என்றும், என்னுடையதென்றும் வேரூன்றின அபிமானத்தையுடையவனும்,
मर्त्यस्य அதனுல் மரணதர்மமுடையவனும்
आर्तस्य அதனுல் வருத்தமுற்றவனுமான ஒருவனுக்கு
त्वत्पदोपासनं தங்கள் திருவடிகளைச் சேவிப்பது
अभयतमं मन्ये பயத்தைப் போக்கடிக்கும் சாதனங்களில் மேலானதென்று நான் எண்ணுகிறேன்.
येन भयं தங்கள் பாதசேவனத்தால் பயம் என்பது
सर्वात्मना एव व्यपसरति முற்றிலுமே விலகுகின்றது.
यत् इह ஏனென்ருல் இந்த பஜனமார்க்கங்களுள்
त्वत्प्रणीतान् भजनविधीन् தங்களால் உபதேசிக்கப்பட்ட பஜனமுறைகளை
तावत् आस्थितः நன்ருக மேற்கொண்டவன்

मोहमार्गे आवृताक्षः	மயக்கந்தரும் வழியில் கண்களை மூடிக்கொண்டு
धावन् अपि	ஓடியும் கூட
कुहचित् न स्खलति	ஓரிடத்திலும் இடறுவதில்லை.

भूमन् कायेन-वाचा मुहुरपि मनसा त्वद्बलप्रेरितात्मा
यद्यत्कुर्वे समस्तं तदिह परतरे त्वय्यसावर्पयामि ।
जात्याऽपीह श्वपाकस्त्वयि निहितमनःकर्मवागिन्द्रियार्थ-
प्राणो विश्वं पुनीते न तु विमुखमनास्त्वत्पदाद्विप्रवर्यः ॥ २

भूमन्	எங்கும் நிறைந்திருக்கும் ஹே ஈசா!
त्वद्बलप्रेरितात्मा असौ	தங்களுடைய சக்தியால் பிரேரணைசெய்யப்பட்ட மனத்தையுடைய இந்த நான்,
कायेन वाचा मनसा अपि	சரீரத்தினாலும் வாக்கினாலும் மனதினாலும்
इह मुहुः यत् यत् कुर्वे	இவ்வுலகில் அடிக்கடி எதெதைச் செய்கின்றேனோ
तत् समस्तं	அதெல்லாவற்றையும்
परतरे त्वयि अर्पयामि	பரமாத்மாவாகிய தங்களிடத்தில் அர்ப்பணம் செய்கின்றேன்.
इह त्वयि	இவ்வுலகில் தங்களிடத்தில்
निहितमनःकर्म-वागिन्द्रियार्थप्राणः	மனது, கர்மங்கள், வாக்கு, இந்திரியங்கள், அதன் விஷயங்கள், பிராணன் இவைகளையர்ப்பணஞ்செய்தவன்
जात्या श्वपाकः अपि	ஜாதியில் சண்டாளனாக இருந்தாலும்
विश्वं पुनीते	உலகத்தையே பரிசுத்தமாக்குகின்றான்.
त्वत्पदात्	தங்கள் திருவடிகளினின்றும்
विमुखमनाः	விலகின (பராமுகமான) மனதையுடையவன்
विप्रवर्यः तु	பிராமணோத்தமனாக இருந்தாலுங்கூட
न	பரிசுத்தமாக்குவதில்லை.

भीतिर्नाम द्वितीयाद्भवति ननु मनःकल्पितं च द्वितीयं
तेनैक्याभ्यासशीलो हृदयमिह यथाशक्ति बुद्ध्या निरुन्ध्याम् ।
मायाविद्धे तु तस्मिन् पुनरपि न तथा भाति मायाधिनाथं
तत्त्वां भक्त्या महत्या सततमनुभजन्नीश भीतिं विजह्याम् ॥ ३

भीतिः	பயமானது
द्वितीयात् ननु	தன்னைவிட இரண்டாவது வஸ்துவிடமிருந்துதான்
भवति नाम	உண்டாகின்றது என்பது பிரசித்தம்!
द्वितीयं च	இரண்டாவது வஸ்துவும்
मनःकल्पितं	ஸங்கல்பவிகல்பரூபமான அந்தக்கரணவிருத்தியால் கற்பிக்கப்பட்டது.
तेन ऐक्याभ्यासशीलो	ஆனதால் காரியகாரணங்களொன்றென்பதை அடிக்கடி அப்யாசம் செய்கின்றவனாய்

हृदयं यथाशक्ति	மனதை, வலிவுள்ளவரை
हृद	மனதால் சிந்திதமான வஸ்துவில்
बुद्ध्या	நிச்சயாத்மகமான அந்தக்கரணவிருத்தியால்
निरुन्ध्यां	நிலைநிறுத்துவேன்.
तस्मिन्	அந்த ஹிருதயமானது
मायाविद्धे तु	மாயாகாரியங்களான காமக்குரோதாதிகளால் வியாபிக்கப்படுமேயாகில்
पुनः अपि	மறுபடியும் நிலைநிறுத்தப்பட்டாலும்
तथा ना भाति	முன்போல் (ஐக்யஞானமானது) பிரகாசிப்பதில்லை.
तत् ईश	ஆகையால் ஹே ஈசா!
मायाधिनाथं त्वां	மாயைக்கதிபதியான தங்களை
महत्या भक्त्या	திடமான பக்தியுடன்
सततं अनुभजन्	இடைவிடாது சேவித்துக்கொண்டு
भीतिं विजह्यां	பயத்தை முற்றிலும் விட்டுவிடுவேன்.

भक्तेरुत्पत्तिवृद्धी तव चरणजुषां सङ्गमेनैव पुंसा-
मासाद्ये पुण्यभाजां श्रिय इव जगति श्रीमतां सङ्गमेन ।
तत्सङ्गो देव भूयान्मम खलु सततं तन्मुखादुन्मिषद्भि-
स्त्वन्माहात्म्यप्रकारैर्भवति च सुदृढा भक्तिरुद्धूतपापा ॥ ४

जगति श्रीमतां सङ्गमेन	உலகில் ஸ்ரீமான்களுடைய சேர்க்கையால்
श्रियः इव	ஐசுவரியத்தின் உற்பத்திப்பெருக்குகள்போல
तव चरणजुषां	தங்கள் திருவடிகளைச் சேவிக்கின்ற பக்தர்களுடைய
सङ्गमेन एव	சேர்க்கையால்தான்
पुण्यभाजां पुंसां	புண்யவான்களான புமான்களுக்கு
भक्तेः उत्पत्तिवृद्धी	பக்தியின் உற்பத்தியும் பெருக்கும்
आसाद्ये	அடையவேண்டியவைகளாகின்றன.
देव	ஹே ஸ்வயம்பிரகாசரூபியே!
मम खलु सततं	எனக்கும் எப்பொழுதும்
तत्सङ्गः भूयात्	அவர்களுடன் சேர்க்கையுண்டாகக்கடவது.
तन्मुखात् उन्मिषद्भिः	அவர்களுடைய திருவாயிலிருந்து வெளிக்கிளம்புகின்ற
त्वन्माहात्म्यप्रकारैः	தங்கள் மஹிமாவிசேஷங்களால்
भवति सुदृढा	தங்களிடத்தில் மிகத் திடமானதும்
उद्धूतपापा	பாபங்களைப் போக்கடித்ததுமான
भक्तिः च	பக்தியுமுண்டாகக்கடவது.

श्रेयोमार्गेषु भक्तावधिकबहुमतिर्जन्मकर्माणि भूयो
गायन् क्षेमाणि नामान्यपि तदुभयतः प्रद्रुतं प्रद्रुतात्मा ।

उद्यद्धासः कदाचित्कुहचिदपि रुदन् क्वापि गर्जन् प्रगाय-
न्नुन्मादीव प्रनृत्यन्नयि कुरु करुणां लोकबाह्यश्चरेयम् ॥ ५

श्रेयोमार्गेषु	முக்கியபுருஷார்த்தமான மோக்ஷத்தையடைவிக்கின்ற மார்க்கங்களுள்
भक्तौ अधिकबहुमतिः	ஒன்றான பக்தியில் அதிக ஆதரவுடையவனாய்
क्षेमाणि	க்ஷேமத்தைக் கொடுக்கின்ற
जन्मकर्माणि	திருவவதாரங்களேயும் லீலைகளேயும்,
नामानि अपि	அதனாலுண்டான திருநாமங்களையும்
भूयः गायन्	அடிக்கடி கானம்பண்ணிக்கொண்டும்,
तदुभयतः	அவையிரண்டினாலும் (ஜன்மகர்மகீர்த்தனத்தாலும், நாமகீர்த்தனத்தாலும்)
प्रद्रुतं प्रद्रुतात्मा	வெகு விரைவாக மனமுருகினவனாய்
कदाचित् उद्यद्धासः	சில சமயம் சிரித்துக்கொண்டும்,
कुहचित् रुदन् अपि	சிலபொழுது அழுதுகொண்டும்,
क्वापि गर्जन्	சிலவேளை கர்ஜித்துக்கொண்டும்,
प्रगायन् उन्मादी इव	உறக்கப்பாடிக்கொண்டும், பித்துப்பிடித்தவன்போல
प्रनृत्यन्	நன்கு ஆடிக்கொண்டும்
लोकबाह्यः चरेयं	உலகில் பற்றற்றவனாக சஞ்சரிப்பேனாக.
अयि करुणां कुरु	ஹே ஈசா! அவ்விதம் கருணைபுரிவீராக.

भूतान्येतानि भूतात्मकमपि सकलं पक्षिमत्स्यान्मृगादीन्
मर्त्यान् मित्राणि शत्रूनपि यमितमतिस्त्वन्मयान्यानमानि ।
त्वत्सेवायां हि सिद्ध्येन्मम तव कृपया भक्तिदार्ढ्यं विराग-
स्त्वत्तत्त्वस्यावबोधोऽपि च भुवनपते यत्नभेदं विनैव ॥ ६

एतानि भूतानि	இந்த பஞ்சபூதங்களேயும்
भूतात्मकं	இப்பஞ்சபூதங்களாலுண்டான
सकलं अपि	சகல சராசரப்பிரபஞ்சத்தையும்
पक्षिमत्स्यान् मृगादीन्	பறவைகளேயும் மீன்களேயும், மான் முதலியவற்றையும்
मर्त्यान् मित्राणि	மனிதர்களேயும், சிநேகிதர்களேயும்,
शत्रून् अपि त्वन्मयानि	பகைவர்களேயும், தங்கள் ஸ்வரூபங்களென்று
यमितमतिः आनमानि	மனதில் நிச்சயித்துக்கொண்டு நான் வணங்குவேனாக.
भुवनपते	ஹே லோகநாதா!
त्वत्सेवायां हि	தங்கள் சேவையிருக்கும்பொழுதல்லவா
तव कृपया भक्तिदार्ढ्यं	தங்கள் கருணையால் திடமான பக்தியும்
विरागः त्वत्तत्त्वस्य	வைராக்கியமும், பகவத்தத்வத்தின்
अवबोधः अपि च यत्नभेदं विना एव	உண்மையறிவும் வேறு முயற்சியன்றியே
मम सिद्ध्येत्	எனக்கு சித்திக்கும்.

नो मुह्यन् क्षुत्तृडाद्यैर्भवसरणिभवैस्त्वन्निलीनाशयत्वा-
च्चिन्तासातत्यशाली निमिषलवमपि त्वत्पदादप्रकम्पः ।
इष्टानिष्टेषु तुष्टिव्यसनविरहितो मायिकत्वावबोधा-
ज्ज्योत्स्नाभिस्त्वन्नखेन्दोरधिकशिशिरितेनात्मना सञ्चरेयम् ॥ ७

त्वन्निलीनाशयत्वात्	தங்களிடம் லயித்த மனதையுடையவனுயிருப்பதால்
भवसरणिभवैः	ஸம்ஸாரமார்க்கங்களிலிருந்துண்டாகும்
क्षुत्तृडाद्यैः नो मुह्यन्	பசி, தாகம் முதலியவற்ருல் மயக்கமடையாதவனுகவும்
चिन्तासातत्यशाली	இடைவிடாது தியானஞ்செய்கின்றவனுகவும்
निमिषलवं अपि	அதனுல் ஒரு நிமிஷங்கூட
त्वत्पदात् अप्रकम्पः	தங்கள் திருவடியிலிருந்து சலியாதவனுகவும்,
इष्टानिष्टेषु	பிரியமான வஸ்துக்களிலும், பிரியமில்லாத வஸ்துக்க
मायिकत्वावबोधात्	மாயாகாரியங்கள் என்ற அறிவினுல் [ளிலும்
तुष्टिव्यसनविरहितः	முறையே சந்தோஷமும் வருத்தமுமற்றவனுகவும்,
त्वन्नखेन्दोः	தங்கள் திருவடிகளிலிருக்கும் நகங்களாகிற சந்திரனு
ज्योत्स्नाभिः	சந்திரிகைகளால் [டைய
अधिकशिशिरितेन	மிகக் குளிர்ச்சியடைவிக்கப்பட்ட
आत्मना सञ्चरेयं	மனத்துடன் சஞ்சரிப்பேனுக.

भूतेष्वेषु त्वदैक्यस्मृतिसमधिगतौ नाधिकारोऽधुना चे-
त्त्वत्प्रेम त्वत्कमैत्री जडमतिषु कृपा द्विट्सु भूयादुपेक्षा ।
अर्चायां वा समर्चाकुतुकमुरुतरश्रद्धया वर्धतां मे
त्वत्संसेवी तथाऽपि द्रुतमुपलभते भक्तलोकोत्तमत्वम् ॥ ८

एषु भूतेषु	இந்த ஸமஸ்தப்பிராணிகளிடத்திலும்
त्वदैक्यस्मृतिसमधिगतौ	தங்களுடைய ஐக்கியானுசந்தானத்தையடைவதில்
अधुना अधिकारः न चेत्	இப்பொழுது எனக்கதிகாரமில்லையென்ருல்
त्वत्प्रेम	தங்களிடத்தில் பிரேமையும்,
त्वत्कमैत्री	தங்களடியார்களில் சினேகமும்,
जडमतिषु कृपा	மூடர்களிடத்தில் கருணையும்,
द्विट्सु उपेक्षा भूयात्	பகைவர்களிடத்தில் உபேக்ஷையும் உண்டாகக்கடவது.
वा अर्चायां	அதிலுமதிகாரமில்லையென்ருல் தங்கள் பிரதிமையில்
समर्चाकुतुकं	பூஜை செய்வதில் விருப்பம்,
उरुतरश्रद्धया	மிக அதிகமான சிரத்தையுடன்
मे वर्धतां	எனக்கு விருத்தியடையட்டும்.
तथा अपि त्वत्संसेवी	அவ்விதமாகிலும் தங்களை சேவிக்கின்றவன்
भक्तलोकोत्तमत्वं	பக்தஜனங்களில் சிறந்தவனுக இருக்குந்தன்மையை
द्रुतं उपलभते	விரைவாக அடைகிறுன்.

आवृत्य त्वत्स्वरूपं क्षितिजलमरुदाद्यात्मना विक्षिपन्ती
जीवान् भूयिष्ठकर्मावलिविवशगतीन्दुःखजाले क्षिपन्ती ।
त्वन्माया माऽभिभून्मामयि भुवनपते कल्पते तत्प्रशान्त्यै
त्वत्पादे भक्तिरेवेत्यवददयि विभो सिद्धयोगी प्रबुद्धः ॥ ९

अयि भुवनपते	ஹே ஜகந்நாதா !
त्वत्स्वरूपं आवृत्य	தங்களுடைய பாமார்த்தரூபத்தை மறைத்துக்கொண்டு
क्षितिजलमरुदाद्यात्मना	பூமி, ஜலம், வாயு முதலிய ரூபமாக
विक्षिपन्ती	விக்ஷேபசக்தியினுல் தோன்றும்படி செய்கின்றதும்,
भूयिष्ठकर्मावलिविवशगतीन्	பலவகைப்பட்ட கர்மபடலங்களால் தன்வசமற்ற சரீ
जीवान् दुःखजाले	ஜீவாத்மாக்களை துக்கமாகிற வலையில் [ரங்களையுடைய
क्षिपन्ती त्वन्माया	தள்ளுகின்றதுமான தங்கள் மாயை
मां मा अभिभूत्	என்னைக் கீழ்படுத்தக்கூடாது.
अयि विभो	ஹே பிரபுவே!
त्वत्पादे भक्तिः एव	தங்கள் திருவடிகளில் பக்தியொன்றே
तत्प्रशान्त्यै कल्पते	அதையழிப்பதற்கு சக்தியுற்றதாக ஆகிறது
इति प्रबुद्धः सिद्धयोगी	என்று பிரபுத்தர் என்ற சித்தயோகி
अवदत्	(விதேஹராஜனிடம்) உரைத்தார்.

दुःखान्यालोक्य जन्तुष्वलमुदितविवेकोऽहमाचार्यवर्या-
ल्लब्ध्वा त्वद्रूपतत्त्वं गुणचरितकथाद्युद्भवद्भक्तिभूमा ।
मायामेनां तरित्वा परमसुखमये त्वत्पदे मोदिताहे
तस्यायं पूर्वरङ्गः पवनपुरपते नाशयाशेषरोगान् ॥ १०

अहं जन्तुषु दुःखानि आलोक्य	நான் ஜீவர்களிடத்தில் பற்பல துக்கங்களைக்கண்டு
अलं उदितविवेकः	நன்கு உதித்த விவேகத்தையுடையவனுக
आचार्यवर्यात्	சிறந்த ஆசாரியனிடமிருந்து
त्वद्रूपतत्त्वं लब्ध्वा	தங்கள் ஸ்வரூபத்தின் உண்மையை அறிந்து,
गुणचरितकथा- }	குணங்களையும் சரிதங்களையும் கீர்த்தனம் பண்ணுவது
द्युद्भवद्भक्तिभूमा }	முதலியவற்றால் உண்டான பக்திப்பெருக்கையுடையவ
एनां मायां तरित्वा	இந்த மாயையைத் தாண்டி [னுய்
परमसुखमये	பரமானந்தரூபமான
त्वत्पदे मोदिताहे	தங்கள் திருவடிகளில் சந்தோஷமடைவேனுக.
तस्य अयं पूर्वरङ्गः	அதற்கு இந்த மாயாஜயம் நாந்தியாக ஆகிறது.
पवनपुरपते	ஹே குருவாயூரப்பா !
अशेषरोगान् नाशय	ரோகமனைத்தையும் நாசஞ்செய்வீராக.

इति श्रीमन्नारायणीये भक्तेरेव निःश्रेयसहेतुत्ववर्णनं नाम एकनवतितमं दशकम् ॥

आदितः श्लोकाः 942. एकादशस्कन्धे श्लोकाः 10.

द्विनवतितमं दशकम्—தொண்ணூற்றிரண்டாவது தசகம்.

कर्ममिश्रभक्तिस्वरूपवर्णनम्—
கர்மத்துடன் சேர்ந்த பக்திஸ்வரூபத்தை வர்ணிப்பது.

वेदैः सर्वाणि कर्माण्यफलपरतया वर्णितानीति बुद्ध्वा
तानि त्वय्यर्पितान्येव हि समनुचरन् यानि नैष्कर्म्यमीश ।
मा भूद्वेदैर्निषिद्धे कुहचिदपि मनःकर्मवाचां प्रवृत्ति-
र्दुर्वर्जं चेदवाप्तं तदपि खलु भवत्यर्पये चित्प्रकाशे ॥ १

ईश	ஹே ஈசா !
वेदैः सर्वाणि कर्माणि	வேதங்களால் எல்லா கர்மங்களும்
अफलपरतया	பலத்தில் விருப்பமில்லாமல் செய்யத்தகுந்தவைகளாக
वर्णितानि इति बुद्ध्वा	வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவென்றறிந்து
तानि	அவைகளை
त्वयि अर्पितानि एव हि	தங்களிடத்திலர்ப்பணம் செய்யப்பட்டவைகளாகவே
समनुचरन्	அனுஷ்டித்துக்கொண்டு
नैष्कर्म्यं यानि	நிஷ்காமகர்மத்தை அனுஷ்டித்ததாலுண்டாகும் பலமான ஞானத்தை அடைவேனுக.
वेदैः निषिद्धे	வேதங்களால் நிஷேதிக்கப்பட்ட
कुहचित् अपि	ஒரு கர்மத்திலும்
मनःकर्मवाचां	மனது, கர்மம், வாக்கு இவைகளுக்கு
प्रवृत्तिः मा भूत्	பிரவிருத்தி உண்டாகக்கூடாது.
दुर्वर्जं अवाप्तं चेत्	எவ்விதத்திலும் விலக்கமுடியாததான ஒரு நிஷித்த கர்மம் நேருமேயாகில்
तत् अपि खलु चित्प्रकाशे	அதையும் முற்றிலும் ஞானஸ்வரூபியான
भवति अर्पये	தங்களிடத்தில் அர்ப்பணம் செய்வேன்.

यस्त्वन्यः कर्मयोगस्तव भजनमयस्तत्र चाभीष्टमूर्तिं
हृद्यां सत्त्वैकरूपां दृषदि हृदि मृदि क्वापि वा भावयित्वा ।
पुष्पैर्गन्धैर्निवेद्यैरपि च विरचितैः शक्तितो भक्तिपूतै-
र्नित्यं वर्यां सपर्यां विदधदयि विभो त्वत्प्रसादं भजेयम् ॥ २

अयि विभो	ஹே பிரபுவே !
तव भजनमयः	தங்களுடைய பஜனரூபமானதும்
अन्यः	வைதிககர்மயோகத்தைக்காட்டிலும்வேறுபட்டதுமான
यः तु कर्मयोगः तत्र च	யாதொரு கர்மயோகமுண்டோ அதிலும்
हृद्यां सत्त्वैकरूपां	மிக அழகுற்றதும், சுத்தஸத்வஸ்வரூபமானதுமான
अभीष्टमूर्तिं	தனிக்கிஷ்டமான ஒரு மூர்த்தியை

दृषदि हृदि मृदि वा	கல்லிலாவது, மனதிலாவது, மண்ணிலாவது அல்லது
क्वापि भावयित्वा	வேறுபிரதிமைகளிலாவது தியானம்பண்ணிக்கொண்டு
शक्तितः विरचितैः	சக்திக்கேற்றவாறு சம்பாதிக்கப்பட்டவைகளும்
भक्तिपूतैः	பக்தியால் மிக சுத்தங்களுமான
पुष्पैः गन्धैः	புஷ்பங்களாலும் சந்தனத்தாலும்
निवेद्यैः अपि च वर्यां सपर्यां	நிவேத்தியங்களாலும் சிறந்த பூஜையை
नित्यं विदधन्	ஒவ்வொரு நாளும் செய்துகொண்டு
त्वत्प्रसादं भजेयं	தங்கள் பிரசாதத்தை அடைவேனாக.

स्त्रीशूद्रास्त्वत्कथादिश्रवणविरहिता आसतां ते दयार्हा-
स्त्वत्पादासन्नयातान् द्विजकुलजनुषो हन्त शोचाम्यशान्तान् ।
वृत्त्यर्थं ते यजन्तो बहुकथितमपि त्वामनाकर्णयन्तो
दृप्ता विद्याभिजात्यैः किमु न विदधते तादृशं मा कृथा माम् ॥

स्त्रीशूद्राः	ஸ்திரீகளும் சூத்திரர்களும் (அறியாமையால்)
त्वत्कथादिश्रवण-विरहिताः	தங்கள் கதை, நாமம் இவைகளைக் கேட்பது, கீர்த்தனம் செய்வது முதலியவையில்லாதவர்கள்.
दयार्हाः	ஆனதுபற்றி அவர்கள் கருணைக்குரியவர்கள்.
ते आसतां हन्त	அப்படிப்பட்ட அவர்கள் இருக்கட்டும். கஷ்டம்!
त्वत्पादासन्नयातान्	தங்கள் திருவடிகளின் சமீபத்தை அடைந்தவர்களும்
अशान्तान्	சாந்தியை அடையாதவர்களுமான
द्विजकुलजनुषः	பிராமணக்ஷத்திரியவைசியகுலங்களில் ஜனித்தவர்களை [பற்றி
शोचामि	நான் வருந்துகிறேன்.
ते वृत्त्यर्थं	அவர்கள் உபஜீவனத்திற்காக
यजन्तः	யாகம் செய்துகொண்டும்
बहुकथितं अपि	பலரால் பலவாறாக உபதேசிக்கப்பட்டுங்கூட
त्वां अनाकर्णयन्तः	தங்களைப்பற்றிக் கேட்காதவர்களாகவும்
विद्याभिजात्यैः	வித்தையாலும் உயர்குலப்பிறப்பாலும்
दृप्ताः किमु न विदधते	கர்வமடைந்தவர்களாகவும் என்னதான் செய்வதில்லை.
मां तादृशं मा कृथाः	என்னை அப்படிப்பட்டவனாக தாங்கள் செய்யக்கூடாது.

पापोऽयं कृष्ण रामेत्यभिलपति निजं गूहितुं दुश्चरित्रं
निर्लज्जस्यास्य वाचा बहुतरकथनीयानि मे विघ्नितानि ।
भ्राता मे वन्ध्यशीलो भजति किल सदा विष्णुमित्थं बुधांस्ते
निन्दन्त्युच्चैर्हसन्ति त्वयि निहितमतींस्तादृशं मा कृथा माम् ॥

पापः अयं निजं दुश्चरित्रं	பாபியான இவன் தனது அபசரிதத்தை
गूहितुं कृष्ण राम इति	மறைத்துவைக்க கிருஷ்ணா! ராமா! என்று
अभिलपति	பிதற்றுகிறான்.

निर्लज्जस्य अस्य वाचा मे வெட்கமற்ற இவனுடைய பேச்சினால் என்னுடைய
बहुतरकथनीयानि வெகுவாகச் சொல்லவேண்டியவை
विघ्नितानि கெடுக்கப்பட்டன.
वन्ध्यशीलः मे भ्राता வீண் வேலைகளைச் செய்கின்ற என் சகோதரன்
सदा विष्णुं भजति किल எப்பொழுதும் விஷ்ணுவை பஜிக்கின்றானாம்;
इत्थं ते என்றிவ்வாறு அவர்கள்
त्वयि निहितमतीन् தங்களிடம் மனதைச்செலுத்தியவர்களான
बुधान् निन्दन्ति அறிவாளர்களை (பக்தர்களை) நிந்திக்கின்றனர்;
उच्चैः हसन्ति உறக்கச்சிரித்துப் பரிஹஸிக்கின்றனர்.
मां तादृशं मा कृथाः என்னையப்படிப்பட்டவனாக தாங்கள் செய்யக்கூடாது.

श्वेतच्छायं कृते त्वां मुनिवरवपुषं प्रीणयन्ते तपोभि-
स्त्रेतायां स्रुक्स्रुवाद्यङ्कितमरुणतनुं यज्ञरूपं यजन्ते ।
सेवन्ते तन्त्रमार्गैर्विलसदरिगदं द्वापरे श्यामलाङ्गं
नीलं सङ्कीर्तनाद्यैरिह कलिसमये मानुषास्त्वां भजन्ते ॥ ५

मानुषाः कृते श्वेतच्छायं மனிதர்கள் கிருதயுகத்தில் வெண்ணிறமுடைய
मुनिवरवपुषं त्वां பிரம்மசாரியின் உருவமுடைய தங்களை
तपोभिः प्रीणयन्ते தபஸ்ஸினால் திருப்திசெய்விக்கின்றனர்.
त्रेतायां स्रुक्स्रुवाद्यङ्कितं திரேதாயுகத்தில் ஸ்ருக், ஸ்ருவம் முதலியவற்றால் அடையாளம்பண்ணப்பட்ட
अरुणतनुं சிவந்த உருவமுடைய
यज्ञरूपं यजन्ते யக்ஞரூபியான தங்களை பூஜிக்கின்றனர்.
द्वापरे विलसदरिगदं துவாபரயுகத்தில் பிரகாசிக்கின்ற சக்கிரத்தையும், கதையையுமுடையவரும்
श्यामलाङ्गं சியாமளவர்ணனுமான தங்களை
तन्त्रमार्गैः தந்திரசாஸ்திரங்கள் கூறிய மார்க்கங்களால்
सेवन्ते சேவிக்கின்றனர்.
इह कलिसमये नीलं त्वां இந்தக் கலியுகத்தில் நீலவர்ணனான தங்களை
सङ्कीर्तनाद्यैः भजन्ते நாமஸங்கீர்த்தனம் முதலியவற்றால் பஜிக்கின்றனர்.

सोऽयं कालेयकालो जयति मुररिपो यत्र सङ्कीर्तनाद्यै-
र्निर्यत्नैरेव मार्गैरखिलद नचिरात्त्वत्प्रसादं भजन्ते ।
जातास्त्रेताकृतादावपि हि किल कलौ संभवं कामयन्ते
दैवात्तत्रैव जातान् विषयविषरसैर्मा विभो वञ्चयास्मान् ॥ ६

मुररिपो सः ஹே முராரியே! அவ்விதம் பிரசித்திபெற்ற
अयं कालेयकालः जयति இந்தக் கலிகாலம் மேன்மைபெற்று விளங்குகிறது.
यत्र सङ्कीर्तनाद्यैः அந்தக் கலிகாலத்தில் நாமஸங்கீர்த்தனம் முதலிய

निर्यत्नैः एव பிரயத்தினம் குறைந்தவைகளேயான
मार्गैः नचिरात् உபாயங்களால் வெகு சீக்கிரத்தில்
त्वत्प्रसादं भजन्ते தங்கள் பிரசாதத்தையடைகின்றனர்.
हि त्रेताकृतादौ ஆகையால் திரேதா, கிருதம் முதலிய யுகத்தில்
जाताः अपि कलौ பிறந்தவர்கள்கூட கலியுகத்தில்
संभवं कामयन्ते किल பிறப்பை விரும்புகின்றனரல்லவா.
अखिलद विभो எல்லாவற்றையும் கொடுக்கின்ற ஹே பிரபுவே!
दैवात् तत्र एव பாக்கியவசத்தால் அக்கலியிலேயே
जातान् अस्मान् பிறந்த எங்களை
विषयविषरसैः விஷயசுகங்களாகிற விஷரசங்களைக்கொண்டு
मा वञ्चय வஞ்சிக்காதீர்.

भक्तास्तावत्कलौ स्युर्द्रमिलभुवि ततो भूरिशस्तत्र चोच्चैः
कावेरीं ताम्रपर्णीमनु किल कृतमालां च पुण्यां प्रतीचीम् ।
हा मामप्येतदन्तर्भवमपि च विभो किञ्चिदञ्चद्रसं त्व-
य्याशापाशैर्निबध्य भ्रमय न भगवन् पूरय त्वन्निषेवाम् ॥ ७

कलौ भक्ताः तावत् स्युः கலியுகத்தில் பக்தர்கள் அதிகமாக இருப்பார்கள்.
ततः भूरिशः द्रमिलभुवि அதிலும் அதிகமாக திராவிடதேசத்தில் இருப்பார்கள்.
तत्र च அந்த திராவிடதேசத்திலும்
पुण्यां कावेरीं மிகப் புண்ணியமான காவேரிக்கரையிலும்,
ताम्रपर्णीं कृतमालां தாம்ரபர்ணிக்கரையிலும், வைகையாற்றுக்கரையிலும்,
प्रतीचीं च अनु மேற்குதிக்கை நோக்கி ஓடுகின்ற நதிக்கரையிலும்,
उच्चैः किल மிக அதிகமாக இருக்கின்றனரல்லவா.
विभो एतदन्तर्भवं ஹே பிரபுவே! இவற்றுள் பிறந்தவனும்,
अपि च என்றுமட்டுமல்ல
त्वयि किञ्चिदञ्चद्रसं தங்களிடத்தில் சிறிதளவுண்டான பக்தியுடையவனு[மான
मां अपि आशापाशैः என்னையும் ஆசைகளாகிற கயிறுகளால்
निबध्य हा न भ्रमय இறுகக் கட்டி ஐயோ! சுழற்றக்கூடாது.
भगवन् ஹே கிருஷ்ணா!
त्वन्निषेवां पूरय தங்களிடமுண்டான பக்தியை பூர்த்திசெய்வீராக.

दृष्ट्वा धर्मद्रुहं तं कलिमपकरुणं प्राङ्महीक्षित् परीक्षि-
द्धन्तुं व्याकृष्टखड्गोऽपि न विनिहतवान् सारवेदी गुणांशात् ।
त्वत्सेवाद्याशु सिद्ध्येदसदिह न तथा त्वत्परे चैष भीरु-
र्यत्तु प्रागेव रोगादिभिरपहरते तत्र हा शिक्षयैनम् ॥ ८

प्राक् परीक्षित् महीक्षित् முன்னொரு காலத்தில் பரீக்ஷித் என்ற அரசன்
अपकरुणं धर्मद्रुहं கருணையற்று விருஷபரூபியான தர்மத்தை துரோகிக்கின்ற

तं कलिं दृष्ट्वा हन्तुं	அந்தக் கலியைக் கண்டு கொல்ல
व्याकृष्टखड्गः अपि	உருவிய வாளையுடையவனாக இருந்துங்கூட
सारवेदी	சாரத்தையறிந்தவனாக
गुणांशात् न विनिहतवान्	அவனிடத்தில் குணும்சமிருப்பதால் கொல்லவில்லை.
इह त्वत्सेवादि	இக்கலியுகத்தில் தங்களுடைய சேவை முதலானது
आशु सिद्ध्येत्	விரைவாகப் பலனைக் கொடுக்கும்.
असत् तथा न	பாபம் அவ்விதம் பலனை விரைவாகக் கொடுப்பதில்லை.
एषः त्वत्परे	இக்கலிபுருஷன் தங்கள் பக்தனிடம்
भीरुः च	பயந்தவனுக்வும் ஆகிறான்.
प्राक् एव रोगादिभिः	தங்களை பஜிப்பதற்கு முந்தியே ரோகம் முதலியவற்றால்
अपहरते यत्	தங்கள் பக்தர்களைத் தடுக்கிறான் என்று யாதொன்
हा तत्र तु	ஹா கஷ்டம்! அதுவிஷயத்தில்மட்டும் [றுண்டோ
एनं शिक्षय	இந்தக் கலியை தண்டிப்பீராக.

गङ्गा गीता च गायत्र्यपि च तुलसिका गोपिकाचन्दनं तत्
सालग्रामाभिपूजा परपुरुष तथैकादशी नामवर्णाः ।
एतान्यष्टाप्ययत्नान्ययि कलिसमये त्वत्प्रसादप्रवृद्ध्या
क्षिप्रं मुक्तिप्रदानीत्यभिदधुरृषयस्तेषु मां सज्जयेथाः ॥ ९

परपुरुष गङ्गा गीता च	ஹே பரமாத்மாவே! கங்கையும், கீதையும்,
गायत्री अपि तुलसिका च	காயத்திரியும், துளஸியும்,
तत् गोपिकाचन्दनं	பிரசித்திபெற்ற கோபீசந்தனமும்,
सालग्रामाभिपूजा	சாளக்கிராம பூஜையும்,
तथा एकादशी	அவ்விதமே ஏகாதசியும்,
नामवर्णाः	பகவந்நாமாக்ஷரங்களும் ஆகிய
एतानि अष्ट अपि	இந்த எட்டுகளும்
कलिसमये अयत्नानि	கலிகாலத்தில் பிரயத்தினமின்றியே
त्वत्प्रसादप्रवृद्ध्या	தங்களுடைய பிரசாதத்தை விருத்திசெய்துகொடுப்பதால்
क्षिप्रं मुक्तिप्रदानि इति	விரைவாக முக்தியைக் கொடுக்கின்றவைகள் என்று
ऋषयः अभिदधुः	மஹரிஷிகள் உபதேசித்திருக்கின்றனர்.
अयि तेषु	ஹே ஈசா! அந்த எட்டுகளிலும்
मां सज्जयेथाः	என்னை பற்றுள்ளவனுகச் செய்யவேண்டும்.

देवर्षीणां पितॄणामपि न पुनरृणी किङ्करो वा स भूमन्
योऽसौ सर्वात्मना त्वां शरणमुपगतः सर्वकृत्यानि हित्वा ।
तस्योत्पन्नं विकर्माप्यखिलमपनुदस्येव चित्तस्थितस्त्वं
तन्मे पापोत्थतापान् पवनपुरपते रुन्धि भक्तिं प्रणीयाः ॥ १०

भूमन् यः असौ எங்கும் நிறைந்திருக்கும் ஹே ஈசா! எந்த பக்தன்
सर्वकृत्यानि हित्वा எல்லா பிரவிருத்திகளையும் விட்டுவிட்டு
सर्वात्मना त्वां शरणं उपगतः முற்றிலும் தங்களையே சரணமடைந்தானோ
सः पुनः देवर्षीणां அவன் பிறகு தேவர்களுக்கும், ரிஷிகளுக்கும்,
पितॄणां अपि ऋणी பித்ருக்களுக்கும் கடங்காரனாகவோ
वा किङ्करः न அல்லது கிங்கரனாகவோ ஆவதில்லை.
त्वं चित्तस्थितः தாங்கள் அவன் மனதிலிருந்துகொண்டு
तस्य उत्पन्नं அவனுக்குண்டான
अखिलं विकर्म अपि நிஷித்த கர்மத்தாலுண்டாகும் பாபமனைத்தையும்
अपनुदसि एव நிச்சயமாக அகற்றுகின்றீர்.
पवनपुरपते तत् मे ஹே குருவாயூரப்பா! ஆகையால் என்னுடைய
पापोत्थतापान् रुन्धि பாபத்தாலுண்டாகும் தாபங்களை தடுக்கவேண்டும்.
भक्तिं प्रणीयाः பக்தியை உண்டுபண்ணவேண்டும்.

इति श्रीमन्नारायणीये कर्ममिश्रभक्तिस्वरूपवर्णनं नाम द्विनवतितमं दशकम् ॥ ९२ ॥

आदितः श्लोकाः 952. एकादशस्कन्धे श्लोकाः 20.

त्रिनवतितमं दशकम्—தொண்ணூற்றிமூன்றாவது தசகம்.

पञ्चविंशतेर्गुरुभ्यः शिक्षणीयस्य वर्णनम्—இருபத்தைந்து குருக்களிடமிருந்து கற்கவேண்டியதை வர்ணிப்பது.

बन्धुस्नेहं विजह्यां तव हि करुणया त्वय्युपावेशितात्मा
सर्वं त्यक्त्वा चरेयं सकलमपि जगद्वीक्ष्य मायाविलासम् ।
नानात्वाद्भ्रान्तिजन्यात् सति खलु गुणदोषावबोधे विधिर्वा
व्यासेधो वा कथं तौ त्वयि निहितमतेर्वीतवैषम्यबुद्धेः ॥ १

तव करुणया हि தங்களுடைய கருணையாலேயே
बन्धुस्नेहं विजह्यां பந்துக்களிடத்திலிருக்கும் சிநேகத்தை விடுவேனாக.
त्वयि उपावेशितात्मा தங்களிடத்தில் மனதைச் செலுத்தியவனாய்
सकलं अपि जगत् உலகமனைத்தும்
मायाविलासं वीक्ष्य மாயாகல்பிதமென்றறிந்து
सर्वं त्यक्त्वा चरेयं எல்லாவற்றையுமுபேக்ஷித்து சஞ்சரிப்பேனாக.
भ्रान्तिजन्यात् नानात्वात् பிரமத்தினால் ஏற்பட்ட பேதத்தினால்
गुणदोषावबोधे குணதோஷங்களுடைய ஞானம்
सति खलु இருக்கும்பொழுதல்லவா
विधिः वा व्यासेधः वा விதியாவது நிஷேதமாவது ஏற்படுகிறது.
त्वयि निहितमतेः தங்களிடத்தில் மனதைச் செலுத்தியவனும்,
वीतवैषम्यबुद्धेः அதனால் வைஷம்யபுத்தியற்றவனுமான ஒருவனுக்கு
तौ कथं அவ்விதிநிஷேதங்கள் எங்ஙனமுண்டாகும்?

क्षुत्तृष्णालोपमात्रे सततकृतधियो जन्तवः सन्त्यनन्ता-
स्तेभ्यो विज्ञानवत्त्वात् पुरुष इह वरस्तज्जनिर्दुर्लभैव ।
तत्राप्यात्माऽऽत्मनः स्यात्सुहृदपि च रिपुर्यस्त्वयि न्यस्तचेता-
स्तापोच्छित्तेरुपायं स्मरति स हि सुहृत् स्वात्मवैरी ततोऽन्यः ॥

क्षुत्तृष्णालोपमात्रे	பசிதாகங்களைத் தீர்த்துக்கொள்ளுவதில் மட்டும்
सततकृतधियः जन्तवः	எப்பொழுதும் மனதைச்செலுத்தின பிராணிகள்
अनन्ताः सन्ति	கணக்கில்லாமல் இருக்கின்றன.
इह विज्ञानवत्त्वात्	இவ்வுலகில் பகுத்தறிவுள்ளவனாக இருப்பதால்
पुरुषः तेभ्यः वरः	மனிதன் அவைகளைவிட சிரேஷ்டன்.
तज्जनिः दुर्लभा एव	அந்த மனிதஜன்மம் கிடைப்பதரிதே.
तत्र अपि आत्मा	அம்மனிதப்பிறப்பிலும் ஆத்மாவே (தானே)
आत्मनः सुहृत् अपि	ஆத்மாவுக்கு (தனக்கு) பந்துவாகவும்
रिपुः च स्यात्	சத்ருவாகவும் பவிப்பன்.
यः त्वयि न्यस्तचेताः	எந்த ஆத்மா தங்களிடம் மனதைச் செலுத்தியவனாய்
तापोच्छित्तेः उपायं	தாபநிவிருத்திக்கான உபாயத்தை
स्मरति सः हि सुहृत्	ஆலோசிக்கின்றானோ அவன்தான் பந்து.
ततः अन्यः	அவனைத்தவிர மற்றவன்
स्वात्मवैरी	தனது ஆத்மாவிற்கு சத்ருவே.

त्वत्कारुण्ये प्रवृत्ते क इव न हि गुरुर्लोकवृत्ते विभूमन्
सर्वाक्रान्ताऽपि भूमिर्नहि चलति तत सत्क्षमां शिक्षयेयम् ।
गृह्णीयामीश तत्तद्विषयपरिचयेऽप्यप्रसक्तिं समीरात्
व्याप्तत्वं चात्मनो मे गगनगुरुवशाद्भातु निर्लेपता च ॥ २

विभूमन् त्वत्कारुण्ये	ஹே பரமாத்மாவே! தங்கள் கருணை
प्रवृत्ते लोकवृत्ते	ஏற்பட்டதேயானால் உலகநடத்தையில்
कः इव गुरुः न हि	யார்தான் குருவாக ஆகமாட்டார்கள்.
भूमिः सर्वाक्रान्ता अपि	பூமியானது எல்லாராலும் எல்லாவற்றாலும் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டிருந்தும்
न चलति हि	சலிக்கின்றதில்லையல்லவா.
ततः सत्क्षमां	அந்த பூமியிடமிருந்து நல்ல பொறுமையை
शिक्षयेयं	நான் கற்றுக்கொள்ளுவேனாக.
ईश	ஹே ஈசா!
तत्तद्विषयपरिचये अपि	அந்தந்த விஷயங்களுடன் சம்பந்தமேற்பட்டபோதிலும்
अप्रसक्तिं	அவையில் பற்றுதலில்லாமையை
समीरात् गृह्णीयां	வாயுவிடமிருந்து கிரஹிப்பேனாக.
आत्मनः व्याप्तत्वं च	ஆத்மாவின் எங்கும் நிறைந்திருக்கும் தன்மையும்

निर्लेपता च	ஒன்றிலும் பற்றுதலில்லாமையும்,
गगनगुरुवशात्	ஆகாயமாகிற குருவிடமிருந்து
मे भातु	எனக்கு விளங்கட்டும்.

स्वच्छः स्यां पावनोऽहं मधुर उदकवद्वह्निवन्मा स्म गृह्णां
सर्वान्नीनोऽपि दोषं तरुषु तमिव मां सर्वभूतेष्ववेयाम् ।
पुष्टिर्नष्टिः कलानां शशिन इव तनोर्नात्मनोऽस्तीति विद्यां
तोयादिव्यस्तमार्ताण्डवदपि च तनुष्वेकतां त्वत्प्रसादात् ॥ ४

अहं उदकवत् स्वच्छः	நான் ஜலம்போல தெளிந்தவனாகவும் (நிர்மலனாகவும்)
पावनः	பாபசோதனஞ்செய்பவனாகவும்
मधुरः स्यां	இனிப்பானவனாகவும் ஆகவேண்டும்.
वह्निवत् सर्वान्नीनः अपि	அக்னிபோல எல்லா அன்னங்களையும் பக்ஷிப்பவனாக
दोषं मा स्म गृह्णां	தோஷத்தை கிரஹிப்பாதிருப்பேனாக. [இருந்தாலும்
तरुषु तं इव	மரக்கட்டைகளில் அந்த அக்கினியைப்போலவே
मां	என்னை (ஆத்மாவை)
सर्वभूतेषु अवेयां	ஸமஸ்த சரீரங்களிலும் இருப்பதாக அறிவேனாக.
शशिनः कलानां	சந்திரனுடைய கலைகளுக்கே
पुष्टिः नष्टिः इव	வளர்ச்சியும், நாசமும் என்பதுபோல
तनोः	விருத்திக்ஷயங்கள் சரீரத்திற்கே,
आत्मनः न अस्ति इति	ஆத்மாவுக்கில்லை என்பதையும்
तोयादिव्यस्त-मार्ताण्डवत् अपि	ஜலம் முதலியவற்றில் வெவ்வேறாகத் தோன்றும் சூரியன்போலவும்
तनुषु एकतां च	சரீரங்களில் ஆத்மா ஒன்றென்பதையும்
त्वत्प्रसादात् विद्यां	தங்கள் அருளால் நான் அறிவேனாக.

स्नेहाद्व्याधास्तपुत्रव्यसनमृतकपोतायितो मा स्म भूवं
प्राप्तं प्राश्नन् सहेय क्षुधमपि शयुवत् सिन्धुवत्स्यामगाधः ।
मा पप्तं योषिदादौ शिखिनि शलभवद् भृङ्गवत्सारभागी
भूयासं किन्तु तद्वद्धनचयनवशान्माऽहमीश प्रणेशम् ॥ ५

स्नेहात्	சினேகம் காரணமாக
व्याधास्तपुत्रव्यसन-मृतकपोतायितः	வேடனால் கொல்லப்பட்ட புத்திரர்களின் வருத்தத்தால் இறந்த மாடப்புறாபோல
मा स्म भूवं	ஆகாதிருப்பேனாக.
शयुवत्	மலைப்பாம்புபோல
प्राप्तं प्राश्नन्	(தற்செயலாக) கிடைத்ததை உட்கொண்டு
क्षुधं सहेय अपि	பசியை பொறுத்துக்கொள்ளுவேனாக.
सिन्धुवत् अगाधः स्यां	சமுத்திரம்போல கம்பீரனாக ஆகவேண்டும்.

शिखिनि शलभवत्	தீயில் வெட்டுக்கிளி விழுவதுபோல
योषिदादौ मा पतं	ஸ்திரீ முதலியவற்றில் விழா திருப்பேனாக.
भृङ्गवत्	வண்டுபோல
सारभागी भूयासं	ஸாராம்சத்தை கிரஹிப்பவனாக பவிப்பேனாக.
किन्तु तद्वत्	ஆனால் அவ்வண்டுபோல
अहं धनचयनवशात्	நான் பணத்தை சம்பாதிக்க ஈடுபட்டதால்
ईश मा प्रणेशं	ஹே ஈசா! நாசமடையா திருப்பேனாக.

मा बध्यासं तरुण्या गज इव वशया नार्जयेयं धनौघं
हर्ताऽन्यस्तं हि माध्वीहर इव मृगवन्मा मुहं ग्राम्यगीतैः ।
नात्यासज्जेय भोज्ये झष इव बडिशे पिङ्गलावन्निराशः
सुप्यां भर्तव्ययोगात् कुरर इव विभो सामिषोऽन्यैर्न हन्यै ॥ ६

वशया गजः इव	பெண்யானையால் ஆண்யானைபோல்
तरुण्या मा बध्यासं	ஸ்திரீகாரணமாக பந்தத்தையடையா திருப்பேனாக.
धनौघं न आर्जयेयं	பணக்குவியலை சம்பாதிக்கா திருப்பேனாக.
हि माध्वीहरः इव	என்னென்றால் தேனெடுப்பவன் (தேனீ சேர்த்துவைத்த தேனையெடுப்பது) போல
अन्यः तं हर्ता	வேறொருவன் அதையபஹரிப்பான்.
मृगवत् ग्राम्यगीतैः	மான்போல ஆபாஸமான பாட்டுக்களால்
मा मुहं	மயங்கா திருப்பேனாக.
बडिशे झषः इव	தூண்டிலில் மீன்போல
भोज्ये न अत्यासज्जेय	ஆஹாரத்தில் அதிகப்பற்றடையா திருப்பேனாக
पिङ्गलावत्	பிங்களையென்ற வேசியைப்போல
निराशः सुप्यां	ஆசையற்றவனாக தூங்குவேனாக.
विभो सामिषः	ஹே பிரபுவே! மாமிசத்துடன் கூடின
कुररः इव	குரரம் என்ற பறவைபோல
भर्तव्ययोगात् अन्यैः	என்னால் காப்பாற்றப்படவேண்டிய பொருளின் சேர்க்கையால் மற்றவர்களால்
न हन्यै	துன்புறுத்தப்படா திருப்பேனாக.

वर्तेय त्यक्तमानः सुखमतिशिशुवन्निस्सहायश्चरेयं
कन्याया एकशेषो वलय इव विभो वर्जितान्योन्यघोषः ।
त्वच्चित्तो नावबुध्यै परमिषुकृदिव क्ष्माभृदायानघोषं
गेहेष्वन्यप्रणीतेष्वहिरिव निवसान्युन्दुरोर्मन्दिरेषु ॥ ७

अतिशिशुवत्	சிறு குழந்தைபோல
त्यक्तमानः सुखं वर्तेय	அபிமானத்தை விட்டவனாக சுகமாக இருப்பேனாக.
विभो कन्यायाः	ஹே பிரபுவே! கன்னிகையின்

एकशेषः वलयः इव ஒன்றுமட்டும் பாக்கியான வளையல்போல
निस्सहायः ஸஹாயமற்றவனாகவும்,
वर्जितान्योन्यघोषः ஒன்றுக்கொன்று வீண் விவாதத்தை விட்டவனாகவும்
चरेयं நான் ஸஞ்சரிப்பேனாக.
इषुकृत् பாணத்தையுண்டுபண்ணும் கருவான்
क्ष्माभृदायानघोषं इव அரசன் வரும்போதுண்டாகும் சத்தத்தையறியாதது போல
त्वच्चित्तः தங்களிடம் மனதைச் செலுத்தியவனாக நான்
परं न अवबुध्यै மற்றொன்றையும் அறியாதிருப்பேனாக.
उन्दुरोः मन्दिरेषु अहिः इव எலியின் வளைகளில் பாம்பு வசிப்பதுபோல
अन्यप्रणीतेषु பிறரால் உண்டுபண்ணப்பட்ட
गेहेषु निवसानि வீடுகளில் நான் வசிப்பேனாக

त्वय्येव त्वत्कृतं त्वं क्षपयसि जगदित्यूर्णनाभात्प्रतीयां
त्वच्चिन्ता त्वत्स्वरूपं कुरुत इति दृढं शिक्षये पेशकारात् ।
विड्भस्मात्मा च देहो भवति गुरुवरो यो विवेकं विरक्तिं
धत्ते सञ्चिन्त्यमानो मम तु बहुरुजापीडितोऽयं विशेषात् ॥ ८

त्वं त्वत्कृतं தாங்கள் தங்களால் ஸிருஷ்டிக்கப்பட்ட
जगत् त्वयि एव உலகத்தை தங்களிடத்திலேயே
क्षपयसि इति லயிக்கச்செய்கின்றீர், என்பதை
ऊर्णनाभात् प्रतीयां சிலம்பிப்பூச்சியிடமிருந்து அறிவேனாக.
त्वच्चिन्ता त्वत्स्वरूपं தங்கள் தியானமானது தங்கள் ஸ்வரூபத்தை
कुरुते इति உண்டுபண்ணுகிறது, என்று
पेशकारात् दृढं शिक्षये குளவி என்ற வண்டிடமிருந்து திடமாக கற்பேனாக.
विड्भस्मात्मा மலமாகவாவது சாம்பலாகவாவது ஆகும் தன்மைவாய்ந்த
देहः च गुरुवरः भवति இந்த சரீரமும் சிறந்த குருவாக ஆகிறது.
यः सञ्चिन्त्यमानः அந்த சரீரம் நன்கு ஆலோசிக்கப்படுகின்றதாய்
विवेकं विरक्तिं धत्ते விவேகத்தையும் விரக்தியையும் உண்டுபண்ணுகிறது.
मम अयं तु என்னுடைய இந்த தேஹமோ
बहुरुजापीडितः பல வியாதிகளால் பீடிக்கப்பட்டதாய்
विशेषात् விசேஷமாக விவேகத்தையும் வைராக்கியத்தையும் உண்டுபண்ணுகிறது.

ही ही मे देहमोहं त्यज पवनपुराधीश यत्प्रेमहेतो-
र्गेहे वित्ते कलत्रादिषु च विवशितास्त्वत्पदं विस्मरन्ति ।
सोऽयं वह्नेः शुनो वा परमिह परतः सांप्रतं चाक्षिकर्ण-
त्वग्जिह्वाद्या विकर्षन्त्यवशमत इतः कोऽपि न त्वत्पदाब्जे ॥ ९

पवनपुराधीश ही ही	ஹே குருவாயூரப்ப! ஆச்சரியமாச்சரியம்!!
मे देहमोहं	என்னுடைய சரீரத்திலிருக்கும் மோஹத்தை
त्यज	போக்கடிப்பீராக.
यत्प्रेमहेतोः	எந்த சரீரத்திலிருக்கும் ப்ரேமை காரணமாக
गेहे वित्ते कलत्रादिषु च	வீட்டிலும், பணத்திலும், பத்தினி முதலியவர்களிடத்
विवशिताः	பாவசமாக்கப்பட்டவர்களாக [திலும்
त्वत्पदं विस्मरन्ति	தங்கள் திருவடியை மறக்கின்றனரோ;
सः अयं इह परतः परं	அந்த சரீரமானது இவ்வுலகில் இறந்தபிறகு
वह्नेः शुनः वा	அக்கினிக்காவது நாய்க்காவது அதீனமாகிறது.
सांप्रतं च अवशं	உயிருடனிருக்கும்பொழுதும் தன்வசமற்ற இந்த சரீர
अक्षिकर्णत्वग्जिह्वाद्याः	கண், காது, தோல், நாக்கு முதலியவைகள் [த்தை
अतः इतः विकर्षन्ति	அங்குமிங்கும் இழுக்கின்றன.
कोऽपि त्वत्पदाब्जे न	ஒன்றுவது தங்கள் பாதாரவிந்தத்தில் இழுப்பதில்லை.

दुर्वारो देहमोहो यदि पुनरधुना तर्हि निश्शेषरोगान्
हृत्वा भक्तिं द्रढिष्ठां कुरु तव पदपङ्केरुहे पङ्कजाक्ष ।
नूनं नानाभवान्ते समधिगतमिमं मुक्तिदं विप्रदेहं
क्षुद्रे हा हन्त मा मा क्षिप विषयरसे पाहि मां मारुतेश ॥ १०

पङ्कजाक्ष	ஹே தாமரைக்கண்ண!
देहमोहः	சரீரத்திலிருக்கும் மோஹமானது
यदि दुर्वारः तर्हि	தடுக்கமுடியாததாக பலிக்குமேயானால்
अधुना पुनः	இந்த ஜன்மத்திலேயே
निश्शेषरोगान् हृत्वा	ஸமஸ்த ரோகங்களையும் போக்கடித்து
तव पदपङ्केरुहे	தங்களுடைய பாதாரவிந்தத்தில்
द्रढिष्ठां भक्तिं कुरु	திடமான பக்தியையுண்டுபண்ணவேண்டும்.
नूनं नानाभवान्ते	நிச்சயமாக அனேக ஜன்மங்களின் முடிவில்
समधिगतं	நன்கடையப்பட்டதும்
मुक्तिदं	மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பதுமான
इमं विप्रदेहं क्षुद्रे	இந்தப்பிராமணசரீரத்தை துச்சமான
विषयरसे	விஷயசுகத்தில்
हा हन्त मा क्षिप मा	ஹா கஷ்டம்! தள்ளவேண்டாம்; தள்ளவேண்டாம்.
मारुतेश मां पाहि	ஹே குருவாயூரப்பா! என்னைக் காப்பாற்றுவீராக.

इति श्रीमन्नारायणीये पञ्चविंशतेर्गुरुभ्यः शिक्षणीयस्य वर्णनं नाम
त्रिनवतितमं दशकं समाप्तम् ॥ ९३ ॥

आदितः श्लोकाः 962. एकादशस्कन्धे श्लोकाः 30.

चतुर्नवतितमं दशकम्—தொண்ணூற்றிநான்காவது தசகம்.

तत्त्वज्ञानोत्पत्तिप्रकारवर्णनम्—தத்வஞானோத்பத்தியின் பிரகாரத்தை வர்ணிப்பது.

शुद्धा निष्कामधर्मैः प्रवरगुरुगिरा तत्स्वरूपं परं ते
शुद्धं देहेन्द्रियादिव्यपगतमखिलव्याप्तमावेदयन्ते ।
नानात्वस्थौल्यकार्श्यादि तु गुणजवपुःसङ्गतोऽध्यासितं ते
वह्नेर्दारुप्रभेदेष्विव महदणुतादीप्तताशान्ततादि ॥ १

निष्कामधर्मैः	பலகாமனையன்றி அனுஷ்டிக்கப்பட்ட தர்மங்களால்
शुद्धाः	சுத்தமான அந்தக்கரணத்தையுடையவர்கள்
प्रवरगुरुगिरा	சிரேஷ்டனான குருவின் உபதேசத்தால்
देहेन्द्रियादिव्यपगतं शुद्धं	தேகம், இந்திரியங்கள் இவைகளைக்காட்டிலும் வேறானதும், மாயை, தத்காரியம் இவைகளுடைய ஸம்பந்தமில்லாததும்,
परं	பரப்பிரம்மமென்று பெயருடையதும்,
अखिलव्याप्तं ते	எங்கும் நிறைந்துள்ளதுமான தங்களுடைய
तत् स्वरूपं आवेदयन्ते	அந்த நிஷ்களஸ்வரூபத்தை அறிகின்றனர்.
ते	ஆத்மாவான தங்களுடைய
नानात्वस्थौल्य- कार्श्यादि तु	பலவாறாக இருப்பது, ஸ்தூலமாக இருப்பது, இளைத்திருப்பது முதலானதோ என்றால்
दारुप्रभेदेषु वह्नेः	பலவகையான விறகுகளில் இருக்கும் அக்னியினுடைய
महदणुतादीप्तता- शान्ततादि इव	மஹத்தாயிருப்பது, சிறிதாயிருப்பது, பிரகாசிப்பது, சாந்தமாயிருப்பது முதலியதுபோல
गुणजवपुःसङ्गतः	குணகாரியங்களான சரீரங்களுடைய ஸம்பந்தத்தால்
अध्यासितं	ஆரோபணஞ்செய்யப்பட்டதே.

आचार्याख्याधरस्थारणिसमनुमिलच्छिष्यरूपोत्तरार-
ण्यावेधोद्भासितेन स्फुटतरपरिबोधाग्निना दह्यमाने ।
कर्मालीवासनातत्कृततनुभुवनभ्रान्तिकान्तारपूरे
दाह्याभावेन विद्याशिखिनि च विरते त्वन्मयी खल्ववस्था ॥ २

आचार्याख्याधरस्थारणि- समनुमिलच्छिष्यरूपो- त्तरारण्यावेधोद्भासितेन	ஆசாரியன் என்று பெயருடைய அதராரணியுடன் சேர்ந்த சிஷ்யனாகிற உத்தராரணியுடனுள்ள சம்பந்தத்தால் பிரகாசித்த
स्फुटतरपरिबोधाग्निना	மிகத் தெளிவான ஞானமாகிற அக்னியினால்

कर्मालीवासना- तत्कृततनुभुवन- भ्रान्तिकान्तारपूरे	கர்மசமூகமென்ன, அதன் வாசனையென்ன, இவைகளால் செய்யப்பட்ட சரீரம், லோகம் இவைகளுடைய பிரமமாகிற வனம் முழுவதும்
दह्यमाने	எரிக்கப்படும்பொழுது
दाह्याभावेन	எரிக்கப்படவேண்டிய வஸ்து வில்லாததால்
विद्याशिखिनि च विरते	ஞானாக்னியும் ஓய்ந்தபொழுது
अवस्था	இருக்கும் அவஸ்தை
त्वन्मयी खलु	தங்கள் ரூபமாகவன்றோ ஆகிறது.

एवं त्वत्प्राप्तितोऽन्यो नहि खलु निखिलक्लेशहानेरुपायो
नैकान्तात्यन्तिकास्ते कृषिवदगदषाड्गुण्यषट्कर्मयोगाः ।
दुर्वैकल्यैरकल्या अपि निगमपथास्तत्फलान्यप्यवाप्ता
मत्तास्त्वां विस्मरन्तः प्रसजति पतने यान्त्यनन्तान् विषादान् ॥

एवं निखिलक्लेशहानेः	இவ்வாறு ஸமஸ்த துக்கங்களும் நிவிருத்தியாவதற்கு
उपायः त्वत्प्राप्तितः	ஒருபாயமானது தங்களையடைவதைத் தவிர
अन्यः नहि खलु	வேறொன்றில்லையல்லவா.
अगदषाड्गुण्य- षट्कर्मयोगाः	ஆயுர்வேதத்தில் கூறப்பட்ட மருந்துகள், நீதிசாஸ்திரத்திலுள்ள ஸந்தி முதலிய ஆறுபாயங்கள், தர்மசாஸ்திரத்தில் கூறிய யஜனம் முதலிய ஆறு கர்மங்கள், வேதங்களில் கூறப்பட்ட மற்ற யோகங்கள் இவைகள்
एकान्तात्यन्तिकाः न	துக்கத்தை முற்றிலும் நாசஞ்செய்யவாவது, திரும்பவும் வராமல் தடுக்கவாவது சக்தியற்றவையன்று.
ते कृषिवत्	அவை கிருஷிபோன்றவை.
निगमपथाः अपि	வேதமார்க்கங்களும்
दुर्वैकल्यैः	விலக்கமுடியாத திரவ்யம், காலம், கர்த்தா இவைகளின் குறைகளால்
अकल्याः	அனுஷ்டிக்கமுடியாதவையாக இருக்கின்றன.
तत्फलानि	அந்தக் கர்மபலங்களை
अवाप्ताः अपि	கஷ்டப்பட்டு அடைந்தவர்கள் கூட
मत्ताः त्वां विस्मरन्तः	மதமடைந்தவர்களாய் தங்களை மறந்தவர்களாக
पतने प्रसजति	கீழே விழுதல் ஏற்படும்பொழுது
अनन्तान् विषादान् यान्ति	முடிவற்ற வருத்தங்களை அடைகிறார்கள்.

त्वल्लोकादन्यलोकः क्वनु भयरहितो यत्परार्धद्वयान्ते
त्वद् भीतः सत्यलोकेऽपि न सुखवसतिः पद्मभूः पद्मनाभ ।
एवं भावे त्वधर्मार्जितबहुतमसां का कथा नारकाणां
तन्मे त्वं छिन्धि बन्धं वरद कृपणबन्धो कृपापूरसिन्धो ॥ ४

पद्मनाभ ஹே பத்மநாபா !
त्वल्लोकात् தங்களது வைகுண்டலோகத்தைத் தவிர
भयरहितः अन्यलोकः பயமற்றதான வேறொரு லோகம்
क नु எங்கிருக்கின்றது ?
यत् पद्मभूः ஏனென்றால் பிரம்மதேவர்
परार्धद्वयान्ते இரண்டு பரார்த்தங்களின் முடிவில்
त्वत् भीतः தங்களிடமிருந்து பயந்தவராக
सत्यलोके अपि சத்தியலோகத்திலுங்கூட
न सुखवसतिः சுகமாக வாழ்வதில்லை.
एवं भावे இதிவ்விதமிருக்க
अधर्मार्जितबहुतमसां அதர்மத்திஞல் சம்பாதிக்கப்பட்ட பல பாபங்களையுடைய
नारकाणां நரகவாசிகளுடைய
कथा तु का கதையோ என்னவென்று சொல்லுவேன்.
वरद कृपणबन्धो வரங்களை யளிப்பவரும் ஏழைகளின் பந்துவுமான
कृपापूरसिन्धो तत् त्वं ஹே கருணைக்கடலே! ஆகையால் தாங்கள்
मे बन्धं छिन्धि எனது சரீரபந்தத்தை அகற்றுவீர்களாக.

याथार्थ्यात्त्वन्मयस्यैव हि मम न विभो वस्तुतो बन्धमोक्षौ
मायाविद्यातनुभ्यां तव तु विरचितौ स्वप्नबोधोपमौ तौ ।
बद्धे जीवद्विमुक्तिं गतवति च भिदा तावती तावदेको
भुङ्क्ते देहद्रुमस्थो विषयफलरसान्नापरो निर्व्यथात्मा ॥ ५

विभो याथार्थ्यात् ஹே பிரபுவே! உண்மையாக
त्वन्मयस्य एव हि मम தாங்களாகவே இருக்கும் எனக்கு
वस्तुतः बन्धमोक्षौ न வாஸ்தவமாக பந்தமும் மோக்ஷமும் இல்லை.
तु तौ ஆனல் அவைகள்
तव मायाविद्यातनुभ्यां தங்களுடைய மாயையாலும் வித்தையாலும்
विरचितौ முறையே செய்யப்பட்டவையும்
स्वप्नबोधोपमौ ஸ்வப்னவஸ்தைக்கும் ஜாக்கிரதவஸ்தைக்கும் ஒப்பானவைகளுமாகின்றன.
बद्धे பத்தனிடத்திலும் (சம்சாரியிடத்திலும்)
जीवद्विमुक्तिं गतवति च ஜீவன்முக்தியடைந்தவனிடத்திலும்
भिदा तावती तावत् வேற்றுமையென்பது அவ்வளவுதான்.
एकः देहद्रुमस्थः ஒருவன் (பத்தன்) சரீரமாகிற மரத்திலிருந்துகொண்டு
विषयफलरसान् விஷயங்களாகிற பழங்களுடைய ரஸங்களை
भुङ्क्ते அனுபவிக்கின்றன்.
निर्व्यथात्मा अपर வருத்தமற்றவனை மற்றவன் (ஜீவன்முக்தன்)
न விஷயரசங்களை அனுபவிப்பதில்லை.

जीवन्मुक्तत्वमेवंविधमिति वचसा किं फलं दूरदूरे
तन्नामाशुद्धबुद्धेर्न च लघु मनसः शोधनं भक्तितोऽन्यत् ।
तन्मे विष्णो कृषीष्ठास्त्वयि कृतसकलप्रार्पणं भक्तिभारं
येन स्यां मङ्क्षु किञ्चिद्गुरुवचनमिलत्त्वत्प्रबोधस्त्वदात्मा ॥ ६

जीवन्मुक्तत्वं एवंविधं	ஜீவன்முக்தனின் நிலை இப்படிப்பட்டது
इति वचसा किं फलं	என்று சொல்லுவதால் மட்டும் என்ன பிரயோஜனம்?
अशुद्धबुद्धेः	அந்தக்கரணசுத்தியில்லாதவனுக்கு
तत्	அந்த ஜீவன்முக்தனின் நிலை
दूरदूरे नाम	வெகு தூரத்திலிருக்கிறதென்று பிரசித்தம்.
मनसः लघु शोधनं	மனதை எளிதாக சோதனஞ்செய்வது
भक्तितः अन्यत् न च	பக்தியைத் தவிர வேறொன்று இல்லவேயில்லை
तत् विष्णो मे	ஆகையால் ஹே கிருஷ்ண! எனக்கு
त्वयि कृतसकलप्रार्पणं	தங்களிடத்தில் செய்யப்பட்ட எல்லாவற்றின் சமர்ப்பணத்தையுடைய
भक्तिभारं कृषीष्ठाः	திடமான பக்தியை உண்டுபண்ணுவீராக.
येन मङ्क्षु	அந்த திடமான பக்தியால் விரைவாக
किञ्चिद्गुरुवचन-मिलत्त्वत्प्रबोधः	ஸ்வல்பமான குருபதேசத்தைக்கொண்டே பிரம்மஞானத்தையடைந்தவனாக
त्वदात्मा स्यां	தாங்களாகவே (முக்தனாக) நான் பவிப்பேனாக.

शब्दब्रह्मण्यपीह प्रयतितमनसस्त्वां न जानन्ति केचित्
कष्टं वन्ध्यश्रमास्ते चिरतरमिह गां बिभ्रते निष्प्रसूतिम् ।
यस्यां विश्वाभिरामाः सकलमलहरा दिव्यलीलावताराः
सच्चित्सान्द्रं च रूपं तव न निगदितं तां न वाचं भ्रियासम् ॥७

इह केचित् शब्दब्रह्मणि	இவ்வுலகில் சிலர் ஸாங்கமான வேதத்தில்
प्रयतितमनसः अपि	மிகப் பிரயத்தனித்த மனதையுடையவர்களாக இருந்
त्वां न जानन्ति	தங்களையறிவதில்லை. [தும்
कष्टं	அது மிகக் கஷ்டம்.
वन्ध्यश्रमाः ते इह	வீணான சிரமத்தையுடைய அவர்கள் இவ்வுலகில்
निष्प्रसूतिं	கன்றுபோடாத (பக்திஞானங்களையுண்டுபண்ணாத)
गां	பசுபோன்ற வேதவாக்கை
चिरतरं बिभ्रते	வெகுகாலமாகச் சுமக்கின்றனர்.
यस्यां	எந்த வாக்கில்
विश्वाभिरामाः	எல்லோருடைய மனதையும் கவருகின்றனவும்
सकलमलहराः	எல்லோருடையவும் பாபங்களனைத்தையும் போக்கடிக்கின்றவையும்

दिव्यलीलावताराः	திவ்யங்களுமான லீலைகளும், திருவவதாரங்களும்
सच्चित्सान्द्रं तव रूपं च	சச்சிதானந்தமயமான தங்கள் திருவுருவமும்
न निगदितं	நன்கு கூறப்படவில்லையோ ;
तां वाचं न भ्रियासं	அந்த வாக்கை சுமக்காதிருப்பேனாக.

यो यावान् यादृशो वा त्वमिति किमपि नैवावगच्छामि भूम-
न्नेवं चानन्यभावस्त्वदनुभजनमेवाद्रिये चैद्यवैरिन् ।
त्वल्लिङ्गानां त्वदङ्घ्रिप्रियजनसदसां दर्शनस्पर्शनादि-
र्भूयान्मे त्वत्प्रपूजानतिनुतिगुणकर्मानुकीर्त्यादरोऽपि ॥ ८

भूमन्	எங்கும் நிறைந்திருக்கும் ஹே ஈசா!
त्वं यः	தாங்கள் எவ்விதமான ஸ்வரூபமுடையவர்,
यावान्	எவ்வித மஹிமையுடையவர்,
यादृशः वा इति किमपि	எவ்வித தர்மங்களுடையவர் என்ற ஒன்றையும்
न एव अवगच्छामि	அறிகின்றதேயில்லை.
चैद्यवैरिन्	சிசுபாலனுக்கு வைரியான ஹே கிருஷ்ண!
एवं च	அப்படியிருந்தாலும்
अनन्यभावः	வேறொன்றிலும் மனதைச் செலுத்தாதவனாக
त्वदनुभजनं एव आद्रिये	தங்களை சேவிப்பதொன்றையே ஆதரிக்கின்றேன்.
त्वल्लिङ्गानां	தங்களுடைய மூர்த்திகளுடையவும்
त्वदङ्घ्रिप्रियजनसदसां	தங்கள் திருவடிகளில் பிரீதிவைத்த பக்தஜனங்களின் சபைகளுடையவும்
दर्शनस्पर्शनादिः	தரிசனம், ஸ்பரிசம் முதலியதும்,
त्वत्प्रपूजानतिनुतिगुण- कर्मानुकीर्त्यादरः अपि	தங்களை பூஜிப்பதிலும், வணங்குவதிலும், ஸ்துதிப்பதிலும், குணங்களையும் சரித்திரங்களையும் கீர்த்தனம் செய்வதிலும் ஆதரவும்
मे भूयात्	எனக்குண்டாகக்கடவது.

यद्यल्लभ्येत तत्तत्तव समुपहृतं देव दासोऽस्मि तेऽहं
त्वद्गेहोन्मार्जनाद्यं भवतु मम मुहुः कर्म निर्मायमेव ।
सूर्याग्निब्राह्मणात्मादिषु लसितचतुर्बाहुमाराधये त्वां
त्वत्प्रेमार्द्रत्वरूपो मम सततमभिष्यन्दतां भक्तियोगः ॥ ९

देव	ஹே ஸ்வயம் பிரகாசரூபியே!
यत् यत् लभ्येत	எந்தெந்தப் பொருள் அடையப்படுமோ ;
तत् तत्	அந்தப்பொருளனைத்தும்
तव समुपहृतं	தங்களுக்கு சமர்ப்பிக்கப்பட்டதாக ஆகட்டும்.

अहं ते दासः अस्मि	நான் தங்களுக்கு அடிமையாக இருக்கின்றேன்.
मम त्वद्गेहोन्मार्जनाद्यं	எனக்கு தங்களுடைய ஆலயத்தை சுத்திசெய்தல் முத
कर्म मुहुः निर्मायं एव	கைங்கரியம் அடிக்கடி களங்கமற்றதாகவே [லிய
भवतु	உண்டாகவேண்டும்.
सूर्याग्निब्राह्मणात्मादिषु	சூரியன், அக்னி, பிராமணன், ஆத்மா முதலிய இடங்
लसितचतुर्बाहुं	விளங்குகின்ற நான்கு கைகளையுடைய [களில்
त्वां आराधये	தங்களை ஆராதிப்பேனாக.
मम त्वत्प्रेमार्द्रत्वरूपः	எனக்கு தங்களிடமிருக்கும் பிரேமையால் உருக்கமுற் றிருப்பதென்ற ரூபத்தையுடைய
भक्तियोगः	பக்தியோகமானது
सततं अभिष्यन्दतां	இடைவிடாது பெருகவேண்டும்.

ऐक्यं ते दानहोमव्रतनियमतपस्साङ्ख्ययोगैर्दुरापं
त्वत्सङ्गेनैव गोप्यः किल सुकृतितमाः प्रापुरानन्दसान्द्रम् ।
भक्तेष्वन्येषु भूयस्स्वपि बहुमनुषे भक्तिमेव त्वमासां
तन्मे त्वद्भक्तिमेव द्रढय हर गदान् कृष्ण वातालयेश ॥ १०

दानहोमव्रतनियमतपस्साङ्ख्ययोगैः	தானம், ஹோமம், விரதம், நியமம், தபஸ், பதார்த்த தத்வஞானம், அஷ்டாங்கயோகம் இவைகளால்
दुरापं आनन्दसान्द्रं	அடைவதற்கரிதும், ஆனந்தமுமான
ते ऐक्यं	தங்களுடைய ஐக்கியத்தை (ஸாயுஜ்ய முக்தியை)
सुकृतितमाः गोप्यः	மிக மிகப் புண்யசாலிகளான கோபிகைகள்
त्वत्सङ्गेन एवं	தங்களுடைய சேர்க்கையினாலேதான்
प्रापुः किल	அடைந்தனரல்லவா.
अन्येषु भूयस्सु	மற்ற அனேகம்
भक्तेषु अपि	பக்தர்கள் இருந்தபோதிலும்
त्वं आसां भक्ति एव	தாங்கள் அந்த கோபிகைகளுடைய பக்தியையே
बहुमनुषे	வெகுமதிக்கின்றீர்கள்.
कृष्ण	ஹே கிருஷ்ண!
तत् मे त्वद्भक्ति एव	ஆகையால் எனக்கு தங்களிடம் பக்தியையே
द्रढय	திடமாக்கவேண்டும்.
वातालयेश गदान् हर	ஹே குருவாயூரப்பா! ரோகங்களை விலக்குவீராக.

इति श्रीमन्नारायणीये तत्त्वज्ञानोत्पत्तिप्रकारादिवर्णनं नाम
चतुर्नवतितमं दशकं समाप्तम् ॥ ९४ ॥

आदितः श्लोकाः 972. एकादशस्कन्धे श्लोकाः 40.

पञ्चनवतितमं दशकम्—தொண்ணூற்றைந்தாவது தசகம்.

भक्त्या विशुद्धचित्तस्यैव भगवत्स्वरूपध्यानयोग्यतावर्णनम्—

பக்தியினால் சித்தசுத்திவந்தவனுக்கே பகவத்ஸ்வரூபத்தியான யோக்கியதையுண்டென்பதை வர்ணிப்பது.

आदौ हैरण्यगर्भीं तनुमविकलजीवात्मिकामास्थितस्त्वं
जीवत्वं प्राप्य मायागुणगणखचितो वर्तसे विश्वयोने ।
तत्रोद्वृद्धेन सत्त्वेन तु गुणयुगलं भक्तिभावं गतेन
छित्त्वा सत्त्वं च हित्त्वा पुनरनुपहितो वर्तिताहे त्वमेव ॥ १

विश्वयोने	பிரபஞ்சத்திற்குக் காரணமாகிய ஹே ஈசா!
आदौ त्वं	ஸ்ருஷ்டியாரம்பத்தில் தாங்கள்
अविकलजीवात्मिकां	சூக்ஷ்மசரீரங்களுடைய ஸமஷ்டிரூபமானதும்
हैरण्यगर्भीं	ஹிரண்யகர்ப்பனுடையதுமான
तनुं आस्थितः	சரீரத்தையடைந்து,
जीवत्वं प्राप्य	பிறகு வியஷ்டிஜீவத்தன்மையையடைந்து
मायागुणगणखचित : वर्तसे	மாயாகாரியங்களான மஹத் தத்வம், அஹங்காரம், ஐந்து பூதங்கள், ஞானேந்திரியங்கள், கர்மேந்திரியங்கள், பிராணன்கள் என்ற தத்வங்களுடைய கூட்டமாகிற சரீரத்துடன் ஸம்பந்தப்பட்டவராக இருக்கின்றீர்.
तत्र	அந்த மாயா குணங்களுள்
उद्वृद्धेन	கிரமமாக நன்கு விருத்தியடைந்ததும்
भक्तिभावं गतेन सत्त्वेन तु	பக்திரூபமாக பரிணமித்ததுமான ஸத்வகுணத்தினால்
गुणयुगलं छित्त्वा	ரஜஸ்தமோகுணங்களிரண்டையும் வேரறுத்து
पुनः सत्त्वं च हित्त्वा	பிறகு ஸத்வகுணத்தையும் விட்டு விட்டு
अनुपहितः	காரியகாரணங்களுடைய வியவதானமில்லாததால் மறைக்கப்படாத (பரிபூர்ணனை)
त्वं एव वर्तिताहे	தாங்களாகவே நானிருக்கப்போகிறேன்.

सत्त्वोन्मेषात् कदाचित् खलु विषयरसे दोषबोधेऽपि भूमन्
भूयोऽप्येषु प्रवृत्तिः सतमसि रजसि प्रोद्धते दुर्निवारा ।
चित्तं तावद् गुणाश्च ग्रथितमिह मिथस्तानि सर्वाणि रोद्धुं
तुर्ये त्वय्येकभक्तिः शरणमिति भवान् हंसरूपी न्यगादीत् ॥ २

भूमन्	பரிபூர்ணஸ்வரூபியே!
सत्त्वोन्मेषात्	ஸத்வகுணத்தின் அபிவிருத்தியால்
कदाचित् खलु विषयरसे	சில வேளைகளில் விஷயானுபவத்தில்

दोषबोधे अपि — தோஷஞானமுண்டானபோதிலும்
सतमसि रजसि — தமோகுணத்துடன் கூடின ரஜோகுணம்
प्रोद्धते एषु — விருத்தியடைந்தபொழுது, இந்த விஷயங்களில்
भूयः अपि प्रवृत्तिः — மறுபடியும் பிரவிருத்தியானது
दुर्निवारा — தடுக்கமுடியாததாக ஆகிறது.
तावत् — இவ்விதமிருக்கும்வரையில்
चित्तं गुणाः च — அந்தக்கரணமும் குணங்களும்
मिथः ग्रथितं — ஒன்றுக்கொன்று இணைக்கப்பட்டிருக்கிறது.
इह तानि सर्वाणि — இந்த அவஸ்தையில் அவையெல்லாவற்றையும்
रोद्धुं तुर्ये — தடுப்பதற்கு மூன்றவஸ்தைகளையும் கடந்திருக்கும்
त्वयि एकभक्तिः — தங்களிடத்தில் ஏகாந்தபக்தியொன்றே
शरणं इति भवान् हंसरूपी சரணமென்று தாங்கள் ஹம்ஸரூபியாக
न्यगादीत् — ஸனகாதிகளுக்கு உபதேசித்தீர்களல்லவா.

सन्ति श्रेयांसि भूयांस्यपि रुचिभिदया कर्मिणां निर्मितानि
क्षुद्रानन्दाश्च सान्ता बहुविधगतयः कृष्ण तेभ्यो भवेयुः ।
त्वं चाचख्याथ सख्ये ननु महिततमां श्रेयसां भक्तिमेकां
त्वद्भक्त्यानन्दतुल्यः खलु विषयजुषां सम्मदः केन वा स्यात् ॥

कृष्ण कर्मिणां — ஹே கிருஷ்ண! கர்மாதிகாரிகளுடைய
रुचिभिदया श्रेयांसि — ருசிபேதத்தையனுசரித்து சிரேயஸ்ஸாதனங்கள்
भूयांसि अपि निर्मितानि सन्ति பல உபதேசிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.
तेभ्यः क्षुद्रानन्दाः — அவைகளிலிருந்து அற்ப ஆனந்தத்தையுடையவைக
सान्ताः च बहुविधगतयः அநித்தியங்களுமான பற்பல பதவிகள் [ளும்
भवेयुः — உண்டாகின்றன.
त्वं च सख्ये — தாங்களும் தோழனை உத்தவருக்கு
श्रेयसां भक्ति एकां — சிரேயோமார்க்கங்களுள் பக்தி ஒன்றே
महिततमां आचख्याथ ननु மிக மிகச் சிறந்ததென்று உபதேசித்தீர்களல்லவா.
विषयजुषां खलु — விஷயசுகத்தையனுபவிப்பவர்களுக்கு
त्वद्भक्त्यानन्दतुल्यः — தங்கள் பக்தியாலுண்டாகும் ஆனந்தத்திற்குத் துல்லியமான
सम्मदः केन वा स्यात् — பேரானந்தம் எதனால்தானுண்டாகும்?

त्वद्भक्त्या तुष्टबुद्धेः सुखमिह चरतो विच्युताशस्य चाशाः
सर्वाः स्युः सौख्यमय्यः सलिलकुहरगस्येव तोयैकमय्यः ।
सोऽयं खल्विन्द्रलोकं कमलजभवनं योगसिद्धीश्च हृद्याः
नाकाङ्क्षत्येतदास्तां स्वयमनुपतिते मोक्षसौख्येऽप्यनीहः ॥ ४

त्वद्भक्त्या — தங்களிடத்திலிருக்கும் பக்தியினால்

तुष्टबुद्धेः — சந்தோஷமடைந்த மனதையுடையவனும்,

विच्युताशस्य — அதனால் ஆசையொழிந்தவனும்,

इह सुखं चरतः च — இவ்வுலகில் சுகமாக சஞ்சரிப்பவனுமான ஒருவனுக்கு

सलिलकुहरगस्य — மடுவிலிருக்கும் பிராணிக்கு (எல்லா இடமும்)

तोयैकमय्यः इव — ஒரே ஜலமாகத் தோன்றுவதுபோல

सर्वाः आशाः — எல்லா திக்குகளும்

सौख्यमय्यः स्युः — சுகமயமாகவே பலிக்கும்.

सः अयं खलु — முன் கூறின சுபாவமுடைய அந்த பக்தனும்

इन्द्रलोकं कमलजभवनं — இந்திரலோகத்தையும், பிரம்மலோகத்தையும்

हृद्याः योगसिद्धीः — மனோகரங்களான அணிமாதி அஷ்டைசுவரியாதிகளை யடைவதென்ற யோகசித்திகளையும்

न आकाङ्क्षति — விரும்புவதில்லை.

एतत् आस्तां असौ — அதிருக்கட்டும். அந்த பக்தன்

स्वयं अनुपतिते — தானாக வந்துசேர்ந்த

मोक्षसौख्ये अपि अनीहः — மோக்ஷசுகத்திலுங்கூட விருப்பமற்றவனாக ஆகிறான்.

त्वद्भक्तो बाध्यमानोऽपि च विषयरसैरिन्द्रियाशान्तिहेतो-
र्भक्त्यैवाक्रम्यमाणैः पुनरपि खलु तैर्दुर्बलैर्नाभिजय्यः ।
सप्तार्चिर्दीपितार्चिर्दहति किल यथा भूरिदारुप्रपञ्चं
त्वद्भक्त्योघे तथैव प्रदहति दुरितं दुर्मदः क्वेन्द्रियाणाम् ॥ ५

त्वद्भक्तः — தங்களுடைய பக்தன்

इन्द्रियाशान्तिहेतोः — இந்திரியங்கள் சாந்தியையடையாததால்

विषयरसैः बाध्यमानः अपि — விஷயசுகங்களால் பாதிக்கப்படுகிறானாகிலும்

पुनः अपि च — மறுபடியும்

भक्त्या एव आक्रम्यमाणैः — பக்தியினாலேயே ஆக்கிரமிக்கப்படுகிறவைகளும்

दुर्बलैः तैः — அதனால் பலமற்றவைகளுமான அந்த விஷயசுகங்களால்

न अभिजय्यः खलु — ஜயிக்கமுடியாதவனாக ஆகிறானன்றோ.

दीपितार्चिः सप्तार्चिः — ஜொலிக்கச்செய்யப்பட்ட ஜ்வாலைகளையுடைய அக்கினி

यथा किल भूरिदारुप्रपञ्चं — எவ்விதம் பெரும் விறகுக்கூட்டத்தை

दहति तथा एव — எரிக்கின்றதோ, அவ்விதமே

त्वद्भक्त्योघे — தங்கள் பக்திப்பெருக்கு

दुरितं प्रदहति — பாபத்தை தஹிக்கும்பொழுது

इन्द्रियाणां दुर्मदः क्व — இந்திரியங்களுடைய கெட்டமதம் எங்கே ?

चित्तार्द्रीभावमुच्चैर्वपुषि च पुलकं हर्षबाष्पं च हित्वा
चित्तं शुध्येत्कथं वा किमु बहुतपसा विद्यया वीतभक्तेः ।

त्वद्गाथास्वादसिद्धाञ्जनसततमरीमृज्यमानोऽयमात्मा
चक्षुर्वत्तत्त्वसूक्ष्मं भजति न तु तथाऽभ्यस्तया तर्ककोट्या ॥ ६

चित्तार्द्रीभावं	மனதில் உருக்கமும்,
वपुषि उच्चैः पुलकं च	சரீரத்தில் அதிகமான மயிர்ச்சிலிர்த்தலும்,
हर्षबाष्पं च हित्वा	ஆனந்தக்கண்ணீரும் இல்லாமல்
चित्तं कथं वा शुध्येत्	சித்தமானது எவ்விதம்தான் சுத்தியடையும்?
वीतभक्तेः बहुतपसा	பக்தியில்லாதவனுக்கு அதிகம் தவத்தினாலும்,
विद्यया किमु	ஞானத்தாலும் என்ன பிரயோஜனம்?
अयं आत्मा	இந்த ஆத்மா
त्वद्गाथास्वादसिद्धाञ्जन-सततमरीमृज्यमानः	தங்களுடைய கதாரசத்தை அனுபவிப்பதாகிற சித்தாஞ்சனத்தால் இடைவிடாது நன்கு சுத்தஞ்செய்யப் பட்டதாய்
चक्षुर्वत्	(ஸித்தாஞ்சனம் தீட்டப்பட்ட) கண்போல
तत्त्वसूक्ष्मं भजति तथा	தத்துவத்தின் உண்மையை அறிவதுபோல
अभ्यस्तया	நன்கு அப்பியசிக்கப்பட்ட
तर्ककोट्या न तु	அனேகம் யுக்திகளால் அறிவதேயில்லை.

ध्यानं ते शीलयेयं समतनुसुखबद्धासनो नासिकाग्र-
न्यस्ताक्षः पूरकाद्यैर्जितपवनपथश्चित्तपद्मं त्ववाञ्चम् ।
ऊर्ध्वाग्रं भावयित्वा रविविधुशिखिनः संविचिन्त्योपरिष्टात्
तत्रस्थं भावये त्वां सजलजलधरश्यामलं कोमलाङ्गम् ॥ ७

ते ध्यानं शीलयेयं	தங்களுடைய தியானத்தை நான் அப்பியசிப்பேனாக.
समतनुसुखबद्धासनः	சமமாக நிறுத்தப்பட்ட சரீரத்தையுடையவனாகவும், சுகாசனத்தையமைத்துக்கொண்டவனாகவும்,
नासिकाग्रन्यस्ताक्षः	மூக்கின் நுனியில் வைக்கப்பட்ட கண்களையுடையவனாகவும்
पूरकाद्यैः	பூரகம் முதலியவற்றால்
जितपवनपथः	வாயுமார்க்கத்தை ஜயித்தவனாகவும்,
अवाञ्चं	கீழ்முகமாயிருக்கும்
चित्तपद्मं तु	ஹிருதயபுண்டரீகத்தையும்
ऊर्ध्वाग्रं भावयित्वा	மேல்முகமுடையதாக பாவனைசெய்து,
उपरिष्टात्	ஒன்றின்மேல் ஒன்றாக
रविविधुशिखिनः	சூரியன், சந்திரன், அக்னி இவர்களை
संविचिन्त्य तत्रस्थं	நன்கு தியானித்து, அக்னியின் நடுவிலிருப்பவரும்,
सजलजलधरश्यामलं	நீருண்ட மேகம்போல சியாமளவர்ணரும்,
कोमलाङ्गं	அழகிய அவயவங்களையுடையவருமான
त्वां भावये	தங்களை தியானிப்பேனாக.

आनीलश्लक्ष्णकेशं ज्वलितमकरसत्कुण्डलं मन्दहास-
स्यन्दार्द्रं कौस्तुभश्रीपरिगतवनमालोरुहाराभिरामम् ।
श्रीवत्साङ्कं सुबाहुं मृदुलसदुदरं काञ्चनच्छायचेलं
चारुस्निग्धोरुमम्भोरुहललितपदं भावयेऽहं भवन्तम् ॥ ८

आनीलश्लक्ष्णकेशं	நன்கு கறுத்ததும் மினுமினுப்பானதுமான கேசங்களையுடையவரும்,
ज्वलितमकरसत्कुण्डलं	பிரகாசிக்கின்ற அழகான மகர குண்டலங்களையுடையவரும்,
मन्दहासस्यन्दार्द्रं	புன்னகைப்பெருக்கினால் நனைந்தவரும்,
कौस्तुभश्रीपरिगत-वनमालोरुहाराभिरामं	கௌஸ்துபத்தின் காந்தியால் சூழப்பட்ட வனமாலையாலும், பெருத்த முத்துமாலையாலும் அழகுற்றவரும்,
श्रीवत्साङ्कं	ஸ்ரீவத்ஸத்தை அடையாளமாகவுடையவரும்,
सुबाहुं	அழகான திருக்கைகளையுடையவரும்,
मृदुलसदुदरं काञ्चनच्छायचेलं	மெதுவானதும் பிரகாசிக்கின்றதுமான வயிற்றையுடையவரும், தங்கநிறமான பட்டாடையுடையவரும்,
चारुस्निग्धोरुं	அழகுற்றவைகளும் புஷ்டியடைந்தவைகளுமான துடைகளையுடையவரும்,
अंभोरुहललितपदं	தாமரைபோல் மெதுவான திருவடிகளையுடையவருமான
भवन्तं अहं भावये	தங்களை நான் தியானிப்பேனாக.

सर्वाङ्गेष्वङ्ग रङ्गत्कुतुकमतिमुहुर्धारयन्नीश चित्तं
तत्राप्येकत्र युञ्जे वदनसरसिजे सुन्दरे मन्दहासे ।
तत्रालीनं तु चेतः परमसुखचिदद्वैतरूपे वितन्व-
न्नन्यन्नो चिन्तयेयं मुहुरिति समुपारूढयोगो भवेयम् ॥ ९

अङ्ग ईश रङ्गत्कुतुकं	ஹே ஈசா ! விருப்பத்தையடைந்த
चित्तं सर्वाङ्गेषु	மனதை தங்களுடைய எல்லா அவயவங்களிலும்
अतिमुहुः धारयन्	அடிக்கடி நிலைநிறுத்திக்கொண்டும்,
तत्र अपि सुन्दरे	அந்த அவயவங்களுக்குள்ளும் அழகுற்றதும்,
मन्दहासे वदनसरसिजे	புன்னகையுடையதுமான முககமலமாகிற
एकत्र युञ्जे	ஒரே அவயவத்தில் சேர்த்துவைப்பேன்.
तत्र आलीनं	அந்தத் திருமுகத்தில் நன்கு லயித்த
चेतः तु	மனதையோவெனில்,
परमसुखचिदद्वैतरूपे	சச்சிதானந்தரூபியான பிரம்மத்தினிடத்தில்
वितन्वन्	செலுத்தியவனாய்
अन्यत् नो चिन्तयेयं	வேறொன்றையும் சிந்தியாதிருப்பேன்.
इति मुहुः	இவ்வாறு அடிக்கடி
समुपारूढयोगः भवेयं	தங்கள் தியானயோகத்தையடைந்தவனாக பவிப்பேனாக.

इत्थं त्वद्ध्यानयोगे सति पुनरणिमाद्यष्टसंसिद्धयस्ताः
दूरश्रुत्यादयोऽपि ह्यहमहमिकया संपतेयुर्मुरारे ।
त्वत्संप्राप्तौ विलम्बावहमखिलमिदं नाद्रिये कामयेऽहं
त्वामेवानन्दपूर्णं पवनपुरपते पाहि मां सर्वतापात् ॥ १०

मुरारे इत्थं	ஹே முராரியே! இவ்வாறு
त्वद्ध्यानयोगे सति पुनः	தங்களுடைய தியானயோகம் சித்தித்தபிறகு
ताः अणिमाद्यष्टसंसिद्धयः	அந்த அணிமை முதலிய எட்டு சித்திகளும்,
दूरश्रुत्यादयः अपि	தூரசிரவணம் முதலானவைகளும்.
अहमहमिकया	நான் முந்தி நான் முந்தியென போட்டாப்போட்டியாக
हि संपतेयुः	தவறாமல் வந்துவிடும்.
त्वत्संप्राप्तौ	தங்களையடைவதில்
विलम्बावहं	விளம்பத்தை(தாமதத்தை)யுண்டுபண்ணும்
इदं अखिलं न आद्रिये	இவையெல்லாவற்றையும் நான் விரும்பமாட்டேன்.
आनन्दपूर्णं त्वां एव	ஆனந்தம் நிறைந்த தங்களையே
अहं कामये	நான் விரும்புகிறேன்.
पवनपुरपते	ஹே குருவாயூரப்பா!
सर्वतापात्	ஆத்யாத்மிகம் முதலிய தாபங்களைத்திலிருந்தும்
मां पाहि	என்னைக் காப்பாற்றுவீராக.

इति श्रीमन्नारायणीये भक्त्या विशुद्धचित्तस्यैव भगवत्स्वरूपध्यानयोग्यतावर्णनं
नाम पञ्चनवतितमं दशकं समाप्तम् ॥ ९५ ॥

आदितः श्लोकाः 982. एकादशस्कन्धे श्लोकाः 50.

षण्णवतितमं दशकम्—தொண்ணூற்றாறுவது தசகம்.

भगवद्विभूतिवर्णनम् பகவானுடைய விபூதிகளை வர்ணிப்பது.

त्वं हि ब्रह्मैव साक्षात्परमुरुमहिमन्नक्षराणामकार-
स्तारो मन्त्रेषु राज्ञां मनुरसि मुनिषु त्वं भृगुर्नारदोऽपि ।
प्रह्लादो दानवानां पशुषु च सुरभिः पक्षिणां वैनतेयो
नागानामस्यनन्तः सुरसरिदपि च स्रोतसां विश्वमूर्ते ॥ १

उरुमहिमन् विश्वमूर्ते	அதிக மஹிமையுடைய ஹே விச்வமூர்த்தியே!
त्वं हि साक्षात् परं ब्रह्म एव	தாங்களோ ஸாக்ஷாத்பரப்பிரம்மமாகவே ஆகிறீர்கள்.
त्वं अक्षराणां अकारः	தாங்கள் அக்ஷரங்களுக்குள் அகாரமாகவும்,
मन्त्रेषु तारः	மந்திரங்களுள் பிரணவமாகவும்,
राज्ञां मनुः	அரசர்களுக்குள் மனுமஹாராஜனாகவும்,

मुनिषु भृगुः	முனிவர்களுக்குள் பிருகுமுனிவராகவும்,
नारदः अपि असि	நாரதராகவும் இருக்கின்றீர்.
दानवानां प्रह्लादः	அசுரர்களுக்குள் பிரஹ்லாதனுகவும்,
पशुषु सुरभिः च	பசுக்களில் காமதேனுவாகவும்,
पक्षिणां वैनतेयः	பக்ஷிகளுக்குள் கருடனுகவும்,
नागानां अनन्तः असि	நாகங்களுக்குள் அனந்தனுகவும் இருக்கின்றீர்.
अपि च	மேலும்,
स्रोतसां सुरसरित्	நதிகளுக்குள் கங்கையாகவுமிருக்கின்றீர்.

ब्रह्मण्यानां बलिस्त्वं क्रतुषु च जपयज्ञोऽसि वीरेषु पार्थो
भक्तानामुद्धवस्त्वं बलमसि बलिनां धाम तेजस्विनां त्वम् ।
नास्त्यन्तस्त्वद्विभूतेर्विकसदतिशयं वस्तु सर्वं त्वमेव
त्वं जीवस्त्वं प्रधानं यदिह भवदृते तन्न किञ्चित्प्रपञ्चे ॥ २

त्वं	தாங்கள்
ब्रह्मण्यानां बलिः	பிராமணபக்தர்களுக்குள் பலிசக்கிரவர்த்தியாகவும்,
क्रतुषु जपयज्ञः च	யக்ஞங்களுக்குள் ஜபயக்ஞமாகவும்,
वीरेषु पार्थः असि	வீரர்களுக்குள் அர்ஜுனனுகவும் இருக்கின்றீர்கள்.
भक्तानां उद्धवः	பக்தர்களுக்குள் உத்தவனுகவும்,
त्वं बलिनां बलं	தாங்கள் பலமுடையவர்களுக்கு பலமாகவும்,
त्वं तेजस्विनां	தாங்கள் தேஜஸ்ஸுடையவர்களுக்கு
धाम असि	தேஜஸ்ஸாகவும் இருக்கிறீர்கள்.
त्वद्विभूतेः अन्तः न अस्ति	தங்களுடைய விபூதிக்கு முடிவில்லை.
विकसदतिशयं	ஸ்பஷ்டமாய் பிரகாசிக்கின்ற மேன்மையையுடைய
सर्वं वस्तु त्वं एव	எல்லாப் பொருளும் தாங்களே.
जीवः त्वं प्रधानं त्वं	ஜீவனும் தாங்கள்; பிரகிருதியும் தாங்கள்;
इह प्रपञ्चे	இப்பிரபஞ்சத்தில்
भवदृते यत्	தாங்களில்லாமல் யாதொன்றிருக்குமோ
तत् किञ्चित् न	அப்படிப்பட்டது ஒன்றுமேயில்லை.

धर्मं वर्णाश्रमाणां श्रुतिपथविहितं त्वत्परत्वेन भक्त्या
कुर्वन्तोऽन्तर्विरागे विकसति शनकैः सन्त्यजन्तो लभन्ते ।
सत्तास्फूर्तिप्रियत्वात्मकमखिलपदार्थेषु भिन्नेष्वभिन्नं
निर्मूलं विश्वमूलं परममहमिति त्वद्विबोधं विशुद्धम् ॥ ३

वर्णाश्रमाणां	பிராமணன் முதலிய வர்ணங்களுக்கும், பிரம்மசரியம் முதலிய ஆசிரமங்களுக்கும்
श्रुतिपथविहितं धर्मं	வேதமார்க்கங்களில் விதிக்கப்பட்ட தர்மத்தை
त्वत्परत्वेन	ஈசுவரார்ப்பணமாக

भक्त्या कुर्वन्तः பக்தியுடன் அனுஷ்டித்துக்கொண்டு,
अन्तः विरागे विकसति அதனால் மனதில் வைராக்கியம் உதிக்கும்பொழுது
शनकैः सन्त्यजन्तः கிரமமாக அந்த தர்மங்களை தியாகம்பண்ணிக்கொண்டு
सत्तास्फूर्तिप्रियत्वात्मकं ஸச்சிதானந்தரூபமானதும்
भिन्नेषु வேறாகத்தோன்றும் காரியங்களான
अखिलपदार्थेषु எல்லா வஸ்துக்களிலும்
अभिन्नं காரணரூபமாக வேறல்லாதிருப்பதும்
निर्मूलं தனக்குக் காரணமில்லாததும்,
विश्वमूलं எல்லாவற்றிற்கும் காரணமுமான
'परमं अहं' इति विशुद्धं 'பரமாத்மாதான் நான்' என்ற சுத்தமான
त्वद्विबोधं लभन्ते தங்கள் ஸ்வரூபஞானத்தை அடைகின்றனர்.

ज्ञानं कर्मापि भक्तिस्त्रितयमिह भवत्प्रापकं तत्र ताव-
न्निर्विण्णानामशेषे विषय इह भवेद् ज्ञानयोगेऽधिकारः ।
सक्तानां कर्मयोगस्त्वयि हि विनिहितो ये तु नात्यन्तसक्ताः
नाप्यत्यन्तं विरक्तास्त्वयि च धृतरसा भक्तियोगो ह्यमीषाम् ॥ ४

इह ज्ञानं இவ்வுலகில் ஞானயோகம்,
कर्म भक्तिः त्रितयं अपि கர்மயோகம், பக்தியோகம் என்ற இம்மூன்றும்
भवत्प्रापकं தங்களேயடைவிக்கும் சாதனங்களாகும்.
तत्र तावत् इह அவைகளில் இவ்வுலகிலிருக்கும்
अशेषे विषये निर्विण्णानां விஷயசுகமனைத்திலும் வெறுப்படைந்தவர்களுக்கு
ज्ञानयोगे अधिकारः भवेत् ஞானயோகத்தில் அதிகாரம் சித்திக்கும்.
सक्तानां हि விஷயசுகங்களில் பற்றுடையவர்களுக்கோவெனில்
त्वयि विनिहितः தங்களிடத்தில் அர்ப்பணம் செய்யப்பட்ட
कर्मयोगः கர்மயோகம் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது.
तु ये ஆனால் எவர்கள்
अत्यन्तसक्ताः न விஷயஸுகங்களில் மிகப் பற்றுடையவர்களாகவுமில்லையோ ;
अत्यन्तं विरक्ताः अपि न மிக வைராக்கியமுடையவர்களாகவுமில்லையோ ;
त्वयि धृतरसाः च தங்களிடம் பிரேமையுடையவர்களாகவும் இருக்கின்றனரோ ;
अमीषां हि भक्तियोगः அவர்களுக்கே பக்தியோகம் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ज्ञानं त्वद्भक्ततां वा लघु सुकृतवशान्मर्त्यलोके लभन्ते
तस्मात्तत्रैव जन्म स्पृहयति भगवन्नाकगो नारको वा ।
आविष्टं मां तु दैवाद्भवजलनिधिपोतायिते मर्त्यदेहे
त्वं कृत्वा कर्णधारं गुरुमनुगुणवातायितस्तारयेथाः ॥ ५

ज्ञानं त्वद्भक्ततां वा　ஞானத்தையாவது தங்களிடத்தில் பக்தியையாவது
मर्त्यलोके सुकृतवशात्　மானிடஉலகத்தில் முன்ஜன்மத்திய புண்யவசத்தால்
लघु लभन्ते　பிரயாசமின்றி அடைகின்றனர்.
तस्मात् भगवन्　ஆகையால், ஹே பகவானே!
नाकगः　சுவர்க்கத்தையடைந்தவனாகிலும்
नारकः वा　நரகத்தையடைந்தவனாகிலும்
तत्र एव जन्म स्पृहयति　அந்தமனிதலோகத்திலேயே பிறப்பைவிரும்புகின்றான்.
दैवात् भवजलनिधिपोतायिते　பாக்கியவசத்தால் சம்சாரமாகிற சாகரத்தைத் தாண்ட ஓர் மரக்கலம்போலிருக்கும்
मर्त्यदेहे आविष्टं मां तु　மானிடசரீரத்தில் பிரவேசித்திருக்கும் என்னையும்
गुरुं कर्णधारं कृत्वा त्वं　ஆசாரியனை படகோட்டியாகச் செய்து தாங்கள்
अनुगुणवातायितः　அதற்கனுகூலமான காற்றாகவிருந்துகொண்டு
तारयेथाः　கரையேற்றுவீராக.

अव्यक्तं मार्गयन्तः श्रुतिभिरपि नयैः केवलज्ञानलुब्धाः
क्लिश्यन्तेऽतीव सिद्धिं बहुतरजनुषामन्त एवाप्नुवन्ति ।
दूरस्थः कर्मयोगोऽपि च परमफले नन्वयं भक्तियोग-
स्त्वामूलादेव हृद्यस्त्वरितमयि भगवत्प्रापको वर्धतां मे ॥ ६

केवलज्ञानलुब्धाः　கேவலஞானத்தைமட்டும் விரும்புகின்றவர்கள்
श्रुतिभिः　உபநிஷத்துக்களைக்கொண்டும்
नयैः अपि　மீமாம்ஸாநியாயங்களைக்கொண்டும்
अव्यक्तं　அவ்யக்தமான பரப்பிரம்மத்தை
मार्गयन्तः अतीव क्लिश्यन्ते　விசாரம்பண்ணிக்கொண்டு மிகக்கஷ்டப்படுகின்றனர்
बहुतरजनुषां अन्ते एव　பல ஜன்மங்களுடைய முடிவில்தான்
सिद्धिं आप्नुवन्ति　மோக்ஷசித்தியைப் பெறுகின்றனர்.
कर्मयोगः अपि च परमफले दूरस्थः　கர்மயோகமும் பரமபுருஷார்த்தமான மோக்ஷவிஷயத்தில் ஸ்வர்க்கலோகம் முதலிய அவாந்தரபலங்களைக் கொண்டு வெகுதூரத்திலிருக்கிறது.
अयि　ஹே ஈசா!
ननु आमूलात् एव हृद्यः　நிச்சயமாக ஆதிமுதலே மனதைக் கவருகின்றதும்
त्वरितं भवत्प्रापकः　விரைவாகவே தங்களை அடைவிக்கின்றதுமான
अयं भक्तियोगः तु　இந்த பக்தியோகமொன்றே
मे वर्धतां　எனக்கு விருத்தியடையக்கடவது.

ज्ञानायैवातियत्नं मुनिरपवदते ब्रह्मतत्त्वं तु शृण्वन्
गाढं त्वत्पादभक्तिं शरणमयति यस्तस्य मुक्तिः कराग्रे ।

त्वद्ध्यानेऽपीह तुल्या पुनरसुकरता चित्तचाञ्चल्यहेतो-
रभ्यासादाशु शक्यं तदपि वशयितुं त्वत्कृपाचारुताभ्याम् ॥ ७

मुनिः ज्ञानाय एव	வியாசமுனிவர் கேவலஞானத்தை மட்டுமடைய
अतियत्नं अपवदते	பல கிரந்தங்களைப் படித்துச் செய்யப்படும் அதிகமான பிரயத்தினத்தை நிஷேதிக்கின்றார்.
तु यः ब्रह्मतत्त्वं	ஆனால் எவன் பிரம்மதத்வத்தை
शृण्वन् त्वत्पादभक्तिं	கேட்டறிந்துகொண்டு தங்கள் திருவடிகளில் பக்தியை
गाढं शरणं अयति	உறுதியாக சரணமடைகிறானோ;
तस्य मुक्तिः	அவனுக்கு மோக்ஷமானது
कराग्रे	கையின் நுனியிலேயே இருக்கின்றது.
पुनः इह त्वद्ध्याने अपि	ஆனால் இந்த பக்தியோகத்திலும்
चित्तचाञ्चल्यहेतोः	மனதின் சாஞ்சல்யம் நிமித்தமாக
असुकरता तुल्या	எளிதில் செய்யமுடியாததென்பது துல்லியமே.
अपि तत्	அவ்விதமாகிலும் அந்தத் தியானமானது
अभ्यासात्	அப்பியாசத்தைக்கொண்டும்
त्वत्कृपाचारुताभ्यां	தங்கள் கிருபையாலும், தங்கள் திருமேனியின் அழகினாலும்
आशु वशयितुं शक्यं	விரைவாக சம்பாதிக்கமுடியும்.

निर्विण्णः कर्ममार्गे खलु विषमतमे त्वत्कथादौ च गाढं
जातश्रद्धोऽपि कामानयि भुवनपते नैव शक्नोमि हातुम् ।
तद् भूयो निश्चयेन त्वयि निहितमना दोषबुद्ध्या भजंस्तान्
पुष्णीयां भक्तिमेव त्वयि हृदयगते मङ्क्षु नङ्क्ष्यन्ति सङ्गाः ॥

अयि भुवनपते	ஹே லோகநாதா!
विषमतमे कर्ममार्गे	மிகத் தொந்தரவான கர்மமார்க்கத்தில்
निर्विण्णः खलु	வெறுப்படைந்தவனாகவே
त्वत्कथादौ च	தங்கள் சரித்திரம் முதலியதிலும்
गाढं जातश्रद्धः अपि	திடமாக உண்டான சிரத்தையுடையவனாக இருந்தபோதிலும்
कामान् हातुं	காமங்களை விட்டுவிட
न शक्नोमि एव	சக்தியற்றவனாகவே ஆகிறேன்.
तत् भूयः निश्चयेन त्वयि	ஆகையால் அடிக்கடி உறுதியுடன் தங்களிடத்தில்
निहितमनाः दोषबुद्ध्या	மனதைச் செலுத்தியவனாக தோஷபுத்தியுடன்
तान् भजन्	அந்த காமங்களை அனுபவித்துக்கொண்டு
भक्तिं एव पुष्णीयां	பக்தியையே வளர்ப்பேனாக.
त्वयि हृदयगते	தாங்கள் ஹிருதயத்தை அடைந்தபொழுது
सङ्गाः	விஷயத்திலுள்ள பற்றுதல்கள்
मङ्क्षु नङ्क्ष्यन्ति	விரைவில் நாசமடைந்துவிடும்.

कश्चित्तं क्लेशार्जितार्थक्षयविमलमतिर्नुद्यमानो जनौघैः
प्रागेवं प्राह विप्रो न खलु मम जनः कालकर्मग्रहा वा ।
चेतो मे दुःखहेतुस्तदिह गुणगणं भावयत् सर्वकारी-
त्युक्त्वा शान्तो गतस्त्वां मम च कुरु विभो तादृशीं चित्तशान्तिम् ॥

प्राक् कश्चित् विप्रः	முன்னொருகாலத்தில் ஒரு பிராமணன்
क्लेशार्जितार्थक्षय-विमलमतिः	மிகக் கஷ்டப்பட்டு சம்பாதிக்கப்பட்ட பொருள் நாசமடைந்ததால் வெறுப்படைந்து அதனால் மாசற்ற மனமுடையவனாய்
जनौघैः नुद्यमानः	ஜனங்களால் துன்புறுத்தப்பட்டவனாய்
एवं आह	பின்வருமாறு சொன்னான்.
मम खलु दुःखहेतुः	'எனக்கு நிச்சயமாக துக்கத்திற்குக் காரணம்
जनः कालकर्मग्रहाः वा न	ஜனங்களோ, காலமோ, கர்மமோ, கிரகங்களோ அல்ல.
चेतः मे	மனதுதான் எனக்கு வருத்தத்திற்குக் காரணம்.
तत् इह	அந்தச் சித்தமானது ஆத்மாவிடத்தில்
गुणगणं	கர்த்ருத்வம் முதலிய குணகணத்தை
भावयत्	ஆரோபணஞ்செய்து
सर्वकरि इति उक्त्वा	எல்லாவற்றையும் செய்கிறது, என்றுசொல்லி
शान्तः त्वां गतः	சாந்தியடைந்தவனாக தங்களைவந்தடைந்தான்.
विभो मम च	ஹே பிரபுவே! எனக்கும்
तादृशीं चित्तशान्तिं कुरु	அப்படிப்பட்ட மனச்சாந்தியை செய்வீராக.

ऐलः प्रागुर्वशीं प्रत्यतिविवशमनाः सेवमानश्चिरं तां
गाढं निर्विद्य भूयो युवतिसुखमिदं क्षुद्रमेवेति गायन् ।
त्वद्भक्तिं प्राप्य पूर्णः सुखतरमचरत्तद्वदुद्धूय सङ्गं
भक्तोत्तंसं क्रिया मां पवनपुरपते हन्त मे रुन्धि रोगान् ॥ १०

प्राक् ऐलः	முன்னொருகாலத்தில் புரூரவஸ் (என்ற ஓர் அரசன்)
उर्वशीं प्रति	உர்வசியைப்பற்றி
अतिविवशमनाः	மிகப் பரவசமனத்தினனாய்
चिरं तां सेवमानः भूयः	வெகுநாள் அவளை அனுபவித்து பிறகு,
गाढं निर्विद्य	திடமான வைராக்கியத்தை அடைந்து,
इदं युवतिसुखं क्षुद्रं एव	" இந்த ஸ்திரீசுகம் மிகத் துச்சமானதே "
इति गायन्	என்று சொல்லிக்கொண்டு
त्वद्भक्तिं प्राप्य	தங்களிடம் பக்தியை அடைந்து
पूर्णः	பூர்ணமனோரதனாக பவித்து
सुखतरं अचरत्	வெகு சுகமாக சஞ்சரித்தான்.

पवनपुरपते तद्वत्	ஹே குருவாயூரப்பா! அதுபோல
सङ्गं उद्धूय मां	பற்றுதலை வெகுதூரத்தில் விலக்கி என்னை
भक्तोत्तंसं क्रियाः	பக்தர்களில் சிறந்தவனாகச் செய்வீராக.
हन्त मे रोगान् रुन्धि	கஷ்டம்! (முதலில்) எனது வியாதிகளையகற்றவேண்டும்.

इति श्रीमन्नारायणीये भगवद्विभूतिवर्णनं, कर्मज्ञानभक्तिमार्गाधिकारिनिरूपणं, चित्तोपशमप्रार्थनं च षण्णवतितमं दशकं समाप्तम् ॥ ९६ ॥

आदितः श्लोकाः 992. एकादशस्कन्धे श्लोकाः 60.

सप्तनवतितमं दशकम्—தொண்ணூற்றேழாவது தசகம்.

उत्तमभक्तिप्रार्थनावर्णनम्—சிறந்த பக்தியை பிரார்த்திப்பதை வர்ணிப்பது.

त्रैगुण्याद्भिन्नरूपं भवति हि भुवने हीनमध्योत्तमं यद्
ज्ञानं श्रद्धा च कर्ता वसतिरपि च सुखं कर्म चाहारभेदाः ।
त्वत्क्षेत्रत्वन्निषेवादि तु यदिह पुनस्त्वत्परं तत्तु सर्वं
प्राहुर्नैर्गुण्यनिष्ठं तदनुभजनतो मङ्क्षु सिद्धो भवेयम् ॥ १

भुवने ज्ञानं श्रद्धा च	இவ்வுலகில் ஞானமும், சிரத்தையும்,
कर्ता वसतिः अपि	கர்த்தாவும், வாசஸ்தலமும்,
सुखं कर्म च	சுகமும், கர்மாவும்
आहारभेदाः च	ஆஹாரபேதங்களும் என்ற
यत्	யாதொன்றுண்டோ அதெல்லாம்
त्रैगुण्यात् भिन्नरूपं	ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்ற முக்குணங்களிலிருந்துண்டானதால் வேறுபட்ட உருவமுடையதாகவும்
हीनमध्योत्तमं भवति हि	தாழ்வுற்றதாகவும், நடுத்தரமானதாகவும், மிகச் சிறந்ததாகவும் ஆகிறது என்று பிரசித்தி.
पुनः इह	ஆனால் இவ்வுலகில்
त्वत्क्षेत्रत्वन्निषेवादि	தங்கள் க்ஷேத்திரத்தையும், தங்களையும் சேவிப்பது [முதலியது
यत् तु तत् सर्वं	யாதொன்றுண்டோ அவையெல்லாம்
त्वत्परं तु	தங்கள் விஷயமாகவே பவிக்குமானால்
नैर्गुण्यनिष्ठं प्राहुः	நிர்க்குணவிஷயமென்று சொல்லுகின்றனர்.
तदनुभजनतः	அதை அடிக்கடி சேவிப்பதால்
मङ्क्षु सिद्धोः भवेयं	விரைவாக நான் முக்தியடைந்தவனாக ஆவேனாக.

त्वय्येव न्यस्तचित्तः सुखमयि विचरन् सर्वचेष्टास्त्वदर्थं
त्वद्भक्तैः सेव्यमानानपि चरितचरानाश्रयन् पुण्यदेशान् ।
दस्यौ विप्रे मृगादिष्वपि च सममतिर्मुच्यमानावमान-
स्पर्धासूयादिदोषः सततमखिलभूतेषु संपूजये त्वाम् ॥ २

अयि	ஹே ஈசா!
त्वयि एव न्यस्तचित्तः	தங்களிடத்திலேயே மனதைச் செலுத்தியவனாய்
सुखं विचरन्	சுகமாக ஸஞ்சரித்துக்கொண்டும்,
सर्वचेष्टाः	சகல பிரவிருத்திகளையும்
त्वदर्थं	தங்களுக்காகவே செய்துகொண்டும்,
त्वद्भक्तैः	தங்களுடைய பக்தர்களால்
सेव्यमानान्	இப்பொழுது செய்யப்படுகின்றவையும் சேவிக்கப்படுகின்றவையும்,
चरितचरान् अपि	முன்செய்யப்பட்டவையும், சஞ்சரிக்கப்பட்டவையுமா
पुण्यदेशान्	புண்ணியகர்மங்களையும், புண்ணியதேசங்களையும் [ன
आश्रयन्	அனுஷ்டித்துக்கொண்டும், அடைந்துகொண்டும்,
दस्यौ विप्रे च	திருடனிடத்திலும், பிராமணனிடத்திலும்,
मृगादिषु अपि सममतिः	மிருகம் முதலியவற்றிலும் சமபுத்தியுடையவனாய்
मुच्यमानावमान- स्पर्धासूयादिदोषः	விடப்படுகின்ற அவமானம், விரோதம், அசூயை முதலிய தோஷங்களையுடையவனாகவும்,
अखिलभूतेषु	ஸமஸ்த பிராணிகளிலும்
सततं त्वां संपूजये	எப்பொழுதும் தங்களை நன்கு பூஜிப்பேனாக.

त्वद्भावो यावदेषु स्फुरति न विशदं तावदेवं ह्युपास्तिं
कुर्वन्नैकात्म्यबोधे झटिति विकसति त्वन्मयोऽहं चरेयम् ।
त्वद्धर्मस्यास्य तावत् किमपि न भगवन् प्रस्तुतस्य प्रणाश-
स्तस्मात्सर्वात्मनैव प्रदिश मम विभो भक्तिमार्गं मनोज्ञम् ॥ ३

एषु	இந்தத் திருடன், பிராமணன், பசு முதலியவைகளில்
त्वद्भावः यावत्	ஈசுவரபாவமானது எதுவரையில்
विशदं न स्फुरति तावत्	ஸ்பஷ்டமாக விளங்கவில்லையோ அதுவரையில்
एवं हि उपास्तिं कुर्वन्	இவ்விதமே உபாஸனம் செய்துகொண்டு
ऐकात्म्यबोधे	எல்லாரிடத்திலுமிருக்கும் ஆத்மா ஒன்றே என்ற அறிவு
झटिति विकसति अहं	விரைவாகத் தோன்றியபொழுது, நான்
त्वन्मयः चरेयं	தாங்களாகவே பவித்து ஸஞ்சரிப்பேனாக.
भगवन्	ஐசுவரியாதி குணங்கள் நிறைந்த ஹே ஈசா!
प्रस्तुतस्य अस्य त्वद्धर्मस्य	ஆரம்பிக்கப்பட்ட இந்த பாகவததர்மத்திற்கு
तावत्	முடிவுவரையில்
किमपि प्रणाशः न	கொஞ்சங்கூட குறைவு ஏற்படுவதில்லை.
तस्मात् विभो	ஆகையால் ஹே பிரபுவே!
सर्वात्मना एव	எவ்விதத்திலுமே
मनोज्ञं भक्तिमार्गं	மனதைக்கவருகின்றதான பக்திமார்க்கத்தை
मम प्रदिश	எனக்குத் தந்தருள்வீராக.

तं चैनं भक्तियोगं द्रढयितुमयि मे साध्यमारोग्यमायु-
दिष्ट्या तत्रापि सेव्यं तव चरणमहो भेषजायेव दुग्धम् ।
मार्कण्डेयो हि पूर्वं गणकनिगदितद्वादशाब्दायुरुच्चैः
सेवित्वा वत्सरं त्वां तव भटनिवहैर्द्रावयामास मृत्युम् ॥ ४

अयि तं एनं भक्तियोगं	ஹே ஈசா! முன் கூறப்பட்ட இந்த பக்தியோகத்தை
द्रढयितुं च	திடப்படுத்துவதற்கும்
मे आरोग्यं आयुः	எனக்கு முதலில் ரோகமில்லாமையும் ஆயுஸ்ஸும்
साध्यं	சம்பாதிக்கப்படவேண்டியதாக இருக்கின்றது;
तत्र अपि तव चरणं	அதை சம்பாதிப்பதிலும் தங்கள் திருவடி
भेषजाय दुग्धं इव	மருந்திற்காக பால்போல
सेव्यं	சேவிக்கத்தகுந்ததாக ஆயிற்று.
अहो दिष्ट्या	அதுவும் மஹாபாக்கியமே.
हि	ஏனென்றால்
पूर्वं मार्कण्डेयः	முன் ஒருகாலத்தில் மார்க்கண்டேயரென்பவர்
गणकनिगदित-द्वादशाब्दायुः	ஜோதிஷர்களால் கூறப்பட்ட பன்னிரண்டு வருஷ ஆயுஸ்ஸையுடையவராக
त्वां वत्सरं उच्चैः सेवित्वा	தங்களை ஒரு வருஷம் முடிய நன்றாக சேவித்து
तव भटनिवहैः	தங்களுடைய தூதர்க்கூட்டத்தைக்கொண்டு
मृत्युं द्रावयामास	யமனை விரட்டினார்.

इति श्रीमन्नारायणीये एकादशस्कन्धार्थपरिच्छेदः ॥ ११ ॥

आदितः श्लोकाः 996. एकादशस्कन्धे श्लोकाः 64.

अथ द्वादशस्कन्धपरिच्छेदः ॥

मार्कण्डेयोपाख्यानम्—மார்க்கண்டேய சரித்திரம்.

मार्कण्डेयश्चिरायुः स खलु पुनरपि त्वत्परः पुष्पभद्रा-
तीरे निन्ये तपस्यन्नतुलसुखरतिः षट् तु मन्वन्तराणि ।
देवेन्द्रः सप्तमस्तं सुरयुवतिमरुन्मन्मथैर्मोहयिष्यन्
योगोष्मप्लुष्यमाणैर्न तु पुनरशकत्त्वज्जनं निर्जयेत् कः ॥ ५

चिरायुः	சிரஞ்சீவியான
सः मार्कण्डेयः खलु	அந்த மார்க்கண்டேயனும்,
पुनः अपि	நெடுநாள் ஆயுஸ்ஸையடைந்துங்கூட மறுபடியும்
त्वत्परः	தங்கள் பக்தனாக பவித்து
अतुलसुखरतिः	ஒப்பற்ற பஜனானந்தத்தில் சிரத்தையுடையவனாய்
पुष्पभद्रातीरे तपस्यन् तु	புஷ்பபத்திரா நதிக்கரையில் தபஸ் செய்துகொண்டே

षट् मन्वन्तराणि निन्ये ஆறு மன்வந்தரங்களை கழித்தார்.
सप्तमः देवेन्द्रः तं ஏழாவது தேவேந்திரன், அந்த மார்க்கண்டேயனை
सुरयुवतिमरुन्मन्मथैः அப்சரஸ்திரீகள், வசந்தமாருதன், மன்மதன் இவர்களைக்கொண்டு
मोहयिष्यन् மயக்க விருப்பங்கொண்டான்.
पुनः योगोष्मप्लुष्यमाणैः ஆனால் யோகாக்கினியால் தகிக்கப்படுகின்ற அவர்களைக்கொண்டு
न तु अशकत् மயக்கச் சக்தனுகவேயில்லை.
त्वज्जनं कः निर्जयेत् தங்கள் பக்தனை யார்தான் ஜயிப்பார்?

प्रीत्या नारायणाख्यस्त्वमथ नरसखः प्राप्तवानस्य पार्श्वं
तुष्ट्या तोष्टूयमानः स तु विविधवरैर्लोभितो नानुमेने ।
द्रष्टुं मायां त्वदीयां किल पुनरवृणोद् भक्तितृप्तान्तरात्मा
मायादुःखानभिज्ञस्तदपि मृगयते नूनमाश्चर्यहेतोः ॥ ६

अथ नारायणाख्यः त्वं பிறகு நாராயணன் என்று பெயருடைய தாங்கள்
नरसखः प्रीत्या நரனுடன் கூட சந்தோஷத்துடன்
अस्य पार्श्वं प्राप्तवान् அந்த மார்க்கண்டேயன் பக்கத்தில் வந்தீர்கள்.
तुष्ट्या तोष्टूयमानः மிகச் சந்தோஷத்துடன் ஸ்துதிக்கின்ற
सः तु அந்த மார்க்கண்டனோவெனில்
विविधवरैः பற்பல வரங்களைக்கொண்டு
लोभितः ஆசைமூட்டப்பட்டிருக்தும்
भक्तितृप्तान्तरात्मा பக்தியாலேயே திருப்தியடைந்த மனதையுடையவனுக
न अनुमेने அவ்வரங்களை விரும்பவில்லை.
पुनः त्वदीयां मायां द्रष्टुं ஆனால் தங்கள் மாயையை பார்ப்பதற்கு
अवृणोत् किल வேண்டினார் அல்லவா.
मायादुःखानभिज्ञः மாயையால் உண்டாகும் வருத்தத்தையறியாத அவர்
आश्चर्यहेतोः ஆச்சரியம் காரணமாக
तत् अपि मृगयते नूनं அந்த மாயாதுக்கத்தையும் விரும்பியிருக்கக்கூடும்.

याते त्वय्याशु वाताकुलजलदगलत्तोयपूर्णातिघूर्ण-
त्सप्तार्णोराशिमग्ने जगति स तु जले संभ्रमन् वर्षकोटीः ।
दीनः प्रैक्षिष्ट दूरे वटदलशयनं कञ्चिदाश्चर्यबालं
त्वामेव श्यामलाङ्गं वदनसरसिजन्यस्तपादाङ्गुलीकम् ॥ ७

त्वयि आशु याते தாங்கள் தாமதியாமல் சென்றதும்,
जगति वाताकुलजल-दगलत्तोयपूर्णाति-घूर्णत्सप्तार्णोराशिमग्ने உலகமானது, பிரளயக்காற்றினால் சிதறுண்ட மேகங்களிலிருந்து பொழிகின்ற ஜலத்தினால் நிறைந்தவையும் அதனால் கரைபுரண்டோடுகின்றவையுமான ஸப்தஸாகரங்களில் மூழ்கியபொழுது

सः तु जले	அந்த மார்க்கண்டேயனும் அந்தப் பிரளயஜலத்தில்
वर्षकोटीः संभ्रमन्	அனேககோடி வருஷங்கள் சுற்றிக்கொண்டு
दीनः वटदलशयनं	அதனால் வருந்தியவராக ஆலிலையில் படுத்திருப்பவரும்
श्यामलाङ्गं	சியாமளவர்ணமான திருமேனியுடையவரும்
वदनसरसिजन्यस्त-पादाङ्गुलीकं	வதனாரவிந்தத்தில் கால்விரலை வைத்துக்கொண்டிருப்பவரும்
कञ्चित्	இவ்விதமென்று சொல்லமுடியாதவரும்
आश्चर्यबालं	அற்புதக் குழந்தைரூபியுமான
त्वां एव दूरे प्रैक्षिष्ट	தங்களையே வெகுதூரத்தில் கண்டார்.

दृष्ट्वा त्वां हृष्टरोमा त्वरितमभिगतः स्प्रष्टुकामो मुनीन्द्रः
श्वासेनान्तर्निविष्टः पुनरिह सकलं दृष्टवान् विष्टपौघम् ।
भूयोऽपि श्वासवातैर्बहिरनुपतितो वीक्षितस्त्वत्कटाक्षै-
र्मोदादाश्लेष्टुकामस्त्वयि पिहिततनौ स्वाश्रमे प्राग्वदासीत् ॥ ८

त्वां दृष्ट्वा हृष्टरोमा	தங்களைக் கண்டு மயிர் சிலிர்த்தவரும்,
स्प्रष्टुकामः	தொட விரும்பியவராய்
त्वरितं अभिगतः	விரைவாக தங்கள் பக்கம் வந்தவருமான
मुनीन्द्रः	அந்த முனிவர்பெருமான்
श्वासेन अन्तः निविष्टः	மூச்சுக்காற்றுவழியாக உட்சென்று
पुनः इह	மறுபடியும் அவிடத்தில்
सकलं विष्टपौघं दृष्टवान्	உலகமனைத்தையும் பார்த்தார்.
भूयः अपि श्वासवातैः	மறுபடியும் மூச்சுக்காற்றுவழியாக
बहिः अनुपतितः	வெளியில்வந்து,
त्वत्कटाक्षैः वीक्षितः	தங்கள் கடைக்கண்பார்வைகளால் பார்க்கப்பட்டவராய்
मोदात्	சந்தோஷத்தினால்
आश्लेष्टुकामः	தங்களை ஆலிங்கனம் செய்ய விரும்பிய அவர்,
त्वयि पिहिततनौ	தாங்கள் தங்கள் சரீரத்தை மறைக்கவும்
प्राग्वत् स्वाश्रमे आसीत्	முன்போல தனது ஆசிரமத்தில் இருந்தார்.

गौर्या सार्धं तदग्रे पुरभिदथ गतस्त्वत्प्रियप्रेक्षणार्थी
सिद्धानेवास्य दत्त्वा स्वयमयमजरामृत्युतादीन् गतोऽभूत् ।
एवं त्वत्सेवयैव स्मररिपुरपि स प्रीयते येन तस्मा-
न्मूर्तित्रय्यात्मकस्त्वं ननु सकलनियन्तेति सुव्यक्तमासीत् ॥

अथ पुरभित्	பிறகு பரமேசுவரன்
त्वत्प्रियप्रेक्षणार्थी	தங்கள் பக்தனைப் பார்க்க விரும்பியவராய்
गौर्या सार्धं	ஸ்ரீபார்வதியுடன்

तदग्रे गतः	அந்த மார்க்கண்டேயன் முன் சென்று
स्वयं एव सिद्धान्	தன் தவமஹிமையினாலேயே முந்தியே கிடைத்த
अजरामृत्युतादीन्	ஜரை மரணமிவையற்றிருக்குந்தன்மை முதலியவைகளை
अयं तस्य दत्वा गतः अभूत्	அவரும் அவருக்கு வரமாக அளித்து திரும்பிச்சென் [றார்.
येन सः स्मररिपुः अपि	எக்காரணத்தால் அந்தப் பரமேசுவரன்கூட
त्वत्सेवया एव	தங்களை சேவிப்பதனாலேயே
एवं प्रीयते	இவ்வாறு பிரீதியடைகிறாரோ;
तस्मात् त्वं	அக்காரணத்தால் தாங்கள்
मूर्तित्रय्यात्मकः	மும்மூர்த்திஸ்வரூபி,
सकलनियन्ता इति	எல்லோருக்கும் அந்தர்யாமி என்பது
सुव्यक्तं आसीत् ननु	மிகத் தெளிவாக பவித்ததல்லவா.

त्र्यंशेऽस्मिन् सत्यलोके विधिहरिपुरभिन्मन्दिराण्यूर्ध्वमूर्ध्वं
तेभ्योऽप्यूर्ध्वं तु मायाविकृतिविरहितो भाति वैकुण्ठलोकः ।
तत्र त्वं कारणांभस्यपि पशुपकुले शुद्धसत्त्वैकरूपी
सच्चिद्ब्रह्माद्वयात्मा पवनपुरपते पाहि मां सर्वरोगात् ॥ १०

त्र्यंशे	பிரம்மலோகம், விஷ்ணுலோகம், சிவலோகமென்ற மூன்றுபாகங்களையுடைய
अस्मिन् सत्यलोके	அந்த ஸத்தியலோகத்தில்
विधिहरिपुरभिन्मन्दिराणि	பிரம்மா, விஷ்ணு, சிவன் இவர்களுடைய லோகங்கள்
ऊर्ध्वं ऊर्ध्वं	ஒன்றுக்குமேலொன்றாக இருக்கின்றன.
वैकुण्ठलोकः तु	வைகுண்டலோகமோ என்றால்
मायाविकृतिविरहितः	மாயையும் அதன் காரியங்களான மஹத், அஹங்காரம் முதலிய பதினாறு விகாரங்களற்றதாக
तेभ्यः अपि ऊर्ध्वं भाति	அம்மூன்று லோகங்களுக்கும் மேல் பிரகாசிக்கின்றது.
तत्र कारणांभसि	அந்த வைகுண்டலோகத்திலும், காரணஜலத்திலும்,
पशुपकुले अपि	கோகுலத்திலும்
त्वं शुद्धसत्त्वैकरूपी	தாங்கள் சுத்தசத்வஸ்வரூபியாகவும்
सच्चिद्ब्रह्माद्वयात्मा	சச்சிதானந்தப்பிரம்மஸ்வரூபியாகவுமே இருக்கின்றீர்.
पवनपुरपते	ஹே குருவாயூரப்பா!
सर्वरोगात्	சகல வியாதியிலிருந்தும்
मां पाहि	என்னைக் காப்பாற்றுவீராக.

इति श्रीमन्नारायणीये उत्तमभक्तिप्रार्थनावर्णनं, मार्कण्डेयोपाख्यानं चेति
सप्तनवतितमं दशकं समाप्तम् ॥ ९७ ॥

आदितः श्लोकाः 1002. द्वादशस्कन्धे श्लोकाः

अष्टनवतितमं दशकम्—தொண்ணூற்றெட்டாவது தசகம்.

सत्यज्ञानादिस्वरूपाद् ब्रह्मणो जगदुत्पत्त्यादिनिरूपणम्—சத்தியஞானாதிரூபியான பிரம்மத்தினிடமிருந்து ஜகதுத்பத்திமுதலியவற்றை நிரூபணஞ்செய்வது.

यस्मिन्नेतद्विभातं यत इदमभवद्येन चेदं य एत-
द्योऽस्मादुत्तीर्णरूपः खलु सकलमिदं भासितं यस्य भासा ।
यो वाचां दूरदूरे पुनरपि मनसां यस्य देवा मुनीन्द्राः
नो विद्युस्तत्त्वरूपं किमु पुनरपरे कृष्ण तस्मै नमस्ते ॥ १

यस्मिन् एतत्	அதிஷ்டானரூபியான எவரிடத்தில் இப்பிரபஞ்சம்
विभातं	ஆரோபிக்கப்பட்டதாய் பிரகாசிக்கின்றதோ ;
यतः	உபாதானகாரணமாகவும், நிமித்தகாரணமாகவும் இருக்கும் எவரிடமிருந்து
इदं अभवत्	காணக்கூடிய இப்பிரபஞ்சம் தோன்றியதோ ;
येन च इदं	எவருடன் இப்பிரபஞ்சம் ஐக்யத்தையடைகின்றதோ ;
यः एतत्	எவர் இப்பிரபஞ்சமாகத் தோற்றுகின்றாரோ ;
यः अस्मात्	எவர் இப்பிரபஞ்சத்தைக்காட்டிலும்
उत्तीर्णरूपः	வேறான உருவத்தையுடையவரோ ;
यस्य भासा	எவருடைய பிரகாசத்தால்
इदं सकलं खलु	இப்பிரபஞ்சமனைத்துமே
भासितं	பிரகாசிக்கச்செய்யப்பட்டதோ ;
यः वाचां अपि	எவர் வாக்வியாபாரங்களுக்கும்
मनसां पुनः	மனோவிருத்திகளுக்குங்கூட
दूरदूरे	வெகுதூரத்திலிருக்கின்றாரோ ;
यस्य तत्त्वरूपं	எவருடைய உண்மைஸ்வரூபத்தை
देवाः मुनीन्द्राः	தேவர்களும், முனிச்ரேஷ்டர்களுங்கூட
नो विद्युः	அறியவில்லையோ ;
अपरे किमु पुनः	மற்றவர்கள் அறியவில்லையென்று சொல்லவேண்டுமோ?
कृष्ण	ஹே ஸ்ரீகிருஷ்ண !
तस्मै ते नमः	அப்படிப்பட்ட தங்களுக்கு நமஸ்காரம்.

जन्माथो कर्म नाम स्फुटमिह गुणदोषादिकं वा न यस्मिन्
लोकानामूतये यः स्वयमनुभजते तानि मायानुसारी ।
बिभ्रच्छक्तीररूपोऽपि च बहुतररूपोऽवभात्यद्भुतात्मा
तस्मै कैवल्यधाम्ने पररसपरिपूर्णाय विष्णो नमस्ते ॥ २

विष्णो	எங்கும் நிறைந்திருக்கும், ஹே கிருஷ்ண !
इह यस्मिन् जन्म	இவ்வுலகில் எவரிடத்தில் பிறப்போ,

अथो कर्म नाम — பிறகு கர்மமோ, அவைநிமித்தமான பெயரோ,
गुणदोषादिकं वा — குணம் தோஷம் முதலியவையோ
स्फुटं न — பரமார்த்தமாக இல்லையோ;
यः लोकानां ऊतये — எவர் லோகானுக்கிரகத்திற்காக
मायानुसारी — மாயையை அனுசரித்தவராய்
तानि स्वयं अनुभजते — அவைகளை ஸ்வதந்திரனாக அங்கீகரிக்கவும்,
शक्तीः बिभ्रत् — வித்யை, அவித்யை, ஞானம், ஐசுவரியம் என்ற சக்திகளை தரித்துக்கொண்டு
अरूपः अपि — உருவம் இல்லாதவராக இருந்தும்
बहुतररूपः — தாவரம், ஜங்கமம் முதலிய பலதரப்பட்ட உருவங்களையுடையவராகவும்
अद्भुतात्मा — மத்ஸ்யம், கூர்மம் முதலிய அற்புதவடிவங்களையுடையவராகவும்
अवभाति च — பிரகாசிக்கவுஞ்செய்கின்றாரோ;
तस्मै कैवल्यधाम्ने — அப்படிப்பட்டவரும், மோக்ஷமளிப்பவரும்,
पररसपरिपूर्णाय — பரமானந்தம் நிறைந்தவருமான
ते नमः — தங்களுக்கு நமஸ்காரம்.

नो तिर्यञ्चं न मर्त्यं न च सुरमसुरं न स्त्रियं नो पुमांसं
न द्रव्यं कर्म जातिं गुणमपि सदसद्वाऽपि ते रूपमाहुः ।
शिष्टं यत्स्यान्निषेधे सति निगमशतैर्लक्षणावृत्तितस्तत्
कृच्छ्रेणावेद्यमानं परमसुखमयं भाति तस्मै नमस्ते ॥ २

ते रूपं — தங்களுடைய ஸ்வரூபத்தை
तिर्यञ्चं नो — பசு பக்ஷி முதலிய திரியக்காகவும் அல்ல,
मर्त्यं न — மனிதனாகவும் அல்ல,
सुरं असुरं च न — தேவனாகவும், அசுரனாகவும் அல்ல,
स्त्रियं नो पुमांसं न द्रव्यं कर्म जातिं गुणं अपि — ஸ்திரீயாகவுமல்ல; புருஷனாகவுமல்ல; திரவ்யமாகவோ, கர்மமாகவோ, ஜாதியாகவோ, குணமாகவோ,
सत् असत् वा अपि न — அந்தக்கரணமாகவோ, அவ்யக்தமாகவோ அல்ல
आहुः — சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன.
निषेधे सति — 'नेति नेति' என்றதால் நிஷேதம் பண்ணப்படும்பொழுது
यत् शिष्टं स्यात् — எந்தப் பொருள் சேஷிக்கின்றதோ;
तत् निगमशतैः — அப்பொருளும் அனேகம் உபநிஷத்துக்களால்
लक्षणावृत्तितः — லக்ஷணாவிருத்தியைக்கொண்டு
कृच्छ्रेण — வாச்யவாசகபாவசம்பந்தமில்லாமல் மிகக் கஷ்டப்பட்டு
आवेद्यमानं — அறிவிக்கப்படுகின்ற
परमसुखमयं भाति — பிரம்மானந்தமயமாக பிரகாசிக்கின்றது.
तस्मै — அப்படிப்பட்ட ஸ்வரூபத்தையுடைய
ते नमः — தங்களுக்கு நமஸ்காரம்.

मायायां बिंबितस्त्वं सृजसि महदहङ्कारतन्मात्रभेदै-
भूर्तग्रामेन्द्रियाद्यैरपि सकलजगत्स्वप्नसङ्कल्पकल्पम् ।
भूयः संहृत्य सर्वं कमठ इव पदान्यात्मना कालशक्त्या
गंभीरे जायमाने तमसि वितिमिरो भासि तस्मै नमस्ते ॥ ४

मामायां बिंबितः त्वं	மாயையில் பிரதிபிம்பித்த தாங்கள்
महदहङ्कारतन्मात्रभेदैः	மஹத்தத்வம், அஹங்தத்வம், சப்தம் ஸ்பரிசம் முதலிய தன்மாத்திரங்கள் இவைகளைக்கொண்டும்,
भूतग्रामेन्द्रियाद्यैः अपि	ஐந்து மஹாபூதங்கள், ஐந்து கர்மேந்திரியங்கள், ஐந்து ஞானேந்திரியங்கள், மனஸ், ஐந்துபிராணன்கள் இவைகளைக்கொண்டும்,
स्वप्नसङ्कल्पकल्पं	ஸ்வப்னத்திற்கும், ஸங்கல்பத்திற்கும் ஒப்பான
सकलजगत् सृजसि	பிரபஞ்சமனைத்தையும் படைக்கின்றீர்.
भूयः कमठः पदानि इव	மறுபடியும் ஆமை தன் கால்களை அடக்கிக்கொள்வது [போல
कालशक्त्या सर्वं संहृत्य	காலசக்தியால் தன்னிடமடக்கிக்கொண்டு,
गंभीरे तमसि जायमाने	ஆழ்ந்த இருள் (ஸுஷுப்தி) உண்டாகும்பொழுது
वितिमिरः	தமஸ் ஸம்பந்தமற்ற பிரகாசரூபியாக
आत्मना भासि	தாங்கள் ஸ்வஸ்வரூபத்துடன் விளங்குகின்றீர்.
तस्मै ते नमः	அப்படிப்பட்ட தங்களுக்கு நமஸ்காரம்.

शब्दब्रह्मेति कर्मेत्यणुरिति भगवन् काल इत्यालपन्ति
त्वामेकं विश्वहेतुं सकलमयतया सर्वथा कल्प्यमानम् ।
वेदान्तैर्यत्तु गीतं पुरुषपरचिदात्माभिधं तत्तु तत्त्वं
प्रेक्षामात्रेण मूलप्रकृतिविकृतिकृत् कृष्ण तस्मै नमस्ते ॥ ५

भगवन् सकलमयतया	ஹே ஈசா! ஸர்வஸ்வரூபியாயிருப்பதால்
सर्वथा कल्प्यमानं	எல்லாவிதமாகவும் கலப்பிக்கப்படுகின்ற
त्वां एकं शब्दब्रह्म इति	தங்கள் ஒருவரையே சப்தப்பிரம்மமென்றும்,
कर्म इति अणुः इति	கர்மமென்றும், பரமாணுவென்றும்,
कालः इति	காலம் என்றும் சப்தங்களால்
विश्वहेतुं आलपन्ति	பிரபஞ்சத்திற்குக் காரணமாக கூறுகின்றனர்.
तु वेदान्तैः यत्	ஆனால் உபநிஷத்துக்களால் யாதொரு தத்வம்
पुरुषपरचिदात्माभिधं	புருஷனென்றும், பரனென்றும், சித்தென்றும், ஆத்மாவென்றும் பெயருடையதாக
गीतं तत् तत्त्वं तु	கூறப்பட்டதோ. அந்த தத்வமே
प्रेक्षामात्रेण	ஈக்ஷணமாத்திரத்தால் (பார்வைமட்டினாலேயே)

मूलप्रकृतिविकृतिकृत् மூலப்பிரகிருதியையும், அதன் விகாரங்களேயும் ஸ்ருஷ்டிக்கிறது.
कृष्ण ஹே கிருஷ்ணா!
तस्मै ते नमः அப்படிப்பட்ட தங்களுக்கு நமஸ்காரம்.

सत्त्वेनासत्तया वा न च खलु सदसत्त्वेन निर्वाच्यरूपा
धत्ते याऽसावविद्या गुणफणिमतिवद्विश्वदृश्यावभासम् ।
विद्यात्वं सैव याता श्रुतिवचनलवैर्यत्कृपास्यन्दलाभे
संसारारण्यसद्यस्त्रुटनपरशुतामेति तस्मै नमस्ते ॥ ६

सत्त्वेन சத் என்றோ (இருப்பதென்றோ)
असत्तया அசத் என்றோ (இல்லாததென்றோ)
सदसत्त्वेन वा சதசத் என்றோ (இருப்பதும் இல்லாததுமென்றோ)
न च खलु निर्वाच्यरूपा நிச்சயமாக நிர்வசனம் பண்ணமுடியாத
या अविद्या யாதொரு அவித்யையுண்டோ,
असौ गुणफणिमतिवत् அது கயிற்றில் பாம்பு தோற்றுவதுபோல
विश्वदृश्यावभासं ஸமஸ்தமான திருச்யவஸ்துக்களுடைய தோற்றத்தை
धत्ते செய்கின்றது
सा एव यत्कृपास्यन्दलाभे அந்த அவித்யையே எந்த பகவானுடைய கருணைப்பிரவாகம் கிடைக்கும்பொழுது
श्रुतिवचनलवैः வேதாந்தவாக்கியங்களின் சிலவற்றைக்கொண்டே
विद्यात्वं याता வித்யையாயிருக்குந்தன்மையை அடைந்ததாய்
संसारारण्यसद्यस्त्रुटनपरशुतां एति ஸம்ஸாரமாகிற வனத்தையப்பொழுதே வெட்டுவதில் கோடரியாயிருக்குந்தன்மையை அடைகிறதோ;
तस्मै ते नमः அப்படிப்பட்ட தங்களுக்கு நமஸ்காரம்.

भूषासु स्वर्णवद्वा जगति घटशरावादिके मृत्तिकाव-
त्तत्त्वे सञ्चिन्त्यमाने स्फुरति तदधुनाऽप्यद्वितीयं वपुस्ते ।
स्वप्नद्रष्टुः प्रबोधे तिमिरलयविधौ जीर्णरज्जोश्च यद्व-
द्विद्यालाभे तथैव स्फुटमपि विकसेत् कृष्ण तस्मै नमस्ते ॥ ७

कृष्ण ஹே ஸ்ரீகிருஷ்ணா!
तत्त्वे सञ्चिन्त्यमाने உண்மை நன்கு விசாரிக்கப்படும்பொழுது
भूषासु குண்டலம் முதலிய ஆபரணங்களில்
स्वर्णवत् वा சுவர்ணம்போலவும்,
घटशरावादिके मृत्तिकावत् குடம், மடக்கு முதலியவற்றில் மண்போலவும்,
ते तत् தங்களுடைய ஜகத்காரணமானதும்,
अद्वितीयं वपुः இரண்டாவதில்லாததுமான ரூபம்
अधुना अपि இப்பொழுதுகூட (ஜகத் இருக்கும்பொழுதுகூட)

जगति स्फुरति — ஜகத்தில் பிரகாசிக்கின்றது.
स्वप्नद्रष्टुः — ஸ்வப்னங்காண்கிறவனுக்கு,
प्रबोधे — விழிப்புண்டானபொழுது (அக்ஞானகல்பிதமான பிரபஞ்சத்தின் லயமேற்படுவதும்)
तिमिरलयविधौ — தீபம் முதலியவற்றால் இருள் நீங்கும்பொழுது
जीर्णरज्जोः च — (அக்ஞானகல்பிதமான ஸர்ப்பஞானநாசமுண்டான பொழுது) ஜீர்ணமான கயற்றின் அறிவும்
यद्वत् तथा एव — எவ்விதமுண்டாகிறதோ, அவ்விதமே
विद्यालाभे — பிரம்மஞானமுண்டானபொழுது
(तत्) अपि — அந்தப்பிரம்மமும் பிரபஞ்சாகாரத்தை விட்டு அகண்ட சச்சிதானந்தரூபமாக
स्फुटं विकसेत् — ஸ்பஷ்டமாகப் பிரகாசிக்கும்
तस्मै ते नमः — அப்படிப்பட்ட தங்களுக்கு நமஸ்காரம்.

[1]यद्भीत्योदेति सूर्यो दहति च दहनो वाति वायुस्तथाऽन्ये
यद्भीताः पद्मजाद्याः पुनरुचितबलीनाहरन्तेऽनुकालम् ।
येनैवारोपिताः प्राङ्निजपदमपि ते च्यावितारश्च पश्चात्
तस्मै विश्वं नियन्त्रे वयमपि भवते कृष्ण कुर्मः प्रणामम् ॥ ८

कृष्ण यद्भित्या — ஹே ஸ்ரீகிருஷ்ண! எவரிடமிருந்துண்டான பயத்தால்
सूर्यः उदेति दहनः च दहति — சூரியன் உதிக்கின்றானோ; அக்னியும் எரிக்கின்றானோ;
वायुः वाति तथा — காற்றும் வீசுகின்றதோ; அவ்விதமே
पद्मजाद्याः अन्ये पुनः — பிரம்மா முதலிய மற்றவர்களும்
यद्भीताः अनुकालं — எவரிடமிருந்து பயந்தவர்களாக காலந்தவறாமல்
उचितबलीन् आहरन्ते — தகுந்த பூஜைகளை செய்கின்றனரோ;
ते प्राक् निजपदं — அவர்கள் முதலில் தங்களுடைய ஸ்தானத்தில்
येन एव — எவராலேயே
आरोपिताः अपि — ஏற்றிவைக்கப்பட்டவர்களாக இருந்தாலும்,
पश्चात् च्यावितारः च — பிற்காலத்தில் தள்ளப்பட்டவர்களாகவும் ஆகின்றனரோ;
विश्वं नियन्त्रे — எல்லாவற்றையும் நியமனஞ்செய்கின்ற
तस्मै भवते वयं अपि — அந்த தங்களுக்கு நாங்களும்
प्रणामं कुर्मः — நமஸ்காரஞ்செய்கின்றோம்.

त्रैलोक्यं भावयन्तं त्रिगुणमयमिदं त्र्यक्षरस्यैकवाच्यं
त्रीशानामैक्यरूपं त्रिभिरपि निगमैर्गीयमानस्वरूपम् ।
तिस्रोऽवस्था विदन्तं त्रियुगजनिजुषं त्रिक्रमाक्रान्तविश्वं
त्रैकाल्ये भेदहीनं त्रिभिरहमनिशं योगभेदैर्भजे त्वाम् ॥ ९

[1]भीषाऽस्माद्वातः पवते । भीषोदेति सूर्यः । भीषाऽस्मादग्निश्चेन्द्रश्च । मृत्युर्धावति पञ्चम इति என்ற உபநிஷத்வாக்கியங்களின் அர்த்தம் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

त्रिगुणमयं — ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்ற முக்குணவிகாரமான
इदं त्रैलोक्यं भावयन्तं — இம்மூவ்வுலகத்தையும் ஸ்ருஷ்டிக்கின்றவரும்,
त्र्यक्षरस्य एकवाच्यं — அகார, உகார, மகார ரூபமான மூன்றக்ஷரங்களையுடைய பிரணவத்திற்கு முக்கியார்த்தபூதரும்,
त्रीशानां — பிரம்மா, விஷ்ணு, சிவனென்ற மும்மூர்த்திகளுடைய
ऐक्यरूपं — ஒன்றுபட்ட உருவமுடையவரும்
त्रिभिः निगमैः अपि — ருக், யஜுஸ், ஸாம என்ற மூன்று வேதங்களாலும்
गीयमानस्वरूपं — கானம்பண்ணப்படுகிற ஸ்வரூபத்தையுடையவரும்,
तिस्रः अवस्थाः विदन्तं — ஜாக்கிரத், ஸ்வப்பினம், ஸுஷுப்தி என்ற மூன்றவஸ்தைகளை அறிகின்றவரும்,
त्रियुगजनिजुषं त्रिक्रमाक्रान्तविश्वं — திரேதா, துவாபரம், கலி என்ற மூன்று யுகங்களிலும் அவதரித்தவரும், மூன்றடிகளால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்ட உலகங்களையுடையவரும்,
त्रैकाल्ये भेदहीनं त्वां अहं — பூதம், வர்த்தமானம், பவிஷ்யத் என்ற மூன்று காலங்களிலும் பேதமற்றவருமான தங்களை நான்
त्रिभिः योगभेदैः अनिशं भजे — கர்மயோகம், ஞானயோகம், பக்தியோகம் என்ற மூன்று யோகங்களினால் எப்பொழுதும் பஜிப்பேனாக.

सत्यं शुद्धं विबुद्धं जयति तव वपुर्नित्यमुक्तं निरीहं
निर्द्वन्द्वं निर्विकारं निखिलगुणगणव्यञ्जनाधारभूतम् ।
निर्मूलं निर्मलं तन्निरवधिमहिमोल्लासि निर्लीनमन्त-
र्निस्सङ्गानां मुनीनां निरुपमपरमानन्दसान्द्रप्रकाशम् ॥ १०

सत्यं — பரமார்த்த ஸத்யமானதும்,
शुद्धं विबुद्धं — மாயாசம்பந்தமில்லாததும், ஸ்வப்பிரகாசரூபமும்,
नित्यमुक्तं — எப்பொழுதுமே மாயாதத்காரியங்களிலிருந்து விடுபட்டதும்,
निरीहं — கர்த்ருத்வாதிகளற்றதும்,
निर्विकारं — பரிணாமம் முதலிய விகாரமற்றதும்,
निर्द्वन्द्वं — ஸஜாதீயபேதமில்லாததும்,
निखिलगुणगण-व्यञ्जनाधारभूतं — ஸமஸ்த ஜீவர்களுடையவும் ஸூக்ஷ்மை, ஸத்வம் முதலிய குணங்களுடைய உற்பத்திக்கு ஆதாரமாக இருப்பதும்,
निर्मूलं निर्मलं — தனக்கு காரணமில்லாததும், மாசற்றதும்,
निरवधिमहिमोल्लासि — அளவற்ற மஹிமையால் பிரகாசிக்கின்றதும்,
निस्सङ्गानां मुनीनां — பற்றற்றவர்களான முனிவர்களுடைய
अन्तः निर्लीनं — அந்தக்கரணத்தில் பற்றியிருப்பதும்,
निरुपमपरमानन्द-सान्द्रप्रकाशं — ஒப்பற்ற பரமானந்தத்தையும் நெருக்கமான பிரகாசத்தையுமுடையதுமான
तव तत् वपुः — தங்களுடைய அந்த ஸ்வரூபம்
जयति — மேன்மைபெற்று விளங்குகிறது.

दुर्वारं द्वादशारं त्रिशतपरिमिलत्षष्टिपर्वाभिवीतं
संभ्राम्यत् क्रूरवेगं क्षणमनु जगदाच्छिद्य सन्धावमानम् ।
चक्रं ते कालरूपं व्यथयतु न तु मां त्वत्पदैकावलंबं
विष्णो कारुण्यसिन्धो पवनपुरपते पाहि सर्वामयौघात् ॥ ११

विष्णो दुर्वारं ஹே விஷ்ணுவே! யாராலும் தடுக்கமுடியாததும்,
द्वादशारं பன்னிரண்டு மாதங்களாகிற கழிகளையுடையதும்,
त्रिशतपरिमिलत्-षष्टिपर्वाभिवीतं முன்னூற்றறுவது நாட்களாகிற முனைகளால் சூழப்பட்டதும்,
क्रूरवेगं संभ्राम्यत् கொடிய வேகமுடையதாய் நன்கு சுழலுகின்றதும்,
अनु क्षणं ஒவ்வொரு க்ஷணத்திலும்
जगत् आच्छिद्य உலகத்தை பலாத்காரமாக பிடித்திழுத்துக்கொண்டு
सन्धावमानं ते कालरूपं चक्रं விரைவாக ஓடுகின்றதுமான தங்களுடைய காலசக்கிரம்
त्वत्पदैकावलंबं தங்கள் திருவடிகளை மட்டும் அவலம்பித்திருக்கும்
मां तु न व्यथयतु என்னை மட்டும் வருந்தச்செய்யக்கூடாது.
कारुण्यसिन्धो पवनपुरपते கருணைக்கடலாகிய ஹே குருவாயூரப்பா!
सर्वामयौघात् ஸமஸ்த வியாதிக்கூட்டத்திலிருந்தும்
पाहि என்னைக் காப்பாற்றுவீராக.

इति श्रीमन्नारायणीये सत्यज्ञानादिस्वरूपाद् ब्रह्मणो जगदुत्पत्त्यादिनिरूपणं नाम अष्टनवतितमं दशकं सैकम् ॥ ९८ ॥

आदितः श्लोकाः 1013. **द्वादशस्कन्धे श्लोकाः**: 17.

एकोनशततमं दशकम्— தொண்ணூற்றொன்பதாவது தசகம்.
भगवन्महिमानुवर्णनम्—பகவானுடைய மஹிமையை வர்ணிப்பது.

[1]विष्णोर्वीर्याणि को वा कथयतु धरणेः कश्च रेणून्मिमीते
यस्यैवाङ्घ्रित्रयेण त्रिजगदभिमितं मोदते पूर्णसंपत् ।
योऽसौ विश्वानि धत्ते प्रियमिह परमं धाम तस्याभियायां
तद्भक्ता यत्र माद्यन्त्यमृतरसमरन्दस्य यत्र प्रवाहः ॥ १

यस्य अङ्घ्रित्रयेण एव எவருடைய மூன்றடிகளைக்கொண்டே
त्रिजगत् अभिमितं மூவுலகமும் அளக்கப்பட்டதாய்

[1] विष्णोर्नु कं वीर्याणि प्रवोचं यः पार्थिवानि विममे रजांसि । यस्य त्रीपूर्णा मधुना पदान्यक्षीयमाणाः स्वधया मदन्ति । य उ त्रिधातु पृथिवीमुत द्यामेको दाधार भुवनानि विश्वा ॥ तदस्य प्रियमपि पाथो अश्यां नरो यत्र देवयवो मदन्ति । उरुक्रमस्य स हि बन्धुरित्था विष्णोः पदे परमे मध्व उत्सः ॥ (ऋ. अष्ट. १, अ. २, व. २४). இந்த மந்திரங்களின் அர்த்தம் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

पूर्णसंपत्	அதனால் ஐசுவரியம் நிறைந்ததாய்
मोदते	சந்தோஷப்படுகின்றதோ ;
यः असौ विश्वानि धत्ते	எந்த பகவான் உலகங்களனைத்தையும் தரிக்கின்றாரோ ;
विष्णोः	எங்கும் நிறைந்திருக்கும் அந்த விஷ்ணுவின்
वीर्याणि कः वा कथयतु	வீரியங்களை யார்தான் உரைக்கமுடியும்?
धरणेः रेणून्	பூமியின் பொடிகளை
कश्च मिमीते	யார்தான் எண்ணமுடியும்?
यत्र तद्भक्ताः	எந்த உலகத்தில் அந்த விஷ்ணுபக்தர்கள்
माद्यन्ति	சந்தோஷப்படுகின்றனரோ ;
यत्र अमृतरसमरन्दस्य	எந்த உலகத்தில் மோக்ஷசுகமாகிற பூந்தேனின்
प्रवाहः तस्य	பெருக்கிருக்கின்றதோ ; அந்த விஷ்ணுபகவானுக்கு
प्रियं परमं	மிகப் பிரியமானதும், மேலானதுமான
धाम इह अभियायां	வைகுண்டலோகத்தை இவ்வுலகிலேயே அடைவேனாக.

[2]आद्यायाशेषकर्त्रे प्रतिनिमिषनवीनाय भर्त्रे विभूते-
भक्तात्मा विष्णवे यः प्रदिशति हविरादीनि यज्ञार्चनादौ ।
कृष्णाद्यं जन्म यो वा महदिह महतो वर्णयेत्सोऽयमेव
प्रीतः पूर्णो यशोभिस्त्वरितमभिसरेत् प्राप्यमन्ते पदं ते ॥ २

भक्तात्मा यः	பக்தி நிறைந்த மனதையுடைய எவன்
आद्याय	எல்லாவற்றிற்கும் முதலிலிருப்பவரும்,
अशेषकर्त्रे	எல்லாவற்றையும் படைத்தவரும்,
प्रतिनिमिषनवीनाय	ஒவ்வொரு க்ஷணத்திலும் புதிதுபுதிதாக தோற்றுகின்றவரும்,
विभूतेः भर्त्रे	அணிமாதி ஐசுவரியங்களை தரிக்கின்றவருமான
विष्णवे यज्ञार्चनादौ	ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவுக்கு யாகம் பூஜை முதலியவற்றில்
हविरादीनि	ஹவிஸ், புஷ்பம், பலம் முதலியவற்றை
प्रदिशति वा	அர்ப்பணஞ்செய்கின்றானோ ; அல்லது,
यः महतः महत्	எவன் மஹானான விஷ்ணுவின் மிகப் பூஜ்யமான
कृष्णाद्यं जन्म	ஸ்ரீகிருஷ்ணாதியான திருவவதாரத்தை
वर्णयेत् सः अयं एव	வர்ணிக்கின்றானோ ; அவனே,
इह प्रीतः	இவ்வுலகில் சந்தோஷமடைந்தவனாகவும்,
यशोभिः पूर्णः	கீர்த்திகள் நிறைந்தவனாகவும் இருந்து
अन्ते प्राप्यं	கடைசியில் அடையப்படவேண்டியதான
ते पदं	தங்களுடைய வைகுண்டலோகத்தை
त्वरितं अभिसरेत्	தாமதமின்றி அடைவான்.

[2]यः पूर्व्याय वेधसे नवीयसे सुमज्जानये विष्णवे ददाशति । यो जातमस्य महतो महि ब्रवत्सेदु श्रवोभिर्युज्यं चिदभ्यसत् ॥ (ऋ. अष्ट. २, अ. २, व. २६). இந்த மந்திரத்தின் அர்த்தம் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

[3]हे स्तोतारः कवीन्द्रास्तमिह खलु यथा चेतयध्वे तथैव
व्यक्तं वेदस्य सारं प्रणुवत जननोपात्तलीलाकथाभिः ।
जानन्तश्चास्य नामान्यखिलसुखकराणीति संकीर्तयध्वं
हे विष्णो कीर्तनाद्यैस्तव खलु महतस्तत्त्वबोधं भजेयम् ॥ ३

हे स्तोतारः कवीन्द्राः	ஸ்துதிக்கின்றவர்களான ஹே கவிசிரேஷ்டர்களே !
यथा खलु चेतयध्वे	எவ்விதம் நீங்கள் அறிகின்றீர்களோ ;
तथा एव व्यक्तं	அவ்விதமே, பிரமாணசித்தரும்
वेदस्य सारं तं	வேதத்தின் சாரபூதருமான அந்த மஹாவிஷ்ணுவை
इह जननोपात्त- लीलाकथाभिः	இவ்வுலகில் திருவவதாரங்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட லீலாவிசேஷங்களின் கதைகளால்
प्रणुवत	நன்கு ஸ்துதியுங்கள்.
जानन्तः अस्य नामानि च	ஹே அறிஞர்களே ! அந்த விஷ்ணுவின் திருநாமங்களையும்
अखिलसुखकराणि इति	எல்லோருக்கும் மோக்ஷபரியந்தமான எல்லா புருஷார்த்தங்களையும் கொடுக்கின்றவையாதலால்
संकीर्तयध्वं	நன்கு கீர்த்தனஞ்செய்யுங்கள்.
हे विष्णो कीर्तनाद्यैः खलु महतः तव	ஹே விஷ்ணுபகவானே ! நாமஸங்கீர்த்தனம் முதலியவற்றாலேயே மஹானான தங்களுடைய
तत्त्वबोधं भजेयं	தத்வஞானத்தை அடைவேனாக.

[4]विष्णोः कर्माणि संपश्यत मनसि सदा यैः स धर्मानबध्नाद्
यानीन्द्रस्यैष भृत्यः प्रियसख इव च व्यातनोत् क्षेमकारी ।
ईक्षन्ते योगसिद्धाः परपदमनिशं यस्य सम्यक्प्रकाशं
विप्रेन्द्रा जागरूकाः कृतबहुनुतयो यच्च निर्भासयन्ते ॥ ४

सः	அந்த விஷ்ணுபகவான்
यैः धर्मान्	எந்தப் பிரவிருத்திகளைக்கொண்டு தர்மங்களை
अबध्नात्	(அந்தந்த அதிகாரிகளுடன்) சேர்த்துவைத்தாரோ ;
एषः इन्द्रस्य	அந்த விஷ்ணுபகவான் தேவேந்திரனுக்கு
भृत्यः प्रियसखः इव च	ஒரு வேலைக்காரன்போலவும், பிரியமுள்ள தோழன் [போலவும்
क्षेमकारी	க்ஷேமத்தைச் செய்கின்றவராய்

[3]तमु स्तोतारः पूर्व्यं यथाविद ऋतस्य गर्भं जनुषा पिपर्तन । आस्य जानन्तो नाम चिद्विवक्तन महस्ते विष्णो सुमतिं भजामहे ॥ (ऋ. अष्ट. २, अ. २, व. २६).

[4]विष्णोः कर्माणि पश्यत यतो व्रतानि पस्पशे । इन्द्रस्य युज्यः सखा ॥ तद्विष्णोः परमं पदं सदा पश्यन्ति सूरयः । दिवीव चक्षुराततम् ॥ तद्विप्रासो विपन्यवो जागृवांसः समिन्धते । विष्णोर्यत्परमं पदम् ॥ (ऋ. अष्ट. १, अ. २, व. ७). என்ற மந்திரங்களின் அர்த்தம் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

यानि व्यातनोत् — எந்தப் பிரவிருத்திகளைச் செய்தாரோ ;
योगसिद्धाः यस्य — யோகஸித்திபெற்றவர்கள் எந்த விஷ்ணுபகவானுடைய
सम्यक्प्रकाशं परपदं अनिशं ईक्षन्ते — நன்கு பிரகாசிக்கின்றதான மிகச் சிறந்ததான ஸ்தானத்தை எப்பொழுதும் பார்க்கின்றனரோ ;
यत् — எந்த ஸ்தானத்தை (ஸ்வரூபத்தை)
विप्रेन्द्राः जागरूकाः — பிராமணோத்தமர்கள் விழிப்புடையவர்களாக
कृतबहुनुतयः — பலதரப்பட்ட ஸ்துதிகளைச் செய்கின்றவர்களாய்
निर्भासयन्ते च — பிரகாசப்படுத்தவுஞ்செய்கின்றனரோ ;
विष्णोः — அப்படிப்பட்ட அந்த விஷ்ணுபகவானின்
कर्माणि सदा मनसि — பிரவிருத்திகளை எப்பொழுதும் மனதில்
संपश्यत — நீங்கள் தியானஞ்செய்யக்கடவீர்கள்.

[5]नो जातो जायमानोऽपि च समधिगतस्त्वन्महिम्नोऽवसानं
देव श्रेयांसि विद्वान् प्रतिमुहुरपि ते नाम शंसामि विष्णो ।
तं त्वां संस्तौमि नानाविधनुतिवचनैरस्य लोकत्रयस्या-
प्यूर्ध्वं विभ्राजमाने विरचितवसतिं तत्र वैकुण्ठलोके ॥ ५

देव त्वन्महिम्नः — ஹே தேவ! தங்கள் மஹிமையின்
अवसानं समधिगतः जातः जायमानः अपि च नो — முடிவைக் கண்டவன் இப்பொழுது ஜனித்ததுமில்லை ; இனிமேல் ஜனிக்கப்போவதுமில்லை ;
विष्णो — எங்கும் நிறைந்திருக்கும் ஈசா !
श्रेयांसि विद्वान् — சிரேயஸ்ஸாதனங்களையறிந்த நான்
ते नाम प्रतिमुहुः अपि — தங்கள் திருநாமத்தை ஒவ்வொரு க்ஷணத்திலும்
शंसामि — கீர்த்தனஞ்செய்கின்றேன்.
अस्य लोकत्रयस्य अपि — இம்மூவுலகிற்கும்
ऊर्ध्वं विभ्राजमाने — மேல் விளங்கிக்கொண்டிருக்கும்
तत्र वैकुण्ठलोके — அந்த வைகுண்டலோகத்தில்
विरचितवसतिं तं त्वां नानाविधनुतिवचनैः — வாசம்பண்ணிக்கொண்டிருக்கும் அப்படிப்பட்ட தங்களை பலதரப்பட்ட ஸ்துதிவசனங்களைக்கொண்டு
संस्तौमि — நன்கு ஸ்துதிக்கின்றேன்.

[6]आपः सृष्ट्यादिजन्याः प्रथममयि विभो गर्भदेशे दधुस्त्वां
यत्र त्वय्येव जीवा जलशयन हरे सङ्गता ऐक्यमापन् ।

[5]न ते विष्णो जायमानो न जातो देव महिम्नः परमन्तमाप । प्रतत्ते अद्य शिपिविष्ट नामार्यः शंसामि वयुनानि विद्वान् । तं त्वा गृणामि तवसमतव्यान् क्षयन्तमस्य रजसः पराके ॥ (ऋ. अष्ट. ५, अ. ६, व. २४, २५).

[6]तमिद्गर्भं प्रथमं दध्र आपो यत्र देवाः समगच्छन्त विश्वे । अजस्य नाभावध्येकमर्पितं यस्मिन् विश्वानि भुवनानि तस्थुः ॥ (ऋ. अष्ट. ८, अ. ३, व. १७). இந்த மந்திரத்தின் கருத்து கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

तस्याजस्य प्रभो ते विनिहितमभवत्पद्ममेकं हि नाभौ
दिक्पत्रं यत्किलाहुः कनकधरणिभृत्कर्णिकं लोकरूपम् ॥ ६

अयि विभो	ஹே பிரபுவே!
सृष्ट्यादिजन्याः आपः	ஸ்ருஷ்டியின் ஆவக்கத்தில் உண்டான ஜலம்
प्रथमं त्वां गर्भदेशे दधुः	முதலில் தங்களை கர்ப்பத்தில் தரித்தது.
जलशयन हरे	ஜலத்தில் பள்ளிகொண்டிருக்கும் ஹே ஹரியே!
यत्र	அந்த ஜலத்தின் நடுவிலிருக்கும்
त्वयि एव जीवाः	தங்களிடத்திலேயே சகல ஜீவர்களும்
सङ्गताः ऐक्यं आपन्	ஒன்றுசேர்ந்து ஐக்கியத்தையடைந்தன.
प्रभो तस्य	ஹே பிரபுவே! அந்த ஜலத்தில் படுத்திருப்பவரும்
अजस्य ते नाभौ	ஜனனமற்றவருமான தங்களுடைய நாபியில்
विनिहितं एकं पद्मं	நிலைபெற்ற ஒரு தாமரைப்பூ
अभवत् हि	உண்டானதல்லவா.
यत् किल	அந்த தாமரைப்பூவையே
दिक्पत्रं	திக்குகளாகிற இதழ்களையுடையதாகவும்
कनकधरणिभृत्कर्णिकं	மஹாமேருவாகிற தாமரைக்கொட்டையையுடையதாக
लोकरूपं आहुः	லோகரூபமாகவும் கூறுகின்றனர். [வும்

[7]हे लोका विष्णुरेतद् भुवनमजनयत्तन्न जानीथ यूयं
युष्माकं ह्यन्तरस्थं किमपि तदपरं विद्यते विष्णुरूपम् ।
नीहारप्रख्यमायापरिवृतमनसो मोहिता नामरूपैः
प्राणप्रीत्यैकतृप्ताश्चरथ मखपरा हन्त नेच्छा मुकुन्दे ॥ ७

हे लोकाः विष्णुः	ஹே ஜனங்களே! விஷ்ணுபகவான்
एतत् भुवनं अजनयत्	இவ்வுலகத்தை ஸ்ருஷ்டித்தார்.
तत् किमपि	அதையும், இவ்விதமென்று சொல்லமுடியாததும்,
अपरं	அஹம்பிரத்யயகம்யமான ஜீவனைக்காட்டிலும் வேறானதுமான
विष्णुरूपं युष्माकं	விஷ்ணுரூபமானது உங்களுடைய
अन्तरस्थं विद्यते	உள்ளில் ஹிருதயபுண்டரீகத்தில் இருக்கின்றது;
तत् हि यूयं न जानीथ	அதையும் நீங்கள் அறிவதில்லை
नीहारप्रख्यमाया- परिवृतमनसः	பனிக்கொப்பான மாயையால் மறைக்கப்பட்ட மனதையுடையவர்களாகவும்,
नामरूपैः मोहिताः	நாமரூபங்களால் மோஹமடைந்தவர்களாகவும்,
प्राणप्रीत्यैकतृप्ताः	பிராணனைத் திருப்திசெய்வதொன்றிலேயே திருப்தியடைந்தவர்களாகவும்,

[7]न तं विदाथ य इमा जजानान्यद्युष्माकमन्तरं बभूव । नीहारेण प्रावृता जल्प्या चासुतृप उक्थशासश्चरन्ति ॥ (अष्ट. ८, अ. ३, व. १७). இந்த மந்திரத்தின் அர்த்தம் கூறப்பட்டுள்ளது.

मखपराः	யாகத்தை யனுஷ்டிப்பவர்களாகவும்
चरथ	நீங்கள் சுற்றித்திரிகின்றீர்கள்.
मुकुन्दे	மோக்ஷத்தையளிக்கும் ஸ்ரீவிஷ்ணுவிடத்தில்
इच्छा न हन्त	(உங்களுக்கு) விருப்பமுண்டாகிறதில்லையே ; கஷ்டம் !

[8]मूर्ध्नामक्ष्णां पदानां वहसि खलु सहस्राणि संपूर्य विश्वं
तत् प्रोत्क्रम्यापि तिष्ठन् परिमितविवरे भासि चित्तान्तरेऽपि ।
भूतं भव्यं च सर्वं परपुरुष भवान् किञ्च देहेन्द्रियादि-
ष्वाविष्टो ह्युद्गतत्वादमृतसुखरसं चानुभुङ्क्ते त्वमेव ॥ ८

मूर्ध्नां अक्ष्णां	தலைகளுடையவும், கண்களுடையவும்,
पदानां	கால்களுடையவும்
सहस्राणि वहसि खलु	அனேகாயிரங்களை தரிக்கின்றீரல்லவா.
विश्वं संपूर्य	இந்தப் பிரம்மாண்டத்தை பூராவும் வியாபித்தும்
तत् प्रोत्क्रम्य	அந்தப் பிரம்மாண்டத்தைக் கடந்தும்
तिष्ठन् अपि	இருக்கின்றீர் ஆகினும்
परिमितविवरे	குறுகின துவாரத்தையுடைய
चित्तान्तरे अपि भासि	மனதிற்குள்ளிலும் பிரகாசிக்கின்றீர்.
परपुरुष भूतं भव्यं	ஹே புருஷோத்தமா ! சென்றதும் இனி வரப்போகிற [துமான
सर्वं च भवान्	எல்லாம் தாங்களே.
किञ्च त्वं एव	அதுமல்லாமல் தாங்களே ;
देहेन्द्रियादिषु	தேஹம், இந்திரியங்கள் முதலியவற்றில்
आविष्टः हि	பிரவேசித்தவராக இருந்தபோதிலும்
उद्गतत्वात्	அவைகளிலிருந்து வெளியேறியவராக இருப்பதால்
अमृतसुखरसं च	மோக்ஷசுகத்தின் ரஸத்தையும்
अनुभुङ्क्ते	அனுபவிக்கின்றீர்.

[9]यत्तु त्रैलोक्यरूपं दधदपि च ततो निर्गतोऽनन्त शुद्ध-
ज्ञानात्मा वर्तसे त्वं तव खलु महिमा सोऽपि तावान् किमन्यत् ।
स्तोकस्ते भाग एवाखिलभुवनतया दृश्यते त्र्यंशकल्पं
भूयिष्ठं सान्द्रमोदात्मकमुपरि ततो भाति तस्मै नमस्ते ॥ ९

[8]सहस्रशीर्षा पुरुषः सहस्राक्षः सहस्रपात् । स भूमिं विश्वतो वृत्वाऽत्यतिष्ठ-द्दशांगुलम् ॥ पुरुष एवेदं सर्वं यद् भूतं यच्च भव्यम् । उतामृतत्वस्येशानः । नीवार-शूकवत्तन्वी पीता भास्वत्यणूपमा । तस्याः शिखाया मध्ये परमात्मा व्यवस्थितः ॥ என்ற மந்திரங்களுடைய அர்த்தம் கூறப்பட்டுள்ளது.

[9]एतावानस्य महिमाऽतो ज्यायांश्च पूरुषः । पादोऽस्य विश्वा भूतानि त्रिपादस्यामृतं दिवि ॥ என்ற மந்திரத்தின் அர்த்தம் கூறப்பட்டுள்ளது.

अनन्त — ஹே அபரிச்சின்னஸ்வரூபியே!
त्वं त्रैलोक्यरूपं — தாங்கள் மூவுலகமாகிற உருவத்தை
दधत् अपि — தரிக்கின்றவராக இருந்தபோதிலும்
ततः च निर्गतः — அம்மூவுலகிலிருந்தும் வெளிக்கிளப்பியவராய்
शुद्धज्ञानात्मा — சுத்த ஞானஸ்வரூபியாகவே
वर्तसे यत् तु — இருக்கின்றீர் என்று யாதொன்றுண்டோ
सः अपि तव — அதும் தங்களுடைய
तावान् महिमा खलु — அவ்வளவு மஹிமைதான்.
किं अन्यत् — அல்லாது வேறென்னது?
ते स्तोकः भागः एव — தங்களுடைய அல்பமான (கால்) பாகமே
अखिलभुवनतया दृश्यते — ஸமஸ்தப்பிரபஞ்சரூபமாக காணப்படுகிறது.
त्र्यंशकल्पं भूयिष्ठं — மூன்று (முக்கால்) பாகத்திற்கொப்பான அதிகபாகமும்
ततः उपरि — அந்தப் பிரம்மாண்டத்திற்கு மேல்பாகத்தில்
सान्द्रमोदात्मकं भाति — பரமானந்தரூபமாக விளங்குகின்றது.
तस्मै ते नमः — அவ்விதமனந்தரூபியான தங்களுக்கு நமஸ்காரம்.

अव्यक्तं ते स्वरूपं दुरधिगमतमं तत्तु शुद्धैकसत्त्वं
व्यक्तं चाप्येतदेव स्फुटममृतरसांभोधिकल्लोलतुल्यम् ।
सर्वोत्कृष्टामभीष्टां तदिह गुणरसेनैव चित्तं हरन्तीं
मूर्तिं ते संश्रयेऽहं पवनपुरपते पाहि मां कृष्ण रोगात् ॥ १०

ते अव्यक्तं स्वरूपं — தங்களுடைய ஒரு இந்திரியத்திற்கும் விஷயமாகாத நிர்க்குணஸ்வரூபமானது
दुरधिगमतमं — பிரயத்தினப்பட்டுமறியமுடியாததாகவே இருக்கிறது.
शुद्धैकसत्वं तत् तु — ஒரே சுத்தஸத்வரூபமான அந்த ஸகுணஸ்வரூபமோ
व्यक्तं — எளிதாக அறியக்கூடியதாக இருக்கிறது. [வெளியில்
अपि च स्फुटं — மேலும் பிரகாசிக்கின்றதான
एतत् एव — ஸ்ரீகிருஷ்ணாதியான ஸகுணஸ்வரூபமே
अमृतरसांभोधि-कल्लोलतुल्यं च — பிரம்மானந்தமாகிற ஸமுத்திரத்தின் அலைக்கொப்பானதாகவுமிருக்கிறது.
तत् इह सर्वोत्कृष्टां अभीष्टां — ஆகையால் இவ்வுலகில் எல்லாவற்றைக்காட்டிலும் மிக மேன்மைபெற்றதும், மிகப் பிரியமானதும்,
गुणरसेन एव — பக்தவாத்ஸல்லியம் முதலிய குணங்களின் இனிமை
चित्तं हरन्तीं — மனதைக் கவருகின்றதுமான [யாலேயே
ते मूर्तिं अहं संश्रये — தங்கள் மூர்த்தியை நான் ஆசிரயிக்கின்றேன்.
पवनपुरपते कृष्ण — ஹே குருவாயூரப்பா! ஹே ஸ்ரீகிருஷ்ணா!
रोगात् मां पाहि — ஸமஸ்தரோகத்திலிருந்தும் என்னை காப்பாற்றுவீராக.

इति श्रीमन्नारायणीये भगवन्महिमानुवर्णनं नाम एकोनशततमं दशकम् ॥ ९९ ॥

आदितः श्लोकाः 1023. द्वादशस्कन्धे श्लोकाः 27.

शततमं दशकम्— நூறுவது தசகம்.

केशादिपादान्तवर्णनम्—திருமுடி முதல் திருவடிவரையில் வர்ணிப்பது.

अग्रे पश्यामि तेजो निबिडतरकलायावलीलोभनीयं
पीयूषाप्लावितोऽहं तदनु तदुदरे दिव्यकैशोरवेषम् ।
तारुण्यारंभरम्यं परमसुखरसास्वादरोमाञ्चिताङ्गै-
रावीतं नारदाद्यैर्विलसदुपनिषत्सुन्दरीमण्डलैश्च ॥ १

अहं निबिडतरकलाया- वलीलोभनीयं	நான் மிகவும் நெருக்கமான காசாம்பூக்கூட்டம்போல் அழகான
तेजः अग्रे पश्यामि	ஒரு தேஜஸ்ஸை எதிரில் பார்க்கின்றேன்.
पीयूषाप्लावितः	அதனால் நான் அமிருதத்தில் மூழ்கடிக்கப்பட்டவனாக ஆகிறேன்.
तदनु तदुदरे	அதன்பிறகு அதன் நடுவில்
दिव्यकैशोरवेषं	தைவத்தன்மை வாய்ந்த ஒரு குழந்தையின் வடிவத்தோடு கூடினதாகவும்
तारुण्यारंभरम्यं	யௌவனவயதின் ஆரம்பத்தால் மிக அழகானதாகவும்
परमसुखरसास्वाद- रोमाञ्चिताङ्गैः	பரமானந்தரஸத்தை அனுபவிப்பதால் மயிர்க்கூச்சடைந்த அவயவங்களையுடைய
नारदाद्यैः	நாரதர் முதலியவர்களாலும்
विलसदुपनिषत्- सुन्दरीमण्डलैः च	சோபிக்கின்ற உபநிஷத்துகளாகிற ஸுந்தரிகளின் ஸமூஹங்களாலும்
आवीतं	சூழப்பட்டதாகவும் பார்க்கின்றேன்.

नीलाभं कुञ्चिताग्रं घनममलतरं संयतं चारुभङ्ग्या
रत्नोत्तंसाभिरामं वलयितमुदयच्चन्द्रकैः पिञ्छजालैः ।
मन्दारस्रङ्निवीतं तव पृथुकबरीभारमालोकयेऽहं
स्निग्धश्वेतोर्ध्वपुण्ड्रामपि च सुललितां फालबालेन्दुवीथीम् ॥ २

नीलाभं कुञ्चिताग्रं	நீலநிறமுடையதும், வளைந்த நுனியுடையதும்,
घनं अमलतरं	அடர்ந்ததும், மிகச் சுத்தமானதும்,
चारुभङ्ग्या संयतं	அழகான மடிப்புடன் கட்டப்பட்டதும்,
रत्नोत्तंसाभिरामं	ரத்னமயமான தலைநகையால் மிக அழகானதும்,
उदयच्चन्द्रकैः	விளங்குகின்ற மயில்க்கண்களையுடைய
पिञ्छजालैः वलयितं	மயில்தோகைகளின் வரிசைகளால் சுற்றப்பட்டதும்,
मन्दारस्रङ्निवीतं	மந்தாரமாலையால் சுற்றப்பட்டதுமான
तव पृथुकबरीभारं	தங்களுடைய பெருத்த தலைரோமபாரத்தையும்,

स्निग्धश्वेतोर्ध्वपुण्ड्रां — பளபளப்புள்ள வெண்மையான ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தை உடையதும்,
सुललितां — மிக அழகுற்றதுமான
फालबालेन्दुवीथीं अपि च — இளஞ்சந்திரன் போன்ற நெற்றித்தடத்தையும்
अहं आलोकये — நான் பார்க்கின்றேன்.

हृद्यं पूर्णानुकम्पार्णवमृदुलहरीचञ्चलभ्रूविलासै-
रानीलस्निग्धपक्ष्मावलिपरिलसितं नेत्रयुग्मं विभो ते ।
सान्द्रच्छायं विशालारुणकमलदलाकारमामुग्धतारं
कारुण्यालोकलीलाशिशिरितभुवनं क्षिप्यतां मय्यनाथे ॥ ३

विभो — ஹே பிரபுவே!
पूर्णानुकम्पार्णवमृदुलहरीचञ्चलभ्रूविलासैः — நிறைந்த கருணைக்கடலின் மெதுவான பிரவாஹத்தால் சலிக்கின்ற புருவங்களின் லீலைகளால்
हृद्यं — மனோஹரமானதும்,
आनीलस्निग्धपक्ष्मावलिपरिलसितं — மிகக் கறுத்தவையும் பளபளப்பானவையுமான இமை மயிர்களின் கூட்டத்தால் விளங்குகிறதும்,
सान्द्रच्छायं — அடர்ந்த காந்தியையுடையதும்
विशालारुणकमलदलाकारं — அகன்றதும் சிவந்ததுமான தாமரைதளம் போன்ற வடிவமுடையதும்,
आमुग्धतारं — மிக மனோஹரமான கருவிழிகளையுடையதும்,
कारुण्यालोकलीलाशिशिरितभुवनं — கருணைகூர்ந்த பார்வையின் லீலையால் குளிர்ந்ததாகச் செய்யப்பட்ட உலகங்களையுடையதுமான
ते नेत्रयुग्मं — தங்களுடைய இரண்டு கண்களும்
अनाथे मयि क्षिप्यतां — நாதனற்ற என்னில் செலுத்தப்படவேண்டும்.

उत्तुङ्गोल्लासिनासं हरिमणिमुकुरप्रोल्लसद्गण्डपाली-
व्यालोलत्कर्णपाशाञ्चितमकरमणीकुण्डलद्वन्द्वदीप्रम् ।
उन्मीलद्दन्तपङ्क्ति स्फुरदरुणतरच्छायबिंबाधरान्तः-
प्रीतिप्रस्यन्दिमन्दस्मितमधुरतरं वक्त्रमुद्भासतां मे ॥ ४

उत्तुङ्गोल्लासिनासं — உயர்ந்ததும் பிரகாசிக்கின்றதுமான மூக்கையுடையதும்,
हरिमणिमुकुरप्रोल्लसद्गण्डपालीव्यालोलत्कर्णपाशाञ्चितमकरमणीकुण्डलद्वन्द्वदीप्रं — இந்திரநீலக்கல்லாலான கண்ணாடிபோல் விளங்குகின்ற கன்னப்பிரதேசங்களில் அசைகின்றவைகளும், சிறந்த காதுகளில் தரிக்கப்பட்டவைகளும் ரத்னமயங்களுமான இரண்டு மகரகுண்டலங்களால் பிரகாசிக்கின்றதும்,

उन्मीलद्दन्तपङ्क्ति — பிரகாசிக்கின்ற பல்வரிசைகளையுடைதும்,
स्फुरदरुणतरच्छाय-बिंबाधरान्तःप्रीति-प्रस्यन्दिमन्दस्मित- — திகழ்கின்றவைகளும், மிகச் சிவந்த நிறமுடையவைகளும், கோவைப்பழம்போன்றவைகளுமான உதடுகளின் மத்தியத்தில் பிரீதியைப் பெருக்குகின்ற புன்னகையால்
मधुरतरं — மிக மதுரமானதுமான
वक्त्रं — தங்களுடைய திருமுகம்
मे उद्भासतां — எனக்கு நன்றாகப் பிரகாசிக்கவேண்டும்.

बाहुद्वन्द्वेन रत्नोज्ज्वलवलयभृता शोणपाणिप्रवाले-
नोपात्तां वेणुनालीं प्रसृतनखमयूखाङ्गुलीसङ्गशाराम् ।
कृत्वा वक्त्रारविन्दे सुमधुरविकसद्रागमुद्भाव्यमानैः
शब्दब्रह्मामृतैस्त्वं शिशिरितभुवनैः सिञ्च मे कर्णवीथीम् ॥ ५

रत्नोज्ज्वलवलयभृता — ரத்னங்களால் மிகப் பிரகாசிக்கின்ற வளையல்களை தரிக்கின்றவையும்,
शोणपाणिप्रवालेन — சிவந்த தளிர்போன்ற உள்ளங்கைகளையுடையவையுமான
बाहुद्वन्द्वेन उपात्तां — இரண்டு கைகளால் எடுக்கப்பட்டதும்,
प्रसृतनखमयूखाङ्गुली-सङ्गशारां — எங்கும் பரவின நகங்களின் காந்தியையுடைய விரல்களின் சேர்க்கையால் சித்திரவர்ணமுடையதுமான
वेणुनालीं — புல்லாங்குழலை
वक्त्रारविन्दे कृत्वा — அரவிந்தம்போன்ற திருமுகத்தில் வைத்துக்கொண்டு,
सुमधुरविकसद्रागं — மிகவும் இனிமையாக விளங்குகின்ற ராகங்களையுடையதாயிருக்கும்படி
उद्भाव्यमानैः — உண்டுபண்ணப்படுகின்றவைகளும்
शिशिरितभुवनैः — குளிர்ந்ததாகச் செய்யப்பட்ட உலகங்களையுடையவைகளுமான
शब्दब्रह्मामृतैः — நாதப்பிரம்மமாகிற அமிருதங்களால்
मे कर्णवीथीं त्वं सिञ्च — என் காதுகளாகிற வீதியை தாங்கள் நனைக்கவேண்டும்.

उत्सर्पत्कौस्तुभश्रीततिभिररुणितं कोमलं कण्ठदेशं
वक्षः श्रीवत्सरम्यं तरलतरसमुद्दीप्रहारप्रतानम् ।
नानावर्णप्रसूनावलिकिसलयिनीं वन्यमालां विलोल-
ल्लोलंबां लम्बमानामुरसि तव तथा भावये रत्नमालाम् ॥ ६

उत्सर्पत्कौस्तुभश्रीततिभिः — உயரக்கிளம்புகின்ற கௌஸ்துபமணியின் காந்திஸமூஹங்களால்
अरुणितं — சிவந்ததாகச் செய்யப்பட்டதும்,
कोमलं कण्ठदेशं — மிக அழகானதுமான கழுத்தையும்,

श्रीवत्सरम्यं	ஸ்ரீவத்ஸம் என்ற மறுவால் மனோஹரமானதும்,
तरलतरसमुद्दीप्र- हारप्रतानं वक्षः	சலிக்கின்றதும், மிகப் பிரகாசிக்கின்றதுமான முத்து மாலை விசேஷத்தையுடையதுமான மார்பையும்,
नानावर्णप्रसूनावलि- किसलयिनीं	பலதா நிறங்களையுடைய புஷ்பசமூஹங்களையும் தளிர்களையுமுடையதும்,
विलोलल्लोलम्बां	அங்குமிங்கும் சுற்றித்திரிகின்ற வண்டுகளையுடையதுமான
वन्यमालां	வனமாலையையும்,
तथा तव उरसि	அவ்விதமே தங்கள் மார்பில்
लम्बमानां रत्नमालां	தொங்குகின்ற ரத்னமாலையையும்
भावये	நான் தியானிக்கின்றேன்.

अङ्गे पञ्चाङ्गरागैरतिशयविकसत्सौरभाकृष्टलोकं
लीनानेकत्रिलोकीविततिमपि कृशां बिभ्रतं मध्यवल्लीम् ।
शक्राश्मन्यस्ततप्तोज्ज्वलकनकनिभं पीतचेलं दधानं
ध्यायामो दीप्तरश्मिस्फुटमणिरशनाकिङ्किणीमण्डितं त्वाम् ॥ ७

अङ्गे	தனது சரீரத்திலுள்ள
पञ्चाङ्गरागैः	ஐந்துவிதங்களான சந்தனப்பூச்சுகளால்
अतिशयविकसत्- सौरभाकृष्टलोकं	அதிசயமாக எங்கும் பரவுகின்ற வாஸனையால் தன்னிடமாகர்ஷிக்கப்பட்ட ஜனங்களையுடையவரும்,
लीनानेकत्रिलोकी- विततिं अपि	தன்னிடத்தில் லயித்திருக்கும் அனேக பிரம்மாண்ட ஸமூஹங்களையுடையதாக இருந்தாலும்
कृशां मध्यवल्लीं बिभ्रतं	மிக மெலிந்த இடையைத் தரிக்கின்றவரும்,
शक्राश्मन्यस्त- तप्तोज्ज्वलकनकनिभं	இந்திரநீலக்கல்லில் வைக்கப்பட்டதும், உருக்கப்பட்டதும், ஜ்வலிக்கின்றதுமான தங்கத்தைப்போன்ற
पीतचेलं दधानं	மஞ்சப்பட்டாடை தரித்தவரும்
दीप्तरश्मिस्फुटमणि- रशनाकिङ्किणीमण्डितं	பிரகாசிக்கின்ற கிரணங்களால் தெளிவான ரத்தினங்களையுடைய அரைஞாணிலிருக்கும் கிங்கிணிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டவருமான
त्वां ध्यायामः	தங்களை நாங்கள் தியானிக்கின்றோம்.

ऊरू चारू तवोरू घनमसृणरुचौ चित्तचोरौ रमायाः
विश्वक्षोभं विशङ्क्य ध्रुवमनिशमुभौ पीतचेलावृताङ्गौ ।
आनम्राणां पुरस्तान्न्यसनधृतसमस्तार्थपालीसमुद्ग-
च्छायं जानुद्वयं च क्रमपृथुलमनोज्ञे च जङ्घे निषेवे ॥ ८

चारू उरू	மனோஹரங்களும், பெருத்தவைகளும்,
घनमसृणरुचौ	அடர்ந்ததும், மினுமினுப்புமான காந்தியுடையவைகளும்,
रमायाः चित्तचोरौ	லக்ஷ்மீதேவியின் மனதைக் கவருகின்றவைகளும்,
विश्वक्षोभं विशङ्क्य ध्रुवं	(அவைகளைப் பார்க்கும்) ஜனங்களுக்கு கலக்கமுண்டாகும் என்று அச்சங்கொண்டுதான்
अनिशं पीतचेलावृताङ्गौ	எப்பொழுதும் மஞ்சள் பட்டாடையால் மறைக்கபபட்ட அவயவங்களையுடையவைகளாகவுமிருக்கின்ற
तव उभौ ऊरू	தங்கள் இரண்டு துடைகளையும்,
आनम्राणां पुरस्तात्	தன்னை வணங்குகிறவர்களுடைய எதிரில்
न्यसनधृतसमस्तार्थ-पालीसमुद्गच्छायं	வைப்பதற்காகவே தரிக்கப்பட்ட புருஷார்த்தங்களோடு கூடின ஸம்புடத்திற்கு நிகரான
जानुद्वयं च	இரண்டு முழங்கால்களையும்,
क्रमपृथुलमनोज्ञे	கிரமமாக பெருத்தவைகளும் அழகானவைகளுமான
जङ्घे च निषेवे	இரண்டு கணுக்கால்களையும் நான் ஸேவிக்கின்றேன்.

मञ्जीरं मञ्जुनादैरिव पदभजनं श्रेय इत्यालपन्तं
पादाग्रं भ्रान्तिमज्जत्प्रणतजनमनोमन्दरोद्धारकूर्मम् ।
उत्तुङ्गाताम्रराजन्नखरहिमकरज्योत्स्नया चाश्रितानां
सन्तापध्वान्तहन्त्रीं ततिमनुकलये मङ्गलामङ्गुलीनाम् ॥ ९

पदभजनं	திருவடிகளை சேவிப்பதுதான்
श्रेयः इति	சிரேயசுக்குக் காரணம் என்று
मञ्जुनादैः	இனிமையான நாதங்களால்
आलपन्तं इव मञ्जीरं	உபதேசிப்பதுபோலிருக்கின்ற பாதஸரத்தையும்
भ्रान्तिमज्जत्प्रणतजन-मनोमन्दरोद्धारकूर्मं	அஞ்ஞானத்தில் மூழ்குபவர்களும், தன்னை வணங்குகின்றவர்களுமான ஜனங்களுடைய மனஸாகிற மந்தரமலையை உயரத்தூக்குவதில் ஆமைபோன்ற
पादाग्रं	நுனிக்காலையும்,
उत्तुङ्गाताम्रराजन्नखर-हिमकरज्योत्स्नया	உயர்ந்தவைகளும், சற்றுச் சிவந்தவைகளும், பிரகாசிக்கின்றவைகளுமான நகங்களாகிற சந்திரர்களுடைய நிலாவினால்
आश्रितानां	தன்னை ஆச்ரயித்தவர்களுடைய
सन्तापध्वान्तहन्त्रीं	ஸந்தாபத்தையும், இருளையும், அஞ்ஞானத்தையும் நாசம் செய்கின்றதும்,
मङ्गलां	மங்களங்களைக் கொடுப்பதுமான
अङ्गुलीनां ततिं च	விரல்களின் வரிசையையும்
अनुकलये	நான் அடிக்கடி தியானிக்கிறேன்,

योगीन्द्राणां त्वदङ्गेष्वधिकसुमधुरं मुक्तिभाजां निवासो
भक्तानां कामवर्षद्युतरुकिसलयं नाथ ते पादमूलम् ।
नित्यं चित्तस्थितं मे पवनपुरपते कृष्ण कारुण्यसिन्धो
हृत्वा निश्शेषतापान् प्रदिशतु परमानन्दसन्दोहलक्ष्मीम् ॥ १०

नाथ पवनपुरपते	ஹே நாதா! ஹே குருவாயுபுரத்திற்கதிபதியே!
कारुण्यसिन्धो कृष्ण	ஹே கருணைக்கடலே! ஹே கிருஷ்ணா!
योगीन्द्राणां त्वदङ्गेषु	யோகீச்வரர்களுக்கு தங்கள் அவயவங்களுக்குள்
अधिकसुमधुरं	மிக மிக மதுரமானதும்,
मुक्तिभाजां	மோக்ஷத்தையடைந்தவர்களுக்கு
निवासः भक्तानां	வாஸஸ்தலமானதும், பக்தர்களுக்கு
कामवर्षद्युतरुकिसलयं	அபீஷ்டத்தை வருஷிப்பதில் கற்பகவிருக்ஷத்தின் தளிர்போன்றதுமான
ते पादमूलं	தங்களுடைய பாதமூலமானது
नित्यं मे चित्तस्थितं	எப்பொழுதும் எனது சித்தத்திலிருந்துகொண்டு
निःशेषतापान् हृत्वा	ஸமஸ்த தாபங்களையும் போக்கடித்து
परमानन्दसन्दोहलक्ष्मीं	மோக்ஷலக்ஷ்மியை
प्रदिशतु	கொடுக்கவேண்டும்.

अज्ञात्वा ते महत्त्वं यदिह निगदितं विश्वनाथ क्षमेथाः
स्तोत्रं चैतत्सहस्रोत्तरमधिकतरं त्वत्प्रसादाय भूयात् ।
द्वेधा नारायणीयं श्रुतिषु च जनुषा स्तुत्यतावर्णनेन
स्फीतं लीलावतारैरिदमिह कुरुतामायुरारोग्यसौख्यम् ॥ ११

विश्वनाथ	ஹே ஜகன்னாதா!
ते महत्त्वं अज्ञात्वा	தங்களுடைய மஹிமையையறியாமல்
इह यत् निगदितं	இப்பொழுது யாதொன்று சொல்லப்பட்டதோ;
क्षमेथाः	அதைத் தாங்கள் பொறுத்துக்கொள்ளவேண்டும்.
सहस्रोत्तरं	ஆயிரம் சுலோகங்களுக்கு மேலான
एतत् स्तोत्रं च	இந்த ஸ்தோத்திரமும்
अधिकतरं त्वत्प्रसादाय	மிகவும் தங்கள் பிரசாதத்தையடைய ஹேதுவாக
भूयात्	பலிக்கவேண்டும்.
श्रुतिषु जनुषा	வேதங்களில் ஜனித்ததாலும்
लीलावतारैः	லீலாவதாரங்கள் மூலமாக
स्तुत्यतावर्णनेन च	ஸ்துதிக்கத்தகுந்த தன்மையை வர்ணிப்பதாலும்

स्फीतं द्वेधा	விருத்தியடைந்ததும் இரண்டுமுறையில்
नारायणीयं	ஸ்ரீமந்நாராயணனையுத்தேசித்து ஸ்ரீ நாராயணகவியால் எழுதப்பட்டதுமான "நாராயணீயம்" என்ற
इदं इह	இந்த ஸ்தோத்திரம் இவ்வுலகிலுள்ளவர்களுக்கு
आयुरारोग्यसौख्यं*	ஆயுஸ்ஸையும், ஆரோக்யத்தையும், ஸௌக்யத்தையும்
कुरुताम्	செய்யட்டும்.

इति श्रीमन्नारायणीये भगवतः केशादिपादान्तवर्णनं नाम शततमं दशकम् ॥१००॥

इति द्वादशस्कन्धार्थपरिच्छेदः ॥ १२ ॥

आदितः श्लोकाः 1034. द्वादशस्कन्धे श्लोकाः 38.

नारायणतनूजेन नारायणकवेः कृतिः ।
नारायणपदद्वन्द्वे सानुवादा समर्प्यते ॥

॥ ओं नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ ओं तत् सत् ॥

*आयुरारोग्यसौख्यं என்ற பதம் 1712210 என்ற கலிதினத்தைக் குறிப்பதால் இந்த நாராயணீய கிரந்தம் மலையாள வருஷம் 763 கார்த்திகை மாதம் 23-உ சுக்லபக்ஷமும் ஏகாதசியும் ஞாயிற்றுக்கிழமையும் கூடின சுபதினத்தில் எழுதிமுடிக்கப்பட்டதென்று பெரியோர்கள் கூறுகின்றனர்.